Георги Константинов

ЕМИГРАНТСКИ

СПОМЕНИ

Том 4
ШРАПНЕЛ 2016

ПРОДЪЛЖЕНИЕ И КРАЙ НА ЕМИГРАНТСКИТЕ СПОМЕНИ

И в този том спомените ми ще продължат по години от последната "петилетка" прекарана в емиграция и завършила със завръщането ни през месец май 1991 г. И те са документирани или извадени от бележниците ми. Понеже пиша "политически" или по-скоро мемоари на един революционер (сантименталните и битови анекдоти са само фон), чиято най-активна част от живота протече в борба с диктатурата, в тях аз се спирам най-вече на политическите или по-точно на социалните процеси, събития и случки, които от ранното ми детство повлияха на формирането на моята личност и идеи, предопределяйки цялият ми по-нататъшен живот със заемането на позиции, предприемането на действия, конфронтациите или търсенето на другари, с които да обединим силите си за участие в обществените борби.

1987

"Свий в торбата си чер хляб и без
целомъдри, спокойни терцини -
тръгвай сама, о, душа!
през адските кръгове –
плам и тъма:"?

"АД" - Гео Милев

Не празнувах новата 1987 година. Нямаше защо, нито с кого. Седях си сам в къщи и размишлявах върху "заобикалящата ни реалност". Новогодишните ми мисли **бяха мрачни и песимистични**. Исках да ги изтласкам. Това че "масите" приличаха на кръчмарските, върху които хитреците удряха с юмрук, люскаха двойно препечена сливовица, плюскаха свинско или шопска салата, според сезона и мърмореха под сурдинка, беше донякъде разбираемо. Тъжното е, че и поведението на повечето от нашите "социални, организирани и революционни анархисти" не се различаваше съществено. Защо ли? Може би, защото тези прилагателни бяха само "думи, думи, думи"... без покритие.

На какво се дължеше това противоречие и несъответствие между цели, дела и реалност? Защо "обективните условия" за Социалната революция, като че ли бяха съзряли и дори презряли, но "субективният фактор" – идеи и хора за нужната организация отсъстваха или бяха гавра с паметта на толкова загинали предтечи? Защо липсваха идеите и революционерите, каквито в нашите среди е имало през годините от Парижката Комуна до Испанската революция? Защо вместо тях, сред емиграцията и в чужбина се бяха навъдили толкова шмекери, участници в "революционния спектакъл" или салонни бунтовници, които бързаха да се разграничат от малцината, дръзващи да саботират или да посегнат към бомбите и автоматите?
Интелектуалният и морален "вътък" ли не ни достигаше? Или времето на революциите бе отминало, както за енти (n-ти) път го провъзгласяваха отчаяни и разочаровани? Защо ги нямаше мащабните идеи и хора сред "крайната левица"? Вместо тях – изобилстваха шебеци от рода на Конбенди и Кривин, които ако не ренегатстваха, си правеха гаргара с революцията, което не им пречеше да живеят самодоволно в горната кора на "средната класа". Напразни ли бяха опитите да се отворят очите и отпушат ушите на по-младите за идващата буря и за стъпките на историята? Щяха ли да проумеят колко близо бяхме до развръзката и че всеобщият ни паралич се дължеше на опортюнизма, на неразбирането на ситуацията и невиждането на перспектива, поради което се вкопчваме в дрипата, наречена живот? Всичко беше така объркано. При разговорите, които водех със сънародници, "избрали свободата", виждах, че са съвсем далече от това, което им казвам и сигурно им изглеждах като марсианец или си мислеха, че съм луд.

Наистина ли нямаше изход? Винаги съм мислил, че има! Но липсва достатъчното условие, за да го намерим – нямаше я ОРГАНИЗАЦИЯТА с обща програма и устав. Онази организация от бакунистки тип, като АЛИАНСА, достигнала критичния си минимум, способна да намери и да предложи анархистическо решение на кризата в края на XX век, да формулира стратегията и тактиката, да постави задачите, да посочи средствата и методите на борба и в момента на бифуркация да бъде в състояние да даде пример за революционно поведение, като окаже влияние върху масите и ги увлече в решителния бой, дори той да не бъде последен. Всичко друго беше капитулация или измяна, затова... Но стига резаньорство! Как беше? – Прави каквото трябва, пък да става каквото ще!

10 януари 1987 . И тази Нова година започна с писма и картички с пожелания. Сред тях намирам Ценковата, в която между другото ми пише:
"... Моите пожелания за теб, вън от доброто здраве, отиват по далече: да упазиш бодрия дух в задушната атмосфера или клоака, в която живуркат официалните полит- и култур-трегери на трите свята! И още нещо – да продължиш да държиш високо знамето на свободата и свободната реч, защото без тях, мимо желанието ни, ще се потопим до гуша в клоаката.
Бъди здрав! Ценко"
Имаше и сръдня в тия редове, че моите новогодишни поздравления били твърде егоистично канализирани в една здравословна посока, демек строго лични. Така е, не можех да му пожелая да хване здраво знамето и камшика на властта, до което се свеждаше борбата на всеки политик...

13 януари 1987 г. Бях зачестил изпращането на своите пощенски картички за "родината" от различни места, за опипване на пулса. В отговор на една от тях, получих кратко писмо от Петко Чолаков от Луковит, почти изцяло посветено на двете му дъщери от които беше повече от доволен: *"...Децата ми са умни и трудолюбиви, проблеми с тях нямам, с жена си се разбираме. Изобщо живота ми протича нормално или "еснафски", както ще кажеш... поздрави",* и толкова.

Изглежда "нормализацията в родината" бе навлязла в доста напреднала фаза.

15 януари 1987 г. Наред с картичките, продължавах да изпращам и екземпляри от първия и единствен том на "АНТИИСТОРИЯ СЛАВЯНОБЪЛГАРСКА" до големите библиотеки на Изток и на Запад и от време-навреме получавах благодарствени писма. Изпращах ги и на "ръководители" на различни емигрантски организации. Някои добри патриоти и богобоязливи християни, възмутени от "нихилизма" ми, ги връщаха със сърдити писма. Понякога им отговарях. Напр., на бившия легионер и семинарист Спас Райкин, понастоящем американски "професор" и "Главен секретар" на Българския Национал Аграрен Съюз, чийто единствен член е, съм писал:

"Получих любезното писмо, прочетох го и за сетен път разбрах колко право е имал вашия бог Исус Христос, който ни учеше да не хвърляме бисери на свине. Да се надяваме, че децата и внуците ви ще се изкачат на следващото стъпало от дарвиновата стълба..."

Изоставих "историческия" проект, защото си мислех, че вместо да пишем, скоро ще започнем "да правим история"...

В края на януари получих писмо от Павел Каръков - "Пабло", който бил в Берлин на някаква католишка "мирна конференция". Между другото ми съобщаваше, че *"Илия* (Кехайов) *бил викан преди година и разпитван във връзка с терористическите актове от преди две-три години. Било е събеседване без насилия и заплахи... Лятото случайно срещнах в Пловдив и Васил (Зафиров).* ***След станалите събития към него се прилепил служител за обмяна на мисли.*** *Същият поддържал, че тези актове са в твой стил и все те виждали като някаква кабалистична "компютърна система", която от далеч ги реди и движи. Каква чест! Каква овация!*

Миналата година обаче, същият му заявил, че такова подозрение се снема от теб, тъй като Гачев им разяснил, че ти не се занимаваш с такива работи. Тъй, че ореолът ти е свален...

У нас писмата се цензурират и телефоните подслушват. ЩАДИ НИ!

Твой Пабло"

Интересно е, че копоите продължаваха да ни вземат за идиоти. Тяхният агент поддържа официално връзка с нас, а иска да го... "щадим". Павел беше ясен още в затвора, като "култсъветник". На "свобода", макар че миришеше отдалече или точно затова го приех за съквартирант в подуенската си квартира, а сега беше станал "турист" и делегат на "мирни конференции". От писмото му се разнасяше воня, която се усеща на хиляди километри. Тези "случайни срещи" бяха "коронен номер" на инструктираните доносници. Това знаех не само от Илия Попов или Блуменфелд, които регулярно ме посещаваха или "срещаха случайно" всеки път когато куките искаха да проверят ефекта от някоя своя мизерия, например изгонването ми от София, или да разберат моите намерения и

евентуалния "ответен удар". И сега продължаваха да се надяват, че ще узнаят за участието ми в организирането на атентатите в България, за които той, по тяхни инструкции, ни беше осведомил пръв при предишното си "гостуване" във Франция. Всичко беше изпълнено толкова мърляво, че позволяваше да се допуска желание у "Пабло" да провали задачата, с която го бяха натоварили вербовчиците му... Зафиров му разказал, за "дружеското събеседване" с пловдивския копой по повод вменените ми бомби на гарата през 1984 г., но **преди година** Гачев ми "свалил ореола", като ги... убедил, че аз съм добро момче, което не се занимава с такива работи. Изглежда не разбират, че всичко, което получаваме или приказките на всеки, който ни изпращат от "родината" се подлагат на най-щателен анализ.

1 февруари 1987 г. Борбата с диктатурата трябва да бъде комбинация от три вида акции: изолирани - индивидуални, групови - нелегални и открити масови, а ла полската "Солидарност". Целта е, в подходящия момент да се слеят в едно, като се разширява мобилизацията на трите сили към които адресираме пропагандата си: работници, младежи от учебните заведения и малцинствата.

15 февруари 1987 г. Марксистите, за разлика от цар Мидас, олайняват всичко до което се докоснат – свобода, самоуправление, комунизъм, интернационализъм и т.н. Трябва да се акцентира най-вече върху гаврата им със свободата и равенството, изброявайки вълните на терора и тяхната корумпираност от властта, дворците, резиденциите, вилите, специалните "услуги" и грижи, големите заплати, влоговете в чужди банки, командировките и разходките в чужбина, изпращанията и посрещанията на "братски делегации", обмяната на "подаръци", банкетите, лапанията и оргиите, слугите, "секретарките", охраната, шофьорите, категориите "борци против фашизма и капитализма", привилегии, лечения, погребения и т.н., и т.н., съвсем по буржоазному, което ще се стоварва върху гърба на простия, "самоуправляващ се народ", който ако не се е подготвил, за отпор ще бъде "нормализиран" от сините, червените или другите разноцветни барети, както това е ставало неведнъж в другите "високо развити соц-страни".

*

Февруари-март. Аз съм от търсещите анархисти. Само Атина Палада може да се роди наготово, цяла в шлем и с мъдрост, от главата на Зевс. С идеите, идеалите, оценките на събитията, участниците в тях и т.н., и т.н., с една дума, с раждането на това, което наричат "мироглед", нещата стават постепенно, под влияние на видяното и преживяното, на книгите и споровете, на разказите и спомените и т.н… Четейки "тонове" томове, брошури, статии, статистически таблици, аз си водя бележки, резюмирам важното, записвам свои и чужди мисли, имащи отношение към революционната теория. Това са елементи, от които ще бъдат построени параграфи от книгата, към чието написване все се въздържам да пристъпя. Намирам, че не съм достатъчно подготвен. Много от идеите-хрумвания могат да се окажат "ялови" или да претърпят "аборт". Тогава това ще импулсира нови търсения и проверки на тезите с фактите и с действителното развитие на събитията, водейки отново до утвърждаване или отхвърляне на твърденията и заключенията, произведени от мисловния процес. Така, преработвайки тонове "руда", аз се стремя да извлека грамове от истините на революционните теории. Жалко, че за тази трудоемка работа няма колектив от

сътрудници или още по-добре институт/ институти, които ми се струва имам сили да ръководя. И понеже липсва и едното, и другото, не ми остава нищо, освен да продължавам сам, тъй като предстои отпечатването на първия брой на бюлетина, който ще излиза всяко тримесечие. Трябва да подбера подходящи материали за този брой на АКР (Анархо-Комунистическа Революция за януари – март).

В процеса на тази работа се ровя и в книгите и статиите на Иля Пригожин, чиято теория за бифуркациите, преведена на "революционен език", ми изглежда една добра основа за теорията на революциите:

Всяка система се състои от вътрешни подсистеми. Те вибрират или осцилират, или са обект на по-бавни или на по-бързи, но непрекъснати промени, или се намират в състояние на постоянни флуктуации. Когато една от тези флуктуации, които преминават през системата или някоя от нейните подсистеми, достигне достатъчно голяма амплитуда, **цялата структура рухва**. (Флуктуацията е термин, характеризиращ всяко колебание или периодично изменение. В квантовата механика това са случайни отклонения от средната стойност на физическите величини, характеризиращи една система от голям брой частици.)

Често няколко флуктуации, засягащи различни подсистеми, интерферират и се усилват взаимно преди да се стигне до промяна или разтърсване на системата. Освен това, всяка система е потопена в известна външна среда. Последната също е източник на флуктуации. Една по-важна външна флуктуация може да съвпадне с обединението на няколко вътрешни, което прави системата още по-уязвима за трансформации или за революционни промени.

При дадени условия, разпадането на една система/структура, провокирано от една или няколко флуктуации, довежда до формирането на нова, по-сложна структура, която изисква по-голяма енергия, за да поддържа съществуването си. Пригожин нарича тази нова структура **structure dissipative**, което означава нещо като самоорганизираща се структура, произлязла от хаоса. (От Библията е известно, че и господ е използвал хаоса, като първична "суровина" при сътворението на света в течение на шест дни). Обществото, което се създава или е на път да се създаде от Р.Р., разглеждано като "дисипативна система", изисква все повече и повече информация, за да съществува и да се развива.

Флуктуациите, които се предизвикват от Р.Р. във всички сфери от живота на едно капиталистическо общество, водят до трансформации, като залезът на индустриалните браншове: металургия, автомобили, корабостроителство и т.н., и до изникването на нови производства, свързани с информатиката, роботиката, генетиката и т.н. Към тези "вътрешни флуктуации" се прибавят външни, идващи от развиващите се страни, които предизвикват тяхната агресивност и натиск върху капиталистическата система.

Флуктуациите и вибрациите пораждат дестабилизация, трусове, срутвания и необходимост от революционни промени в сферите или подсистемите на държавата и на капиталистическата система.

Тези сили се наслагват в резултанта, която прави необходима и неизбежна революционната реконструкция на социаликономическата система в най-развитите в технологично отношение страни.

Взаимодействия между сферите/подсистемите и влияния една върху друга.

Всяка от тези сфери съдържа вътрешни, сложни и тяснозависещи един от друг елементи, които са в процес на непрекъснати изменения, дестабилизации/ флуктуации и развитие.
Всяка сфера може да бъде анализирана, да се дефинират компонентите й и връзките между тях с различни нива на детайлиране.
В същото време самите сфери също са в състояние на непрекъснати мутации и взаимозависимости, образувайки една система.
Най-после, освен вътрешните взаимоотношения между компонентите, могат да се изследват отношенията между сферите, както и тези между елементите от една сфера с тези от друга, например, между полицията и... философията.
Така може да се реализира далече отиващ в комплексността си модел, чрез който огромни количества от информации влизат в корелационна зависимост помежду си, подреждат се по отнапред зададени изисквания и стават използваеми (напр. таблици с различни данни за четирите следвоенни десетилетия 1945 – 1985). Чрез този модел могат да се сравнят частния и държавен капитализъм с други социал-икономически системи и да се установят разликите им.

Вълни на историческите промени, образувани от различни, стимулиращи се една друга композанти. Така, вместо да разглеждаме обществата като монолитни блокове, ги възприемаме като съвкупност от конкурентни движения, като вълни на промените. Развитието на обществата и света, може да се разглежда, като последователни вълни. Така компонентите на обществото се разглеждат не като неподвижни, а като вечнодвижещи се, еволюиращи, реагиращи една на друга, засилващи се или анулиращи, обединяващи се или в опозиция една на друга.
Но, ако свием движенията само до класовите, расови или сексуални конфликти, колкото и важни да са те, само с тях не можем да изчерпим същността на едно общество, нито да определим каква посока на развитие ще поеме то след момента на бифуркация.
Бифуркация и революция...
Март 1987 г. Революциите, като че ли не са закон на всяко развитие! Кой е "закона"? Макар и бавно, под влияние на множество фактори, в съзнанието се извършват бавни промени. Но най-трудният въпрос на сфинкса си остава: Как могат да се организират масите, за да премахнат/унищожат диктатурите? Демокрациите? Лесно им е на троцкистите – за всеки случай могат да извадят цитат от чекмеджетата в главите си и... морето им е до колене!
15 март 1987 г. След така нар. конгрес на СББЧ (Съюз на Българските Безвластници в Чужбина) през октомври 1986 г, който описах в предишния III-и том на "Емигрантските спомени", беше настъпило "време разделно". Георги Хаджиев, Иван Дръндов и Атанас Карталски напуснаха парижката организация и продължиха да издават и разпространяват своите "окръжни", с които я обявяваха за мъртва или за сборище от провокатори и узурпатори, оглавявани от автора на тези спомени. Своето сътрудничество в хаджиевия "орган" – "Наш Път" - бях прекратил още в края на 1985 г., поради опортюнистическата му линия, а след "конгреса" Антон Николов предаде касата, защото бе заменен като секретар-касиер от новия секретар Александър Алексиев – "Спеца" и от Иван

Дръндов, който пое касиерството. Аз не бях съгласен с това предаване, защото далеч по-голямата част от сумите по различните сметки бяха от наши вноски.
За да не бъдем смятани за част от СББЧ, бяхме конституирали Задгранична Анархо-Комунистическа Организация на която бях избран за временен секретар, докато се разчистят всички сметки. Организацията също ме натовари да се заема със списването и редактирането на нейния бюлетин и с приготвянето му за печат. Средствата не бяха проблем. Само трябваше да се мобилизирам и да не пилея времето си за нищо странично. Използвах всяка минута, за да приготвям "досиета" с материали за разработване на темите, които щяха да са централни при определяне линията на бюлетина. Предоставях ги и на другите участници в списването му. От страниците на всеки брой, наброяващи минимум 60, две трети бяха посветени на "нашия Втори свят", предимно на СССР, Полша, Авганистан и разбира се на България, за която бюлетинът беше предназначен. Останалите страници третираха проблеми и събития на западния капитализъм и някои организационни, теоретически и практически въпроси. Наред с досиетата, четях много книги на френски, руски и български, имащи отношение към разглежданите теми и съществените данни и тези, заслужаващи внимание, записвах в бележници, които после щях да използвам за написване и редактиране на моите статии. По-голямата част от тази работа вършех през почивните дни в събота и неделя. Веднъж на всяко тримесечие отивах при нашия д-р Тошо Митев от когото получавах "болничен лист" за седмица-две. Използвах също и част от работното си време в "Русел-Юклаф", имитирайки, че съм погълнат от сътворяването на възложените ми програми. Тази моя "тактика" се улесняваше от пуснатото в ход "преструктуриране" на компанията, която в перспектива щеше да стане жертва на поредната ОПА в химическата и фармацевтична индустрия. (ОПА е откупуване на контролния пакет акции от една по-мощна компания в бранша, с цел поглъщане на активите й от най-едрите акули или от банките.) Това бе довело до объркване и на персонала, и на началствата и до пълното разстройство на нормалното функциониране на надзирателския им контрол. Иначе можеха да ме уволнят, като по френски маниер ми благодарят за услугите и нашето сътрудничество.
Работата по регулярното списване на бюлетина и служебните задължения поглъщаха цялото мое свободно и... работно време, поради което животът ми не изобилстваше със събития. Бях се превърнал в "калемджия" и ограничил до минимум контактите си с външния свят. Само ежеседмичните ни петъчни събрания в шивашката работилница при Георги Илиев продължаваха както по-рано. Бях разредил и срещите си с Ценко. С Ламбер се виждахме най-много веднъж в месеца. Намалих участието си в местните обществени и емигрантски инициативи и "мероприятия". Затова животът ми, отразен в спомените, беше беден откъм дела и пътувания. За автентичността им и за да избегна изкривяванията в оценката на текущите събития и прогнозите, дължащи се на паметта и отдалечеността по време, в тях съм резюмирал по-характерните за епохата статии от бюлетина, които изразяваха организационните ни позиции и които любопитният читател може да намери в издадените след завръщането ми от емиграция сборници: **"КРАЯТ НА ДЪРЖАВАТА И КАПИТАЛА"** (2000), **"БАРУТНИ (ПО)МИСЛИ"** (2001), **"С ДУМИ ВМЕСТО С КУРШУМИ"** (2004), **"ЗА И ОТ БАКУНИН"** (2004) – издания на ШРАПНЕЛ, София.

Много от революционните прогнози, които правих в тези статии на основа на анализа на текущите събития, за жалост се разминаха почти напълно с действителността, но ги представям такива каквито бяха. Другото би било фалшификат. Считах за наш дълг с революционната ни пропаганда да посочим изхода от създалата се ситуация и да вдъхнем надежда и кураж у падналите духом, защото в такъв исторически момент предварителната капитулация, песимизма, "мъдростта и обективността" разглеждах, като част от характеристиките на опортюнизма, и което е по-съществено - не исках да бъдем само хронисти и наблюдатели на вещаещите буря събития, чиито съвременници бяхме. С разума си разбирах и с интуицията долавях съзряването на дълго очакваната, най-голяма политическа, икономическа, социална и морална криза в "лагера на трайния мир и народните демокрации", а може би и в света през втората половина на XX-ти век. Този път тя бе обхванала цялата Империя - от метрополията до колониалните й периферии. Скоро щяха да бъдат налице всички необходими условия за една социална експлозия, която не би оставила камък върху камък от пирамидата, в която бяха затворени нашите народи…

При такива обстоятелства приготвихме първия брой на бюлетина **"Анархо-комунистическа революция"** (АКР), който беше тримесечен. Проблемите, които предоставяхме с него на вниманието на приятели и читатели личаха от заглавията в съдържанието му: 1. НАШИТЕ ЦЕЛИ И ЗАДАЧИ; 2. СССР РЕФОРМА ИЛИ РЕВОЛЮЦИЯ? (това е поместеният в том III-ти на емигрантските ми спомени доклад, изнесен пред парижката организация); 3. Бъдещето на системата; 4. За патриотизма, национализма и нацията; 5. Препрочитане на Бакунин в края на XX век; 6. Черен смях (фейлетон); 7. В страната на великите открития и др.

Решихме поместваните материали – редакционни или на отделни автори, които се разискваха предварително на събранията ни – да бъдат без подпис, като изразяващи позициите и гледната точка на организацията, освен ако техният автор желаеше изрично това или ако болшинството не беше съгласно с направените анализи и оценки на събитията или с предложенията и апелите. В такъв случай, това се съобщаваше на автора и се придружаваше от мотивите на мнозинството.

С отпечатването на първия негов брой в 600 екземпляра и подвързването му се зае Антон. В експедицията, главно за България, помагаха Георги Илиев и други членове на ЗАКО. За адрес на експедитора с неговото съгласие ползвахме Димо-димовия.

В организационния бюлетин за революционна пропаганда, трябваше да започнем от нулата. Обликът на първия брой и отправната му точка бяха очертани от одобрения от организацията минало-годишен доклад. Поради дългогодишните протакания и саботаж на Хаджията, нямахме канали за внасянето му в България, нито мрежа за разпространението му там. Не успяхме да осъществим дори единодействие между желаещите и можещите – тук и там - за да изработим заедно с тях няколкогодишен план за пропаганда, агитация и организационна дейност, отговарящи на реалната обстановка и революционната перспектива. А и от вътрешността на страната нямаше никакъв признак, че разбират на къде е тръгнал ледника, наречен "лагер на мира, демокрацията и социалезЪма", нито, че закъсняваме непростимо с приготовленията си за предстоящите събития. И на последно по място, но не и по важност - връзките ни с младото поколение бяха

прекъснати, поради което организационното ни възпроизвеждане се оказа невъзможно. Такова беше положението в началото на 1987 г., когато сменихме курса, към който от 35 години се придържаше... "патриархът на българския анархизъм".

Няколко десетки броя от "Анархокомунистическа революция" биваха изпращани до редакциите на регулярно излизащите емигрантски списания и вестници, както и до български анархисти в чужбина. В началото, към всеки брой на изпратения бюлетин поставяхме обгербвано писмо-отговор - дали получателят желае или не, да продължаваме експедицията на негов адрес. Неполучаването на отговор се третираше като отказ и биваше последвано от спиране на пратките. Хаджиевата тройка върна **организирано и възмутено** изпратения им бюлетин, като шефът им ни писа: *"Болните амбиции не ходат по гората, но краят им не е далеч. Qui vivra verra! Дядо Господ не ще прости на провокатора, дано прости на слепците, които го улесняват."* Отговорих Му: *"Дядо боже, след като ни накажеш, откъде ще преписваш твоите приноси?"*

Друга част от броевете, заедно с екземпляри на излязлия от печат през 1986 г. том I-ви на моята "АНТИ-ИСТОРИЯ СЛАВЯНОБЪЛГАРСКА", се изпращаха до националните и университетски библиотеки и институти в СССР, в "страните с народна демокрация", в Европа, в САЩ и др. Уведомителни и благодарствени писма получихме от всички "западняци", като някои в ответ ни изпращаха и свои издания за "културен обмен". От "Изтока" благодарствено писмо се получи само от Полша, докато пощенските пратки за "родината" и за останалите соц-страни постъпваха директно във фондовете на ДС, където биваха "анализирани и рецензирани" от натоварените с тази задача "литературни" копои. Някои от тези "рецензии", чиито копия са били адресирани до "йерархията" на ДС и нейните "съветски" надзорници, се намират в досието ми, прикачени като доказателства за нашата... терористическа дейност.

Ще отбележа, че съдържанието и характерът на публикуваните материали не оставиха безразлични тукашните тайни служби. Димо бе викан на няколко пъти, за да обяснява кои сме, къде сме, защо и с каква цел и т.н. Разпитите минаха без последствия за него и за останалите, но до сега не съм имал възможност да надзърна в полицейските архиви на V-та република, където непременно се съхраняват френските ни досиета. Сравнението на полицейската "работа" от двете страни на "железната завеса" би било интересно.

За читателите ще цитирам пасажи от първата програмна статия в първия **януарско-февруарско-мартенски брой на бюлетина за 1987 г.**, която, както ще видим, бе оставила в копоите от ДС "терористически впечатления":

"НАШИТЕ ЦЕЛИ И ЗАДАЧИ

Целите, които идейната организация на анархокомунистите си поставя, са:
Да бъде ГЕНЕРАТОР НА ИДЕИ ЗА РЕВОЛЮЦИОННО ДЕЙСТВИЕ.
Да се превърне в ОРГАНИЗАТОР НА СОЦИАЛНАТА РЕВОЛЮЦИЯ.
Постигането на първата цел в края на XX-ти век предполага решението на два големи проблема – едновременно теоретически и практически.
Първият е ПРОГРАМЕН. Необходима ни е програма, съобразена с нашия идеал за създаване на ОБЩЕСТВО БЕЗ ДЪРЖАВА И ЕКСПЛОАТАТОРИ, и

същевременно, базираща се върху възможностите, които РОБОТРОННАТА РЕВОЛЮЦИЯ разкрива пред човека, обществото и цялото човечество.
Вторият е ОРГАНИЗАЦИОНЕН – необходимо е да открием оптималните форми на организация, стратегия и тактика, средства и методи на действие ЗА СЪБАРЯНЕ НА ДИКТАТУРАТА И РЕАЛИЗИРАНЕ НА ПРОГРАМАТА НА СОЦИАЛНАТА РЕВОЛЮЦИЯ, т.е. ние търсим и трябва да намерим ни повече, ни по-малко ОПОРНАТА ТОЧКА И ДОСТАТЪЧНО ДЪЛЪГ ЛОСТ, КОИТО ЩЕ НИ ПОЗВОЛЯТ ДА ПРЕМЕСТИМ ДНЕШНА България НА РОБИ, ЛАКЕИ И ДИКТАТОРИ ВЪРХУ ОРБИТАТА НА УТРЕШНИЯ АНАРХО-КОМУНИСТИЧЕСКИ СВЯТ..."
Тези цели копоите окачествяваха, като "терор", докато с просто око се виждаше, че става дума за Социална революция, която ги отмина, за което трябва да благодарят на нашите опортюнисти и на "шибания народ", както четвърт век по-късно го окачестви един виден доносник и професор по история...

28 март 1987 г. Философски недомислия в безсънните нощи: Ние анархистите сме материалисти. Най-общо това означава, че приемаме, като аксиома: нашите мисли, идеи, воля за действие, дела и т.н. зависят във висша степен от развитието на света в който живеем, от социалната среда, в която сме потопени. То означава още, че ние отхвърляме решително всяка идея за бога и за неговата роля в нашите земни дела, тоест – всякакъв религиозен фатализъм. Същевременно, ние сме революционери, т.е. искаме да променим радикално тоя живот, който ни формира. Не е ли това едно дълбоко противоречие, в смисъл: ако всичко у нас се формира от живота, включително и волята да го променим, то навярно в самия живот трябва да е залегнала тенденцията към промяна, и то в посока на нашите идеи и желания? – Нещо, което обаче не сме, а може би и не можем да докажем. Освен това, фактът, че сме така малобройни и безсилни днес, не означава ли, че сме "отражение" на някаква маловажна, десетостепенна тенденция, ако ли не едно изкривено, патологично отражение на движенията в тоя свят?
Струва ми се все пак, че между нашата философия и революционния ни метод не съществува противоречие: Първо, чрез екстраполация, мисълта може да изпревари посоката на движение и развитие с един или повече века. В същото време, тя може да закъснее с толкова. Второ, в едно и също време с различна сила, не само в рамките на планетата, но и на една и съща страна, класа, организация съществуват множество тенденции и посоки на развитие. Така нашите личности се оказват потопени в едно "четириизмерно пространство", в което макар мисълта, волята и делата ни да не са абсолютно свободни, както твърди Фихте, възможностите са повече от една и изборът, който ще направим не е 1-1-значно предопределен. Всичко това замества божествения или икономически фатализъм на марксическите попове със закони, които имат вероятностен характер и са с "плуралистичен детерминизъм", което открива място за волунтаризма.
Но, ако е нужно за революцията, можем да променим и философията...
***

Сряда, 1 април 1987 г. Със закъснение научих от Сандо новината на Би-Би-Си - Лондон за "шестимата около Илия Минев", които са се адресирали до Виенската конференция през 1986 г. Медиите бяха намерили най-после своите български дисиденти (както всяка бе получила и своя ДС-офицер: Владо Костов в радио

“Свободна Европа”, полковник Смръдлев в “Рийдър Дайджест” и т.н.). Илия Минев изглежда беше захитрял. Макар и с двадесетгодишно закъснение след руските “подписанти”, които искаха от Брежневци и Андроповци “да спазват своята конституция!” и десет години след Хавеловата “Харта-77”, той се беше преориентирал към искания за спазване на правата в... “третата кошница” на Хелзинкската конференция от 1975 г. Така ние отново бяхме на светлинни години разстояние от по-мащабните действия на поляците, да не говорим за авганистанците, но когато няма риба и рака става за ядене!

По-интересното в случая беше, че “правозащитниците” не бяха съдени, т.е. в репресивната политика на Живковци бе настъпила известна промяна, която се дължеше или на пазарлъците на Москва с другата “свръхсила” и нейните пълномощници, или че диктатурата не само не се страхуваше вече от подобни попгапоновски манифестации, но, което е по-зле: може би ги смяташе полезни за отвличане вниманието на публиката “в девета глуха”. За такова душевно състояние, три години след бомбите и моята статия ала Улрих фон Хутен за “пробуждането на духовете”, свидетелстваха разговорите и реакциите на тукашните и отечествени филистери, които бяха във възторг от куража на “първите български дисиденти”! Моите надежди, че от вербата може да стане свирка, пак щяха да се окажат ялови. Можеше ли нашите анархисти да вдигнат синдикалния факел и щяха ли да намерят отзвук в “Гласовете”? – Най-вероятно - не, ако службите и обслужващите ги разберяха породата ни! Защото, ние само бихме попречили на плановете им, а те винаги са предпочитали да работят с бивши, “превъзпитали се” нацисти, фашисти, монархисти, докато на смяна дойдоха изпратените им от “центъра” агенти на ПГУ на Държавната сигурност, превербувани от тях или разбрали къде зимуват раците и пожелали да намерят по-дълбок дамар, по-топло и най-важното – по-добре платено убежище.

Четвъртък, на 2 април 1987 г. В днешния брой на в-к “Парижки ежедневник” (Le Quotiden de Paris) има съобщение за “първата по рода си историческа” (както е записал журналистът от вестника Жорж Дюпуа) **петиция** за нарушаване на “Правата на човека” и липсата на елементарни свободи в “Н”РБ. Тя е адресирана до Конференцията във Виена за спазване на договореностите в Хелзинки през 1975 г. от появилите се най-после, дългоочаквани български дисиденти.

Сред шестимата положили подписите си, както споменах, е моят стар познат от затворите Илия Минев. Останалите: Григор Симов, Цеко Цеков, Едуард Генов, Стефан Савовски и Божидар Статев са ми неизвестни. След време, информация щях да получа и от Петър Бояджиев, който е бил с тях в Старозагорския затвор.

В нея те пишеха: *“Докато всеки индивид в Европа не би могъл да изрази на глас или писмено своите мисли, мнения и убеждения свободно, без да се страхува от репресиите, наченалият в Хелзинки процес не ще оправдае надеждите и доверието, които съдържа. Ние сме убедени, че поради отсъствието на най-елементарни права и свободи, не може да има нито автентичен мир, нито истинска сигурност.”*

Следваха кратки биографични бележки за всеки от “подписантите”, както преди 20 години в СССР наричаха такива дисиденти и едно интервю с Едуард Генов. В него той съобщаваше, че са били арестувани, разпитвани и заплашвани от ДС и освободени след няколко дни, с изключение на Григор Симов. Той информираше читателите за положението в България, чието партийно ръководство се влачи с нежелание по “новия път на Горбачов”, белег в която посока е обстоятелството,

че вместо да ги съдят отново, са били освободени. Генов апелираше към "Запада" за един по-стриктен контрол над поетите ангажименти от българското правителство, относно спазването на споразуменията в Хелзинкската "трета кошница", гарантираща свободното движение на идеи, хора и стоки.
Моето отношение към подобен начин на "борба" аз бях изразил още в Русия при посещението ми през 1968 г., но както казах "когато няма риба, и рака става за мезе". В този смисъл гражданският акт на Илия Минев и другарите му им правеше чест. Нашите анархисти, отказвайки нелегалните акции изостанаха дори зад представителите на политическите партии. Тук не обсъждам голите надежди и резултатите от легалната дейност в условия на диктатура (пък и на демокрация), нито правозащитната мимикрия на легионера Илия, който си беше безусловен привърженик на "водаческия принцип", на диктатурата и на всички следствия от своята фашизоидна идеология. Той самият когато го бяха заточили в Делиормана, се подиграваше с живковата шмекерия, пишейки в едно от писмата си: "Вот тебя, правата на човека!" Очевидно, с времето Илия се беше адаптирал към гънките на терена и създадените обстоятелства от бившите западни съюзници на Сталин и победители във Втората световна война, към тяхната терминология и свободолюбиво... празнословие, изпъстрило договорите и хартите, които с нищо не задължаваха подписалите ги държавни мъже.
Но при такова "вътрешно и международно положение", можеше ли изобщо да се направи нещо различно? Да – да се изгражда, колкото и малобройна да е, нелегална организация, която да чака своя "час на пеперудата", в неизбежния момент на бифуркацията!!! Само, че затова трябваше да се преодолее "дядо-Ивановата или, което е все същото чичо-Самовата философия" за внос на свободата отвън.
Април 1987 г. Набелязвам теоретични и организационни проблеми за статии в "Анархо-комунистическа революция":
- Отражението на Р.Р. върху империалистическите конфликти и войните (със "слаба интензивност", термоядрени или звездни)? Върху класовите борби? Върху конфликтите между "Третия свят" и страните от развития "Първи" или полуразвития "Втори свят"?
- Ролята на демографския фактор върху историческите процеси?
- Проблемът със Световната Римска империя и границите/ограничеността ѝ във времето? Надеждите за дълговечността ѝ се базират върху една твърде мизерна представа за човешкия дух.
- За да се разгадаят ролите на клоуните, които се подвизават на сцената на демократичния цирк, е достатъчно да се следят известно време техните слова, поведение, номера, салтоморталета, опортюнистични "маньоври" и т.н.
- След като мотивирам необходимостта от нелегалност за една анархистическа организация, съответната статия ще завърши с
АНАРХИЗМЪТ Е НЕЛЕГАЛЕН ИЛИ ИЗОБЩО НЕ Е!
- Само когато изравним рисковете и опасностите, тук и ТАМ, само тогава можем да искаме от другарите в БГ, ДА ДЕЙСТВАТ! (Минимумът е равно разделяне на маршрута на внасяните материали от двете страни на границата и протекция на другарите срещу ДС.)
- Що значи анархистическа пропаганда? – Стигна се до там, че върху страниците на енорийския "орган" на Г.Х. се отправят апели към публиката, наричана общественост, да се включи в полицейските операции срещу "тероризма" – нещо,

което го няма дори в сериозните вестници на френската буржоазия, като "Льо Монд" или "Льо Матен" и може да се срещне само в "Льо Фигаро" или в речите на Льо Пен.

Ние ще продължим да издаваме нашия бюлетин, за да може Г.Балкански, да превежда неговите материали, след като е правил всичко възможно да не излезнат на български, да ги подписва от свое име и да ги публикува на френски в бюлетина на CRIFA, за да "порастне нашият престиж и на международен терен"! Въпросът не е до "интелектуалната собственост", неприятно е, че ги кастрира...

Сряда, 15 април 1987 г. Във връзка с работата ни по списването на бюлетина се адресирахме до всеки, който би могъл да бъде полезен. От 13 април 1987 г. е следното уведомително писмо до някогашния редактор на "Работническа Мисъл" Диньо Динев, който живееше с жена си в провинцията, в село Larressore – курортен кът с около 1500 жители в департамента Пирине-Атлантик, във френската част от страната на баските.

"Драги Диньо,

Започнахме издаването на организационен бюлетин. Без да храним големи илюзии, ще направим това, което е по силите ни, за да постигнем няколко неща:

1) Да издигнем откритата анархокомунистическа пропаганда на български език на едно по-високо ниво и същевременно да се разграничим ясно от цялото емигрантско блато с всички негови "сектори", включая нашите опортюнисти и патриотари.

2) Ще се опитаме да привлечем всички другари, които могат да мислят революционно и които не желаят да правят от анархизма една амалгама, която да харесва на тукашната читателска публика. Ако успеем да съберем всички, без идейни компромиси, суетност и задни мисли, ще можем да направим едно издание, което ще се отличава по тон, форма и съдържание от цялата плява, която ни се предлага в списваните и разпространявани десетки печатни недоразумения в емиграция.

3) Ще направим и невъзможното, за да може нашето слово да стигне в България. Събитията зреят в целия Източен блок, а и в тукашния свят, и ще бъде непростимо, ако не издигнем гласа си. Нашата работа трябва да бъде насочена към генерацията на младите от вътрешността на страната, а не към тукашните... гробища.

Във всеки брой ще има по една централна тема. В първия, тя беше положението в СССР. Във втория ще поставим организационния въпрос. Третият възнамеряваме да посветим на нашето отношение към капитализма и парламентарната демокрация. В четвъртият – преглед на емигрантския печат, организации, дейност и т.н.

За сега, бюлетинът ще излиза на тримесечия, с намерение да го направим двумесечен, после месечен, а ако стигнем до България – седмичен и ежедневен.

Желаем да го разнообразим по стил и по виждания. Затова имаме нужда от всички, които имат разбирания и необходимата анархистическа грамотност. Обръщам се към тебе с молба за съдействие. Ако ти е възможно, приготви за третия брой статия, в която да се обясни убедително, защо сме против партиите, демокрацията и парламентаризма.

Това е необходимо за м. юли, тоест имаш три месеца и половина. Ако са ти нужни някои материали, пиши – ще ти ги доставим, използвай и българския политически опит. Както си забелязал, материалите не се подписват (ние нямаме нужда от реклама и задоволяване на суетността, нито от "свещенни писания" и икони).
П.П.
Вчера на събранието, разбрах, че си говорил с другарите за една статия за ***безработицата****, за предстоящия* ***втори брой****. Проблемът е, и до свършека на днешния свят, ще бъде винаги в дневния ред и нито тук, нито на Изток ще могат да го разрешат докато искат да съхранят господството си над обществото, построено върху печалбарството, конкуренцията и експанзията спрямо другите военно-промишлени комплекси.* ***Все по-осезаема ще бъде ролята на компютрите, роботите и автоматизацията за увеличаване на броя на безработните****. Само в развитите капиталистически страни те са вече над 30 милиона. Към края на века има всички изгледи да се удвоят. Това е една огромна армия, с която, ако бяхме на местото си, бихме могли да пометем всички прегради, които се изпречват пред реализацията на нашия идеал.*
Разбира се, наред с това един от многото нерешени теоретични и практически проблеми на нашата пропаганда и програма за действие си остава ***обединението в един фронт на безработните с главната производителна сила днес – висококвалифицираните (и високо платени) специалисти. Това са двата основни "продукта" на днешната икономика и тяхната "синтеза" си остава открит въпрос за нас.***
Ако можеш да напишеш нещо в тази насока, или ако имаш друго виждане, изложи го в една статия. Ще трябва да я имаме най-късно до ***15 май****, за да може, след разглеждането й, всичко да бъде готово за началото на юни.*
Няма да те тровя с мерзостите на Хаджията, който стигна и до анонимни писма. Ще се постараем да не позволим да ни въвлече в блатото и да ни отвлича с клеветите, интригантството и подлостта си от задачите, които сме си поставили. Ако се отговаря, то ще бъде само на висотата на нашите принципи. Иначе (в извънорганизационен порядък) обаче, не знам дали няма да му набия шамарите, и то публично!?
Сърдечни поздрави на двама ви – Георги

<u>Април 1987 г.</u> В отговор на декларацията в брой 1-ви на АКР "Нашите цели и задачи", с която започвахме бюлетина, "отговорният редактор" на "Наш път" – Г."Балкански" с двамата си съратници - Дочоолу и Гочоолу - публикува своя "Освободителна Програма" в априлския брой на "Наш път" за 1987 г., "за сътрудничество с другите сектори", на която ще се спра след малко.
Тя беше придружена от един "първоаприлски циркуляр":

<u>"ВНИМАНИЕ КЪМ ПРОВОКАЦИИТЕ!</u>
Драги читатели, ***на вас ви говори отговорно, документално и категорично*** *СЕКРЕТАРИАТА НА СЪЮЗА НА БЪЛГАРСКИТЕ БЕЗВЛАСТНИЦИ В ЧУЖБИНА /СББЧ/, чиито членове бяха избрани и неотдавна преутвърдени единодушно, поставяйки подписите си тука...*

Сега ***за пръв път в цялата история на анархизма в България се проявяват провокациите в такава гнусна форма****. Тя се провежда в добре обмислена и построена форма,* ***чрез един напълно анонимен*** *тъй наречен "организационен бюлетин АНАРХОКОМУНИСТИЧЕСКА РЕВОЛЮЦИЯ", представя се от името на ФАКБ зад граница, каквато организация не съществува, а е дело на един неуравновесен и ЗАГАДЪЧЕН В ИНИЦИАТИВИТЕ И ПОВЕДЕНИЕТО СИ ИНДИВИД,* ***открит и прикрит враг на цялата емиграция, който няма да закъснее да се демаскира";***
Който с обявената си ЛИЧНА програма за "РЕВОЛЮЦИОННА" дейност в България, ще даде основания на полицията там за засилване репресиите против анархистите и изобщо против всяка опозиция...";
Който си е присвоил и играе ролята на Централен комитет, определящ и диктуващ поведението и тактиката на хората в БГ, които единствено носят отговорност за действията си.

Париж, 1 април 1987 г. ***Сърдечен, революционен и борчески привет***
и с най-искрени благопожелания за Пролетта на всички наши читатели!

СЕКРЕТАРИАТ НА СББЧ: ***Иван Дръндов, Атанас Карталски, Г. Хаджиев***

Верно с оригинала" / За тройката подписал последният/

"Отговорният редактор" беше забравил, че всяка революционна организация в емиграция има право и оправдание за своето съществуване единствено, ако насочва своята пропагандна, агитационна и организационна дейност към народа на който принадлежи, в страната от която е емигрирала. В противен случай тя се превръща в организация на гастарбайтери, просветно дружество на страдащи от носталгия патриотари или на "борци за църковна независимост под сянката на султана". За да не отиваме по-далече в чуждата история е достатъчно да споменем БЦРК и Христо Ботев.
Колкото до "анонимността", триумвиратът не е уточнил дали иска да се явим на сцената, като "революционери" с гарсонетки, карирани палта и визитни картички на ревера, ала "окружни шпијун" от комедията на Бранислав Нушич – "Сумњиво лицо".
В своя циркуляр-донос, опортюнистите ни обвиняваха, че с дейността си искаме да изложим малцината приятели в България, съхранили своя идеен и морален интегритет, на смъртна опасност, макар подлеците да знаеха, че ангажирането в тези дела, които изискваха готовност за саможертва в името на идеала и свободата на трудовия народ, е свободно и доброволно. Освен това, поемайки своя дял от риска "на първата линия", още от началото на своята емиграция аз настоявах да гарантираме сигурността на всеки включил се в тях... "с всички средства".

Пак през април ме посети и доносникът Мути "Тодоров", препратен чрез Ката Гюлеметова. Създаваше се впечатление, че ДС провежда комбинирана атака срещу нас – отвътре и отвън, също с всички средства. Въпросите, които Мути постави, го изобличаваха. Поканих го да остане на спане, за да го "вербувам", като "Греков", но квартирата в Дравей не беше свободна, а и другарите казаха,

че е по-добре да се правим на “ампета” и да не банализираме методите на нашето “контраразузнаване”.
Мути се интересуваше от отпуските, литературните и музикалните ми вкусове и т.н. Не остави без внимание и моето здравословно и материално състояние (заплата, разходи по апартамента, наем), достъпа до него и до стаите (моята, която никога не оставях незаключена), мобелировката и хигената, облеклото, отношението ми към алкохола, гастрономическия вкус и дори половия ми живот. Питаше също няма ли да се женя. Отговорих му с немската “мъдрост”: “Добре обесен, е по-добре от зле оженен.” Искаше да знае какви вестници чета, радио и телевизия. Поиска да му предоставя емигрантска книжнина. Понеже декларира, че е земеделец, му дадох да чете “Бъдеще”, а след това всевъзможни списания, които излизаха в емиграция от Австралия през Америка до Европа. Стана дума и за Железан, който щеше да емигрира в Швеция, но после се завърна, за да си лекувал инсулта. Среща с Ценко не му се уреди, защото по това време на годината председателят на БОД беше на вилата си в Корсика, където обикновено го посещаваха по “5-6 депутати и 2-3 министри”. Предоставих му първия том на “Антиисторията”, за която той щеше да напише “рецензия”, а Ценко да я отпечати в “Бъдеще”. От своя страна му поисках да ми изпрати трудове върху българската история и за Васил Левски. Задоволих частично любопитството му и изчаквах да нагази във водите на политиката и борбата срещу “народната власт”. Така стигнахме до терора, но аз му обясних, че проблемите могат да се решат само чрез една масова социална революция. Мути ми отговори, че срещу диктатурата такава е невъзможна. Аз му посочих Унгарската, в която народът я помете за по-малко от 24 часа и примера с авганистанските муджехидини, които вече осма година се биеха срещу “непобедимата съветска армия” и бяха на път да я принудят да приеме поражението си. Попита ме колко жертви са дали? Отговорих, че с 10 % от активното население може да се изтръгне победата и от най-свирепия и тираничен режим, при условие, че тази част от народа е готова да жертва и живота си за свободата. Цитирах по-далечни и по-близки примери – от индиянците в Северна Америка до алжирците... Не скрих мнението си за мръсната роля на полската католическа църква, на Валенса и на разните Михници, Куроновци и пр. интелектуалци. Мути каза, че е против “силовите методи”, както на техния езопов език наричаха революционната гражданска война. На въпроса ми по кой друг, безкръвен начин един народ може да се освободи от своите паразити и жандарми? - Мути замълча. След това, аз направих бая дебели намеци за доносничеството и за предателството, гледайки го в упор. Разказах му и за Михайл Тошков, за разпита и самопризнанията му – биех самара, за да се сещат магаретата... Говорихме и за “нашата окаяна журналистика” – тази в родината и разсятата из разните “Гласове” на Запад. Той предложи да ни сътрудничи и попита как? Казах му да ни изпраща книги и в тях – шифровано новини от България. Говорхме и за официалните радио и телевизия на чиито вълни в други страни съпротивата успяваше да излъчи свои предавания и апели. Отвреме-навреме Мути Вулев правеше уста за следваща командировка, защото имало още много важни неща да уточним. Гостувахме и на Катя Гюлеметова, където освен Иван Чапръшиков и Санто Шемтов, имаше и някакъв нашенец на работа в ЮНЕСКО.
Накрая Мути “Тодоров” поиска да ми плати за подслона, на което му отговорих, че не съм хотелиер и че е свободен да изхарчи *командировачните си*, както

намери за добре. Тези, уж случайно изтървани мои думи го стреснаха сериозно. В такова душевно състояние го оставих на Източната гара на Париж, откъдето взе влака за родината, като му дадох три екземпляра от първия брой на бюлетина и адресите на трима от неговите колеги-доносници. По-късно разбрах, че се е отбивал и във Виена при Марина Хаузка, защото от там беше изпратил до "Бъдеще" своята статия-рецензия за "Антистория-славянобългарска", подписана с псевдонима "Георгиев". Ценко я публикува в септемврийския брой на своето списание.

3 Май 1987 г. Днес се навършват 50 години от един пропуснат звезден миг в историята на анархизма. Думата ми е за майските събития през 1937 г., когато сталинската агентура в Испания в стремежите си да овладее всички ключови позиции, се опита да окупира телеграфо-пощенската централа в Барцелона, която беше под контрола на CNT-FAI. Полицейската атака беше отблъсната и сирените вдигнаха в тревога тогавашната крепост на испанския анархизъм. Работниците напуснаха фабрики и учреждения и с оръжието си обградиха столицата на Каталония. По разказите на свидетели, настроенията на тукашния пролетариат са били да се ликвидират сталиновите агенти на НКВД, оглавявани от Антонов-Овсеенко, международните, сред който са били Толиати и Андре Марти, както и туземните "комунисти". В тази нажежена атмосфера пристигат министрите-"анархисти" Хуан Гарсия Оливер и Федерика Монсени. (Сложил съм ги в кавички, защото, както казва самия Оливер в спомените си: *"Въпросът с анархизма ни беше приключен в момента, в който влязохме в правителството."*)
Баба, Монсени, която понасях трудно, произнася срамна реч, в която употребява дежурната лъжа за чакащият в пристанището, за да се намеси с артилерията си срещу "метежниците", британски флот и същевременно свири на народо-фронтовската струна, като казва, че по фронтовете на републиката, наред с нашите бойци са загинали и "братята сталинисти", изброени поименно. По този повод, убитият по-късно от болшевиките италиански анархист Камило Бернери пише осъдително открито писмо.
Резултатът от министерската интервенция е сваляне на въоръжената блокада и така е пропусната последната възможност да се раздухат отново пламъците на социалната революция в Испания под знамената на Свободния комунизъм.
За назидание, половин век по-късно приложих портрета й:
http://upload.wikimedia.org/wikipedia/commons/7/7b/FEDERICA_MONTSENY.jpg
Прочее, бях я възневидял още при запознанството ни чрез Хаджията, когато за Дуррути каза "нашият бандюга". Ако се съди по неговото интервю, имала е основания за своето отношение към боеца за когото анархизма не е бил фраза.
През септември 1936 г., след матиране на путча на силите на Франко в Арагона, Дуррути е интервюиран от канадско-американския журналист Пиер ван Пасен от в-к "Торонто стар". В това интервю той излага своите възгледи за фашизма, за правителството и за социалната революция. Това интервю е важен документ, в който наред с фалангистите, Дуррути изобличава сталинисти, буржоазни републиканци и нашите собствени опортюнисти. Ето защо, неговите думи са запазени само на английски език и никога не са били преведени на родния му испански, въпреки важността им: *"... За нас е въпрос за съкрушаване на фашизма веднъж-завинаги. Да, и при това, въпреки правителството. Нито*

едно правителство в света не ще се бори с фашизма на смърт. Когато буржоазията види, че властта се изплъзва от ръцете ѝ, тя ще се обърне към фашизма за поддръжка. Либералното правителство на Испания отдавна би могло да лиши фашистките елементи от тяхната сила. Вместо това, то се колебае, прави компромиси и се занимава с безсмислици. Даже сега, в този момент, в правителството има хора, които настояват за по-деликатни отношения с метежниците. Никога не знаеш, както се казва — кога на днешното правителство могат да му потрябват тези метежници, за да смажат работническото движение... Ние знаем, какво искаме. За нас не значи нищо, че там някъде имало Съветски Съюз, заради чието спокоиствие работниците на Германия и Китай бяха принесени от Сталин в жертва на фашисткото варварство. ***Ние искаме революция тук и сега*** *- в Испания, а не, може би, след следващата европеиска воина. С нашата революция сега ние представляваме много по-голяма заплаха за Хитлер и за Мусолини, отколкото цялата Червена Армия на Русия. Ние даваме пример на немската и италианска работническа класа, как трябва да се справят с фашизма. Аз не очаквам никаква помощ за анархистическата революция от нито едно правителство в света. Възможно е конфликтните интереси на различните империалисти да окажат някакво влияние върху нашата борба. Това е напълно вероятно. Франко ще се старае с всички сили да вкара Европа в конфликта. Той няма да се поколебае да подтикне Германия да се нахвърли срещу нас. Но, в крайна сметка, ние не очакваме помощ, даже от "нашето" правителство… [Ван Пасен го прекъсва: «Вие ще седнете върху куп развалини, ако удържите победа».] Ние винаги сме живяли в дупки и в гета. Ние ще съумем временно да се устроим някак си. Защото, не трябва да забравяте, че ние можем и да строим. Именно ние построихме тези дворци и градове тук, в Испания, в Америка и навсякъде. Ние, работниците, можем да построим нови, на тяхно място. И даже по-хубави. Ние ни най-малко не се боим от руините. На нас ще принадлежи цялата земя. В това няма никакво съмнение. Буржоазията може да взриви и да унищожи своя собствен свят преди да напусне сцената на историята. Но ние носим в сърцата си един нов свят. Той израства в тази минута."*

Ето защо в откритото писмо до "нашата" министерша, убитият от болшевиките Камило Бернери пише:

"Дилемата: войната или революцията няма смисъл. Единствената дилема днес е тази: Или победа над Франко чрез революционна война, или нашето поражение.

Проблемът за теб и за другите другари е да изберете между Версай на Тиер и Парижката Комуна, преди Тиер и Бисмарк да са сключили Свещенния съюз!"

16 май 1987 г. След като изпратихме няколко десетки броя от АКР на "бележити" емигранти, видният мюнхенски дисидент д-р Николай Попов ми писа, че още не може да се ориентира в идейната насоченост на бюлетина, защото колежката му била в отпуск и цялата работа в лудницата паднала върху плещите му. Затова, още не бил решил дали ще се абонира. Същевременно отново потвърждаваше готовността си да сложи главата си пред олтара на свободата на

своя народ и искаше да му изпратя копие от статията на "Парижки всекидневник" за шестимата български дисиденти... Отговорих му:
Драги Докторе,
Никой не ти е искал абонамент, защото все още не продаваме индулгенции. Дадох на експедитора адреса ти, за да бъдеш в течение и на друго виждане на проблемите, които интересуват всички ни, без каквито и да е ангажименти от твоя страна. Очевидно съм сгрешил. Ще кажа да спрат изпращането на бюлетина докато го проучиш основно и си създадеш мнение.
Не виждам обаче, как ще отидем да се пожертваме за свободата на родината, ако, не дай бог, в такъв върховен момент колежката от инфекциозното бъде отново в отпуск? При това положение, мисля, че е по-разумно всеки да си гледа службата и да си копае собствената градинка. Още повече, че нещата не са съвсем опечени и Горбачов няма да ни избяга.
Изпращам ти фотокопие от исканата статия във френския вестник.
Георги Константинов

***

След като научиха, че сме се разделили с Хаджията и с неговия "секретариат", получихме редица писма и обаждания от прокудени или по своя воля напуснали парижката организация другари. Общият им тон беше апел за обединение. Те бяха разгледани на няколко от петъчните ни събрания. Бях против безусловното връщане на всички и предложих да извършим индивидуална оценка на всеки. Не мога да кажа, че резултатите бяха обнадеждаващи. Казах, че зад граница трябва да се опитаме да създадем макар и малобройна, но заслужаваща името си революционна организация, която да сложи ред първо в нашия анархистически дом, който е превърнат в кочина, в която, както беше писал Шейтанов: ***"Свиня е влезла в храма на живота – убийте я!"***
Това трябва да бъде първата точка от нашата бойна програма – между нас няма място за свини! Нужна е дезинфекция на нашите редове, с оглед основната ни задача: установяване на организационни връзки с другарите в България, с цел разпространяване на анархистическа пропаганда, акцентираща върху леталната криза на държавния капитализъм и диктатурата, опитите на горбачовата команда за реанимация и необходимостта от подготовката ни за действия в условията на отиващата към кулминацията си революционна ситуация.
Имаше възражения. Някои считаха, че развитието в посока на кулминацията е проблематично и поставяха въпроса наистина ли са събрани необходимите и достатъчни условия за една революционна ситуация. Отговорих:
"- Що се отнася до необходимите условия, аз съм ги мотивирал в своя доклад от края на миналата година. Достатъчните ще бъдат налице, когато заедно с другарите от България създадем революционното ядро. За да искаме от тях да се включат в такава опасна работа трябва да изравним рисковете и опасностите тука и там. Минимума, който е нужен е да разделим пътя на внасяните пропагандни материали – ние трябва да намерим начин да ги посветим в плана и да им ги доставим в страната, а те да се ангажират с разпространението им на място. ***Максимумът е да гарантираме тяхната протекция срещу репресии от страна на диктатурата*** *– нещо, за което не съм преставал да настоявам от началото*

и което е главната причина, довела до конфликта и скъсването с опортюнистите. Давам си сметка за тежестта на формулираните задачи, но трябваше да направим всичко, зависещо от нас, за решението им. Иначе, не само емигрирането ни, но и цялото ни битие на анархисти се обезмисля."
Върху тези формулировки постигнахме съгласие "по принцип" и пристъпихме към конкретен преглед на човешките ресурси – в организацията и сред кандидатите за обединение.
Бяха отхвърлени Яначков, Каранов, Кръстю Павлов, швейцарския идиот – д-р Мутев и ред други мъртви души, чиито имена са се изтрили от паметта ми или които по един или друг начин бяха решили битовите си проблеми, с което Социалната революция за тях беше приключила.
След като обсъдихме всички и направихме "инвентаризация", бях натоварен, в качеството ми на временен секретар, да се адресирам до тези, които счетохме годни за обща и доколкото е по силите ни, полезна организационна работа. В писмото, което изпратихме до всеки от тях, между другото се казваше:

"Трябва да знаем ПРЕДВАРИТЕЛНО кои са въпросите, които ще разискваме и върху каква ПРОГРАМА или ПЛАН ЗА РАБОТА ще се търси желаното обединение, както и в КАКВА ОРГАНИЗАЦИОННА ФОРМА ще завърши обединителната работа?
По наше скромно мнение, това обединение трябва да бъде подчинено на две основни цели, без които анархизмът не може да съществува като движение:
- СЪЗДАВАНЕ НА РЕВОЛЮЦИОННА ОРГАНИЗАЦИЯ – тук и в "Н"РБ.
- ИЗРАБОТВАНЕ НА ПЛАН ЗА РЕВОЛЮЦИОННА РАБОТА с неговите цели, етапи, средства и конкретни ангажименти и задължения на всеки от нас при реализирането му.
Наред с горното, ние сме готови да разгледаме всички други проблеми и предложения, макар те да не съвпадат с нашите виждания.
Много от въпросите в разменените писма, ще се изяснят много по-бързо, ако се ликвидира практиката на кореспонденция между другари, които живеят в един и същи град. Нашите събрания остават открити за всеки, който иска да си изясним защо българските анархисти зад граница стигнаха до днешното състояние и КАКВО МОЖЕ ДА СЕ НАПРАВИ, ЗА ДА СЕ ИЗЛЕЗЕ ОТ НЕГО (ако това все още е възможно?)В очакване на вашия ясен и конкретен отговор ОСТАВАМЕ С БРАТСКИ ПОЗДРАВИ.
За секретар на парижката организация на анархо-комунистите от България:
Париж, 13 април 1987 г.

/Г.Константинов/"

Не пожелаха да се върнат: д-р Петър Митев, Кръстю Енчев, д-р Тошо Митев, Сандо Христов, Кольо Тенжерков, Данчо Найденов, Продан Христов. В крайна сметка в организацията дойдоха само старите членове на ФАКБ: Никола Чорбаджиев (Йосиф Синто), Трендафил Марулевски и Диню Динев.
Този факт беше посрещнат с нови хули и обвинения от страна на "отговорните, социални и организирани анархисти" и макар да не исках повече да си губим времето с тях, събранието в разширения му състав прецени, че априлските им и някои по-сетнешни техни "тезиси" и "приноси" към анархистическата теория и

практика, не трябва да остават без отговор, поради което ме натовари с него. Резултатът беше статията в брой № 2 на АКР, отпечатан през **юни 1987 г**.:

БАКУНИН ИЛИ... БАЛКАНСКИ?
(БЕЛЕЖКИ ВЪРХУ ЕДНА НАМАЗАНА С ШАРЛАН "ОСВОБОДИТЕЛНА ПРОГРАМА")

"В публикуваната в брой първи на бюлетина ***ПРОГРАМА НА АЛИАНСА*** *Бакунин казва, че между днешното общество и Социалната революция* ***НЯМА ПРЕХОДНИ СТЪПАЛА****, че ние анархистите не можем да имаме никаква друга междинна цел и програма. В раздела за "Революционната тактика" той е написал:*

"ОРГАНИЗАЦИЯТА*, в която ние ви зовем, НЕ ЩЕ ИМА НИКАКВА ДРУГА ЦЕЛ,* ***освен подготовката и организацията на Социалната революция, така както е дефинирана в нашата програма с изложените в нея практически средства – негативни и позитивни. Никога и под никакъв предлог тя не ще позволи да бъде увлечена от водещите към тържеството на реакцията минутни опортюнистически съображения, сметки и т. нар. благоразумие, което се проповядва от буржоазните "революционери".***
Нашата пропаганда, акции и организация ТРЯБВА ВИНАГИ И НАВСЯКЪДЕ ДА СА В УНИСОН С НАШАТА ЦЕЛ. Ние сме сред народа и сме длъжни да вървим напред, БЕЗ ДА ПОЗВОЛИМ ДА БЪДЕМ ОТКЛОНЕНИ ОТ ПЪТЯ НИ ЗА НИЩО НА СВЕТА И ОТ НИКОГО!
Ние НИКОГА НЕ ЩЕ ПОДАДЕМ РЪКА НА ДРУГА РЕВОЛЮЦИЯ, ОСВЕН НА НАШАТА. ***Ние никога не ще сключим съюз с направления, които са й противоположни или дори само различни от тези, които произтичат от нашата програма..."***
На следващата страница Бакунин продължава:
"Истинската, единствено легитимна революция е *не тая, която води до* ***политическия триумф*** *на една или друга партия или личност, а* ***тази, чиято цел е пълното СОЦИАЛНО ОСВОБОЖДЕНИЕ НА МАСИТЕ.*** *Такава е нашата единствена цел, И ВСЯКА ДРУГА РЕВОЛЮЦИЯ, ЕВОЛЮЦИЯ, РЕФОРМА ИЛИ ТРАНСФОРМАЦИЯ, Й СА АБСОЛЮТНО ВРАЖДЕБНИ, тъй като те могат само да забавят или отклонят нашата революция.*
ЗАТОВА, ***ВСЕКИ МЕЖДУ НАС, КОЙТО ПОДАДЕ РЪКА НА ЕДНА ДРУГА РЕВОЛЮЦИЯ, ЩЕ БЪДЕ СЧИТАН ЗА ПРЕДАТЕЛ СПРЯМО СОЦИАЛНАТА РЕВОЛЮЦИЯ."***

120 години по-късно един "отговорен анархист" и "сериозен анализатор" счита "всяка стратегия, която би свързала освободителната борба в БГ при дадените общи условия, с ИЗГРАЖДАНЕТО НА ЕДНО СВОБОДНО ОБЩЕСТВО, СЪГЛАСНО АНАРХИСТИЧЕСКИТЕ НИ ПРИНЦИПИ за детинщина."

Върху страниците на "Наш Път" той излага програмните си концепции за ***"утрешна България, която не може да бъде точно като вчерашната, защото болшевишката диктатура е наложила промени в днешната."*** *(и умно, и дълбоко!!!)*

В своите анални "анализи" Г. Балкански дори не се спира на въпроса: ЗАЩО ПРЕДИ 120 ГОДИНИ СТРАТЕГИЧЕСКИЯТ ИЗБОР НА М. БАКУНИН, който не предвиждаше "преходни периоди", не бе детинщина за нас анархистите, и защо днес, след установяването на болшевишката диктатура, след трансформацията на дребно-буржазното българско общество в държавно-капиталистическо, след окончателната социална поляризация и поголовното пролетаризиране на 85 – 90 % от населението, след абсолютната безперспективност, в която е поставена младата генерация, след довеждането на враждебността между властта и националните малцинства на турци, помаци, цигани и македонци до нажежаване и най-после, защо след целия опит от класовите и революционни боеве на пролетариата от Източна Европа срещу диктатурата и след виталната необходимост за СССР и за неговите сателити да създадат условия за разгъване на роботронната революция, която сама по себе си ще радикализира всички противоречия както на източното, така и на западното общество, ЗАЩО ПРИ ТЕЗИ "МЕЖДУНАРОДНИ И ВЪТРЕШНИ ОБСТОЯТЕЛСТВА", Г.Х. декларира "сериозно и отговорно", че ***борбата за непосредствената победа на нашата революция в България е детинщина****?*

"Изхождайки" от своя мироглед и разбирания за днешната действителност, Г.Х. ни оповестява своите "априлски тезиси", поместени в априлския брой на "Наш път". Той обявява, че ***"ТРЯБВА ДА СЕ ЗАПАЗИ В ЗНАЧИТЕЛНА СТЕПЕН обществения и планов характер на икономиката. (?) ДА СЕ ЗАПАЗИ обществената (?) собственост в индустрията, транспорта, външната и вътрешна търговия, кооперирането (?) на земеделието и занаятите". Заедно с това, като всички "реалисти", той иска съхраняване на стоковото стопанство и на пазарните отношения, на парите и осигуряването на частното стопанисване "без право на експлоатация на чужд труд" и пр****.*

В своята ***"програма на освободителната борба"*** *Г.Х. е записал черно на бяло, че* ***"ВЪВ ВСЯКА РЕВОЛЮЦИЯ НА ПЪРВО МЯСТО СЕ ПОСТАВЯ ПРОБЛЕМА ЗА ВЛАСТТА ИЛИ ЗА ОРГАНИЗИРАНАТА СИЛА НА ОБЩЕСТВОТО. КАКВА ЩЕ БЪДЕ ТАЗИ НОВА "ВЛАСТ" И В ЧИИ РЪЦЕ ЩЕ ПРЕМИНЕ ТЯ?"*** ("Наш път", априлския брой от 1987 г., стр. 1, колона втора, последен параграф.)

С поставянето на понятието власт в кавички, долно-оряховският теоретик на "освобождението" навярно иска да покаже, че това "не е власт, не е държава в истинския смисъл на думата" и че тя, по примера на руската революция от 1917 г., на испанската през 1936 г. и на унгарската от 1956 г. ще бъде някаква "ФОРМА НА НЕПОСРЕДСТВЕНА ОРГАНИЗАЦИЯ НА НАРОДНАТА ВЛАСТ ТАМ

До ден-днешен, ние анархистите бяхме врагове на всяка власт, включително и на "народната", и на демократичната, която е само една от формите на

държавата – може би най-измамната, що се отнася до илюзиите за народно съпричастие във властта, които се създават сред опитомените и оглупявани поданници на парламентарните републики от дълголетното "спазване на правилата на демократичната игра".

Досега, ние считахме революциите на пролетариата от 1917, 1936 или 1956 години за ***НЕЗАВЪРШЕНИ****, защото се спряха на полупът, именно поради създаването на някаква "истинска", "народна", "демократична" и т.н. власт;* ***Защото ние не успяхме да генерализираме анархията (или "известното смущение на обществения ред") и да изметем не само "старата", но и "новата" власт, заедно с всички политически "сектори", всеки от които е ембрион на "нова власт".***

Досега, ЗА НАС АНАРХИСТИТЕ, ***основният въпрос в революцията беше унищожението на властта.***

Но, сега вече не е така: Веднъж решен "основният въпрос на всяка революция" и установена новата "форма на непосредствена организация на народната власт" – ни уверява Г.Х. ***-*** *в "освободената родина, п****о-най-естествен начин ще започне преминаване на предприятията в ръцете на персонала, който ги обслужва и функционирането им... продължава."***

За изходна база на тази операция могло да послужат ***"съществуващите синдикати, надлежно приспособени за новите си функции"*** *и обновени духовно със скрижалите и остап-бендеровските програмни комбинации на "Балкански": "...* ***Макар че обаче, когато разглеждаме възможностите за осъществяване на тези разбирания, въпроса се поставя съвсем иначе."***

*През прекалено дългия си творчески и идеен живот, с подобни еластични "формулировки" и бръщолевения, видният теоретик е запълнил хиляди страници – "отдолу – нагоре", "с участието на всички граждани, независимо от техните политико-социални схващания****, в една организация на обществото, която ще представлява онова, което се нарича истинска демокрация****" и т.н., и т.н.*

На обществената сцена Г. Балкански гастролира заедно с други "сектори на сериозните и отговорни" обществени, за които Бакунин е писал:

"Всяка сделка и сговор с тях (с буржоазните и марксически партии) са абсолютно забранени за нас. Ние не ще позволим на никой индивид, принадлежащ на тях, да проникне в нашата "светая светих", нито да упражнява и най-слабото влияние върху народните маси, защото ВСЯКА ДРУГА ЦЕЛ И НАПРАВЛЕНИЕ, РАЗЛИЧНО ОТ НАШИТЕ, МОЖЕ САМО ДА ЗАБЛУДИ, ДЕЗОРИЕНТИРА И КОРУМПИРА МАСИТЕ.

Ние не ще приемем никога сред себе си, тези които не са се отказали от буржоазните си привички, които са радикални и революционни само на думи. ДАЖЕ ТЕЗИ, КОИТО ТЕОРЕТИЧЕСКИ СА СЪГЛАСНИ С НАС, но не са съумяли да се откъснат от господарското си или еснафско самолюбие и честолюбие, винаги ще си останат чужди за нас. Ние зорко ще ги следим, защото ги считаме за по-опасни от когото и да било. Нашите действия срещу тях ще бъдат най-енергични. Навсякъде и винаги ние ще ги разобличаваме и смъкваме маските от тези лъжереволюционери, показвайки ги на народа в тяхната истинска

светлина. Ние ще ги покрием с позор, от който те никога не ще се очистят.”
Шейтанов допълваше: ***“Свиня е влезла в храма на живота!”*** *Наш дълг е да я изгоним от там С КАМШИК В РЪКАТА!”*

Освен критиката на “шарланената програма”, във втория брой на бюлетина АКР бяха публикувани: БАКУНИН ЗА РЕВОЛЮЦИОННАТА ОРГАНИЗАЦИЯ, един фейлетон – ПРЕДЛОЖЕНИЕ ЗА ФОРМУЛИРАНЕ на § 1 и § 2 ОТ ПРОЕКТОУСТАВА НА ФАКБ и статията **“АНАРХИЯ, КОМУНИЗЪМ, ИНТЕРНАЦИОНАЛИЗЪМ”** – една “нова троица”, която трябваше да подчертае връзката с мечтите на санкюлотите, отразени в основния и неосъществен лозунг на Великата френска революция: **“Свобода, равенство, братство”,** както и недостига на материални, морални и идейни сили у нисшите класи, за да преодолеят историческата ограниченост на класовете общества, властта и експлоатацията и да реализират мечтаната от 200 години насам, след 1789 г., троица.
Прецизирането й в нашата програма и нейното по-нататъшно развитие, което предвижда премахване на държавата, на капитала, на класите и на границите между народите, е целта на бъдещата Социална революция, която се отдалечи с неизвестен брой десетилетия, вследствие кървавата болшевишка деспотия, **коуправлението на планетата от САЩ и СССР**, независимо от “разликите в техните обществени строеве”, мизерията на пролетариата и неоколониализма, установени от КПСС в името на тази мечта.

Същевременно, с оглед новата идеологическа преориентация на компартиите в Московската метрополия и сателитите й, ТИТОВАТА “СМЕСЕНА СИСТЕМА” беше взета на прицел от нашата анархистическа критика:
“САМОУПРАВЛЕНИЕ” под петата на партийната и военнополицейска диктатура на СЮК (съюзът на югославските “комунисти”), която охранява привилегиите на “новата класа”, социалното неравенство и експлоатацията на югославските работници и селяни.

Интересни бяха илюстрациите в броя, сред които карикатури:
За “единството на противоположностите” – самоуправлението и ръководната роля на партията, олицетворени от два папагала един върху друг, горният от които сочи с крилото си пътя към “светлото бъдеще”, а долният му казва “-Добре, показвай ми правия път, ама се смъкни от гърба ми!”;
Арената на руския цирк “ПРОБЛЕМИ на Гласността и Перестройката”, където звероукротителят Миша Горбачов държи камшик в едната ръка, а с другата е издигнал над главата си пламтящ обръч, през който трябва да скочи... динозавъра на социализЪма;
Колаж на испанския анархиствующ художник Фернандо Арабал: Американският орел е разперил криле и вкопчил в ноктите си... главата на Лениновата мумия;
Една снимка на изработен от японски бижутери бански костюм от диаманти на стойност... милион и половина щатски долари...
***

Секретарката на моето началство Жан-Пиер Рику – мадам Роз-Мари Алар – ми даде едно "интервю" със симки на Симеон Сакскобургготов, по случай неговата 50-годишнина. То бе поместено в "Point de Vue" - забавно четиво за консиержки и домакини и "орган" на недобитите френски монархисти, в чиито редици се числеше и Жан-Пиер Рику. Горката Алар мислеше, че ще ми достави истинско удоволствие с тази реликва на "българщината". Приех я от благовъзпитаност и не съжалявам. Когато зачетох "интервюто", имах чувството, че съм разтворил сценария на Фелини за парахода, който отнасяше към небитието стария предвоенен свят (от преди 1914 г.) На неговата палуба, сред височайшите идиоти, очевидно е имало място и за нашия. Какво ли нямаше в него. Казаното от Симеон-2 с по две-три изречения, приличаше на тюрлюгювеч или на миш-маш. Наред с автобиографичните данни, той говореше на едро за история, политика, култура и физкултура, за любовта си към българския народ, който му отговарял с взаимност. Мимоходом споменаваше, че мнозина нашенци, сред които и "хора на режима" искали при пътуванията си на Запад да го видят и обменят мисли и той ги срещал на драго сърце. Тези му контакти се увеличили, особенно при наченалата "перестройка". За него това било съвсем нормално. Той не е герилеро, нито конкистадор или шеф на мерценери. Не замисля комплоти, затова и днешната "народна власт" не вижда в негово лице "подривен елемент". (Както щеше да се разбере само след две години от едночасовото интервю, взето от прононсирания доносник Кеворкян, агентите и хранениците на живковата диктатура са виждали в него "строителен материал за демокрацията"). Без да се отказва от короната, последният Кобург казваше, че е свил знамената за по-благоприятни времена, за да не пречи на отношенията между испанския диктатор и българския му колега - Тодор. Благодареше на Франко, който му дал политическо убежище и като реалполитик, вместо да живее с фантасмагории, "младият български цар" правеше успешен бизнес под чадъра на такива видни демократи, като кралете на Мароко и Йордания. Но, ако международната обстановка и най-вече Москва прояви благосклонност, той е готов да понесе тежестта на царската корона, за да въведе българския народ в лоното на демокрацията и толерантността, чийто свободолюбив и родолюбив дух е всмукал с майчиното си мляко, а по-късно прегърнал съзнателно тези идеали под благотворното влияние на въпросните крале и на доказания либерал генералисимус Франциско Франко Беамонте и т.н., и т.н. Иначе, в политиката ненавиждал най-много екстремизма. Не бе пропуснал да съобщи, че през четвърт-вековното царуване, милосърдният му баща подписал само една-единствена... смъртна присъда по политически причини, въпреки изобилстващите нелегални чети и партизански отряди, преврати, атентати и въстания, закони за защита на нацията и държавата, процеси, затвори и концлагери, изпращане на окупационни корпуси в Югославия и Гърция и една неподкупна администрация в ново-"освободените" с помощта на Адолф Хитлер - Шикългрубер "исконни български земи" (ако не говорим за екзекуциите по стрелбищата, обесванията по площадите, в затворническите дворове на царството и уличните убийства по чийто брой БГ е най-окървавената страна на Балкана между двете войни...)

Обичал много четенето и картезианските размишления, в резултат на които натрупал една истинска енциклопедична култура, която не преставал да обогатява. Обичал изкуството, литературата (особено "братята Славейкови"), историята, музиката, за които величеството дръндори с прочувственост и

дълбочина, като... празна тенекия. Най-много мразел тези, които завиждали на интелигентността му и не понасял полу-познанията. В своя монолог той, види се от скромност, е пропуснал да информира читателите, че е посещавал няколко пъти "инкогнито" СССР, което е доста странно за един политически емигрант, какъвто претендира да е и "боец от армиите на НАТО", който ако не е имал гаранциите на КГБ, много лесно би попаднал в лапите на Андроповите апапи, които щяха да го доставят... "франко колегите им в София".

В заключение Симеон-2 казва, че за да не остане малък, един държавен мъж трябва да си изработи "историческо съзнание" и да разбере, че "колкото повече нещата се променят, толкова повече си остават същите!"

Изобщо, интервюто, което ми послужи за основа на фейлетона **"Автопортрет на Симеон-2 Сакскобургготов"** в "АКР", преливаше от подобни мъдрости и далновидност, та когато се завърнах по-късно в България и колегите от Института по математика към БАН ме запитаха какво мисля за него, аз им казах откровено, че е с ум на врабче. Само, че десетина години по-късно, с евтините си локуми за "почтенност във всичко" и решение на всички проблеми на БГ за "800 дни", "врабчето" стана министър-председател на РБ, с което за сетен път доказа, че аз нямам никакъв усет за великите личности в политиката. А въпросните колеги, след като можаха да наблюдават изявите му от натура, ме обвиниха, че съм ги излъгал с моето сравнение, в смисъл, че умът му бил на... хамсия.

"Хамсията" обаче направи свръхуспешна, делова заварка с мафиотите-наследници на чичовите му екзекутори: послужи, като "величествен" параван за милиардните им грабежи, срещу което получи добър процент от тях и в добавка - имотите на царствените си дядо и татко, но това е една по-сетнешна страница от текущия златен четвърт век от отечествената ни история.

***

Към края на юли във Франция **п**ристигна Димитър Пенчев – след крупният успех с дисидента д-р Николай Попов и фамилията му, за които бях писал в III-ти том от ЕМИГРАНТСКИТЕ СПОМЕНИ, това беше още едно ново завоевание на Бояджията и неговата група "Диалог". С него имах среща при Ценко – Пенчев беше земеделец, съден заедно с един от многобройните бъдещи главни секретари на БЗНС – Петко Илиев. На изпроводяк се отбихме в кафенето на ъгъла Брюнел и Гранд арме. Бях му дал излезлите броеве на АКР и той каза, че намира нашите анализи на ситуацията най-точни. За съжаление, в разговорите пропусна да ни информира за духовното и "идейно" състояние на сънародниците, които отново, както преди 100 и кусур години, чакаха "освобождението си" от обитателите на Кремъл, с тази разлика, че сега нямаше и помен от мисъл за някаква борба срещу тиранията, и не дай бог – за комитети или хвърковати чети...

След промяната Димитър стана депутат в т. нар. велико народно събрание, чиято "опозиционна" компонента се определяше от такива видни "борци против комунизма", като д-р Тренчев и Петър Бояджиев или стоящите зад гърба им тъмни сили. Малко по-късно, когато Пенчев попадна в списъците на агентите на ДС, искаше да ме спечели за свой доверител, относно неговата версия за агентурното си минало, която беше изложил в книжка и търсеше съдействието ми, но после изчезна от полезрението ни, защото навярно вождът и съветникът му Бояджиев му бе обяснил, че трябва да се пази от такива като нас, защото не

бяхме от “тревопасните”, но всичко това все още лежеше в недалечното и тогава неясно бъдеще.

***

В “Русел-Юклаф” имаха истинска “планова икономика” и добра организация на капиталистическата експлоатация що се отнася до основната цел на “обществото на консумацията”. За да не се “дерегулира” производството, особено през лятния сезон, когато отпускарите биваха най-многобройни, там планираха и отпуските. Началствата изискваха най-късно до началото на пролетта всеки от нас да е заявил писмено датите на своята ваканция (отпуска), за да се преустрои работата, съобразно временните промени в присъствието на персонала.

Аз поисках четириседмична лятна ваканция (от общо 30 работни дни или шест пълни седмици с “уикендите”) през месец август. Избрах един от буржоазните курорти на Европа - Канарските острови, архипелаг от вулканичен произход в Атлантическия океан, завладян от испанците в началото на 15 век. Неговите седем острови (колкото са и... беленските) имат обща площ, колкото южна Добруджа с население около два милиона души. Канарите са автономна област на Испания, със свое знаме, парламент и администрация. Заедно с това, са се развили като туристическа и курортна дестинация, най-вече по време на “демократизирането” на постфранкистка “плуралистична” Испания, когато сдалата властта фаланга започна мащабни частни инвестиции във всички сектори на икономиката и “пране на спечелените с честен труд” трилиони пезети по време на диктатурата. Една от най-плодоносните сфери при тази операция се оказа мащабното строителство. По източното и южно Средиземноморско крайбрежие и островите изникнаха огромни курортни комплекси с безброй многозвездни хотели, които привличат ежегодно милиони туристи (на брой казват почти колкото цялото население на Испания). Те са едно от сериозните пера (над 50 милиарда евро през всяка от последните години) в образуването на нейния “брутен вътрешен продукт”.

След като прегледах рекламните ежегодници, уредих формалностите за лятния куророт и предплатих в една от многобройните туристически парижки агенции, моя двуседмичен престои в един тризвезден хотел на най-голямия от Канарските острови – Тенерифе. Удоволствието струваше шест хиляди и нещо франка (около 1000 евро) за 14 дни (или по-малко от двуседмичната ми заплата, което означаваше, че ако имах рента в нейния размер, можех да прекарам цялия си живот по курортите). Офертата включваше транспорта със самолет, отиване и връщане на разстояние 3 000 километра от Париж, в самостоятелен апартамент със закуска, обед и вечеря “на корем”. Освен това, желаещите можеха да продължат престоя си срещу 700 франка (малко повече от 100 евро) за всяка следваща седмица.

Самолетите излитат от летище Орли, на 15 клм. южно от Шатийон и пристигат на летище “аеропуерто де Тенерифе – Норте” за около 4 часа. Аеропортът е на петнадесетина километра от град Пуерто де ла Крус (Пристанището на Кръста – където печата на католическата църква и нейната инквизиция личи навсякъде). До курорта в северната част на острова – град с около 30 000 жители, се стига с автобус на испанските авиолинии. Спряхме в хотел “Тровадор” (Тубадур), където ме настаниха в самостоятелен апартамент на третия етаж, с просторна спалня, малка гостна, кухня и баня. Хотелът се намираше в тиха уличка в

старата част на града, само на 300 метра от известния плаж "Градина", с вътрешен басеин и всевъзможни "екстри" срещу доплащане.
Оставих малкото си багаж и побързах да излезна и разгледам местото, където бях попаднал. От рецепцията ми дадоха карта на града с кратко описание на забележителностите и околностите с оферти за екскурзии, както и еднодневни разходки с кораби до някои от съседните острови. Навсякъде се чуваше чужда реч, преимуществено испанска и немска. Впоследствие разбрах, че курорта е привлекателно място за по-заможни пенсионери. Очевидно от агенцията, която ми предложи Пуерто де ла Крус, ме бяха взели за екземпляр от тази категория.
Много подробности от пребиваването ми са се изтрили от паметта, но са се запечатили една разходка с корабче в океана и богатото меню, което хотела предлагаше на пансионерите си. Сутрин - шведска маса, на обяд и за вечеря десетина вида салати, два пъти повече блюда и десерти, сред които всички екзотични плодове. Алкохоли - срещу доплащане. Всичко на самообслужване. Наблюдавах как много от швабите се връщаха по няколко пъти, за да натрупат в чиниите си различни лакомства.
На плажа излизах сутрин преди изгарящото тропическо слънце да стане непоносимо. Градчето, както и самият хотел бяха потънали в зеленина, преобладаваха палмите. В околностите правеше впечатление червеникавата вулканична почва, голями парцели от която бяха покрити с трева. Незнанието на езици правеше невъзможно общуването, поради което разполагах с много време и понеже понасям трудно бездействието, се заех с писането на статии за третия брой на бюлетина за юли, август и септември.
Мисля, че си отпочинах отлично и свърших полезна работа. Когато двете седмици изтекоха и трябваше да поема обратния път, се сетих за секретаря на Българската работническа партия – Петко Стоев, който бил кандидат за народен представител от Чирпанска околия. От страна на Демократическата партия конкурент му бил Стойчо Мошанов, който ми беше разказвал случката. Когато изборният ден приключил, всички кандидати отишли в ресторанта и след като му похапнали и пийнали порядъчно за здравето на трудолюбивия, героичен и така-нататък български народ, представителят на пролетариата изрекъл:
- Ей, бай Стойчо, това буржоазията било хубаво нещо бе...
След 9.9.44 г. Петко Стоев бил ликвидиран от партийните си другари, като полицейски агент-провокатор...
***
<u>21 август 1987 г.</u> Прибирайки се от ваканция, намерих кратко писмо от Благо, в което пишеше: *"Попадна ми тази статия на триесткия в-к "Il Piccolo". Съгласно статията, в Русия се очаквала реабилитацията на Бакунин...*
Бъди здрав и доскоро виждане. Братски поздрави. Благо"
Писмото беше придружено от самата статия: "Riabilitato? Fuciato da Stalin – Caso riaperto", тоест **"Реабилитиран? Разстрелян от Сталин – Делото ще се преразглежда отново".**
Всъщност, ставаше дума за предстоящата посмъртна реабилитация през идната 1988 г. когато се навършват 50-години от екзекуцията на "любимеца на партията" – Николай Бухарин (или "Бухарчик", както гальовно го именувал неговият убиец – Йосиф Сталин - Джугашвили). Очевидно Горбачов, следвайки своя предтеча Никита Хрушчов, ще отиде по-далече от него, "реабилитирайки"

почти цялата "ленинска гвардия", която завърши жизнения си път с куршум в тила, в мазетата на Лубянка. "Гвардейците" бяха заровени в незнайни гробове, както Дантон, Камий Демулен, Анахарзис Клоотц, Ебер и Шоме, Робеспиер, Сен Жуст и още толкова други "деца на френската революция", чиято майка ги изяде. Само че "буржоазните" революционери поне имаха куража да умрат достойно, след като един-друг бяха изпратили братята си на гилотината. За разлика от тях, "твърдокаменните" болшевики, поголовно признаваха, че са нечии шпиони, реставратори на капитализма, убийци и терористи. Нито един от тях не намери сили да каже истината в предсмъртния си час. Те хленчеха, каеха се и молеха за милост, надявайки се да ги отмине горчивата чаша, която им бе приготвил тяхния другар, съратник и верен ученик на Ленин – "стоманеният вожд на болшевиките", самонарекъл се Сталин. Прочее, ако изпратените от него в царството на сенките "стари болшевики" бяха малко по-прозорливи и биха надделяли във борбата за властта, той щеше да бъде още по-жалък от тях, защото най-жестоките са най-страхливи, когато стане въпрос за собствената им кожа. (N.B.: Иначе, Бакунин - Бухарин все едно! Помествам горната бележка, не за да се надсмея над невежеството на бедния брат Благо. Имаше къде-къде по-тежки случай, например ОФ-министъра и Благов съпартиец бай Ангел Държански мислеше, че анархисти, трайчо-костовисти и троцкисти сме едно и също...)

***

Продължих и завърших третия брой на бюлетина "АКР" за тримесечието юли-август-септември 1987 г., в чиято уводна статия разгледах връзката между **Р.Р. и С.Р.** (роботронната и социалната революции), в която твърдях:

"Както индустриалната революция, под чадъра на държавата, създаде техническите и социални предпоставки за ликвидирането на крепостническата йерархия, на господстващите класи и на отношенията им с "третото съсловие", манталитета, психологията и религиозните вярвания във феодалното общество и съдействаше за раждането на нови идеи, инициативи и стремежи, така и научнотехническата революция (с компютрите и роботите), която е едва в началото си, ще минира социалните, икономически, политически и международни устои на днешното общество."

Доказателствата за това твърдение извличах от автоматизирането на трудовите процеси. Заедно с това постулирах:

"Капитализмът може да бъде само предверие на роботронната революция, но в него тя не може да бъде завършена. За последното е необходима извършването на Социалната революция" и обръщах вниманието върху очертаващите се изменения, тенденции и отраженията им върху програмата, стратегията и тактиката, методите и средствата на революционната борба.

В статията **"Международното положение и изхода от него",** разглеждах предпоставките за разрушаването на относителното равновесие на силите в днешния свят и свързаното с него международно статукво, сред които на първо място беше кризата на "съветската" империя и очертаващите се революционни взривове в нейните периферии. Другата възможност се криеше в динамичното и изпреварващо развитие на САЩ, Япония, Западна Европа, което би поставило на дневен ред въпроса за преразпределяне на света, съобразно новото съотношение на икономическите и военни сили в света. Разширяващите се локални конфликти с "малка интензивност" бяха трета възможност за изгаряне на "мира" чрез

сливането им в един всеобщ пожар и последната, най-малко вероятна причина за една експанзия срещу статуквото, би била ускореното развитие на Р.Р. в СССР., което ако стане като по чудо, най-вероятно би довело до разкрепостяването на държавнокапиталистическото общество и поглъщането му от пламъците на социалната революция, което беше кошмара на западните политолози, политици и милиардери.

В трета статия разглеждах **"Американо-съветските отношения във века на Р.Р.",** отбелязвайки заплашителното изоставане на Москва в ключовите сфери на икономиката и подготовката за война.

Във връзка с революционната перспектива, написах статията **"Нуждата от теория за разрушение на държавата".**

На следващата година Антон внесе този и други броеве на бюлетина в БГ. Последната статия беше предизвикала обезумяващия страх не само на нашия д-р Иван Пандиев, с когото са били "преди 9-ти септември" в един партизански отряд и който, за разлика от сегашното му поведение, се бе държал прилично по време на 11-годишния си престои в болшевишките затвори...

Това беше симптоматично и показателно за духовното състояние на мнозина от тези на които разчитахме в подготовката на хората с оглед приближаващата развръзка: Антон беше рискувал да им достави книжнина с която искахме да поставим в центъра на вниманието **"основният въпрос на Социалната революция": унищожението на властта и нейния апарат – държавата**, както и предстоящето приближаване на кулминационната точка на кризата на държавния капитализъм, която създаваше необходимите обективни условия за една от най-разтърсващите и обнадеждаващи революционни ситуации през Двадесетия век. За съжаление, не срещнахме никакво разбиране на нуждата от създаване на субективния фермент на революционната организация, макар и под критичния минимум, която можеше да изиграе ролята на "пеперудения полъх" в надвисващата буря над империята. **Явно, опортюнизмът в нашите редове отново щеше да удържи своята победа, щом страхът беше вцепенил мозъците дори на тези, които бяха жертвали младостта и живота си в името на анархистическия идеал...**

Любознателният читател може да намери посочените статии в съответния брой от колекцията на бюлетина, намираща се в Документалната библиотека в Нантер или в издадените след завръщането ни четири сборника с всички цитирани статии в този последен том от емигрантските ми спомени.

От София пристигаха слухове и новини за пукащите се миризливи мехури в идеологическото блато, за смута, настанал във властта, който бе предизвикан от заплашителните сигнали, идващи от Москва и след като номера на Живков със "снишаването" не мина, "идеолозите" на бкп трябваше да предприемат в отговор имитации на преустройствени инициативи, които оставиха на стресналия се не на шега вожд на БКП да ги срича пред последния "исторически пленум" на 28 и 29 юли 1987 г. **Цаката, с която правешкия хитрец трябваше отново да застане в авангарда на съживяването на вонящия труп на "социализЪма", този път бе намерена в разтягането на локуми за "самоуправлението".**

Те станаха повод за написването на фейлетона

"Модел за самоуправление или новата фасада на стария софийски цирк",

от който помествам откъси, като си позволявам да мисля, че могат да бъдат интересни за съвременниците:

"Към двора на краля Слънце съществувала длъжността "порт-котон". Нейният изпълнител имал титлата барон и задължението да почисти с памук височайшия задник след облекчаването на Луй Четиринадесети, седнал върху един пробит стол, който се съхранява с други реликви от епохата на "Слънцето" във Версайския дворец.

В Кремълските палати баронската длъжност се поверява традиционно на секретарите на б.к.п. Днешният я изпълнява повече от три десетилетия и съумя да запази службата си, въпреки смяната на четири държавни задника върху трона на Романовци, които не намериха по-верен слуга. Но промените в Кремъл не винаги са ставали безметежно за българските барони... Те изметоха предишния генерален секретар Червенков, който не съумя да се преустрои скорострелно след смъртта на Сталин и наследяването му от Хрушчов...

С идването на Горбачов, Живков беше на път да повтори фаталната грешка на Червенков. Той смяташе, че царуването на реформатора от Ставрополска губерния не ще бъде по-дълговечно от предшественика му и изчакваше развоя на събитията зад кулисите на Кремъл. Дори в интимен кръг си позволяваше да омаловажава ролята на новия "класик на маркс-ленинизма", а ДС-работниците от лабораторията за слухове, разпространяваха вицове и вещаеха злокобен край на Цирк "Преусройство" и неговия генерален директор.

Реакцията на Москва беше незабавна. Нейният посланник призова към ред самозабравилия се софийски слуга, готвейки оставката му поради... несправяне с производството на ватенки и гумени цървули. Двугодишното протакане на Живков бе изчерпило търпението на Кремъл. Падежът на полицата бе изтекъл и "отгоре" напомняха, че трябва да се плаща. В България се създаде "оставна" ситуация, взаимно недоверие и всеобща резигнация сред храненитe хора на Тодора. Като че ли го бяха настанили вече в някакъв второразряден парцел на Орландовските гробища. За тази атмосфера на край, днес свидетелства самия Живков. На състоялия се на 28 и 29 юли (1987) пленум, той перифразира Левски по следния начин: "Другари, сегашният момент е преломен! ИЛИ НИЕ ЩЕ ПРЕОБЪРНЕМ ВРЕМЕТО, ИЛИ ТО НАС ЩЕ ОБЪРНЕ!"

И понеже реката на времето е необратима и то не може да се обръща и разтяга, правецкият шмекер се е заел с разтягането на локуми, с надежда и този път заедно с върхушката да остане на завет от горбачовата вихрушка. Налегналата го треска се представя за творческа. Кръжокът "Хитър Петър" при ц.к. на б.к.п. стоварва напоследък тонове "концепции", закони, постановления и обещания върху главите на одурачените поданници. Синдромите на партийния болник се усложняват от "сложната вътрешна и международна обстановка". Над "соц"-общността са надвиснали буреносни облаци. Полската работническа класа и осемгодишната авганистанска съпротива срещу окупаторите от север дават лош пример на народите от останалите колонии. В българската барака на соц-ГУЛАГА също е неспокойно: саботажи, бомби, пожари и новопокръстените мюсюлмани сеят кошмари в сънищата на червените патриции-кръстници...

Човек от круша падне и се обърка, а какво ли остава да падне от върха на държавната власт? Объркването е засвидетелствано от партийния печат както пише "Раб. Дело" в бр. 208 от м. юли, в очакване на потопа, Живков си е нахлузил спасителния пояс и е направил нов "Неоценим принос в теорията и практиката на социализЪма": "В последвалите конгреса (13-и фатален) речи, слова и документи, Той (с главна буква) последователно и задълбочено (както винаги) разработва, конкретизира и обогатява своите виждания и съображения за НЕТЪРПЯЩИТЕ ОТЛАГАНЕ ПРОМЕНИ, които трябва да са коренни – ПРОМЕНИ НА 180 ГРАДУСА и в същото време всеобхватни, засягащи всички "етажи" на производството и управлението. И основата, и ВЪРХА НА ОБЩЕСТВЕНАТА ПИРАМИДА".

Вртенето на софийските първенци според московския вятър е отколешна новост. Остава да се види, поемайки ОБРАТНИЯ ПЪТ - на 180 градуса, както се изразява "самият" ген. Секретар, коя ще бъде следващата гара на която ще спре "партийният локомотив на историята": при Вълко Червенков, ОФ-опозиция от 1945 – 1947 години или още по назад – към... Богдан Филов?

В писанията на нашите окаяни газетари могат да се съзрат само контурите на тая гара, от която се отива за никъде. Те съобщават, че на юлския пленум на върхушката в Боянската резиденция или "малкият Версай", както я наречe виден френски журналист, Живков е представил собствено-мозъчно построен МОДЕЛ ЗА СТРОИТЕЛСТВО НА РАЗВИТИЯ СОЦИАЛИЗЪМ И ПРЕВРЪЩАНЕТО МУ ВЪВ ВИСОКО РАЗВИТ. (Някои зли езици казват, че Тодор го откраднал от задграничния анархистически патриарх и редактор на в-к "Църковен път".) Моделът напомня изоставената в хотела телеграма, чието съдържание бай Ганю заедно с верните си съратници се мъчеше да обърне на 180 градуса след падането на Стамболова и която изтръгна от гърдите му вопъла: "На маймуни ни обърнахте, маскари с маскарите!" Разбира се, както повелява епохата, съчинението е натъпкано с прогнила марксическа плява и диалектическа схоластика, които ще бъдат преживяни всенародно през новата партийна, ОФ- и т.н. "учебна година". Новост са и пришитите към старата концепция за зрелия феодализъм научнотехнически кръпки и параграфи от програмата на самоуправляващия се профсъюз "Солидарност", разгромен от хунтата на генерял Ярузелски.

Пред пленума Живков е направил главозамайващи открития: народът бил обект, а не субект на властта (от което личи, че Тодор е изял с корите хегелианската юриспруденция); Работниците не чуствали държавната собственост като своя; Партията се намесвала В РЕШЕНИЯТА НА ДЪРЖАВНИТЕ ОРГАНИ И ИМАЛА НЕОГРАНИЧЕНА ВЛАСТ! (Не случайно, народът казва НАХАЛЕН КАТО МАРКСИСТ.)

Това "нетърпимо положение" могло да доведе до КУЛТ КЪМ ЛИЧНОСТТА и ориенталска деспотия, НО през този опасен период българският народ имал историческия шанс да бъде язден от "Янко" – опитен и виден деец на българското и световно раб. и ком-движение. Пак той, с присъщата си скромност и далновидност, за пръв път в световната теория и практика на социализЪма, му намерил цяра и цаката – САМОУПРАВЛЕНИЕТО! Правецкият корифей на марксистката "мисъл" е поставил пред партията "качествено нова, революционна (и... НЕРЕШИМА) задача":

ДА БРАКОСЪЧЕТАЕ САМОУПРАВЛЯВАЩИЯ СЕ НАРОД С ДЪРЖАВАТА! Да се съхрани властта, ръководната роля на партията (и най-вече неговата собствена роля), демократическия централизъм и йерархията и същевременно обществото да започне да се самоуправлява "ОТДОЛУ НАГОРЕ"!

Занапред, в България всички ще говорят за самоуправление: партията, бюрокрацията, министерствата, прекръстени на "асоциации", включая тази на биячите от ДС, висшите, средни и нисши "ешелони" от паразити, образуващи многоетажната пирамида на държавнокапиталистическата класа, нейните трансмисии – доброволни отряди от доносници, съюзи на културни блюдолизци, казионни профсъюзи и т.п., с чиято помощ диктатурата на б.к.п. е приковала от четири десетилетия народа в мизерия и безглаголност.

Чрез живковия "модел", патриотичните ритуали, законите на стоковото стопанство, пазара и "самоуправлението" под вещото ръководство на правецкия барон, "ВЛАСТТА ОТ ИМЕТО НА НАРОДА, ЩЯЛА ДА СЕ ПРЕВЪРНЕ ВЪВ ВЛАСТ ЧРЕЗ НАРОДА".

Както, обаче ни учи авторът на модела в постановлението "ЗА АТРИБУТИТЕ НА ВЛАСТТА", ***самоуправлението не значи анархия, нито дребнобуржоазна уравниловка.*** *Даже НАПРОТИВ! Щом има власт, ще има йерархия и ръководители и те няма да се откъсват от... гърба на народа. (Да си жив и здрав Тодоре, един ден да ти закачим на шията атрибутите на слатинския бик и да те развеждаме от село на село, за да разясняваш тънкостите на моделирането!) Самоуправление не значи СЛОБОДИЯ! За да бъде поставено всяко нещо на мястото му и за да има ред по всичките етажи на пирамидата, е необходима СИЛНА ВЛАСТ! А, за да бъде властта още по-силна от вчера, трябва да се укрепват всемерно атрибутите, "органите", затворите и концлагерите! Нека разните дребнобуржоазни и безпочвени мечтатели си избият от главите уроците на Парижката Комуна за изравняване на средната работническа заплата с тази "на най-висшия чиновник в републиката (В.Ленин – "Държавата и революцията"). Щом има държава, ще има равни, по-равни и най-равни! Големите заплати на отговорните другари, ще станат още по-големи – според... труда им! Ще се разгърне още по-величествено строителство на дворци, резиденции и вили за баровците "според заслугите им". Привилегиите, банкетите, изпращането и посрещането на делегации, размяната на "подаръци", командировките в прогнилия Запад и далаверите ще продължат с изпреварващи темпове при едно условие – за тях... няма да се съобщава в пресата, за да не се дразни рикаещата хидра на плебса.*

От само себе си се подразбира, че в савоуправляващата се социалистическа пирамида ще се съхранят и дори УМНОЖАТ категориите и пластовете – и надолу, и нагоре. На съвременния етап на общественото развитие не може и да се мисли за отмиране на фараона, жреците, надзирателите и наемните роби. Нито на авантите и келепира, различните системи на снабдяване, медицинско обслужване, детски ясли, градини и образование за номенклатурните изтърсаци. И занапред ще укрепват климатизираните почивни станции, заградени плажове, вилни зони и места с изглед към Голгота със сребърниците, полагащи се на всеки честен и безкористен борец

срещу фашизЪма и капитализЪма. Ще се запазят и разрядите погребения, парцели в гробищата и колите с перденца в които на запад вече превозват само... покойниците. Тези и още много други атрибути на безкласовото общество ще се съхранят и във висшата фаза на социализЪма. Успоредно с тях, ще продължи да се увеличава лукса, разкоша, разплутостта, метресите, "секретарките", "домашните работнички", шофьорите, гавазите, евнусите, охраната и полицейските песове и след пълното... отмиране на държавата.

В модела не се предвижда "прозрачност" и никакви лъчи не ще проникнат в "частния живот" на отците и децата-чудо на славната деветосептемврийска социалистическа революция. Тяхният живот е свещен и неприкосновен! Както и тяхните влогове в чужди банки, тъмни афери или разходки до публичните домове в Хонолулу. В замяна на това, ще се дава, както до сега, пълна гласност на непосилните им усилия за повдигане на жизненото равнище на героичния и трудолюбив български народ.

Чрез модела се определят мястото и ролята на самоуправляващия се народ на... трудовия фронт: "Важното е съответните самоуправляващи се организации и органи да осигурят постигането на генералните цели, набелязани от партията", цели, които вече разгледахме. В постановлението за атрибутите на властта е уточнено, че народът ще има пълна свобода да изказва своята благодарност и любов към ощастливилите го партийни търтеи. Онази част от самовпрягащият се добитък, която се опъва на страна от жеглата – няма да яде! В случай, че се разбунтува, престане да бъде овчеподобно стадо и поиска от върхушката да представи километрическата сметка за своя безкраен, четиредесетгодишен празник, тя възнамерява да НОРМАЛИЗИРА подобни анархистически уклони с помощта на сините,червени, зелени и пр. барети както това е ставало и става в други високоразвити соц-страни...

Така мозъчният тръст на б.к.п. иска да надхитри и народа, и историята, която тропа по ковчега на презрялото феодално общество.

Нововъведенията на правецкия моделиер пораждат тревожни въпроси и опасения във всички етажи и ешалони на излишната класа пред неизвестността и острите завои на "преустройството". Излишни тревоги – четиридесетгодишния титовски фарс на самоуправление и плахите стъпки в Унгария, Китай и в самия СССР са побили достатъчно жалони, които сочат къде води поетия път.

ВСИЧКО Е ВЪПРОС НА ВРЕМЕ!

Ако междувременно, новият господар на Кремъл не подаде оставката на априлския хитрец, ако "младите" чакали от политбюро не му прегризат гърлото и вземат службата, *ако една югославска или недай бог – руска революция, които зреят пред очите ни, не объркат всички сметки и най-после, ако народът е все така робски послушен и не поиска ДА ПОСЕГНЕ КЪМ ОРЪЖИЕТО, С КОЕТО ЗАПОЧВА ВСЯКО ДЕЙСТВИТЕЛНО САМОУПРАВЛЕНИЕ, то има всички изгледи барон Живков да продължи да бърше (и да лиже) поредния московски държавен задник, да язди раята и да държи пред муцуната й връзка моркови, хатихумаюни, хатишерифи и модели на социализЪма. Дотогава, докато се съберат необходимите и достатъчни условия за разрушаването на държавната пирамида с нейните полиция,*

армия, партийна и административна бюрокрация. Разрушаване чрез масовия революционен терор на разкрепостилия се, въоръжен народ. Терор – "отгоре – надолу", необходим и от социално... екологическа гледна точка."

Броят завършваше с обичайната рубрика
"ПРЕПРОЧИТАНЕ НА МИХАИЛ БАКУНИН В КРАЯ НА XX-ТИ ВЕК", чиито откъси от произведенията му придружавах с мои бележки, коментари или актуализирани интерпретации:
"Целият следвоенен опит от борбите срещу наложените от армиите на Москва марионетни режими на т. нар. ком-партии в България и другите Източно-Европейски страни ДОКАЗА НЕДВУСМИСЛЕНО, ЧЕ:
- Никаква "благоприятна международна обстановка" не ще даде свобода и равенство на потиснатите и експлоатирани класи, ако те не ВЛЕЗНАТ В РЕШИТЕЛНА БОРБА С ДИКТАТУРАТА.
- Никаква борба с нейните военнополицейски, политически и финансово-икономически сили НЕ МОЖЕ ДА ЗАВЪРШИ С УСПЕХ, ако акциите срещу тях не бъдат планирани, координирани и насочвани от една НЕЛЕГАЛНА РЕВОЛЮЦИОННА ОРГАНИЗАЦИЯ.
- Никаква революционна организация не може да бъде създадена:
Ако не се преодолеят опортюнистическите "теории" ЗА ПЕРСПЕКТИВИТЕ НА СОЦИАЛНАТА РЕВОЛЮЦИЯ И УСЛОВИЯТА ЗА НЕЙНИЯ УСПЕХ и илюзорните надежди и вяра в освободителната мисия на "ЧИЧО САМ" – тази американофилска версия на митът за "ДЯДО ИВАН".
Ако не се намери верният тон на революционното слово, който да възпламени най-недоволната част от младежта и да я поведе към народа от фабрики, полета, казарми, училища, университети и институти по пътищата на САМОЖЕРТВАТА.
Ако жертвите и рисковете по тези пътища не бъдат сведени до минимум чрез разработването на "непромокаеми" правила на конспиративно организиране, ликвидиране на предателите и ефикасни методи на масови нелегални бойни действия срещу институциите на властта и нейните конкретни представители.
Ако революционното слово и дело – вътре и вън от страната – не разрушат "хармонията" между съзнателно поддържаната робска психология и еснафски манталитет сред мнозинството на трудовите класи и опортюнистическата "мисъл".
Ако не бъде преустановено "мирното съвместно съществувание" между потиснати и потисници.
Тези задачи могат да бъдат решени само от хора, които имат реален опит в борбата с полицейския режим. ***Тяхен дълг е да поставят арматурата на теорията и практиката на революционната борба с диктатурата в днешните и утрешни условия.***
Изходните точки за създаване на такава теория са: ***практически*** *(опитът на нелегалните организации и класовите борби на пролетариата на Изток) и* ***теоретически*** *(сред тях е и АНАРХИЗМА НА БАКУНИН, който от половин*

век насам фалшифицират, препарират или премълчават всевъзможни ренегати, "научни" тахтаби или просто уплашени от властта еснафи).
За да импулсираме практическата и теоретическа работа в тази посока, между другото, публикуваме материали, отнасящи се до ПРОГРАМАТА, ОРГАНИЗАЦИЯТА, СТРАТЕГИЯТА, БОРБАТА С МАРКСИСТИТЕ И С ОСТАНАЛИТЕ СИЛИ НА "ЗАКОННИЯ РЕД", В КОЯТО СТАРИЯТ РЕВОЛЮЦИОНЕР УЧАСТВАШЕ ПРЕЗ ЦЯЛИЯ СИ ЖИВОТ."

На тази тема посветих и статията **"Самоуправление и йерархия",** която любознателният читател можи да открие на стр. 225 – 230 в сборника "С ДУМИ, ВМЕСТО С КУРШУМИ". В нея разглеждах анархистическата идея за самоуправление, което е другото име на "АНАРХИЯТА":
"... Самоуправлението означава управление на една група, колектив, предприятие, община, област, страна или няколко страни пряко от техните членове или посредством временни организми, чиито делегати, съветници и т.н. са избрани с императивни мандати (не могат да се отклоняват от задачите и решенията, които са взети "долу" от общите събрания на свободните хора, които са ги делегирали на конференции, конгреси и т.н.), които са отзоваеми по всяко време и най-важно – са лишени от привилегирования статут и възможността на властниците да се разпореждат с времето, труда, доходите и живота на "електората". Статут, който им се осигурява от йерархическия ред и институции на държавата. ***За да се ликвидира възможността за регенериране на йерархичната и бюрократическа организация на властта в едно самоуправляващо се общество, в програмите на движенията чийто идеал е разпространението на самоуправлението във всички сфери на обществения живот са предвидени ефикасни мерки****, сред които:*
- Ротация на длъжностите, отзоваване и смяна на делегатите и изборните лица по всяко време, равенство в статута на делегираните и делегиращите.
- Унищожение на възможността "да се натискат бутоните на властта", чрез унищожението на институциите й: армия, полиция, съд, бюрокрация и т.н., т.е. на инструментите на командване, издаване на заповеди и подчиняване и замяната им с въоръжения народ.
- Най-после, за да се ликвидира кариеризма и стремежа към "топлите местенца", привържениците на самоуправлението ще въведат възнаграждение на изборните длъжности, не по-високо от това на останалите труженици (докато трудът ще бъде заплащан и резултатите от него – осчетоводявани).
Така стремящите се към генерализиране на самоуправлението във всички сфери на обществената трудова деност образуват едно движение на тотално отрицание на всеки процес на превръщане на обществените функции в институции на властта и експлоатацията и откъсването им от контрола на въоръжения народ, движение, насочено против възобновяването под каквато и да е форма на бюрократическите структури, на йерархическите отношения между властници и подчинени и на всички разновидности на държавността, на чиновничеството, на собствеността, на богатствата, информацията и познанието в полза на едно малцинство.

Идеята за самоуправление води началото си от Прудон, чиито последователи бяха и първите нейни реализатори по време на Парижката Комуна в 1871 година. Прудон е проектирал създаване чрез самоуправляващите се стопански единици – от фамилните ферми в земеделието, през кооперативно-занаятчийските до гигантските колективни предприятия в индустрията, снабдяването и банките да се организира един обществен полюс срещу капитала и експлоатацията. Полюс, който в последна сметка да обхване цялото общество, "удушвайки" капитала и държавата и замествайки ги с това, което той нарича ***федералистична, пряка, работническа демокрация****.*

Самоуправлението в схващането на Прудон е активно участие на ВСИЧКИ във вземането на решения по всички въпроси, които ги засягат, било като производители, било като граждани. Въпроси, които започват с живота в предприятието и квартала и завършват с организирането, планирането и разпределението на произведеното в рамките на страната, определяне на линиите и темповете на нейното развитие и отношения със съседните страни и народи.

Такова свободно участие в разискванията и вземането на решения на всички нива – в предприятието, квартала, общината, областта и страната, предполага ликвидиране на всякакъв централизъм (особено на "демократическия") и замяната му със свободната инициатива, волеизява, договаряне и свободно съюзяване или федериране на въоръжените труженици от индустрията, земеделието, услугите, науката и т.н.

Други силни моменти на идеята за самоуправление са безапелационната критика на йерархията, на превръщането на общественика в професионален паразит, на партийния секретар във вожд, отчуждението на делегатите от тези, които ги делегират, отхвърлянето на представителната демокрация и още повече на диктатурата на една хунта, клика или партия с нейните ръководни роли, вождове и атрибути.

В този смисъл, теорията на самоуправлението е АНТИ-МАРКСИЧЕСКА И АНТИ-ЛЕНИНСКА! Такава е и практиката, по чийто път социалните борби и революции са побили жалоните на Парижката Комуна, съветите в Русия от 1905, 1917 и 1921 г., движенията за създаване на съвети в Европа след Първата световна война, колективите в анархистическа Каталония, Унгарската революция от 1956 г. с нейните териториални и производствени съвети и десет милионния самоуправляващ се и независим от държавата полски синдикат СОЛИДАРНОСТ.

Срещу тази идея за революционно трансформиране на обществото и замяната на държавата и капитала със САМОУПРАВЛЯВАЩА СЕ ФЕДЕРАЦИЯ НА КОМУНИТЕ, с взаимопомощта и солидарността на всички труженици, марксизмът, без да подбира средствата, води борба от първия ден на появата си върху сцената на идейните, социални, политически и икономически конфликти. Тук няма да се простираме върху борбите, които Маркс и Енгелс водят срещу Прудон, Бакунин и техните последователи в Първия Интернационал (1864-1872). Ще посочим само отношението на Ленин спрямо собствените му партийни другари, образували още на другия ден след октомврийския преврат в 1917 г., фракциите на "Левите комунисти" и на "Работническата опозиция" вътре в руската компартия

РКП (б). Един цитат ще характеризира може би най-добре тяхната платформа, целяща въвеждането на работническо самоуправление в руската индустрия и земеделие: ***“Ние сме за изграждането на едно работническо общество, чрез творчеството на самите труженици, а не чрез указите на “капитаните на индустрията”... Нашата отправна точка, е нашата вяра в класовия инстинкт, инициативата и пряката акция на пролетариите. Другояче не би и могло да бъде. Ако пролетариатът не знае да създаде необходимите условия за една социалистическа организация на труда, никой не ше може да стори това, вместо него. Ако държавната сопа се вдигне срещу работниците, тя се е озовала в ръцете на една враждебна социална сила или в тези на “съветската” власт. Но тогава тази власт ще бъде принудена да търси подкрепата на други социални класи срещу пролетариата, с което ще се саморазруши, като съюз на работническите съвети.***

Социализмът, социалистическата организация на обществото трябва да бъдат поставени в движение от самия пролетариат или в противен случай, те изобщо не ще бъдат! Тогава на тяхно място ще се появи нещо друго: ДЪРЖАВНИЯТ КАПИТАЛИЗЪМ.” *(Осинский в бр. № 2 на партийния орган “Комунист” от месец април 1918 г.)*

Не закъснява и Ленин със своя отговор срещу тази позиция. Ето какво пише той в приетата от X-и конгрес на неговата партия ***“Проекторезолюция върху синдикалисткия и анархистически уклон в нашата партия”*** *(“КПСС в резолюции и документи” - Москва, 1953 г., в три тома):*

“В една страна като Русия, значителното предоминиране на дребно-буржоазните елементи, разрухата, мизерията, епидемиите и лишенията, крайната бедност и отчаяние на народа – неизбежни последици от войната – предизвикват колебания в душевното състояние на дребнобуржоазните и полупролетарски маси.

Така идеите на “Работническата опозиция” и подобните й групи, са фалшиви не само от историческа гледна точка; те представляват практически израз на дребно-буржоазните и анархистически клатушкания. Практически те отслабват твърдите ръководни принципи на болшевишката партия и подпомагат класовите врагове на пролетарската революция.

Предвид гореказаното конгресът на РКП (б), отхвърляйки решително въпросните идеи, които представляват синдикалистки и анархистически уклон в нашата партия, смята за необходимо:

1) Да започне една системна и непоколебима идеологическа борба срещу тези идеи.

2) Конгресът счита, че пропагандата на тези идеи е несъвместима с членството в РКП (б)”.

Близо седем десетилетия по-късно, подобни “дребно-буржоазни клатушкания” и анархистически уклони разтърсват целия “високо-развит социалистически лагер” и партийните върхушки на Горбачовци, Живковци, Кадаровци, Хусаковци и т.н. Те търсят изход от кризата и краха на “твърдите ленински принципи” в анархистическата Прудонова идея за работническо самоуправление. При това, за да съхранят господството и привилегиите си – единственото, което има стойност в техните очи - те

искат да сватосат тази идея с държавно-партийната йерархия в "реалния социализъм".

Но що значи йерархия – принцип, срещу който привържениците на самоуправлението водят борба на живот и смърт? Понятието ЙЕРАРХИЯ е производно от двете гръцки думи "HIEROS" = свещен и "ARKHIA" = власт, командване.

Йерархическата организация, в която властта и командването са "свещенни", предполага класирането на личностите и групите в разряди и "ешелони", в които всеки по-низш е подчинен на по-висшия. Най-"висшите" или върхът на йерархическата пирамида са завоювали "правото" да командват, да искат безпрекословно подчинение от страна на по-низшите ешелони и изпълнение на "спуснатите" заповеди. Висшестоящите имат правото да променят или анулират решенията на "низшите".

Абсолютната противоположност между йерархическите принципи и самоуправлението не свършват тук. Бидейки вградени в йерархическата система на командване и подчинение, личностите, социалните групи и слоеве или класи разполагат с определени порции от привилегии и от "националния" доход и степени на власт, или са изключени от тях. Мощта, богатството и техните "атрибути" са най-голями на върха, където са се настанили най-"отговорните другари" в йерархическата организация – държавна, партийна, военна, финансово-икономическа или църковна. Те клонят към нула при най-низшите "ешелони", които образуват основата на йерархическата пирамида. От само себе си се разбира, че за "правилното" функциониране на подобна организация е необходима власт с нейните институции, репресивни органи, трансмисии и... доносници.

Установяването на йерархическите отношения на господство и подчинение в човешките общества бележат началото на политическата история. *След повече или по-малко продължителни борби с агресивен характер от страна на бъдещия йерархически "елит", те завършват в общия случай с налагането и приемането на "реда" на командване и подчинение от онези, които в говоримия език наричат народ. В интерес на истината, трябва да отбележим, че подобни отношения се наблюдават и сред известна част от зоологическите видове, където решаващи са силата, ръста, зъбите, ноктите. Тези "атрибути", които подпомагат естествения подбор чрез опложданието и наследствеността, могат да послужат като "философско" оправдание на налагането на йерархията сред стадата на някои животински видове. Нещо, което не може да се твърди за склеротиците, маняците и шмекерите, които ръководят народите от двете страни на желязната завеса.*

Йерархическият ред с неговата строга регламентация, всесилие и непоклатимост в човешките общества, може да се разглежда, като един от признаците на тяхната недоразвитост и изостаналост. Историческата еволюция на тези общества и цивилизации, започнала със страха и подчинението пред насилието, може да завърши само с насилие над йерархията и унищожението й, с което ще бъдат направени първите стъпки към превръщането на аристотелевото "политическо животно" в свободен човек и към еманципацията на обществото.

В този преход от животното към човека, диктатурата свлича хората на най-ниското стъпало. (Демокрацията, която има като една от социал-икономическите предпоставки за съществуването си частната собственост и ограничението на властта на монополите, в известен смисъл е компромис, постигнат в борбите между йерархията и подчинените.) При диктатурата властта е удържала пълна победа, но това не означава, че ПРОЦЕСЪТ НА НАТРУПВАНЕ НА ЕКСПЛОЗИВИ В ОСНОВАТА НА ПИРАМИДАТА Е ПРЕУСТАНОВЕН.

Точно това натрупване, приближаващо критичната маса, обяснява днешния реформизъм в страните на "реалния социализъм" и търсенето на нови "модели". *Последните са хибрид между илюзията и измамата. Илюзията е у господарите – те се надяват, че посредством "моделите" ще намерят компромис и класов мир с експлоатираните и подтискани от тях поданници или "обекти на властта". Що се отнася до измамата, тя е предназначена за народа, за когото старите лозунги, фразеология и "атрибути" са изгубили всякакво идеологическо въздействие, разкрили са мистификаторския си характер и са станали негодни да прикриват паразитизма, експлоатацията и сладкия живот на йерархическата върхушка.*

С новата идеологическа манипулация диктатурата се опитва да превърне самоуправлението в главна ос на илюзиите и измамата, но историческият опит свидетелства за нежизнеспособността на уродливите мелези, родени от бракосъчетанието на йерархията и анархията. Частичното въвеждане на самоуправлението и съхранението на привилегирования статут на властниците водят неизбежно до разголване на експлоатацията и стоково-паричното мошеничество на капиталистическата икономика в нейния частен или държавен вариант. Югославският прецедент е само един от резултатите на маркс-ленинския реформизъм в посока на самоуправлението "под ръководната роля на партията". (Резултати, които се характеризират с разложение и дегенерация на институциите на властта, йерархията и началствата и предапокалиптичното развихряне на техните "атрибути", апетити и корупция.) Днес самоуправлението в Югославия е изпразнено окончателно от съдържание. В икономиката й съществуват три типа предприятия: такива, каито "за момента" са подложени на принудително администриране от държавата и не се самоуправляват; вторият тип са "самоуправляващи се предприятия, подложени на технократично управление" при което решенията се вземат от една олигархия на ръководните кадри, а "самоуправлението функционира само в организирането на трудовия процес" и "смесени предприятия", чиито фондове се "смесват" с чуждите капитали, вследствие на което правото да се вземат решения преминава от работническия съвет към комитет, композиран от делегати на дирекцията и чуждите инвеститори. Венецът, който украсява тази "смесена система" е данъчната политика, с която югославската "федеративна държава напълно демократично-централистично" съсредоточава лъвския дял от "националния" доход в ръцете на това, което Джилас нарича НОВАТА КЛАСА.

Резултатът е очевиден – още по-голяма корупция, социални и национални противоречия, стачки и хаос, чието избухване за сега се сдържа от

изваденитe от самоуправлението "асоциации" на У.Д.Б. (югославската ДС) и "народните" милиция и армия.
Югославското барутно буре сочи бъдещето на всички "високо развити страни с развит социализъм". Защото идеите имат своя вътрешна логика: КОЙТО КАЖЕ САМОУПРАВЛЕНИЕ, КАЗВА АНАРХИЯ ИЛИ НЕ КАЗВА НИЩО! Болшевиките се опитват да кажат самоуправление и йерархия, но нарушената логика си отмъщава – подобно югославските си колеги те ще имат анархията в тяхния властнически смисъл на хаос, а после и в Прудоновия! Защото, както е известно и от библията – ***БОГ СЪЗДАЛ РЕДА ОТ ХАОСА****!"*

КРЪГЪТ ОТ ДРУГИТЕ ПРОБЛЕМИ НА ТЕОРИЯТА И ПРАКТИКАТА НА РЕВОЛЮЦИЯТА, КОИТО МЕ ЗАНИМАВАХА БЕШЕ ДОСТА ШИРОК. ТЯХ ЧИТАТЕЛЯТ МОЖЕ ДА НАМЕРИ В БЕЛЕЖКИТЕ ЗА ПОЛЕМИКИТЕ ПО ВРЕМЕ НА СЪБРАНИЯТА НИ, КОИТО СЕ СГЪСТИХА С ИЗОСТРЯНЕ НА КРИЗАТА В „ЛАГЕРА НА МИРА, ДЕМОКРАЦИЯТА И СОЦИАЛИЗЪМА", В ПУБЛИКУВАНИТЕ ПРЕЗ ГОДИНИТЕ ОТ ЕМИГРАЦИЯТА НИ СТАТИИ В БРОЕВЕ НА „НАШ ПЪТ", „БЪДЕЩЕ" и БЮЛЕТИНА „АКР", както и в Глава V-та на „АНТИИСТОРИЯТА". Те бяха изпращани в големите библиотеки, като Националната в Париж или Документалната в Нантер, а СЛЕД ЗАВРЪЩАНЕТО МИ БЯХА ИЗДАДЕНИ В ТЕМАТИЧНИТЕ СБОРНИЦИ: „КРАЯТ НА ДЪРЖАВАТА И КАПИТАЛА", „БАРУТНИ (ПО)МИСЛИ", „ОТ И ЗА БАКУНИН", „С ДУМИ ВМЕСТО С КУРШУМИ".
ЗНАЕХ, ЧЕ ТЕЗИТЕ МИ СА В АБСОЛЮТЕН КОНТРАСТ С МИСЛИТЕ И „СТРЕМЕЖИТЕ" НА НОВИТЕ ГАСТАРБАЙТЕРИ, ЗАТОВА СЧИТАХ, ЧЕ Е ИЗЛИШНО ДА СИ ГУБЯ ВРЕМЕТО, ЗА ДА ГИ УБЕЖДАВАМ И ОБИКНОВЕНО ГИ ИЗБЯГВАХ, НО ПОНЯКОГА ТЕ МИ СЕ НАТРАПВАХА, КАКТО ЛИЧИ ОТ СЛЕДНАТА

"ФАНТАЗИЯ", В КОЯТО САМО ИМЕНАТА СА ИЗМИСЛЕНИ

В края на двадесети век бай Иречек е емигрант и живее в едно от парижките предградия. Като повечето хора в тази епоха и той работи това, което не му е работа – прави програми в изчислителния център на една от мултинационалните компании. Работата му е скучна, повтаряща се до безобразие и, може би, затова безкрайно уморителна. Тези, които са я работили през целия надлежен срок до получаване на пенсия, на края разговарят сами със себе си и приличат на облъчени радиоактивно.
Фактурите, счетоводните отчети и въпросите "в реално време" към струпаните върху дискове данни за световната бакалия на големия химико-фармацевтичен октопод, чиито пипала са обхванали петте континента, са съвършено далече от неговия витаещ в историческите облаци дух. Тая работа изпива мозъка му и вечер, когато се прибере вкъщи, той заспива над вестника или пред телевизията, а да не говорим за обемистите и ерудирани, многотомни истории на чужди и свои научни светила.
И тази вечер, смазан от ежедневния трудов героизъм и от самоотвержената борба за построяване на капитализма, бай Иречек се е простнал на леглото си без всякакъв ищах да посегне към разпиляните по пода на стаята купища от книги, вестници и листове с бележки. Унася се в полудрямка и проклина и Изтока, и

Запада, в които той е чуждо тяло, изхвърлено в стаичката му на деветия етаж. Два свята, скроени по друга мярка – мярката на познатия ни Алеков герой, който е като риба във вода навсякъде – в родината си, където партията се нуждае от неговия напорист и сервилен дух, и в Европата, та дори и отвъд океаните, където дава джувап и на акулите на империализма в собствените им води и периметър.

Тъкмо заспива и резкият звън на телефона шибва умореното му съзнание, като с камшик. Колебае се няколко секунди дали да вдигне слушалката и изключи звънеца, но, въпреки всичко, дребнобуржоазната му сантименталност надделява: може би някъде в безбрежния океан на живота, някой удавник отчаяно изпраща своето последно S-O-S.

- Ало...

- Господин Иречек ли е на телефона? – пита някакъв женски глас.

- Да, кой го търси?

- Ами вижте какво, ние не се познаваме с Вас, аз съм Гина Сомова от Станфорд – Съединените Щати. Съпруга съм на известния професор Балкански от университета в Станфорд, окръг Санта Клара – щата Клифорния. Той моят мъж Ви писа по повод Вашата история – спомняте ли си? Ние я получихме...

Бай Иречек не си спомня такъв професор, нито да е изпращал някому в Станфорд своята "Антиистория", но от неудобство отговаря:

- Да, да...

- Извинявайте, но Ви изгубихме адреса и затова не сме я платили...

- Нищо Госпожа, това не е драматично.

- Ама как? – Вие труд сте положили...

- Аз не съм търговец Госпожо, така че не се безпокойте.

- Много ни хареса книгата Ви – от другата страна на жицата вече гласът звучи по-бодро и настъпателно – много искаме да се запознаем лично с Вас. Можем ли да Ви видим?

- Ами Госпожа, аз още не съм въвел такса за моите посетители, следователно не виждам защо да не стане това. До кога сте в Париж?

- Ние сме на обиколка в Европа, утре или други ден продължаваме и ще се върнем след около месец...

- Чудесно, тогава, като се върнете отново в Париж, ще ми телефонирате и ще си определим среща...

- То може и да е нахално, но не може ли сега да Ви посетим...

- Часът Госпожа е 22 и 30 и утре, за съжаление, трябва да се става рано, защото до работата имам час и половина път...

- Мъ, ние само за пет минутки, много искаме да се запознаем с автора на такава забележителна книга. Знаете ли, рекохме си, и тоя човек мисли като нас.

- Добре. Къде сте на хотел?

- А ние не сме на хотел, един наш познат ни остави студиото си, защото той е на курорт.

- На коя улица или в кой квартал сте?

- Ами близо до парка Монсо, знаете ли го?

- Да, от там по това време имате около час – час и половина път. Значи към полунощ ще бъдете при мене. Чакайте да Ви дам адреса си, нали казахте, че сте го изгубили.

- А, ние го имаме вече. Преди да тръгнем го взехме от Стоян, от Лос Анджелис, нали го познавате?
- Да, да, ами тогава тръгвайте, ще ви чакам. Аз съм на деветия етаж – апартамента в ляво. На вратата има и името ми: Константин Иречек.
- Много добре господин Иречек, след час сме при вас.
Бай Иречек, който само преди четвърт час се готвеше да се наспи поне тази нощ, се е отпуснал в едно кресло в хола и псува на ум тези среднощни почитатели на неговата "Анти-история". Напразно се опитва да дремне поне един час до пристигането им – сънят е прогонен, останала е само умората и онова известно на всеки информатик празноглавие и мозъчна немощ.
Минутите минават бавно и мъчително. Изнизва се един час. Превалява полунощ, а все още няма никой. Да са си направили някоя мискинска шега някои нашенски зевзеци? Бай Иречек отваря прозореца. Навън вали, като из ведро. Неговата улица не е централна и въпреки подробните обяснения Гина Сомова и професор Балкански могат да се заблудят в дъждовната нощ. Преквалифицираният се историк – емигранта Иречек – нахлузва тренчкота си, взема един чадър и слиза с асансьора, за да огледа главната улица – там където спира автобусът, с който трябва да пристигнат американският професор и половинката му. Дъждът го измокря като кокошка, въпреки чадъра. Навън няма никой. Кой луд ще се разхожда в такова мръсно време в мрака и проливния дъжд по пустите улици на предградието. Как ще се оправят среднощните гости в тая киша и наредените, като динозаври в музеи, сиви многоетажни сгради на аш-ел-ема? Докато се озърта безпомощно през стъклата на мокрите си очила, две сенки минават със сигурна и удължена крачка край него. Опитва се да ги настигне и подтичва, не вярвайки, че това могат да бъдат те. Много, прекалено много сигурност има в устрема им по безлюдния Шатийонски сокак. Все пак ги застига и чува отривиста, родна реч:
- Той каза в ляво. Трябва да са тия големите сгради тука.
Колко зле, все пак, познава бай Иречек ориентационните способности на своите американизирани сънародници!
- Аз съм, аз съм – вика им той няколко пъти, за да надвика бурята, която съвсем се е развилняла.
- А, вие ли сте господин Иречек, много се извиняваме, но ние с мъжа ми много искахме да Ви видим.
- Ами редно е, като сте дошли до Европа да видите всичките й забележителности. Хайде, добре сте дошли и заповядайте – оттук - № 13 е отсреща.
Бай Иречек се ръкува с новите си почитатели и ги оглежда. Професорът и жена му са облечени в "дънки" или "джинси" както им казват у нас, тя е в "джинсов сукман", с якета – нейното с ярки цветове, а неговото на карета, като у сицилиански мафиозо. Не му липсват и тъмните очила. На главите си са нахлузили найлонови торбички, за да не ги намокри дъжда.
- Все такова ли е времето тука господин Иречек? – започва интелигентния и интересен разговор Гина Сомова.
В асансьора бай Иречек оглежда смутено светналите насреща му очи, изпълнени с фалшив възторг и за да прикрие неудобството си, сваля очилата и ги трие със салфетка. Асансьорът спира на деветия етаж и Иречек въвежда гостите си в хола на който е съумял да придаде що годе приветлив вид.

- Добре сте се настанили тука, но малко са Ви мънички стаите. В Америка всичко е грамадно и просторно.
- Заповядайте, разполагайте се и говорете.
- Чакайте да си събуем обущата, хем да не Ви изцапаме, хем да ни починат краката, че днеска цял ден сме обикаляли. Къде да си сложим дрехите да не Ви измокрим?
- Слагайте ги тука по кресла и канапета и не се страхувайте.
- Така-а, сега да започнем с нас. Да Ви се представим – думата я е взел професор Балкански – ние останахме на Запад преди 7 години. На една екскурзия бяхме с детето.
- Лесно ли ви пуснаха? - пита недоверчиво бай Иречек, който знае нравите и обичаите в обновената социалистическа родина и отношението към параграфите на "Третата кошница" от Хелзинки и специално по "размяната на хора и идеи".
- Ами лесно, той мъжа ми беше партиец в България и имаше връзки, но въпреки това трябваше да дава рушвети в милицията, за да ни пуснат с детето.
- Аз напоследък не можех да ги търпя, говорех тук-там и беше започнало да се затяга около мене, та бързахме да излезнем, преди да е щракнал капана...
- Че и на вас партийците ли нямат доверие, нали сте другари?
- А бе господин Иречек, нали знаете, че у нас всеки, който иска да заеме място, отговарящо на способностите му и познанията, трябва да бъде партиец. Вече сме с лопата да ни ринат – над един милион. Както и да е, помогна ми и това, че съм от стар борчески род – баща ми е стар комунист – от село Петърница, не знам дали го знаете?
- Чувал съм.
- Единственото, което ни плашеше, беше досието на жена ми. Нейният първи баща беше фабрикант. Ех, то каква ли индустрия имаше у нас преди 9 септември – фабричка за салами с тридесетина работници в Панагюрище – Докузановите, не знам дали си спомняте от преди девети, ние не сме били и родени още.
- А разбира се, докузановите салами бяха прочути.
- Да, ама тази прочутост за малко щеше да ни коства доживотното заключване в родината. Хеле, оправи се, нали всички са подкупни, дадох на кварталния няколко стотака и на един полковник хилядарката, та оправи човека всичко. Не знам какво е станало после с него, след като станахме родоотстъпници. Та така излезнахме на Запад.
- Аз пък – намеси се професоршата – съм завършила българска филология и работех като научен сътрудик в Литературния ни институт – това по линия на първия ми мъж.
- Извинете, Вие в каква дисциплина работите?
- Аз съм химик, но не работя баш в химията, а в бюро за патенти, в химическото производство. Аз и в България съм я работил тази работа, пък и още оттам бях започнал да се подготвям – не само с английския, ами чрез нашия Институт в София бяхме внесли литература – американска – и университетска, и търговска и понеже до всичко имах достъп, работих упорито и се подготвих. Прецакахме и държавата – тя ми плащаше ускорени курсове по английски с най-добрите наши преподаватели – в Симеоново, не знам дали сте чували.
Бай Иречек, залян от среднощния словесен поток, не смогва да си отвори устата. Думата "Симеоново" го поставя нащрек, но от друга страна пък си мисли, че хората, особенно когато се доберат до властта и парите, стават практични и

предвидливи. Всичко обмислят и отнапред подготвят. Нали преди години, братовчед му – синът на големия тютюнотърговец Куюмджиев с когото за малко време се бяха разминали по кулоарите на второ отделение в софийския Централен затвор, го бе посрещнал с упрек: "- Като си намислил да идваш на Запад, защо не си седнал да научиш като хората един-два езика?"

Ваньо Куюмджиев, роден във Виена с гувернантките и западните университети, знаеше 5 – 6 езика по-добре от майчиния си и мислеше, че всички са като него и че нашего брата отдавна е обмислял тръгването си по гурбет и е проявил непростима немарливост в подготовката си за високоразвитото общество на консумацията, в което вратите на способните и знаещите са отворени, но което не е общество, съставено от филантропи. Ваньо беше забравил, че не само в детството и младостта си, но и на стари години продължаваше да живее от капиталистическата филантропия на Запада, където беше излезнал срещу 12 рекламни страници за социалистическа България и лично за Тодор Живков в луксозния "Пари мач", поместени от голямата му сестра, която рано-рано бе изпратена срещу прилично заплащане от папа Куюмджиев при американците и бе стигнала до поста редактор за САЩ на голямото гланцирано списание за аристократите и техните слугини... Та защо и новите другари да не се сдобият с тази вековна мъдрост и предвидливост на богатите и силните на деня.

Той смогна само да вметне в разговора по повод "прецакването на държавата":

- Всъщност, като казвате държавата, то народът ви е платил курсовете, но той от векове е свикнал и си пуска, като брашнян човал, както казва мъдростта, така че нищо нередно няма в това.

- Така де. Но да не се отклоняваме. Пристигнахме с групата на "Балкан-турист". Обикаляхме си с нея Парижа – платили си бяхме скъпо и прескъпо – и в последния ден, когато трябваше да поемем обратния път, ние, вместо на летището, се озовахме в един парижки комисариат на полицията и поискахме политическо убежище...

- Лесно ли се уредиха формалностите?

- А, разбира се, хората се отнесоха с разбиране, особено като им казахме, че ще ходим в САЩ. Не знам дали не сбъркахме тогава, няма я там европейската култура.

- Ех, не може всички хубости да се струпат на едно място – вмята бай Иречек.

- Само от емиграцията сме с лоши впечатления – намесва се госпожа Балканска – и това ни отврати и откъсна от българите в чужбина. Почти никого не познаваме.

- Защо, какво се е случило?

- Ами, не знам дали го познавате бай Райчо Иванов – тука работи в някакъв си комитет. При него ни изпратиха от полицията. Един невъзможен простак. Още от вратата ни посрещна с обиди. Казва: то напоследък само партийци и криминални ни изпращат от България. Нито ни знае, нито ни влиза в положението и ни пита с една враждебност – защо сме дошли. Иди после, че милей за българи.

- Зная го бай Райчо, той почина бог да го прости. Простичък селянин, дружбашин и си носи със себе си и бай-ганювщината, извинявайте за съвпадението в имената господин Балкански, не го казвам, за да правя алюзии, европейци сме си, ама не чак до там – казваше Алеко. Но все пак, човекът колкото можеше, помагаше на сънародниците, ще ги заведе в Префектурата, ще ги упъти до разните попски организации или до Червения кръст. Това иска време и не са много тези от

нашенските гурбетчии, които го правят. И от тая работа не забогатя. Голямо имане не остави на наследниците си. Пък и за умрелите нали вашият народ казва, че не се говори лошо. Та да оставим костите му спокойно да си гният... Ами познавате ли господин Трънко Ценев – също от земеделците.

- Кой – този интелигентния ли? Не можахме да го видим, отщя ни се след посрещането в комитета. Пък и да Ви кажа правичката господин Иречек, не знам Вие как сте, но не ги обичам много дружбашите. Аз не ги и познавам много де, но моя втори баща от третата ми баба беше земеделец. От тия саксиените – адвокат е бил не знам дали сте чували за него – Стратиев. Той бил в началото с опозицията и пострадал и той като Вас – даже е бил по затворите, но после се преориентирал и печелеше добре. Народната власт му даде възможност, та и ние покрай него оправихме ТОТО-то, и университет даже завършихме. Та той, спомням си, вече бях дете, бъркаше в един буркан, където беше касата с членските вноски на кварталната дружба и си вземаше от там пари, за да играят с други членове на съюза вечер в къщи на покер. Осъмвали са у нас и им слушах разговорите, та нямам голямо уважение към дружбашкия съюз.

- Познавате ли други земеделци, чували ли сте за Никола Петков?

- Тоя дето са го обесили като шпионин ли? Приказваше се понякога и за него, но нищо не си спомням, пък и много не се интересувахме. Вторият ми баща казваше, че това са безполезни и даже вредни овехтели истории, сега трябва да се гледа напред, а не към миналото...

- За Гемето сме чували – взема думата професор Балкански – дето е избягал с помощта на американците. Но да Ви призная честно, тая страна на българската история ни е тъмна. Знаем това, което се пишеше в учебниците и в историята на БКП, но не можем да съдим доколко е обективно.

- Та, затова – казва госпожа Гина – искахме да поговорим с Вас за историята. Много ни хареса Вашата книга, още от първите страници. Чете се леко и увлекателно, като роман. И понеже все нещо ни шокираше в уроците, които ни преподаваха в училище и по-късно в университета... и тоя ни славянски произход от къде го измислиха, та като я прочетохме, си рекохме – ето един човек, който мисли като нас... - Аз се интересувам от история на науките и от старата българска итория специално. В нашия университет има много силно развит отдел по славистика и има доста сериозни изследвания на американски учени. Не знам чели ли сте студиите на професор Ярлоу? – за съжаление на английски. Има интересни неща за Кирил и Методи... И откъде я измислиха тая азбука, която на нищо не прилича. Като показваме на чужденците наши книги и вестници се дзверят, като че ли са китайски. И с нея ни откъснаха от цялата европейска и световна култура. Не знам Вие какво мислите господин Иречек по тоя въпрос?

- Госпожа – мънка бай Иречек – трудно ми е още да се произнеса по делото на двамата братя, нито мога да направя достатъчно аргументиран паралел между византийската и западноевропейската средновековна култура.

- Ама не са ли готови и другите томове? Много искаме да ги видим.

- Събирам материали госпожа, но скоро няма да видят бял ден, защото, освен време, са нужни и средства за отпечатването им, а аз не съм богат и нямам меценати...

- А, ама щом сте обещали, трябва да ги отпечатите, хората чакат с нетърпение.

Бай Иречек се чуди какво да отговори на любознателната госпожа и на нейния научнопробивен съпруг и му се дреме, и го гази отчаяние пред тая бездна от

политическа тъпота към която той е насочил ладията на своя национален нихилизъм и критиката на историческия разум. Резултатът е поразителен. Табула разата на госпожа и господин Балкански са по-чисти от полиран овчи мозък. Струва ли си изобщо да блъска веслата срещу вълните на глупостта и настъпващите с нея байганювска хитрост, приспособенство и бягство от духовните сфери в супермаркетите на консумативното скудоумие и махленските клюки, които казват отморявали практичния разум? Поглежда часовника си и казва:

- Госпожа, писането вече не е мое амплуа. С други работи се занимавам и към калема посягам само когато ме ядосат... пък и времето напредна, струва ми се.

- Колко е часа?

- Ау-у, един и половина изви господин професорът – ами как ще се приберем сега? До колко часа работят рейсовете тук?

- Късно е вече за тях. Последният минава в един часа.

- Аз ти казвах одеве, че не трябва да се заседяваме, но ти... Какво ще правим сега?

- Възможностите не са много. Или трябва да се извика такси, или ще останете да спите тук. Има една стая за гости и бездомни. Вие ще си решите.

- Ами, къде в тоя час ще търсим таксита. Ще останем тук, пък друг път ще си опичаме акъла. Тъкмо и ще си поговорим. Имате ли нещо за пийване – поглежда въпросително професор Балкански към задрямващия бай Иречек.

- Избора не е богат. Мога да ви предложа коняк и за госпожата разни френски ликьори от касис, вишни или пък вермут.

- За мене един вермут с лед, ако може – казва дошлата за пет минути Гина професор Балканска.

- Нямате ли случайно уйски, че аз от коняка ме боли корем?

- Много съжалявам – смутено, като че ли се оправдава Иречек – но това е всичко, което имам. Мога да ви предложа фастъци и бадеми, за беда нямам нищо готвено и дори хляба свърши.

- Нищо, ще му ударим по един коняк за компания и здрав сън – казва професорът, който все повече заприличва на стария познат на бай Иречек, който преди век го бе посетил в кабинета му в Прага – ако сега не Ви се говори за вашта история, да си поговорим за нещо друго?

- Ама как? – нали за това дойдохме. Тя ни е като настолна книга. Дори децата, като им омръзне телевизията ми казват: Хайде да си почетем от историята на нашия господин Иречек, бе майко.

- Каква възраст имат децата ви? – пита от куртуазия бай Иречек.

- Ами единият е от първия ми мъж и е вече голям. Ако бяхме в България, войник щеше да ходи вече. А малкия си го отимахме тука. Добре се учат и са много схватливи. Слагат другарчетата си – американчета в малкия си джоб.

- Сигурно. Вие сте интелигентен народ. Познавам не малко деца на нашенци в чужбина – от чиста порода и дори от смесени бракове – винаги са първи в училище, а наверно и в живота – казва Иречек и не може да се разбере вярва ли го това или по свенливия си маниер се гаври със светите родителски чувства.

- Ами да, господин Иречек, пък да Ви кажа и у нас в България така ни възпитават. Учат ни, че сме едва ли не свръхчовеци и ни създават не само самочувствие, но и амбиции, и ако не се удовлетворят е цяла драма...

- Вие госпожа, работите ли в Америка?

- А не, защо да работя? Гледам си къщата и децата и не искам да си блъскам главата и да ставам под час. Ех, верно е, че и възможности имаме. Мъжът ми получава вече по 4 500 долара на месец, като заплата, а и странично пада по нещо. Нали знаете как е с научната работа – госпожа Гина поставя ударението върху а-то в науката с което предизвиква колики в стомаха на Иречек – пък като има и патенти да се пробутват, купуват и продават, гювеча е голям, както казват у нас.
- На келепира ли казват гювеч? – се осведомява старомодният бай Иречек, който е изтървал развитието на езика и нахлуващата с новия живот, нова терминология – Кажете ми как преценяват в Америка Горбачов, неговите реформи и перспективи? – се опитва той да изпрати разговора в по-друга сфера.
- А, много е на уважение той там. Даже американците, като го сравняват с нашия Рейгън, който е склерозирал напълно, казват че догодина ще трябва да си изберат един млад и умен президент, който да е равностоен на Горбачов.
- И за жена му много ласкаво се изказват – допълва мъжа си госпожа Гина.
- Те, американците знаете ли, са особени хора, извинявайте че сменям разговора, но ние сме се пооткъснали от българските и източните работи. Тя Америка е море – поглъща ви със своите проблеми и динамика. Работа, телевизия, къща да си купиш и - особено при тези големи разстояния – кола. Иначе си загубен. То там в градовете и тротуари няма по улиците. Всичко е на коли и в прах и бензинови пари.
Иначе храната и дрехите са много ефтини. Мене ми се уплаши окото от вашите цени тука. Много скъпо бе! Като гледам, у нас цените са два-три пъти по-ниски, а заплатите – двойни. И качеството не е по-добро. Всички стоки, които тука видяхме, ги има и у нас. Не знам защо тука е толкова скъпо. Дали защото са тия малки магазинчета? Сигурно са нерентабилни. У нас са супермаркети. Парфюмите например, тука са по 40 – 50 долара шишенцето, а у нас в тия големи универсални магазини можеш да ги намериш по за 5 – 6 долара и от хубави марки. И пиенето е много по-евтино – бутилка уиски е 7 – 8 долара. Тук ми се вижда всичко много скъпо. Може би все пак не сбъркахме, че отидохме в Америка. Ето, от седем години сме само и вече си купихме къща, обзаведохме я с мебели, електрически уреди, стерео и видео уредби, хладилници, кухня. У нас жилищата са големи – с кон да препускаш по тях.
- Каква е американската модерна архитектура? – пита Иречек с надежда да обогати познанията си.
- Ами, архитектура. Вие знаете ли, в Америка се строи бързо и евтино. Те къщите са от талашит, шперплат, гипс и пластмаси. Много горещо става лятно време и само ер-кондишъна ни спасява. Няма там нищо като тукашната парижка архитектура, строена за векове. Там всички са в движение. Средният американец сменя жилищата си 7 – 8 пъти, че и повече през живота си. Защото сменя и работата си често. Щом намери някъде заплата с 200 – 300 долара по-висока, веднага продава къщата си и напуска, та ако ще новата му работа да е на другия край на континента. Затова се и строи по тоя начин. След 10 – 15 години къщите са вече стари, почват да се разпадат и миришат. В началото само всичко е ново, чисто, светло и просторно, като купено от аптека, но това е измамно господин Иречек. Всичко е шперплат и картон. И какви пожари само стават. Ех, има и по-хубави квартали, но не са това, което са парижките сгради. И най-лошото е с тия негри и латиноамериканци. Жива напаст са. Викат, пеят, че като надуят ония ми

ти уредби. И много са мръсни и крадат – хората бягат от тях. Гледаш нов град, построят му супермаркетите и църквите, всичко има и гаражи, и сервизи, малки магазинчета няма. Тука в Париж само по една улица има толкова, колкото там в цял град не можеш да намериш. И в началото всичко е о кей, докато започнат да се примъкват черните и латинците. И да видиш каква тактика имат. Идват първо, като авангард няколко семейства, после им идват роднини, близки, познати, на познатите – познати, налагат своя стил, ритъм и мръсотия, и хората започват да бягат, цените на жилищата започват да падат и постепенно, докато се огледаш, градът почернява, пожълтява или става мелез. И при нас, където сме сега, беше скъп квартал, бяха хора заможни, възпитани, спретнати. Сега започнаха да пристигат цветните и както е тръгнало, скоро ще трябва да се бяга.

- А как е социалния и културен живот?

- А, хората живеят затворено. Може години да живееш без съседа ти да дойде и те види. Ех, има някои, които са по-общителни. Зависи откъде идват. Иначе се създават връзки с хората от службата. С едни поляци се бяхме сближили много. Понякога се събират и колеги на мъжа ми от университета. Много са задушевни, но всичко е временно господин Иречек. Ето, с тия поляци се бяхме много сближили, просто като свои си бяхме, но те напуснаха. Отидоха в друг град на работа. Като болни бяхме от мъка. Писахме си в началото по няколко картички, но после всичко спря. Очевидно там са се сприятелили с нови хора и старите връзки отмират. То при това движение не може и да бъде другояче. Вече просто ни е страх да си завъждаме приятели. Тъкмо ще свикнеш с тях и ще трябва да се разделяш завинаги. Друг начин на живот, не е като в България, където хората с поколения живеят в един град или село, познават се, роднини си имат. Тука всичко се променя, всичко тече.

- А как е културния живот на американеца?

- Не четат много. Прости са, но са открити хора. Няма подлости и зад гърба ти. Пък и от работа нямат време да се занимават с другите. Много се работи там. На нас окото ни се уплаши. И трябва да влезнеш в същия темп, иначе ще бъдеш изхвърлен.

- Театри, изложби, конференции стават ли?

- Има – в големите градове, но кой ти ходи. Не е като у нас в България, пък и тука в Париж много ли се ходи?

- Не зная, не съм чел статистики, но има към 200 театри, които съществуват без особени субсидии.

- Днеска американците предпочитат да правят туризъм. Половината Америка излиза всяка година и обикаля света. Останалото е бизнес и живота в семейството.

- Казват, че половината от браковете приключват с разводи?

- Да, но се заместват с нови бракове. Много семейства имат много деца от различни бащи и майки.

- Иначе – казва професор Балкански – стават често конференции в университета. Даже преди две години беше дошла и българска делегация. Водеше я дъщерята на Тодор Павлов. Аз трябваше да им превеждам, защото тя чете доклада си на руски.

- На каква тема?

- Не можах много добре да разбера. После колегите казваха, че това било нещо средно между науката и фантастиката. Говори за космоса, за звездите. Тя

дъщерята на Живков ги беше запалила на тия теми. Нали се занимаваше и с будизъм.
Иречек поглежда часовника си – часът е три след полунощ.
- Много беше интересен разговорът ни, но часа е три и утре трябва да се става за работа, затова предлагам да си лягаме.
- Вие в колко часа тръгвате за работа господин Иречек?
- Не се безпокойте затова. Спете докогато ви се спи и като се събудите ще излезем заедно.
- Аз трябва да стана рано, че в 8 часа имам една среща, която не трябва да изтърва – казва с прозявка професорът и се навдига от креслото.
Иречек ги отвежда до стаята им, изважда чаршафи и одеала и им пожелава "Лека нощ".
Дълго още му е тъжно и съня бяга от парещите му очи. После потъва в някакъв мъртвешки сън, без сънища и мечти. Събужда го тропот по вратата:
- Господин Иречек, ние ще тръгваме! Часът е седем вече.
- Почакайте ме пет минути и излизаме заедно.
Бай Иречек се обръсва мълниеносно, плиска няколко шепи на лицето си и след пет минути наистина е готов. Автобусът ги отвежда до "Порт Орлеан", откъдето трябва да се вземе метрото. Иречек живее под наем и няма нито кола, нито застраховки, нито лятна резиденция. Ахмак човек. Пред входа на метрото той ги кани в кафенето на кафе с кроасан, но Балкански отрязва:
- Нямаме време, ще закъснея за срещата, пък и си имаме кафе. Носим си от Америка. Защо да им го плащаме тука скъпо и прескъпо? Като гледам едно кафе прави повече от половин долар.
- Добре, тогава да се сбогуваме – казва Иречек, като слъгва, че ще пътува по друга линия защото му се иска да си поеме малко мръсен въздух с дробовете си, след като се избави от интересните си гости.
- Ние господин Иречек – заключава госпожа Гина – като се върнем след един месец, непременно ще Ви се обадим. Да Ви разкажем за впечатленията си и да си поговорим. Толкова неща има да си кажем още.
* * *
Месец по-късно Иречек беше пак като пребито куче и отново мечтаеше да си вземе хапчето, за да може поне два-три пъти в месеца да си поотспи и на другия ден да изпита сладостта на отмореното тяло и бодрия дух, но на него просто не му вървеше – късметът не спохожда всеки и бог наказва тези, които обича. Тъкмо си беше навлякъл пижамата и се готвеше да си ляга, когато телефонът започна да звъни безспир. Най-напред му се обадиха от провинцията другари, за да го окуражат и питат за новини. После телефонираха новодошли емигранти, които бяха "дан ла мерд" и имаха нужда от няколко човешки думи и след тях – един трети, който искаше "назаем" няколко стотин франка, защото не работеше и не искаше да го експлоатират. Казваше, че не бил дошъл на Запад, за да работи и обогатява тукашните мръсници – това той могъл да прави и България и в известен смисъл, човекът имаше право.
След като свърши и този разговор и се канеше да откачи телефона, един нов звън го застави да посегне още веднъж към слушалката.
- Бать Косьо, ние се върнахме от обиколката на Европа. Хайде да се видим – каза жизнерадостен женски глас.
- Кой се обажда?

- Гина бе бать Косьо, на професор Балкански…
Константин Иречек бе станал “бать Косьо” и Гина Балканска фамилиарничеше на ти.
- Много съм изморен госпожа Гина, да отложим срещата за утре…
- Ама има много неща да ти разказваме бать Косьо, ние сме с мъжа си тука в един хотел. Току що се настанихме с багажите и той още си взема душа. Хайде, нека да се видим, ще си разделим пътя, за да не се измаряш много.
- Къде сте на хотел?
- Тука, на плас “Клиши”. Хотелът се казва “Ибис” и е на твоята линия – директно.
- Чакайте ме тогава на метрото
- Не е ли по-добре да се намерим в хотела? Има голямо хубаво фоайе. Ще си седнем там да поговорим. Иначе, виж че се загубим в тъмното…
- Наистина ще бъде голяма загуба госпожа. Добре, стойте в хотела, ще ви намеря.
След час бай Иречек влиза в осветеното фоайе на двузвездния хотел, където прислугата има мургав цвят на кожата. Той се отпуска уморено върху едно канапе, покрито с мръсно-розов американ и се заоглеждва. Не може да попита на гишето, защото е забравил звучното презиме на своите незабравими познати. Седи, чака и а, а да задреме. Изведнъж пред него застава сияещата Гина, прегръща го и го разцелува, като че ли е видяла родния си баща след дълга и кошмарна раздяла. От нея разточително извира неподправена радост и тя му говори на английски. Бай Иречек се блещи неразбиращо насреща й и тя се плесва по челото:
- Аз пък, за какво говоря на английски? Гледай ти. Как си? Той мъжа ми ей сега ще дойде. Много нещо обиколихме, но в Италия вече кракът ни няма да стъпи, бил ли си там?
- Да, няколко пъти.
- Отвратителни хора. Една цигания, викат, лъжат и само гледат да оберат туриста. Особено като разберат, че идем от Америка. Ама нямаш си представа, какво нещо. Карат едно към кесим. Искаш им сладолед, няма цени. Оглеждат те и ти казват една космическа цена – 10 000 лири, например. Ти смяташ на ум какво прави това в долари и се блещиш в недоумение. Не те чакат и да си отвориш устата и казват: “- Добре де, дайте 5 000”. На едно място, понеже Ганю се развика на американски, отказаха да ни вземат парите за кафето и поискаха да напуснем заведението. А, ето го, и той пристига.
И наистина по стълбите слизаше с тържествена стъпка професор Ганю Балкански от университета Станфорд в алено червена риза, като социал-демократическото знаме, с очила и брада, която не бе скоро подстригвана и създаваше прилика с Разпутин. Той се ръкува и предложи:
- Какво ще стоим тука, да идем някъде да пием по една бира.
- Бать Косьо сигурно познава тука кафенетата. Да отидем в някое по-изискано.
Бай Иречек се изправя с мъка от ломбагото и тримата заслизват надолу към кафене “Луксор”. Влизат през въртящата се врата и сядат на една от масите, разположена в предната част, откъдето може да се гледа навън към ярко осветения площад.
- Е казвай, какво става с тебе, какво ново има?

- Тука нищо ново – отговаря уклончиво Иречек – вие носите новини. Виждахте ли се с някои ваши сънародници в този дълъг маршрут?
- Ами, никого не сме виждали, ние, да Ви кажем правичката, съвсем сме се откъснали от българските работи.
- За какво искахте да говорити с мене?
- Ние няколко пъти звъняхме още от рано, за да не те държим до късно.
- Прибрах се от работа към 9 часа и имаше доста телефонни разговори. Три мисля преди вашия.
- Е, ти си много търсен – смее се Гина Балканска на остроумието си, а мъжът й вика келнера.
- Кажи му, че съм много жаден и искам една голяма бира.
- И аз – казва жена му – цял ден нищичко не сме пили. Те в тия влакове едни цени, шапката да ти падне.
Бай Иречек превежда желанията на семейство Балкански и поръчва на келнера за себе си една малка бира, защото започва вече да понася трудно и слабия алкохол.
- Да ти разкажем какво видяхме. Много неща. Нали ни е първо излизане от Америка, та се нахвърляхме, като невидяли, искахме всичко да видим.
- Най-напред бяхме в Италия – прекъсва професорът жена си – отвратителна работа са италианците цени, цените им...
- Аз вече му разказах още в хотела.
- ... бяхме и в Испания. Много красив град е Мадрид и испанците – благородни хора. Чисти и с достойнство. И евтино. И в Толедо бяхме – ти ходил ли си? Водиха ни и в крепостта Алказар. Барцелона видяхме, голям град, но пристанищен и много разхвърлян. И там сравнително евтино. Бяхме и в Португалия, ти бил ли си там?
- Не, не съм.
- Не те и съветваме да ходиш. Бедна и мръсна страна. Съвсем различна от Испания. И знаеш ли, мирише и навсякъде една такава мазна, тлъста мръсотия – от тая най-мръсната. Позавъртяхме се насам – натам из Лисабон. Едни олюпени къщи, едни миришещи улици. Питаме един дали можем да видим хубавата част на Лисабон, а той ни отговаря: “- Това, дето виждате, е най-хубавото в Лисабон”. Не ходи там, няма смисъл.
Отидохме и в Швейцария – нищо особено. Само стара слава и скъпотия. Ха, видяхме и Брюксел, на връщане от Англия. Бил ли си там? Хубаво градче, като бутиче. Бяхме и в Амстердам – бил ли си? Занемарена работа. Виж това Ротердам е друго нещо. Те холандците казват, че Ротердам бил новото издание на Амстердам ха – ха - ха. И да видиш нощно време, ама той целия град си е една жива порнография. Ей така, ония ми ти женски разголени меса заляли улиците, не можеш да се разминеш с тях. И което е най-удивително, като станеш сутрин, всичко измито, изчистено, зализано. Същите тия проститутки, като си вързали ония ми ти бели, светещи от чистота шапчици и рокли с дълги ръкави и нагръдници, и застанали в магазините си, къде ще повярваш на какво се превръщат нощем
Германия ми взе акъла. Като Америка. Изглежда колкото по-развита е една страна, толкова е по-евтино. И всичко има – чисто, подредено, ех, природата й не е така богата, като френската, но иначе всичко е изпипано, и цените ниски, като американските, и надниците високи. Може би сега, ако бягах, щях там да отида.

Австрия и тя, по-бедничка, но също спретната. Не можахме да стигнем до Виена, защото трябваше да се връщаме. Видяхме Инсбрук. Ама в Германия, там до Мюнхен има едно езеро. Казват, че нямала Германия курорти. Да видиш хората надошли с мерцедесите си, насядали да си починат и да се повеселят. Ама се веселят и разговарят с едно достойнство, и келнерите им внимателни и достолепни. И те гледат в очите – веднага готови да те обслужат – бързо и безшумно. Няма я онази италианска цигания...

В тоя момент келнера носи бирите. Големите са по един литър. Моята – четвърт.

- Ето, такива бири в Германия, по един литър, евтини, седиш си и си пиеш на открито, а отсреща е езерото. Красота. Хайде, добре сме се видяли, ха наздраве!

Семейство Балкански вдига големите бири за здравето на Иречек и блиц-крийга из Европата продължава:

- Отидохме и до Англия. Оттам се и връщаме, та сме уморени. Бяхме само за един ден. Ти бил ли си в Лондон? Хубав и богат град, но то да му видиш само музеите, ти трябват месеци. А то ние, за да не спим по хотелите, бяхме само през деня, а през нощта пътувахме. Осъмнахме в Брюксела, та го разгледахме и тая вечер пристигнахме – на тая гара, как се казваше Гар дьо Норд мисля. Доволни сме, ама се изморихме, иначе щяхме да хвърлим едно око и на Скандинавските страни. В англичаните има нещо налудно. То се е пренесло и в Америка.

- Има ли в Съединените Щати курорти? – осведомява се бай Иречек.

- Не, нищо нямат. Америка е Ню-Йорк, Сан-Франциско и Вашингтон, иначе няма нищо друго.

- Ами къде ходят на почивка през отпуските си?

- В Европа и Мексико. Мексико е много красиво и евтино. Занапред, там ще ходим. Ех, богатите американци ходят по островите в Карибско море, по Хавайте. Маями бийч, това е нищо вече. Аз не съм ходил, но ми разправяха. То това вече не е Америка, ами е Куба. Пълно е с кубинци и нямаш представа с каква скорост се размножават... Аз булка съм много жаден – казва професор Балкански, който вече е пресушил оканицата си – ти и без това не можеш да я изпиеш, дай да си отсипя от твоята чаша – и отлива половината от съдържанието й в своята.

- Хайде, наздраве! Тю-ю, как съм ожаднял. Та за какво ти разказвах?

- За Маями...

- Това е то, кубински цигани. Забравихме да ти разкажем, като бяхме в Италия, в Рим, една вечер измокрени бяхме седнали на една пейка да си поченем. И можеш ли да си представиш, жената си забрави чантата като станахме...

- Ей тая мръсната, сива като мишка, дето я гледаш тука, от плат – влиза в интересния разговор Гина – и като тръгнахме по едно време се сетих и изстинах – 3 000 долара имаше в нея, всичките ни пари...

- Че това е две-трети от месечната заплата на професора. Не е чак толкова голяма трагедия, бе джанъм. Все едно в България да загубиш 120 – 130 лева. Даже там е по-тежко, щото последната седмица я карахме с кърпежи, нали си спомняте госпожа Балканска?

- Шега си правиш ти бай Иречек, но жената побледня, загуби си говора и замалко да я загубим, дамла щеше да получи. Хеле, върнахме се светкавично и гледаме с невярващи очи – чантата й си лежи на пейката, само дето й крещях. И можеш ли да си представиш това при тия крадливи италианци.

- Мога, аз нали съм разсеян – казва бай Иречек – миналата година си изтърсих якето от колата на една аутострада...
- Нали казаш, че нямаш кола.
- Бях с колата на едни нашенци, като вас, които ми гостуваха, та нали аутострадите са еднопосочни, докато направим завоите и се върнем, мина повече от час. И нямаше никакво яке, а вътре, остави парите, ами и документите ми...
- И какво стана?
- Ами отидохме в участъка и понеже ме беше срам да казвам, че съм го загубил, направих декларация за кражба. Дадоха ми един хвърчащ лист, който попълних собственоръчно: как се казвам, къде живея и т.н. Удариха му един печат и с него си се прибрах през границата във Франция.
- И после?
- После? После тия италиански хайдучаги намерили якето – занесъл им го шофьор, който го забелязал и спрял та го взел и им го отнесъл - и те да ми го върнат на адреса на паспорта с документите и всичките 300 000 лири, та сега и не мога да разправям какви хайдуци са наследниците на Ромул и Рем, както мнозина ваши сънародници ги винят.
- Остави се холан – казва Балкански, докачен от последните думи на Иречек – канара се свлече от гърдите ни... А бе Гино, ти знаеш ли, че още не ми минава жаждата. Ще си поръчам още една бира. Ти искаш ли или ти стига?
- А, не и аз ще пия, ти ми я изпи мойта.
- Кажи му на келнера да донесе същото. Ти ще пиеш ли бай Иречек?
- Не, благодаря, аз не съм жаден.
Бай Иречек поръчва двете големи бири и слиза да се облекчи в тоалетната. Часът наближава 12 в полунощ. Когато се връща и сяда срещу двамата пътешественици той гледа малко демонстративно часовника си, но професорът и Гина си пият спокойно бирата и със замечтани погледи продължават:
- Много нещо обиколихме и видяхме, много сме доволни и си накупихме доста сувенири. Пет големи куфари мъкнем. Има евтини неща в Европа, ама трябва да обикаляш. Изкривихме се от носене, а нали сме без кола – не е лесно. Само едно не ни харесва, много им са скъпи хотелите. В Германия ни взеха, по колко беше Гино – по 80 долара на вечер.
- Не, по 60 беше.
- Ей и тука, нищо и никакъв хотел, само с един душ в стаята и ти искат по 50 долара. Най-разумно е да се прави туризъм и да се спи по приятели. Хем да се поразговориш, хем и по-евтино излиза. Ти нямаш ли намерение да дойдеш в Америка, да ни погостуваш?
- Няма да е скоро, като си взема пенсията.
- Е да, то Америка, за да се види трябват поне 2 – 3 месеца, че и отгоре. Дойдеш ли, непременно ще ни гостуваш в Станфорд – любвеобилно кани Гина.
- А бе, бай Иречек, Няма ли да може да пренощеваме при тебе, ние сме само до събота. Аз в понеделник трябва да съм на работа. Ей, забравих че съм работил, а и подчинените ми сигурно вече ме чакат...
- По-важни са началниците ти – казва Гина – бать Косьо, ние ще си донесем багажа, да не го мъкнем по гарите и вечер ще можем да си говорим до насита.
Константин Иречек не е от негостоприемните, кой ли не е спал в къщата му, но е ужасен от перспективата на съдържателните разговори до късно след полунощ и се опитва да разубеди напористите пътешественици.

- Доста е разхвърляно при мене. Имаше гости и не съм имал време да почистя, а имам и доста работа и вечер се прибирам късно и изморен до смърт.
- Няма значение, че е разхвърляно, ние ще подредим стаичката. В колко часа се прибираш?
- Ами, към 8, 9 вечерта.
- Ех, че ти на това ли викаш късно? Ние сме свикнали по-рано от 12 – 1 часа никога да не си лягаме. Даже и децата не си лягат по-рано.
- В колко часа утре вечер ще се прибереш?
- Сигурно ще бъде след 8...
- Ами ние ще дойдем към 9 часа. Тъкмо и в метрото няма народ, та ще ни е по-лесно с куфарите. Иначе през деня е лудница.
Пред тая атака, бай Иречек капитулира и се примирява със съдбата. Най-после, сънародници са. И политически емигранти.
- Добре, но не идвайте по-рано, за да не висите пред вратата.
- Няма, няма, бъди спокоен.
- Бать Косьо, ти какво мислиш за положението в България и за Тодор Живков?
- Ами, аз съм писал в историята си част от това, което мисля за него, но смятате ли, че си струва да се приказва след полунощ за това нищожество?
- А бе, нищожество, нищожество, но тридесет и толкова години управлява България. Как си обясняваш това?
- Някои казват, че управникът е в корелационна зависимост от управляваните. Други, че руснаците трудно могат да намерят по-послушен слуга...
- Ех, приказки, та те всички са послушни, ако е до послушание, но как именно той се задържа в тая безпощадна борба за върховната власт?
- За каква борба ми говориш ти бе професоре – се озъбва бай Иречек, защото са го настъпили по мазола – ти като беше там, борил ли си се? Нали знаеш, че българската власт никога не се е вземала с борба, а е давана – от Москва. Който й хареса на Москва, нему тя дава ибрика и никой не може да му го отнеме, ако не получи благословията от "Високата порта".
- Добре де, но защо на него са го дали?
- С тоя си въпрос трябва да се обърнеш към Кремъл. Ако ти дадат досието на Тодора, ще намериш отговора на вълнуващия те въпрос.
- Не съм съгласен. Само като си помислиш по какъв начин успя да подкупи цялата българска интелигенция – и творци, и техници всички му се слагат.
- Аз не знам да съществува някаква българска интелигенция – казва Иречек и очите му започват да бляскат злобно зад очилата. Уловила блясъка им, Гина иска да заглади положението.
- Бать Косьо, а какво мислиш за русофилството на българския народ. Не е ли това една от причините за дълголетието на тая власт, която е дошла от Русия?
- Не знам каква му е силата и кои са русофили в днешна България. По този въпрос до колкото ми е известно, не е имало никакъв референдум.
- Да, ама се знае още от дядо Вазов...
- Освен дядо ти Вазов, имаше и български революционери – от Раковски до Каравелов, Левски и Ботев. И те всички бяха врагове на руското самодържавие и на руската освободителна мисия. Достатъчно е да се видят карикатурите в Ботевите вестници.
- Да, но Петко Каравелов беше русофил, дядо Найчо Цанов, Славейков и т.н.

- Те бяха мекерета в Цариград, които си чешеха религиозната краста под сянката на султана и после, без особени трудности, заедно с Хаджи-Пенчович Ефенди се струполиха във височайшите нозе на руския император и неговия Задунайски губернатор.
- Но все пак, за тая власт се бориха мнозина. Имаше армия НОВА, зони...
- ... за които полковник Желев разказваше, че са ги разкроили върху картата на България в сградата на военното министерство, след като "бронираният полковник" Марин Диков, който лежа в Белене "за стари деяния" от 1923 – 1925 год., го бе завзел с танковата си бригада през нощта на 8 срещу 9 септември 1944 г., а червената армия беше навлязла в България и се намираше на два разкрача от столицата.
- Да, но нали е имало и партизански бригади, отряди. Живков е ръководил бойните операции по завземането на София...
- Тази история, дето сте я учили, е още по-фалшива от старата и живот и здраве, лъжите ще бъдат разобличени от самите им автори, които също са част от намиращата се на зоб ваша интелигенция...
- Бай Иречек, мисля че в озлоблението си не трябва да отричаме всичко, което другите са направили...
- Аз не искам да преживям академична слама. Ако се поровите в собствените им писания, спомени и описания от по-ранни години, сами ще разберете и нивото на вождовете и героизма на "НОВА". Стига да ви кажа само това, че в 1959 г., петнадесет години след девети септември, когато описваха подвизите си, в "VII-а въстаническа зона", в Хасковски и Старозагорски окръзи, за три години – от 1941 до 1944 год. – акциите им се състоят в убийството на два кмета, един стражар, запалването на няколко мандри и дерайлирането на един товарен влак, за който казват, че бил пълен с германско оръжие – а от друга страна се оплакваха от лошото въоръжение на бригадите и отрядите си. Тия "акции", които ви изброих, се нуждаят от един мъж, за една работна седмица. И не ви трябват нито зони, нито командири и комисари, нито три години, а само ЕДНА СЕДМИЦА!

Бай Иречек беше забравил, че е мирен програмист в мултинационалната компания на Хьохст и се бе превърнал в проповедник на терора и тактиката на "изгорената земя". А не бе пил много – само 300 милилитра бира. Двамата му събеседници го гледаха малко странно и се питаха луд ли е старият историк или от Лос Анджелис им бяха дали погрешен адрес. Професор Балкански запита примирително:

- Колко са били членовете на комунистическата партия преди 9.9.1944 год.?
- Казват, че регистрирани в полицията, като активни комунисти и ремсисти в началото на август 1944 г. е имало 8 000 души.
- Ами моят баща казва, че само в неговото село Патърница са били 100 души и за това имаше свидетели, но въпреки тях, не му признаха качеството на активен борец срещу фашизма. Така че тези сведения малко се различават от Вашите...
- Те не са мой, а на Димчо Соколов, директор на полицията през тази епоха, когото вашата партия остави жив заради взаимните услуги, които са си правили, но това е една друга история. Що се отнася до баща ти, за него, изглежда, е валиден отговорът на радио Ереван по въпроса: "- Можеше ли България да се освободи от фашизма без помощта на червената армия?" На което, арменското

радио отговорило: “Можеше, ако имаше тогава толкова активни борци против фашизма, колкото са днес.”
Гина и мъжът й се разсмяха малко кисело и тя каза:
- Все пак, аз мисля, че народа свикна с тая власт и ред, и чувства известна сигурност с тях. Ти знаеш ли бать Косьо, че той изпитва една завист и омраза към Запада. Викат си “мръсни гадове, всичко си имат, а ние теглим, но и на тях ще им дойде до главите”.
- А бе, щом пожелаваш на тия що мразиш да ги сполети това, което е на главата ти, едва ли си толкова щастлив и сигурен.
- Да, но ти знаеш ли бай Иречек – допълва професорът жена си – че в България 87 % от гражданите са собственици на жилищата си – колкото са в Америка, че и малко повече.
- Сигурно, но не разбирам защо при тоя стандарт сте тръгнали толкова далече, а не сте си стояли при Тодора? Колкото до процентите, ще ви кажа – през турското робство, пък и след него, 100 % от българските граждани бяха собственици на жилищата си, с извинение... Същото е положението днес с колибите в африканските села.
Разговорът се запича, новите познати на бай Иречек се поразмърдват и си гледат часовниците.
- Пак стана един часа, а аз съм изморен от днешния ден – казва професорът с прозявка – хайде, пък утре ще продължим приказките, че те край нямат. Аз съм мераклия да чуя Вашата теория бай Иречек, след като отхвърляте всичко.
Константин Иречек вика келнера и бърка в джоба, за да извади портфейла си. Професор Балкански прави сходен жест:
- Не, ние Ви поканихме и изпихме повече бира, поне да си разделим сметката.
- Аз сметки не деля – казва двусмислено бай Иречек и подава една банкнота от 200 франка на келнера, който иска да връща дребни монети. Иречек му прави възпиращ знак с ръка и той се кланя, отстъпвайки заднешком, а компанията се навдига. Гина казва:
- Когато ни дойдете на гости в Станфорд, ние ще плащаме бать Косьо.
- Много са ви скъпи бирите тука бе, бай Иречек, в Германия е евтиния. Та разбрахме се значи, утре ще дойдем към 9 часа вечерта. Тоя багаж ще ни изкриви. Вие кола нямахте, нали? – пита за кой ли път тази вечер Ганю Сомов от университета Станфорд.
- Нямам – отговаря малко троснато бай Иречек и бърза да излезе навън. Пред вратата на кафенето се сбогуват и понеже часът е вече след един, и последното метро е заминало, той си взема едно такси, за да се прибере. Подава адреса на шофьора и се отпуска омаломощен на задната седалка. Излялият се, вонящ словесен поток, като че ли го души и го повлича в помийната яма на класосъзналата се партийна интелигенция, тръгнала по гурбет и удивила света с отечествената ни наука с ударение на а-то. Той отваря стъклото на таксито и си мисли - прав беше Алеко, като казваше: “Дайте на бай Ганя възможност и свобода да се изяви и ще видите на какви чудеса е способен той.”
В леглото бай Иречек се върти дълго и постепенно го обвзема някакъв бяс, който до сега се бе спотайвал дълбоко в подсъзнанието му. Не можейки да заспи, след няколко часа той става, избръсва се и тръгва рано, в тъмно на работа с твърдото намерение да напусне бюрото си към четири часа и да не се прибира тази нощ в апартамента си и да се наспи в някой хотел. После, след като си представя

изплезилите езици, изпотени сънародници пред вратата му, които са в състояние да го чакат до след полунощ, някаква искрица на остатъчна доброта просветва, той се връща, сяда пред масата, изважда лист на който написва:

"Наредиха ми тази сутрин да замина в командировка с един от колегите в Компиен, където имаме филиал... Съжалявам, но не можах да ви оставя ключа си, а само тази бележка.

Шатийон, 24.09.1987 г. *Бъдете живи и здрави, бай ви Иречек.*

След такива срещи ме обземаше мрачно-меланхолно отчаяние от абсолютното несъответствие между узрелите обективни условия и не можещия и нежелаещ "субективен фактор", което сред другите, като че ли беше главната причина да постъпя така с неканените навляци от Станфорд в Силициевата долина...

Наесен в "канцеларията" на БОД при Ценко дойде френският бабалък на друг един писател-доносник - Виктор ПАСКОВ. Той поиска "АНТИИСТОРИЯТА" за своя З.А. зет (З.А. не е Заслужил Артист, както повечето биха си помислили. В случая става дума за Задграничен Агент на ПГУ-ДС).

***

Отчайващо действаше и съзнаването, че дори и да постигнем някакво "супер-ниво" в пропагандата си, ако "масите" останат приспани или "изкоркани" и не могат да преодолеят страховете, нито да почувстват силата си, резултатът нямаше да бъде съществено по-различен, и че ако нескончаемият "преход", който начена след 1944 г., продължи още няколко десетилетия, българската "нация" ще премине в екарисажа на изчезналите палеонтологични видове. (Което, между нас казано, не бях убеден, че ще представлява голяма загуба за бъдещето на човешкия род!) При такива "дадености", на сегашния етап, задачата ни се свеждаше до това да опитаме да им вдъхнем кураж и увереност, въпреки Ботева, който казваше:

"В гърди ни любов, ни капка вяра,
нито надежда от сън мъртвешки
да можеш свестен човек събуди!
Свестните у нас считат за луди…"

Иначе от нашите приятели Георги Илиев ме окуражаваше със своето "Важи адаш!", когато някоя от предложените за разискване статии му допадаше; Тренчо, който искаше да се изяви, не намери друго поле, освен критиката на публикуваните до този момент десетина статии за Р.Р.; Диню, отвратен от Г.Х. го беше напуснал окончателно и обещаваше да напише нещо, но никога не го стори; старият бай кольо Чорбаджиен или Йосиф Синто, наближаваше 90-те, имаше петгодишна забрана за регулярното си ежегодно влизане в БГ до 1985 г. заради срещите и разговорите си с нашите анархисти там; д-р Тошо Митев, изглежда отчаян или погълнат от семейните си проблеми, отказа да се присъедини, макар че Хаджията го нямаше вече и финансираше нескопосания Тенджерков "Изток"; Антон иска да пише, а не може, но се занимаваше с печата и експедицията в добавка към касиерските си обязаности; Димо макар и да бе дал адреса си за кореспонденция и връзка с читателите, както някогашните "отговорни

редактори", се беше оставил син и жена да го поставят "под чехъла" и постепенно се оттегляше от събранията ни. Никакви импулси за сериозна критика не идваха и от страна на опортюнистите – баналната, "морализаторска" и безнадеждна агитация на Г.Х. вече беше напълно склерозирала – пример бяха не само писанията му за юлския пленум на бкп от 1987 г.

Повечето от новопристигащите гастарбайтери, подобия на Ганю и Гина, ако не бяха изпратени доносници, идваха от друга галактика. Абсолютно сляли се с казионното, те го считаха за по-трайно и от средновековните замъци по Лоара. Никакъв ободряващ сигнал не пристигаше и от оцелялите хора на ФАКБ: бай Васил Народа беше склопил очи, Христо Колев – опериран от мозъчен тумор, съжаляващ и не разбираш конфликта ни с Г.Х., "младите", които вече се въртяха около шейсетака, по сведения на Антон, също бяха за окайване (Пандията, Илия Кехайов и др.) или бяха вербувани. Освен това знаех, че думи без покритие с дела са мизерни. А дела, освен няколкото съмнителни и противопоказни бомби във влака с деца или във Варна, липсваха. Младите не даваха никакъв признак на живот. Другите "сектори" – в емиграция и в родината - от дружбашите на мадам Бьоф (Милка), които очакваха да ги поканят в новото равноправно ОФ, до правозащитника легионер Илия или русенските еколози около Нешка Робева и Светлин Русев бяха пълна скръб. Понякога си мислех, че единични бойци в една безпардонна тайна война със саботажи и терор ала Жоро Павето биха свършили повече работа от всички "неформали" и деформирани. От тук и мотото на Гео. Имаше какво да обезкуражи и най-голямия оптимист, но не можех да приема оттеглянето, нали в някаква поезия героят беше казал, че ако един само остане на барикадата, това ще бъде той. След подобни кошмари в будно състояние пак посягах към калема, след като бях преровил и търсил, ако не някаккъв сноп лъчи, като лазерния, поне една искрица на надеждата.

***

22 септември 1987 г. В нашата пропаганда, пък и в тази на другите, които приемат като отправна точка класовата борба, проблемът с класите се третира по един елементарен начин: ние казваме, че в днешното общество, явно или тайно се води борба между две класи – експлоататори и експлоатирани. Но това е едно опростяване на социалната действителност. Една тенденция се приема като реалност или се извършва една политическа спекулация, за да се очертае фронта или двете страни на барикадата. Това става не само днес и не само с нас – в прочутия памфлет на абата Сейес - "Какво представлява третото съсловие?", той пише: 96 %, тоест – всичко. Какво е то днес? – Нищо! Какво иска да бъде? – Нещо! Абатът не се спира на "подробностите", сред които е и "Четвъртото съсловие", което цял век след буржоазната революция не получава дори политическите права на "електорат". Буржоазията се опитваше да събере всички, включително работниците и безимотните, за да ги противопоставя на аристокрациата и висшето духовенство. И това е разбираемо. Но в реалния социален живот всичко е много по-сложно. Например, от една таблица за социалните класи, слоевете в тях и за доходите им в Англия през XVII век, след Кромуеловата революция, може да се види цялата гама и "пъстрота" на 25 социални групи – от лордовете до скитниците, чиито годишни "доходи" са се намирали в съотношение 1 : 1500. (Днес тази разлика между най-богатите и най-бедните е много по-голяма, отколкото в ужасното полуфеодално общество, но това е друга тема). Освен това, вътре във всяка класа или съсловие, разслоението

също е било чувствително (напр., богатият селянин е имал доход 14 пъти по-висок от бедния или безимотния ратай).
Трите века, които са изминали оттогава, не са опростили социалната тъкан на обществото, нито са свили разликите в доходите на различните слоеве на пирамидата, и това важи както за "първия", така и за "втория свят". (NB-2016: Тоест, изчезналият свят на социЯлизЪма.)
Например, в модерната мултинационална компания "Русел-Юклаф", в която в момента пиша тези бележки, съставът на всички, които в статистиките са обозначени като "надничари" или получаващи заплата (французите ги наричат салариат /от salaire = заплата/ - понятие, което мнозина използват било, за да ги обединят в така нар. средна класа, било за да разширят категорията "пролетариат") в най-едри линии е композиран от **по една трета кадри, техници и работници,** като заплатите им "средно" са в съотношение 3:2:1, тоест, средно кадрите имат три пъти по-големи заплати от работниците. А вътре, във всяка една от тези съставки на "салариата", зад осреднените цифри се крият също разлики, които стават все по-големи в горните слоеве, към които спада и генералният директор-президент на компанията д-р Сакиз, който също е "саларие" със заплата и премии, които го поставят в категорията на "лордовете".
Всичко това влияе на социалните конфликти и на възможността да се организира класовата борба, и изисква сериозно и задълбочено изучаване на специфичното положение и интереси на всеки слой. Ако искаме да действаме и разрушаваме днешния ред с познание на движущите мотиви на всяка една от компонентите на "салариата", ще трябва да подложим на ревизия всичките оставени ни в наследство теории, методи, начини на организиране, акции и саботаж, защото ако вчера са били малко или много адекватни на стремежите и мечтите на експлоатираните, днес са остарели, за да не кажем негодни.
Ако една теория не служи на акцията, тя не струва нищо! А, ако се съди по това, което става в свръхразвитите страни на първия свят (САЩ, Англия, Япония, Германия, Франция и т.н.) със синдикатите и синдикалните борби в частност и с непрекъснатото намаляване не само на относителния дял, но и в абсолютни числа на броя на класическите физически работници, които бяха гръбнака на стачните борби от началото на века, трябва да си сверим часовниците с времето и **с еволюциите на социалния състав**. Само със заклинания срещу предателите от жълтите профсъюзи няма да отидем много далече. **Трябва, в очакване на събуждането на работническата класа (или на нейното стопяване), да разработим една друга теория, която ще ни позволи да действаме ДНЕС.**
Въпросите на които трябва да отговорим са много: На какъв терен ще се разгъне борбата за един нов свят? **Какво е влиянието на Роботронната Революция (Р.Р.) върху социалните (или класови) борби/конфликти? Може ли победата да бъде спечелена на икономически терен? И вътре в предприятията?**
И още нещо, стачните борби са открити и легални (свързани с преговори, искане на позволение за демонстрации от Префектурата, което може би ще доведе да се иска позволително от държавата и за... извършване на революцията), а силата на революционната борба е в нелегалната организация и ръководените от нея пряки акции – индивидуални, групови **и едва в последната фаза – масови**. В тези акции и в тази борба, трябва да направим всичко възможно, за да създадем

революционен фронт на колкото се може повече “нисши” категории срещу “висшите” и тяхната държава. Фронт от ученика или студента, който не вижда перспектива и място за себе си в това общество, от работника и дребния служител, на който гледат със снизхождение, като на полуидиот (какъвто за жалост, често е случая) до терориста, без да забравяме този, комуто са оскърбили националното или религиозно чувство (макар това да са негови “исторически мотивирани презразсъдъци”), стига да бъде полезен за решаване на главната задача на революцията: РАЗРУШАВАНЕ НА ДЪРЖАВАТА.

Дори завладяната от кюретата полска “Солидарност” се опита да противопостави обществото на държавата, и основната грешка на това общество беше, че се остави да бъде поведено от своите клерикални и реформистични водачи, и спря борбата си на нивото на синдикалните акции, които в началото стреснаха държавата и я накараха да преговаря и маневрира, за да събере силите си и нанесе умъртвяващ удар на “независимия и свободен синдикат”, който преди да издъхне от “военния преврат”, сведе своята “борба” до 15-минутни стачки и опортюнистични апели за разбирателство с... диктатурата.

Следователно, линията на революционната борба трябва да се определя от задачата: **Издигане на най-общи, мобилизиращи лозунги за организиране на всички недоволни и насочването им срещу държавата, против тези, които искат да я “модернизират”, “демократизират” или “пролетаризират”, защото именно върху това поле на противопоставяне на АНАРХИЯТА на ДЪРЖАВАТА, посредством създаване на органи за самоуправление на въоръжения народ, координиране, федериране и насочване на неговите усилия към военния сблъсък на Революцията с институциите на държавата и тяхното разрушаване, ще се реши Социалния въпрос, а не в пустите или опустяващи фабрики, заводи, леярни, корабостроителници, петролни полета и т.н.** (Още днес в роботизираните производствени единици един работник е най-близко на 200 метра от своя колега и няма никаква възможност за човешки контакт, затова парализирането на роботите, ако това налагат военните интереси на Социалната революция, трябва да се подготви отвън.)

Като помним, че Роботронната Революция създава необходимите материални предпоставки за решение на Социалния въпрос, не трябва да забравяме, че нейн “продукт” са безработните - един от най-важните резервоари или потенциали за революционните организации в “първия свят”, а след това и в другите.

Днес те са над 10 %, утре ще бъдат над 20 %, по-късно – 30 % и т.н. В този “резервоар” са бедните и “нови бедни”, сред които идват пришълци от всички слоеве на сменящото не само кожата си днешно общество, но и мускулната си и костна системи. На тези бедни, които се впиянчват, дрогират и деградират безшумно или се самоубиват, трябва да им се покаже пътя на надеждата и, ако и тогава те не могат да понасят повече този живот, който са им поднесли днешните господари на света, то може да се умре полезно! **Има хиляди начини да се напусне тая “долина на скръбта” не като добитък в скотобойна. Така че заминаването им да даде своите плодове и да се запомни и от тези, които остават, и от онези, които ще дойдат след нас.**

Роботронната Революция създава стихийно нова психология сред тези, които не работят или не желаят да работят и получават “помощи за интегрирането им” в...

изхвърлилото ги общество. Трябва да им помогнем да не схващат това като подаяние, а право! И за още много други неща, с които да превърнат енергията си от потенциална в кинетична. В това отношение ние, които претендираме да бъдем революционери, сме кръгла нула в сравнение с ултрадесните, като се започне от Мусолини и Хитлер и се стигне до днешните им епигони.

Трябва да анализираме ролята на лумпените досега, и утре, когато те ще бъдат болшинството и на клоните на властта - отгоре до долу - няма да има място за толкова много... маймуни. Ще расте и университетската младеж без работа.

Не е ли това онази декласирана младеж, за която говореше Бакунин и в която са заложени мегатоновете експлозиви на Революцията?

Отделно трябва да разгледам ролята на кървавите и безкръвни, но не по-малко смъртоносни войни на "Севера" срещу "Юга", на ситите срещу париите, в които умират милиони от гладна смърт и болести.

***

Бележки върху международното положение и революционната перспектива; състоянието на анархистическите организации зад граница и нашите задачи в БГ.

Епохата, която преживяваме в навечерието на XXI век, е епоха на криза и декаданс и същевременно - **епоха на невиждано съзряване на всички необходими, но недостатъчни условия за една небивала революционна промяна в дълбочина и ширина.**

В криза са всички социални икономически, финансови, политически и интернационални структури на съвременното общество, във всичките му разновидности – от монополистическия финансов капитализъм до държавния и колебаещия се между тези два негови полюса "трети свят", наричан още слабо-развит, развиващ се и т.н.

Във всяка една от трите компоненти/разновидности на съвременната социална, икономическа и политическа система – I-ви, II-ри и III-ти светове - живее по един IV-ти свят. **Но светът, който е обитаван от аристотелевите "политически животни",** чието последно превъплощение са днешните негови господари, въпреки цялото разнообразие на форми, което характеризира политическите му, икономически и социални отношения, степента на технологично развитие, нивото на материален и културен живот, етнически, религиозни или расови особености, **е единен в най-дълбоката си същност.**

Общата черта на всички, без изключение, исторически цивилизации е пирамидалната социална структура на обществото и йерархическия принцип на властта. Трите форми на последната – държавата, собствеността и църквата (при политическите партии, които изповядват атеизма, ролята на религията е поета от идеолозите и партийните школи, които заместват поповете и църквата) са в постоянно взаимодействие, без което е невъзможно функционирането и самото съществуване на обществата, в които отношенията се базират на господството и експлоатацията.

Това, което е характерно за сегашната обществена система е експлоатацията на наемния труд в производствените и сервизните единици от техните собственици. Тази нейна съвременна форма е доминираща във всички страни на планетата. (Изключение не правят тези, които поради неразвитост все още не са интегрирани в днешната пазарна цивилизация.) Експлоатацията на наемния труд

е свързана с класовото разделение на обществото и поставя своя специфичен печат върху йерархическата пирамида.
Унищожението на тази система не е продиктувано от морални съображения. Нейното съхранение поставя под въпрос самото съществуване на човешкия род. Затова ние отговаряме утвърдително на въпроса трябва ли тя да бъде унищожена?

Кои са основните линии на днешната системна криза? – които трябва да бъдат анализирани и разгънати в детайли:
- **Роботронната революция, собствеността,** печалбите и мизерията. Стремежът към натрупване на богатства е само една от формите на стремежа към мощ и господство, който не е само икономически и финансов. (Днешните либерални и марксически конструкции не са нищо друго, освен неграмотни бакалски и идеологически локуми.)
- **Имперските противоречия и борби** за регионално и световно господство, които ще се засилват вследствие **скоковете на Р.Р.** Особенно в милитаристичната сфера те ще водят към неспиращите "локални" войни и в перспектива към - голямата Трета световна. Земетръсните зони?
- **Неоколониалните конфликти** (кратки дефиниции за същността на "трите свята" и детайлен преглед на отношенията им и очертаващите се тенденции).
- **Противоречията между империите и колониите** в тяхните нови и "модерни" форми, които се скриват под името "отношения между развития Север и изостаналия Юг" (пропастта между които зейва все по-дълбоко) или "социалистическа интеграция и изпълнение на интернационалните задължения".
- **Р.Р. засилва социалната диференциация, противоречия и конфликти** вследствие: безработицата, свиването на пазара, инфлацията и архипелага на бедността и мизерията, чиито "острови" стават все по-многобройни и многолюдни, включая и в най-богатите страни.
- **Р.Р. и държавата.** Теория на "демонтирането" й. Обективните фактори за унищожението на йерархията и бюрокрацията. Многообразните форми на политическо господство и потисничество чрез диктатурите и демокрациите.
- Демографският фактор и буквалния глад на цели континенти от "третия свят".
- Кои други фактори? – Виж брошурата ми с първите седем статии в "Бъдеще"!
Това са вулканични сили, които напират към тънката кора на днешния свят. Всички те действат едновременно, върху всички континенти. Разнокалибрените господари на света или на порции от него, не разполагат с никакви ефикасни методи и инструменти за контролирането и сдържането им в рамките на статуквото. Техните желания и усилия са илюзорни и ще претърпят фиаско. Търсейки палиативи и политически средства и комбинации, те само отлагат реалното и радикално решение на социалните и международни въпроси, правейки невъзможна една мирна революционна промяна. А последната е необходима и неизбежна! Тя се подготвя в днешното общество и ще дойде. Въпросът е на каква цена, и кой ще я заплати!?!
Заключение: Картаген на властта и капитала трябва да бъде унищожен.

29 септември 1987 г. За опортюнизма, сектанството и "модернизма"

Днешната всестранна и всеобхватна криза, която поставя под въпрос цялото световно "равновесие" и социалното статукво във всяка една от държавите, е същевременно културна, морална и идейна криза. Тя ражда разложение, упадък и девалвация на всички културни, морални и идейни ценности. Във вртопа на този световен декаданс са въвлечени всички класи, партии, организации и движения: монархисти и републиканци, консерватори и либерали, християн- и социал-демократи, фашисти и марксисти, националисти и "интернационалисти", парламентаристи и "революционери", "десничари" и "левичари".

Изключение не правят и тези, които носят анархистически етикети. От няколко десетилетия насам анархизмът е разяждан от язвите на опортюнизма, сектанството и "модернизма". Последните не се изключват взаимно. Даже често съжителстват в една и съща личност или организация и тогава тяхната злокачествена амалгама е по-убийствена за една анархистическа федерация, отколкото най-злокачествения тумор! Но те не падат от небето.

– Въпросът: не са ли те също детерминирани от развитието на социал-икономическата и политическа криза? - заслужава най-сериозно внимание.

Опортюнизмът се състои в аморфното, размазано, мъгливо и изплъзващо се, каучуково определяне на програмните, организационни, пропагандни, тактически и стратегически позиции на анархизма, в безпринципността и комформизма (нагаждането към казионния ред и законност), в псевдо-борбата с държавността и капитализма. (В есето на Боровой за "Бакунин" – може да се намерят още елементи на определението!)

В тези си прояви анархистическият опортюнизъм е многолик, но неговата същност е единна: Това е страха на играещите си на революционери, на борци и на общественици, "анархистически" еснафи – страх от военнополицейската репресивна сила на властта; от илюзорната непоклатимост на официалния свят и като резултат - приемането на правилата на наложената им от него "игра".

Това е отказът от нелегалната организационна работа – в "свободния свят" под претекста, че имало свобода за легална работа. При диктатурите той е мотивиран с "невиждания терор", с умората и страха на хората от нечовешките инквизиции и репресии или с липсата на "благоприятна международна обстановка", водещи до открито капитуланство и ликвидаторство.

Тези и още много други "аргументи", навици, поведение и "идеи" водят до отказ от всякаква революционна теория, пропаганда и практика, до превръщане на анархистическите организации в пенсионерски клубове или в кръжоци на опитомени, полуграмотни несретници, в които се предъвкват беззъби баналности, кастрира се теоретичното наследство на Прудон, Бакунин, Кропоткин и другите анархистически мислители от всяка революционност или го игнорират. Представят собственото си анархистическо недомислие, размазано върху страниците на легални изданийца, като просветителство, приноси към теорията и "отговорно" изпълнение на анархистическия дълг към неразбиращото ги и неблагодарно човечество! Към това или по-скоро точно поради това кръжочно затваряне на опортюнистите в тяхния малък, тесногръд, шмекерски и безопасен свят, където всеки търси една малка сцена, една малка публика, едно малко негърско царство или амвон на параклис, приличащ на клозет, се ражда тяхното сектанство, ревнивост, привързаност към собствената църквица, в която

всеки едноок иска да играе ролята на папа или патриарх сред сляпото паство на подведомствената му енория. И понеже всеки мини-патрика се страхува да не му килнат тиарата и му изтръгнат из ръцете жезъла, той е склонен да вижда във всекиго враг, разрушител на собствените му скрижали и "принципи", желаещ да го низвергне от висините на "небесния олтар". Всяка революционна мисъл или действие, които могат да смутят спокойсвието и опортюнистическата летаргия на сектата, се посрещат на нож, като ревизия, ерес, провокация, узурпация или "ревизионизъм".

И понеже опортюнистът няма друг идеал, освен хамелионското приспособяване към "обективната реалност", а сектантът – други жалони, освен склерозиралите и изпразнени от съдържание препарирани мисли/догми от една безвъзвратно отминала епоха, то в тези "анархистически енории" не може да съществува никакъв сблъсък на идеи, никакво търсене на нови пътища, средства, методи на борба и акции срещу днешното общество. Правейки на практика всичко възможно, нещата да продължат да остават в това прогнило стационарно състояние, анархистическите опортюнисти, сектанти и капитуланти парализират и умъртвяват развитието на всяка революционна идея, действие, организация и движение, отлагайки действителната революционна пропаганда и борба за гръцките календи, като се противопоставят, без избор на средствата, срещу всичко и всички, които мислят, пишат или действат против скъпото на сърцето им блатно скопойствие и стерилното им подвизаване на "общественото поприще".

Разривът между съзрялата "обстановка" и незрялостта на идеите и организациите.

Резултатите от всичко това са всеизвестни – живеем в свят, който е бременен със Социалната революция, но в който няма реални сили, инициативи и идеи, годни да организират, да ръководят и да извършат заедно с масите тази революция. В това изоставане на революционното съзнание от съзряващата и узряла революционна действителност, е най-голямата трагедия не само за нас анархистите, но и за човешкия род, който утре ще плати с кървава цена своя изход от кризите, от прогнилите структури на днешното общество и от растящите в утробата му ембриони на войните.

Какво да се прави? С какво да се започне?

Първото необходимо, но недостатъчно условие за превръщането на анархизма във фактор на зреещата Социална революция, е безпощадната война срещу опортюнизма, сектанството или капитуланството сред анархистите във всичките им форми, по всеки един от въпросите на теорията, пропагандата, организацията, борбата, актуализирането от детайлните до кардиналните проблеми на революцията. Опортюнизмът и сектанството в анархизма трябва да бъдат бити при всяка тяхна изява. Техните носители трябва да бъдат разголвани, разобличавани и лишени от всякакъв кредит в очите **бунтовната и търсеща младеж,** колкото и малобройна да е тя днес, защото в нея е залогът и бъдещето на човешкия род!

Тази борба няма да бъде лека, защото опортюнистите, в това число и "нашите" анархистически, са намазани със шарлан. Те се изплъзват, когато се опиташ да ги притиснеш до стената. Същевременно, трябва добре да помним, че заедно със сектантите, те нямат никакъв морален императив и си служат с всички кални и

мизерни средства в борбата с революционерите. Нямайки идеи и перспективи, те използват подлост, клевети, интриги и задкулисни комбинации, и съюзници, към чиято морална и идейна чистоплътност не проявяват особена взискателност.
В настоящата обстановка на всеобщо разложение и упадък, които не отминават и нас, в очакване на всеочистителната революционна буря, нашият отговор може да бъде само един: **ясното и недвусмислено прокламиране на анархокомунизма, като непосредствена цел на Революцията**, изработването на адекватни на обстановката лозунги, статии и брошури за революционна пропаганда, упорита и постояннна работа за създаване на революционна програма и организация, която да върши революционна пропаганда и агитация и да бъде в състояние да обсъжда, да изработва и да провежда в изпълнение планове за революционни акции в днешната "международна и вътрешна обстановка", помнейки че различните световни, регионални, двустранни и тем подобни организации, институции, банки, армии, полиции, срещи на "високо равнище" и т.н., които се опитват да настанят съвременната "цивилизация" в някакво тихо пристанище, без особени повреди, нямат нито компас, нито мачти, годни да я изведат от бурята, чиито вълни ще я "разбият в скалите", ако Бърнамският лес на Социалната революция не тръгне към Дънсинейн на реакцията, експлоатацията и насилието.
Тогава и борбата ни срещу контрареволюцията, в чийто лагер още от днес са се наредили "нашите" опортюнисти, сектанти и капитуланти, няма да бъде само словесна.
***
След този общ поглед върху положението у нас и в света, какво е състоянието на българския анархизъм зад граница, каква е ролята на емигрантите-анархисти и кои са стоящите пред нас задачи, с оглед подготовката на масите за участие в българската Социална революция ?
Съставяне на план за работа и поставяне на изпълними задачи за следващите две до пет години, през които "вишните" трябва да цъфнат.
В такава "обстановка" трябва да се откриват, събират и вливат в едно всички сили, които поради собственото си положение в днешното общество ще търсят изход и няма да се задоволят с трохите на обещанията, нито ще се поддадат на страха, "отчуждението", резигнацията и пространията на които ги обричат властта, капитала и собственото им овчедушие, за да се борят на живот и смърт срещу държавата, политиката, социалното неравенство и националната ограниченост.
Кой е революционният потенциал, към който следва да се насочим?
Освен работниците, студенството, чиято численост по всяка вероятност ще продължи да расте и да образува онази декласирана от състезанието за "сладък живот" интелигентна младеж, за която, в друга обстановка, говореше в италианските си писма Михаил Бакунин. Тази младеж, която държавната машина се опитва да превърне в свой резерв, трябва да бъде спечелена за Революцията и в перспектива – растящото като лавина "декласиране" на трудовите класи и тяхното превръщане в лумпенизирано мнозинство от населението, вследствие Р.Р.
Проблемът с отношението между масите и революционерите: Недоволството, стихията, спонтанността, съзнанието и т.н.

Френският м. май 1968 г. също беше един спонтанен симптом, но съществото си остават "материалните" фактори, които се натрупват, развиват и създават революционни ситуации.

2 октомври 1987 г. По повод "ТЕЗИСИТЕ" (ИЛИ ТЕСТИСИТЕ) НА Г.Х.:
- Да се пестят силите за... гробищата.
- Било "взето решение" на конференция на ул. "Леге" преди 40 години и навярно през призмата му ще трябва да бъдат осъдени всички, които "не си пазиха силите" и отидоха в затворите и лагерите или бяха избити, обесени или разстреляни...
- Щом не може да се направи нищо, докато не се създаде "благоприятна международна обстановка", остават само моабетите в емигрантските кафенета и едни склеротици да пишат за/на други и да разиграват взаимно ролята на "опущественици", както се изразяваше покойният Васил Народа.
- Това е най-сигурния начин когато се създаде революционна ситуация, други да я яхнат и превърнат в контрареволюция.

5 октомври 1987 г. Р.Р. и пролетариатът (историческата перспектива).
Вглеждайки се внимателно в реалната история на "ВОСР", можем да заключим:
Нямаше авангардни-класи, исторически мисии и ръководни роли. Имало е концентрация и централизация на капитала, която тенденция, заедно с комплекса от специфични вътрешни и международни обстоятелства (на първо място – Първата световна война, доведе до февруари-октомври 1917-а с всичките промени и последици, които ние наричаме **държавен капитализъм.** Нашето организационно безсилие позволи на болшевиките да заковат революцията там, а след това да върнат руското общество **зад изходната точка на самодържавието и средновековното мракобесие.**

Днес Р.Р. поставя под въпрос и пролетариата, и капитала с неговите "реквизити": стоки, пазар, печалби, конкуренция и т.н.
(Днешната интелигенция – у нас и на Запад е ясна, въпросът е защо е такава?)
Заедно с това се открива едно широко ветрило от възможности – от АНАРХИЯТА до "Римската Империя", с всички междинни състояния. **Нито за едно от тези решения, обаче няма АВТОМАТИЗЪМ**, но технологичното развитие е един от важните фактори, които предопределят какви ще бъдат социалните категории (класи), тяхните интереси, психология, манталитет и възможни отношения.
Ако това е вярно, Маркс не е разбрал нито къде е Родос, нито къде трябва да се скача/копае! Марксовата мисъл, воля и "идеали" са от 19-ти век. Днес техните адепти са изостанали с една епоха.

8 октомври 1987 г. Десницата мобилизира недоволството много по-ефикасно от нас, защото между другото, фиктивни или не, предлага решения за днес, а не за след 100 години.

10 октомври 1987 г. Понеже изобличителните "Декларации на Секретариата на СББЧ" срещу *"умрялата парижка организация и нейният вдъхновител и провокатор ГКГ"* продължиха и през настоящата година, по случай годишнината от "Първия Конгрес на СББЧ" снощи беше взето следното

РЕШЕНИЕ НА ПАРИЖКАТА ОРГАНИЗАЦИЯ

На своето редовно събрание в петък, 9 октомври 1987 г., парижката организация на българските анархисти разгледа делото на Георги ХАДЖИЕВ във връзка с неговата "дейност" през последните месеци и години.
Преразглеждайки всички негови досегашни предложения за изключване на другари и собственоръчно изложените мотиви за тези му искания, както и писмените и устни свидетелства, всички писани или подбудени от него лъжесвидетелствания, писма, декларации и документи и най-вече свиканата по негова инициатива миналогодишна "Среща-конгрес на СББЧ", на която той изнесе своя доклад – "Обвинителен акт", Събранието на парижката организация дойде ЕДИНОДУШНО до заключение, че тези конфузии, фалшификации, каляния, инсинуации и обвинения, ЦЕЛЯТ УНИЩОЖЕНИЕТО НА ЕДИНСТВЕНАТА ВСЕ ОЩЕ ДЕЙСТВАЩА ОРГАНИЗАЦИЯ НА БЪЛГАРСКИТЕ АНАРХИСТИ В ЕМИГРАЦИЯ.
Прочее, тази си цел Г.Хаджиев е декларирал **УСТНО** ОЩЕ НА ПОСЛЕДНОТО МИНАЛОГОДИШНО СЪБРАНИЕ от м. април, НА КОЕТО Е ПРИСЪСТВАЛ ЛИЧНО, а **ПИСМЕНО** - в изпратената през м. юли с.г. "Протестна декларация".
По негова инициатива, със същите намерения беше организиран на 11 и 12 октомври 1986 г. и т. нар. "Първи (и последен) Конгрес на СББЧ".
Всички последвали от тогава до ден-днешен негови явни, подмолни или задкулисни действия са насочени към същата цел.
Анализирайки мотивите за това негово разложително и разрушително дело, събранието счита, че няма много възможни обяснения:
1)Или Г.Хаджиев не може да надделее водаческите си наклонности и "оскърбен" от поставящата го многократно в малцинство организация по редица теоретични, стратегически и тактически въпроси, е готов да изгори всичко, за да "утвърди" себе си.
2) Или Г.Хаджиев изпълнява поръчката на някои враждебни на ФАКБ среди или институции, към които той е поел ангажименти.
И в двата случая, неговото място не е между нас! Поради това ПАРИЖКАТА ОРГАНИЗАЦИЯ ВЗЕ ЕДИНОДУШНО РЕШЕНИЕ ЗА ИЗКЛЮЧВАНЕТО МУ ОТ СВОИТЕ РЕДОВЕ ЗА РАЗЛОЖИТЕЛНА И РАЗРУШИТЕЛНА ДЕЙНОСТ.
На "Делото Г.Хаджиев", с всички документи, протоколи, писма, свидетелства и доклади ще бъде дадена публичност за назидание на днешните и утрешни генерации от анархисти.

Париж, петък **9.10.1987 г.**

ЗАБЕЛЕЖКА: СЪБРАНИЕТО реши да не се публикува този документ, който остана в архива на Антон Николов, предаден ми от него след 27 години (в 2014 г.).

11 октомври 1987 г. Понеже няма хора с които да се организира и проведе акция, която изисква повече участници, когато няма с кого да разискваме интересуващите ме проблеми, най-често прекарвам времето си в размишления, поставяне на въпроси, търсене на отговорите им, планове и идеи, и записки в бележниците ми. Търсейки подходящи форми, жанрове и стил, се опитвам да намеря най-адекватните, с цел достигане на пропагандата ни до тези, до които е адресирана и евентуално поемане на инициативата за разпространението й от тях с оглед ефикасността на работата ни, в което, ако се съди по резултатите, големи успехи не съм регистрирал. Но дори да имахме талантливи публицисти, каквито за жалост липсват, поради различията в културното ниво, интереси, ако щем – темпераменти, тя трябва да бъде диференцирана и разнообразна. Би трябвало да се експериментира, но всичко това предполага по-широка мрежа от контакти между "неформалните" и строго конспиративни/затворени групи/организации.

В този порядък на разсъждения, исках да напиша **"V-тото ЕВАНГЕЛИЕ"**

(За целта да се видят евангелията и Апокалипсиса!)

Със съжаление констатирах, че и за такава работа е нужно повече свободно време и специализиране в подражаването на езика, стила, формата. Затова имам само отделни, разпокъсани хрумвания, щрихи и бележки, които не могат да се нарекат дори "работни" и нямат голямо значение, но ще ги оставя – един ден може би ще се намери някой, който да подхване и реализира идеята.

Има два метода на събаряне на властта:

- "Отгоре" или централизирано (с нанасяне на удар в центъра, по Клаузевиц), който е ефикасен по-скоро при превратите, пучовете за завземане на властта. Сред многото примери са Ленин, Мусолини и др.
- "Отдолу" или децентрализирано (с милиони "малки" удари върху пипалата/в основите), в който участват хиляди бойци (още по-резултатно би било, ако са милиони) или чрез единичната, самостоятелна, изолирана стрелба по "мишените на властта", евентуално упражнявана от "двойки", най-много "тройки", с оглед минимизиране рисковете от предателствата. В последният случай, проблем е подготовката и КООРДИНАЦИЯТА между бойците, но той ще намери своето решение в периода на ескалация и масовизация на борбата срещу държавата и капитала.

*

Не е ли време да престана да ровя и да търся някакви скрижали и откровения в разни писания, като днешното интервю на Валенса в "Риидър Дайджест". Като че ли преди седем години не писах статия, в която го сравних с поп Гапон. Хаджията отказа да я публикува в "Наш Път", нещо което стори Ценко в "Бъдеще" и за която статия по-късно казваха, че се оказала пророческа. Без да съм пророк, би трябвало отдавна да ми е станало ясно, че от такива четива, като забавното на Паница, предназначено за консиержки и празноскитающи дамички или еманципирани домакини, не мога да науча нищо.

(**NB-2016:** В "пророчеството" си от 1980 г. допуснах една "малка" разлика, оня поп бе обесен от есерите, като провокатор, а полският Гапон го направиха президент и нобелов лауреат. **Днес липсват... "есери".**

P.P.S. На 16 февруари 2016 г. директорът на полския Институт за Национална памет Каминski съобщи, че от вдовицата на последния бивш министър на вътрешните работи на ПНР - генерал Чеслав Кишчак – са конфискувани

документи, които тя е искала да продаде на института. Съгласно документите Гапон-Валенса е подписал още през 1970 г. декларация за сътрудничество с SB /полската ДС/, с псевдоним "Болек". От спец-службата той е получавал пари за доносите си срещу разписки. Експертизата е потвърдила автентичността на документите.)

*

Нашите още не са преминали/извършили прехода от мита към разума, от легендата към рационалното обяснение на личности и събития.

*

Така наречените свободи и права, които обществото изтръгва от властниците, са резултат от борбите срещу робството и безправието. Само тези, които се борят оставят своя печат върху историята. Останалите милиони и милиарди, минали за двеста и толкова генерации, откакто е започнала политическата история на човешкия род, могат да се считат за несъществували, ако не са се опитвали... "да станат хора", макар да са "страдали мълчаливо".

*

Единственият начин за "масите" да престанат да бъдат маси и се превърнат в свободни личности, е да въстанат и разрушат ДЪРЖАВАТА!

*

Точно в "атомизирането" може би се крие най-голямата им сила. Действай сам! Без водачи и без организация! Действайте в малки групи от изолирани единици. Вероятността да стигнат до теб/вас и да те/ви унищожат, при стотиците хиляди заподозряни е = на 0,001 %, а ако се прекрачи по нечаевски "моралния праг" и се вмъкнете в "машинната зала на властта" (това важи и за "влизането" на анархистите в испанското правителство през декември 1936 г., когато можеха да го ликвидират), тогава тази вероятност намалява 100-кратно, и колкото повече са тези като тебе/вас, толкова по-безпомощни ще бъдат срещу подмолната, нелегална, безпощадна и безброй пъти повтаряща се акция срещу властниците и техните жандарми!

Т.е. да се обмисли и изгради една нова **стратегия АНТИ-КЛАУЗЕВИЦ**: вместо съсредоточаване и т.н., пълна децентрализация на бойците и дисперсия на ударите навсякъде, по всички обекти, без да се пренебрегват и най-малките - дори запалването на една кола или запушването на един... тоалет.

*

На днешния народ трябва да се говори (или пише) на език, който той разбира. Затова е нужно тоя народ да се изучава! Иначе рискуваме да се разминем.

*

"В начале бе ДЕЛО!" Така ще бъде и в средата, и в края! Защото останалото е евангелско словоблудие. Ако животът е борба, то нейната основа е АКЦИЯТА. Към тебе гражданино се обръщаме, за да те призовем към дела!

Кои сме ние? – Хора с известен опит, за който е платено скъпо и прескъпо.

Кой си ти, към когото отправяме нашия апел? Към кого се обръщаме? – Ти си от осъдените 80 – 85 %, за които няма привилегии, перспективи, ХЛЯБ И СВОБОДА, нито за децата или внуците им.

Във вашата борба срещу диктатурата, бъдете като скорпиона – смъртоносни и устойчиви, дори срещу атомния взрив!

Кражби, саботаж, терор!!! Цел – разбиване на машината.

Като резултат, в даден момент ще започни спонтанно, стихийно или съзнателно да се появяват кълнове на революционната организация. Но само това не стига. В кой момент да се направят следващите стъпки? КОИ СА ТЕ?
*
Казват, че всяка акция ще предизвика удари върху оцелелите водачи на емигрантските организации или на тези вътре в страната. Удари било на ДС (КГБ и другите "братски служби"), било на местните полиции, които охраняват по своему този "най-добър свят от всички възможни". Е, добре! Колкото по-бързо и по-радикално бъдат ударени, толкова по-добре – **след погребението им, поне няма да миришат!**
*
15 октомври 1987 г. Карикатура за бюлетина: Горбачов, преоблечен като свети Петър, държи ключовете на социалистическия рай. Пред **изходната му врата** "душите", наредени на опашка, скандират и искат да го... напуснат.

18 октомври 1987 г. С течение на времето, отношенията с прекия ми шеф Жан-Пиер Рику охладняха, но това не пречеше на нашите сутринни ръкостискания по френски маниер и на "шеговитите" ни словесни конфронтации, които често ставаха в неговия кабинет, преди официалното започване на "работния ден". След като току що бях привършил една убийствена тирада срещу йерархическия ред, ползвайки отчасти данните и аргументацията на Норкот ПАРКИНСЪН, Рику ми каза:
- Когато ние вземем властта, с такива като Вас няма да се церемоним - Вие ще бъдете незабавно разстрелян.
- Вие не сте първият, който ми е обещавал това. Мога да споделя с Вас, че не познавам политически мъж, принадлежащ от фашизма до троцкизма, който да не ме е заплашвал с разстрел...
- Тоест, трябва да побързаме, защото пред Вашата порта може би ще има embouteillage. (задръстване на автомобилното движение)
- Не, исках да кажа друго. Бъдете по-сдържан със заканите, защото, за да ги реализирате, както сам признавате – ще имате нужда от властта, докато, за да Ви тегля куршума, на мене не ми трябва нищо друго, освен един жест...
В следващия момент, аз извадих от вътрешния джоб на дрехата си моя 11,45-милиметров колт. Рику ме погледна смутено, но понеже аз се засмях и му показах празния барабан, той рече:
- Вие наистина сте луд.
Пожелах му "приятна работа" и напуснах бюрото му.
***

23 октомври 1987 г. В септемврийския брой на "Бъдеще", излязъл с едномесечно закъснение поради лятните ваканции на директора, на редактора и на авторите, беше отпечатана статията **"Демокрацията не е компромис"**, в която по повод моята за "САМОУПРАВЛЕНИЕТО И ЙЕРАРХИЯТА", д-р Моллов отправяше анонимна атака срещу опита да се набележат елементите на една "теория за борбата с диктатурата, съобразена с днешното състояние на българското общество" (в 1987 г.) и анархистическата интерпретация на демокрацията. Ценко, който винаги казваше, че е против полемиките между емигрантските организации, "за да не се разделят борците и да се отслабва целеустремеността

на борбата с режима, я беше пуснал в ход. Реших да се възползвам от случая и приготвих своя отговор, в който писах, че вместо да анализира основанията на нашето отрицание на държавната власт (включая демократичната) и предлаганата алтернатива за генерализирано самоуправление, Димитър Моллов бе опростил проблема, създал амалгама между идеите на анархизма с тези на марксисти, сен-симонисти и пр. утописти и заместил аргументите с претенциозност и зле прикрити заплахи. Тонът бе даден от самото начало: *"Освободителната борба и нейният най-пълен и най-естествен изразител – БОД (българското освободително движение), се намират пред едно неизбежно решение... Последното цели да избегне "безразборното" включване в борбата."* (NB: - И тарапаната пред портите на свободата.) Затова авторът е разработил система от критерии – кой може и кой не може да участва в нея. Определил е също, че *"всеки освободителен борец не може да има никакви други цели, освен изграждането на един демократичен ред, С ВСИЧКО, КОЕТО ТОВА ОЗНАЧАВА"*.

Когато занесох своя отговор, още не стигнал до втората страница, "директорът", т.е. Ценко, взе калема и започна така да задрасква и прави връзки между незадрасканите парчета, че "материалът" стана неузнаваем, неразбираем и несмилаем за непосветените в нашата публицистична кулинария. Прибрах "коригирания" текст, който по-късно публикувах в оригиналния му вид, Той излезе в рубриката "Преглед на емигрантския печат" на бр. 3 на бюлетина, под заглавие "ЗА ТЕОРИЯТА, ЦЕЛИТЕ НА БОРБАТА, ДЕМОКРАЦИЯТА И КОМПРОМИСИТЕ". Статията даваше известна представа за нивото на "идейния" живот в нашето емигрантско гето.

25 октомври 1987 г. За компенсация бях поканен да се изкажа пред събранието на БОД в белгийската столица на 24 - 25 октомври 1987 г., в качеството ми на "китайски наблюдател". Приех. Ценко имаше свои съображения за това, а аз – мои. След обеда, в 15 часа на съботния ден, взехме влака за Брюксел от гар дю нор (Северната гара). Както обикновено, в подобни мероприятия аз участвах на свои разноски. В купето бяхме с Моллов, Благо, Левордашки и Карабулков. Пътуването с високо-скоростните тренове (TGV) траеше около три часа, които прекарахме в добро настроение с моабети, обмен на новини и хапливи закачки. Пристигнахме неусетно. На Брюкселската гара ни чакаха домакините. След сърдечното здрависване, ни отведоха с колите си в хотела, където Ценко беше стар познат. Той пътуваше често до белгийската столица, за да присъства, като наблюдател на мероприятията на "съюзниците", било на срещи в НАТО, било на Съвета на Европа (?) Хотелът миришеше на застояло и "стари дантели" – многозвездните не бяха по джоба ни. Настанихме се по двама в стая. След което, понеже беше станало време за вечеря, отидохме заедно с посрещачите в близък и евтин ресторант. Атмосферата беше приятелска и задушевна, а след няколко бири, стана и възторжена, вследствие радостните вести, които идваха от Москва и сателитите й. Добре похапнали и пийнали, посетихме залятия в светлини централен площад (Гран Плас), където над всичко доминираше сградата на Брюкселската община. Построена на няколко етапа между 1401 и 1455 г. в югозападния край на площада, тя се издига на височина 96 м. и е увенчана с 3-метрова статуя на архангел Михаил, убиващ демон. В противовес на този символ

на общинското могъщество между 1504 и 1536 г., херцозите бяха изградили срещу нея друга голяма сграда, известна като Къщата на краля (*Maison du roi*), въпреки че там никога не е живял крал. В съвременния фламандски тя се нарича Хлебната къща (*Broodhuis*), тъй като е построена на мястото на първите покрити пазари, сред които бил и този за хляба.

Прибрахме се късно и понеже хърках зверски, се зачетох във вестник "Le Soir", докато Ценко заспи пръв. На закуска (в хотела) дойдоха Гешев с жена си и седнаха на масата ни. След тях пристигна Моллов с Левордашки. Докторът направи нещо като автокомплимент, казвайки колко сме свежи и красиви сутрин, след като сме си отспали добре. Не беше вярно, обаче звучуше приятно и окуражително. Но повече не трябваше и да се изисква – Моллов наближаваше 80-те, а и останалите не бяхме вече в първата си младост, бях наченал 55-тата си годишнина. След закуската отидохме в малко, нает за целта читалищно салонче, където Ценко откри събранието с кратко встъпително слово, а Левордашки го ръководеше, следвайки дневния ред.

Думата беше дадена на домакина и член на ръководството на БОД - Недялко Гешев, който през 1956 г. беше извършил едно от малкото успешни бягства от затвора на остров Персин, срещу с. Белене. Той прочете доклад за положението в България, всъщност един преразказ на съобщения от българската преса за извършени атентати, за пожари и за една младежка демонстрация в Стара-Загора. "Докладът" му беше допълнен със сведения от негови разговори с различни български туристи. Нивото на изнесеното от гледна точка на езика, идеите и мобилизационната сила беше под всякаква критика. Бе решено да се правят "обобщени изказвания" след прочитането на всички доклади, затова думата бе дадена веднага на д-р Моллов, който говори за "международното положение", което беше негова специалност. Това, което изнесе, беше един набор от новините, които той, който знаеше няколко езици, беше чул от CNN, BBC или прочел във вестниците през последните дни. Докладът беше пронизан от песимизъм и известна сръдня на Рейгън, че Америка и Запада не искат да съдействат за поставянето на многострадалните емигрантски задници в министерските кресла в София. На фона на мрачната картина на "безволието" на Запада и сделките му с Горбачов, призивите към народа за борба, сред който били разсяти "многобройните освободителни борци", не съдържаха никакъв конкретен план за действия или идеи за тази борба, освен демодираните бръщолевения на някогашната малинова партия и звучаха, като нещо средно между реквием и гавра с публиката. Единствената "конструктивна идея" беше да се намерят виетнамци, на които да се плати, за да свършат работата на БОД. Приличаше на "борческа кръпка върху фабриката за лайна", но това не попречи ни най-малко на "бурните аплодисменти" в залата, с които се посрещаха обикновено служебните призиви, отправяни от такива трибуни.

Последвалите "разисквания" и изказвания не надхвърляха нивото на "докладите" и в тях лайт мотива беше: "решението на българския въпрос зависи от изостряне на международната обстановка" – за едни от Запада, за други от СССР.

В пълна дисхармония с всеобщия "ентусиазъм" прозвуча само моето няколко минутно изказване, бележките за което са се съхранили в тефтерчетата ми:

"Зависи от Запада, зависи от СССР" – тогава защо си чешем езиците? Това, което става и ще става в България и в СССР, следва да е като онова, което стана в

Унгария, Чехословакия и Полша+междинните състояния! Напомних примерите и направих изводи от революциите и събитията в Източна Европа, относно стратегията, начина на организиране (стачки или нелегалност и конспиративна техника), планиране на пропагандата и акциите, методите и средствата на революционната борба.

Горбачов е резултат от вътрешната криза на метрополията и колониалните й периферии + промяната в съотношението на силите върху световната арена. Не трябва да се забравя, че"Западът" не е единен и в него, както казва Бжежински, единствената страна с глобална политика са САЩ. Ролята на Китай в световната коалиция, която Кремъл съумя да обедини срещу себе си.

В КПСС има три партии: на статуквото, на перестройката и "неосталинизма".

КЛАСОВАТА БОРБА в цялото й многообразие е мотора, а не дисидентстващите клисари, зад които стоят западните демокрации, които бяха принудени да се откажат от бившите си колониални империи, след което ги трансформираха в общежития и франкофонии в сътрудничество с туземните дисиденти и агенти.

Какво може да се очаква от капитализма и какъв е смисъла или по-точно, кои сили ще се възползват от убеждаването на капиталистите да се намесят – с или без "кръстоносни походи на свободата"?

Миналите примери с използването на гестаповци или на членове на бившите управляващи партии в победените фашистки диктатури (с война или по мирен начин, както във франкова Испания), като "строителен материал за демокрацията" са очевадни. Няма причини подхода им след една тяхна победа над болшевизма да бъде различен...

Възможности за разпад на "соц"-лагера, подобен на този на Австроунгарската империя, съществуват, но не трябва да се забравя, че той се случи в резултат на една загубена война, която обезкръви имперската армия, полиция и бюрокрация, докато в "съветската" метрополия и перифериите й гангстерите-властници са с непокътнати сили и готови на пазарлъци **с две главни искания – запазване на главите и парите, които Запада няма да откаже да ги изпълни срещу ЦЕНАТА на безпрекословно слугинство.**

Необходим е "финес на анализа", на пропагандата и акциите срещу диктатурата, произтичащи от него и на първо място - критики свързани с експлоатацията и класовото неравенство:

За "Н"РБ – при годишен БВП от "6000 долара на глава", за четиричленно семейство (от времето на "соца") това прави годишен доход от 24 000 долара. При официален курс от лев за долар, еквивалента е 24 000 лева, а при цена от 5 лева, както е на черно – 120 000 лева или 10 000 месечно. Дори да се отделят 20 % за капиталовложения – остават 8000 лева месечно, докато при двама работещи в семейството и 200 лева "средна заплата", доходът му е 400 лева или 5 % от "полагаемото му се". Къде отиват останалите 95 %? Ето къде е въпросът!

Колониалната експлоатация, която се измерва с "възвръщаемост" на лева от 21 % средно! + милитаризъм + номенклатура, за чиято върхушка "комунизмът отдавна е построен"!

След това акцентирах върху степените на развитието на СССР и България **от гледна точка на местото им в "скалата" на източно-европейското съзряване на условията за революция...**

И най-важното: мобилизация и концентрация на силите тук и в БГ с кураж и жертвоготовност!!! (NB-2016: ZERO!)
В заключение на речта ми, казах "на шега": Най-добрата услуга на режима в София би била публикуването на двата официални доклада...
Тя също бе посрещната с ръкопляскания.

Накрая Ценко размаза, растла и заглади лайната, давайки като Кадията право на всички изказали се и зарадва публиката, че "до две години ще сме си в София" (което и стана, макар след 4 години, но подобни "грешки" свидетелстват за прозорливост, ако не се касае за традиционно окуражаване на борците по стария Геметовски маниер...)
После обядвахме в гръцки ресорант, след което отпразнувахме помирението ни с д-р Моллов в една брюкселска бирария с чаша белгийска бира, а в късния следобед поехме обратния път с TGV-то.
Мирът беше нарушен още в следващия брой на "Бъдеще" със споменатата моллова статия "Демокрацията не е компромис" и моята – отговор - която беше "цензурирана до смърт" от директора, а аз отказах публикуването й.

В заключение:
- За БОД – аз не члунувам във вашата организация и изводите следва вие да си ги направите!
- За народа!!!! – най-после трябва да му се каже истината: **В Алжир, Виетнам или Авганистан – свободата или промяната струваха 10 % от населението**. Този брой може да се намали, само ако революцията се разгъне във верижна реакция и ще бъде обратно пропорционален на степента на предварителната подготовка, но във всички случаи ще е далеч по-малък от броя на жертвите, които ще се дадат при "Мирното съвместно съсъществувание с диктатурата" или при една нейна "безкръвна трансформация в... истинска демокрация".

28 октомври 1987 г. Идеологията е съставна част на културата, която има свои специфични характеристики за всяка политическа и социал-икономическа система. Напр. капиталистическата система и всички нейни подсистеми са под влияние на принципите на ЦЕНТРАЛИЗАЦИЯ, КОНЦЕНТРАЦИЯ, МАКСИМАЛИЗАЦИЯ, СТАНДАРТИЗАЦИЯ, СИНХРОНИЗАЦИЯ, СПЕЦИАЛИЗАЦИЯ и т.н.
Те образуват първостепенните догми в съвременното общество.

31 октомври 1987 г. ЗА ЕДНА ТЕОРИЯ НА КОНФЛИКТИТЕ: Ако навлизаме в период на жестоки конфликти вътре във всяка страна от "трите свята", както и между държавите на планетарна плоскост, очевидно ще се нуждаем от една солидна теория на конфликтите: на социалните (или на класовите) борби; както и на войните (империалистически или граждански) в условията на Р.Р. и модерните оръжия за масово унищожение на човешки същества.
За целта трябва да прегледам съществуващите теории от 1945 г. насам.
След което можем да установим връзки между изглеждащите изолирани разнородни конфликти, както и тяхното класиране по важност, с оглед концентриране на вниманието и силите ни върху първите от таблицата им.

1 ноември 1987 г. ОКОТО НА ЦИКЛОНА ГЛЕДА КЪМ МОСКВА: Кризи в преоблечената в марксически одежди Руска империя е имало и през десетилетията, изтекли от 1917 г. насам, като се започне с **класовите борби** срещу работниците и селяните (Кронщад, Петроград, Украйна през 1918-1921 г.), **вътрешнопартийните кризи**, които многократно се превръщаха в кървави фракционни кланници на сталинистите срещу троцкисти, бухаринци и т.н., последвани от най-разрушителната и кръвопролитна империалистическа война в руската история – Втората световна и Хрушчовата криза от преди три десетилетия, която започно с разстрела на Берия и завърши с подаване оставката на самия Хрушчов.

От няколко години, за пореден път след войната, кризата отново се надвесва над метрополията. Прикривана от очите на непосветените с дворцовите интриги около овладяването на Брежневото наследство, след серията от последователни погребения, днес тя излиза отново на повърхността. Нейните многобройни катализатори си дадоха среща още в началните години от царуването на "Хрушчов II" – Миша Горбачов. Тази криза има нов, несъществуващ в миналото генератор, в лицето на извършващата се в развитите капиталистически страни Р.Р., който ни дава основание да мислим, че този път класовото господство, привилегиите и диктатурата, едва ли ще бъдат спасени с "чугунените зъби" на диктаторите около "младия генерален секретар".

Колкото повече стрелките приближават 12, толкова по-голяма става нашата увереност в близостта на революционната буря.

Към този нов фактор се развиват други "класически" кризисни процеси и се прибавят "вътрешни" и "външни" основания на кризата, които поради своята едновременност, интерферират помежду си, създавайки невиждана буреносна ситуация над империята и перспективи пред Социалната революция.

Тук изброяваме някои от тях в безредие:

- **Класовите проблеми**: пролетариатът от трите сектора на икономиката (индустрия, земеделие, услуги), бягството на плъховете на интелигенцията от потъващата лодка на властта и кариеризма на номенклатурата, чиито кланове са в състояние на вътревидова борба.
- **Безперспективността**, която диктатурата "открива" пред младежта.
- **Р.Р.,** която нарушава резко военното равновесие, връщайки противостоящите съперници във времената когато 400 конкистадори с огнестрелното си оръжие завладяха Империята на инките, чиито войници бяха въоръжени с лъкове и копия. Отива се към момент, в който страна, като Швейцария, въоръжена с модерните свръхоръжия ще може да постави на колене всеки "гигант с глинени крака". Това обстоятелство налага спешни, всестранни и радикални реформи във всички области, необходими за разгъването на Р.Р.
- **Ролята на световната капиталистическа система и на световния пазар**. Двойнственост на "детанта" (мирното съвместно съществуване), който е продължение на Студената война със същите средства: заеми и техните лихви, "помощи", нуждите на "съветската" икономика от западните технологии и производствен (индустриален и аграрен) потенциал; на финансовия капитал - от нови пазари и т.н.
- **Паралели** със ставащото в другите "соц-страни", в Китай и "третия свят".

- **Центробежни** (сепаратистки) тенденции в многонационалната империя. Проблеми в Казахстан (исляма) и другите "съветски" републики от "първата периферия".
- **Проблеми в Източно-европейската периферия и в Авганистан**.
- **Проблеми в "задморските" територии** (Куба, Никарагуа, Ангола, Етиопия и др.)

Резултатът са така нар. от Пентагона "войни със слаб интензитет", които от края на последния световен конфликт наброяват около 150 и броят на жертвите им надхвърля загиналите по всички фронтове през периода 1939 – 1945 г.

Досега, кризите бяха периферни. Те се редуваха в Югославия (1948), в ГДР (1953), Унгария (1956), Албания (1961), Китай (1963 – 1964) Чехословакия (1968), Полша (1956, 1970, 1976, 1980 – 1981), Авганистан (1979 – 1989) и редица други "задморски територии". **Сега те се разгъват в метрополията...**

Изброените катализатори на кризата имаха антиколониален и класов характер или и двата едновременно.

Тези "буреносни" фактори са многолики и не винаги имат една и съща сила. Те действат пулсиращо, като с течение на времето едни от тях затихват, отслабват и дори биват преодолявани от диктатурата в хода на историческото развитие, за сметка на други, нови, които излизат на сцената, поради различните фази на вътрешното и международно състояние в което се намира империята.

Така факторите на кризата раждат бури, които гонят "кораба" на диктатурата на държавния капитал по вълните на историческия океан в посока, която е неизвестна за кормчиите. Тяхните реакции днес много повече напомнят инстинктивните тръпки на животното пред опасността, отколкото самоувереността на ранните болшевики, които имаха за свой компас стремежа към **световно господство** (?) Този мираж не е марксическа оригиналност и е получен в наследство от цялата 1000-годишна история на "Третия Рим". Въпреки някои "инциденти" в миналото, като татарското иго, монголските нашествия, откъсването на титова Югославия или маоистки Китай, Руската империя продължаваше доскоро да следва пътя на експанзията и разширението, завещан от киевските князе преди десет века. Към заварената от царете империя новите й господари добавиха през следвоенните десетилетия Източноевропейската периферия и "задморската".

След всички пертурбации, Бжежински изчислява нейното население на 545 милиона души. С имперската си политика Кремъл поставяше под въпрос статуквото в Азия, Африка и Латинска Америка и предизвика реакциите на западните столици, правителствени канцеларии и генерални щабове на другите първо- и второстепенни империалистически сили. Те се обединиха около една обща "източна политика", целяща сдържането на руската експанзия.

Към това се прибави китайския натиск върху 7000 километровата обща граница.

На симптомите на бурята държавнокапиталистическата класа отговаря с "перестройката" на Горбачов, която включва:

- стопански реформи, ново, по-стръмно йерархизиране на заплатите с цел създаване на "материална заинтересованост", стахановизъм, разрешаване на частна собственост в земеделието и услугите, концесии на работниците и

обещания за въвеждане на "ограничено самоуправление", целящи ускорено развитие на заплашително изоставащата "свръхсила"...;
- либерализация на обществения живот: случаят Сахаров; вестниците, радиото, телевизията; също в сферата на културата – киното, литературата, живописта;
– този път критиките стигат до ниво министър, което кара да се мисли за предстоящи чистки, уволнения, оставки;
- отношенията със "Запада";
- разоръжаването, поради невъзможност да се издържи на "съревнованието";
- нуждата от заеми и капиталовложения;
- предложенията по авганистанския проблем – спиране на огъня и всеобща амнистия;
- схватката с "консерваторите" и катализиране на фракционните борби във върхушката на кпсс;
- преценка на силата на страните, участващи във вътрекласовия конфликт, както и техните "идеологически" позиции (реформисти срещу привържениците на статуквото);
- залогът на тяхната борба и **възможните изходи от нея**;
- **ако съотношението между фракциите е "фифти – фифти", силата на диктатурата ще клони към нула и на сцената може да излезе народа, както в Унгария, затова казвам, че окото на циклона гледа към Москва и бурята може да гръмне във всеки момент.**
Перспективи на Социалната революция в обстановка на разклащане на статуквото.

След като статията се напише в едри линии, да се прочетат предишните ми статии за Андропов, Рейгън-Горбачов, последните ми писания и доклади за кризата, събраните в папки материали по темата от вестниците и списанията Монд, Матен, Льо Пуан, Нувель Обсерватьор, Посев, Руская Мысль етс., като се извадят данни и факти, и се добавят към съответните параграфи на статията, за да се обогати аргументацията на тезите ми. След като се обработи езиково и стилово, ще се получи статия за бюлетина от около 15 – 20 страници, която мога да използвам за доклад на събранията ни.

4 ноември 1987 г. Друга статия, в която трябва да докажа КРАЯТ НА КАПИТАЛИЗМА.
Марксовото доказателство (в том първи на "Капиталът") се основава на
- философско-диалектически, хегелиански спекулации ("трети закон за отрицание на отрицанието");
- икономически – "новите производителни сили влизат в противоречие със старите производствени отношения" (много обща и неопределена фраза, която Маркс е заимствал от **английския икономист – поп Джонс и немският историк от романтическата школа Ланг или Ланге**?);
- абсолютно обедняване и пауперизация на пролетариата.

Едно **логическо доказателство**, зависи изцяло от избора на аксиома или система от аксиоми. Аз съм избирал **"аксиомата на Винер"** за тоталния кръг на

автоматизацията. Само, ако тя и дефинициите са "верни", можем да считаме, че ЛОГИКАТА е = на ДЕЙСТВИТЕЛНОСТТА.

7 ноември 1987. Събрах материали за статия, посветена на 70-годишнината от "ВОСР", както я величаеха изтърсаците на болшевизма. За шейсетата й годишнина бях написал **"За характера на Руската революция"**, която отпечатихме през 1977 г. в третия брой на вестник ***"Анархокоммунистическая революция"*** на руски език, издаван от името на **"Източния отдел на Анархистическия интернационал".**
Сегашната май ще кръстя **"Реквием за една прекъсната революция"** (нещо като прекъсната бременност). Вуйчо ми Тошо (лека му пръст – с кончината му загубих един от малцината интелигентни събеседници), казваше на 50-тата й годишнина през 1967 г, че за 100-годишнината "социализмът" щял да придобие друга физиономия. Горкият вярваше, че чудовището ще стане столетник...

11 ноември 1987. Отхвърляйки нравствения "махмурлук" се заех с работата по БРОЙ № 4 на АКР, в който твърдях:
"... ръководителите на Кремъл знаят, че в едно недалечно (от гледна точка на историята) бъдеще, ще имат на югоизточните си граници ЧЕТИРИ Съветски Съюза, събрани вкупом, ***и малко по-късно – 10 ЯПОНИИ****!"* – АКР, бр. 4, год. I-ва (октомври – декември 1987 г.)
Използвах досиетата, които съставях по злободневните проблеми и бележките или "плановете" от дневниците ми, за да напиша статиите: "Финансовата криза и РР", ДИСКУСИЯТА СЪС ЗИНОВИЕВ..., , фейлетоните "СИТНИ – ДРЕБНИ", споменатия "Автопортрет на Сакскобургготов", "Декларация за идиота-секретар на хаджиевия СББЧ - Сашо "Спеца", "ПЕРЕСТРОЙКА или ПЕРЕСТРЕЛКА?" и др. Тук резюмирам същественото от бележките ми за тези статии и въпросната декларация.

Моето обяснение на
Финансовата криза от 1987 г. **и Роботронната Революция (РР):**
"Борсовите курсове са станали "прекалено високи и финансовата надстройка се е откъснала от производствената база", което е нормално в условията на извършващата се Р.Р. От тук нататък "откъсването" може само да нараства и пред подобна перспектива ***борсовите професионалисти считат, че "по-лошото е занапред"****. Един тяхен американски колега е заявил:* ***"Една велика катастрофа се приближава".***
Там – в неопределеното все още бъдеще се спотайва вампир, много по-страшен от изскочилия през 1929 г. с неговата свита от кризи, диктатури, граждански войни, световна война, империалистическа подялба на цели континенти, преврати, въстания и революции.
Нашите американски анархисти, изпитвайки навярно преждевременно радост, се събраха на площада пред Уол Стрийт, "за да отпразнуват началото на краха" и да видят спектакъла на скачащите през прозорците на горните небостържещи етажи фалирали борсаджии. Но за историята няколко десетилетия са без значение. Моторът и ключът на бъдещите апокалиптични събития, които ще стават във всички сфери на живота, на

финансовоикономическите, социални и международни кризи на днешния свят се намират в Р.Р. ***Вследствие автоматизацията, един след друг цели клонове на индустрията обезлюдяват. Тя е главната причина за безработицата в съвременното общество и е само в началото си****. Днес безработните са десетки милиони, утре ще бъдат стотици, а в други ден?* ***Резултатът е намаляване на реалните стойности, които се съдържат в стоки и капитали, които са материализиран човешки труд – физически и умствен.***

Възможността да се реализират тези стоки и капитали на пазара е обратно-пропорционална на достигнатата степен на автоматизация. *Процесът е световен. Когато автоматизацията стане всеобща и тотална, а този процес не може да бъде спрян от никакви земни и небесни сили,* ***няма да има наемен труд и заплати, но заедно с това няма да има място и за стоките, пазарите, печалбите и капиталите. В тези условия старите лозунги: "земята на селяните и фабриките на работниците" губят всякакъв смисъл, но с тях се поставят под въпрос и отношенията между собственици и лумпенпролетарии, и самата юридическа категория СОБСТВЕНОСТ!***

*Следват екстраполации на тези процеси и явления с заключение****: Свиването на стоковите стойности, които стоят в основата на борсовите стойности и индекси, обяснява кризисните събития във финансовите сфери.***

Докато борсовите спекуланти и новите финансови хиени, които не признават никакви регламенти, заедно с разнокалибрените мошеници разиграват своята златна игра в храмовете на Мамона, ***мощните багери на Р.Р. копаят пропасти и тунели в основата на деликатната финансова сграда****. "Тунели", в които никой вече не вижда "светлинка" и пропасти, които за сега предизвикват само пропуквания на тънката кора на капиталистическата "цивилизация", последвани от срутвания, локални пропадания и земетръси от 4-та и 5-та степен по скалата на финансовите катастрофи.*

За сега, борсовите плъхове и плащаните от тях експерти, учени и нобелови лауреати, газетари и телевизионни клоуни не разбират или се правят, че не разбират същността на процеса: ***произведените стойности, на които финансовите са само книжен израз, се свиват, оставяйки кухини и пропасти под някогашната желязобетонна основа на тяхния свят. И лелеят надежди, че курсовете ще започнат отново да се изкачват, не схващайки, че предимствата, които американската икономика имаше пред останалите се стапят от конкуренцията и вещаят период на безжалостна финансово-икономическа война. Засега...***

Колебания в нивото на индексите, на надеждите и отчаянията на спекулантите има и ще има. Даже умиращият старец не иска да приеме мисълта за края, че какво остава до едно общество, чийто апокалипсис е занапред. Финансовите спазми са само негови симптоми. Там, в недалечното бъдеще, се подготвя спектакъла на масовите скокове на борсаджиите от прозорците! Разбира се, не всички ще се самоубият. ***Мнозина ще се опитат***

да спечелят, като... мародерстват. Само, че скоро няма да има какво да се краде от агонизиращата финансово-индустриална система на капитализма. Акциите и парите ще се превръщат все повече в късове хартия – в същата степен и със същото темпо, с което фабрики, заводи, ферми, предприятия и лаборатории ще обезлюдяват и ще се населяват с роботи. *Така се подготвя последната глава от историята на капитала, който става "виртуален" с прекратяването на експлоатацията на наемния труд, на производството на стокови стойности и реализирането им на пазара. В тази перспектива, на капиталистическите бронтозаври не остават много възможности:*

- Тази, за една световна империя, основана върху робовладелско-феодалната цивилизация – с патриции и аристократи, с полицаи и лакеи, лумпен-пролетариат и роби-роботи, като последно убежище за техните класови "идеали" и егоизъм. Тази възможност е само теретическа.

- Другата, практическата възможност е в Третата световна война, с образуване на нови империи и разрушаване на старите, със стотици милиони трупове, с разрушение на собствената им "цивилизация" и някакъв световен "план Маршал" за възстановяването ѝ със същите социални и международни отношения, които с неумолимостта на смяната на сезоните, водят до... повторение на познатата ни история. И така до безкрайност...

Само че тези сценарии изключват един актьор – човечеството*, което до сега е било само "обект" на властта и грабежа.* ***Днес са на лице всички условия за едно друго решение на неговата историческа драма.***

Песимистите смятат, че човекът е прокълнат от бога да изкарва с пот на челото хляба си, да бъде роб и играчка в ръцете на тирани и мошеници, и жертва на собствената си безконечна глупост. Ние, анархистите, сме оптимисти, ***защото вярваме и работим за революционния ренесанс. За създаването на революционни организации, които ще сринат държавата и борсите, парламентите и казармите, съда и полицейските участъци и погребат политическите и капиталистически господари с тяхната охрана и свита от шутове и лакеи.***

Войната срещу днешното "общество" няма да бъде лека, нито лишена от драматизъм и жертви, но тя е единствената, която си струва да бъде водена, защото залогът ѝ е... човешкия род. В нейната нелегална армия ще влязат всички, които не искат повече да живеят в един свят, чиято "архитектура" е смесица от кочина, борсова кантора, публичен дом и концлагерна барака. В свят на паразити и нищи, на надзиратели и роби, на хитреци и глупаци...

Ситите ни уверяват, че нямаме друг избор, освен да приемем "мирното съвместно съществуване" с тях или да загинем. И то във време, когато безброй фактори готвят арената за последната, истинска социална и интернационална революция, която ние наричаме АНАРХО-КОМУНИСТИЧЕСКА. Революция в която последната дума ще принадлежи на свободния човек – на този, който не търпи никаква власт над себе си и няма никаква нужда от упражнението ѝ върху себеподобните си!"

Предоставяйки тези бележки на вниманието на читателя, виждам че отново съм изпреварил процесите. Балансът от гледна точка на собствения ми живот, отиващ към своя финал, не е окуражяващ: последвалата само след две години капитулация на Кремъл даде "предишка" на господарите на света, но **невероятни по количество гига-тонове взривни материали ще продължат да се трупат в ускорени темпове по всички паралели и меридиани...**

"ДИСКУСИЯТА СЪС ЗИНОВИЕВ..." Александър Зиновиев – писателят логик и социолог – е единственият гений, който срещнах в живота си. За жалост гений, поразен от бацила на патриотарското тесногръдие, което намира обяснение, ако не оправдание, в неговото участие през ранната му младост в така наричаната в бившия СССР отечествена война и в последвалото я, навярно от кариеристични съображения, партийно членство в КПСС.
Преди да го срещна на живо през 1996 г. на една дискусия върху краха на "реалния комунизъм" в парижката зала "Мютюалите", имах два задочни спора с него. Първият по случай Оруеловата "1984" година и вторият върху страниците на списание "Континент" (брой 55), чийто руски превод направи един български еврейн - Бен Яков - по думите на Ценко Барев агент на Мосад. Понеже преводът беше осакатил някои съществени моменти и мои позиции, тази дискусионна статия публикувах в брой 4, година I-ва на нашия бюлетин "АНАРХО-КОМУНИСТИЧЕСКА РЕВОЛЮЦИЯ". Няма да преразказвам тезите ни, които любопитният читател може да намери в издадения след завръщането ми в България сборник статии в емигрантския печат под заглавие "Барутни (по)мисли", стр. 221 – 239.
За да не се връщам отново към този сюжет, ще споделя пълното си разочарование от дегенерацията на неговия блестящ ум, който бе изпаднал до нивото на сталинистки апаратчик. Той обясняваше договорената между Рейгън и Горбачов капитулация на "реалния комунизъм" с корумпираността на последните му вождове, които били... подкупени с "многа денег" от "Запада". След това, всякакъв нов спор със Александр Зиновьев ми се струваше напълно излишен. Великият писател и "един от тримата най-голями логици в света" умря след десет години, като жертва на просталинските си заблуждения, след като неведнъж бе декларирал своя антисталинизъм в младежките си години и участие в нелегална терористическа организация, поставила си за цел да лиши "прогресивното човечество" от неговия баща и вожд, за което бил арестуван. Според спомените му, той успял да се изтръгне от лапите на КГБ, като се записал доброволец в "съветската" армия и се отправил на война срещу хитлеристките нашественици, в която участвал като летец. Обърканите и неясни разкази за този период и събития наподобяват "Приключенията на барон Мюнхаузен", но техният анализ и разбор не са предмет на тези спомени.

Петък, 11.12.1987 г. По настояване на секретаря Трендафил Марулевски и касиера Антон Николов публикуването на "Делото и решението за изключването на Г.Х." беше замразено до завръщането ни в България. Вместо това, в края на годината, в **брой 4 от 1987** г. на бюлетина АКР, бе приета и публикувана в съкратен вариант следната

ДЕКЛАРАЦИЯ
НА ЗАДГРАНИЧНАТА АНАРХОКОМУНИСТИЧЕСКА ОРГАНИЗАЦИЯ ПО ПОВОД КОНФЛИКТА В НЕЯ И МИСТИФИЦИРАНЕТО МУ ОТ НЕЙНИТЕ БИВШИ ЧЛЕНОВЕ, ГРУПИРАНИ ОКОЛО РЕДАКТОРА НА "НАШ ПЪТ": *Този конфликт се изостри преди три години (през м. декември 1984 г.) вследствие очерталите се разногласия при разискванията върху* ***целите и насоката на анархистическата пропаганда и методите на борба с държавно-капиталистическата диктатура на б.к.п.***

За всички, които взеха участие в него, е БЕЗВЪПРОСНО ЯСНО, че става дума за ***две взаимно изключващи се линии по всички въпроси на борбата, нейните перспективи и произтичащите от тях програмни, организационни, стратегически и тактически концепции.***

Преминавайки през различни фази и неуспешни опити за постигане на компромиси в името на организационното единство, този конфликт съдейства за ясното разграничаване между опортюнистическата линия, представлявана от редактора на "Наш път" – Г.Х., наречен Балкански, и противостоящето й революционно болшинство в единствената организация на съюза на българските анархисти зад граница.

Избягвайки ясната и открита идейна борба, верни на своята природа и порода, опортюнистите предпочетоха оръжието на задкулисните интриги и маневри, клеветата и тъмните намеци, замяната на идейния спор с полицейски мистификации и всяване на взаимно недоверие сред членовете на организацията.

След като тази "тактика" срещна решителният отпор в организацията, която отхвърли неколкократните предложения на Г.Х. за изключване на неудобни за неговата опортюнистическа линия нейни членове, той прибягна до нов сценарий, който е съхранен дословно, за назидание на грядущите поколения български анархокомунисти.

С директното или индиректно участие на няколко "живи" трупа, той режисира един сталински процес по време на така нар. първи конгрес на СББЧ. В течение на два дни (на 11 и на 12 октомври 1986 г.), използвайки методите на "светата" инквизиция и болшевишката Че-Ка – с голословни обвинения, лъжесвидетелства на зле научили уроците си марионетки, писма и "пълномощни" от мъртъвци, които от десетилетия са отпаднали от всякакъв идеен и организационен живот – Г.Х. се опита да постигне разтурянето на ЕДИНСТВЕНАТА анархистическа организация зад граница, на която и той беше редовен член и която бе обявил ЗА МЪРТВА още през 1984 г., ***поради системните противопоставяния на останалите членове на неговите опортюнистически "приноси" по националния въпрос, този за сътрудничеството с политическите "сектори", за ролята НА ПАРИТЕ в бъдещето анархистическо общество, за характера на пропагандата, работата във вътрешността*** *и т.н. Другарите, присъствали на този невесел цирк можаха да се запознаят на практика със сталинските методи. Резултатът не беше известната ни от историята "трагична грешка", само поради липсата на сталинските "органи", че-ка, полиция, подземия и палачи. Същевременно, лишеният от всякакви скрупули опортюнист "Балкански", говореше за... анархистическа чест и организационен морал.*

Когато и този му опит претърпя крах, с нови маневри Г.Х. изтръгна, с помощта на манипулираните от него живи трупове, още една последна Пирова победа с избирането на един, по собствените му думи, "доказан кретен" за секретар на СББЧ, подготвяйки погребението на съюза. С помощта на новоизбрания "секретар" той продължи своята линия на дезинформация и разложение, като не посещаваше организационните събрания под предлог, че трябвало да мине време, за да се забравели обидите и оскръбленията, чийто автор е... той Г.Х. "Балкански".

В такава обстановка организацията реши да ликвидира с тактиката на компромиси и да доведе идейната борба срещу опортюнизма до нейния логичен край – изключване на опортюнистите. (Мотивите за взетото решение ще бъдат публикувани, когато организацията счете това за необходимо.)

Всички моменти от този конфликт – от началото до завършека му – са фиксирани в документи, писма, стенограми на събрания, магнетофонни записи, декларации и решения, които също ще бъдат направени публично достояние, като неразделна част от нашата история.

Сред решенията, взети на редовните събрания на организацията, фигурира издаване на нейния бюлетин "АНАРХОКОМУНИСТИЧЕСКА РЕВОЛЮЦИЯ", чийто първи брой бе публикуван през месец март т.г. Пропагандата на нашия революционен идеал в бюлетина е съпътствана с борбата за окончателното идейно ликвидиране и унищожение на влиянието на опортюнистите върху съзнанието на анархистите в България и зад граница, на пролетариата и на революционната младеж.

В отговор на принципната критика в излязлите досега три броя на бюлетина, разложените, но още непогребани трупове на опортюнизма продължават своята безпринципна и безпомощна кампания на писма, комюникета и декларации. Те си позволяват и анонимни или завоалирани заплахи, не разбирайки, че си играят с огъня и със собствените си глави...

Конкретният повод за настоящата декларация** са публикуваните от секретаря на т.нар. съюз на Б.Б.Ч. материали **в бюлетина на КРИФА от 1987** г. и **"извънредния летен брой на Наш път",** сред които "откритото писмо", изразяващо надеждата, че човечеството може да получи мир от двата най-мощни империалистически хищници – президентът на САЩ и генералният секретар на КПСС – господата Рейгън и Горбачов, и **приветствията до ЛАКЕЙСКА "Н"РБ** на тодор живков, **"влезнала в лоното на самоуправлението..."

Бихме могли да смятаме, че се касае за засилване на мозъчното разстройство на "железния секретар", ако не беше отсъствието на каквото и да е публично възражение или опровержение от страна на члена на редакционната комисия на бюлетина на КРИФА и редактор на "Наш път" – Г.Григоров "Балкански", който е бивш член на нашата организация. Нашето отрицателно отношение спрямо подобни "извънредни и редовни съчинения", публикувани в редовните броеве на "Наш път", бе изразено в организационния ни бюлетин с няколко фейлетони и полемични статии. Тъй като такива писания сеят конфузии и компрометират анархистическите идеи, а тяхните автори упорстват в избраната от тях линия, задграничната организация на ФАКБ счита за свой дълг да се разграничи от официалния и извънреден

редактори на "Наш път", които с творенията си минават от позициите на теоретическия опортюнизъм и кретенизъм върху тези на ОТКРИТОТО ПРЕДАТЕЛСТВО И КОЛАБОРАЦИЯ С ДИКТАТУРАТА НА ДЪРЖАВНИЯ КАПИТАЛ, която ние считаме за главно препятствие по пътя към Социалната революция, и следователно, нейното събаряне – за първостепеннна и непосредствена цел на всички български анархокомунисти, независимо от всякакви благоприятни или неблагоприятни международни и вътрешни обстановки.
И за в бъдеще, всяко опортюнистическо или кретенско писание, способно да предизвика дезориентация, песимизъм, организационна и идейна капитулация пред болшевишката диктатура или буржоазната демокрация, ЩЕ СРЕЩА НАШИЯ БЕЗПОЩАДЕН И СМАЗВАЩ ОТГОВОР!
Тази ни декларация и взетите организационни решения са продиктувани от дълбокото убеждение, че Светът, "съветският" блок и България навлизат в последната и решителна фаза на революционната криза, благоприятен изход от която за работническата класа е възможен единствено в посока на АНАРХОКОМУНИЗМА.
Но, нашата утрешна победа е невъзможна без днешното идейно и организационно ликвидиране на опортюнизма и кретенизма в собствените ни редове!

12.12.1987 г. ***За секретар на задграничната организация на ФАКБ: /не се чете/***

***

За коледа и новата година получих следната "хитроумна" картичка от брат ми:
Мили брате,
Като шепа спартанци... често си говорим за теб в къщи. Цяла вечност не сме празнували заедно бъдни вечер и когато получиш тази картичка пак мислено само ще бъдем заедно и ще вдигаме задочни наздравици ***с пожелания за много здраве и надежди голи дор до гроба...***
Целуваме те ***всички близки****, а вече не сме толкова много* *Огнян*
МОЯТ ОТГОВОР: ...
брат ми Огнян Георгиев почина внезапно на 8 януари 2015 г. и макар да не съм "фен" на максимата: "За умрелите само добро или нищо", ще спестя отговора си и за в бъдеще за него ще става дума само там където крайната необходимост го налага...

ПРЕДНОВОГОДИШНО: Редко правя преглед на нашия задграничен печат, който за жалост е testimonium pauperitas за емигрантския "разум". Надеждата ми е в младото поколение. (N.B.-2016: Само след две години щях да разбера, че отново съм се хранил "с надежди голи"...)

ИНТЕРМЕЦО: ПРЕЗ ТОВА ВРЕМЕ В КУХНЯТА НА КАНИБАЛИТЕ

В писмо "образец" от **4.03.1987** г. ген. Г. Аначков съобщава на всички началства на отдели в неговото ВГУ – ДС и на окръжни управления на МВР, че им изпраща ***"Албум на емигрантите, изявени за терор, годни да посетят НРБ с***

чужди и подправени документи”, за да разпознават и разкриват извършители по втора версия на ЦДОИ “Терористи”. Към писмото е приложен въпросния “Албум” със сто снимки. За улеснение на аначковците, в трети том на емигрантските ми спомени съм приложил моя снимка “в бойно облекло”, правена в Алпите, със съответно обяснение на гърба й.

От **7.03.1987** г. е “Информация” за намеренията на ИК на БОД да популяризира сред западногерманските политически дейци и партии своята програма и дейност.” Тя е от резидента на БГ-шпиони в ГФР – “Максимов”, който пише, че “за преводач на материалите е предвиден **Иван Траянов** – младеж на 21 – 22 години, който живее в Мюнхен заедно с родителите си ИР. По някои данни Иван и родителите му се намират в роднинска връзка с известния на Центъра анархист ГКГ.” (NB: Става дума за немския писател Илия Троянов, племенник на бившата ми съпруга, в чийто дири копоите са попаднали може би от бръщолевенията на работещия в лудницата в Хаар до Мюнхен, д-р Николай Попов или някои “Хлестаков” от БОД.)

В “ПЛАН” за Централизирано Дело за Оперативно Издирване или съкратено - ЦДОИ “Терористи”, точка III.2. буква а/ предвижда “да се маршрутират агентите “Тодоров” (Мути Вулев), “Светлов” (Павел Каръков) и “Лазаров” (Димитър Боев) по обектите “Терориста” (ГКГ) и “Барон” (Ценко Барев).

В донос от **19 и 22 май 1987 г**. на 15 страници агент “Тодоров” (Димитър - Мути Вулев) е разказал “на закрито” за частното си посещение в Париж, като ан пасан е насадил Марина Хауска от Виена, която ми препращаше книги, които е получавала от него. Тя беше австрийска снаха и понеже се връщаше в България, навярно копоите са запланували вербовката й, чрез “компромат”.
“Данните” в доноса на “Тодоров” са битови и политически. Копоите са проявили интерес към всевъзможни подробности. В доноса си Мути пише, че е прочел около 4000 страници от “Бъдеще” и всевъзможни списания, излизащи в емиграция от Австралия през Америка до Европа и е приложил списък на заглавията с кратки анотации. Следва и мой психологически портрет с оценка на интелектуалния ми коефициент. Рецензията за “Анти-историята”, която той адресира до “Бъдеще”, е съчинявана от изпратилите го копой. В доноса си пише, че книгата няма никакви литературни достойнства и е долнопробна клевета на славното ни минало и още по велико настояще. Има и други “данни” в тоя дух, чието “оперативно значение” не разбирам. Разбира се, е икономисал това, че беше на квартира при мен, защото ченгетата са могли да поискат да върне хотелиерската част от командировката. Накрая на доноса, с чувство за изпълнен дълг, копоят – подполк. Петков е вписал кратка бележка за всяко от упоменатите в него лица. Когато се завърнах през 1991 г. Мути избягваше да се мярка пред очите ми и потъна като вдън земя...
Ръководещият го копой е останал доволен от изпълненията на Мути “Тодоров” и е гарантирал, че *“източникът е работил честно с органите и може да му се вярва”*.

От **29.05.1987** г. е "Справка" на полк. Марков, н-к отдел 10 на ВГУ-ДС, относно "установяването" на помощника на вражеския емигрант и отговорник за Терора при БОД - ГКГ. З.А. "Бойко" се е добрал до данни, че помощникът ми за Бавария е мой племенник с неустановени имена, живущ в ГФР. Спецовете от ПГУ-ДС са *"установили, че се касае за Иван Траянов. С цел установяване самоличността му, е изготвен "ПЛАН", в който са включени задграничните агенти (З.А.) "Бойко", "Петров" и "Христов"...*

Справката на н-к 10 отдел на ВГУ от **1.06.1987** г. не съдържа много нови неща, освен че ГКГ, като отговорник по терора на БОД и професионален програмист, е изработил *"схема за организиране и провеждане на тер-акции против НР България. В дейността си се изявявал като много конспиративен... В последно време отправял упреци към ръководството, че проявява колебание и мудност в предприемането на практическо изпълнение на акциите. Упреквал лично Ценко Барев, че изчаквал усложнение на международната обстановка, в резултат на което американците да му поднесат наготово освобождаването на БГ. Настоявал неднократно за незабавно организиране на такива акции."*
Повтаря се, че поддържам връзки с други емигранти-анархисти от Италия и Испания, които понякога ми гостуват във Франция и че трупам оръжие: автомат с около 100 патрона, пушка помпа и четири ръчни гранати...

В "ИНФОРМАЦИЯ" от **5.06.1987** г. новият шеф на VI-то у-ние на ДС – генерал Антон Мусаков, дошъл на смяна на съкратения поради пиянство генерал-лейтенант Петър Стоянов, съобщава за гореупоменатата "ценна информация, получена от Мути-"Тодоров" и за *"тесните контакти, които агентът е осъществил с ГКГ, лидер на анархистите в изгнание, член на ИК на БОД, отговарящ за терористичната и диверсионна дейност".*
"Продължава да бъде фанатичен привърженик на идеите на анархизма и се е заел с теоретичното им разработване. Прави нихилистичен опит за интерпретация на нашата история... Всеки петък имал срещи с анархисти, на които се разисквали въпроси на "борбата", вземали се решения и пр... "За да сполучи една революция, трябва да се даде кръв..." – заявявал ГКГ. *Обсъждала се бъдещата дейност на агента: телефонен контакт, изпращане в Париж на историческа и политическа литература* (NB: и най-вече на "Събраните съчинения на Т.Ж.), *шифрована кореспонденция, проучване на социалните групи, обсъждане идеята за излъчване на материали по БНР и БНТ... Вероятно Барев е ръководил* /дистанционно/ *работата на ГКГ с агента... Налице е определено положително развитие на подставата на агента на ГКГ и Ц.Барев."* (NB: Такива са "важните оперативни данни", на шефа на политическата полиция на диктатурата. Очевидно, един кретен, е сменил предишния.)

Следващите "информации" се отнасят за различни броеве на издавания в Париж бюлетин "Анархо-комунисическа революция" и за издадената през 1986 г. "Анти история":
От **12.06.1987** г. е кратко съобщение за някои статии в брой 1.

От **24.06.1987** г. – сведение - "рецензия на агент Мути-"Тодоров" за книгата "Антиистория", посветена на Първото българско царство, издание на Българската Академия на НЕУките *"Книгата, казва рецензентът, с усилието за хумор, явно не е силната страна на ГКГ, за разлика от "ударните" къси форми, които публикува в емигрантския печат."*

В следващото кратко **"СПЕЦИАЛНО СЪОБЩЕНИЕ"** от **3 юли 1987** г. (листове 105 – 106 от том II-ри на ДОН "Сердар"), шефът на VI – ДС, ген. Антон Мусаков съобщава за излизането от печат на Том I-ви от "Антиистория славяно-българска", чийто автор е обекта ГКГ. Обер-копоят докладва, че *"Съвместно с ПГУ и ВГУ вземаме мерки за установяване къде се намират изпратените в България екземпляри и за недопускане на разпространението им в страната."*
Той е наредил спец-съобщението да бъде размножено и изпратено до:
1) Др. министър (Димитър Стоянов)
2) Др. Григор Шопов
3) Др. Савов
4) Н-к ПГУ
5) Н-к ВГУ
6) ЦИОУ
7) Др. Мякушко (от КГБ)
8) Заместник-началниците на Управленията на ДС
От адресатите на "спец-съобщението" и поставената на първата му страница резолюция:

"Др. Йордан Георгиев
Кое ИЗДАТЕЛСТВО я издава, за да протестираме официално?"

може да се заключи, че "органите" са целяли по-скоро **неутрализиране на словото, отколкото предотвратяване на изолирани тер-актове...**

На **14 юли 1987** г. копоите от ВГУ съобщават, че са *"завели дело за оперативна проверка (ДОП) "Племенника" и са установили, че пълнамощникът на ГКГ за Бавария е невъзвръщенеца във ФРГ Илия Маринов Троянов. По делото е разработен план за работа..."*

Вече от към Москва е задухал вятърът на перестройката и за чекистите не е ясно дали след това тя няма да премине в "перестрелка", която може да ги превърне от палачи в нишани. В душите им се е вселил смут пред неизвестността, а духовния им вожд "тато" Живков ги успокоява, съветвайки да се наведат, докато отмине вихрушката. Плод на такива декадентски настроения е следната "ОЦЕНКА" от **28.07.1987** г. на генерал-майор Мусаков, относно спазването на соц.-законността в работата и поведението на служителите на VI-то управление на ДС. Слушайки своя шеф, копоите навярно са си казвали **"- На маймуни ни направихте, ваща мама!"** Ето пасажи от нея:
"…В заключителното слово на др. министър с голяма откровеност и загриженост е изразена тревогата на ръководството, ***породена от***

наличието на явни закононарушения и недопустими проявления в дейността, социалното поведение и личния живот на редица служители от МВР*… То има твърдата решимост да води още по-безкомпромисна и безпощадна борба и срещу най-малкото отклонение от закона и социалистическия морал… Пълна законосъобразност, класово-партиен морал, нравствена чистота* (Особено!), *изявена политическа и социална ангажираност в поведението ни като граждани и* ***хармонични отношения в семейната среда****, ето, това са моралните норми на комуниста в ДС, това е алфа и омега в азбуката на желаното от нас преустройство."* (NB: "Боже господи", как смърдят тези добропорядъчни мърди!) След доста подобни словесни фигури, следва цитат от болшевишкия моралист и теоретик на "правовата държава" Феликс Эдмундович Дзержински: ***"Да бъдеш чекист е най-голямото изпитание за добросъвестност и честност... за нас Законността е първата заповед."...*** *Допуснатите грешки при завеждане на едно дело или сигнал, могат да имат фатални последици и да доведат до накърняване на Закона и ограничаване правата и свободите на гражданите* (NB: Смях в залата)... *Заедно с това, продължава порочната практика по някои дела и сигнали да се издига единствено обвинителната версия...* ***Обвинителният уклон*** *и грешките, свързани с него от една страна "де юре и де факто" ограничават правата и законните интереси на човека, а от друга представляват красноречив пример за безотговорно разхищение на скъпоструващи средства и високоплатени сили...* ***Ето защо*** *– както ни учи Ленин –* ***в нашата работа сега, повече от всякога, трябва да се ръководим от своеобразието на момента и изискванията на времето****... Има дела и сигнални преписки, просрочени с години и... десетилетия, но и прибързаността може да бъде фатална, защото води до прилагане на необосновани и противозаконни мерки и санкции спрямо лицата протичали по оперативния отчет.* ***Отиваме към ненужни и неоправдани разпити, към задържания, неаргументирани предложения за принудителни заселвания, поставяме запрещения за излизане в чужбина, провеждаме негласни профилактики... с данни, които не съдържат политически причини или с "аргументи" от архивите на далечното минало... без да имаме неопровержими доказателства за провинения... при воденето на профилактичните беседи са необходими не заплахи и озлобяване, а приобщаване с последващ ефект, това е нашата цел, това е нашият чекистки хуманизъм в действие..."*** и т.н., и т.н. продължава върху двадесетина страници, оглавяващият Шесто - Муса Кеседжия.

От **22.09.1987** г. е "Справка" от ловечките копои за Петко Иванов Чолаков от Луковит или ДОН "Бухал", комуто бях изпратил картичка за 60-годишнината. Не е пропуснат и друг "Бухал" – осъденият с мен Васил Зафиров. Те и още десетки други са разследвани по III версия на ЦДОИ "Терористи" за съпричастие към атентатите. Истинска параноя е нагазила жандармите на "комунизма" от няколко бомбички. **Какво ли щеше да е ако бяха няколко хиляди?**

От 5.10.1987 г. е *"Справка-Сигнал за прихванат брой 3 за 1987 г. на АКР. - От вражески позиции се разглежда и процеса на преустройството в НРБ. Във всички статии* ***проличава стремежа на анархистите чрез "теоретична аргументация" и клеветнически материали да активизират подривната и терористическата дейност...*** *Приложение - два броя от бюлетина."*

От **17.12.1987** г. е "Информация" за Соколов от Бисеров: *"Приложена изпращаме Ви т. I от книгата "Анти-история славянобългарска" на ИР ГКГ, отпечатана в Сорбоната - Париж. Авторът предвижда написването на още пет тома. Част от материалите били подготвени за печат... ВЕ предприема опити за разпространение на горната книга в НРБ. За целта се търсят най-различни канали за пренасянето й.* ***Считаме че материала представлява интерес за разделите на Соколов /ВЕ и Т = вражеска емиграция и терор/.*** *–*

Бисеров"

От **6.01.1988** г. е "СПРАВКА – Сигнал", която се отнася за края на 1987 г. на "Оперативно-техническото направление на ДС":

В края на месец декември 1987 г. бе прихванат брой № 4 на анархистическото издание "Анархо-комунистическа революция". В него се публикуват материали с антисъветско антисоциалистическо, и антибългарско съдържание. С изключение на Ал. Зиновиев, авторите не се посочват. В неговата статия "С какво да се започне?", успоредно с грубото изопачаване на съветската действителност и социално-класовите отношения в СССР, се дават рецепти за поведението на "опозицията", за организацията и задачите на борбата против социалистическия обществен ред. В "Извадки от едно дълго писмо от БГ" се посочват тенденциозно цените и заплатите, системата на снабдяване, обслужване на населението, медицинската помощ и ред други показатели за положението на българския народ. Статията съдържа и нападки срещу партийното и държавно ръководство. (NB: Какъв Ужас!)… *Заслужава внимание поместената в края критична "Декларация на Задграничната организация на анархо-комунистите от България" от 12.12.1987 г. по повод "Открито писмо" до Михаил Горбачов и Роналд Рейгън, отпечатано в спис. "Наш Път", в което авторът му изразява надежда, че човечеството може да получи мир от "двамата най-едри империалистически хищника – президентът на САЩ и генералният секретар на кпсс".*

Анархистическата организация се разграничава напълно от публикацията на списанието и счита, че ***"Светът, Съветският блок и България навлизат в последната фаза на революционната криза."***

ПРИЛОЖЕНИЕ: към екз. № 1, № 2, № 3 – плик с книжка в ориг."

1988

Във време, в което, ако имахме нужната организация, трябваше да преобладават революционните дела, ние бяхме принудени да се занимаваме с калемджийство и срещу хаджиевите "компромати", които, както ще се окаже, подозрително съвпадаха с полицейските от епохата. **Бързахме да разчистим терена, надявайки се да изпреварим приближаващата се буря.**

Новата 1988 година продължи с нови махзари на Г.Х. и остатъците от неговата виртуална компания, наречена Съюз на Българските Безвластници в Чужбина - СББЧ. (N.B.: според тълкувателните речници махзарите са публични декларации с невярно съдържание; доноси, клевети). Първият от тях за новата година, с дата 14.01.1988 г., бе озаглавен с едно полицейско-чиновническо "ПОВЕРИТЕЛНО" и с пояснение - "само до членовете на СББЧ".

Мисля, че за да запознаем младото поколение с тези форми на "идейната борба" и с "тезисите", съдържащи се в подобен компендиум на "анархистическия" опортюнизъм, си струва интегралното му цитиране, без литературно-граматични и правописни корекции и без коментари, освен нужните обяснения за читателя и някои бележки от дневниците ми, поместени на различни места в тези спомени, които дават изчерпателен отговор на "обвинителния акт" на тройката от СББЧ, провъзгласила се за "секретариат":

"Другари, повече от очевидно е, че сме изправени пред редица провокации, провеждани чрез публикуването на тъй наречения "организационен бюлетин Анархо-комунистическа революция", който е напълно анонимен, без отговорен редактор и без никакъв адрес.

1. Провокация е самото заглавие, което е абсурд. ***Такава революция няма*** *и не може да има. Революцията за която ние говорим е* ***социалната революция****, дело на въстаналите народни маси – естествено социално явление,* ***където се съревнУават различни идеи и никога практически тя не може да бъде израз на една монолитична идейност****. Схващанията, които се подържат само от превратаджии, че може с хиляда души да се събори старото общество и да се осъществи свободно общество е само една*

глупост и тъкмо подържането й е провокация. (N.B.: Не си струва да спорим за прилагателното към революцията. Всяка революция, която променя социал-икономическата и политическа структура на едно общество е социална. Въпросът е КАКВА Е ПРОМЯНАТА? Колкото за събарянето, Бакунин казва, че са достатъчни и по-малък брой от 1000 революционери. Създаването на свободно общество изисква участието на народа, освободил се от своите предразсъдъци, страхове и безволие. **Последното се извършва в процеса на "събарянето"!** Разбира се, не би трябвало да забравяме, че Социалната революция е съзнателно творчество на масите, а не на водени за носа слепци от еднооки "осъзнали се" стотници (като самуиловите от X-ти век), още повече, че ние не сме и стотници, а "стохилядници", които нямат никаква възможност да влияят сериозно върху стихията, **но не само революцията е невъзможна без революционна организация**. Невъзможни са каквито и да са значителни акции. Ще си послужа с един по-близък до описваното време пример, който не е от нашите, но е добра илюстрация на това, което се опитвам да обясня. В Саранбей /Септември/, на 16 януари 1988 г., старият мой съкилийник от пазарджишкия затвор и поклонник на нацизма – Илия Минев бе решил да се възползва от настъпилите под влияние на Хелзинкската конференция дисидентски "брожения" в Източна Европа и с още неколцина бивши затворници образува **легалното** "Независимо Дружество за Защита Правата на човека" (НДЗПЧ). В началото "гласовете" (радио "Свободна Европа, Би-Би-Си, гласът на Америка и т.н.) се заеха с рекламата му, но зад кулисите се предприеха двустранни контрамерки за контролиране и обсебване на инициативата. Паралелно с неговото дружество, малко по-късно бе създаден "Клуб за подкрепа на Горбачовата гласност и демокрация" и ред други подобни дисидентски образувания (не говоря за създаденото от Константин Телалов по нареждане на Живков дружество-дубликат), а П.Бояджиев от своя страна, който сега прави посмъртен вятър на "бай Илия", не го покани на дисидентската конференция в Париж в края на май през идната 1989 г. За преосигуровка ДС, в синхрон с "гласовете", насочи към Миневото дружество своята агентура, която още преди промяната в ръководството на бкп на 10.11.1989 г., избра с вишегласие за председател на НДЗПЧ старшият-научен доносник Румен Воденичаров, а Илия Минев, против волята му, беше обявен за негов "почтен председател". Щом се осъществи подмяната, която покойният Желю Желев беше обявил за "Великото време на интелигенцията" и бе свикан "първият демократичен митинг" на 18 ноември 1989 г., трибуната вече беше заета от артистите и когато Илия се опита да се изкачи по стълбите, за да вземе думата, **желювци и анжелвагенщайновци**, които тогава бяха още заедно, го изритаха, казвайки му, че "правата и демокрацията не са за такива като... него". Мисля, че съдбата и на една "пряка акция", още повече на пряката демокрация", днес не би била по-различна, защото освен етикета, не виждаме никакви реални признаци, актове и инициативи за раздвижване сред масите, нито за самоуправлението им, което е другото име на анархията. Затова и поради много други факти, фактори и конкретни причини, аз считам, че **историята, както и въоръжените институции на държавата или социалните сили на враговете на революцията, не могат да бъдат надиграни с хитрости и маски, ако не е създаден вече критичният минимум от организирани, знаещи и опитни**

революционери, готови да следват до край стария девиз "СВОБОДА ИЛИ СМЪРТ". За това са нужни поне "Хилядата на Гарибалди"!)

2. Провокация е – продължава махзарът - *фалшивото, произволно и самоволно представяне на този бюлетин като "организационен" и конкретно такъв на "задгранична организация на ФАКБ". Зад граница има само едно анархистическо обединение, което носи /и не случайно/ името СББЧ /Съюз на Българските Безвластници в Чужбина/. Ако имаше задгранична ФАКБ, тя би била дело на членове на ФАКБ от България, намиращи се в чужбина. Такива са само били Никола Чорбаджиев, Софка и Николай Николови* (N.B.: става дума за "нашите" проф.-гинеколог и жена му, с които известо време живях в София на един етаж на "Неофит Рилски" 55А. Те си излязоха легално от БГ, за да отидат при децата и внученцата си в САЩ, и се страхуваха - там и тук - да общуват и дори да се ръкуват с анархисти, които бяха влезли в обектива на диктатурата и с цената на нечовешки изтезания и страдания, защитаваха името и позициите на ФАКБ - в затворите, в концлагерите или "на свобода" - без да чакат за това "оторизацията" или одобрението на извезани стари опортюнисти, маскирани като "отговорни"… шмекери и лоялни поданници на Френската република), *Степан, Тр.Марулевски, Кир. Манолов, Вл. Георгиев, Диньо Динев, Георги Хаджиев и НИКОЙ ДРУГ, дори и двамата членове от секретариата, който представлява днес СББЧ.* ***Провокаторът Георги Константинов*** *не е бил роден, когато ФАКБ е развивала открита публична дейност в България.* (N.B.: Когато обаче, копоите закриха "публичната й дейност", колкото и рисковано и опасно за живота да беше възстановяването на ядра на разгромената организация и НЕЛЕГАЛНОТО продължаване на нейната дейност в условията на диктатура /пък и на "демокрация"/, това беше дълг на всеки действителен революционер. **Останалото е бягство от задълженията ни, опортюнизъм, капитуланство, ликвидаторство и в последна сметка – ПРЕДАТЕЛСТВО**.)

3. Целта на провокацията, която вече се реализира, е да се изложи и убие престижа на анархистите, като се представят, като банда от хулигани, подобно на политическите котерии, които се боричкат за власт и водачество (N.B.: Очевидно Г.Х., алиас "Балкански" - Ганю Сомов, се счита за доживотно овластен "представител" на емигрантската, българската и световната анархия и разглежда всяка друга организирана инициатива, пропаганда или "литургия", различни от позволените в неговата енория, като посегателство на "статута" му на несменяем, отговорен и престижен вожд.)

4. Провокацията цели също да предизвика полемика от страна на СББЧ върху страниците на "Наш път" (N.B.: Става дума за енорийския "орган на фиктивния съюз"), *с която да се потвърди горното впечатление.*

5. Недвусмислено признание за провокационния характер на ***въпросния анонимен бюлетин – характерен белег на всяка подлост и безотговорност*** *– се прави от самия провокатор,* ***който заявява, че с провокаторска цел може и трябва да се влиза навсякъде, дори в компартията, където се отрича всякакъв морал и се прави обосновка на провокационната тактика с позоваване на Сергей НЕЧАЕВ…*** *Всичко това няма нищо общо с анархизма.* (N.B.: Казал съм и го поддържам: Може и трябва да се влиза навсякъде **С РЕВОЛЮЦИОННА ЦЕЛ**! Включително **и в републиканското правителство на Испания, при условие, че това се правеше,**

за да го разстреляме! Но за "нашият" Ганю Сомов - "Балкански" Революция и провокация са едно и също нещо! Той забравя, че именно с такива цели **Михаил Бакунин е влизал в Международната лига за мир и свобода, в ръководения от марксистите Първи Интернационал и дори в... масонските ложи!**)

*6. **А най-опасната проява на провокация е дадена в обявената програма за "революционна дейност", която ще се провежда от тука в България, без знанието, решението и съгласието както на СББЧ и особено на ФАКБ в страната.** В точка 9 на тази **лична програма на провокатора Георги Константинов,** саморъчно подписана от него, се казва:* **"Отпечатване на позиви, апели, манифести и брошури за саботиране, повреждане, разложение или унищожение на институциите, звената, трансмисиите и артериите на диктатурата.**" (N.B.: Какъв ужас!!!) *"И следва:* **"Организиране на транспорта и разпространението на такива пропагандни материали ИЗКЛЮЧИТЕЛНО ВЪВ ВЪТРЕШНОСТТА НА СТРАНАТА"**- *подчертаването е от самия провокатор.*

Кой практически ще бъде отговорен за тази "революционна дейност"? *"Революционерът от парижките кафенета и ресторанти или хората на ФАКБ, които са на устата на топа в България?* (N.B.: В предишните три тома на "ЕМИГРАНТСКИТЕ СПОМЕНИ", повдигнатите от Ганю Сомов проблеми са разгледани в детайли. Тук остава да посочим, че в горния абзац на т. 6 от този "исторически документ" Г.Х. е заявил:*"революционната дейност", която ще се провежда от тука в България, е **без** знанието, решението и съгласието както на СББЧ и особено на ФАКБ в страната"*. **Следователно**, "незнаещите, не взелите решение и не далите съгласието си", **НЕ МОГАТ ДА БЪДАТ НИТО ПРАКТИЧЕСКИ, НИТО ЮРИДИЧЕСКИ ОТГОВОРНИ ЗА НЕЯ**!!!)

ФАКБ съществува вътре, за това ние имаме доказателства, (N.B.: Ето кой ще предизвика разследване от страна на ДС на "доказателствата"!) *ние знаем, че тя е категорично против такъв вид дейност сега. На същото становище е и СББЧ. **Такъв безотговорен авантюризъм е само чиста провокация, която съзнателно или не, ако се проведе, ще обоснове евентуалните репресии на властта.*** (N.B.: За да се разбере същността на опортюнизма и степента на деградация на "организационната" концепция на "стария, отговорен, заслужил, революционен, социален и организиран и т.н., и т.н. анархист", ще напомня в какво той е видял въпросния БЕЗОТГОВОРЕН АВАНТЮРИЗЪМ И ЧИСТА ПРОВОКАЦИЯ: **"Отпечатване на позиви, апели, манифести и брошури за саботиране, повреждане, разложение или унищожение на институциите, звената, трансмисиите и артериите на диктатурата**..." **"Организиране на транспорта и разпространението на такива пропагандни материали ИЗКЛЮЧИТЕЛНО ВЪВ ВЪТРЕШНОСТТА НА СТРАНАТА."**

Е добре, тогава какви трябва да бъдат задачите и ролята на ФАКБ в условията на смъртоносната криза, обхванала диктатурата на държавния капитал? Ако нашата действителна цел е унищожението на държавата и капитала, каква друга пропаганда може да прави една АНАРХИСТИЧЕСКА организация? И накрая, преследвайки НЕЛЕГАЛНО или легално (когато условията го позволяват) тази единствена и основна, заслужаваща квалификацията си, революционна цел, за

чието постигане загинаха стотици хиляди, ако не и милиони наши предтечи, тогава какво означава ОТКАЗЪТ ни от нея, поради *"евентуалните репресии на властта"?* **Quo vadis, "другарю" Сомов????)**

"Другари – продължава Сомов своето безсрамно издевателство над анархизма – *Секретариатът на СББЧ, единодушно избран и отново преутвърден във функциите си със същото единодушие, като ви информира с пълна отговорност пред цялото анархистическо движение, вън от и* ***във страната****, **настоява да се реагира на всяко провокационно дело и конкретно на всяка атака с такава цел**, като ви декларира, че никой и с нищо не ще ни увлече в полемика в страниците на "Наш път". Списанието ще продължи линията си на положителна дейност и пропаганда, с убеждението, че тъкмо тя ще ликвидира действително ефикасно провокацията. Но това не значи, че трябва да се мълчи и да не се отговаря по подходящ начин на провокациите.* ***За тази цел, в най-близко време ще предупредим информационно*** *читателите ни на отделен лист.* (N.B.: Надявам се, да е станало ясно, кой е "източникът" на ДС!)

Като приключваме това кратко изложение, поканваме членовете на ФАКБ от България, сега в чужбина, да потвърдят писмено до секретариата точността на информацията ни.

Секретариат на СББЧ"

На следващия ден (**15.01.1988** г.) информаторът **Сомов** изпълнява обещанието си и изоставяйки "поверителните" си похвати, **информира публиката (и копоите на ДС**) с цитираното вече:

"ВНИМАНИЕ КЪМ ПРОВОКАЦИИТЕ!", *"дело на ЕДИН НЕУРАВНОВЕСЕН и ЗАГАДЪЧЕН В ИНИЦИАТИВИТЕ И ПОВЕДЕНИЕТО СИ ИНДИВИД. Същият не ще закъснее сам да се демаскира...*

... На "революционерите" от топлите парижки кафенета и кръчми, с прочути френски питиета, казваме: Идете и проявете куража си в България. Свободни сте, не ви пречим, а само ви демаскираме – това е наше право. Ние нямаме нужда от вас, за да се учим на революционност, ***защото не вземаме семе от зелени тикви и от... провокатори!"***

Новият махзар на "анархистическият" бай Ганю беше придружен на края с един *"Сърдечен, революционен и борчески привет и с най-искрени благопожелания за НОВАТА ГОДИНА на всички наши читатели!"*

Прави впечатление, че новогодишното поздравление-предупреждение-**донесение,** завършващо с едно *"верно с оригинала",* е подписаното само от Г.Х., а от гореупоменатия "секретариат" е отпаднал избраният (по негово предложение на "първия и последен конгрес от 11 и 12 октомври 1986 г.") нов секретар на СББЧ – Сашо Алексиев "Спеца". Това очевидно е станало тихом-мълком на "секретен пленум" на виртуалния съюз на другаря Сомов с Танас Дочоолу и Иван Гочоолу, при отсъствието на Гуню адвокатина и Данко Харсъзина...

Настрана от шегите, с невъоръжено око се вижда, че освен вадене на показ и всеослушание на досегашните ни разисквания в Парижката организация по пропагандните задачи и нелегалната работа с другарите от България, което си е откровенно доносничество и предателство, **циркулиращите "циркуляри" на Г.**

Хаджиев (“Балкански”) са едно продължение на “компроматната война на ДС” с тази разлика, че ролята на лайномет и говнояд е поета от “отговорният, доказал се и т.н., стар деятел на българското анархистическо движение”. Дали тази му творческа, народополезна дейност е била съгласувана с “органите”, може да се разбере само при едно пълно разкриване на архивните и оперативни фондове на живковата и на френската тайна полиция. Но, дори и следите да се окажат заметени или несъществуващи, остава неоспоримият факт, че координирано или не с копоите от ДС, подобно публикуване и разпращане на “поверителни” махзари “само до членове” и до “читатели на Наш път”, цели сеене на недоверие към поелите инициативата и парализиране волята на адресатите, особенно от вътрешността на “Н”РБ, към което, от много десетилетия, напразно се стремяха чекистите и чекиджиите с “хладни умове, горещи сърца и най-вече с… чисти ръце”!

На това или на друго подходящо място, си струва да напомня по-важните зигзаги на Г.Хаджиев при ориентацията на работата ни към БГ и другите страни от “Източния блок”, при привличането на другари от двете страни на “желязната завеса” за тази цел, която през цялото време на престоя ми в емиграция поставях, като централна в дневния ред при участието в нея на Сомов, алиас “Балкански”:

1) През 1976 г. той прие да издаваме в-к “Анархокомунистическая революция” на руски език, като “орган на Източния отдел на Интернационала (ИФА)” и сам изработи неговия брой № 3, посветен на Испанската революция.

2) През 1978 г. по време на III конгрес на Анархистическия Конгрес в Карара той даде съгласието си и съдействаше за ангажирането на другари от другите федерации за нелегалното внасяне на наши пропагандни материали в БГ и други соц-страни.

3) От началото на 1979 г. той се съгласи да бъде променен форматът на “Наш Път”, с оглед улесняване на нелегалното му изпращане в БГ. В уводната статия **“Нашите задачи”**, в броя от януяри с.г., беше записано изрично, че **“основна цел, която си поставяве е неговото вкарване в БГ по всички възможни, нелегални и легални пътища и пътеки”.**

4) През 1982, 1983 и 1984 г. той ни “свърза” с двама агенти на ДС – “писателя” (на доноси) Михаил Тошков и сина на съпроцесника му Цолов (навярно без да знае за двойното им битие), като настояваше да работим с тях “по българска линия” и предложи да натоварим последния с установяване и поддължане на контактите с другари от спящата ФАКБ (Христо Колев Йорданов и Васил Тодоров – Народа).

Случаите са описани подробно в първите три тома на “Емигрантските спомени”, както и двуличието на нашия “Янус”, който, бидейки формално съгласен с тази дейност (принуден от решенията на организацията), тайно я саботираше без да подбира средствата. Начиная с горбачовата перестройка от 1985 година насам, когато се създаде “благоприятна международна обстановка” за революционната ни дейност в БГ, която единствена може да оправдае и придаде смисъл на нашето изгнанничество, той се обяви открито срещу нелегалната работа към и със България, като не се спираше и пред публичните доноси, от които съм цитирал достатъчно мостри.

***

“Теорията, по природа не е толерантна и цялата й чистота, нравственост, искреност и сила се обуславят и се доказват именно чрез нейната нетърпимост.”

“Социална революция или милитаристична диктатура”
Бакунин

За да си обясним горните и много още смешни, печални или драматични факти, събития и процеси в нашата анархистическа история, ще ни бъде нужно едно задълбочено и конкретно изследване без обща фразеология на дейността и борбите във федерациите от отделните страни и епохи, **на обективните и субективни причини за появата и проявите на опортюнизма в тях, като не забравяме неговата теоретична, програмна, организационна, тактическа и т.н. многоликост.** Това може да бъде осъществено само чрез колективна работа. Тук разглеждам в галоп българския случай. В емиграция той е свързан с личността на Георги Хаджиев, с неговата маниакална себеоценка и със стремежа му да наложи своите виждания и “приноси” с цел “прослава”, избягвайки да си служи с единствения приемлив критерий – интересите на Социалната революция. Обвинявал ме е в “нечаевщина”, но той беше този, който не подбираше средствата. В неговия арсенал бяха складирани подлост, измама, лъжа, плагиатство, мошеничество. Не страдайки от дефицит на интелигентност, той си служеше и с доста по-рафинирани активни или пасивни “мероприятия” и методи. Безпринципността беше неговата сила, тя обаче беше и слабостта му, защото нарушението на принципите и подмяната на теорията си отмъщават.

Но, ако се “приземим”, би било несъстоятелно, да обясняваме опортюнизма и деградацията от Бакунин до Балкански, само с качествата и недостатъците на последния. Темата за анархистическият опортюнизъм – **има и такъв** – си струва да бъде разглеждана сериозно и независимо от конфликтите в парижката организация, още повече, че някой - мисля Наполеон - бе казал: *“от великото до смешното има само една крачка”*. Може и да е така, но обратното едва ли е вярно.

Ако не разглеждаме случаите на Ботев и другарите му през 1876 г. или на Михаил Герджиков с войводите анархисти и Солунските “гемиджии” през 1903 г., които бяха активни участници в борбите за “национално освобождение” на България, Тракия и Македония, двете други, много по-значителни, активирания или върхове на анархистическата активност у нас, съвпадат с пораженията във Първата и Втората световни войни, посяли милионната смърт, страдания и разрушения по фронтовете и в тила.

Те бяха последвани от двата следвоенни, “мирно-временни” периоди на кризи, на мизерия, на масов глад, на недоволство и бунтове сред трудовите класи, които достигнаха кулминацията си през 20-те години на XX-ти век.

Властите отговориха с терор, екзекуции, затвори и лагери и на двете навдигания. В първия период буржоазията и нейната военно-полицейска машина, вместо да се затрудняват с ограниченията, които “правовият ред” налага на саморазправата им с дръзналите да въстанат, пристъпи към физическото изтребление с методи, за които Антон Страшимиров казваше, че по нищо не отстъпват на използваните от башибозука и редовната армия на Отоманската империя. Даже напротив!

Трудно е да се каже, че това не се е отразило върху зараждането на опортюнизма в историята на българския анархизъм.

Периодът, последвал кървавата разправа на фашизоидната монархия у нас през и след 1923-1925 г. г., се характеризира с изоставяне на методите на пряките акции, на изграждането на нелегални революционни организации, заслужаващи името си и на нелегалната борба от наша страна. Причините за тази еволюция на мисълта, волята и делата на анархистите са многобройни – вътрешни и външни, обективни и субективни. Те не могат да бъдат обхванати и анализирани в бележки, като настоящите. Но, в резултат на надделяване на просветителското, пацифистично, да не кажа попско и "овчедушно" направление, особенно след крушението на Испанската революция (1936 – 1939) и след заемането на "антифашистка" или в най-добрия случай неутралистка позиция спрямо Втората световна война (1939 – 1945 г.), вместо класическата анархистическа линия, завещана ни още от Бакунин за превръщане на империалистическата война в Социална революция (с всичко, което това предполага по отношение на организацията, стратегията, тактиката, подбора, възпитанието и подготовката на анархистите, членуващи в бойните групи на федерацията),

Втората световна война, а след това и 9.9.1944 г. ни завариха в положение на абсолютна неподготвеност да окажем каквато и да е организирана съпротива срещу назначената от окупационната червена армия болшевишка власт – в София и в страната.

През този период репресивните "органи" на диктатурата се ориентираха към бавното унищожение на анархистите в концентрационните лагери и в килиите на затворите, като същевременно отвориха вратите на партията, на държавната администрация и на институтите за всички капитуланти и ренегати. **Така, пред всеки от нас се постави избора: да стане съучастник на властта в престъпленията ѝ, или – жертва със "статута на народен враг".**

Този "хуманизъм на народната власт" поощряваше поведението на болшинството анархисти, които вече се отличаваха съществено от предишната генерация от "героичния период" през десетилетието след Първата световна война. Затова, когато след 1947 – 1948 г., не само ние, но и легалната дотогава ОФ-опозиция, беше поставена вън от законите и когато се очакваше Студената война да се превърне в гореща, експроприацията и закрепостяването на селяните в ТКЗС-тата, реконструкцията и етатизацията на всички сектори на икономиката вкупом предизвикаха всеобща криза и създадоха условия за навдигнането на следващата вълна на съпротива от 1948 до 1953 г., участващите в нея анархисти, бяхме без всякакъв опит и солидна идейна и психологическа готовност, **нямахме актуална книжнина, анализираща, преосмисляща и предаваща натрупания до тогава опит на тези, които идваха на смяна на предишната генерация, нито имахме средства и оръжие, макар те да бяха в изобилие около нас**. Затова нашата борба не само, че не успя да стигне до някакъв сериозен организиран израз, но дори да гарантира приемствеността, след масовите предателства, провали и арести.

Всичко това, заедно с ползването на "богатия съветски опит" при педантичното и безпощадно провеждане на репресивната и унищожителна политика на диктатурата, срещу която ние нямахме никакъв, отнапред разработен, ефикасен анархистически отговор, ни доведе до познатата дезорганизация, резигнация и

имитация на конспиративен живот и нелегална съпротива - с две думи до превръщането на слабостта ни в "теория". В тези тежки за движението ни години и десетилетия, нашите дейци не се оказаха на оная висота, която е необходима за възпроизводството на една революционна организация, попаднала под умъртвяващите удари на тайната полиция. Излезлите в емиграция също не изпълниха своя дълг, свеждайки го до това да "информират чуждестранните другари и западното обществено мнение за болшевишкото робство", "да държали високо знамето на нашите идеи" и да чакат настъпването на... благоприятна международна обстановка и "нормализирането" на положението в страната. Те отказваха дори да обмислят "така създалата се ситуация" и с ограничените ни възможности да потърсим пътища и средства, за да се опитаме, ако не да променим "статуквото" след поражението, да се подготвим за приближаващия в перспектива "реванш".

За всичко това, ние всички – вътре и вън от страната – носим своя дял от отговорността. Виновни са тези, които активно или безшумно формулираха и приеха линията на опортюнизма и капитулантството в революционната пропаганда, в агитацията и организационното изграждане, но не са невинни и онези от нас, които само изразяваха несъгласието си със създаденото положение, но не направиха нищо сериозно и не предложиха нищо реализуемо, за да го преодолеят. **Така, с наша помощ, се подготвяше ликвидирането на анархистическата приемственост между генерациите...**

Ето защо, като се има предвид, че революциите са дело най-вече на младостта, а най-"младите" от нас отдавна бяха надхвърлили "на попрището жизнено средата", аз считах, че трябва да започнем от начало – от нулата! След като си отговорим дали е могло да се направи нещо повече през изгубеното време (независимо от причините), трябваше да стигнем до далече по-важния въпрос**: с какво да започнем, за да прекъснем инерцията, която ни отреждаше съдбата на... бялата емиграция.** Мислех, че всичко сторено досега трябва да бъде подложено на преоценка и негодното да участва в подготовката на борбата ни с разлагащата се диктатура – отстранено без всякакви сантименталности и изпратено "да копае собствената си градинка" с една... "благодарствена" реч. Иначе, казвах, не ни очаква нищо по-различно от това, което постигна повечето наши другари от иберийската, италианската, аржентинската и ред други федерации, попаднали под ударите на диктатурите и не ни остава друго, освен успокоението, че и "останалите революционни движения, партии и сектори не са по-добре от нас"!

*

В опитите си да тръгна срещу течението, се увличах и на работното си място до такава степен, че не усещах приближаването на началствата. Фоцзи – директорът на информатиката в "Русел Юклаф", който многократно ме издебваше и улавяше, като записвам бележки в тетрадките си, ме е питал какви мисли са ме погълнали? Отговарях:

- Пиша критика на марксизма...
- Не смятате ли това за напълно излишно?
-Не, доколкото доказвам катастрофалния край преди края на десетилетието...
- Че ние вече сме в него...
- Остават още цели две години, а нощта е бременна...

- Съжалявам, че не зная български, би ми било любопитно..
- Още малко търпение г-н Фоцзи и ще разберете всичко без българския език.
Така на бюрото си продължих да пиша статии за поредните броеве на бюлетина, което занимание отнемаше почти цялото ми – работно и извънработно - време. Сред тях: "КАК СЕ РАЖДАТ КЛАСИТЕ НА ГОСПОДАРИТЕ?", "МЮНХЕН ИЛИ МЕТЕРНИХ?", "ЗА И ПРОТИВ БЖЕЖИНСКИ", "Поканата" на Клод Симон, фейлетоните в рубриката "Ситни – дребни...", "Полша...", "Людоедите са между нас..", "Катастройка" на Зиновиев и въпреки всичко - "Преглед на емигрантския печат…"

Едно друго обвинение, което ГХ и компания отправяха към мен, използвайки контактите ми с Ценко Барев или с троцкиста П.Ламбер беше "сътрудничество с политически партии", което беше абсурдно, тъй като аз бях и съм абсолютен враг на политиката и партиите. Това обвинение се отправяше от човек, който винаги е защитавал позицията на сътрудничество на анархистите било с българските, било с испанските буржоа и болшевики. В отговор на тези нападки в бр. 3 на бюлетина за 1988 г. поместих **"Въпросът за сътрудничеството с политическите партии"**, изводите от която статия публикувам отново:
ПЪРВИЯТ ИЗВОД е, че всички политически партии с които сме си сътрудничели, без изключение, са имали и имат като тайна или явна цел нашето унищожение. Преследвайки я със завидна упоритост, те не избират средствата. За достигането й е позволено всичко – от предателство в ръцете на "общия враг" до собственоръчно извършваните прикрити или открити убийства. Понеже буржоазията и марксистите от всички породи не са в състояние да водят идейна борба срещу нас, когато условията не им позволяват да пристъпят към физическа разправа, те използват калянето, клеветите, иронията, мълчанието или евтините комплименти в зависимост от момента и организираната сила с която разполагаме.
ВТОРИЯТ ИЗВОД се състои в това, че въпреки смъртната омраза, която изпитват срещу нас, те не се отказват от използването на нашите сили за постигане на собствените им цели, първата от които е завладяването на властта – демократична или диктаторска.
ТРЕТИЯТ ИЗВОД е, че в преследването на тези си цели, те търсят нашата собствена помощ за... унищожението ни. Те са готови да предложат всякакви политически комбинации и сделки, които могат да ни компрометират и дискредитират в очите на експлоатираните класи, доказвайки на последните, че ние с нищо не се различаваме от политическите партии, срещу които водим идейна борба. Най-солидната демонстрация на това твърдение и желание на държавните мъже да бъдем "от една и съща фамилия", е евентуалното ни участие в институциите на властта – от централното правителство или парламент (известно е че Ленин е предлагал на престарелия Кропоткин поста председател на ВЦИК на съветите) до областните и местни нейни органи, без да говорим за армията, съда, полицията и т.н.
Точно такива стъпки, независимо от "добрите намерения" или "тактическите съображения", минират идейните основи на анархизма, ликвидирайки, поради налагащите се "взаимни компромиси", възможността да следваме линията на нашата революционна стратегия, чиято първа и последна цел си остава разрушението на държавата **и попречването на възстановяването й под каквато**

и да е форма. Към това се прибавя и предаването на инициативата за всяко действие (включително и срещу спонтанните революционни акции на масите) в ръцете на властта.
ЧЕТВЪРТИЯТ ИЗВОД е, че всяка анархистическа организация, група или отделна личност, която приеме условията на политическото сътрудничество с партиите и участието в институциите на държавната власт, извършва предателство спрямо анархистическите идеи и работническите и селски маси, които са им дали доверието и подкрепата си в антикапиталистическата и антидържавна борба.
Носителите на тази политика на сътрудничество с партиите, която в същото време е и политика на класовото сътрудничество, се самоликвидират морално, идейно и организационно като пионери на социалната революция, нанасяйки непоправими удари върху цялото анархистическо движение, което поради интернационалния си характер носи пасивите и активите на коя и да е "национална" федерация.

Тези основни изводи налагат ясен и недвусмислен отговор на следните два въпроса:
1) Защо политическите партии преследват горните цели и не могат да имат други, каквито и да са личните и моралните качества на тяхните водачи?
2) Защо в определени моменти от своята история определени анархистически организации или значителни части от тях избират самоубийствения път на сътрудничеството с политическите партии и съучастието във властта?
Отговорът на първия въпрос не се нуждае от "задълбочени анализи и синтези". За партиите и техните функционери политиката е единственият занаят, който освен "славата" от властта, им носи могъществото, доходите и привилегиите. А нашата победа е техният окончателен фалит! Ако друга партия вземе властта, за тях остава надеждата, че един ден – парламентарно или извън-парламентарно – ще дойде и техният ред. Докато след нас, след победата на нашата революция, това ще бъде техният потоп. При такава постановка на въпроса, би трябвало "да се отнасяме с разбиране" към волята им да ни унищожат на всяка цена. Който не иска да разбере това, той не е разбрал нищо от политиката, нито от нейния антипод – социалната революция, ако не е полицейски или, което е почти същото политически агент в нашите редове.
По-труден е отговорът на втория въпрос. И той трябва да се търси в условията, които пораждат опортюнизма в собствените ни среди или в присъединяването към нас на хора, за които анархизмът е етикет и покривало на идейната им и революционна нищета. Без да сваляме личната отговорност, не трябва да забравяме,че именно днешното общество с неговите привилегировани класи и тяхната държавна власт, е разсадника на опортюнизма. Властници и опортюнисти мотивират и поддържат взаимното си съществуване. Те се допълват и се намират в отношенията на "кокошката и яйцето", т.е. властиците се нуждаят от опортюнистите и ги развъждат, последните попълват редиците на властниците, продавайки идейното си първородство срещу паница казионна леща, различните "подаръци", облаги или късове власт и богатства, с които държавните мъже корумпират и опитомяват своите врагове. В този смисъл, окончателното ликвидиране на опортюнизма е възможно само с унищожението на властта и експлоатацията на човек от човека.

Подобна констатация ни най-малко не ни освобождава от задължението да разработим система от критерии за рекрутирането в революционните организации, както и за създаване на защитни, "имунни" тела срещу проникването на опортюнистите в нашите редове и безпрепятстваната им и безнаказана деятелност отвътре. **Проверката на нашите хора трябва да се извършва в процеса на акциите – пропагандни или преки,** на всеки член на една революционна организация или нейн симпатизант, желаещ да влезне и работи в нея…

В светлината на тези бележки, ще разгледам отношенията ми с един от папите на троцкизма - Пиер Ламбер. С него се запознахме чрез случая Гачев, който съм описал в предишнете ми спомени. От тогава датира нашето приятелство. Трябва да кажа, че въпреки дълбоките ни идейни различия, той винаги се е държал коректно с мен. През годините след изпращането обратно в България на техния съидейник, ние се срещахме регулярно поне веднъж в месеца било у нас, било в някой ресторант където Пиер ме канеше обикновено на вечеря. Споровете ни бяха сериозни, аргументирани, но без излишни емоции. Всеки отстояваше позициите си, без илюзии да спечели другия за своята кауза.

С надеждата (или хитростта) да възстанови единството, съществувало в рамките на Първия Интернационал, той бе създал своята Партия на Трудещите се, в която анархо-синдикализмът беше представен от Александър Ебер – един от регионалните лидери на френския синдикат "Форс Увриер", чийто активисти бяха Ламбер и неговите съпартийци, верни на "антристката" си тактика на превземане на дадена организация "отвътре". Идеята за пресъздаване на Интернационала беше компрометирана още от Маркс чрез методи, които имаха малко общо с идейната борба. От тогава се бяха натрупали много допълнителни, включая кървави бариери, издигнати от болшевишките кумири на Ламбер – Ленин и Троцки, но това което правеше неосъществима идеята му, ако тя е била искренна, беше онази дълбока идейна, стратегическа, организационна и тактическа пропаст между анархизма и марксизма, изкопана още от времето на Бакунин и Маркс около отношението ни спрямо държавата, етатизацията на икономиката, централизма и др. Пиер считаше – искренно или демагогски – че "обединението на силите" ще приближи революционната развръзка, докато аз възразявах "математически": сумата от два противоположни вектори, особенно ако са равни, е нулевият вектор. Ние продължихме да се срещаме, макар и веднъж в годината и след като се завърнах в България. Той беше заповядал (в неговата организация, построена по военному, йерархическият принцип се спазваше най-стриктно) да бъда абониран доживотно за тяхния седмичник "Работнически информации", който получавам редовно вече 30 години. Нашата връзка прекъсна със смъртта му и не бе възстановена с наследниците му, които очевидно са я считали за обременителна.

Мисля, че е поучителен следният случай: при една от многобройните покани за вечеря, след които към полунощ неговият 120-килограмов телохранител и шофьор Лионел Малапа ме откарваше до Шатион, край станцията на метрото ни спряха френски полицаи и започнаха да изброяват неизправностите на автомобила, които щяли да му струват глоба от 2500 франка. Ние седяхме вътре в колата и аз го попитах на шега иска ли да ги "сваля" (с револвера). Взел прекалено сериозно това, ужасен той ми рече:

- Ти си луд!
Успокоих го и когато слезе, за да се обяснява с жандармите, чух да казва, че им е колега и им показа някаква карта. Глобата се размина с набавяне и замяна на неизправните части, фарове и т.н. Не казах на Пиер какво бях чул от разговора на неговия телохранител, който беше и организатор на бойната подготовка на младите троцкисти. Лионел беше използван и за наказателни операции срещу "изменниците на каузата". От Ламбер знаех, че Лионел Малапа е бил парашутист от специалните израелски окупационни части на Моше Даян. Това минало очевидно не смущаваше троцкисткият папа, а аз допусках, че полицейското битие на Лионел може и да е било съгласувано с "антристката тактика", поради което счетох, че разобличаващата ми намеса може да бъде преценена като интрига и клевета, целяща всяване на недоверие в партията. Затова замълчах.
Десетина години по-късно научих от вестника им, че Лионел е починал и е бил "изпратен тържествено от другарите си" до сетньото му жилище. Когато при моето посещение във Франция през същата година се срещнахме с Ламбер и изразих своите съболезнования, той ми каза, че Малапа се е удавил в океана край Лисабон, навярно от... угризения на съвестта – при обиска на жилището му разкрили, че бил агент на френските служби. Другата версия, която чух е, че "негрото", както го наричаше Пиер, е бил намерен в два часа след полунощ в локва кръв върху тротоара пред седалището на Агенция Франс Прес.
Пиер почина през 2008 година на почтенната възраст от 88 години.
*
Особенно внимание продължавах да отделям на Роботронната революция (Р.Р.) на която посвещавах статии, разглеждах и разглеждам като основа и двигател на следващата, може би последна революционна вълна на масите и окончателното ликвидиране от тях на класовите общества и техния "демиург" - държавата. Тук отново публикувам някои от бележките от тефтерите си върху тази тема, които ми послужиха при написването на статии като **"РР и класовата борба"** или **"СССР и РР"**, публикувани в бюлетина за 1988 г. и в сборника **"КРАЯ НА ДЪРЖАВАТА И КАПИТАЛА"**, София, 2000-ната година.

"…Нашето време е време на РР, която води до изчезване на работническата класа (и като следствие – на капитала). Главният проблем, който не можем да отбягваме е: с кои класи, около какви интереси, с какви идеали и програми, в какви организации и с какви методи и средства ще се борим в наближаващия 21 век за революционната трансформация на света в посока на анархокомунизма.
Очевидно, една епоха на борби – от средата на 19-ти век до средата на 20-ти век или до наши дни – завършва. **Скоро ще започне нова епоха, в която класовите борби не ще приличат ни на синдикалните, нито на партийните, едва ли на партизанските движения в джунглите и планините и още по-малко на спектакъла, разиграл се около Зимния дворец през 1917-а. Тези, които ще ги водят им предстои да изработват нови програми, стратегия, организация, методи и средства на революционната война – на нивото на идващия НОВ ВЕК.**
Колкото повече се разгъва РР в ширина и в дълбочина, толкова по-нестабилно ще става днешното общество. От една страна ще нарастват условията и възможностите за осъществяване на свободното и хармонично развитие на

всички хора и народи върху началата на едно социално равенство и обединение на разкъсаните и противопоставяни днес човешки сили. От друга, класиранията на човешкия род в социални групи, разряди, касти и класи, които напомнят зоологията, ще стават все по-анахронични и непоносими. Все по-експлозивно ще става разделението на човечеството в "първи", "втори" и "трети" светове и още по-абсурдни ще изглеждат "философията" и "правото", върху които е построен интернационалния и държавен "ред", неговите институции, вътрешна и външна политика. В тази перспектива, желанието на господстващите класи да съхранят властта, собствеността и духовното си доминиране, може да води само до увеличение на конфликтните ситуации, на насилието и на атаките срещу обществения "порядък" от страна на "маргинализираните" 6 милиарда, на безработните и на лумпените, които за пръв път в историята на класовите цивилизации имат тенденцията да се превърнат в мнозинство.

Разбира се, всичко това не означава, че работниците, селяните и дребните чиновници ще изчезнат напълно в днешното общество. Това е само тенденция, но преди тя да достигне логическия си завършек, те ще участват заедно с другите "нисши" слоеве и класи в **унищожението на капитала, йерархията и властта, което е другата паралелна тенденция на роботронното развитие**. Тези две тенденции – на "сублимация" на наемния труд и капитала и на подчинението и командването – са още едно доказателство, че общественото развитие е с нас – в посока към безкласовото и бездържавно общество. (NB-2016: - ?)

Трябва да отбележим и нарастването на слоя от високо квалифицирани учени и инжинери – творци. **Те са едновременно продукт и необходимост за развитието на Р.Р. и тяхното спечелване за бъдещето свободно общество е от изключителна важност за ефикасността на борбата и победата на социалната революция.**

Очевидно, **социалните компоненти** от които трябва да се създаде общия фронт на движението към еманципация на човечеството в робоpонната ера **са хетерогенни**. **Затова е необходим диференциран подход към тях. Нещо, което при съвършенно различни обстоятелства е правил Бакунин (виж неговите възвания към офицерството, студентството, жените, дребната буржоазия и дори до търговците, селското духовенство и дворянството!), търсейки в същото време обединението на всички тези сили на базата на известен брой общи и общочовешки идеали и принципи...**

Или с други думи, целта на нашата революционна стратегия, програма, пропаганда и акции е създаването и вкарването в действие на **революционно-идейна организация,** включваща най-развитата част на трудовите класи и декласираните елементи - продукт на разгъващата се РР в днешното общество, и заедно с нея на най-разнообразни, общи и специализирани организации между които и идейната трябва да се създадат връзките, които съществуват между горивото и мотора на един кораб с останалите части от корпуса му… **Като помним, че "мълчаливото мнозинство" ще бъде с нас или ще наблюдава безучастно изтреблението ни в зависимост от ефикасността и успехите, които ще регистрираме в борбата с държавата и "висшите" класи.**

…Може би е крайно време и радетелите на социалната революция да теглят изводи за себе си от промените, които РР въвежда в средствата за водене на

военните операции, в изграждането и обучението на военните организации и в построяването на стратегиите.

*

СССР и Р.Р. Ръководителите на Кремъл започват да констатират с ужас изоставането си в едно състезание на живот и смърт. "Предимствата" на първите петилетки се оказаха валидни само за фазата, която Маркс наричаше "първоначална акумулация на капитала", и то в областта на старите "класически производства" от индустриалната ера: въглища, стомана, чугун, петрол и т.н., където от средата на 20-те години до тази на 70-те СССР излезна от шесто на второ място по обем на продукцията им. Картината обаче започна да се променя от момента в който страните от "първия свят" навлязоха в предверието на Р.Р.

Тази констатация е една от главните причини за новата политика на Горбачов със заемащото централно място в нея **ускорение** (макар източната и западна пропаганда да акцентират върху "преустройството" и "гласността"). Касае се за стремеж към комплексно ускорение на развитието на съветската икономика върху основата на модерните "постиндустриални" технологии, машини и методи или това което наричаме роботронна революция… **Пътят, който горбачовци ще следват в идните години, ще бъде път на опити да се отворят вратите на "съветското" общество за Р.Р. и да се затворят пред социалната революция...**

Съществените въпроси на които следва да се потърси отговор в нашите анализи са:

- Възможно ли е разгъването на Р.Р. в СССР?
- Кои са препятствията, които диктатурата на държавния капитал издига пред Р.Р.?
- Кои са условията, благоприятстващи развитието й поне до нивото, което тя достига в буржоазното общество?
- Какви перспективи откриват пред социалната революция опитите на днешното ръководство да отмести бариерите и създаде оптимални условия за ускореното икономическо развитие на СССР в условията на Р.Р. при съхранение на диктатурата?

Отговорите на тези въпроси предполагат сериозно проучване на всички досегашни опити за реформи, податливостта на "съветската" политическа, икономическа и социална система за информатизация, роботизация и кибернетизация; на изучаване историята на електронната индустрия, информатика и автоматизация в империята през последния четвърт век, както и днешното състояние на тези сфери от решаващо значение. В дълбочината на проблемите не може да се навлезе само с една статия. Ще се опитаме поне да ги поставим.

По данни от 1987 г. положението е следното: СССР има около 30 000 големи и малки комптри, а САЩ – 620 000, т.е. съотношението е над 1 : 20! При това, повече от половината от големите съветски компютри са копия на излезлите от употреба модели 360 и 370 на фирмата IBM (различните РЯД-1, РЯД-2 и т.н.), миникомпютрите имат за свои първообраз моделите на DIGITAL EQUIPMENT, а персоналните са копия на APPLE-1, с вече над 10 годишна давност. Към остарялостта на тези компютри се прибавя тяхната ненадеждност. Микропроцесорите са използваеми, но магнитната памет – невъзможна. СССР

внася дискове от ГДР и дори от нашата "високо-техническа нация" с нейните персонални "ПРАВЕЦ-2" и… "джинсови сукмани" - местно производство…
Преценките на западните специалисти за една широка компютеризация на СССР не са обнадеждаващи. Те смятат, че пропастта между съветското ниво и западното ще продължи да се увеличава, с което прогнозите им съвпадат с горбачовите констатации.
В книгата си "Перестройка" Абел Аганбегян – инспираторът на "новото" икономическо мислене на Горбачов – дава различни примери, които показват, че положението и с другата компонента на роботронната революция – роботите не е по-блестящо от това на компютрите. **Много предприятия** – казва арменският академик – **си изработват сами необходимите им роботи, които за съжаление са много по-тежкоподвижни и по-скъпи от най-добрите модели, работят 5 до 10 пъти по-бавно от тях, годишната им поддръжка струва 40-50 000 рубли и в най-добрия случай позволяват да се икономиса работата само на един работник, който "струва" максимум… 4 000 рубли годишно.**
Както се казва, цифрите не се нуждаят от коментар…
Какви са бариерите пред информатизацията, компютъризацията и роботизацията на функциониращото, съобразно принципите на ръководната роля на партията, демократическия централизъм и шпиономанията "съветско" общество?
Една сред многото причини е страхът от "изскачането на духа на информацията от бутилката". Диктатурата и нейните жандарми виждат в "банките от данни" и милионите компютри от всички разряди и калибри (които, за да са ефикасни трябва да бъдат достъпни за десетки, ако не и стотици милиони хора) виждат в циркулацията на информацията истинска "заплаха за сигурността". Те се страхуват не само от фотокопирните машини и другите "чудеса" на бюротиката, но дори и от обикновените пишещи машини и циклостили, които са… регистрирани в "милицията". **Властта е превърнала почти всякакъв вид информация – дори историческата – в държавна тайна!**
Освен полицейските бариери, съществуват и други, напр. бюрократическите… Друга спирачка е ценза и облеченото във власт празнословие на подкованите в марксическите налбатници партийни кадри, които имат право на ръководна роля и конституционно. Съществуват и социални и технически бариери, специфични за страните от Третия свят и **"социализЪма", излязъл от полуфеодалната изостаналост и оборите…** На последно по място, но не и по важност, са финансовите бариери, чийто ефект е многостранен. За компютъризирането на всеобщата учебна програма и още повече на изследователската, за финансирането на екипите, работещи върху различни проекти и модели, за тяхното експериментиране, за разработването на модерни идеи и внедряването им в институти, университети, предприятия и училища, в мащабите на цялата страна и на всички нива, са необходими баснословни суми…
Що се отнася до революционните перспективи в завършека на 20-ти век, те изглеждат безкрайно по-благоприятни в СССР на горбачовци, отколкото тези от края на 19-ти век в романовска Русия. Ако горбачовци не опитат и невъзможното, за да създадат условия за ускореното развитие на Р.Р. и икономиката на СССР, **на тях им предстои да останат господари на една второ и треторазрядна страна** (някои казват от Третия свят). **Тогава те ще имат освен вътрешните си проблеми и колониалните…**

Опитите на горбачовци да разкрепостят научните, технически, културни и социални сили, необходими за извършването на Р.Р. и набирането на средства за финансирането й, означават атака срещу половината от държавно-капиталистическата класа (**наскоро член на ц.к. на к.п.с.с. каза, че перестройката ще "преустрои" поне 10 от 20-те милиона бюрократи, "работещи" в министерствата и ведомствата на СССР и отделните републики**) и ще нанесе серия от шокове срещу и без това мизерното ниво на живот на работните класи.

Така към собствените противоречия, които ще излезнат на повърхността, вследствие отместването на надгробната плоча от "съветското" общество и "отварянето" му, ще се добавят и **проблемите, които Р.Р. създава в частно-капиталистическите общества: безработица, инфлация, финансови кризи, социална нестабилност и т.н.** Всичко заедно, може само да засили класовите, фракционни, антиколониални и империалистически конфликти, ориентирани този път по други оси, **една от които е тази на социалната революция**.

*

Към това се прибавят проблемите, които полската "Солидарност" създава не само на Кремъл и Авганистанската война, която се приближава към своя край. Според договорености съветската армия следва да се изтегли от тресавището, което ще се окаже по-дълбоко от виетнамското за САЩ, **тъй като поражението й става още една от компонентите за краха на империята на Кремъл**.

Прочее, още в началото, войната не предизвиква особен ентусиазъм у бившия шеф на КГБ и бъдещ генерален секретар на КПСС, както личи от следната "историческа" стенограма за едно от заседанията на политбюро през 1981 г.:

*«…**Суслов**. Би ми се искало да се посъветваме. Другарят Тихонов представи докладна записка в ЦК на КПСС относно увековечаването на паметта на войните, загинали в Афганистан. При което се предлага да се отделят за всяко семейство по 1 000 рубли за надгробни плочи на гробовете. Работата, разбира се, не е в парите, а в това, че ако сега ще увековечаваме паметта, то ще трябва да пишем за това на плочите, **но в някои гробища ще има по няколко надгробни плочи, което от политическа гледна точка не е съвсем правилно.***

***Андропов.** Разбира се, **погребенията трябва да са с почести, но да се увековечава паметта им е още раничко**.*

***Кириленко.** Нецелесъобразно е сега да поставяме надгробни плочи.*

Тихонов.** Въобще, разбира се, **да се погребат е нужно, друга работа е следва ли да се поставят надписи.

Суслов.** Би следвало да помислим и за отговорите на родителите, чиито деца са загинали в Афганистан. Тук волностите не са позволени. **Отговорите трябва да бъдат лаконични и по-стандартни».

И тук коментарите са излишни.

*

През пролетта на 1988 г. се видяхме с братовчед ми Митко и жена му Юлия. Бяха дошли за контролен преглед и лечение за нея и въпреки "перестройката" не се бяха освободили от страховете си. Отказаха да ми гостуват и срещите ни във френската столица имаха полулегален характер, "за да не бъдем засечени от

някой от многобройните агенти на ДС". Не им повлияха моите прогнози, че "Титаник" скоро ще потъне. Още по-малко вярваха на остарелите вече думи на Зоненфелд от 1975 г. за кризата в Полша и евентуалните й развития на Изток. Той предлагаше на Брежнев и компания да реформират империята в посока на "британското общежитие на народите" и чрез един нов НЭП, чиито щрихи ала Титовата "смесена" икономика с работническо "самоуправление", се целеше да избегнат катастрофата, която заплашваше да се разлее и върху Западна Европа, което вече по думите на заместник-държавния секретар по източната политика на САЩ би струвало по-скъпо от Третата световна война.
Правеше впечатление, че се интересуват много повече от съветския печат, чието разпространение в София срещало затруднения. Те отхвърляха моя "екстремизъм" и се възхищаваха от "гласността". Митко съжаляваше, че баща му е починал през лятото на миналата година **и не е дочакал сбъдването на мечтите си за един свободен социализъм с човешко лице...**
На изпроводяк им казах: "До нови срещи в родината." Гледаха ме малко стреснато, навярно си мислеха, че ще влизам нелегално в нея.

На този фон, бъдещата държавна глава и "д-р на философските науки" Ж.Ж. написа своята статия: ***"Великото време на интелигенцията".*** Едва ли си струва да възпроизвеждам по-дълги пасажи от началото й:
"Никак няма да бъде преувеличено, ако кажем, че през изтеклите три години главно съдържание на съветската "перестройка" представлява борбата на интелигенцията срещу бюрокрацията. И колкото и неравностойни да са силите на борещите се страни, за всеобщо учудване тази борба продължава с нарастваща интензивност, при което ***интелигенцията нанася мощни удари на бюрокрацията, като подкопава нейните политически, идеологически и морални устои.*** *Дълбоко революционният характер на борбата роди нови теми и нови имена за които до вчера никой не подозираше...*
Реформаторското крило на партията, оглавявано от Горбачов разбра, че ако то иска да направи нещо сериозно, трябва здраво да се опре на интелигенцията, *тъй като поради особеното съдържание на своя обществен труд тя представлява естествен съюзник на реформаторската политика…*
Борбата й срещу вездесъщата и всемогъща бюрокрация е несравнимо по-трудна от тази срещу пруската държавна бюрокрация от времето на абсолютизма – ***затова тази борба превръща интелигенцията в герой на преустройството, а самото то – във велико време на интелигенцията.***
Самосъзнаването на интелигенцията като социална група е важно също така и с оглед на бъдещето. Тя е единствената социална група, която ще нараства количествено и ще повишава социалната си значимост, защото без нея бъдещите етапи на научно-техническата революция са немислими…
Изплашено от онова, което става в СССР, не е изключено ***остарялото мислене*** *в отделни страни да се опита* ***да нанесе превантивни удари на интелигенцията,*** *за да я сплаши, деморализира, лиши от инициатива и по този начин* ***да я направи неспособна да играе ролята на духовен лидер на преустройството."***

В моята NOTA BENE отговорих:
“Ако главното съдържание на “перестройката”, както твърди д-р Ж.Ж. остане “титаничната борба и мощните удари на интелигенцията_върху моралните, политически и идеологически устои на бюрокрацията”, тя ще си остане БЕЗСЪДЪРЖАТЕЛНА и което е още по-безнадеждно– БЕЗПЕРСПЕКТИВНА!
Но въпреки това, статията е интересна и симптоматична в много отношения. Тя показва, че и у нас започва бавното и мъчително пробуждане на по-добрите екземпляри сред казионната българска интелигенция. Че най-после и те започват да си дават сметка за сериозността на процесите, които се извършват в “съветското” общество и като отражение – в гоголевските колониални губернии на московската метрополия. Заедно с това, **статията сочи колко голяма е още конфузията, създадена от безразделното господство на диктатурата в интелектуалния живот и на какъв ранен стадий се намират тези екземпляри на които бе определена незавидната роля на лакеи и литературни доносници на полуграмотните властодръжци и идеологически Чичиковци…**
Историята на класовите цивилизации и нейната логика не могат да бъдат надхитрени д-р Желев! Нито нейните кървави класови борби – избегнати! Защото целта на господстващите класи, включително и на техните най-умни и далновидни реформаторски фракции, разбрали императивната нужда от радикални промени, си е оставала винаги съхранението на властта, привилегиите и охолството, **а тази на потисканите и експлоатирани – тяхното унищожение**. И никакъв среден път не е бил възможен, макар че във всички тези цивилизации, когато революционната криза ги е сграбчвала за гушата, са се появявали просветени реформатори сред господарите, готови на всякакви комбинации, за да избегнат социалната експлозия… **Днешното “спокойствие на Шипка” е измамно д-р Желев и е илюзия да се мисли, че в надвисващата велика и очистителна буря над “нуждаещата се от радикални промени” московска империя, българската интелигенция ще намери заслон и слонови кули за своите стерилни дискусии с правецкия класик на маркс-ленинизма и неговите шпиц-команди…**
Когато Ж.Ж. говори за интелигенцията, на първо място той има предвид “творческата интелигенция” и още по-точно – тази която се е настанила в сферите на духовната власт, **която в условията на марксическото средновековие е заместила поповете.** Самите философски “науки” по които авторът на статията е получил своя докторат, са част от идеологическата схоластика с която партийният “Свети Синод” и неговият агитпроп запълват, рендосват, шлайфат и полират мозъците на системно оглупяваните “енорияши”. **Всички тези академични, литературни, театрални и пр. гниди, които са се загнездили в различните “институти” и “творчески съюзи”, принадлежат към различни слоеве от експлоататорската класа на държавните капиталисти**. В голямото си болшинство те отиват вече и сигурно още по-масово ще се струпат в “преустроените” от горбачовци “духовни” сфери или кочини, щом се утвърди реформаторския курс и “консервативните” или “неосталинистки” конкуренти бъдат избутани от свинарника на властта – “в центъра и по места”. **Във “великото време на перестройката”, “творческата интелигенция” неизбежно ще си намери нови и възможно - по-просветени и**

по-либерални господари, в чиито "дворове", спални и трапезарии ще продължи да играе своята шутовска или куртизанска роля, изпълнявайки лакейски и слугински функции.

За тези си "културни" услуги тя ще продължи да получава дажби с "повишена калорийност" и сребърници за сметка на "бачкаториата". Но, от тук до величието и драматичната борба за свободата и еманципацията на обществото от което трябва да изчезнат бюрокрацията, командването, властта на човек над човека (както се надява Ж.Ж.), без да отминаваме експлоатацията, привилегиите, йерархията и социалното неравенство, цензурата и меценатството с което властодръжците проституират културата, селективния достъп до областта на духовното творчество и медиите (върху които дори и в най-демократичните, плуралистични и парламентарни републики и монархии, ако не частните капиталисти, държавата има монопола) - до ликвидирането на тези прелести на днешния свят, лежи цяла пропаст. **От днешното мозъчно състояние на "елита на нацията" (който продължава да живее в атмосферата на абсолютизма и от подаянията му) до духовните нужди на народа в навечерието на XXI-ви век има ЦЕЛИ ДВЕ ЕПОХИ НА ИДЕИ!**

Безсмислено е да се апелира към "творческата интелигенция", чиито водители са караславовци, гуляшкиевци, левчевци, джагаровци и тем подобни духовни настойници и надзиратели. Тя беше и ще си остане в средите на господстващата класа. Последната се нуждае от публични домове за своите членове. А и на "творците" са нужни нейните дотации за поддържане на "съюзите" и институтите, които оставени на самоиздръжка и автофинансиране, със своите престарели сводници, проститутки и институтки, сигурно биха фалирали поради липса на клиентела… **Народът няма нужда от такива "творци", д-р Желев, и изборът, който им предлагате – между сталинските Собакевичи и горбачовите Чичиковци – няма да ги спаси от възмездието, което са заслужили!"**

*****

Срещи с компатриоти и гастарбайтери – моменти на съмнения.

"Теорията братко, сив е пущинак,
вечно зелено е дървото на живота."
Гьоте – "Фауст"

С перестройката се увеличиха и пътуванията на нашенците. Идваха всякакви – гости, туристи, доносници – само не тези, които исках да срещна. **Не допусках, че са изчезнал вид и по-скоро мислех, че на тях не разрешават да пътуват**. Така, увлечен от теорията и нейната солидна конструкция и логичност, аз пропусках или не желаех, или (най-вече) бях склонен да кажа: *"Толкова по-зле за фактите"* (които не ми харесват)... Не се питах трябва ли да сменя регистъра, а и никога не бих го сторил. Другото означаваше напускане позициите на революционера. На въпроса: Какво да се прави?, ако съм последния мохикан, отговарях: в нашата история празниците на народа са били винаги редкост. Много повече, ако ли не и всичките 13 века от неговата история (а не тази на властниците му) са приличали на днешното безвремие. **Следователно, трябва да се чака пробуждането на духа на разрушението и съзиданието и чакайки този момент, на всяка цена да създадем, макар и в ембрионално състояние, бойна организация, дори само група от бойци, които да помогнат на**

пробуждането да бъдат готови да действат в момента на бифуркация, когато само полъха от крилцата на една пеперуда би бил достатъчен да отприщи бурята в океана, когато всички други условия са налице.
Другото водеше и доведе само след година до фалшивата алтернатива: "преди 9-ти" (септември) или "преди 10-ти" (ноември) и малко по-късно - "с руснаците или с американците", която "алтернатива" в различни варианти е доминираща в новата ни и най-нова история и **която откриваше пътя към историческото... гробище**. **Защото и най-кървавата революция не би взела 1/10 от жертвите, които даде народът със своя избор на целта - "да оцелеем", прокламирана от свои и чужди доброжелатели.** Прочее, както съм го казвал неведнъж, не по-различна съдба очаква целият човешки род, ако продължава да се държи, като стадо добитък пред салханата.
Подобни мисли ме вълнуваха при всяка среща с идващите от България.
Антон беше започнал да я посещава всяка година, след като ДС бе забранила на бай Кольо Чорбаджиев (Йосиф Синто) да влиза в страната в течение на пет години, начиная от 1985 г., поради "подривната му дейност". (Тогава той наближаваше 90-те и аз разглеждах това като добър знак, щом диктатурата се страхува от достигнали до дълбока старост анархисти, но не обръщах сериозно внимание на степента на прогнилост на "материала", на вербовката и доносите на тези, които той е посещавал и с които бе разговарял.)
Многолюдното семейство на Антон (те бяха четирима братя и две сестри, вече с деца и внуци) му връщаше визитата. Тази година пристигна един от тези братя с дъщеря си – племенничка на нашия приятел и той ми ги доведе на гости. Направи ми впечатление, че всеки опит за критичен разговор спрямо тираничния режим, се посрещаше от тази представителка на младото поколение със стереотипното "Я съм си добре!" Попитах я каква й е заплатата? Отговори - 200 лева. Беше завършила гимназия и работеше като чиновничка в общината. Казах й: "- Какво ти е доброто бе момиче, след като това, което получаваш е 27 пъти по-малко от моята заплата по официалния курс на БНБ "продава" от 36 стотинки за франк и над 50 пъти повече по курса на тукашните банки, които отчитат засилващата се инфлация на лева през последните години?", но получих отново същия "отговор". Не разбирах дали природна тъпота или страх владееше съзнанието на това младо същество, но си мислех, че едно на сто, дори едно на хиляда от връстниците му, ако не се чувстваха толкова "добре" и бяха готови при подходяща обстановка, каквато виждах, че се приближава, да се разбунтуват, песента на диктатурата щеше да бъде изпята. Не можех и не исках да допусна, че цели две генерации от "нови хора", родени след 9-ти септември, не могат да разберат, че са превърнати в роби и проститутки, както казваше Шейтанов, и че тяхното битие не ще може да породи съзнанието на бунтуващия се млад човек. Скоро щях да видя, че страхът от репресии и родителското и учителско възпитание ги е "издигнало" до нивото на гаст-арбайтери, които при първа възможност щяха да се отправят с милиони към "обетования Запад", където срещу малко повече финикийски знаци, щяха да продължат практикуването на двата занаята, за които ги беше подготвил живковия режим.

Една сутрин голямата дъщеря на брат ми Елена - Ели, вече лекарка, ми съобщи, че мама е починала на 12 май т.г. Отиде си последният близък човек, на който донесох много повече скърби, отколкото радост. Утешавах се с това, че е

разбрала избора, който бях направил в живота си. Новината ме разтърси повече от вестта за смъртта на тате преди 12 години. И с нея не можах да се простя, нито можех да я изпратя, затова застанах мирно пред портрета й, който беше окачен на стената в хола. Стоях така около половин час, припомняйки си десетки случки от детството до бягството ми и си представях живота й през изминалите 15 години. Мъката ме душеше. Не й разрешиха да ми гостува когато беше в състояние да предприеме пътуването. Онова благоевградско говедо и шеф на окръжната ДС – генерал Арабаджиев, както ми каза вуйчо Тошо през 1982 г., й рекъл:
"- Рано е още за вас госпожо, рано." – нещо, което брат ми отричаше.
В гнева си, се бях заканил по телефона на полицейския генерал.
След смъртта на мама, през лятото отново ми гостува Огнян с жена си и голямата му дъщеря Елена. Като че ли бяха чакали с нетърпение края й, за да тръгнат по Европата. Този път тонът беше миньорен, гумите спаднали и на брат ми не му се спореше – явно и при тях "катастройката" се чувстваше осезателно. Ели, която бях носил като бебе на ръце от мамини на ул. "Ташко Комитов" до родната ми къща и оставил дете на 10 годинки, сега беше гордостта на фамилията. Специализираше гинекология. Първите ми впечатления не бяха блестящи. Говореше за някакви "династии", под които, както се разбра, имаше предвид майчината си фамилия и тази на баща си, тоест и нашата. По манталитет не се различаваше много от Антоновата племенница. Щеше да бъде тъжно, ако цялото им поколение беше такова. Дадох и 5000 фр. от спестяваните цяла година, с мисълта, че ще си купи някои книги по професията (родителите й казваха, че езиците й се удавали много – знаела английски и... арабски). Вместо тях, племенницата си купи някакво червено кожено якенце, като за малко момиченце, а тя беше по някогашните критерии застаряваща кобила... пардон мома. Рано разкрих някаква невероятна алчност, която ръководеше постъпките на нея и на цялата фамилия. Заведох ги в голямия супер маркет SUPER M, който снабдяваше с всичко близките до Париж южни предградия, за да си вземат неща от които имат нужда. Видях жена му и щерката да грабят бельо от пафтовете с две ръце и да пълнят количката. Казах на Огнян да ги спре, защото няма да мога да платя сметката, но те гледаха на "богатия чичо", като на дойна монтафонка. Понеже беше лято и видните емигранти бяха отишли по вилите си или на курорт, ги запознах с Георги Илиев и с Антон, за които казаха, че били много... прости. Повече им допаднаха нашенските гурбетчии или гастарбайтери, които страняха от оредяващата политическа емиграция, за да не скъсат връзките с отечеството и с неговите чиновници и шпиони от посолствата на НРБ. С някои от тях се бях запознал чрез Теменуга Лекова-Сталийска-Гишар етс., с която съжителството ни трая от ден до пладне. Нямаше нищо по-отвратително от тази пасмина. Заведох ги между другото у Христо Торнев, който ни покани на обед, след една случайна среща при обикалянията ни из Париж. При екскурзия по Дунав, той беше останал няколко години в Австрия с българския паспорт и когато копоите го предупредили, че е време да се завръща, той го хвърлил и се озовал във френската столица. Тука се препитаваше с продажба на стари телевизори, които събираше от боклуците и поправяше. Беше ми продал един и на мене. Не поиска политическо убежище, а се ожени за една френска баба, чрез брака с която стана френски гражданин и отвори "фирма" на нейно име.

По време на гостуването ни стана дума за голямата му щерка Ралица, която се била оженила за сина Калин на голям партиец – Милко Калев Балев. Огнян каза, че тази нова звезда била вторият човек в партийната йерархия, когото Живков превърнал в несменяема фигура от антуража си, защото Калев-Балев нямал аспирации за службата на Тодора, който на неговия фон можел да мине и за интелектуалец. За да приключа със тези представители на соц-елита, ще добавя, че Калин се подвизаваше няколко години, като непризнат художник по Лазурния Бряг, а половинката му стана известната в модните среди манекенка Ралица Балева, която си запази името и след като се разведе след промяната през 1989 г., когато Милко Балев беше съден и осъден по "големия процес № 1" срещу Живков на цели две години... условно.

Та по време на обеда ме бяха прихванали дяволите и посъветвах "инжинер" Торнев да се откаже чрез френския държавен вестник от манекенката, защото настъпват "страховито-зли години" и никой няма да го пита за отношението и мнението му, а покрай сухото (бабалъка и синчагата) ще изгори и суровото – новоизпеченият гражданин на V-та република. Огнян се усмихваше кисело, жена му и дъщерята пазеха мълчание, а когато обясних на френската баба за какво става дума, тя погледна укоризнено своя съпруг и му каза, че ще направи добре, ако се вслуша в съветите на "мосю Жоржиев", още повече, че и самата тя не обичала "компликациите".

Такива бяха по това време, къде на шега, къде наистина, моите прогнози. Познах, че Тодор и неговият идеологически оръженосец си отиват, но се излъгах в шибания и... оноден народ. Мислех, че ще устрои вартоломееви нощи, след които нямаше да остане и семка от татовци, батета, женита, тошковци калевци-балевци, но "те пак са тук", а народът отново е в онази наведена и надупена поза, в очакване на поредния "оправяч" и спасител. Не зная дали, като в приказката за Али Баба и четиредесетте разбойници, ще му стигнат 39 ономждания, за да се възмути, изтреби хайдучагите, спаси чорбаджията, кемерите и себе си, или така мърцина ще си замине от историческата сцена бит, ... и разкървавен, оставяйки след себе си, вместо някакъв "храбър, трудолюбив и героичен спомен", само дъх на... кенеф.

Както и да било, този път чаках с нетърпение роднинската саранча да си замине, за да използвам остатъка от отпуската си за начеване на "проекто-резолюцията на задграничната анархокомунистическа организация (ЗАКО) за **"Положението в РУСКАТА ИМПЕРИЯ И ЗАДАЧИТЕ НА НАШАТА ПРОПАГАНДА**", която ми бе възложена от другарите от Париж.

След 1988 г. имах още две посещения на Огнянови – едно през 1989 г. с малката им дъщеря Радостина, която не познавах – беше се родила след бягството ми, а сега беше 15-годишна. Нищо особенно, ако не отбележим огромния й задник. При това тяхно гостуване, през месец септември на решителната година, им купих една лека кола "Волво", за която, както и за другите скъпоструващи ми гостувания, и подаръците, които им направих с наследствени имоти, съжалявам искрено, че тези значителни суми не дарих на някое сиропиталище.

Последното гостуване на двойката беше на следващата 1990 година, когато брат Искариотски беше вече станал депутат от опозицията (СДС) във "Великото народно събрание". Това беше в предпоследната година от моята емиграция.

*

“ПРОЕКТОРЕЗОЛЮЦИЯТА НА ЗАКО”

С оглед задълбочаването на кризата в империята, новините за която все по-често се появяваха в медиите и ставаха обект на разисквания в нашите събрания легнаха в изработването на въпросната проекторезолюция.

Считам за необходимо да спра вниманието на читателя върху нея, в този том от емигрантските ми спомени, защото тя отразява доста точно анализите и изводите за пропагандната ни работа, до които бяхме стигнали в предпоследната година от съществуването на диктатурата, надеждите, които настъпващата революционна ситуация на Изток будеха у нас, точните попадения в преценките, както и неоправданите очаквания за развръзка, не само поради дефекта в мисленето на болшинството революционери от всички времена, склонни да приемат желаното за действително или да виждат ДЕВЕТИЯ в третия месец на “бременността”. Всичко това може да се види най-добре на страници 259 – 307 от сборника “С ДУМИ, ВМЕСТО С КУРШУМИ” от тези, които ще имат любопитството и търпението да ги прочетат, както и от онези, които желаят да извлекат за себе си поуки от размислите, хипертрофираното “народничество” и делата ни, или от бездействието, резигнацията и опортюнизма, проявяван от предшествениците им в пропуснатите “звездни мигове” от най-новата история на... човечеството.

В преамбюла на “ПРОЕКТОРЕЗОЛЮЦИЯ ЗА ПОЛОЖЕНИЕТО В РУСКАТА ИМПЕРИЯ И ЗАДАЧИТЕ НА АНАРХИСТИЧЕСКАТА ПРОПАГАНДА”, състояща се от осем части и 58 параграфа, се разглеждаше генезиса, същността, вътрешните и международни противоречия на държавния капитализъм, резултат от руската революция през 1917 – 1921 г., довели 200 години след началото на Великата френска революция до финалната криза на диктатурите в метрополията и колониалните периферии на Империята.

Изброяваха се факторите на тази криза и заключението в § 8:

“Гордиевият възел от тези политически, икономически, класови, фракционни, империалистически и колониални противоречия, доведе Империята през последните години до кулминационната точка на днешната всестранна криза.

Че Русия е “болния човек” на планетата или днешното “слабо звено на световната империалистическа система”, с това са съгласни всички – от Горбачов, който определя ситуацията като ПРЕДРЕВОЛЮЦИОННА, до “Збиг” Бжежински, чиито анализи го водят до нерадостни заключения за неизбежността на социалните експлозии на Изток.

Без да е изказана в една ясна и експлицитна форма, тази констатация може да се намери в хилядите речи, статии, книги, резолюции, предложения и документи, които се дискутират и отпечатват навсякъде – от Москва и Вашингтон, през Соц-интерна и Ватикана до различните спътници на “международното комунистическо движение”, тиермондисти и троцкисти. Манифестациите в Москва и Ленинград, никнещите като гъби “неформални клубове”, демонстрациите в Балтийските републики, генералната стачка в Армения, работническото недоволство и начеващите стачки, крушението на “съветската” армия в Авганистан, отстъпленията в “задморските територии”, зреещата революционна криза в Източна Европа, включването в този процес на дестабилизация на Югославия и Китай, трескавите усилия за

постигане НА ВСЯКА ЦЕНА на разбирателство със САЩ и с останалите по-второстепенни чакали на западния империализъм свидетелстват, че В СССР БАВНО СЕ ВДИГА ЗАВЕСАТА, ЗА ДА ЗАПОЧНЕ ПРОЛОГЪТ НА СВЕТОВНАТА СОЦИАЛНА РЕВОЛЮЦИЯ, ЗАЩОТО РУСКАТА КРИЗА Е ЧАСТ ОТ СВЕТОВНАТА.
НА ТАЗИ КРИЗА, АНАРХИЗМЪТ СЪЩО ТРЯБВА ДА ПРИГОТВИ НЕЗАБАВНО СВОЯ ОТГОВОР!"

Следваха останалите части на проекторезолюцията, в чиито параграфи, с помощта на исторически и актуални събития, факти и данни се разглеждаха различните фактори, които в съвкупност пораждаха дестабилизацията на вътрешното и международно статукво и създаваха революционната ситуация:

I. ВЪТРЕВИДОВАТА или ФРАКЦИОННАТА БОРБА В СРЕДИТЕ НА ДЪРЖАВНОКАПИТАЛИСТИЧЕСКАТА КЛАСА (ИЛИ БОРБИТЕ МЕЖДУ "РЕФОРМАТОРИ и КОНСЕРВАТОРИ" за ВЛАСТТА, катализирани от безуспешното търсене на изход от кризата);

II. МОСКВА И КОЛОНИИТЕ ОТ ПЪРВАТА, ВТОРАТА И ТРЕТАТА ПИРИФЕРИИ НА ИМПЕРСКОТО ЯДРО, създадени от Ленин, Сталин и епигоните им. В нея се разглеждаше експлоатацията на народите им и тяхната съпротива, както и задачите на анархистическата пропаганда спрямо силите, ангажирани в антиколониалните конфликти, които бяха същевременно и социални – срещу туземните агенти на Москва, т.е. срещу "собствените" експлоататори на работническите класи от сателитите, като се подчертаваше, че революционният изход от кризата на империята и анархокомунизмът или ще бъдат планетарни, или изобщо няма да бъдат. С оглед на тази азбучна истина на нашата теория, главна задача на пропагандата ни беше да съдейства за превръщането на всяка "национално-освободителна" борба в социална революция, и на всяко нейно огнище – в световен революционен пожар...
За да бъде резултатът от борбите на движенията на потиснатите и експлоатирани "нации и националности" различен от досегашните, ни е необходима революционна пропаганда, която няма нищо общо с бръщолевенията за "самоопределение на нациите", до които стига еснафството в желанието си да бъде щастливо в своята "самотна къщичка", "да си копае градинката" и да бъде отминато от вихрите на световните бури и борби... Предстоеше ни и истинска революционна работа за създаване на бойни организации на работническите класи от метрополията и колониите и обединението им за борба срещу "единния фронт" на имперските армии на Москва и на нейните слуги от обхванатата от пламъците на социалната революция "братска страна". Още повече, че с нищо не е доказано, че развръзката ще започне в столицата на "Третия Рим". Всяка от нашите страни – пишех аз - може да стане Пиемонт на зреещата от Владивосток до Берлин революция... ;

III. И НА ИЗТОК АРХИМЕДОВ ЛОСТ НА СОЦИАЛНАТА РЕВОЛЮЦИЯ ЩЕ БЪДЕ КЛАСОВАТА БОРБА НА ПРОЛЕТАРИАТА.
Етатизацията на икономиката и диктатурата разделиха обществото на две класи – на експлоататори и експлоатирани. Експлоататорската е тази, която притежава и упражнява властта, и чрез държавата е колективен собственик на икономиката.

Нея, ние наричаме държавно-капиталистическа класа. Тя не е монолитна. Създаденото от нея общество, има пирамидален строеж и се изгражда от локални или парциални пирамиди, които по силата на йерархическия и териториален принцип на "строителството" и централистичното функциониране на властта, включват републикански, краеви и областни системи и "клетки" на партийната, административна, военно-полицейска, икономическа, културна, "самодейна", научна, и т.н. власт в центъра и периферииите. Ако в "така създалата се" гигантска пирамида на господстващата класа, започвайки от върхушката в Кремъл, включим и най-дребните властници с техните слуги от всички сфери на държавната и стопанска дейност, на агитпропа и културните лакеи на диктатурата, синекурите от т. нар. обществени организации, църквата и части от "неформалната" интелигенция, които вкупом служат като параван на партийното командване и на полицейското насилие, тази класа, заедно със семействата си, обхваща от 10 до 15 % от населението. Към нея е необходим диференциран подход. Поради йерархията на властта, доходите и привилегиите, нейните пластове имат различна отговорност за престъпленията им спрямо пролетариата от индустрията, земеделието и услугите. Затова и отношението ни към висшестоящите паразити, които са заслужили тотална "дезинсекция" в бъдещата гражданска война, не може да бъде еднакво с това към пластовете от основата на пирамидата, които и днес полагат обществено-полезен труд, срещу заплати на които пролетариите няма за какво да завиждат...

Между двете класи съществува тайна или явна борба, чийто завършек е възможен само като ликвидиране на класовата структура на обществото и охраняващата я диктатура, както това стана в Унгарската революция през 1956 г... **За сега, у нас** (за разлика от другите страни - Русия в Кронщад през 1921г. и Новочеркаск в 1962 г., ГДР – 1953, Чехословакия – 1968, Полша – многократно, в които спонтанните и изолирани стачки и демонстрации биваха потушавани с кръв) **се използва класическия метод на "италианските стачки"** с присъствие на работното място и симулиране на трудов процес и индивидуалните "експроприации" за връщане на част от ограбеното, което стига до 80-90 % от "националния доход", тоест от произведената принадена стойност.

Тази инстинктивна и стихийна съпротива на пролетариата срещу държавата-собственик, е една от съществените причини за днешната дълбока криза на империята и нейното икономическо, а от там и военно изоставане. Политиката на "реформаторите", която цели извличане на държавнокапиталистическата система от "стагнацията", посредством увеличаване на цените, фалити, съкращения и безработица, чрез по-нататъшното диференциране на заплатите и увеличаване на социалното неравенство, може само да засили класовата борба. **Когато членският състав на анархистическата федерация стигне един процент от активното население, когато създадем в индустрията, земеделието, институтите, учебните заведения и казармите мрежа от свързани помежду си, нелегални революционни ядра, ние ще бъдем в състояние да започнем системното разложение, демонтиране и разрушение на държавния апарат и неговата икономическа основа – експлоатацията на наемния труд...**

IV. МЯСТОТО И РОЛЯТА НА “ЗАПАДА” В КРИЗАТА НА ИМПЕРИЯТА ИЛИ ИМПЕРИАЛИСТИЧЕСКИТЕ ПРОТИВОРЕЧИЯ И КОНКУРЕНЦИЯ МЕЖДУ ЧАСТНО-МОНОПОЛИСТИЧЕСКИТЕ И ДЪРЖАВНО-КАПИТАЛИСТИЧЕСКИ МЕТРОПОЛИИ И “КОНВЕРГЕНЦИЯТА” НА ИНТЕРЕСИТЕ НА ТЯХНИТЕ ЕЛИТИ.

§ 21

Когато кризата на империята достигне кулминационната си точка, изходът от нея ще зависи в не малка степен от поведението, политиката и акциите на двете основни класи в “западното” капиталистическо общество – пролетарии и буржоа и техните организации, които за сега са далече от каквато и да е монолитност при определяне на позициите си спрямо навдигащата се от Изток буря...

§ 22

След като сме наясно, че “двата свята” представляват два варианта на една и съща система - капитализма, така както във всички “цивилизации” (включително робската и крепостническата) винаги са съществували техните две форми – държавна и частно-собственическа, е необходимо да проследим исторически еволюцията на империалистическите отношения между “Изтока” и “Запада”, да разкрием определящите го фактори и да формулираме близките и далечни цели на частно-монополистическите велики сили спрямо Руската империя и обратно, като не забравяме, че “Западът” е далече от това да бъде единен, въпреки общите си “юдейско-християнски ценности”, нито “Изтокът” е обединен от “идеалите на маркс-ленинизма и пролетарския интернационализъм” (достатъчно е да напомним за съветско-китайските отношения)...

След военното крушение на Германия и Япония във Втората световна война и залеза на Британската и Френската империи, за няколко десетилетия светът бе превърнат в асиметрични “сфери на влияние” на двете свръх-сили САЩ и СССР. През целия този период глобалните интереси на американския империализъм **диктуваха “опитомяването” на СССР и интегрирането му в завещания от канцлера Метерних и днешен световно разширен “свещен съюз” на властниците,** чиято цел е СЪХРАНЯВАНЕТО НА ИНТЕРНАЦИОНАЛНОТО И СОЦИАЛНО СТАТУКВО В СВЕТА в невралгичните му и второстепенни райони, с оглед организиране на КОНТРОЛА НАД СОЦИАЛНИТЕ ПРОЦЕСИ в него и мирното му преразпределяне между “партньорите”, всеки път, когато относителното равновесие бъде нарушено вследствие неравномерната динамика, с която нарастват икономическите и военни потенциали, създаващи центрове на експанзия или “вакууми”, или поради излезлите из под контрол революционни процеси в кой и да е район от “трите свята”.

“Новата мисъл” на Горбачов, резултат от днешното съотношение на силите и очертаващите се перспективи поне до края на второто хилядилетие, изразявана многократно от 27 конгрес на КПСС и литературните упражнения на новия господар на Кремъл и последвалите политически актове спрямо “огнищата в Третия свят”, **свидетелства за склонността на Москва да заеме мястото си в оркестъра и да участва в “концерта”, който ако се съди по предложенията на стратезите от Пентагона, съвсем няма да прилича на пасторална симфония.**

§ 23

Освен опитомяване на империализма на Кремъл и принуждаването му да приеме изработените от Вашингтон “правила на играта” в Третия свят, от десетина години насам една от главните цели на американската политика е предотвратяването на всяка цена на социалната експлозия на Империята, която по признанията на небезизвестния Зоненфелд “може да струва на САЩ много по-скъпо от една Трета световна война”.

Ако се съди по линията на пропагандата и въпросите, които най-отговорните западни политици поставят на “зелената маса”, те очевидно се надяват да разпилеят критичната маса на революционното недоволство и верижната реакция на социалните взривове, посредством... “свободното пътуване на хора, стоки и идеи, правата на човека”, национал-“социалистическите” центробежни сили в колониите, религията, частната собственост и т.н. В много отношения реформаторските устреми на горбачовия екип са ориентирани в същата посока.

Необходимо е в борбата ни срещу маркс-ленинизма и буржоазните идеологии, да дадем чрез нашата пропаганда анархистически отговор на ОПИТИТЕ ДА СЕ СПАСИ ДЪРЖАВНИЯ КАПИТАЛ И НЕГОВАТА ДИКТАТУРА с помощта на кръпките на конвергенцията, на палиативите, илюзиите и “идеалите” на частното гешефтарство, юриспруденцията, “правовата държава”, патриотарството, църквата и прочие измами и мухоловки, заимствани от арсенала на минали епохи.

§ 24

Важно е да разясняваме, че днешното съвпадение между гледните точки на Вашингтон и Москва и общите практически мерки в много области се дължат на слабостта на руския империализъм. Тя го принуждава да прави отстъпки и в това отношение трябва да се признае реализма на руската дипломация, начиная с ленинско-сталинската, която винаги е съветвала своите политици и маршали да свиват пипалата си пред дебелата тояга на конкурентите ...

§ 25

Основа за вярното ориентиране в световната политика на империалистическите сили (независимо от етикетите им), в тяхните дипломатически ходове, водените преговори и сключените договори трябва да ни бъде съотношението на силите, а не морала и идеите каквито в техния свят не съществуват...

§ 26

... Отговорът на въпроса: Възможно ли е “мирно съвместно съществуване” и спътстващото го икономическо, политическо и - във форс-мажорни ситуации – военно сътрудничество между “Изтока” и “Запада”, следва да се търси в СЪОТНОШЕНИЕТО НА СИЛИТЕ между СССР, САЩ и останалите повече или по-малко “велики”, както и в глобалния анализ на днешната ситуация, бременна със “стагнация”, кризи, крах, войни и революции в перспективата на десетилетието, което остава до двехилядната година. (NB-2016: - Получихме всичко, без революциите.)

...

§ 28

С аналитичния апарат и ограничените данни, с които разполагаме, е невъзможно да се правят дългосрочни прогнози в областта на империалистическите между-държавни отношения. Затова е необходимо да се следят постоянно всички достъпни "канали", по които се сношават днешните велики, както и зоните върху глобуса и факторите, които са от капитално значение за поддържането или рухването на днешното интернационално и социално статукво и чрез пропагандата си да осветляваме събитията и криещите се в тях опасности и перспективи пред човечеството, **да издигаме мобилизиращи работническите класи лозунги и искания и да работим за създаването на истинска световна, интернационалистическа организация на анархокомунистите от ВСИЧКИ страни на петте континента.** Организация, с обща програма и стратегия, чиито членове са споени от революционната солидарност и взаимопомощ.
Защото, единствен реалистичен, рационален и ефикасен отговор на Оруеловия "мир" или на Третата империалистическа война си остава СВЕТОВНАТА АНАРХО-КОМУНИСТИЧЕСКА РЕВОЛЮЦИЯ.

V. Роботронната Революция (Р.Р.) като фактор на Социалната

§ 29

През предстоящите години революционната криза и перспективи, които се откриват пред човечеството, ще нарастват вследствие нахлуването на процесите на АВТОМАТИЗАЦИЯ във всички сфери: производство, услуги, статистика, разпределение, планиране и т.н. **В основата на този процес е съединението на компютрите с роботите. Те създават инфраструктурата на нов свят, в който човекът ще бъде освободен от тежкия, напрегнат и задължителен труд**. Този труд, който е бил досега една от причините паразитите да го избягват, стоварват на други и експлоатират в различни форми: робство, крепостничество или наемен труд. Откъдето и изграждането на апарата на принудата и насилието – държавата, с чиято помощ се поддържа до днес класовата структура на обществото с неговата пирамидална йерархия, централизъм, командване и подчинение.
Заедно с унищожението на принудителния труд, автоматизацията създава за пръв път в историята на човешките общества **свободно време за всички**, технически и комуникационни възможности за информиране на всички нива, както и за **пряко участие в управлението на обществените дела** чрез избора на решение на въпроси от всяка сфера и всякакъв обхват, благодарение на информатиката. При това, пряко участие в управлението (пряка демокрация) дори в планетарен мащаб, а не в рамките на патриархалните и изолирани селски общини, на "свободните градове" от средновековието или на удавените в кръв революционни опити за замяна на властта със самоуправление от Парижката комуна насам.

§ 30

От друга страна, този процес, който за кратко наричаме роботронна революция **(Р.Р.), предизвиква пред очите ни социалната смърт на класите в индустриалното общество и остатъците от предишните цивилизации (селяни, занаятчии и т.н.)**
Най-напред от социал-икономическия живот изчезват селяните – в най-напредналите страни те представляват едва няколко процента от населението.

След това процесът обхваща наемните работници в индустриите, услугите, лабораторните работи и дори в част от научните изследвания.
НО БЕЗ НАЕМЕН ТРУД, НЯМА И КАПИТАЛ!
Свиването на броя на заетите в производството и спомагателните сфери където се създава принадената стойност и реализират печалбите, влече след себе си и смъртта на капитала, растящ от експлоатацията на наемния труд.
В момента, в който автоматизацията стане тотална, частната собственост върху заводи, фабрики, мини, стопанства и т.н., както и върху продукцията става безмислена, защото продуктите не могат да бъдат продавани, при това с печалба, на лишените от труд, заплати и собственост бивши пролетарии, селяни, занаятчии и т.н. От този момент нататък и "законите" на стоковото стопанство и пазара стават невалидни. **Съхранението на класите, неравенството и властта в едно общество, в което не съществува експлоатацията на чуждия труд поради това, че роботронната революция го е заместила с роботите, трябва да се базира изключително върху извън-икономическата принуда на държавата както е било при робството и феодализма.**

§ 31

Желаейки да разширят стоковото стопанство, за да коригират "деформациите на социализма", горбачовци само доказват, че са в закъснение с една епоха в анализите си на предизвиканата от собствената им социална система криза на "съветското" общество. Защото **и в него Р.Р. навлиза в ролята си на велик дестабилизатор**. И в условията на държавния капитализъм тя води до ерозия на социалните, икономически и политически структури и отношения, като извършва далече отиващи промени в класите и професионалните слоеве на Руската империя.
Научно-техническата революция прави необходими промените в организацията и планирането на производствения процес, във формите на собственост, в разпределението и потреблението на продукти и информации, в ползването на ресурсите за лични и обществени нужди – с две думи – промени в цялата обществена организация. Те обаче, са в тотално несъответствие с диктатурата на държавно-капиталистическата класа във всички сфери на живота, с бюрократичното командване, с централизацията в планирането и управлението, подчинени на нейните интереси, с потискането на творческите възможности и инициативи, с привилегированото положение на партийно-административната номенклатура, която по своята същност е паразитна, невежествена, с феодално-милитаристични наклонности при решаването на социалните, икономически и културни проблеми на обществото. Методи, които бяха годни в предишните "цивилизации" на грабежа и камшика, но които приложени успоредно с компютрите и роботите в свят, в който науката, познанията, обмяната на информация, свободата на лични и колективни начинания и творчество, и освободеният от схоластика и догматика човешки интелект, играят и ще играят все по-голяма роля, водят и могат да доведат само до още по-дълбоки кризи.
Създавайки материалните и технологически предпоставки за реализиране на социалната революция, роботронната отваря вратите пред идеите за изграждане на нов свят, с нови начини на регулиране на отношенията между човешките личности, групи и населения на различните региони и страни – от центъра до

перифериите на Империята. С това тя прави още по-анахронични и непоносими полицейските методи и принципи на функциониране на системата.
Заедно с това, Р.Р. дестабилизира и международното положение на Московското господарство. Вследствие по-голямата неприспособимост на държавно-капиталистическите динозаври и парализиращото влияние на тяхната диктатура върху по-благоприятните условия за разгъване на начеталата научно-техническа революция, СССР изостава в развитието на своя икономически и военен потенциал. Това води не само до пречупване острието на империалистическата му експанзия, която до сега бе отдушник на вътрешната криза, но и до обратния процес на свиване и изтласкване на имперското присъствие на Москва в света под натиска на мултинационалния и транснационален частен капитализъм.
Това поставя пред "Третия Рим" изборът да приеме статута на второразрядна, "провинциална" сила с всички произтичащи от това последици ИЛИ, с цената на "стъпки в неизвестността" (във вътрешната и външна политика) да се опита да се "преустрои", за да отвори вратите пред Р.Р. НО точно тук номенклатурата се изправя пред една нерешима дилема: нейните класови интереси и съхранението на господството й изискват това отваряне да се придружава от затваряне на вратите пред Социалната революция, с която е бременна Империята.

§ 32

При подобни тенденции, които все повече ще доминират живота на "соц"-обществото, какво остава на тези, които искат да съхранят на всяка цена агонизиращите социални отношения на неравенство, господство и привилегии, и охраняващите ги институции на властта? Тоест, какво остава на властници и паразити? **И какво на човечеството, което за пръв път в цялото си съществуване има реалните възможности за една тотална еманципация от принудителния труд и заедно с него от властта и експлоатацията във всичките им форми, за да постави началото на разселването и очовечаването на космоса през идните нови хилядилетия?**
С големи скорости властници и човеци приближават кръстопът, от който всички пътища водят или към едно МОДЕРНО И ПЛАНЕТАРНО ИЗДАНИЕ НА РИМСКАТА ИМПЕРИЯ (с партийци вместо патриции, роботи вместо роби и едно лумпенизирано население) с придружаващите я декаданс, византийски интриги, кръвопролитни борби за властта от горе до долу, системно и поставено на "научни основи" оглупяване на поданниците, ИЛИ към една СВЕТОВНА, САМОУПРАВЛЯВАЩА СЕ ФЕДЕРАЦИЯ на всички човешки групи, населени пунктове и народи от всички континенти.
И така, РИМ ИЛИ АНАРХИЯ – тази е истинската алтернатива за човешкия род, в настъпващия ДВАДЕСЕТ И ПЪРВИ ВЕК!

§ 33

Тези процеси и "идеалите" на силните на деня създават интернационални и социални "напрежения", които водят към кризи и конфликти в сравнение с които всичко, което познаваше капитализма до сега, ще прилича на буря в чаша вода. В този смисъл, **РОБОТРОННАТА РЕВОЛЮЦИЯ С ПОСЛЕДИЦИТЕ И ВЪЗМОЖНОСТИТЕ, КОИТО РАЗКРИВА, Е КАТАЛИЗАТОР НА РЕВОЛЮЦИОННИТЕ ЕКСПЛОЗИИ И МАТЕРИАЛНА ОСНОВА НА СОЦИАЛНАТА РЕВОЛЮЦИЯ.**

§ 34

Проблематиката, която повдига Р.Р., поставя изисквания и пред нашата пропаганда. **Промените ще засегнат всички и всичко – от теорията и програмата на Социалната революция до начина на организиране, средствата и методите ни на борба с държавата**.

Много от наследените от 19 век лозунги стават негодни, като мобилизиращ масите фактор. Някои основни, като "Земята на селяните" или "Фабриките на работниците" ще станат съвършенно безсмислени и несъстоятелни, защото тези класи и да не изчезнат в близко бъдеще, ще продължат да свиват относителния си дял сред населението в активна възраст. Земята и фабриките не могат да бъдат предадени на фантоми и едва ли би било справедливо един огромен автоматизиран завод за автомобили или житните поля на цяла една област, обработвани с телеуправляеми трактори, сеялки и вършачки, - и в двата случая, обслужвани от по няколко дузини специалисти – да бъдат превърнати в тяхна колективна собственост?!

Очевидно, ще ни се налагат все повече и по-радикални промени в програмите, в исканията и пропагандата ни изобщо, все повече лозунги, като зовът: "Искаме работа и хляб!", ще се заменят от **искания за създаване на комплексни и еднакви за всички възможности и условия за свободно избираното и хармонично развитие на човешките личности. За свободното асоцииране на техните творчески усилия, за развитието между тях на солидарността и на взаимопомощта с оглед великото бъдеще, което предстои на човешкия род.**

VI. **ОТГОВОРЪТ НА ДЪРЖАВНО-КАПИТАЛИСТИЧЕСКАТА КЛАСА**

§ 35

Отговорът, който номенклатурата дава на революционната криза, се нарича "ГОРБАЧОВИЗЪМ". Той има многобройни синоними и съставки: перестройка, ускорение, гласност, демократизация, повече социализъм, самоуправление, авто-финансиране и различни палиативи на "смесената икономика", като разширение на частния и кооперативен сектори, изполичарство, аренда и т.н. Но въпреки богатия словесен асортимент на "новото мислене", днешното имперско ръководство "няма рецепта". ТО НЕ ЗНАЕ КАК ДА ОТВОРИ ВРАТИТЕ ЗА Р.Р. и ДА ГИ ЗАТВОРИ ПРЕД СОЦИАЛНАТА РЕВОЛЮЦИЯ. Горбачов и колегите му отказват да разберат, че задачата за "квадратурата на кръга" НЯМА РЕШЕНИЕ. Единственото, което са проумяли е, че нещата не могат повече да останат по старому. Затова са и различните експерименти, лозунги, заклинания, търсене на "философския камък на обновата" и колебливите крачки напред и назад върху вътрешната и международна сцена, до които управляващата върхушка е принудена да прибягва. Тя иска отсрочване на приближаващия падеж на историческата полица чрез различни варианти на "НЭП"-а и "дирижираното стопанство" вътре в Империята, и всевъзможни концесии и комбинации - вън от нея...

§ 36

Да се представя тази неуравновесена, реформистична политика на днешния господар на Кремъл и близкото му обкръжение, като атака срещу интересите на "бюрокрацията", чиято еманация са, означава да не се разбира нищо от

същността на държавнокапиталистическата класа, нито от реформистичната й фракция/партия. Нейната "нова" политика цели старите класически цели: Съхранение на господството си вътре и на интернационалното й положение (или имперския статут) навън, в новата обстановка на вътрешна и международна криза на СССР, която е част от кризата на световния капитализъм. Заедно с това, реформистката политика и комбинаторика представляват ПОСЛЕДЕН опит да се защитят ПОСЛЕДНИТЕ класови структури и интереси, против курса на общественото развитие.

Това се вижда от експлицитно изразеното намерение да се съхранят на всяка цена **"трите кита" върху които почива системата: еднопартийната диктатура, контролът върху икономиката и "прогресивното" увеличение на социалното неравенство чрез преразпределението на "националния доход...** въпреки апелите за "повече демокрация, самоуправление и социализъм"...

...

§ 38

Сравнението между нужните условия за разгъване на Р.Р. и анализите и предложенията, които се съдържат в реформаторските документи, свидетелстват за закъснение на горбачовци с една епоха. Техните алфа и омега са използване на "преимуществата" на стоковото стопанство и пазара с неговите "закони и механизми" в условията на "гласност" и "социалистически плурализъм"...

Възлаганите надежди върху "смесената икономика" и коригиращата роля на законите и механизмите на пазара напомнят НЭП-а и едва ли ще дадат много по-различни резултати от известните...

§ 39

За пръв път "новата икономическа политика" на болшевишката власт бе прокламирана през 1921 г., когато работническите елементи вън и вътре в партията предприеха комбинирана атака срещу диктатурата и експлоатацията. Тази "нова" политика на Ленин и съратниците му отстъпваше на частните собственици част от "социалното пространство", овладяно от държавния капитал. Една от целите беше създаване на ВРЕМЕННА СОЦИАЛНА ОПОРА НА ДЪРЖАВНО-КАПИТАЛИСТИЧЕСКАТА ДИКТАТУРА в лицето на агонизиращите, но още не "отмрели" съвсем класи на старото руско общество: селяни, занаятчии, търговци, спекуланти и "патриотични капиталисти". (Още преди 1921 г. Ленин и Троцки бяха отворили вратите на "новото" държавно чиновничество за разорените дворяни, за офицерите и бюрократите или за "спецовете".) След провъзгласяването на НЭП-а, в болшевизираната родина започнаха да се "възвръщат" "сменовеховците" с Устрялов, червени графове като Ал. Толстой, Еренбурговци и пр. белогвардейски "сволочи" и носталгици по възкръсващото в нова форма имперско минало.

Загубата откъм социално пространство се компенсираше с печалбата на време за "предишка", необходима за укрепване на диктатурата и създаване на собствена социална опора на разрастващия се и готов да погълне всичко държавен капитал, чийто ембрион се намираше в утробата на партията на маркс-лениновите лумпени.

От тогава до днес, **всеки път когато кризата застраши социалното статукво в коя да е от "соц"-страните, "реформаторските" фракции прибягват до разширяване на социалната си база чрез присъединяване на спекулантите и дребните частни собственици срещу пролетариата.** Изключение от това правило не прави и горбачовизма. Тази "нова" политика традиционно е антиработническа! Тя облагодетелства "непманите" и концесионерите, но още в началния си вариант се сблъсква с работническата класа, за която в споровете си с Ларин, Шляпников, Мясников и т.н., Ленин казваше, че е ДЕКЛАСИРАНА. Макар и малобройна и обезкръвена от войната и революцията, тя отказа да се подчини на "пролетарското градоначалство" и отговори със стачки, саботажи и избивания на скъпо-платените надзиратели и "спецове". Накрая тя въстана. Контрамерките на "совнаркома" бяха кръвожадни репресии в Кронщад, които не отстъпваха на Версайските палачи на Парижката Комуна, и масово депортиране далече зад Урал на стачкуващите в знак на солидарност "декласирани" работници от Петербург и Москва или корумпиране и интегриране на поддаващите се, чрез стимулиране на кариеристичните и паразитни наклонности у държавните службогонци или на спекулантския "гений" у обичащите мириса на парите чрез НЭП-а.

Днешният разширен вариант на тази политика носи същите черти, но уедрени като с лупа. При това, той цели стабилизирането на вътрешното и световно статукво чрез **конвергенцията на частните и държавни собственици вън и вътре** в Империята...

По отношение на частно-собственическите кърпежи на Горбачов, в нашата пропаганда трябва да подчертаваме, че подобна политика не може да се счита априори за невъзможна поради идеологически или "принципни" съображения на проводниците и критиците й. В света на политиката идеологиите и принципите служат на властта, а не обратно. Още повече, че **частната и държавна собственост не са несъвместими или противоположни.** На Запад смесената икономика, при доминиране на частния сектор, е практика и "идеал" на много политически партии – либерални, клерикални, социалдемократически без да говорим за партиите на фашизма. Ще бъде предвзет догматизъм, ако постулираме несъвместимостта им в условията на "социализма". **СОБСТВЕНОСТТА Е ЮРИДИЧЕСКИ ИЗРАЗ НА ИКОНОМИЧЕСКАТА ВЛАСТ НА ГОСПОДСТВАЩАТА КЛАСА** и произтичащите от това отношения на експлоатация на наемния труд. В "соц"-обществото те са доминирани от държавно-капиталистическата класа. Вграждането на частните собственици, които не противоречат на класовото общество (даже го предполагат) в тези отношения, е въпрос на организиране на контрола над тях от страна на държавния капитал. А повече или по-малко, трайното им ТОЛЕРИРАНЕ ИЛИ ЛИКВИДИРАНЕ зависи от социалните, икономически и политически нужди и интереси на господстващата класа в даден период от нейното съществуване. Оценката на всеки "НЭП" и последиците от нея, трябва да правим от позициите на пролетариата и програмата на Социалната революция...

§ 40

В стремежа си да се избави от призраците, които се разхождат в Романовските палати и из необятната Империя, Михаил Горбачов говори за БОРБА С БЮРОКРАТИЧНИЯ АПАРАТ. Той прави различни предложения за "преустройството" му, за неговото преполовяване и дори за ликвидиране на "бюрократизирането" на партията и държавата.

Понятието **"БЮРОКРАЦИЯ" означава дословно власт на бюрата и следва да се разбира като власт на държавния апарат с всички негови институции и органи.** Ако не се връщаме в предкапиталистическите "цивилизации", по какво се различава бюрокрацията или ВЛАСТТА НА ДЪРЖАВНИЯ АПАРАТ в буржоазното и "съветско" общества?

Държавната бюрокрация в СССР е неколкократно по-голяма от тази в страните на частния капитал. Тя е погълнала всички ДРУГИ БЮРОКРАЦИИ в индустрия, търговия, услуги, финанси, политически партии, различни обществени, спортни, културни и др. организации, които са съществували в относителна независимост спрямо държавата. Не са останали вън от обсега й и религиозните институции, чиито йерарси са превърнати в доносници на тайната полиция.

Бюрокрацията на държавнокапиталистическото общество експроприира класите на частните експлоататори (и масата на индивидуалните производители). **Чрез ЕТАТИЗАЦИЯТА НА ИКОНОМИКАТА тя става колективен собственик и експлоататор на наемния труд във всички сфери, превръщайки се в това, което наричаме държавнокапиталистическа класа.** Завоюването и поддържането на този социален, икономически и юридически статут се осъществява чрез нейната диктатура, тоест чрез безразделната и неограничена власт на държавните органи, чийто човешки пълнеж образува различните етажи, слоеве и структури на бюрокрацията. Но, ако това е така, то защо от времето на Ленин йерархическият връх на бюрократичната пирамида говори за "безпощадна борба" с основата си?

Една от причините за упоритите "антибюрократични" пристъпи на върхушката са фракционните борби за властта между различните кланове и настаняването на свои "хранени хора" на всички нива на партийния и държавен апарат.

Друга причина за периодичното разтерзание на определена част от бюрократите цели уталожването на гнева на тълпите и вдъхване на нови надежди и илюзии.

Накрая, крещящата нужда от модернизиране на икономиката, армията и т.н. налага обновяване на бюрократичния материал в съответните сфери и сектори.

Методите с които периодично се свалят цели слоеве от бюрократичната машинария и замяната на амортизираните части с резервни, зависят от дълбочината на кризите, предизвикали тези процеси и от съпротивата на обречените.

Трябва да подчертаем, че в цялата "съветска" история няма "вожд", начиная с Ленин и Сталин, който да не е обявявал война срещу "бюрократизирането" на държавния и партиен апарат, което е безмислица, тъй като **ДЪРЖАВАТА И ПАРТИЯТА СА СИНОНИМИ НА БЮРОКРАЦИЯТА.**

Тази "борба" се е водила неизменно с бюрократични методи и средства и винаги е завършвала, дори и след кръвожадните сталински вакханалии, с регулярното и експоненциално извисяване на кривата, която СОЧИ РЪСТА НА БЮРОКРАТИТЕ В СССР. В 1922 г. в последните си статии *"Как да*

реорганизираме Рабкрин?" и *"По-добре по-малко, но по-добре",* Ленин пише, че *"въпреки цялата ни архи-революционност, нашият държавен апарат по нищо не се различава от царския, ако изключим комунистическите етикети и това, че за пет години (от 1917 до 1922 г.) е нарастнал от 1 300 000 на 1 500 000 души."* В навечерието на Втората световна война, въпреки милионните "чистки", екзекуции и концлагери, бюрократите са надхвърлили десет милиона. Двадесет години по-късно, по времето на Хрушчов те са около 20 милиона и социолозите считат, че ако тези темпове на "ръст" продължат, цялото активно население на СССР няма да бъде достатъчно за попълване щатовете на бюрократичните институции още преди началото на идния XXI век, а в най-новата "епоха на перестройка" ни казват, че **само във ведомствата на министерствата, броят на паразитите-бюрократи е надхвърлил двадесет милиона и че ако държавната машина не се освободи поне от половината, тя рискува да загине от затлъстяване и задушаване.**

Днешният "борец" срещу бюрокрацията не можа да измисли за три години нищо по-различно от лениновата мярка със 70-годишна давност: борбата с "лошата" бюрокрация и нейните "звезди на хазнокрадството" да се води от своего рода рицарски орден от супер-бюрократи със супер-заплати и супер-пълномощия. Тоя орден има за свой праобраз "Рабкрин", който се ръководеше от "народния" комисар Йосиф Джугашвили-Сталин. Известно е как завърши неговата "борба" с бюрокрацията.

Към старите, класически и хронически мотиви на словесните антибюрократични атаки, днес се прибавят нови. Развитието на технологиите и автоматизирането на производствените процеси, на услугите и на управленческите функции (или най-малко – навлизането на новите техники и методи в тези сфери, които са царството на бюрокрацията) водят до изменения в анатомията, физиологията и дори природата на "съветското" общество с неговите класи и отношения. Това е една от основните причини за дълбоката и всеобхватна криза, която прави НЕВЪЗМОЖНИ частичните и палиативни третирания и санирания от миналото. Тук горбачовци се сблъскват с невъзможността да поставят командното положение на своята бюрокрация в съответствие с необходимите условия за развитие на новите технологии, на манипулиращите с тях човешки сили и със структурните изменения в класите от които е композирана държавно-капиталистическата система, т.е. с необходимостта от създаване на нова организация на обществото, която е несъвместима с бюрократичния централизъм и командване. Но това не може да бъде сторено, ако ДЪРЖАВАТА, СОЦИАЛНОТО НЕРАВЕНСТВО И КЛАСИТЕ не слезнат от историческата сцена. Точно това, по разбираеми причини, горбачовци не желаят. Затова те търсят усилено една нова, ПО-МОДЕРНА КОМБИНАЦИЯ МЕЖДУ РАЗВИВАЩАТА СЕ Р.Р. И СВОЯ ПАРАЗИТИЗЪМ С ОХРАНЯВАЩОТО ГО НАСИЛИЕ. В това е същността на прословутата "перестройка" на държавния и партиен апарати.

Какви са шансовете на реформаторите да назначат една нова бюрокрация, която да служи по-ефикасно на техните вътрешни и имперски интереси в ерата на Р.Р., която да няма слабите страни на висшестоящите партийни мамути от предишния ледников период, приличайки им в останалото?

Не големи, защото скоростите в тази нова ера са огромни, а горбачовци губят прекалено много време за преодоляване съпротивата на фракцията на "старите", чието елиминиране е необходимо, за да се преразпределят бюджета и привилегиите и се позволи заемането на капитанския мост от една технокрация, както казват на Запад, което е още една илюзия защото такава бюрокрация няма и не може да има – НАУЧНОТО или по-общо ИНТЕЛЕКТУАЛНОТО ТВОРЧЕСТВО и БЮРОКРАТИЧНИТЕ "СПОСОБНОСТИ" СЕ РАЗВИВАТ В СФЕРИ, КОИТО НЯМАТ ОБЩО СЕЧЕНИЕ, или още по-точно – са обратно-пропорционални.

Другата възможност за решение на бюрократичния въпрос, въпреки скопените спорадични и демагогски апели към плебса, е абсолютно нежелана от горбачовци – при септемврийското му сибирско "отиване сред народа", се разбра, че Горбачов не може да си позволи да призове "хунвейбините да стрелят по щабовете", с което за известно време Мао Цзе Дун бе взел връх над противниците си. Той знае не по-зле от "консерваторите", че "новата класа" събира като във фокус плебейската омраза и всеки флирт с пролетариата може да доведе до изгубване на контрола над прочистването на апаратите, защото по нивото на своето развитие, днешна Русия е много по-близо до Унгария, Полша и Чехословакия, отколкото до "народен" Китай. Затова, неможейки да действа революционно срещу "бюрокрацията", чиято най-висша еманация са той и фракцията му, Горбачов е заставен да действа, като държавен мъж и "мениджър".

Какви могат да бъдат резултатите от търсените в тази посока реформи и обновяване на държавнокапиталистическото общество? Повече или по-малко удачни промени сред началстващите и привилегированите вече са в ход. Те могат да засегнат конкретните интереси на значителен процент от тях, да понижат едни, да пенсионират или "пауперизират" други и да доведат до "лични драми" трети, без да променят с нищо статута на господстващата класа от паразити или да ги лишат от тяхната "историческа мисия". (В години на кризи, и в рамките на либералния капитализъм стават фалити, разорявания и дори самоубийства.) Реформите не могат и не целят разрушаването на класовата пирамида на "съветското" общество и диктатурата на държавния капитал. Напротив, ако се съди по конституционните проекти на Горбачов, има всички изгледи да се засилят централизацията и концентрацията на властта и неравенството, а нищетата и привилегиите да се увеличат. Извънредните пленуми на ц.к. и сесията на върховния съвет в началото на есента, които поставиха "съветската демокрация" пред свършените факти, свидетелстват за "задълбочаване" на дворцовата революция в тази посока. Само, че **в епохи, подобни на днешната, "просветения абсолютизъм" се е превръщал винаги в предверие на Социалната революция**. Разбивайки държавната машина с всичките й институции, колела, трансмисии и винтове, които правеха възможни господството и паразитизма, експлоатацията и неравенството, стоковото стопанство и "социалистическия пазар", заедно с тяхната основа и антипод – наемния труд, единствено тази революция е в състояние да даде простор за развитието на обществото и свобода за човешките личности през настъпващия XXI век. В тази перспектива, "антибюрократичната" борба на горбачовци, която е административен израз на фракционната, ще продължи да дестабилизира диктатурата, парализирайки нейната репресивна мощ, вследствие поставяне под

въпрос на интересите на значителни сектори на господстващата класа и ликвидиране на нейното "морално-политическо единство".

§ 41

Демократизацията или демокрацията, която е друг основен лозунг на горбачовизма, принадлежи също към категорията на политическите безмислици. С нея се камуфлира класовия характер на робовладелската или буржоазна държава, която, като всяка държава, предполага патриции и плебеи, началства и подчинени, паразити и експлоатирани. Партийният плурализъм, съответства на частнособственическия, докато на държавния капитал с неговия МОНОПОЛ В ИКОНОМИКАТА кореспондира ЕДНОПАРТИЙНАТА ДИКТАТУРА В ПОЛИТИКАТА. Тук класата на паразитите е експлоататорска само доколото ПРИТЕЖАВА властта. Падането от върха на йерархическата пирамида означава край на празника и евентуално пролетаризиране, ако не и "оземляване". Затова "демократизацията" на диктатурата е от лукаваго. Образуването на фракции или "партии" вътре в държавно-капиталистическата класа и нейната единствена партия са възможни само като изключения, вследствие тежки кризи като днешната, изходът от които е неясен и нееднозначен, а не като "игра" в политиката, чийто прототип при частния капитализъм са ПАЗАРНАТА ИГРА И КОНКУРЕНЦИЯТА.

§ 42

В тази светлина, нашата пропаганда трябва да подчертае ограничеността на "борбата" с трупа на Сталин или "култа на личността" в официалната партийна новореч, защото МАРКСИЗЪМ = ЛЕНИНИЗЪМ = СТАЛИНИЗЪМ и разликите между "класиците" не са от естество да променят физиономията на роденото от октомврийския преврат през 1917 г. общество. Ако Сталин, който е продукт на системата, бе консолидирал господството на класата на държавните капиталисти ("бюрократите" както посочихме, е термин, който стеснява характеристиките на тази класа, вземайки само отделни нейни белези и прави понятието неопределено, напускайки почвата на класовия анализ на "съветското общество"), нейното създаване има много по-дълбоки корени и причини, част от които лежат в марксизма, но главните са В СЪХРАНЕНИЕТО НА ВЛАСТТА, ДЪРЖАВАТА, РАЗЛИЧНИТЕ ИНСТИТУЦИИ, ПАРТИЯТА, ЙЕРАРХИЯТА, НЕРАВЕНСТВОТО И ЕКСПЛОАТАЦИЯТА, СЪХРАНЕНИЕТО НА СОБСТВЕНОСТТА, СТОКОВОТО ПРОИЗВОДСТВО, НАЕМНИЯ ТРУД, ПАРИЧНОТО ВЪЗНАГРАЖДЕНИЕ, ОБРЪЩЕНИЕ и т.н., и най-вече В НЕУСПЕХА НА ПРОЛЕТАРИАТА ДА ПРЕОДОЛЕЕ ИСТОРИЧЕСКАТА ОГРАНИЧЕНОСТ НА КЛАСОВИТЕ ОБЩЕСТВА И ДА ИЗВЕДЕ СОЦИАЛНАТА РЕВОЛЮЦИЯ ОТВЪД ТЕХНИТЕ ПРЕДЕЛИ.

§ 43

От такива позиции трябва да изразим и нашето отношение към разните юридически и архивно-исторически актове на либерализиране на... миналото и "възкресението на мъртвите", които въодушевяват част от "народната" интелигенция. Реабилитацията на избитите от Сталин болшевики в борбата за властта, е съвършенно второстепенен въпрос и ако процесът спре там, както това стана преди 30 години по времето на Хрушчов, можем да считаме, че държавно-капиталистическата класа е спечелила още една от битките. (Защото реабилитацията от страна на Ватикана на някои от жертвите на инквизицията, като Галилео Галилей, не поставя под въпрос съществуването на църквата!)

За нас въпросът на въпросите, е ликвидирането на диктатурата на държавния капитал, на която Сталин бе само едно от оръдията. Ако този въпрос все още не може да се поставя открито в "неформалните" клубове, събрания и митинги, които стават сега в СССР, това следва да бъде сторено НЕЛЕГАЛНО, чрез позиви, брошури и т.н., като се напомня, че изпратените в царството на сенките от Сталин първо- и второ-разрядни болшевики, не бяха врагове на диктатурата и експлоатацията, на паразитизма и привилегиите на "бюрокрацията". Липсата на ясно идейно разграничение между партийните палачи и жертви, обяснява между другото нравственото безсилие и хленч пред смъртта, в която последните не виждаха никакъв исторически смисъл.

Трябва да разясняваме, че дори и да се съдържа истина в твърдението, че Сталин е разрушил старата болшевишка партия на Ленин – Троцки – Зиновиев – Каменев - Бухарин и т.н., това не значи, че тя е имала крайна цел, различна от създалата се вследствие чистките и "израждането" – "нова партия", нито че първата е експроприирала капитала и унищожила паразитната машина на държавността, а втората – експроприирала мнимите завоевания, както се опитват да ни уверят някои троцкистки мохикани на "непростituирания марксизъм". Ликвидирайки партиите на якобинци и жирондинци, термидорианската и бонапартистка партии на френската буржоазия не засегнаха основите на раждащото се с френската революция господство на буржоазията. Въпреки разликите в театралната част на историята, в декора и състава на актьорите, дори в пътищата на създаване на буржоазното общество, днес никой не нарича парламентарната монархия или република една **"изродена буржоазна държава",** както правят това "истинските ленинисти" и троцкисти. Въпреки своите зиг-заги, френската революция създаде днешното общество с неговата икономика и класово господство, независимо от това, че върху корпусите му стоят още залепени лозунги, като **"свобода, равенство, братство",** че в своето детство буржоазната държава бе дори... атеистична и днешните й политически мъже изпитват известно стеснение пред "ексцесите" от младенческия период на своята история.

§ 44

Горбачовото запълване на "белите страници от историята" ще бъде само нейната поредна и по-изкусна фалшификация. Затова е забранен достъпа до остатъците от архива на Че-Ка, ГПУ, НКВД и КГБ. Това се прави не "за да се укрият десетките хиляди стари болшевики", както се твърди в резолюция на един от "четвъртите интернационали", чиято посмъртна реабилитация и "интеграция" в к.п.с.с. вече е започнала (дори има предложение за **посмъртното изключване** "на най-голямия престъпник на всички времена – Йосиф Сталин от редовете на КПСС" и реабилитирането на "шпионина на Микадо, Хитлер и Уол Стриит" – Лео Троцки.

Някога, римските императори, за да утолят "кръвожадността на плебса", хвърляли живи християни на лъвовете. Днешните московски цезари искат да излъжат тълпата с втръсналата игра с трупове. Същевременно, те унищожават архивите, за да заличат престъпленията на своята класа спрямо десетките милиони избити селяни, работници и революционери, които те и буржоазните им колеги от Запада премълчават. Десетки милиони, чиито мъчения, депортации, затвори, концлагери и екзекуции са цената на консолидирането на сталинската диктатура, чиито основи са прогизнали в кръв и с която "великите демокрации" бяха в съюз, в борбата за "освобождение на човечеството от кафявата чума".

(Този съюз е безспорното доказателство, че не "ЧОВЕШКИТЕ ПРАВА" И ИДЕОЛОГИИТЕ, а печалбарските и имперски интереси са тези, които определят политиката и коалициите в днешния и вчерашен свят.
Затова би било престъпна наивност, ако не и предателство спрямо народите от Изтока, да се разчита на хуманизма и свободолюбието на "свободния свят" или на "правовата държава" на Горбачов и неговата борба с "престъпните последици от култа". НИКАКВО ДОВЕРИЕ В ГОРБАЧОВИТЕ УСМИВКИ И НИКАКВИ ИЛЮЗИИ СПРЯМО "РЕВОЛЮЦИОННОСТТА" НА "ПРОСВЕТЕНИТЕ" ДЕСПОТИ! Пролетариатът и тези, които искат да го водят в огъня на революционната борба, не трябва да вземат желанията си за реалност. Днешният флирт на диктатурата с либерализма в политиката и в икономиката е принуден от социалната и международна криза на СССР. За провеждане на реформите и утвърждаване на властта на своята фракция, горбачовци се нуждаят от сътрудничеството на междинните слоеве в пирамидата на държавно-капиталистическото общество, с които искат да разширят социалната си база. Всичко това затруднява една тяхна фронтална атака срещу пробуждащите се от летаргията и ужасите народни маси, която би отблъснала търсените съюзници за борба с другите фракции. Но, когато кризата стисне в мъртва хватка гушата на държавния капитал, тогава ужасените от страха пред възмездието и загубата на рая кланове на мафията, могат да направят отчаян опит да се задържат на върха с цената на нови реки от кръв. Единственото на което може да се разчита в такъв случай, е СЪЗДАВАНЕ ОЩЕ ОТ СЕГА НА НЕЛЕГАЛНА РЕВОЛЮЦИОННА ОРГАНИЗАЦИЯ, която да насочва спонтанно навдигащите се маси към смазване на диктатурата, разрушаване на нейните институции и навличане на усмирителната рубашка на побеснялите началства на полицейския марксизъм.

§ 45

Въпросът за "модернизацията" или ускоряване на развитието на "съветската" икономика, е въпрос на живот и смърт за диктатурата. Неговите международни и вътрешни аспекти са посочени отчасти в предишните параграфи. Скоростите, както и самото развитие не могат да надхвърлят пределите, поставени им от ограничеността на социаликономическата и политическа система. Ускорението, което е главна цел на Горбачов, в условията на капитализма (частен или държавен) е преди всичко ФИНАНСОВ ВЪПРОС. Въпрос на инвестиции, на увеличени капиталовложения в науката, изследванията, новите технологии и материалното заинтересуване или купуване на "трудовия ентусиазъм" на инжинерно-техническия слой на хората на наемния труд, част от които се стремят да подражават на дадения им от бюрокрацията "личен пример" за стил на живот.
Решението на тези финансови проблеми предполага извличането на по-голяма маса принадена стойност от стомилионния пролетариат и насочването й към сектори от които зависи ускореното развитие на имперския военно-промишлен потенциал. Набирането на необходимите финансови средства за "перестройката" горбачовци могат да търсят в следните посоки:
1) Елиминиране на част от днешната бюрокрация по критерии на политическа "целесъобразност", административна компетентност, полезност за общите интереси на господстващата класа и т.н.
2) Намаляване на доходите и привилегиите на друга нейна част, без да я пролетаризират, с оглед облагодетелстването на нови слоеве, тоест

преразпределяне на лъвския дял от "националния доход" между различните фракции на държавно-капиталистическата класа, което е икономическата основа на нейната вътрешно-класова борба.
3) Увеличаване на колониалната експлоатация и изтръгваните печалби от сателитите, което ще засили антиколониалните настроения и изяви във всички класи от перифериите. Заставяйки "националните бюрокрации" да провеждат нови болезнени прекроявания на доходите на "своите работници", Кремъл ще доведе там социалното напрежение до прага на експлозиите.
4) Спестявания от разоръжаването, което ще предизвика недоволството на военната компонента на господстващата класа и ще отслаби интервенционистките възможноси на метрополията в случай на революционни ситуации в различни части на империята.
5) Засилване експлоатацията на "собствените" работници, която също ще бъде диференцирана и съпътствана с облагодетелстване на някои нови и по-високо квалифицирани тяхни слоеве. (Навярно ще се извърши опит да бъде заместена днешната работническа "аристокрация" от потемкиновски "герои на соц-труда", профсъюзни бюрократи, синекури и доносници, с нова, по-полезна от гледна точка на нуждите на роботронната революция.)
6) **Използване на различните механизми и трикове на класическия либерален капитализъм: още по силно йерархизиране на заплатите, лични поощрения "според заслугите", безработица, фалити и галопираща инфлация,** с оглед ПРИДАВАНЕ НА ПО-ГОЛЯМА РОЛЯ НА ИКОНОМИЧЕСКАТА ПРИНУДА, ОТКОЛКОТО НА ПОЛИЦЕЙСКАТА С НЕЙНИТЕ РЕКВИЗИТИ ОТ СТАЛИНСКИТЕ ДЕСЕТИЛЕТИЯ.
7) Отваряне на вратите пред чуждите капитали, което ще повлече неизбежно деление с тях на плодовете на ограбвания туземен труд.

Горбачовци сигурно ще използват комбинирано тези възможности, с явно предпочитание към последните, тоест към "прогресивното" свличане кожата на пролетариата от колониите и метрополията, защото **атаката срещу "бюрокрацията"** е в разрез с природата и историческите интереси на нейната върхушка. Тя е несъвместима с "нормалните" процеси на създаване и разрастване на бюрократичния тумор в разделеното на властници и управлявани класово общество и е противопоказна на законите на противоестествения бюрократичен подбор.
И така, "резервите" на реформаторите са в увеличението на експлоатацията на работниците и инвестициите на западни капитали в "съветското" стопанство. Но последните са "дар на данайците", които изискват отваряне на решаващите сектори на одържавените индустрии, търговия, финанси и пазари за чуждите капитали и стоки, емитиране на ценни книжа срещу заемите, конвертируемост на рублата, интегриране на СССР в СТО, в международния валутен фонд, световната банка и пазар, и т.н. Но точно в тези джунгли се крият само част от опасностите за горбачовци, които са свързани със силата на финансовия капитал и мулти- и транснационалните компании с техните стремежи да контролират и да експлоатират всеки кът от планетата с неговото население и икономика.

Ще отиде ли "Запада" на тази "историческа среща" и колко далече могат да стигнат неговите парично-стокови "дивизии" на "Изток"?
Тези, които мислят, че липсата на гаранции от страна на Кремъл за печалбите на западните капиталисти могат да станат бариера за тяхната експанзия се лъжат. Гаранция е слабостта на СССР, а "правата на човека", както казва Рокфелер, са много тънка паяжина срещу алчността и апетитите на аферистите, които управляват "свободния свят". Това което ги интересува и ще определи тяхното поведение, е дали процентите от капиталовложенията в Московската империя ще са по-високи от извличаните в "родината". **Тук единственото неизвестно е реакцията на руските пролетарии и тези от колониалните периферии, които ще трябва да понасят освен "отечествените" експлоататори и либералните вносни гешефтари. Срещу тяхното революционно недоволство и акции, последните ще се нуждаят от гаранциите на горбачовата "правова държава".**

§ 46

Ваканционните литературни упражнения на Горбачов в неговата "Перестройка", многобройните речи на кохортата от съмишленици като Заславска, Аганбегян и т.п., дават ежедневни доказаелства за необратимия упадък на техния марксизъм. Инфантилно-фолклорната им "мисъл" звучи като реквием на една доктрина, която бе овладяла мозъците на милиони полуинтелигенти и работници. И ако идейният спор с последните превъплъщения на "абсолютния марксистки дух" е излишен и под достойнството ни, практическата страна на тази "нова мисъл" и "философия" на "единството на света", заслужават заостреното ни внимание. Защото, когато външния министър Шаварнадзе заявява в духа на горбачовизма, че *"борбата между двете системи не е повече един закон на историческото развитие",* а новопроизведеният партиен идеолог Вадим Медведев съобщава в първото си публично откровение, че капитализмът и социализма не са толкова различни и че пътищата им неизбежно се пресичат, това означава, че **Кремъл желае "страстно" да замени стратегията на конфронтация и борба за световно господство с тази на класово сътрудничество и конвергенция в световен мащаб.**
Икономическите корени на новата "теория" са в слабостта на "съветския" стопански и военен потенциал. Това обстоятелство ще определя външната политика на Москва през следващото десетилетие. И в компромисите и сделките с Вашингтон и останалите европейски и световни столици, по всяка вероятност тя ще отиде много по-далече от хрушчовото "Да търгуваме, вместо да воюваме!" Не е изключено и да започнат да се... "обичат".
Това впечатление се създава и от стратегията и "правилата на играта", които САЩ се стремят да наложат. **И никакви принципи, идеали и символи не могат да станат преграда пред очертаващата се "осмоза" на доктрините и практическата политика. Взривната ситуация и огнищата на класовата борба върху всички континенти, както и нуждата от колективен отговор на общите и специфични проблеми, които разгръщащата се роботронна революция поставя пред първото, второто и трето стъпала на стария свят, принуждават публичните мъже на двете "свръх-сили", а след тях и останалите, да търсят нови равновесия и мир между експлоататорските**

класи в планетарен мащаб. И "конвергенцията на капиталите в смесената икономика" е само един от пътищата към съхранение на днешната социална и интернационална система.

Дали подобна политика е реализуема, в каква степен, до какви граници и на каква цена? И ако – да, до какви резултати и изменения в статуквото на "съветската" империя и останалите страни и "светове" може да доведе този процес и тясното класово сътрудничество, е сериозен въпрос, който се нуждае от сериозни изследвания. Във всички случаи би било грешка да не се разбират връзките между кризата на империята и общата световна криза на капитализма във всичките му форми, варианти и стадии. Това прави големите и малки столици сговорчиви и взаимно отстъпчиви в днешната фаза на нови "СВЕЩЕННИ СЪЮЗИ". Те могат да станат правило за всяка от държавите, когато кризата ще тика господстващите класи и техните партии към създаване на коалиционни правителства за "национално спасение и обединение". Днешна Франция, Италия, Испания или интензивните преговори в Афганистан, Ангола, Никарагуа, Полша и другите "горещи точки" на планетата не са последните примери на "национално единство". Първообраз на коалиционните правителства са срещите "на високо равнище" и придружаващите ги тайни и явни договори. През тази призма трябва да се разглеждат и 23-те или 2300 канали по които се осъществяват сношенията и "мирното съвместно съществуване" между "Запада" и "Изтока", което е част от колективния отговор, който господстващите класи дават на кризата в "най-слабото звено" на световния капитализъм и нейните далече отиващи последици.

§ 47

Колкото и убога да е "новата мисъл" и несъстоятелни практическите мерки, колкото и нищи духом да са идеолозите на "перестройката", колкото и лишена да е от историческа перспектива реформистчната им политика, колкото и в противоречиви отношения да са тяхната военна (или имперска) политика с вътрешната (или социалната), колкото и да е вярно, че настъплението по един от тези два "фронта" е неизбежно свързано с отстъпление по другия, би било капитална грешка, ако не разберем, че горбачовата фракция създава надежди и илюзии вътре и вън от империята, които НЕ ЩЕ СЕ РАЗСЕЯТ ОТ САМО СЕБЕ СИ. Грешка би било, ако подценяваме нейния прагматизъм и хамелеонски способности за приспособявне.

Както в международен план (макар империализмът да има спрямо СССР поне толкова лица, колкото и Янус, без да говорим за "съветското" двуличие спрямо неговите империалистически конкуренти и партньори в "играта") Кремъл се стреми да разкъса изолацията и да се присъедини към "Свещенния Съюз", така вътре в Империята **горбачовци търсят изход и решения на "предреволюционната криза" (както "самият" генерален секретар определи полученото от Брежнев и от смутните времена на Андропов и Черненко наследство).**

Новите "просветени" наематели на романовските палати се опитват на всяка цена да обезвредят мините и да избегнат революционната експлозия. Без да

забравяме класовата природа на реформаторската фракция, която е "най-точния израз" на влязлата в... кьор-сокака бюрокрация, тя се придържа към политика на балансиране между "стълбовете на обществото", която някои наричат бонапартистка. Стремейки се към подмяна на прогнилите опори на сградата, горбачовци влизат в остри конфликти със значителни части от собствената си класа, които не изпитват никакъв ентусиазъм от "преустройствата". За да парират тяхната съпротива, те са принудени от време на време да апелират към "масите". Заплашителните раздвижвания на последите обаче ги връщат неизбежно при "бюрокрацията" от която произлизат и на която принадлежат. **От тук клатушканията и непоследователните флиртове с двете основни компоненти на държавно-капиталистическото общество и раждането на алтернативно-сменящите се противоречиви надежди и очаквания.**

Стремящата се към обновление и модернизиране на своето общество върхушка, се опитва да привлече за каузата си значителна част от интелигенцията, която иска да разшири своя комфорт без рискове и сътресения, да превърне част от колхозните селяни в своя социална опора чрез трансформирането им в собственици, "непмани" и спекуланти, да купи срещу концесии и рентиращи се инвестиции материалната и "морална" подкрепа на международния капитал и да спечели за своята програма преобладаващата част от всички "ешалони" на държавно-капиталистическата класа.

Действайки за образуването на такъв широк фронт, горбачовци същевременно целят, ако не сключване на "вечен мир", поне неутралитета на работническата класа, която поради положението и ролята в "соц"-обществото, си осава главния враг не само на задържането им на върха на властта и привилегиите, но и на цялата класова пирамида.

Поучени от опита на "народните демокрации" и най-вече от полския, фракцията на кърпачите ще се опитва да предотврати събирането на недоволството в критична маса, необходима за верижната революционна експлозия. В това отношение тя разчита на "неформалните клубове" и организации, инфилтрирани с агенти на своята тайна полиция, на изземването и компрометирането на обществените инициативи чрез образуване на казионни "народни фронтове" в подкрепа на "пересройката", легализиране на стачките, демонстрациите и пр. отдушници и реквизити за опитомяване и превръщане на опозиционните елементи в шутове и атрибути на класовата колаборация и подмяна на класовата борба с безпомощни фарсове, подобни на синдикалните комедии и протестански/ "протестни" разрешени от властта процесии в "свободния свят". Всички тези опасности съществуват и би било щраусово поведение да не се сочат в нашата пропаганда.

Процесите са комплексни и комплицирани – в имперски и планетарен мащаб – и това налага всеобхватни и навлизащи в дълбочина периодични анализи, от които да извличаме корективите в стратегическата линия и тактическите задачи на нашата пропаганда, която е насочена предимно към "четвъртото съсловие", към най-бедните и онеправдани слоеве на нисшите класи.

Когато пишем за пролетариата, като за единствена и решаваща сила, способна да елиминира със своята революция диктатурата на държавния

капитал и претендентите, които ще се появят във "вакуума", трябва да напомняме, че той все още е силен само количествено, ПОРАДИ ЛИПСАТА НА САМОСЪЗНАНИЕ, което е замърсено от официалните и официозни брътвежи за "завоеванията на Октомври", "фазите на социализма", патриотизма, "народната", а напоследък и "правовата държава". Тази класа още не е излязла на авансцената и ако извършим една екскурзия във френската или руска революция, която започна с декабристите, можем да констатираме, че "четвъртото съсловие" е набирало най-късно своя революционен капацитет. То се събужда последно за революционно творчество, след либералните аристократи и дворяни, жирондинци и конституционни демократи (кадети), якобинци и болшевики, за да отхвърли пределите на революцията далече зад хоризонта и да създаде простор за нейното развитие в ширина и в дълбочина. Последвалата "еволюция на революцията на ляво", зависи от цяла съвкупност от обективни и субективни фактори, които отразяват достигнатата степен на развитие на обществото и на света, и тяхното съзряване за мутация/бифуркация.

Днешното "съветско" общество навлезе в началната фаза на революционната криза, която се характеризира с разклащане на "морално-политическото единство" на господстващата класа. Тя не е някакъв монолит, чиито молекули имат тъждествени интереси, но в обстановка на стабилност, когато пролетариатът мълчи като риба и работи като вол, различните слоеве, фракции и групи от господари са единни. В такива "нормализирани" периоди йерархическата пирамида изглежда по-устойчива от Хеопсовата, централизмът със "спускането на инструкции" и безпрекословното изпълнение на заповедите на началството функционира почти безотказно "отгоре – надолу", властта се предава от поколение на поколение, както е било в династичната система на древния Египет или на Китай. **Това продължава, докато кризата дестабилизира "основите" на маркс-ленинското господство. Тогава монолитът се нацепва на фракции и партии, които враждуват помежду си и търсят съюзници сред останалите класи и социални групи – в СССР и вън от него.**

В сегашната фаза декомпозицията е започнала и заедно с нея – конституирането на враждебни на реформаторската политика на Горбачов сили. До какви граници ще стигне този процес, ще поеме ли обратния ход или "дестабилизацията" ще ускори изкристализирането на нови обществени структури, зависи от множество фактори, сред които не на последно място е изграждането на **НЕЛЕГАЛНИ РЕВОЛЮЦИОННИ ОРГАНИЗАЦИИ, ЧИЯТО "АРМАТУРА" ТРЯБВА ДА СЕ ПОЛОЖИ ОЩЕ ДНЕС, А НЕ КОГАТО СЕ СЪЗДАДЕ "БЛАГОПРИЯТНА МЕЖДУНАРОДНА ОБСТАНОВКА" ИЛИ "НОРМАЛНИ УСЛОВИЯ ЗА ЛЕГАЛЕН ЖИВОТ"!**

§ 48

Началният тласък за създаване на организации на социалната революция в Империята може да бъде даден само чрез анархистическата пропаганда срещу горбачовизма. Всички останали, поради класовата си или идейна ограниченост, са негодни да поставят решението на кризата върху тази плоскост.

В своята пропаганда, заедно с по-нататъшните анализи на изменящата се обстановка в СССР и перифериите й и с построените върху тях "итерации" на програмата ни за действие на "Изток", трябва да приготвим КРИТИЧНИ ОТГОВОРИ на стъпките на горбачовци в идейната, политическата, стопанската, международната, културната и т.н. сфери. В това отношение можем да използваме примера на "народните демокрации" (особено югославския), който сочи красноречиво бъдещето на реформиращия се СССР. Необходимо е също да подложим на критика от наши позиции оценките и стратегията на буржоазните, социалдемократическите и пр. политици спрямо днешната криза на Империята.

Трябва да подчертаваме, че за разлика от периода на "стагнацията", който се характеризираше със спонтанни експлозии на социалното недоволство и стихията на класовата ненавист, "перестройката" разкрива възможности за съзнателно организиране на революционната борба вследствие въвличането на все повече слоеве във все по-трайни и дълбоки обществени течения.

С изключителна проникновеност трябва да разработим програмните искания и лозунги, с оглед обхващането и насочването на недоволството на масите към революционното унищожение на диктатурата и на нейните институции, към противопоставяне на влиянията на капиталистическата, реформистичната псевдо-социалистическа, религиозната, демократичната или националистическа пропаганда, инспирирани от "Запада" или реформаторите и **издигане на съзнанието и организираността им на висотата на задачите на анархо-комунистическата революция.**

Най-после, трябва да намерим **оптималните форми на нелегалната революционна организация,** адекватни на днешното състояние на държавния капитализъм и да запознаем недоволните, особенно бунтовната младеж, с конспиративните принципи на нейното функциониране и методи на действие.

С опитите си да вдъхнат живот на държавно-капиталистическия динозавър, горбачовци са на път да отприщят бентовете пред народното недоволство, омраза и разрушителна сила, които досега бяха сдържани чрез илюзиите и терора.

От степента на удачното решение на програмните и организационни проблеми на нашата революция, ще зависи в немалка степен не само превръщането на Горбачов в Гробаров на държавнокапиталистическата класа и нейната диктатура, и на разрушителната стихия на масите в творческа революционна енергия, но и **откриване на перспективи пред човечеството в "пост-марксистката епоха".**

VI. **СУПЕРПОЗИЦИЯ НА ФАКТОРИТЕ НА ДЕСТАБИЛИЗАЦИЯ И РЕВОЛЮЦИОННАТА ПЕРСПЕКТИВА**

§ 49

Суперпозицията на изброените в предишните части на проекторезолюцията проблеми, които кризата поставя пред държавно-капиталистическото общество, интерференцията на разнородните противоречия и предизвиканите от тях акции и реакции, има за резултат все по-високото издигане на вълните, чието разливане обещава да не остави незасегнати острови. А както сочи историческия опит, извлечен от борбите на работниците против диктатурата в ГДР през 1953 г., в Унгария и Полша през 1956 г., Чехословакия през 1968 г. и отново в Полша (1970, 1976-1980/1981 г.), в своето развитие държавният капитализъм достига до

ПРАГ, зад който неговите противоречия водят обществото до кризи, граждански войни и революции. В тях, работническата класа със своята численост, борби и социален опит започва да играе самостоятелна и решаваща роля. (NB-2016 г.: Очевидно, отново съм приемал желаното за действително...)

Разгъващите се в СССР процеси ни позволяват да заключим, че руският държавен капитализъм е достигнал прага на социалните експлозии. Аналогично е положението и в източно-европейския "преден двор" на Империята. Днес тези социални експлозии, с доминиращото участие на работническата класа и ликвидирането на буржоазията, могат да завършат само като социална революция. Тази е най-вероятната тенденция в общественото развитие на Изтока и нейният главен враг са реформаторите с тяхния вожд Горбачов. Този на когото политиците на "Свободния свят" – консерватори, либерали, социалдемократи – искат да помогнат, за да се избегне революционното взривяване на Империята, срещу която опасност Зоненфелд предупреждаваше още в 1975 година. (NB-2016 г.: Можеше, но поради доминиращите конфузия и опортюнизъм сред намиращите се в ембрионално състояние елементи на анархията, социалните експлозии завършиха като нецензурния звук от отверстния канал на Боримечката в "Под игото"!)

Зачестяващите факти на създаване на смесени западно-руски предприятия и отпускането на милиардни заеми на автора на "Новото мислене", мотивирани с волята да му се помогне да избегне "неконтролираните пертурбации" при провеждане на новата политика както и дестабилизацията на СССР и социалните експлозии, които биха имали ефекта на самоубийство за "Запада" (виж статията "ЧЕРВЕНИЯТ ФИТИЛ" в Der Spiegel от средата на октомври т.г. /1988/), са достатъчни, за да ни подскажат срещу кого трябва да се насочи острието на нашата пропаганда. Вън от нейния обстрел не трябва да останат и различните клубове и фронтове за подкрепа на "гласността и перестройката". Това трябва да се прави легално на техните събрания и митинги, когато дезорганизацията на милиционерския контрол го позволява и най-вече нелегално, за да се избегнат полуистините, изречени на езика на Езоп.

Трябва да доказваме несъстоятелността на реформистките илюзии и да водим истинска война с позиви, статии и брошури за ориентиране и спечелване на най-будната част от работниците, колхозните селяни, пролетаризираните слоеве на интелигенцията и младежта от учебните заведения и казармите за създаване на ядрата на утрешния ФРОНТ НА СОЦИАЛНАТА РЕВОЛЮЦИЯ – във всички "съюзни" и "братски" републики.

Трябва да се разсейват илюзиите и разобличават измамите, като се обяснява, че дори да бъдат реализилани проектите и обещанията за "самоуправление" и за автофинансиране на двукракия впрегатен добитък, за изполичарство и частна собственост в селското стопанство и услугите, за "ленинските норми" и за "правовата държава", чието "строителство" е поверено на комисия, оглавена от досегашния шеф на тайната полиция – Виктор Чебриков и т.н., и т.н., **това с нищо няма да промени класовия характер и структура на "съветското общество",** нито диктатурата, паразитизма и империализма на властващата върхушка, която се опитва да крачи в такт с епохата, за да съхрани господството и охолството си.

Трябва да разясняваме на експлоатираните, че тяхната еманципация, а с нея и на цялото общество, е невъзможна без смазване тиранията на горбачовци и техните лакеи в сателитните столици и че алтернативата на дивашкото насилие, на грабежа и на безправието не са "правата и свободите" без покритие, частно-капиталистическата експлоатация и парламентарното мошеничество, които определят физиономията на така наречения свободен свят.

Трябва да кажем ясно, че **ако пролетариатът иска да смъкне от себе си веригите на наемното робство и държавната принуда, той не трябва да допусне никакви реставрационни, междинни или "преходни периоди" между държавния капитализъм и анархо-комунистическата революция**, която става задача на дневния ред, а не отдалечен в небето или в неопределеното бъдеще "идеал".

Трябва да се обяснява, че именно центърът на Империята е на път за се превърне в епицентър на Социална революция в сравнение с която всички познати досега революции – от Парижката Комуна, през Руската с нейните кулминационни точки в Украина и Кронщад до Испанската революция през 1936 г., Китайската или Унгарската от 1956 г., ще изглеждат като спазми при аборт, и че идващите от метрополията импулси на раздвижване в страните на Източна Европа ще имат последици, отиващи безкрайно по-далече от всички предишни периферни движения там. (Без да се изключва възможността "Пиемонт" на Социалната революция да стане някоя от тях!)

Най-после, но може би най-важно е да се подчертава, че това, което се разгъва сега в СССР, свидетелства освен за "интегрирането" на държавния капитализъм в световната криза, но и за превръщане на "Изтока" в най-мощния й катализатор. Революцията в СССР означава разпространението й от Берлин до Владивосток. Тази социална революция може не само "да разтърси" стария свят, но и да го погребе, разширявайки се почти автоматично от Тихия до Атлантическия океан, а както признава самия Бжежински, "който владее ЕВРАЗИЯ, той ще владее и света". Тази възможност бе схваната добре още през 1975 г. от тогавашния зам.-държавен секретар по американската източна политика – Хелмут Зоненфелд, който бе писал в поверителния си доклад, че една революция в Източна Европа и СССР, може да струва на САЩ по-скъпо от една Трета световна война.

Такъв е днешният залог, перспективите и мащабите на зреещите събития, и ако СВЕТОВНАТА КОНТРАРЕВОЛЮЦИЯ ГИ СХВАЩА ПРЕВЪЗХОДНО, БИ БИЛО НЕПРОСТИМО ЗА ХОРА, КОИТО ПРОКЛАМИРАТ, ЧЕ СА АВАНГАРДИ, БОЙНИ ОРГАНИЗАЦИИИ И Т.Н. НА СВЕТОВНАТА СОЦИАЛНА РЕВОЛЮЦИЯ ДА НЕ РАЗБИРАТ ИСТОРИЧЕСКИЯ МОМЕНТ, КОЙТО ПРЕЖИВЯВА ЧОВЕЧЕСТВОТО.

В тази перспектива, от първостепенна необходимост е работата ни върху една валидна и адекватна за навечерието на XXI век революционна теория, на чиято основа създаване на революционни организации, способни да я популяризират и да обхванат болшинството от "потиснатите и унизените" във всички "светове", страни, градове и села, за да извършат и ЗАЕДНО С ТЯХ да завършат СВЕТОВНАТА АНАРХОКОМУНИСТИЧЕСКА РЕВОЛЮЦИЯ.

В предреволюционния период, който преживяваме, е от витално значение, С ЦЕНАТА НА ВСИЧКИ ЖЕРТВИ да инспирираме мобилизацията и

разгъването на една невероятна енергия за ПРОБУЖДАНЕТО НА НАДЕЖДИТЕ В ПРОЛЕТАРИАТА И ВЪВЛИЧАНЕТО МУ В РЕШЕНИЕТО НА КРИЗАТА. Необходимо е на всяка цена да спечелим революционно настроената част от работническите класи и дугите онеправдани и експлоатирани слоеве ЗА НАШАТА ПРОГРАМА, на която основа да се преодолее влиянието на марксизма и национализма, и да се постигне унищожението на военно-полицейските им сили, когато кризата се превърне в гражданска война. Това се отнася и до подготвяните под влияние и с помощта на капиталистическия Запад ЕМБРИОНИ НА НОВА ВЛАСТ И КЛАСИ. Без това, В ЕДНА ИЛИ ДРУГА ФОРМА, победата ще бъде винаги на страната на КОНТРАРЕВОЛЮЦИЯТА.

VII. **НАШИЯТ ОТГОВОР НА КРИЗАТА**

§ 50

Колкото и парализиращо да е въздействието на кризата върху руската държавно -капиталистическа империя; колкото и ограничени да са възможностите на Кремъл да маневрира (горбачовци сами признават, че не могат да отстъпят назад, тоест към масовите екзекуции, концлагери и глад, нито да останат на едно място, тоест да продължат по брежневски, нито знаят на къде ги влекат предприетите реформи – те се придвижват пипнешком, като слепец в непозната местност); колкото и да съзнават западните президенти, министри и генерали, дипломати и резиденти, банкери и индустриалци опасността от кризата за стабилността на собствения им свят и неговите "задни дворове"; колкото и техните помирения и обединения – на "високи" и ниски равнища – да ни подсказват, че те се страхуват от надвисналата смъртна опасност над "цивилизацията" на наемното робство и печалбарство, на полицейското господство и политическото шарлатанство, на индустриализираната дезинформация и манипулация; колкото и съвкупността от вътрешни и външни проблеми на Империята да катализира революционния процес и да въвлича масите и другите части на света в него, С ДВЕ ДУМИ, КОЛКОТО И "БЛАГОПРИЯТНИ ДА СА МЕЖДУНАРОДНИТЕ" И ОСОБЕНО ВЪТРЕШНИТЕ УСЛОВИЯ ЗА ИЗВЪРШВАНЕ НА СОЦИАЛНАТА РЕВОЛЮЦИЯ, ДИКТАТУРАТА И ОХРАНЯВАНАТА ОТ НЕЯ СОЦИАЛ-ИКОНОМИЧЕСКА СИСТЕМА **НЯМА ДА СЕ СГРОМОЛЯСАТ САМИ**. Защото класовите общества и институции се градят в определени благоприятни или неблагоприятни условия, с определен "строителен материал", технолоии и методи, но се градят от военни, полицейски и политически организирани групи (или гангстерски банди), еволюират под влияние на техните действия и **НЕ ЩЕ БЪДАТ РАЗРУШЕНИ БЕЗ СЪЗНАТЕЛНАТА ЧОВЕШКА НАМЕСА, за да се почисти и освободи терена ЗА НОВО СОЦИАЛНО ТВОРЧЕСТВО. Затова, превръщането на очертаващия се революционен процес в НЕОБРАТИМ, зависи от интелигентността и куража в пропагандната и организационна работа на нас – революционерите; от способността ни да пробудим инициативата у масите; от степента на мобилизация на**

интелектуалните и морални сили, на волята и енергията на "подривните и подземните сили" за борба на живот и смърт с диктатурата; от готовността ни за саможертва в този неравен в началото двубой.

§ 51

Колкото и неравни да са днес силите ни, в крайна сметка победата ще бъде наша, защото нашите цели са в унисон с действителните нужди на социалното, икономическото и културното развитие на личностите, обществата и света, с перспективите, които се очертават пред обединения човешки род през идните векове.

В периода от няколко години или десетилетия, които ни отделят от победата на Социалната революция, нашата ГЛАВНА СТРАТЕГИЧЕСКА ЦЕЛ си остава постигане и гарантиране на НЕЗАВИСИМОСТТА на пробудените за социални акции части от работническите класи. НЕЗАВИСИМОСТ, както спрямо борещите се за властта в Кремъл и колониалните столици – фракции на държавния капитал, **така и спрямо подготвяните с помощта на "Запада" течения, групи и организации, чиято задача е стъпаловидната реставрация на частния капитализъм, ако ли не и на предреволюционния монархизъм в Русия или на фашизоидните режими в колониите с техните "Бог, Цар и Родина", съответно изтупани от праха и модернизирани по един, да речем испански маниер...**

§ 52

Предварително условие за постигане на идейната и организационна независимост на пролетариата спрямо казионната идеология на марксизма и увеличението на революционния му капацитет за борба с държавнокапиталистическата диктатура, е допълването на анархокомунистическата теория и практика с критичния анализ на методите и резултатите от досегашните класови борби на Изток и в света, и проектирането им върху настъпващите десетилетия на граждански войни и социални революции и всестранната подготовка на бойците, особенно на младежта за тях.

§ 53

Ефикасно, следователно планомерно, организирано и систематично в сегашните условия, това може да бъде извършено само НЕЛЕГАЛНО! Затова задача № 1 е пропагандата ни за необходимостта от създаване на нелегални идейно-революционни групи в населените пунктове и легални, полу- или изцяло нелегални (в зависимост от съотношението на силите в различните части на Империята) КОНФЕДЕРАЦИИ НА ТРУДА, с техни ядра в предприятията, селските стопанства, учреждения, учебни заведения и институти и НАЙ-ВЕЧЕ В КАЗАРМИТЕ!

§ 54

Създаването на идейни революционни групи и независими от държавата и партиите синдикати, трябва да се придружава в кулминационния период на кризата от поява на производствени и териториални съвети за самоуправление (подобни на тези от 1956 г. в Унгария) с участието на всички слоеве на пролетариата от индустрията, земеделието и услугите, както и делегати на учащите се и войниците. Тези органи на самоуправлението, излъчени от общите събрания, трябва да обхванат всеки населен пункт.

Вътре в тях, трябва да работим за приемането на нашата програма, стратегия и тактика, чиято цел е изтласкване, изпразване от съдържание и ликвидиране на държавната организация и ръководство във всички обществени дейности.
Там трябва да се разработят в детайли, да се степенуват и периодизират всички революционни мерки, които са необходими с оглед бързо изменящите се събития в Империята и в света. Чрез тях трябва да се извърши мобилизацията на стомилионния пролетариат около ясно формулираните и конкретни задачи на нашата революция, за чието провеждане е необходимо да се събуди инициативата на изключените до сега от решаването на историческите и обществени проблеми "нисши" слоеве.

§ 55

Създаването на такава организазионна мрежа от териториални и производствени съвети и превръщането им в органи на съзнателната революционна борба срещу държавния капитал и неговата диктатура ще направи възможно ликвидирането на политическите, икономическите и духовните институции на властта и преминаването към **ИЗГРАЖДАНЕ НА САМОУПРАВЛЯВАЩА СЕ ФЕДЕРАЦИЯ НА ОБЩИНИТЕ (КОМУНИТЕ), ЧИИТО СКЕЛЕТ И МУСКУЛАТУРА ЩЕ ОБРАЗУВАТ ВЪОРЪЖЕНИТЕ ГРУПИ, КОЛОНИ И КОРПУСИ, СЪЗДАДЕНИ В ПРОЦЕСА НА БОРБАТА ОТ ОБЩИТЕ СЪБРАНИЯ НА ВЪСТАНАЛИЯ ПРОЛЕТАРИАТ**. И едва тогава календарът ще сочи ДЕН ПЪРВИ НА ЗАПОЧВАЩАТА АНАРХОКОМУНИСТИЧЕСКА РЕВОЛЮЦИЯ В СВЕТА!

§ 56

Паралелно с работата по създаване на нелегални революционни организации и синдикати, вниманието ни трябва да се насочи и към десетките хиляди клубове, дискусии и инициативи, които се предприемат днес в СССР и сателитите му, като помним, че макар и повечето от тях да са свързани с разните фракции на господстващата класа или ако не са създадени, са инфилтрирани от агентите на КГБ, това е теренът за нашата революционна пропаганда (органът на ц.к. на к.п.с.с. в-к "Правда" публикува неколкократно уводни статии и материали срещу тях, което свидетелства, че в днешното раздвижване на духовете и стъписаността на партийните ръководства пред кризата, държавата и нейните институции са на път да изгубят контрола над тези клубове и че с навлизането на повече работнически елементи в тях, ще може да се работи за превръщането им в легални и полулегални огнища на революционния пожар) и че, **въпреки рисковете от оголването ни пред агентите на полицията, трябва да работим за олевяването и радикализирането им и за изхвърляне на шпионите на властта от тях.**
Колкото повече се разгъва в дълбочина и ширина революционният процес, толкова повече нови, латентни и открито враждебни до този момент слоеве и сили ще стават "чувствителни" и възприемчиви за нашите "утопии". Както в миналите революции нисшето духовенство и разорените дворяни преминаваха от другата страна на барикадата, така ще бъде и с най-нисшата част на губещата почва под краката си бюрокрация от всички ведомства. Без да се правят каквито и да е идейни компромиси, една от целите на нашата пропаганда трябва да бъде **спечелването на част от нея и неутрализирането на друга с оглед ИЗОЛАЦИЯТА НА НОМЕНКЛАТУРАТА И НЕЙНАТА ВЪРХУШКА.**

§ 57

Тези задачи са колосални и същевременно елементарни. Тяхното решение обаче е невъзможно без да дадем положителен отговор на редица въпроси, които разделят действителния революционер от опортюниста. **Сред тях е основния:**

Ако притежаваме теория за революционните цели, организация и акции (макар и да не е "съвършенна"), можем ли и трябва ли да пристъпим сега към разпространението ѝ вътре в Империята, с оглед създаване на нелегални групи и организации, съобразно тази теория, във време, в което все още го няма движението на масите (без да говорим за "благоприятната международна обстановка") или трябва да изчакваме?

И ако теорията, с която разполагаме, не може да издържи на съприкосновението с ПОЛИЦЕЙСКАТА РЕАЛНОСТ, това не означава ли, че трябва да работим за създаване на НОВА ОРГАНИЗАЦИОННА ТЕОРИЯ, ПОЛЗВАЙКИ СЕ ОТ ЦЯЛИЯ ДОСЕГАШЕН ИЗТОЧЕН И СВЕТОВЕН ОПИТ, от цялата творческа мисъл на тези, които са привърженици на революционния метод на действие и решение на социалния въпрос; на пренасянето на тази теория (с проблемите на конспиративността, нелегалността, методите на измамване бдителността на властта, на париране на предателствата и т.н.) сред работническата и учаща се младеж и ИЗПРОБВАНЕТО Ѝ, НЕЗАВИСИМО ОТ РЕПРЕСИИТЕ?

Отказът от положителен отговор на тези въпроси и от разработване на теория на революционната организация в днешната обстановка и от практическа организационна работа сред потиснатите и експлоатирани класи и тяхната млада генерация, е равносилен на капитулация пред диктатурата и предателство спрямо анархистическите идеали. И това е вярно и тогава, когато някои подменят революционната работа за решаване на тези най-належащи въпроси на днешния ден с яловите си, като библейска смоковница, схеми и картинки на обществото "след падането на болшевизма". Иначе, не ни остава друго, освен да си легнем, завием през глава, да "развиваме" под юргана скопени идеи и да мечтаем за пробуждане на масите и за пришествието както казваше Федерика Монсени на *"великото неизвестно"* и на... Годо.

§ 58

С тези, които са съгласни с направените в проекто-резолюцията очертания на революционната перспектива, следва да разработим план на темите и задачите, свързани с теоретичната и пропагандна работа и разпределянето им между отделните другари или групи, като всеки поеме своя дял от ангажименти, защото **този род революционна работа и в миналото – от времето на Бакунин и Ботев – е била възлагана на силите в емиграция, в условията на реакция и деспотизъм...**

Част от задачите ни спрямо "Изтока", изложени в проекторезолюцията, макар и формулирани в нея, могат и трябва да бъдат коригирани и допълнени с колективните ни усилия.

Аналогични резолюции трябва да се изработят и приемат за оценката на положението в света на монополистическия и финансов капитализъм с неговата парламентарна демокрация, както и за "Третия свят" с цялото му

разнообразие. Необходимо е да създадем **ПРОГРАМА НА СОЦИАЛНАТА РЕВОЛЮЦИЯ НА ИЗТОК,** като ползваме теоретичното наследство, оставено от Прудон, Бакунин и Кропоткин, както и историческия опит от Парижката Комуна през Руската и Испанска до Унгарската революция, като ги актуализираме съобразно днешното ниво на развитие на нашите страни и интегрираме в тях исканията на масите, които в революционни периоди често изпреварват с творчеството си теориите.

Нашите революционни лозунги трябва да бъдат изведени не от предвзети съждения за това кое е и кое не е "правилно", а от предишния и днешен революционен опит, подчинявайки ги на една цел – РАЗРУШЕНИЕТО НА ДЪРЖАВАТА!

По същия начин трябва да разработим началата на функциониране на революционната организация, съобразно конкретните условия – в емиграция и в Империята, като ги отлеем в съответен организационен устав. Открито поле за работа са и стратегическите и тактически въпроси, като помним, че безусловно изискване тук е **НЕПРОТИВОРЕЧИВОСТ МЕЖДУ СТРАТЕГИЧЕСКАТА ЦЕЛ И ТАКТИЧЕСКИТЕ ЗАДАЧИ НА ЕДНА АНАРХИСТИЧЕСКА ОРГАНИЗАЦИЯ.** (Тактиката се състои в събиране на силите и средствата, с оглед спечелването на отделните сражения в класовата борба, а стратегията – в използването на отделните спечелени сражения за победата на революцията.)

Но, за да бъде резултатна работата ни в изброените области и за да сме в състояние да доведем пропагандата си до знанието и съзнанието на колкото може по-широки кръгове от работническите класи в Империята, част от която е и България, за да се превърнем в тяхен организатор, **ТРЯБВА ДА ОРГАНИЗИРАМЕ СЕБЕ СИ,** да създадем революционна организация! Затова нашият повик е:

АНАРХИСТИ ОТ ИЗТОКА, ОРГАНИЗИРАЙТЕ СЕ!

*

Проекторезолюцията беше разисквана на няколко последователни събрания на парижката организация. След приемането й, се реши да бъде публикувана в брой 4 (8) на бюлетина за последното тримесечие на 1988 г. (октомври, ноември, декември) и да бъде внесена в България заедно с други пропагандни материали. Както казах, с тази задача се зае Антон, който вече посещаваше страната всяка година през лятото и донасяше новини за срещите си с другарите и за техните реакции. Беше се виждал с мнозина: Любен Янкулов и Славейко Павлов от Горна Джумая, Благой х. Иванов и Георги Марулевски (брат на Тренчо) от Дупница, Димитър Недокланов от Мурсалево, Коце Захаринов от Радомир, Мульо (Михаил) Миндов и жена му Николина от село Драгичево - Пернишко, Мянков от Кюстендил, Христо Колев - стария от Балван и младия - от Карлово, Христо Бойчев от Пловдив, Любен Джерманов и Александър Наков от Перник, Стоян Цолов от София, другарите ми от затвора Илия Кехайов и Иван Пандиев и др.

Вестите, които донасяше след всяко свое завръщане не бяха окуражаващи. Те говореха за пълното противоречие между настроенията и поведението на нашите приятели там и тезите и препоръките в резолюцията. Общо взето това не ме изненада особено. Познавах добре българската история и душевното състояние на нашите приятели, затова не очаквах България да се превърне в

Пиемонт на Социалната революция. Разчитах повече на срутването на "съветската" империя, очаквайки то да рефлектира и да предизвика социални експлозии, каквито повечето източно-европейски соц-страни вече бяха преживели в най-новата си история. Можеше да се надяваме, че те ще се превърнат във верижна реакция, в чиято "опашка" да се наредим и ние. **Очакванията ми се засилиха, когато и метрополията беше на път да се озове в "окото на циклона"**. (NB-2016: Може би очакванията ни бяха основателни, но "революционерите" бяха като самуилови войници, без да имат даже по един циклоп на сто!)

Не беше по-обнадеждаващо и положението на Запад. През 15-годишното ми пребиваване там и най-вече в "люлката на революциите" – Франция нищо не оправда миналата й слава, нито веднъж не се чу вика на буревестника. Тогава?

Тогава очаквах, че кризата в следващите 60 години, начиная от Оруеловата "1984"-а ще продължи да се задълбочава и към 1984 + 60 $\pm$ Δ 5 (допустимата грешка от 5 години), т.е. в десетилетието определено от 2044 $\pm$ 5 $\rightarrow$ (т.е от 2039-та до 2049-та) както бях озаглавил, намиращата се в резюме проектирана книга, революционната буря ще се разрази над прекалено остарялия "наш" свят.

С оглед тази перспектива работих по моята **формулировка на революционна ситуация**, която завърших в началото на следващата 1989 г., когато първата вълна на очакваната световна криза достигна кулминационната си точка и "Империята на злото" се срути.

За оправдание на оптимизма ми ще кажа, че в своите прогнози не упоменавах срокове – нито в горния интервал, нито в по-близки до нас години, но считах през целия си живот, мисля го и сега, че бурята не трябва да завари нас или бъдещата генерация революционери в положението на онези евангелски девици, в чиито кандилници нямало налято масло и поради това не могли да светнат. Тоест, **понеже нямахме теория (модел) с чиято помощ да датираме по-точно революционните събития, както това става чрез моделите, с които правят метеорологични прогнози, твърдях (и твърдя), че е нужно да бъдем в перманентна готовност, което означава, че трябва изпреварващо да сме създали, макар и в ембрионален вид ядрата на революционната организация, от които да се родят бойните единици на утрешната армия на социалната революция.**

В светлината на такава перспектива виждах и виждам нашите пропаганда, агитация и организационна дейност, подчинени на горната цел.

Затова почти във всяка статия напомняхме необходимостта от организиране и отправяхме апели да се противопоставяме на всичко, което може да породи отчаяние, резигнация и капитулация или както казвала Роза Люксембург: *"Да правим каквото трябва, пък да става каквото ще!"* (Тя следваше този си девиз и загина в 1919 г., подобно стотици хиляди наши другари "в битките с кървавата ретроградност".)

Следването на такава линия предполагаше на първо място безкомпромисна борба с опортюнизма в собствените ни редове, особено във време, когато надвисваха буреносните облаци.

Мисля, че тези редове обясняват думите и делата през цялия ми живот. Оставям на младото поколение и на историята да отсъдят имал ли съм право, а докато ме съдят, ще продължа пътя, по който вървя вече много десетилетия.

Пояснителни бележки-2016.

1) Във формулираните тезиси и заетите позиции нямаше никаква наука, те бяха по-скоро интуитивни ориентири.

2) Считам, а и сега мисля, че пред човечеството не стои друга алтернатива, освен: една "модерна" Римска (или няколко Оруеловски империи) **или Социална революция.** Дори да надделее първата възможност, тя не ще бъде финалът на човешката история. Това в крайна сметка или ще доведе до втората възможност, или до изчезването на човешкия род…

3) Наред с конспекта или планът на поменатата книга **1984 + 60 ± Error5**, нейни отделни параграфи и глави (някои от които с размерите на брошури) разработвам през целия си живот и навярно няма да я завърша, защото имам съзнанието за необходимостта тя да бъде колективен труд, при това не само локален, български. В "заглавието" й - 60 отговаря на 60-те века политическа история, за която един американски генерал, за да охарактеризира съвременните й скорости, казваше че една днешна година се равнява на век от миналото. **Планът-резюме, което възнамерявам да издам и оставя в наследство на онези другари, който ще сметнат, че в него се съдържа някакво рационално зърно на развиващата се анархистическа теория, беше готов в 1977 г.** (четири години след излизането ми на Запад).

4) Накрая, във връзка с тезата ми, че Социалната революция ще има за своя основа Роботронната (която заема централно място в моите разсъждения и писания) искам да добавя, че ЧОВЕШКАТА ИСТОРИЯ НЕ МОЖЕ ДА БЪДЕ ДЕЛО НА... РОБОТИ. И още нещо за **заключението от 2016 г.:**

– Защо завършвам с перифраза на "Фауст" за пущинака на теорията и за мъртвото дърво на страха и опортюнизма? **Защото, под "сянката" му, ние прозяпахме най-голямата криза в историята на световния капитализъм през XX-ти век – тази в неговия край...**

ИНТЕРМЕЦО: ПРЕЗ ТОВА ВРЕМЕ В КУХНЯТА НА КАНИБАЛИТЕ

Продукцията на органите е обратно-пропорционална на засилването на кризата. Тя става все по-честа редкост и скоро съвсем ще секне.

От **16.06.1988** г. са серия справки за моите "връзки" от страната и чужбина. Групата е изключително пъстра. В нея са включили приятели от затворите и емиграция, доносници и познати, на някои от които познанството ни може да им излезе през носа.

Съществува недатиран *"Списък на връзките на обект "Терорист" – ИР ГКГ:* Роднински, които започват с... майка ми, вуйчо, брат и други – общо 6 броя, Членове на нелегалната терористическа организация от 1952 г. - 1953 г. – 7 броя, анархисти, един троцкист, земеделци, легионери, безпартийни и др. (общо 25 броя), повечето от които, както казат копоите, "не представляват оперативен интерес".

Ще отбележа тези, част от които, независимо от убежденията им, **бяха** истински мъже: *Васил Народа, Христо Колев Йорданов, д-р Тодор Митев, Илия Кехайов, Иван Пандиев, Илия Минев, Стефан Вълков, Димитър Серафимов,*

д-р Петър Дертлиев, Димитър Михаилов Гачев, Стефан Пъков, Мирослав Иванчев
Както и подлеците: *Петър Пеев, Георги Василев, Петър Николов, Богоя Богоев, Васил Йоцов, Стефан Бангиев, Иван Раленков, Теменуга Сталийска и т.н.*
И заемащите място между двете категории: *Атанас Бекяров, Петър Бояджиев, Васил Зафиров, Иван Гуляшки, Климентина Илиева, митрополит Пимен...*

На **28.06.1988** г. началник отдел 11 при ВГУ-ДС - *майор Б.Гелев* - закрива Литерно Дело "Тервел", открито на 22.12.1983 г. *"във връзка с активизиране на БВЕ срещу НРБ в тясно съучастие със спец-службите на противника и подготвяне на терористически действия срещу страната ни...* ***Целта на ЛД беше в изпълнение на заповед на министъра на вътрешните работи № 1/80 от 08.06.1083 г.*** *да се обезпечи контраразузнавателен контрол за недопускане на терористични действия от страна на БВЕ и привличане на български граждани в международна престъпна дейност с окраска "терор".*
Като непосредствена задача по делото възникна установяването на извършителите на последвалите тер-актове в нашата страна...
През август 1987 г. бяха разкрити и задържани извършителите на въпросните тер-актове, при което не беше установено съучастие и отношение към тези действия от страна на БВЕ...
Предвид на гореизложеното, предлагам литерно дело "Тервел", заведено по линия на международен тероризъм на БВЕ да бъде закрито и свалено в архива на Трети отдел ДС. Делото се състои от 3 тома."
(**Важна NB-2016:** Трябва да се отбележи и дебело подчертае, че заповед №1/80 на министъра **е издадена цяла година и три месеца преди първите атентати през лятото на 1984 г.**, а антитерористичното дело "Тервел" **е открито 8 (осем) месеца преди тях**, **като че ли министърът вече е знаел, че ще има атентати** (sic!). И наистина, "извършителите" се появяват, като по поръчка и тяхното "установяване става непосредствена задача по делото". Едно от основанията да се открие дело за терора на БВЕ, е **твърдението на копоите, че аз (ГКГ) съм ръководител, плановик и вдъхновител на военната, диверсионна, контра-агентурна и терористическа организация при БОД** (според VI у-ние ДС и ВГУ-ДС), **освен това, съм и "Сердар"** (според ПГУ-ДС), **тоест главнокомандващ на армията от терористи, образувана, освен от българи, от испански и италиянски анархисти, от баски и бандата на Баадер-Майнхоф, сивите вълци и т.н.**
При такава терористическа биография, закриването на дела, като "Тервел" изглежда странно, още повече че останалите разработки срещу ми с "окраска терор" бяха активни поне още 10 или 18 години, ако вземем под внимание доклада на главния комисар и шеф на така нар. НСС - Иван Драшков пред парламентарната комисия по вътрешен ред и сигурност през месец март 2007 година, когато трябваше да се бламира кандидатурата ми за членство в "Комисията по досиетата на ДС".

При тази картина, нямам ли основание да мисля, че атентатите в Пловдив, във Варна и други места са "запланувани" от ДС предварително и проведени от атентатори (и тримата турци), които, както се разбра, са били... агенти на ДС. И не може ли да се предполага, че ако те не са действали по заповед на вербовчиците си от ДС, най-малко са били манипулирани от тях или от други агент-провокатори, за да дадат повод и оправдаят репресиите във връзка с планирания така нар. възродителен процес от 1984 – 1989 г.???? !!!!)

ИНФОРМАЦИЯ от **21.07.1988** г. През 1988 г. при мен идваха брат ми и братовчеда Митко с жена си, който макар и да не бе така гипсиран, като прежния път, трябва да го изключа, като "източник", защото сигурно щеше да ми каже, както бе го сторил първия път. Отпускането му се е дължало на пришествието на Горбачов и компания. В разговора ни той съжаляваше, че баща му не е доживял до този момент, който цял живот очаквал. (NB: Вуйчо почина предната 1987 г. Едва ли точно това, което стана е очаквал, но да не го виня – не стана и Революцията, която аз очаквах почти толкова дълго, колкото той - "очовечаването на социализЪма".)
И така, информаторът - полк. Георги Фотев, н-к 05 отдел при Шесто – ДС, информира "йерархията":
"През лятото на 1988 г. наш "източник" посети Париж, където се срещна и разговаря с ГКГ. Бяха получени следните по-характерни данни:
1) Основна тема на водените разговори била "борбата" на обекта (NB: описана в незакритото ДОР "Терорист"), *положението в страната и т. нар. Световна революция. Според него, тя щяла да започне след няколко години от източните страни, откъдето да се прехвърли на Запад. Причината щяла да бъде постоянно влошаващото се положение в икономиката на източните ("соц")-страни.*
2) ГКГ определил преустройството в СССР и НРБ, като поредната "демагогска маневра на комунистите". (NB: Това е интерпретация на доносника – аз не съм толкова повърхностен, нито това е моят език.)
3) Нашироко развил тезата, че единствената сериозна сила в емиграция били анархистите – със силата на идеите си. Съжалявал, че сред тях няма млади хора, както в ПНР (Полша). Многократно подчертал своите "Трудове" в областта на анархизма, запознал източника и със своята "Антиистория". Стремял се да изтъкне себе си като крупен теоретик на анархизма, а не дребен негов функционер. (NB: Единствената ми претенция е била поставянето на проблемите, за чието решение винаги съм апелирал за колективна работа!) *Подчертавал, че акциите преминават и бързо се забравят, докато написаното оставало и за поколенията.* (NB: Тъкмо обратното, аз винаги съм ценял революционното дело много по-високо от революционната дума!)
4) Константинов продължавал да бъде настроен крайно негативно срещу социалистическия строй у нас, за което говорил с подчертана умраза. (NB: Вашият Тодор Живков нарече социялизЪма - **"недоносче"**!)
5) Константинов нямал здрав вид. Финансово бил обезпечен, макар, че жилището му било обзаведено само с най-необходимото. Обстановката била занемарена – проличало, че обектът живее сам.

6) Преценката на източника е, че обектът е високоинтелигентен човек с подчертани наклонности към обществените науки и математиката. С годините у него се засилила привързаността към идеите на анархизма – в убежденията си стигал до фанатизъм. В тази насока проявявал необяснима последователност и наивност (NB: за такава наивност вашия Ленин казваше, че е по-лоша от грабеж!) *Според източника това говори за наличие на определена маниакалност.* (NB: Във всеки случай, не и за д-р Панглосов оптимизъм.)
7) Окончателният извод на източника е, че ГКГ е човек на мисълта, не и на действието.
8) Заявил за отношенията си с чуждите спец-служби (NB: и "нашенските"), *че никога не би се продал – това било противно на убежденията, личността му и цялия му досегашен живот. Проличала естествената според агента неприязън към други емигранти, които "работили на американците за пари"*. (NB: В тази "информация" колонелът нарича своя доносник АГЕНТ! Само не е ясно, защо екземпляр от доноса не е изпратен в РД /работното дело/ на агента? Дали се касае за нов стил и форми на "работа"???)

1989

НАСТЪПИ "РЕШИТЕЛНАТА" 1989-а. Нашите идейни позиции и очаквания, отношението ни към събитията в Света, в Блока, в България и в Емиграцията или "подстрекателствата", които адресирахме към "конпатриотите" личат най-добре от поместените материали в бюлетина. Някои от тях – в резюме или изцяло – продължавам да публикувам хронологично в IV-а част от емигрантските ми мемоари, защото те са по-автентични от всякакви префабрикувани и преварени от времето спомени.

"Голямата българска новина", която развълнува не само нашите емигранти, беше обявеното официално посещение на Митеран в България на 19 януари 1989 г. След или по време на него по телефона се обади Павел Каръков и аз му казах, че преди да замине, френският президент се е срещал с Ценко. В доносите и в "справките", това беше трансформирано в "инструктаж", който се е състоял в "Канцеларията" на Барев на ул. "Брюнел". Когато го прочетохме в досиетата си, се смяхме до сълзи и се шегувахме, че като му се е допикало на Митеран, понеже нямаше тоалетна в бюрото, той се изпикал в умивалника. И тъй като беше къс, Ценко му подал столче, да стъпи на него, за да стигне и се облекчи в "lavabo"-то, както французите наричаха мивката.

Придружаващите го журналисти "отразиха събитието" (посещението в БГ, а не облекчаването) от което си спомням две "оптимистични" новини: срещите му с "дисидентите" във френското посолство и със студентите в голямата 265-а аудитория на софийския университет.

На закуската, станала "историческа" (почти като битката на Иван Асен II при Клокотница), личаха предпочитанията на Митеран към партийните и околопартийни "интелектуалци": сред поканените бяха предимно бивши и настоящи членове на властващата партия, някои верни до край, но "профилактирани". Присъстваха "Д-р" Желю Желев и Блага Димитрова (бъдещата "първа демократично избрана" президентска двойка), изключеният член на БКП, "философ", бъдещ професор, вицепремиер и м-р на просветата в кабинета на Филип Димитров - Николай Василев, поетът-шут Радой Ралин, журналистическите дисидентки Копринка Червенкова, Стефан Продев и Барух Шамлиев, двама писатели - Ивайло Петров и Йордан Радичков, неидентифицируемия субект Анжел Вагенщайн – "Джеки", за когото могат да се кажат много неща, но стига и това, че на "кръглата маса" той беше в трупата на БКП, художникът Светлин Русев и акад. Алексей Шелудко. Гостите на президента бяха 12 - колкото апостолите на Христа. Разликата беше в броя на Юдите. За някои от тях ще стане дума на съответното място. Тук ще отбележа, че всички те членуваха в създадения през есента на 1988 г. "неформален" Клуб за подкрепа на горбачовите гласност и преустройство. В болшинството си, там също бяха бивши или действителни членове на БКП. Както е известно, след подмяната, този "клуб" се превърна в истински инкубатор на "опозиционните властници". Не е известно кой и по какви критерии ги е подбирал, но съставът им е доста красноречив. До софрата не бе допуснат нито един бивш политически затворник, включая "дисидент № 1" – Илия Минев, който е завършил "винарство" във Франция (Тулуза) и явно беше елиминиран чрез съвместните действия на ДС и френските им колеги, заради "пронацисткото" си минало, което не е абсолютна лъжа, но истинската причина е, че Илия беше "извън контрола" на сценаристите на демократично-дисидентското театро.

Моабетите по време на “закуската” са били изпъстрени със застраховки пред “органите” или поръчани “изказвания”, оплаквания, баналности и плоски шеги, към които “идеологически диверсии” ДС се е отнесла “най-сериозно”.
При студентите срещата е била по-оживена с не съвсем стандартни въпроси и отговори, което би могло да е резултат от предварителната режисура. Ценко беше въодушевен и виждаше в нея дългоочакваната пробудила се генерация. Такива бяха и информациите, получени от придружаващите Митеран журналисти. Между другото президентът бил запитан как и защо се е съюзил в началото на първия си мандат с френската компартия и подобен съюз не носи ли рискове за демокрацията, на което многопартийният и опитен въжеиграч отговорил със заглавието на книгата на профсъюзния апаратчик от ФКП Етиен Фажон -“l'union est un combat” (съюзът е борба).
Доколкото познавах нашето студентство, чиито бунтовни прояви не отиваха по-далече от обръщане на кофите с боклук през нощта на 8 декември, тези новини не ме ентусиазираха. В тях нямаше нищо заслужаващо внимание, затова в нашия бюлетин не посветихме нито ред на закуската. Въпреки това, аз нямах съмнения относно приближаващата развръзка, по-скоро резултат от лавината на външнополитическите събития, поради което считах, че пропагандата ни трябваше да я изпревари.

В брой 1 на бюлетина за тримесечието януари-март 1989 г. поместихме статията

“ПОЛОЖЕНИЕТО В “Н”РБ И ИЗХОДА ОТ НЕГО ИЛИ НАШИТЕ ЗАДАЧИ

Словесната истерия на реформатора Горбачов, фракционните борби във върхушката на К.П.С.С., отстъплението на червената армия от Афганистан, „кръглата маса" за преговорите между П.О.Р.П. и опозицията в Полша, обвиненията на белградския генерален щаб срещу партията за нейната негодност да поддържа „реда” и целостта на така нар. Ф.Н.Р.Ю., избиванията на партийни функционери и милиционери в селата, в заводите и мините на Китай, създаването на клубове, комитети, профсъюзи и партии почти във всички страни (особено в Полша, Унгария, Югославия и СССР), са видимите белези на дълбоката и всестранна криза, която разтърсва „реалния социализъм”. Само слепци не могат да видят, че „Изток аленее”, както се пее в китайския химн.
Тази криза е резултат от акумулирането на социални и интернационални противоречия, на нерешени и НЕРЕШИМИ проблеми в рамките на държавно-капиталистическата диктатура и империализъм.
Ограбването на пролетариата за поддържане господството и охолството на една многоетажна и многомилионна бюрокрация, за провеждането на милитаристично-експанзионистичната външна политика, колониалната експлоатация на народите от Източна Европа, диспропорциите в икономиката на всяка отделна страна, неравномерното развитие на отделни масиви на съвременния капитализъм и нарастващото изоставане на СССР и сателитите му в научно-техническата революция—такива са част от причините на кризата, която води сигурно империята на Москва и крепените от нея диктаторски режими към гробищата на историята.

Тази криза се разгъва в целия Изток с увеличаваща се скорост. Като че ли отделните страни „се съревновават" в процеса на всеобщата дестабилизация. Всичко това се придружава от ерозия на „морално политическото единство" вътре във всички партии и между тях. Започва мъчителна „преоценка на ценностите", смут, нарастващо взаимно недоверие и неувереност в политическите стъпки на господствуващите класи. Започва декомпозицията на техните партии и диктатури. Натрупват се експлозивни материали във всички пластове на класовата пирамида, която марксизма създаде върху 1/4 от земята.

КРИЗАТА ВЕЩАЕ НАЧАЛОТО НА НОВА РЕВОЛЮЦИОННА ЕПОХА.

В тази обстановка, неизбежно и у нас в България светкавиците ще започнат да разрязват задушната атмосфера на приспособенчество, апатия и отчаяние.

На нас и народа предстои да намерим изход от прекалено дълго продължилото българско средновековие в XX-ти век. Предстои ни отново да влезнем в борба, при обстоятелства, коренно различни от тия на борбите през десетилетието от 1945 до 1955 година, което завърши с поражението на народа.

Издевателствата и насилията на „пролетарската" диктатура, наследила с „безкористната" помощ на червената армия фашизоидната монархия на Кобургите, грабежите и охолството на партийната олигархия, превърнала се пред очите ни в класа от наследствени господари, безперспективността и мизерията, би трябвало да са натрупали кървави топки от омраза и воля за разплата в народната душа.

НО, САМО ТЕ СА НЕДОСТАТЪЧНИ. Затъпявани и оскотявани, разединявани и обезличавани от терористическата власт, която системно корумпираше или смазваше всеки едноок, откроил се в народната среда, народните маси не са в състояние да намерят сами брод. Трябва да им се помогне да скъсят разстоянието до развръзката и да сведат до минимум кръвопролитията, които неизбежно ще я съпътствуват.

Помощта означава между другото осветляване на действителното положение в средите на господствуващата класа и околопартийната „опозиция", чието поведение е отражение на кризата. Непрекъснато и точно "измерване на играещата температура" и реакции на обществените слоеве и сили, които ИСКАТ ИЛИ НЕ, ще бъдат въвлечени във вртопа на приближаващия се революционен смерч. И най-вече, отговор на въпросите:

ПО КОЙ ПЪТ? С КАКВИ СИЛИ И СРЕДСТВА? КАК?

Изходът от назряващите социални борби зависи в немалка степен от нашите отговори. От това, доколко нашите диагнози и прогнози са близо до реалното развитие на кризата и революционните перспективи, които тя открива:

Колко нашите искания, лозунги и решения на социалните и интернационални проблеми, които предлагаме, са близо до интересите и стремежите на трудовите маси? Колко ефикасни са средствата и методите, които сочим на българския пролетариат за борба с военно-полицейската диктатура на държавния капитал? ***Доколко разрушителната и конструктивна части на нашата революционна програма са верно отражение на доминиращите в съвременния свят и в общественото съзнание тенденции?***

Нашите отговори трябва да са съобразени с досегашния международен опит, извлечен от борбите на работническата класа на Изток, с днешната криза и нейните отражения и прояви в България... Партийното реформаторство и неговият най-ярък изразител в Чехословакия - Дубчек, дисидентството в почти всички страни, заставащо най-често на почвата на съществуващите закони и конституции, стачните и синдикални борби на работниците в ГДР, Полша и Югославия, социалната революция в Унгария през 1956 г. или днешната партизанска победа на афганистанските селяни, за да не се връщаме към Кронщад и Махновското движение в зората на консолидирането на държавния капитализъм в Русия, ***са житейската лаборатория, в която бяха създадени необходимите ориентири и корективи по пътя към свободата, равенството и братството между хората и народите.***

И ТАКА, КЪДЕ СМЕ ДНЕС?
НА КЪДЕ ОТИВА ОФИЦИАЛНА И ЛАКЕЙСКА БЪЛГАРИЯ?

С какво се занимават властниците в София, когато от Берлин и Адриатика до Владивосток и Шангхай революцията приближава стремително прага на интернационалната социална експлозия, в сравнение с която всички предишни ще приличат на халосния изстрел на Аврора?
Макар че на партийната „Шипка" привидно е спокойно, при все че банкетите и моабетите, оргиите в резиденциите и чужбина, посрещанията и изпращанията на делегации са се увеличили „на глава от населението" и дори внучката е въведена в спектакъла, в ролята на „първа дама" на четвъртото българско царство, това е пир във време на чумата. Правецкият хитрец и малеевските шуробаджанаци с нарастваща тревога разбират, че след като отдавна се благоустроиха, ще трябва да се пренастройват и разстройват. Членовете на заграждащия ги „димитровски Ц.К. на БКП" се занимават с идеологическо мошеничество и политическо шарлатанство, лелеейки призрачни надежди да ги отмине горчивата чаша и плащането на станалата вече километрическа сметка. Те говорят за демокрация и дори за самоуправление и се опитват да задушат с полицията си всеки глас, прозвучал в разрез с кастовите им интереси. Разместват фигури и пионки по стъпалата на йерархията и говорят за борба с бюрократизма. Правят теманета на западните банкери, откриват простор за доморасли спекуланти и въвличат народа в „реформи", които само могат да увеличат мизерията му. От тях той не може да очаква нищо друго, освен още по-голяма инфлация и в добавка — безработица. Защото, единственото от което партийните мафиоти се ръководят в зигзагите на своята „генерална линия" е съхраняването на личната си власт и привилегии. За да не ги изгубят днес, подобно хамелеони, те се приспособяват към всичко и всички, с мечти за връщане на „доброто старо време" или за един безшумен завой, когато клоуните ще възвестят от партийната естрада пред зиналата публика: „Преустройството е преизпълнено наднормено!"
...В същото време, в тъмните партийни кулиси и лабиринти зрее вътревидовата омраза и апетитите на конкурентите, измътени в същия инкубатор. Те точат зъби и подготвят разправата с днешния кръстник на

мафията и "хранените хора" от неговия клан, очаквайки височайшата благословия, за да ги изринат от копанята, да хвърлят върху тях цялата вина за всички грехове и грешки през последните 35 години и да устроят... родниците си.

По стара традиция, „новаторите" в Б.К.П. сверяват часовника си с московския посланик. Последният, стар „работник" от андроповите "органи" на К.Г.Б., не скрива враждебното отношение на новия кремълски самодържец към изпадналия в немилост туземен наместник и слуга. Това разпалва до нажежаване надеждите на "здравите сили в партията", които си спомнят с умиление за времето когато Хрушчов подаде оставката на „вожда" на българските сталинисти - Червенков, за да назначи априлския лъжец...

Не по-малко жалко зрелище представлява и казионната интелигенция. В тия моменти на криза, тя разкрива както никога цялата си морална нищета, идейна импотентност и колебания между страха и проникналите до мозъка на костите й сервилност и корумпираност. Тази псевдоинтелигенция от държавни храненици ни кара да съжаляваме, че няма едно-единствено лице, за да се изхрачим в него!

От миазмите на нейните „духовни сфери" започват да изскачат, като червеи от вмирисано сирене, дисиденти... с позволително. Шутове и палячовци от чорбаджийската софра се маскират като независими граждани. „Народни" и „заслужили" блюдолизци се сещат за „непоносимата мизерия на народа". Луксозни проститутки говорят за морални принципи и достойнство. Каещи се сталинисти-ленинисти искат да издигнат паметник на жертвите на собствените си доноси. Истинолюбиви историци се готвят да запълнят "белите страници" на фалшифицираната от тях история. Беззаветно-предани на народа книжници и фарисеи дързостно откриват истината в поставените под „забрана"... съветски вестници и списания. Учени и попове се молят от катедри и амвони за дълголетието на Горбачов. И шпицкоманди от „органите на Д.С. събеседват" с „пробудилите се за обществен живот" културтрегери, опортюнисти и наивници. Със съвместни усилия те създават "конструктивната", потемкиновска опозиция на негово правецко величество. Тя трябва да послужи за разиграването и у нас на модния фарс на „демокрацията" и като алиби на западните бакали в сделките им с либерализиралите се кръвници...

За пълнота на картината, трябва да се посочи и появата на закъснели с двадесет и пет години последователи на легалните „идеали" и „стратегия" на руското дисидентство, които вярват, че са открили пътя за мазно и безкръвно влизане в предверието на царството небесно. Очевидно и полуофициалните отговори на кризата, която е сграбчила софийския режим, не се отличават с оригиналност, нито с особена интелигентност...

В борбата с полицейската диктатура, клубовете, комитетите за човешки права и дори милионните профсъюзи ***не са достатъчни****! Както показа историческият опит, дори когато техните основатели и членове са въодушевявани от най-чисти намерения, те подлежат на поглъщане и асимилиране ОТ ВСЕЯДНАТА СВИНЯ, НАРЕЧЕНА ВЛАСТ. Единственото, което тя не може да смели е РЕВОЛЮЦИОННАТА ОРГАНИЗАЦИЯ, КОЯТО ЗНАЕ КАКВО ИСКА, КЪДЕ ОТИВА, С КОГО И КАК? Затова, ние*

зовем младите да пристъпят към нейното създаване и да я превърнат в стоманения лост на революционната сила на народа. Когато в народната среда се създадат отделните групи, обединени с обща програма и воля за революционно действие, тогава ще станат невъзможни всякакви пазарлъци, флиртове, дипломация и политика на колаборация с властта или с нейните подставени лица и организми...

С КАКВО ДА СЕ ЗАПОЧНЕ?
Най-напред трябва да се създадат нелегални революционни групи във всяко предприятие, учреждение и учебно заведение. В началния етап трябва да се търсят хора, макар и не много на брой, но годни за нелегална работа. За тази първа фаза на революционната борба, групи от по два до пет човека са напълно достатъчни. Трябва да се разработят критерии за рекрутиране на техните членове. При изграждането им трябва да се обръща особено внимание на техниката и изискванията на конспиративната работа; на въпроса за връзките между членовете в групата и между отделните групи. Нито за момент не трябва да се забравя, че тези връзки са главния обект на полицейските удари. Те и проблемите за оптималните форми и структури на групите трябва да се решават на място и конкретно в зависимост от обстановката, която ще става все по-променлива и нестандартна с развитието на кризата и борбата.
Групите трябва да провеждат координирана и планомерна идейно-организационна дейност в териториалните и производствени единици, с ЦЕЛ СЪЗДАВАНЕ НА РЕВОЛЮЦИОНЕН ФРОНТ СРЕЩУ ДИКТАТУРАТА. В него те трябва да обединят волята за промяна и социалното недоволство на експлоатираната и подтискана работническа класа от всички сектори на стопанството, на нейната младеж, пред която партийните търтеи са закрили всички перспективи и на подложените на гнет, оскърбления и терор национални малцинства, в името на свободата и равенството на всички хора на труда.
Такива групи трябва да се организират - с цената на всички жертви - във ВОЙСКОВИТЕ ПОДЕЛЕНИЯ. Тяхната основна задача е нелегална пропаганда за спечелване на войниците на страната на приближаващата се революция...
*В днешна България **оръжие и средства има в изобилие**. Домовете на копоите на властта и складовете на армията, банките и търговските кантори са препълнени!*
Само когато се пристъпи методично, системно и градуирано, с кураж, воля и интелигентност към изпълнение на поставените задачи, само когато революционната организация започне да функционира регулярно, въпреки бдителността и свирепостта на властта, НАРОДЪТ ЩЕ ИМА В РЪЦЕТЕ СИ СМЪРТОНОСНОТО ОРЪЖИЕ СРЕЩУ ДИКТАТУРАТА. Тогава нейния край ще бъде близък и неминуем.
За решението им, ние каним всички, които имат сърце, ум и дързост. Които са готови да извървят с нас пътя на организиране на народната революция. Той не е лек, по него ще има страхове и умора, предателства и жертви, но ДРУГ ПЪТ КЪМ СВОБОДАТА НЯМА!

ПЪРВИ МЕРКИ НА СОЦИАЛНАТА РЕВОЛЮЦИЯ.

Държавната принуда и икономическата експлоатация са характерни за цялата политическа история, която ние анархистите разглеждаме като преходен период от „свободата" на животните към СВОБОДАТА НА ЧОВЕКА. В този смисъл ***„политическото животно" на Аристотел е преход от маймуната към човека****.*

Този хилядолетен процес на трансформация на обществото и хората е обусловен от множество фактори. Ние считаме, че е навлязал в своята заключителна фаза и затова прокламираме като НЕПОСРЕДСТВЕНА ЦЕЛ - ОСВОБОЖДЕНИЕТО НА ЧОВЕШКИЯ РОД ОТ ВЕРИГИТЕ НА ДЪРЖАВНАТА ВЛАСТ И ОТ ЕКСПЛОАТАЦИЯТА ВЪВ ВСИЧКИТЕ ИМ СЪВРЕМЕННИ ФОРМИ.

Ни повече, ни по-малко!

Днешната държавна и капиталистическа организация на обществения и стопански живот и съпътстващите я насилие и неравенство искаме да заменим с организация, построена върху принципите на анархистическия федерализъм, т.е. върху доброволно и съзнателно съюзяване на тружениците за директно решаване от самите тях на локалните и общи проблеми; Организация, в която решенията се изработват, координират, вземат и привеждат в изпълнение отдолу-нагоре. Без посредничество на политическите партии, които трябва да изчезнат заедно с държавната власт и нейните институции; без централизъм, йерархия, бюрокрация и пълномощия.

Очевидно, функционирането на такава организация е възможно само с участието на всички. За да се премахнат бариерите ПРЕД УЧАСТИЕТО НА МАСИТЕ В РЕШАВАНЕ НА СОБСТВЕНИТЕ ИМ ПРОБЛЕМИ и се открие пътя към реализиране на анархокомунистическия идеал, ние предвиждаме следните мерки ***още в първите дни на революцията****:*

1) ***Първо условие за създаване и естествено възпроизвеждане на елементарния и гъвкав ред на анархията е въоръжаването на народа и разоръжаването на наемните отряди на диктатурата в казармите и полицейските участъци. Арестуване на техните офицери и скопяване на „органите" на държавна сигурност (Д. С.).***

Само извеждането на въоръжения народ на обществената сцена може да даде реални гаранции за свободата му, защото той единствен е в състояние да охранява обществения ред ***в своя полза****; да осигури освобождението на цялата си подтискана до сега енергия и я насочи към прякото и непосредствено участие в обществения живот; да даде простор за всички лични и колективни инициативи при решаването на собствените си проблеми.*

2) Ликвидиране на всички йерархически структури и бюрократични институции - от държавния и министерски съвети до кметствата, с които се провежда политиката на държавно-капиталистическата класа на всички нива и във всички сфери на обществения живот.

3) Разпускане на партията, кукления БЗНС, ОФ, комсомола, профсъюзите, църковната йерархия и останалите казионни организации, с чиято помощ народът е държан в окови.

Арестуване и предаване на ръководителите им в ръцете на революционни трибунали, избрани от въоръженият народ, който пряко ще реши съдбата им.

Конфискация на техните имущества, клубове, печатници и т.н. и предоставянето им на обществените организации, създадени от народа в процеса на борбата (въоръжени колони, производствени и професионални съюзи, клубове, културни дружества и т.н.)

4) Експроприация на цялата държавна собственост: банки, заводи, мини, земеделски стопанства, лаборатории, институти, сгради, транспорт, комуникационна мрежа и др. социални служби и завземането им от съответните колективи за организиране на производството, разпределението, снабдяването, потреблението и услугите, или за удовлетворяване на общинските и лични нужди от помещения и жилища.

5) На мястото на разрушената държава, създаване на федеративна организация чиято цел е:

- Да генерализира самоуправлението в социалната и стопанска сфери чрез общите събрания в производствените единици, в обществените служби, в кварталите и общините.

- Да осигури координацията при вземане на решения, разпределение на планираните задачи и тяхното изпълнение на всички нива - от отделното предприятие и община, през клоновете на стопанството и областите до мащабите на цялата икономика и страна.

***Основна териториална единица във федерацията е общината или районът за по-големите населени пунктове, а общественият организъм, който гарантира суверенитета на народа и реализира самоуправлението е съответното общо събрание на въоръжените граждани**. То решава с болшинство и автономно всички локални проблеми на съответната община или район.*

Когато разглежданите въпроси от дневния ред надхвърлят обхвата на териториалната единица и се нуждаят от координацията и сумирането на предложенията и усилията на гражданите от една област или страната (по стопански, културни, образователни, военни, международни и пр. проблеми) решенията се вземат също от общите събрания, които изпращат на съответните конференции и конгреси свои делегати, за да се групират мандатите и изработят общите резолюции на основа на болшинството.

Федералната организация на самоуправление позволява преразглеждане на въпросите, внасяне на поправки във взетите решения, взаимни отстъпки и компромиси, с оглед съблюдаване интересите и гледищата и на малцинството в общото събрание, областната конференция или федералния конгрес.

Функционирането на системата на едно генерализирано самоуправление, с пряко участие в разискванията и решенията, ще бъде във висша степен улеснено от мощните средства за комуникации и обработка на данни, които Р.Р. (роботронната или научно-техническата революция) предоставя.

За периодите между поредните събрания, конференции и конгреси, участниците в тях излъчват съответни комитети и съвети, комисии и

организми за ръководене на текущите дела. Техният брой, характера на тяхната дейност, права и задължения се определят и контролират от общите събрания.

Всички делегати, посочени от събранията, конференциите или конгресите са:

*- Снабдени с **императивни мандати**, т.е, те не могат да се отклоняват от общо изработените решения.*

*- Те са **отзоваеми по всяко време** от посочилите ги техни съграждани, пред които са отговорни и дължат редовни отчети.*

***- Те са под организирания, пряк контрол на въоръжения народ**.*

*- В случай, че характерът на работата изисква пълната им заетост за определен срок, **възнаграждението им ще бъде еднакво с това на останалите труженици.** (Нашият стремеж е всички тези обществени функции да бъдат подложени на ротация и изпълнявани безплатно и доброволно.)*

Само такава система на обществена организация и дейност може да съчетае личната и обществената свобода, ликвидирайки властта и йерархията, централизма и бюрокрацията, командването и подчинението, експлоатацията и неравенството, привилегиите и паразитизма.

6) Федералната система на организация ще обхване и обобществяваната в процеса на революцията икономика. Единствен народът, чрез нея ще може да решава кои клонове, предприятия, служби, институти и т.н. са необходими за живота му и кои подлежат на разширение или на закриване.

Съобразно принципите на анархистическия федерализъм общите събрания на трудовите колективи са напълно автономни при уреждане на вътрешните си проблеми и гарантиране на необходимите условия и ред за нормално функциониране на всяко предприятие или служба (избор на управителен съвет или делегати за стопанските конференции и конгреси на съответните производствени и професионални съюзи, подчинени на същите правила, валидни за федералните структури, разпределение на работата и задачите между членовете на колектива съобразно подготовката и способностите им, контрол над извършваната работа и т.н., и т.н.).

Специфичните и технически проблеми, които надхвърлят границите на отделната стопанска единица, се решават от мандатираните от колективите делегати за съответните конференции и конгреси на производствените и професионалните съюзи по клонове и професии. Тази процедура е валидна и при разпределяне на задачите по приетите от федералния конгрес икономически планове между отделните стопански единици.

Чрез организацирането на трудовия процес от производствените и професионални съюзи се цели намиране на оптималната ориентация и разминие на общата трудова дейност към задоволяване на личните и обществени нужди и преодоляване на създадените от централизма и класовия характер на днешното общество диспропорции между центровете и перифериите. Нашата цел е създаване на еднакви условия за живот, развитие и труд – навсякъде, за всички - в общината, в страната и планетата.

*7) **Включване на всички в трудовия процес** (в производството или услугите), срещу еднаквии възнаграждения, ликвидиране на всякакви синекури и привилегии. Изпълнението на трудовите ангажименти от всяко предприятие или учреждение е под контрола на общинските съвети, на кварталните събрания и тези на стопанските колективи.*

Единствените изключения при прилагане на мерките за разпределение на трудовите задължения се отнасят до болните, а при определяне на възнагражденията - до многодетните семейства.

Такава социална и икономическа организация ще позволи незабавно въвеждане на работен ден от 4 до 6 часа и установяване на доходи два до три пъти по-високи от днешната „средна заплата" в България.

8) Гарантиране на свободите за съюзяване, изработване на програми, предложения, мнения и инициативи - лични или групови. За да бъдат те реални и за да могат организации, групи и личности да изразяват и разпространяват своите идеи за обществено устройство, функциониране на обществените организми, темпове на развитие, поставяне на цели и задачи за човешката дейност, е необходимо да имат средства за съобщаване и обмяна на идеи. Затова, предоставяне на конфискуваните местни печатници, радио и телевизионни уредби за ползване от съответните колективи и организми, което гарантира достъпа до федералната преса, радио и телевизия за всички организации или групи от граждани.

Гарантиране на свободата и възможността на малцинството да се превърне в болшинство и премине към осъществяване на своята програма или планове, при едно единствено условие:

ДА НЕ ПРОВЕЖДА МЕРКИ, ЦЕЛЯЩИ ЕКСПЛОАТАЦИЯТА, НАРУШАВАНЕ НА РАВЕНСТВОТО ИЛИ ОГРАНИЧАВАНЕ, ИЛИ УНИЩОЖАВАНЕ НА СВОБОДИТЕ ЗА КОЙ И ДА Е ГРАЖДАНИН ИЛИ ГРУПА!

Ние няма да сложим оръжието, докато на земята има дори един единствен роб, несретник или мизерстващ!

9) Ликвидиране на чиновническите и попски регламентации на съжителството между половете както и юридическите формалности по прекратяването му. Този въпрос е личен и следва да бъде решаван чрез свободната воля на партньорите.

Отглеждането на децата е въпрос на техните родители, когато те желаят това (и за което получават „семейни заплати", съобразно броя на съжителстващите). В противен случай с тези проблеми се заемат създадените от обществото организми.

10) Конфискация на обширните и луксозни жилища, вили, имущества, богатства и влогове на всички, които под покровителството на диктатурата са забогатели от експлоатацията на работници, селяни и работещи в услугите и предаване на конфискуваните жилища, имоти и вещи в ръцете на общите квартални и общински събрания за разпределяне между най-нуждаещите се във всеки населен пункт или за образуване на резервен фонд.

Постепенно увеличаване на комуналния жилищен фонд, за да се осигури ползването на безплатни жилища от тези, които поради характера на

работата или желанието да променят средата и обстановката, са принудени да променят местожителството си.
11) Ликвидиране на всякакви привилегии и неравенство в образованието, професионалната подготовка, медицинското обслужване, хигиената и транспорта, които ще бъдат безплатни и еднакви за всички без изключение.
12) Планомерна и системна работа за ликвидиране на създадените от политиката и егоизма на съборения режим разлики и неравенства в социално-икономическите инфраструктури и обслужването на отделните райони и населени пунктове на федерацията.
13) ***С нарастващото автоматизиране на производството и услугите, трудът ще се превръща все повече от задължение в свободен творчески процес – ще става свободен, доброволен и "безплатен", едновременно със задоволяването на потребностите на всеки според нуждите му****. С оглед на тази перспектива осигуряване на неограничавана свобода на творческия културен и научен процес, на неговите индивидуални и колективни изяви и ликвидиране на днешните чиновнически съюзи - трансмисии на културната политика на диктатурата, премахване на всякакъв надзор или контрол над творците и тяхната публика.*
Творчеството, както и научната и художествена критика се нуждаят освен от абсолютна свобода и унищожение на всякакво опекунство, още и от обществена поддръжка, вместо корумпиращите художници и учени "филантропия" и меценатство на властници и богаташи.
На първо време само общите събрания на териториалните единици и производствени колективи могат да решават (според значимостта на разработваните проблеми и творби) кои творци могат да бъдат освободени изцяло или частично от валидните за всеки гражданин трудови задължения, за да посветят времето си на творчеството или на популяризирането му. Тези високо оценени от народа произведения на изкуството и постижения на науката не могат да бъдат обект на търговия или лично присвояване.
14) Изравняване правата на всички малцинства: Турци, помаци, цигани, власи, македонци и т.н. с тези на българската народностна общност. Ликвидиране на всяко подтисничество спрямо отделната човешка личност или група, както и на всяка дискриминация, свързана с националния, расов или социален произход.
Провъзгласяване на тяхната културна автономия, гарантиране на достъпа до образованието, средствата за масова информация, издателска дейност и т.н на матерния им език и създаване условия за свободно състезание и взаимно проникване на културите и езиците.
Срещу равните права и свободи, малцинствените групи имат равни задължения към териториалните единици и трудовите колективи, в които са се включили доброволно.
15) ***Анулиране на всички дългове и заеми направени от Б.К.П. и нейното правителство****. Западните или източни кредитори следва да търсят „обезщетение" от бившите членове на номенклатурата и нейните протежета, на които са отпускали средства за разгулния им и паразитен живот, или са ги улеснявали в упражняването на терористическата диктатура над трудовия народ.*

16) Отправяне на апел към работниците от Изтока и Запада за солидарност с нашата социална революция, разяснявайки, че нашата борба е част от световната борба за освобождение на човечеството от терора и гнета, от властта на човек над човека, от експлоатацията и мизерията, резултат от йерархическата и класова структура на днешното общество ВЪВ ВСИЧКИТЕ МУ РАЗНОВИДНОСТИ!
17) Изграждане на отношенията с всички народи и страни върху същите принципи на които почиват отношенията между отделните хора: СВОБОДА, РАВЕНСТВО И БРАТСТВО. Това е възможно само при ликвидиране на държавните и капиталистически - национални или мултинационални - октоподи в икономиката, на техните бюрократични и военно-полицейски апарати, на техния милитаризъм и империализъм в световен мащаб. Само реализирането на тези принципи в международните отношения може да се превърне в реална основа на ставащите все по-необходими за бъдещето на човешкия род интернационални ОБЕДИНЕНИЯ - регионални, континентални и планетарни.
Бидейки дълбоко убедени, че каквото и да става, колкото и дълго да трае борбата, осъществяването на нашата програма е неизбежно, защото пред човечеството на 21-вия век няма друг избор, освен ***АНАРХИЯ ИЛИ СМЪРТ****, нашите лозунги си остават:*

- РАВНО РАЗПРЕДЕЛЕНИЕ НА "ВЛАСТТА" ИЛИ РАВЕНСТВО НА ВСЯКА И НА ВСЕКИ ЧЛЕН НА ОБЩЕСТВОТО В ПРАВОТО ИМ ДА ВЗЕМАТ РЕШЕНИЯ.
- САМОУПРАВЛЕНИЕ НА ВЪОРЪЖЕНИЯ НАРОД, ЦЯЛАТА "ВЛАСТ" НА ОБЩИТЕ СЪБРАНИЯ!
- ОБОБЩЕСТВЯВАНЕ НА ФАБРИКИТЕ, ЗЕМЯТА, СЛУЖБИТЕ И РАЗПРЕДЕЛЕНИЕТО НА ПРОДУКТИТЕ И УСЛУГИТЕ ОТ ТРУЖЕНИЦИТЕ.
ДА ЖИВЕЕ РЕВОЛЮЦИОННИЯ ФРОНТ НА ПРОЛЕТАРИАТА, НЕГОВАТА МЛАДЕЖ И ПОДТИСНАТИТЕ МАЛЦИНСТВА!
ДА ЖИВЕЕ СОЦИАЛНАТА ИНТЕРНАЦИОНАЛНА РЕВОЛЮЦИЯ!
ДА ЖИВЕЕ АНАРХО-КОМУНИЗМЪТ!

ЗАДГРАНИЧНА АНАРХОКОМУНИСТИЧЕСКА ОРГАНИЗАЦИЯ"

В бележниците си намирам и следната, неподлежаща на публикация, фотография със скрита камера на "родината" и нейното международно положение през настъпилата решителна 1989-а:
"В страната на лилипутите се подвизават Т..Живков, Д.Стоянов, Д..Журов и други колоси от върхушката на БКП, тикана към чистилището на перестройката от Виктор Шарапов - извънреден и пълномощен посланник на СССР и генерал от КГБ. Срещу тях са: разжалваният Илия Минев от "туристическото дружество", от което агентите на ДС изхвърлят всеки, който може да бъде потенциално опасен + "Подкрепа" на ташаците + "интелектуалци", подкрепящи Горбачов и Юлския пленум на БКП + поп Събев + едно стадо от полуграмотни идиоти + народ, който поради политическата си тъпота, пълното пренебрежение към Свободата и дребната си шмекерия, е пропуснал до сега всичките си срещи с историята.
Има ли бъдеще такъв народ?

Отговор може да даде само младежта, която носи бремето и ограничеността на бащите и майките си, които се обличаха в... "джинсови сукмани".
Отвън американският и западноевропейският империализми могат да интервенират идеологически, което те правят и сега, но при една нова революционна "Унгарска 1956-а" по-скоро биха подпомогнали финансово и военно преустройващите се номенклатурчици...
Въпреки всичко, ние ще изпълним дълга си на революционери и само бъдещето ще покаже дали това, което зрее на Изток ще се окаже "последният и решителен бой", както се пее в международната работническа песен."
(NB-2016: Когато отечественото блато се "развълнува" и започна да произвежда мехури със смрадлив газ, стана очевидно, че нашата пропаганда отстои на светлинни години от душевното състояние, настроения и желания на съотечествениците, **за които "45-те години" и 13-те века явно се оказаха недостатъчни, въпреки мнението на Аристотел, че за да се осъзнаел, индивидът се нуждаел от робство**... Ние не бяхме по-разбираеми за съвременниците си, отколкото Ботев за своите!)
*
Междувременно на работното място в "Русел-Юклаф" се случиха сътресения без космически измерения. Фоцзи уволни Рику с едномесечно предупреждение за допуснати груби грешки в проектирането. Беше вбесен и безпощаден, нарече го "пти кон" (малък глупак), а Рику се… разплака. Така се сложи край на тяхното близо 20 годишно приятелство. С колегите, които не бяхме се отказали от приятелството си с изпадналия в немилост бивш шеф, организирахме прощална вечеря в едно ресторантче. На нея, в знак на благодарност за проявеното търпение спрямо моите "трудови безобразия", аз му направих малък подарък – един 8-калибров австрийски пистолет "щаер". Рику отиде на работа в една от големите туристически агенции - "Клуб Медитеране". Видяхме се още няколко пъти, след което всеки потъна в своите проблеми и грижи. Така в модерния свят завършваха дружбите, приятелството и любовта, създадени на шантиетата (работните площадки).
*
От радио "Свободна Европа" в Мюнхен бяха започнали да изпращат до всички печатни издания в емиграция фотокопия от материали на родната преса. Това беше своего рода обмен на информация в натура. Ние също не бяхме подминати, защото им изпращахме нашия бюлетин, чиито статии, нито веднъж не бяха разпространени в ефира или цитирани, дори ако не им липсваха аналитични и журналистически достойнства. Не им се "сърдихме" – в крайна сметка те следваха своята политика (или по-скоро тази на плащащите им в брой господари), която беше в абсолютно противоречие с преследваните от нас цели.
От изпратените фотокопия на органа на БКП - "Работническо дело" - научихме за поредния от зачестилите пленуми на нейния ц.к., на който 33 години след прословутия априлски пленум от 1956 г. (копиращ XX-ти конгрес на КПСС) Т.Ж. бе очертал новата партийна линия, следвайки зигзагите и повратите на Кремъл. Само, че този път председателят на държавния съвет и генерален секретар на БКП беше изправен пред много по-тежка задача: докато някога априлският пленум постави началото на неговата кариера и на най-дългото властване в Третата българска държава, сегшният доклад от м. АПРИЛ 1989 г.

вещаеше края му. Хаотичното съдържание, издаваше паническата объркаността, царяща в главата му и би могло да послужи за гаргара, ако не беше цинично симптоматично.
Отразихме го във фейлетона

“БОЖЕСТВЕНА КОМЕДИЯ” от Т.ЖИВКОВ ИЛИ ДОКЛАД ПРЕД ИНТЕЛИГЕНЦИЯТА ЗА ПОЛОЖЕНИЕТО В IV-ТО БГ-ЦАРСТВО

(полуистини от първа ръка, в бр. 2 на АКР, год. III от април-юни 1989 г.)

В лицето на „отмиращия" Т. Живков, българският марксизъм е намерил своя неокласик. Последният му „принос към научния социализъм" е доклада пред представители на т.нар. творческа интелигенция.
От снимката във в-к “Работническо дело” се вижда как Т.Ж. ОБЯСНЯВА С РЪЦЕ И КРАКА новите идеологически тънкости и може да се констатира, че класикът е по мярката на зяпналите го в захлас шарани от духовния аквариум. Техните интелигентност, чистота и съпричастност са изписани по тлъстите им и “вдъхновени” рибешки муцуни.
Докладът би могъл да се разглежда като свидетелство за сенилната деменция на вожда на Б.К.П., ако самият той не съобщаваше, че е дело на колективния ум на партията. Последното личеше от слонската доза хегелиански лакардии, вмъкнати от партийните „философи". От нея, дори хипопотам би получил разстройство. Съдържанието бе резултат от колективното възприятие на горбачовия идеологически хаос и реформаторската истерия в СССР, но формата си беше правецка, както личи от не малкото елегантни обрати и фигури на тодоровата “мисъл”.
*Без да е разделен на части и параграфи, без подзаглавия, с безредни повторения, недомислия и недомлъвки, докладът е свидетелство за разпада на марксическата мисъл. В него се редуват фалшиви обяснения с полуистини и прикрити с неопределени обещания полицейски заплахи, към които партийните големци прибягват когато ножът е опрял в кокала, отпред ги чака змия, а назад не иде да се върнат по „понятни причини". Но с търпение и постоянство, могат да се разкрият три слоя, защото, подобно Дантевата „Божествена комедия" с нейните **„АД", „ЧИСТИЛИЩЕ" и „РАЙ",** докладът е замислен като трилогия с*

Историческа част,

Теоретично-аналитична, от която трябва да се извлече

Програмната, водеща в Рая.

По признания на самия докладчик, днес и за дълъг период, Б.К.П. НЕ Е В СЪСТОЯНИЕ ДА РЕШИ ПРОБЛЕМИТЕ НА ПЪРВАТА И ПОСЛЕДНА ЧАСТИ, т.е. тя не може да опише ада на собствената си история, която е низ от предателства и престъпления, нито да напише програмата си, признавайки фалита на досегашните. Доколко партийният ум се е справил с анализа и теорията ще видим в конспективния разбор на доклада.
„Историческата" част е посветена на ролята на Луцифер-Сталин в терора срещу кадрите на Б.К.П. Всъщност това е старата, инфантилна хрушчовска шмекерия, с която се прави опит да се заместят съдбоносните за марксическия „социализъм" въпроси с библейски понятия, като „култ на личността" и се стовари историческата отговорност за злодеяния без прецедент, върху отдавна изгнилия

прах на един масов убиец, скътан под плочата край Червената стена в Кремъл, където се съхраняват „тленните останки" на всички големи исторически престъпници срещу руския народ, начиная с Иван Грозни до вонящата мумия на Ленин и прогнилите кости на неговите ученици.

С 36 годишно закъснение Т.Живков вади на умряло куче нож: *„Историята съди и ще осъди Сталин за много неща. За репресиите и за избиването на хора и то масово, историята никога няма да му прости".*

Нито дума за помагачите на Сталин, сред които е и самият докладчик, явно разчитащ на късата памет на своите слушатели. Нито ред затова, че Сталин е само един от продуктите на диктатурата на излязлата на историческата сцена държавно-капиталистическа класа. **Сталин и неговият терор могат да бъдат разбрани само чрез процеса на превръщането на болшевишката партия в административна и военно-полицейска бюрокрация, т.е. чрез завладяването на властта и одържавяването на икономиката, довели до трансформацията й в господствуваща и експлоататорска класа**. От този момент нататък цялата политическа история на СССР е история на консолидацията, съхранението и разширението на диктаторската власт и свързаните с нея господство и привилегии. А терорът е само едно от средствата в класовите и вътре-класови борби.

Вълните на сталинския терор, дошъл на смяна на гражданската война и последвал ленинските екзекуции в подвалите на чеката и концлагерите, разкриват тази му същност:

- **Първата вълна през 1929-1933 г.,** съпътствувала така нар. колективизация, когато се извършваше пролетаризирането на селяните - най-многобройната класа на руското общество (80-90%), за да започне индустриализацията и се създаде държавно-капиталистическата икономическа основа на господството на новата класа и нейния милитаристичен империализъм. Терорът срещу масите, свързан с „модернизацията" на експлоатацията, целеше консолидацията на диктатурата и „съжителството" й с враждебния свят на частния капитал.

- Терорът срещу фракциите във в.к.п.(б) и чуждестранните партии (1934-39), под чиито удари попадат и емигрантските групи, е продиктуван от страха на Сталин и неговата фракция да не им бъде отнета властта в Кремъл и нейния анекс в Коминтерна. Там където партийните ръководители и редови членове бяха вън от обсега на ГПУ и НКВД, разчистването на сметките се извършваше чрез предателството им в ръцете на съответната „фашистка" или "демократическа" полиция. Обстоятелството, че болшинството от апарата на партията и институциите на държавата застана зад сталинската група, показва само, че в тази група и нейната политика, то е виждало по-адекватен израз и по-сигурна защита на класовите си привилегии и власт през този период.

- **Терорът срещу войнишките и цивилни маси по време на войната и особено след нея от 1945 до 1953 г.,** е терор предизвикан от страха от революцията, която следвоенната криза би могла да предизвика. Страх, подсилван от собствената история на партията от времето на Първата световна война и революционната 1917 година.

- Най-после, **терора срещу партийните ръководители на „братските партии" след войната,** който се сгъсти особено след лятото на 1948 г. и на който стана жертва и Трайчо Костов, бе резултат от страхът на Сталин от

националистическата съпротива на местните компартии срещу империализма на Кремъл. Тази опасност - реална или имагинерна - смущаваше спокойствието на стария диктатор и обкръжението му, чиито страхове се подхранваха от пресния случай с Тито.

Ако днес вътрешнопартийните чистки не са кървави, това е резултат от защитните реакции и инстинкта за самосъхранение сред членовете и фракциите на господствуващата класа. Още в 1953 г. - в ГДР, непосредствено след смъртта на Сталин и особено след Унгарската революция от 1956 г., те разбраха, че на сцената е излязъл техният смъртен враг - работническата класа и че всякакви кръвопролитни вътрешно-партийни схватки могат да се окажат смъртоносни за борещите се фракции. От тогава, вместо куршум в тила, победените получават „персонална пенсия". Имре Наги е последният посмъртно реабилитиран, когото ще се опитат също да вмъкнат в партийния пантеон, за да се постигне, ако не задгробно обединение, по-коректни отношения между властници и „опозиционери" в господствуващата класа и нейната партия. Но ако се върнем към „култа на личността", трябва да кажем, че терористичната политика на Сталин се провеждаше от лица и групи, които бяха заинтересовани от нея, които печелеха от престъпленията и убийствата — в най-широкия смисъл на думата: от прикриване следите на собствените си подлости, слабости и грешки в минали периоди до елиминиране на конкурентите в политиката (която не признава приятелството), отнемане на постовете им и присвояване на техните квартири, мебели и бижута.

Оръдия на тази сталинска политика в Б.К.П. бяха В. Коларов, Г. Димитров, Вълко Червенков и самата „жертва на култа" - Тр. Костов. За провеждането ѝ в емиграция (в СССР) и в България, те се полузваха от „услугите" на доносници, интриганти, провокатори, клакьори, агитпропи и агитки, от казионни палачи и наемни убийци, от сталинската и буржоазна полиции. Всички заедно образуваха онази сплав от кариеристи и егоисти, от престъпници и садисти, които са една от главните основи на всяка власт, още повече на диктаторската. Те именно се съпротивляват на живот и смърт срещу всяко проникване на лъчи в преизподнята на партийните престъпления. Затова и днес 40-50 години след „избиванията на честните революционери", авторите на тези убийства - те са още на власт или най-малко дължат властта си на убийци и доносници - пречат и ще пречат да се отворят архивите, да се разпитат свидетели, палачи и жертви. Затова Т.Живков - съучастник във всички престъпления на предшествениците си Г.Димитров и на В.Червенков, а след 1956 г. „продължител на тяхното дело" - ще продължава да разказва басни за силите в Ц.К., *„които не били позволили да се стигне до най-тежкото",* за *„групата в Ц.К., която успяла да спре всякакви избивания на наши другари",* за свидетелствата пред априлските комисии, *„преразглеждащи обвиненията срещу членове на Ц.К.",* за *„априлската линия" с „възстановените ленински принципи и норми на партиен живот"* и т.п.

Но дори когато и последният съучастник във вакханалиите на сталинския терор бъде погребан с почести, наследниците му в Б.К.П. не ще позволят да бъде вдигната завесата над собствената им история, защото терорът е оръжие, от което властта никога не ще се откаже. Партийците искат на всяка цена да се избегне проникването в механизма на терористическата диктатура, на нейните мотиви, същност и цели, които разрушават всякаква „социалистическа" митология и поставят под въпрос дори в собствените им среди „легитимността"

на властта и „правото" на господство и паразитизъм. Затова и Тодор, и тези които ще го заместят, ще продължат да казват, че са „нямали изчерпателна информация", „че не са знаели" и че комисиите на Ц.К. щели да възстановят „историческата истина". От нея те не се нуждаят и ще правят всичко зависещо от тях, за да я обвият в мъглата на полулъжите, заместваики комплексния анализ на фактите, същността и дълбоките причини на терористическата политика на диктатурата с пикантни и мелодраматични подробности за „честността" и „принципността" или „стоическото" и „героично" посрещане на смъртта, когато „бойните им другари и съратници" са забивали куршуми в тила или са увисвали върху краката на окачените на бесилото.

Днешният вожд на Б.К.П., който започва политическата си кариера след 9-ти, като агент на "новата, народна" държавна сигурност, пелтечи за „отклонения", за които узнал чак след XX-тия конгрес на КПСС. Заедно с останалите живи престъпници той се връща на местопрестъпленията, за да заличи собствените си следи и тези на учителите си. Едва сега Т.Ж. бил научил, че една трета от българската емиграция в СССР била ликвидирана от Сталин „неправилно", че те били „изтъкнати дейци на Б.К.П. и видни български революционери", за които Г.Димитров и В.Коларов се застъпвали пред Сталин. Но все още липсвали сведения в Ц.К. за посмъртната реабилитация на 227 души и че след като избитите били реабилитрани „по принцип" още в 1956 г., сега след нови 33 години това щяло да бъде сторено и „поименно", за да „изпълнят светия си дълг" към „името и честта" на оземлените конкуренти във фракционните борби за властта. За всички тези сведения, *„за грижливото и отзивчиво отношение при разкриване на трагичните обстоятелства, в които някои български революционери са били репресирани", трябвало „да се благодари на съветските другари",* т.е. на наследниците на убийците. (Т. Ж. не обяснява, кое им е пречело да разкрият „трагичните обстоятелства", в които Тр. Костов бе екзекутиран, а съпроцесните му превърнати във вулгарни доносници на Д.С. и агитпропи на тюрмаджийската администрация).

Въпреки всичко, ни уверява докладчикът, макар че ***„по понятни причини*** *Б.К.П. приела безкритично някои възгледи и постановки на Сталин, но и тогава тя следвала верния път към победата на соц. революция".* А и след като червената армия установи куизлинговия режим на 9.9.1944 г. и Сталин назначи като държавни ръководители своите агенти и шпиони - фашизоида Кимон Георгиев и сталинистите Георги Димитров и Вълко Червенков, чиито пряк приемник и протеже е докладчикът, въпреки „порочните методи, които тегнели над социализъма", Б.К.П. начело с Т.Ж. *„намерила не едно и две правилни решения"...*

Когато човек чете тази част от доклада, разгледан от политбюро, е затруднен да определи кое надделява в нея - цинизмът или глупостта?

Каква е истината, която Т.Живков се опитва неумело да скрие в доклада си пред духовните шарани и евнуси?

- Според свидетелски показания на съпроцесника на Г.Димитров от лайпцигския процес - Попов и други „ахайски сенки излезли от Аида", както и изследвания на заинтересовани екс-партийци, като осъденият във връзка с трайчо-костовия процес - Петър Семерджиев, ликвидираните и репресирани емигранти в СССР след 1923 година възлизат на 2/3 от общия им брой (около 3,000 души), което означава, че едната трета, която Т. Живков укрива е още в немилост пред

партийния синедрион, заради фракционните си или открито анти-партийни позиции, (не трябва да се забравя, че в СССР след 1923/25 година емигрират и земеделци, анархисти както и безпартийни революционери).
- По-голямата част от подлежащите на реабилитация 1,000 „жертви на култа" принадлежат към кадрите на Б.К.П. от т.нар. левосектантски период - от 1929 до 1935 година. За неосведомените читатели ще припомним, че „левосектантите" са също сталинисти, свързани с предишната сталинска „линия" от периода на започналата в 1929 г. световна икономическа и финансова криза. Съобразно разработените в Коминтерна и задължителни за всяка партия „установки", социалдемокрацията, а у нас и земеделците са третирани като социал- и аграр-фашисти. Тази политика на невярна оценка на партиите на социалната и изобщо на парламентарната демокрация, откъдето и "левосектантската" тактика, улесни както е известно завладяването на властта в Германия от нацистите. У нас и в другите балкански страни тя съдействуваше за установяване на фашизоидните безпартийни диктатури или лични монархистически режими.
През петгодишния период (1929-1934 г.) въпросните „левосектанти" в Б.К.П. успяват да елиминират от нейното ръководство Г.Димитров и В.Коларов, стоварвайки върху тях вината за „линията" на 9 юни 1923 г. и неуспеха на септемврийското въстание, за разгрома на партийните кадри през 1925 г. и за последвалия опортюнистически период с легалната работническа партия.
Когато през 1935 г. Коминтернът прави поредния завой в политическата си линия и Сталин иска да се освободи от „ левичарите" и да ги зарови заедно със собствените си "грешки", той назначава за генерален секретар на ИККИ (Изпълнителния Комитет на Коминтерна) Г. Димитров. С това настъпва „кобния час" на левосектантите, чиито водачи са ръководители на Б.К.П. в емиграция и България. Споменатите поименно в доклада на Т. Живков: Петър Искров, Илия Василев (Бойко), Георги Ламбрев, Иван Павлов, Андрей Андреев, Атанас Павлов, В.Радински и др. над 600 души „изтъкнати дейци на Б.К.П. и видни български революционери" са предадени за разтерзание в ръцете на сталинската полиция. Г.Димитров и В.Коларов ги обвиняват във фашизъм, троцкизъм и всички смъртни грехове на времето. Обвинения, напълно достатъчни, за да получат незабавно полагаемия се куршум в тила или да бъдат изпратени на бавна, гладна и смразяваща смърт в сибирските концлагери.
Много години след като е предал идейните си противници в ръцете на палачите, Г.Димитров не може да се освободи от омразата и отмъстителността си към тях. В своя доклад пред пети конгрес на Б.К.П. в 1948 г. той казва за Искровци, Бойковци и другите, че били най-добрите съюзници на фашистката диктатура и че *„както показали разобличенията в СССР по отношение на чуждата агентура в Б.К.П. и другите компартии, някои от ръководителите на левосектантската фракция били непосредствено на служба на тази агентура".*
Такива са *„застъпванията на Г.Димитров пред Сталин",* за които говори Живков в доклада си. Трябва да добавим, че тази „дейност" на „лайпцигския лъв" не е резултат само на накърненото му болезнено самочувствие. Той действува, като оръдие на Сталин и срещу ръководителите и членовете на всички емигрантски партийни групи в СССР. Върху неговите ръце е полепнала кръвта на германски, полски, югославски, японски, китайски, италиански, испански и пр. партийци. Под списъците за арести на потърсилите убежище в „първото

отечество на международния пролетариат" стои неизменно подписът и на генералния секретар на И.К.К.И. — Г. Димитров. Застъпванията за които говори Т.Живков се отнасят за архиподлеци, като оженения за сестра му В.Червенков, който „от благодарност" става професионален доносник на сталинската тайна полиция и безусловен агент на руския империализъм в България, в качеството му на генерален секретар на Б.К.П. и председател на министерския съвет след 1950 година.

„Новият димитровски курс" засяга и кадрите на Б.К.П. в страната. Тези в затворите, които не признават ръководната роля на новия вожд, са системно клеветени, цапани, изключвани, изолирани, а другите, които са навън от затворническите огради, като секретаря на Б.К.П. - Никола Кофарджиев(“Сашо”) - предадени в ръцете на царската полиция, за да бъдат ликвидирани с нейна помощ.

Тази „линия" на Г.Димитров е в традициите на Б.К.П., чиито ръководители в течение на вече близо седем десетилетия следват безусловно всички зигзаги на Кремъл, независимо от това кой е наемателя на Романовските палати. В духа на тези „традиции" всички, които поради привързаност към позициите и убежденията си в предшествуващия етап или по силата на инерцията не съумяват да си направят „самокритика" и вземат поредния завой в гигантския “идеологически” слалом, се елиминират - като „левосектантите" в СССР или чрез българската полиция, както това става многократно: от дейците на военната организация на Б.К.П. през 1923-25 година, до редицата членове на Ц.К. през 1941 - 1944 г. По свидителство на Димчо Соколов - директор на полицията до края на месец август 1944 г., през целия „героичен период" от 1923 до 1944 година, не е имало нито един състав на Ц.К. в който да не е имало полицейски агенти. Разкриването на архивите на Коминтерна ще покаже кои от тях са били двойни, т.е. служещи и на „генералната линия" на сталинския империализъм (и лично на неговия български слуга във фракционните му борби в БКП), и на царската полиция.

Организирането на полицейския терор в следвоенна България срещу анархисти и партиите от демократическата опозиция е дело също на Г.Димитров. Този терор бе насочен главно срещу селяните. Техните изтезания, затвори и избивания са обвинителен акт срещу диктатурата на Б.К.П., за който няма давност. Негова жертва са и няколкото десетки репресирани ръководни партийни функционери и екзекутираният първи секретар на компартията Трайчо Костов. Те, както казахме, станаха жертва на страхът на Сталин от рецидиви на „титовизма" в източно-евроейските страни. Техните арести се извършиха със съгласието на Г. Димитров и съдебното убийство на Костов стана по времето на Коларов, а не на българския „култ" - В. Червенков. В това „свято дело" участваше целия партиен и комсомолски актив. Особено усърдие проявиха Живков и цялото му обкръжение. И на децата от онова време са известни шпицкомандите и агитките, които в течение на два месеца скандираха до прегракване в училища, казарми, фабрики, под всеки светещ прозорец: „Смърт на предателя Тр. Костов!"

През една декемврийска нощ на 1949 г. той бе обесен, а не разстрелян, както казва в доклада си Т.Ж., за да прикрие личното си присъствие при екзекуцията в двора на Централния затвор.

Съобразно „принципите" на бюрократическия централизъм, култът към водачите съществува в Б.К.П. още от основаването й. По подражание на Сталин и

наследниците му, в повече или по-малко гротескни форми, той господствува и чрез тримата туземнни партийни и държавни „вождове": Г. Димитров, В. Червенков и Т. Живков.

И след прословутия априлски пленум от 1956 г., наложен от хрушчовските разкрития в борбата му за властта в Кремъл срещу „съратниците от сталинската гвардия", отношението на Б.К.П. към трупа на Сталин с неговите посмъртни заравяния и полуреабилитации, както и всички „исторически решения", пленуми и конгреси, са принудено следствие и точно копие на зигзагообразната „генерална линия" на К.П.С.С. През трите десетилетия до 1985 г., които Живков отминава с две фрази в доклада си, целият кадър на Б.К.П. е сталинистки по идеи, възпитание и методи на властвуване. Цялата постройка на диктатурата с нейните институции е миниатюрно подобие на „съветската" власт, която анатомически не се е променила и днес. Цялата „история" на Б.К.П. е повторение на историята на К.П.С.С. И днес живковци чакат московските си господари да съчинят новото „подобрено" и подправено издание на своята партийна митология, за да я препишат и им благодарят. Такъв е и „интернационализмът" на Б.К.П., която е участвувала и ще участвува във всички интернационални престъпления на Кремъл.

Всичко това са всеизвестни факти, но те не пречат на живковото дебелоочие. Той казва, че е извървян „достоен път", че Б.К.П. се е развивала и укрепвала под грижите на забележителни познавачи и теоретици на марксизма, предвождани от „такива крупни дейци като Д. Благоев и Г. Димитров". (От скромност Живков оставя вместо него да говори четиридесеттомното му творчество и не се е наредил между двамата "водачи на теоретиците", първият от които е един марксически бай Ганю, а вторият – забележителен международен... подлец.)

Завършвайки „историческата част" на доклада, Т.Ж. предоставя великодушно на историците да преценят собствената му роля през изтеклия тридесет и пет годишен период, който специално за България *„е най-плодотворния етап през 13-вековната й история".* За този „златен век" Живков добавя: *„До сега нито нашата обществена наука, нито някой друг е достигнал до други изводи. Никой сериозен изследовател не ги е поставял под съмнение"...*

Своето и на роднините с „чавдарци", прекалено дълго, дори и за волското търпение на българския народ, господство във всички кръгове на „живота" Живков завършва по подобие на великия флорентинец със следния апотеоз:

„Въпреки застойните темпове (на СССР), България се е развивала с високи темпове, от последно място по национален доход на глава от населението е излязла на трето място сред братските страни. Не познава кризи в социалната, политическата и всяка друга област и докато в 1956 г. стокообменът с всички страни е бил 650 милиона валутни лева, то в 1985 г., (когато Горбачов поема юздите в Кремъл), е надхвърлил 27 милиарда лева".

Т.е., както и следва, всяка част от трилогията, включително и адската, завършва с дантевски оптимизъм: *„И ПАК ВИДЯХМЕ ЯСНИТЕ ЗВЕЗДИ!"*

„Всичко това - повтаря с подчертана скромност докладчикът - *е вече история."*

*

Втората част на доклада, в която е трябвало да се анализират резултатите от тая „история", в духа на горбачовото „ново мислене", е предизвикала истински страдания на авторите си. Тя свидетелствува за пълната обърканост и

„драматичната ситуация" във върхушката на Б.К.П. Отделни нейни места звучат като реквием на „четвъртото българско царство".

„И в това има логика...": - От една страна практичният партиен разум е подсказвал, че щом мечките са се разиграли в двора на Кремъл и у комшиите, те не ще подминат и българската порта. От друга, живият труп на Живков все още задръства авансцената на партийния театър и за разлика от умрелите коне още рита и не иска да бъде откаран в екарисажа. Към това се добавя и страхът от ритниците на „чавдарци" и малеевци, нещящи да слушат за никакви преустройства, с които искат да ги изпратят при червенковци. По тия причини, съчиненият от референтите доклад прилича на рефрена от известния френски шлагер от тридесетте години: "Tout va très bien **Madame** la **Marquise** ..."

И понеже в Кремъл се готвят да откачат Тодор от „общата белодробна система", политбюро е изоставило всякакви приказки за извършеното още в 1956 година преустройство. Живков е поставил сурдинка на „националната си гордост" и е побързал да увери „новото съветско ръководство", *„начело с др. М.Горбачов"* в лакейската си послушност:

„За новата стратегия и патоса на преустройството решаваща роля имат – според богатите словесни фигури с орханийски акцент - *опитът и примерът, примерът и опитът на съветската страна и нейния ленински авангард".*

Затова, макар и в доклада да липсва „период на стагнация", внезапно и без преход е обърнат гръб на „историческите победи", на новия Златен век в БГ-история и на „стария модел на социализма". Вместо това, е преразказана историята на мъчителния „мисловен процес" през последните две години. Още по време на юлския пленум от 1987 г. Т. Живков и сратниците му се осъзнали и започнали да си поставят проклетите въпроси:

- Защо плановете се преизпълняват, но няма фасул и кромид, кромид и фасул?
- Защо „най-хуманният строй" имал „деформации, които накърнявали жизнените интереси на трудещите се?"
- Защо при осъществяване на ръководната роля на Б. К. П. се допускали груби нарушения и въпреки съображения, паметни бележки и постановления, „култа на личността" давал рецидиви? (От скромност е премълчано името на личността).

Търсейки отговор, „умът, съвестта и честта на епохата" дошъл до заключение, че вината е в „предишния модел на социализма" (Тодор мисли, че моделите на социализма са като костюмите - могат да се сменят, а той си остава). Така след „известна задръжка", „въпреки приливите, отливите и зиг-загите" в края на 1988 година партията *„намерила логиката и дамара на процесите".* На декемврийския пленум, вместо да се занимае със селското стопанство, както било предвидено, *„СТАНАЛО НЕЩО СЪВСЕМ ДРУГО",* което изглеждало случайност дори и за *„другарите, които следят хрониката на събитията"* и предизвикало *„ПРЕДПОЛОЖЕНИЯ ЗА СЪТРЕСЕНИЯ В ПАРТИЙНОТО РЪКОВОДСТВО".* Всъщност работата била проста й логична - взело се решение *„да се стигне до корена па нещата и се разсекат възлите в нашето обществено развитие".* Т. Живков и апапите от политбюро, направили нов „завой на 180 градуса", приели *„стратегия на революционно обновление",* обещали да се поправят, *„да преведат създадената теория на преустройството на езика на практическите действия в хода на преустройството"* и *„да се*

разделят със своите застинали представи и идеологически предразсъдъци от близкото и далечно минало"... стига да не им се поиска да се разделят с властта и недай бог, това да стане с кървава чистка.

В пледоарията си пред невидимия съд, днешното ръководство на Б. К. П. излага *„крайно смекчающи вината обстоятелства:" „предишната международна обстановка", „законите на капиталистическото и социалистическо развитие*" и... ***„генезиса на партийната идеология".***

Въпреки ускорените темпове на развитие и многократното увеличение на износа „във валутни левове", все по-осезателно се чувствала *„категоричната потребност да се изведат икономическите, политически и духовни процеси в България в ново качествено състояние". Защото „България е изчерпала възможностите на екстензивния тип на развитие",* (което в превод значи: на примитивната, характерна за предшекспировска Англия акумулация на капитали за сметка на експроприацията на селяните, стахановските норми, ударничества, съревнования и тем подобни „потосмукачески системи на експлоатация").

В стария модел били *„заложени отрицателни въздействия",* които предимствата на социализма само временно маскирали. С това се и обяснявали периодично предприеманите през 60-те и 70-те години опити за реформи, които не се провели до край, *„по причини от международен характер".* Но към 1985 година (годината на горбачовото пришествие) положението станало неудържимо и на тодоровата врата похлопало преустройството.

Подпомогнат от философствуващите чиновници в Ц.К., Живков е разгледал „задълбочено" и въпросите за *„интелектуализацията на производствените процеси", вследствие на което се извършило „насрещно движение на физическия и духовен труд", намалявал относителния дял на „класическата работническа класа" и нараствал този на „информационния, управленчески, инжинерно-конструкторски, научно-производствен персонал и третичния сектор", „разграждали се старите класически поляризирани структури на материалната и духовна култура и вървял процес на разграждане на класическите социални структури",* но ако се съди по отговора, който Т.Живков дава на *„реалния проблем в случая",* той му е намерил цаката:

„Работническата класа си остава водеща обществена сила. Но субектите на материалния и духовен живот се синтезират(!), откъдето и повишената роля на интелигенцията в цялостната интелектуализация на обществото. Ето ТОВА (N.B." който?) *сега ние се стремим да провеждаме като политика в процеса на преустройството".*

Тежки проблеми създава и Запада, под чието разложително влияние изглежда е попаднал и самият Живков. Той твърди, че напредналите капиталистически страни се развивали безкризисно, с изпреварващи темпове, преодолявали безработицата и инфлацията, разрешавали своите „неразрешими противоречия", довеждайки по този начин теоретиците и практиците на социалстическото строителство до отчаяние и паника, защото *„революционното преустройство не можело да се извърши, ако не се направи анализ на съвременния капитализъм".*

„За съжаление - продължава докладчикът - *положението е много по-сериозно и дълбоко, ЗАЩОТО Е СВЪРЗАНО СЪС САМИЯ ГЕНЕЗИС НА СОЦИАЛИЗМА ... Още с победата на социализма се създали редица предпоставки, които не можели да не доведат до сегашните отрицателни явления".*

Както признава няколко реда по-надолу „самият" Т.Живков и предпоставките, и ОТРИЦАТЕЛНИТЕ ЯВЛЕНИЯ БИЛИ *„СВЪРЗАНИ С ГЕНЕЗИСА НА САМИЯ МАРКСИЗЪМ"*.

В желанието си да се оправдае, Т.Ж. стоварва вината върху „основоположниците на научния социализъм", демонстрирайки разпада на собственото си марксическо съзнание. Но изглежда стреснат от отиващата толкова далече „забежка" той казва, че *„така нар. политическа икономия на социализма* (която всъщност е единствената „идейна" защита на съществуващите социално-икономически отношения) *не е никаква наука"* и че Маркс, Енгелс и Ленин нямат пръст в създаването ѝ. В следващия параграф Тодор добавя, че без помощта на класиците, цялата партийна идеология, философия и теория на „научния социализъм", политическата и правна надстройка и дори политическата икономия на съвременния капитализъм са изпаднали в подобно плачевно състояние.

Едно нещастие никога не идва само. Към предишните се е прибавило и нетърпението на различни (анонимни), социални слоеве и групи, които искали да се ускорят обновителните процеси. Т.Ж. ги уверява, че също *„иска народът да заживее по-богато и по-щастливо, но това трябва да се подготви добре". „Не може да се импровизира, нито да се използуват вчерашните виждания, и не с един замах". „Днес въпросът е всичко да се раздвижи, а това е трудно, много трудно"*. ***„Трябва всичко, буквално всичко - теорията, съдържанието и организацията на обществения живот, демократизацията и т.н. да премине през чистилището"***.

Тодор Живков се връща неведнъж към тази Дантевска "метафора", признавайки по този начин, че **за сега всичко продължава да си стои в ада** и формулира поредния нов *„пръв и основен закон на социализма": „Пречистване от старото и създаване на нов облик", „всичко и всички трябва да се пречистят от ненаучните догми, за да се тръгне по широкия друм на преустройството"*.

От наша страна, ние бихме му препоръчали да си вземе очистителното с „комката" и да се причисти при негово „светейшество" патриката Максим, който ще се моли за всеопрощение на греховете му.

След идеологическия стриптийз в първа и втора части, наместо програма, каквато страдащият от запек колективен мозък на Б.К.П. *„няма готовност да изработи през близките години",* Живков предлага на преживните си верноподанници обичайната, стара и мухлясала марксическа слама, боядисана в „свежи тонове".

Ако изхвърлим многословния баласт от партийното хвърчащо килимче, с чиято помощ върхушката се надява да долети до следващия двадесет и първи век, „програмните" пунктове в третата част на доклада са формулирани по следния начин:

1) *„За да просперираме, ние като страна и общество, трябва ПРОСТО ДА ИЗВЪРВИМ СВОЯ ИСТОРИЧЕСКИ ПЪТ, т.е. ДА ПОВТОРИМ във възможно най-кратък срок ПОСТИЖЕНИЯТА НА ЧОВЕШКАТА ЦИВИЛИЗАЦИЯ, БЕЗ КОИТО Е НЕМИСЛИМ ПРОГРЕСЪТ".*

„Задачата на задачите е да осъществим в нашите условия съвременното историческо съдържание на света". „Да се изгради материално-техническата база, ОПРЯНА на научно-техническата революция, като се

вземе всичко рационално в организацията, критериите на труда и стопанския механизъм". „Да се снеме ***диалектически*** *всичко положително в напредналите страни и да дадем принос в изграждане па съвременната цивилизация".*

За какво става дума тук? Между другото и за един стар спор на анархистите с марксистите. В своя предговор към „Критика на политическата икономия", Маркс казва, че *„никое общество или цивилизация, в това число и капиталистическата, не слиза от сцената преди да се изчерпят всички възможности, които тя разкрива пред развитието на производителните сили".*

Базирайки се върху тоя тезис, социалдемокрацията пое пътя на реформизма и парламентаризма, който я доведе до интеграцията й в буржоазното общество. За да излезне от затруднението, другата „революционна" фракция на марксизма обяви, че капитализмът и неговата „най-висша фаза - империализмът" са станали вече непреодолима спирачка за развитието на въпросните производителни сили и че следователно е дошъл ЧАСЪТ НА „РЕВОЛЮЦИОННОТО" ЗАВЗЕМАНЕ НА ВЛАСТТА, за трансформация на обществото и „разкриване простор за развитието".

Ние анархистите твърдим, че „икономическото съзряване" (което не прилича на достигането на критичната температура или критичната маса във физиката) е само едно от условията за радикалната промяна на обществото. Кризата на капитализма е комплексна, многофакторна и многолика, и редуващите се РЕВОЛЮЦИОННИ СИТУАЦИИ могат да бъдат използувани за поставяне край на капиталистическите „производствени отношения" и на класите **при едно предварително условие SINE QUA NON - ЛИКВИДИРАНЕ НА ДЪРЖАВАТА**, която ражда грабеж, експлоатация, паразитизъм и социално неравенство, йерархия, централизъм, бюрокрация и военно-полицейски терор. **Т.е., ние анархистите искаме да създадем** „простор за развитието на производителните сили" **и на човека в условията на унищожение на държавата, класите и експлоатацията** — частно или държавно-капиталистическа.

Само че постигането на тези предварителни условия на свободата и еманципацията на човешкия род изисква доста точни познания за това КЪДЕ СМЕ, КЪДЕ ИСКАМЕ ДА ОТИДЕМ, С КОГО ЩЕ ВЪРВИМ, ПО КОЙ ПЪТ И С КАКВИ МЕТОДИ И СРЕДСТВА ЩЕ СТИГНЕМ ДО ЦЕЛТА. Народът не може да бъде воден в революционните боеве от слепци и още по-малко от хитреци и подлеци. Тези, които застават на революционното поприще, поемат кръст по-тежък от христовия. Те трябва да се самопожертвуват, посвещавайки целия си живот (и ако е нужно - смъртта си) на решението на проблемите на обществото и интересите на низшите класи, а не на собствените си - в креслата на „новата" „пролетарска", „народна" или „правова" държава.

В 1917 година болшевиките направиха опит да съчетаят ВЗАИМНО ИЗКЛЮЧВАЩИТЕ СЕ МЕТОДИ НА ВЛАСТТА И РЕВОЛЮЦИЯТА в обществените преобразования. Двата подхода бяха достатъчно ясно изразени и в заглавията на основните трудове на анархизма и марксизма по този въпрос:

„МИЛИТАРИСТИЧНА ДИКТАТУРА ИЛИ СОЦИАЛНА РЕВОЛЮЦИЯ" на **Михаил БАКУНИН** и „Държавата и революцията" на В.И.Улянов (Ленин).

Вместо бакунинското “**ИЛИ”**, в 1917 г. взе връх ленинското „И”. Резултатът е известен. Днес фалитът на ленинизма е признат официално. Живковите „теоретици” без сами да разбират за какво говорят, приемат тезите на социалдемокрацията и искат да „извървят своя исторически път” с едно „нововъведение” - да останат на власт и продължат сладкия си живот, „повтаряйки опита на напредналите страни”, докато „бачкаториатът” реализира „в най-кратки срокове постиженията на човешката цивилизация”, която в „новия” речник изведнъж е станала неопределена и безполова като ангелите.

По този начин, в неявна форма, е направено признание, че през изтеклите десетилетия, въпреки безразделната си диктатура, партийните плановици и „бизнесмени” не са могли да се справят със задачите на индустриалното развитие дори в онази степен, в която това е извършено в класическите частно-калиталистически страни.

Но тогава остават открити въпросите: ЗА КАКВО ТЕ ВЗЕХА ВЛАСТТА? Каква е гаранцията, че ако получат нова отсрочка и бъдат оставени на власт ще се справят с тези задачи? И още по-важния въпрос, който „низшите класи”, „от чието име” Б.К.П. властвува, неизбежно ще поставят когато направят баланс на нейната власт: **Следва ли съдбата на живковци, стояновци и джуровци да бъде по-различна от тая на принц кириловци, филовци, миховци и техните министри, генерали, депутати и „духовни” лакеи?**

2) По-нататък в доклада се иска да се спрат брежневско-живковите бръщолевения за „етапите в развитието на социализма". Да не се говори повече за „развито, зряло и високо-развито соц.общество", защото *„като се сравни сегашното състояние на социализъма С НОВОТО ИСТОРИЧЕСКО СЪДЪРЖАНИЕ НА СВЕТА, излиза, че сме още при изграждане на основите".* Това важи особено за *„изграждането на производителните сили".* Те са неразвити, но благодарение на Т.Ж. и предшествениците му *„производствените отношения ги били изпреварили".* Т.е. днешната криза е КРИЗА НА МНОГО СОЦИАЛИЗЪМ, поради което се поставя задачата тези изпреварили историята производствени отношения да бъдат приведени в съответствие с изостаналите производителни сили. *„Заедно с това е необходимо да се отговори на въпроса: какво означава НОВИЯТ ЕТАП за развитието на тези сили и отношения, за функционирането на системата, за обновяването на надстройката, духовния живот, партията и останалите звена на субективния фактор",* начело с БКП, Ветър Танчев, патриката Максим и „светия" синод?"

На тези въпроси, ние сме отговорили отдавна: България е в стадия на ДЪРЖАВНИЯ КАПИТАЛИЗЪМ. Буржоазията е заменена с държавно-капиталистическата класа, която едни наричат „нова", други - „номенклатура", трети бюрокрация. За да съхрани господството и привилегиите си, охолството и метресите, тя упражнява своята военно-полицейска диктатура и дави и оглупява народа с духовната ракия на марксизма.

Режимът е навлязъл в най-тежката вътрешна и международна криза от установяването си насам. Той се опитва да се спаси чрез една всестранна ревизия на идеологията, политиката, практиката и структурите си.

Предлаганият „нов модел" е кърпеж от демагогия, стопански и политически палиативи. Каква е посоката, която те очертават? Какво е „новото историческо съдържание" на модела, който живковци се опитват да пробутат, след като са

разбрали, че изпреварващите ги темпове на частния капитал ги поставят вън от конкуренцията, а приказките за „стадиите на социализма" и „прекрачването в комунизма" служат вече само за гаргара на махленските зевзеци и че на „кака Данка отдавна й е омръзнало да стои разкрачена" между две епохи?

С подготвяното „привеждане на изпреварилите производствени отношения в съответствие с изостаналите производителени сили" очевидно и съобразно духа и буквата на най-прогресивното учение, живковци подготвят нова КОНТРА-РЕВОЛЮЦИЯ, (както се знае, според Маркс, революцията е обратното деяние - привеждане на изостаналите производствени отношения в съответствие с изпреварилите ги производителни сили). Формата на тази нова контра-революция ще се определи от програмираното изместване на центъра на тежестта в посока на частната собственост и пазара. Ако социалната революция не сложи край на диктатурата и на нейните стопански експерименти, „новият курс" на партията може да отведе „майка България" от „стадия иа високо-развития социализъм" в този на... национал-социализма с дирижирания от него частен капитализъм. Характеристиките на последния могат да се намерят в издадената през 1942 г апологетична книга на покойния професор и „кръволок" Александър Цанков - „Трите системи: КАПИТАЛИЗЪМ, БОЛШЕВИЗЪМ И НАЦИОНАЛ-СОЦИАЛИЗЪМ".

Такива са съдържанието и същността на „новия модел на социализма", които живковци се опитват да прикрият с „нова първоаприлска фразеология".

3) Истинската част на „програмата" - Родос, където трябва да се скача и... тъпче, е параграфът, посветен на „уравниловката и разпределителните отношения". Според Живков и неговите мафиоти, съществувала уравниловка в разпределението на доходите, която била спирачка в мотивацията за труд. От където и задачата на Б.К.П.: *„Да разшири рамките на диференциацията на трудовите доходи", „Тя трябва да се стимулира и увеличава"*. Дадено е и „материалистическо" обяснение на диференциацията на доходите - тя се формирала „под влияние на нарастващата роля на трудовия процес". Разбира се, Б.К.П. няма да допусне „класово разслояване и социален паразитизъм". Подобни „деформации" щели да бъдат предотвратени от държавата...

Както виждаме Б.К.П. може да се откаже от трупа на Сталин, тя може да изхвърли и тоя на Георги Димитров от мавзолея, но не и от сталинската борба срещу „уравниловката" (този термин е сталинов). Партийната върхушка ще продължи да увеличава разликата между собствените си доходи и имущества и тези на работническата класа. Те и днес вече надминават отношението 1 : 100!

Тези разлики съответствуват на позициите в йерархическата пирамида на държавно-капиталистическото общество. Те са създадени, утвърдени и разширени от държавата в процеса на седемдесетгодишната й явна или прикрита борба срещу пролетариата. Всяко увеличение на доходите на тези от горните слоеве е ставало за сметка на експлоатацията на онези, които създават с труда си всичко и получават най-малко! Днес, партийните дембели щели отново *"да поверят на държавата задачата да не позволи... да се създадат класи и паразитизъм"*.

Това марксическо нахалство е в противоречие дори с ленинизма, защото според Ленин, въпреки цялата му якобинска ограниченост и половинчатост, КАПИТАЛИЗМЪТ НЕ СЕ СЪСТОИ В ЧАСТНАТА СОБСТВЕНОСТ, А ИМЕННО В ТАЗИ "ДИФЕРЕНЦИАЦИЯ" В ДОХОДИТЕ! Подложен на революционния натиск на руските селяни и работници в 1917 г. той е принуден да се откаже от тезата на класическия марксизъм за „ сложния и прост труд" и да декретира по подобие на Парижката Комуна **РАВЕНСТВОТО МЕЖДУ ЗАПЛАТИТЕ НА РАБОТНИКА И НАЙ-ВИСШИЯ ЧИНОВНИК В РЕПУБЛИКАТА** - председателя на съвета на комисарите. Когато година по-късно започват първите „диференциации", Ленин е принуден отново да каже, че това са временни мерки и че *„ако не искаме да приличаме на буржоазните шарлатани, трябва да кажем на работниците, че когато съотношението на заплатите става 1 : 3 до 1 : 5, това са капиталистически мерки и капиталистически обществени отношения по същество"*.

Ако вземем под внимание днешните цифри за доходите и имуществата, резиденциите, вилите и апартаментите, привилегиите - от специалните детски ясли до националните погребения, пътуванията, личните и държавни самолети, хеликоптери и автомобили, пилоти, шофьори и охрана, „подаръци", бижута и влогове, „специално снабдяване", банкети и оргии, слуги и „услуги", и ако ги съпоставим с брутния доход на гърчавия български народ, всеки ще види, че паразитите от върхушката в нищо не отстъпват на супер-богаташите от света на капитала. Сега тези паразити, тънещи в лукс и разкош, готвят ново увеличение на „диференциацията в доходите". И пресата на буржоата не казва нищо за „ориенталското" разточителство на източните събратя. А нашата окаяна и пършива буржоазна и дребно-буржоазна политическа емиграция, и тя мълчи, надявайки се утре да се възползува от „завареното положение".

Що се касае до държавата, която щяла да забрани появата на класите и паразитизма, пак според Ленин, тя е „паразитен израстък, запушващ всички пори на обществото", чийто единствен raison d'etre е именно разделението на обществото на класи. А както твърдим ние анархистите ТЯ Е И ТВОРЕЦА НА КЛАСИТЕ, тъй като човешкият материал/пълнеж, от който се образуват йерархията и бюрокрацията в държавните и партийни апарати и институции, сам принадлежи към разряда на експлоататорите и паразитите. Нещо повече, той образува гръбнака на всяка господствуваща класа, която не би могла да съхрани ГОСПОДСТВОТО, ЕКСПЛОАТАЦИЯТА И ПРИВИЛЕГИИТЕ СИ нито ден без органите на военно-полицейското насилие и най-вече на техните офицерски корпуси, които съставляват КОСТНАТА СИСТЕМА И МУСКУЛАТУРАТА НА ВСЯКА ДЪРЖАВНА МАШИНА.

Докладчикът разбира, че от тези „нарастващи диференциации" и „новата" роля на правовата държава ще възникнат основните трудности и нови „проблеми от политико-идеологически характер". Но той смята, че и занапред Б.К.П. и нейната тайна полиция ще удържат контрола над кризата, като:

- Раздробят недоволството,
- Привлекат на своя страна интелигенцията,
- Разширят социалната опора на режима, чрез класическия маниер на създаване на нови облагодетелствувани слоеве, подобни на нэп-манските и
- Изолират с помощта на репресивни мерки най-активните противници, засилят дезориентацията на работниците, посредством псевдо-социалистическата си

фразеология и противопоставят чрез патриотарското си словоблудие „българщината" на преследваните и тероризирани от властта национални малцинства, за да попречат на създаването на общ революционен фронт между тях, работническата класа и младежта за борба с диктатурата.
В това отношение върхушката на Б.К.П. разчита на износената от употреба и корумпирана част от интелигенцията, на която обещава „да я изведе на нов, качествен връх" на подлостта и лакейството. Средствата за спечелването й са "класически": увеличение на заплатите, осигуряване на материално-битовите условия, ускорение на хабилитациите и формиране на СПЕЦИАЛНИ ФОНДОВЕ.
„Лесно ли ще бъде това? - пита Т.Ж. и си отговаря - *Не, в никакъв случай няма да бъде лесно. Но ние трябва да го постигнем. И то трябва да се превърне в мисъл и дело, в дело и мисъл на НАШАТА интелигенция".*
Като премия за послушанието и слугинската си роля „творческата интелигенция" ще получи право на дискусии, информация и... издателски къщи, вградени в онзи хибрид между затвор и публичен дом, в какъвто диктатура превърна „майка България" за изтеклите 45 години. Разбира се, бял свят ще видят само „истините", филтрирани през интересите на партийната и държавна върхушка, която щяла да влезне в диалог с народа чрез интервюта, беседи, статии и прочее жанрове на втръсналия до повръщане партиен монолог.
Горните цели преследва намереният „дамар в областта на икономиката" и търсените „дамари на демократизацията, плурализъма и гласността" в политиката.
Национал-социалистическият по същество икономически „дамар", е вариант на ленинския НЭП „по форма". Чрез откриване на частни фирми, ресторанти, занаятчийски работилници и привличане на чужди капитали за създаване на смесени предприятия, номенклатурата очаква да бъдат реализирани част от условията за сдържане на кризата. Позволявайки на спекулантите със и без партийни билети да се превърнат в „частни" експлоататори, Б.К.П. се ориентира към развъждане на непмански слой с надеждата да избегне световния „Кронщад", който съзрява на Изток. Тук не ще се впускаме в анализ на проблемите, които „непманите" ще създадат в днешната обстановка на властвуващата партия или за работническата класа, но ако съдим по югославския, китайски, унгарски и полски експерименти, които приближиха кризата към върховите й точки, резултатите не са никак обнадеждаващи за държавно-капиталистическата класа и нейната диктатура.
Що се отнася до политическите „дамари", те още не са слезли от облаците на „проучванията", обещанията и демагогията. „Самият" Живков казва, че намирането им нито е ясно, нито лесно, защото *„сме в период на постоянно движение и търсене на новото, и още нямаме достатъчно изяснени виждания". „Предстои период, сложен от политическа и идеологическа гледна точка, без аналогии и прецеденти в миналото".* Под влияние на редица вътрешни и външни фактори, *„в политбюро и секретарията на Ц.К. е решено да не се избързва с приемане на разработените концепции, а да се оставят да отлежат* (и втасат), *преди да бъдат дискутирани в научните и творчески организации".*
Принудени да следват Горбачов, който сам не знае къде отива и нежелаещи да заменят властта си с тлъсти пенсии, партийните мафиоти начело с правецкия

„капо ди тути капи", **са на път да създадат „програмен" и програмиран хаос,** който може да надмине всичко станало до сега на Изток. Без да влизаме в подробностите на „новия модел", ще очертаем посоките, в които се разстила „новата тодорова мисъл".

От една страна ще се извършат изменения в конституцията и правна реформа, за да се замести „народната" държава с „правова". В нея „законите ще стоят над всичко". Ще се засилва ролята на съдебната власт. Парламентът ще се превърне в „работеща корпорация" с „комисии - малки парламенти". Парламентарните кретени, които ще бръщолевят в тях (докато истинската политика ще се прави от политбюро, министерските кабинети и генералния щаб) ще се набират от средите на „специалисти" и „творци", след като „партията проведе **честен разговор** с тях".

Има и други нововъведения, с чиято помощ, както уверява Т.Ж., *„се отива към нов тип демокрация".* „Замисля се" **създаване на комитет към нац. съвет на ОФ, като ръководен орган на плуралистичната коалиция, образувана от Б.К.П., Б.З.Н.С., обществените организации и религиозните общности** (чернокапците, които в миналото бяха използувани само за външна консумация - най-вече като „борци за мир" и на „тихия вътрешен фронт", като доносници, сега очевидно ще бъдат употребени и като експонат на „социалистическия плурализъм"). Разбира се, главната роля в хора на статистите отново е дадена на БЗНС - с 25% от местата в „парламента" и 40% от министерските кресла. В „коалицията" могат да участвуват и „никнещите като гъби" в парниците на Д.С. „неформални организации" и неколцина формални идиоти, които вкупом ще олицетворяват потемкиновското „инакомислие", *„ще могат да ЗАСТЪПВАТ алтернативни възгледи",* (при условие, че се придържат към „юлската концепция", спазват конституцията и правилника за... вътрешния ред на затворите) и др.

За да разкрие тази нова демокрация всичките си възможности и неподозирани прелести, оставало само да се решат известни нормативни проблеми, „да се подхванат и изведат до край деликатните въпроси" и „да се снемат диалектически" до знанието на агитпропа новите мисли на преоблеклия се в новите дрехи на царя от андерсеновата приказка генерален секретар на Б.К.П. В доклада е направен един съществен пропуск - не е отбелязана личната заслуга на Т.Живков в решението на един от основните проблеми на новия тип демокрация - сливането на партийната функция с тази на държавния „глава", където наистина отдавна сме изпреварили Горбачов.

Осъществяването на подобна „грандиозна програма на политическото и духовно преустройство" щяла да създаде с дамарите си водораздел между днес и утре, неотстъпващ в нищо на онзи между преди и след 9.9.1944 г. и щяла да „прилича на втора културна революция". (N.B.: - Изглежда Т.Ж. е забравил, че по време на културната революция през 60-те години, в Китай се „стреляше по щабовете" и се „чупеха кушечките глави" на партийните началства.)

От друга страна, щели да се създадат *„самоуправляващи се социални общности в материалната и духовна сфера и в териториален аспект". „Нито държавата, нито партията, никой, абсолютно никой не можел да бъде сила, стояща над обществото, над самоуправляващите се общности".*

„Условията за ОТМИРАНЕ на държавата още не са съзряли", „но тя ще се вгради в механизма на функциониране на обществото с отделните му структури, ***за да се получи държава на социалистическите самоуправляващи се общности".*** *„Тогава, всеки у нас* - подобно Людовик Четиринадесети - *щял да може да каже: „Държавата - това сме ние!"*- теоритични висини, каквито ни Маркс, ни Ленин с учениците им не можаха да наберат.

В „народната", „правова" държава на „самоуправляващите се социалистически общности" обаче „ръководната роля", както до сега, си остава в ръцете на партията, т.е. на Ц.К., на политбюро и на генералния секретар, както си е от памти века по известния ленинско-сталински закон-божи на демократическия централизъм. Със „заобикалки", но без колебания, това е подчертано отново в доклада:

- Партията, макар и „не етаж на властта" ще ръководи целия този карнавал: *„Партийната политика ще бъде съдържание на общодържавната". „Партията и занапред ще определя целите и генералните насоки на развитието".* Само че *„органите на властта ще трябва да изработват научно обосновани прогнози, перспективи и планове за развитие"* (нали в тия „органи" учените пъкат като попови лъжички в летен вир). Също, понеже Б.К.П. е без програма (бидейки в невъзможност да я разработи в близките години) партийните пленуми, конференции и конгреси щели с резолюциите си относно периоди, събития, процеси и явления „да ПОСТАВЯТ НЕЩАТА НА ТЕХНИТЕ ДЕЙСТВИТЕЛНИ МЕСТА" - в миналото, настоящето и бъдещето, както за това мечтаеше „окръжния шпионин" от комедията на Бранислав Нушич - „Съмнително лице". За пълното щастие било необходимо само да се извършат някои уставни промени, *„за да се отиде към нова постановка за мястото и ролята на Б.К.П."* и да се преодолеят двуличието, кариеризма, бюрократизма, аристократизма и феодализма на партийните патриции и *„командно-административната система"* - нов евфемизъм, с който обозначават фелдфебелщината на сталинските ноздревци.

Доста по-открито и откровено правецкият хитрец е изложил своите „концепции" по тия деликатни въпроси на политическото преустройство пред журналистите от „меродавния в-к „Монд" на чаша утринен, отлежал коняк. В интервюто си от януари т.г. той казва, че „в България няма да има друга партия на власт, освен БКП", защото така пожелала историята. Живков успокоява западните журналисти (и банкери), че са взети всички мерки, за да се удържи положението и ги запознава с **уставните новости, които се подготвят за 14 конгрес на Б.К.П. в 1992 година.** Съобразно тях - с два мандата за „първия човек" и евентуално още един за изключителните му заслуги, Тодор мисли, че не съществуват никакви юридически пречки в „правовата държава" да остане на власт до 2007 година, (защото 3х5 = 15 години от 1992 г. нататък), още повече, че съобразно правилата на юриспруденцията законите и уставите в това число, не могат да имат обратна сила върху изтеклите 7 мандата. Така новият „Златен век" ще се отличи и с най-дългогодишния владетел на България през 13 вековната й история. С едно 36 + 15 = 51 години, Т.Живков ще отнеме палмата на първенството на цар Петър Първи, който със своето „само" четиридесет и пет годишно царуване държи засега палмата на първенството.

В резултат на всички тези уставни мерки, резолюции и добри намерения - ни уверява докладчикът - ***„обществената пирамида щяла да се измени коренно, революционно”.*** Така българският народ най-после ще може да заживее радостно, щастливо и свободно в новата, демократизирана, плуралистична и самоуправляваща се Хеопсова пирамида на Т.Живков. В нея „светостта на дискусиите и гласността”, „святата добродетел на патриотизма”, „обичта и предаността към Майка България, която те е родила и откърмила” и останалите „светини” ще бъдат охранявани от дегенератите на Д.С., отрепките от партийния апарат и лакеите от „духовните сфери”, които имат за *„свят дълг да опазят обществото и човешките отношения от демагогия, нечистоплътност и дехуманизиране”. „Не може* - казва марксическият родолюбец - *да се сее и разпалва вражда между хората”. „Това не е демократично, хуманно и нравствено”. „Подобни опити ще се пресичат”.*
Така вижда историята, положението в страната и перспективите пред Б.К.П., собствената си роля и „историческа съдба” най-дълголетният властник в третото и четвърто български царства. Неговият оптимизъм и далновидност по нищо не отстъпват на тези на божиловци и багряновци. След неговата „епоха”, навярно мнозина и за дълго ще посягат към кобура на револверите си, когато чуят някой да говори за демократичност, хуманност, нравственост и... святост.

КАКВО Е ДЕЙСТВИТЕЛНОТО ПОЛОЖЕНИЕ?

Между представите, желанията и делата на докладчика и „заобикалящата го обективна реалност” има цяла пропаст. И днес партийната „мисъл” не е надхвърлила нивото, завещано й от корифеи като „дядото”, Кирков, Коларов, Г.Димитров, Т.Павлов, Тр.Костов, В.Червенков, Антон Югов, Добри Терпешев и върволицата „идеолози" от последните 35 години. Нейното „развитие” се подчинява също на закона на Паркинсън за деградацията на бюрократическите „елити”, под чието въздействие, само за няколко генерации във всяка върхушка започва истинско състезание по... идиотизъм.
*
Пред очите ни историята ускорява своя ход. Целият „Изток” отива към революция. Събитията, навдиганията и предвестниците й са повсеместни и ежедневни. Епицентровете на революционните трусове стават все по-многобройни. Причините за тая невиждана по обхват и дълбочина революционна криза са разгледани в редица статии на нашия бюлетин, още от първия му брой през март 1987 г. Синтезирано и систематично, те са изложени в проекторезолюцията на нашата организация. В нея е посочена ролята на фактори, като класовата и антиколониална борба в перифериите и метрополията на империята на Кремъл, роботронната революция и изпреварващото развитие на частния капитализъм през последното десетилетие, империалистическите съперничества и конфликти и пречупването на острието на „съветската" експанзия. Те вкупом дестабилизираха и доведоха до днешната криза на „социализЪма", част от която е и кризата на живковия режим. Поради това, партийните наематели на Кремъл са принудени да лъкатушат между СЦИЛА НА СОЦИАЛНИЯ ВЪПРОС И ХАРИДБА НА ИМПЕРИАЛИСТИЧЕСКАТА ЕКСПАНЗИЯ. С това се обясняват алтернативните смени в даването на по-голямо тегло било на „производството от група А", било от „група Б", т.е.

колебанията на изпадналия в криза войнстващ империализъм в избора между ТОПОВЕ И МАСЛО?

Предисторията на днешните конвулсии трябва да се търси в плахите опити на Маленков, след смъртта на Сталин, да увеличи инвестициите в леката промишленост, абортиралите реформи на Косигин от 1965 г. или „новият икономически механизъм" от брежневската епоха. Но чак когато вътрешната и международна криза на „съветската" империя стана неудържима и наложи отказ от експанзията, за да се съсредоточи върху вътрешните си проблеми, държавно-капиталистическата класа на СССР изтика на сцената „либерала" Андропов и малко по-късно „реформатора" Горбачов. Това „ново" ръководство е партийния отговор на кризата и последния опит да се спасят господството и привилегиите с цената на компромиси и палиативи.

Само, че РЕВОЛЮЦИЯТА ЗРЕЕ с по-голяма скорост от възможностите на държавно-капиталистическата класа да се реформира и реагира адекватно на кризата.

В посока на забавяне на революционната развръзка действуват — съзнателно или не — развъжданите не без помощта на конвергиращите усилия на двата свята дисиденти, „неформални" организации, партии и групи, заставащи на почвата на легализма и „конституционния ред". Но, въпреки новите илюзии и ялови надежди, които те могат да породят, макар и не така бързо, както го желаем, събитията са поели курса към единствено възможното решение при днешните условия - СОЦИАЛНАТА РЕВОЛЮЦИЯ ОТ ТИХИЯ ОКЕАН ДО ЦЕНТЪРА НА ЕВРОПА, като първи етап на радикалната промяна на физиономията на замърсената планета. Промяна, която ще бъде дело на настъпващия двадесет и първи век.

В тази революция, задача № 1 е самовъоръжаването на народите, РАЗРУШЕНИЕТО НА ДЪРЖАВИТЕ, завземането на фабриките от работниците и земята от селяните, равенство в труда и доходите, на които основи единствено е възможно самоуправлението на народите и обединението им в една доброволна и свободна федерация. **Но, както казва Бакунин: „ДЪРЖАВИТЕ САМИ НЕ ПАДАТ." Затова е необходима сериозна и постоянна работа за създаване на нелегални революционни организации, които да обхванат /организират максимален брой подтиснати, онеправдани, унизени и оскърбени.**

У нас, едни от най-добрите помощници в тази работа са самият Т. Живков и неговите мафиоти. Принудени по неволя да подражават на „горбачовизма", те се съпротивляват на отстъпките и реформите, не разбирайки, че дори и да не ги спасят, те са техният единствен шанс да удължат агонията на системата и мизерния си живот. „Идеологическата" треска, която ги тресе, политическите зигзаги между шмекерията и престъпното поведение само за сетен път доказват, че те не са в състояние да схванат същността и НЕОБРАТИМОСТТА НА КРИЗИСНИТЕ ПРОЦЕСИ. Вкопчили се във властта и паразитизма, те потъват все по-надълбоко под тежестта на злодеянията си и правят невъзможно друго решение, освен кървавото: С КРЪВ СА Я ВЗЕЛИ - С КРЪВ ЩЕ Я ДАДАТ!

Но едно от предварителните условия за смазването на тяхната диктатура е ясната и недвусмислена революционна пропаганда. **Една от нейните задачи е нанасянето на унищожителни удари срещу опортюнистите и капитулантите във всичките им разновидности - в това число и срещу тези, които са между**

нас. За тържеството на социалната революция, КАРТАГЕН НА ОПОРТЮНИЗМА ТРЯБВА ДА БЪДЕ РАЗРУШЕН! Трябва да се заковат на стълба на позора публично и поименно всички, които търсят общоделство с изпадналата в безизходица власт, които сеят дребно-собственически, реформистични и парламентарни илюзии сред народа, които го отклоняват от пътя на прякото революционно действие и организиране. На всяка крачка и по всеки повод трябва да се разобличават всякакви мистификатори, които под маската на „секретари на ФАКБ" („Незнакомов ", Хаджиев и компания) бръщолевят **срещу преките акции и подготовката за въоръжената борба, замествайки ги с хамелеонщината, легализма и приспособяването към „общественото" мнение на „социалистическото" еснафство.**

Ако часът на въоръжената борба още не е настъпил, тя трябва да се подготвя. Нейната подготовка е ПОСТОЯННА ЗАДАЧА на всяка заслужаваща името си анархистическа организация. Тази подготовка е теоретическа, пропагандна, техническа, психологическа и ПРАКТИЧЕСКА — въоръжаване и обучение чрез индивидуалните и колективни ПРЕКИ АКЦИИ!

Когато хаджиевци и тем подобни отпадъци на опортюнизма говорят против „крайните" лозунги, саботажа, терора и въоръжената борба и се позовават на народа, трябва да ги попитаме - НА КОИ НАРОД? - На „чавдарци", на агентите на ДС, на подлеците и затъпеното и уплашено „от турското робство" филистерство ИЛИ на нашите турци, които в момента властта разстрелва, на пролетариатът, когото тя ограбва и на „хулиганите", които се бият с милицията? Вместо да замърсяват атмосферата с писанията си, „незнакомовци" биха били далеч по-полезни, ако проведат анкети сред хората от народа по въпросите за съдбата на Т.Живков:

1) Са ли за ликвидирането му днес? .

2) Са ли за отстраняването му и предаване в ръцете на революционен трибунал, в които да се разгледат делата му?

3) Са ли за пенсионирането и настаняването му в музея в Правец?

4) Са ли за „експулсирането" му в Швейцария при „спестяванията"?

5) Са ли за оставянето му до 2007 година на длъжността ген.секретар на Б.К.П. и председател на държавния съвет ?

Сумараните резултати от 100 или 1,000 такива анкетни листове могат да обрисуват чувствата и желанията на народа, от чието име днес всички говорят, без да искат да чуят мнението му. **До тогава, ние сме и ще бъдем за смазване на правецката дървеница, която вече само с дълголетното си седене на трона е станала „национален срам и доказателство за това, че не сме Народ"!** Още по-валидни са тези тежки думи за всички нас, които се наричаме революционери!

Социалното ликвидиране на цялата държавнокапиталистическа класа или поне нейното обезглавяване е нравствен, идеен и исторически дълг на революционерите. (Колкото и смешно да е, днес и от 35 години насам именно Т.Живков е нейната глава). За това дело са нужни не апели към "осъзналите се партийци", а **нелегални революционни групи и организации**, както неведнъж сме подчертавали в устната си и писмена пропаганда. **Само те са в състояние да**

водят народа на бой с въоръжените банди от платени убийци и побойници, с чиято помощ Б.К.П. властвува вече пето десетилетие.

А.К.Р, Бр. 2 (април-юни) 1989 г.”

*

Събитията и у нас започнаха да се сгъстяват. На 20 май ми телефонира нашият стар познат - Петър Бояджиев от Марсилия, за да съобщи за окървавените демонстрации в град Каолиново и други турски села и градове в северо-източна БГ. Драмата беше започнала преди пет години с покръстванията на турското малцинство, за да продължи с атентатите и стотиците хиляди прокудени от родните си места. По този повод в Парижката организация изработихме и публикувахме следната декларация-апел

И НИЕ СМЕ ДЕЛИОРМАНСКИ ТУРЦИ!

“Патриотизмът е последното убежище на всички властвуващи мерзавци.” - Тази сентенция на един френски мислител е валидна и за живковата диктатура. За да отклони вниманието на народа от проблемите на неизлечимата социална, икономическа и политическа криза и фалита на „социализЪма", върхушката на Б.К.П. разпалва националистическите страсти и си служи със шовинистическо празнословие. В това отношение тя надмина всички свои предшественици от миналите буржоазни режими.

Преди пет години, поредна жертва на нейната национална политика, (след македонци, евреи, цигани, арменци и помаци), станаха турските работници и селяни - най-онеправданите сред пролетариите в България - хора, които вършат най-черната, „египетска” работа в „развитото соц-общество”.

След като им забрани да говорят и пишат на майчиния си език, смени имената им и разрови като свиня архивите и гробовете на прадедите им, днес софийската клика изпраща наказателни експедиции в селата и градовете на „покръстените” турци. Нейните наемни убийци с разноцветни баретки избиват, затварят или изгонват от страната с хиляди тия, които се осмеляват да протестират срещу гаврите на „кръстниците”, посегнали на човешкото им достойнство и отнели най-елементарните им човешки права и свободи.

Ордите на живковата диктатура са по-мръсни от башибозушките. Някога тия налитаха на въстаналите с оръжие в ръка средногорци срещу тиранията на султана. Днешните главорези избиват мирно турско население, което защитава независимостта на своя дух и човешката си същност с най-кроткото и безропотно средство - гладната стачка.

ГЛАВНА ОТГОВОРНОСТ ЗА ВСИЧКИ ТЕЗИ ПРЕСТЪПЛЕНИЯ НОСИ Т.ЖИВКОВ! Подпомаган от газетари и „учени", след като твърдеше, че в България няма турци, днес правецкият главатар на патриотичните шпиц-команди отваря вратите на един милион свои поданици, предоставяйки им жребия на изгнаничеството в Турция.

Български народе,

ти не трябва да останеш безучастен към съдбата на своите турски събратя от Делиормана и Родопите! - Не само защото има ИСТОРИЧЕСКО ВЪЗМЕЗДИЕ! Народ, който не проявява солидарност с тези, които властта тероризира, бие, избива и изгонва от родните им огнища, НЕ ЗАСЛУЖАВА МЯСТО ПОД СЛЪНЦЕТО В НАШИЯ ВЕК!

Младо поколение, работници, селяни и служащи, наложената от червената армия диктатура на БКП на 9.9.1944 г. изживява своята последна година—две! Настъпват бурни и решителни времена. Не позволявайте да ви разделят и противопоставят чрез историческата глупост и ***бръщолевения за „милото отечество”*** *- ТО Е СОБСТВЕНОСТ НА ЖИВКОВЦИ. Подайте братска десница на всички потискани и унижавани малцинства! Образувайте ОБЩ ФРОНТ с тях срещу терористическата диктатура на партийния апарат и репресивните институции на държавата!*
Организирайте се, въоръжавайте се, гответе се за безпощадна разправа с насилниците и с държавно-капиталистическите експлоататори и паразити!
Върху руините на съборената социална пирамида, въведете равно участие на всички в труда и разпределението на доходите от фабрики, стопанства, лаборатории и служби под контрола на въоръжените труженици.
Организирайте се във федерация на самоуправляващите се от въоръжения народ общини.
Създайте революционни трибунали за властвуващите престъпници!
Да живее СОЦИАЛНАТА РЕВОЛЮЦИЯ!
Да живее свободата, социалното равенство и братството между всички народи! Нека по-силно тресне бурята на Балканите!
ЗАДГРАНИЧНА АНАРХОКОМУНИСТИЧЕСКА ОРГАНИЗАЦИЯ

Това покръстване на българските турци от свети Тодор Живков, с цел създаване “хомогенна българска нация”, по всяка вероятност е било поръчано от Брежнев или Андропов, за да се изпробва на живо ефекта от една евентуална по-мащабна операция за асимилиране на десетките милиони мюсюлмани в СССР. “Активното мероприятие” на диктатурата обаче удари на камък. То предизвика в Турция, на Запад и дори у нас масови протестни демонстрации, манифестации, гладни стачки, литературно-журналистически изяви и т. н. от жертвите и в тяхна полза.
Протестните акции имаха мирен характер и в някои взехме участие и ние емигрантите. В една от парижките демонстрации, организирана от тукашните мюсюлмани, участвахме двамата с Ценко Барев. Тя завърши пред българското посолство в Париж, където скандиранията и виковете “Живков – убиец!” се превърнаха в… “Българи – убийци!”, което дори и да бе оправдано поради подкрепата, която “компатриотите” оказваха масово на официалната политика, ни принуди да изоставим демонстрантите, които, съзнателно или не, подпомагаха режима в София, който цели етническото противопоставяне и “разделяй и владей!”.

За да парират протеста на световното общественото мнение срещу това своего рода “етническо прочистване” на едномилионното турско малцинство, в което физическите убийства бяха заменени с духовни, БКП и нейното правителство проведоха с помощта на своите репресивни “органи” нови “активни мероприятия”, сред които:
1) Създаване сред турското население, с помощта на агенти на ДС, на псевдонелегални организации и чрез тях разпространение на приказки и позиви, гарнирани със слухове за сепаратистки намерения и комплоти за обявяване на мюсюлмански автономни републики в Делиормана и Родопите, където живееха по-компактни маси български турци.

2) Пак с помощта на агенти на ДС бяха проведени няколко безцелни, поради което и безсмислени атентати във Варна, Пловдив и във влака при гара Буново. В последния случай имаше и жертви (майки с деца). Това окървавено "активно мероприятие" на ДС целеше да покаже на света "безскрупулния и жесток лик на сепаратистите" и да оправдае репресиите и духовния геноцид срещу малцинството.
3) Същевременно, ДС получи инструкции от Политбюро на ЦК на БКП да създаде компромати и срещу "външния враг", т.е. срещу *"империализма и живеещата на негова издръжка вражеска емиграция, която се намирала под командата на разузнавателните му служби"*.
Според "Справка" на "органите" (на началника на 17-ти Отдел на ВГУ - Второ главно управление на ДС - полк. Ст. Стефанов) от **5.09.1985** г.: *"С подписаната преди няколко години от Рейгън директива № 138 тероризмът бе издигнат в ранг на държавна политика от правителството на САЩ."*
Целта била *"с помощта на вражеската емиграция да се прехвърли на българска територия екстремистката и терористична вълна. За подривната дейност само през 1983 г. американското правителство отпуснало 3 000 000 долара… През 1981 г. за ръководител на терористичните групи на БОД бе определен анархистът Георги Константинов Георгиев**, по чиято инициатива са разработени планове за провеждане на терористични акции против наши дипломати… Обмислял е и начини за прехвърляне в страната на групи от бегълци за провеждане на терористични акции…"* и т.н., и т.н.

Конкретните обвинения срещу нас за тези атентати отпаднаха чак след 1988 г., когато чрез един съдебен фарс ДС вмени вината на трима свои агенти от турски произход. Те бяха осъдени и… екзекутирани. През 1989 година последваха ред други "мероприятия" за спасяване на потъващия "Титаник" на социалиЪзма. За българската част от тези "мероприятия" засега не можем да твърдим със 100-процентова положителност, че са "активни", тъй като върху свободния достъп до архива на ДС е поставен воденичният камък на забраната. Прочее, аз излагам само фактите, оставяйки всеки сам да си направи заключенията.
*

Пришествието на дисидентите от БГ за паралелната на "ПАРИЖКАТА КОНФЕРЕНЦИЯ за човешките измерения" в края на май 1989 г.

Както казах, на **20.05.1989** г. по телефона ми се обади Петър Бояджиев - бивш затворник в България, натурализиран емигрант във Франция и душеприказчик на някои опозиционери и "неформали" в НРБ - за да ми съобщи, че са проведени демонстрации от турското население в Каолиново и други селища в Шуменски и Разградски окръзи, които са окървавени от властите.
Вече има достатъчно данни, даващи основание да се мисли, че и сблъсъците с репресивните сили на Живковия режим също са били провокирани от агенти на ДС (като агент "Сава" или Меди Доганов и цялата му компания, която в последствие оглави така нар. ДПС). Бояджиев ми съобщи, че по време на предстоящата в края на май "Парижка Конференция за човешките измерения" (от поредицата Хелзинска, Мадридска, Виенска и т. н. за "Мирно съвместно

съществувание", с прословутата *"Трета кошница за размяна на хора, стоки и идеи"*) ще се проведе и паралелна Конференция на дисиденти от СССР и източно-европейските страни. Той ме замоли да изпратя в България наколко телеграми-покани за конференцията от името на организационен комитет (такъв съществуваше, оглавяван от депутат от голистите). Петър ми продиктува текста на поканите и имената на поканените: 1) Желю Желев, 2) Академик Алексей Шелудко, 3) Блага Димитрова, 4) Петко Симеонов, 5) Копринка Червенкова и 6) Петър Манолов - всички от така нар. Клуб за подкрепа на гласността и преустройството - прословутата "неформална" организация на българските Де-Се-денти и Ка-Ге-Бе-нти, както ги наричаше един приятел, за която, съдейки по състава й, също може да се мисли, че е "активно мероприятие" на ДС и която щеше да стане истински разсадник на многобройните ръководители на бъдещата "БГ-опозиция на Нейно Величество Номенклатурата" - СДС и на болшинството ключови артисти в марионетния театър на "мирния преход" и на днешната окаяна българска демокрация…

Аз заплатих 600 френски франка за телеграмите, които, познавайки от пряк опит манталитета на въпросния Бояджиев, мога да предполагам, че си ги е сложил в джоба, отчитайки ги след това като разход за "делото". Телеграмите бяха изпратени от Благо Славенов. От поканените, първите двама (академика и Желю) не дойдоха, а последният Манолов - за който ми беше телефонирал Стефан Вълков от Асеновград - вследствие заплахи срещу живота на син му Манолчо, бе решил да напусне страната, подтикван и улеснен от "органите", които уредили паспорти за него и семейството му. (Петър Манолов наистина пристигна в Париж за "паралелната конференция" след едноседмичен престой в Мюнхен, като гост на радио "Свободна Европа". Запознахме се и в последствие им помагах в решаване на част от битовите проблеми, с които се сблъсква всеки емигрант.)

Няколко дни по-късно, от "родината" пристигнаха и останалите трима дисиденти - Блага, Петко и Копринка. Те пътуваха в един самолет и бяха настанени в един и същи хотел, заедно с официалната българска делегация, водена от Петър Младенов и Андрей Луканов. Това "кръвосмешение" предизвика първоначално учудване, а после ирония и подигравки във френската столица, поради което местните организатори се видяха принудени да преместят дисидентите в друг хотел, за да не бие толкова на очи това странно мирно и съвместно съжителство между властниците и бъдещите им "формални" опозиционери. Сред западните организатори и специално от българска страна се открояваха натурализираните бивши български емигранти и настоящи граждани на "вторите си родини":

1) Дими (Джон) Паница - гражданин на САЩ и Франция и "момче за спец-поръчки" на американските спец-служби,

2) Петър Бояджиев - самоподложил се на своего рода възродителен процес във Франция, където живее и сега - в гр. Марсилия, след като през 1993 година кандидатурата му за министър-председателския пост на РБ бе издигната от БСП (преименуваната БКП), чийто "смъртен враг" по думите му беше нейният кандидат... г-н Бояджиев.

3) Бившият офицер от ДС Владимир Костов и Румяна Узунова, по това време и двамата служители на платената от ЦРУ американска радиостанция в Мюнхен - "Свободна Европа".

4) Константин Мишев - високоговорител на радиостанция “Гласът на Америка” и бъдещ съветник на Ф.Димитров - “първият демократично избран министър-председател на БГ”.
Всички тези достопочтенни господа бяха сколасали своевременно да се само-“възродят” в съответната страна по месторабота, ставайки нейни граждани или поданници.
Под ръководството и с финансите на стоящите зад гърба им институции, на 29, 30 и 31 май 1989 г. в “столицата на развратa и цивилизацията” се проведе Парижката паралелна дисидентска конференция с участието от българска страна на четворицата дисиденти: покойната Блага Димитрова, провъзгласена приживе за “българка №1”, социологът Петко Симеонов, журналистката Червенка Копринкова (или обратното) и Петър Манолов. (Другите двама поканени – Желю Желев и академик Шелудко - не дойдоха. Първият не бил допуснат, а вторият бил болен…)
Моя милост и още неколцина емигранти отидохме като зрители – на нас и не биха ни дали думата – нали не бяхме дисиденти и можехме да нарушим добрия тон на “човешките измерения”. Освен запознанството имах и бегли разговори с дисидентите, от които познавах Блага, чрез бившата ми съпруга. Знаех и за предишното й “дисидентство” в Париж през 1977 г., когато под натиска “лично” на Тодор Живков се отказа от думите си в интервю пред френското списание “Нувель Литерер”.
Тя ми каза, че залата е пълна със служители на ДС и на българското посолство и ми даде да разбера, че й е нежелателно да я видят в моята компания. По-късно разбрах, че мотивирала отказа си за срещи и разговори с “изменниците на родината”, поради желанието й да се завърне в БГ. Когато й казали, че ние всички искаме да се върнем там, тя отговорила: “- Да, но аз искам да се върна… УТРЕ.”
Изявите на всички дисиденти бяха толкова безцветни и страхливи, поради което не можеха да бъдат запомнени. Направи ми впечатление, че в написаните си слова те използваха официалната терминология на диктатурата и наричаха, жертвите й… “турскоезични българи”.
След това в частен порядък видях някои от тях в компанията на Паница и Бояджиев, които уреждаха финансовата страна на дисидентското мероприятие, но разговорите също не вървяха. От България пристигаха “лоши новини” - арестувани бяха шестима дисиденти, сред които двама доказани кагебенти, единият от които стана шеф на имитацията на българската “Солидарност”, а другия го готвиха да оглави Българската православна църква в случай, че негово “Светейшество” патриката Максим претърпи авария. Арестите бяха придружени от митинги, на които се викало “Смърт за предателите!”, което предизвика истински уплах сред нашата дисидентска тройка, която се готвеше да се завръща в родината си, (всъщност, както се разбра, арестите целяли само подобряване на “имиджа и рейтингите” на артистите, които скоро след това си излязоха като герои, срещу гаранция от по… 100 лева на глава). Само с Петър Бояджиев се сдърпахме на масата в кафенето в съседство с френския парламент, където бяхме отседнали след Конференцията. Когато ми довери “под секрет”, че предстояло свалянето на Живков от постовете му, аз като абсолютен скептик към дворцовите “революции” и циник спрямо режисираното дисидентско театро и “спонсорите” му, го попитах: “- И какво от това?” Полу заканително, полу

поверително Бояджиев заяви: "- Скоро ще видиш!"… Трябваше да мине още една петилетка, за да ми съобщи със запъване и въздишка, че "БГ-народ нямал потенциал и капацитет, за да се освободи и реши сам собствените си проблеми". И това ми го казваше човек, който със себеподобните си, съвместно със западните и източни служби, положиха не малко усилия, за да го вкарат в кривия макарон на "мирния преход...", за който някои още продължават да се питат дали е приключил… След този дребен инцидент дисидентите бяха поети от техните западни контрагенти, които ги заведоха най-напред в една американска "Фондация за подпомагане на интелектуалци от Изтока", където според "ранга" и заслугите им към "зараждащата се крехка българска демокрация", всеки получи по 5000 или 6000 френски франка… После ги разведоха по парижките магазини. Например Румяна Узунова придружи Копринка Червенкова, за да си купила сутиени, кюлоти, комбинезони и други дамски придобивки. По тази причина и мотиви, и дисидентите, и чиченонената им от "Гласовете", отказаха всякакви разговори с нас емигрантите.

Както бе писал бъдещият президент д-р Желю Желев, у нас настъпваше… "великото време на интелигенцията".

Изпреварвайки събитията, ще напомня някои детайли от биографиите на горните лица след ударилия пет месеца по-късно "велик" (или кобен) час на българската демокрация. Първо, по заповед на Москва (предадена, чрез генерала от КГБ и временно изпълняващ длъжността посланик на СССР в София - Виктор Шарапов) пенсионираха Живков. Злите езици твърдят, че посланникът му предложил 3 дни по-рано да избира между оставка и "лечение" в Москва, от където, както е известно, завръщането ставаше в ковчег, а на скъпия покойник след като са му извадили карантиите, се устройваше "национално погребение" с тридневен траур. Новият ген-секретар на БКП Петър Младенов благодари за огромните заслуги, които Т.Живков има за развитието на… "майка България", а после пое и поста Председател на държавния съвет и президент на НРБ, както бе решено на "Кръглата маса". Другият агент на КГБ - Андрей Луканов - стана първия избран от живковия парламент "демократичен" премиер на преустройващата се НРБ. Малко по-късно, в следващите актове на нямащата край българска трагикомедия, Блага и Петко станаха велики депутати, после първата израсна до вицепрезидент на РБ (при Желю), а Петко - шеф на Комитета за чуждестранна помощ. Копринка си остана редактор на "независим" културен седмичник, а на Манолов след завръщането му от гурбет, дадоха една торба зоб в книгоиздателство "Народна култура". Така всеки получи според заслугите и съучастието си в "мероприятието".

Известният от моето досие като създател на "Неокоминтерна" в 1971 г. Христо Събев или несъстоял се патриарх - "Фори Светулката" замина за САЩ, където сега продава бензин и проповядва словото божие, а агент "Павлов", освен шеф на КТ "Подкрепа", стана и подпредседател на Световната конфедерация на… "независимите" синдикати. Покойният Дими Паница пристигна още на третия ден след "превратa" за среща с "Пешо Дамаджаната" навярно, за да му съобщи условията на Вашингтон за капитулацията на лагера на мира и соца след края на Студената война, след което бабуваше най-активно на "изграждането" на новата БГ-демокрация, а по-късно продаде скъпия на сърцето му роден дом (бившата китайска легация на "Царя") на несъществуващата вече "Мултитруп" и заедно с жена си Ивон основаха фондация, с която подпомагаха бедни деца, главно от

циганski произход, което беше едно благородно дело. После той заплати на една обективна професорка да напише историята на неговата и приятелите му героична борба за каузата на българското освобождение и посрещаше и изпращаше високопоставени гости от САЩ като Збигнев Бжежински и Хилари Клинтън. Шарапов се завърна в Москва и стана бизнесмен и… председател на дружеството за българо-руска дружба… С това нашенската трагикомедия не приключи. За срещите ми с тези и останалите нейни герои в "свободна, независима и демократична България" ще стане дума по-късно и на друго място в мемоарите ми... Иншаллах.

Ето още някои щрихи към образите от горния скеч. Бившият ми съзатворник и приятел Стефан Вълков се беше обадил по телефона с молба да помогна на поетът Петър Манолов (един от шестимата адресати на телеграмите-покани за Парижката конференция), чието име беше нашумяло и върху страниците на официоза - в-к "Работническо дело" във връзка с извзетия му от ДС архив, който бе отвоюван с гладни стачки и солидарност от страна на членове на Независимото д-во на Илия Минев, чийто секретар беше Манолов и на Клуба за гласност и демокрация. Той щял да бъде експулсиран от България със семейството си (жена му Вяра и сина Манолчо или бъдещият "художник"-модернист Моно Петра), което било заплашвано от "органите" със смърт. Още с пристигането им от София в Париж via "Свободна Европа" - Мюнхен, след като се запознахме на конференцията, Манолови заявиха, че ще поискат политическо убежище във Франция. Те бяха получили от Блага Димитрова "Пътна карта" към "Фондацията за подпомагане на интелектуалците от Източна Европа" (самата тя, заедно с останалите дисиденти, беше насочена към нея от Дими Паница, което вече бе достатъчно, за да се разбере що за фондация е това). Тогава, като Deus Ex Machina на конференцията се появи една американка – представителка на фондацията и покани семейството на конфиденциален разговор. Манолов не познаваше още никой и затова поиска аз да ги придружа, като преводач.

Отидохме в бърлогата, където американката започна да ги увещава да не искат убежище, защото до няколко месеца нещата в НРБ ще се променят и Петър ще играе важна роля в предстоящите събития. Тя дори предложи 6-месечно поемане на разноските по пребиваването им като гости на Париж (за хотел и ресторант), ако срещу това се съгласят след изтичане на шестте месеца да поемат обратния път, но Вяра беше непреклонна, а и на Петър не му се вярваше, че всичко ще се развие така благополучно, както казваше дамата. (Дори всичко да не е било уговорено "на високо равнище" с такава прецизност, вземайки под внимание, че като прибавим към края на месец май въпросната половин година, се озоваваме в месеца на подмяната - ноември, можем да оценим точността, с която са ни изчислявали американските служби.) Не помогнаха и увещанията на Дими. Когато и Петър Бояджиев с останалите "диалози" (по името на неговата фондация "Диалог") чертаеха розови перспективи, които близкото бъдеще щяло да разкрие пред поета и прославен борец за народни правдини, избралата емигрантското поприще фамилия им отговори те да отидат и да се борят в родината, Манолови били дали своята лепта в борбата за освобождение на българския народ. Вяра добавяше, че Париж й харесвал много, защото силно й напомнял скъпия... Пловдив и тя мечтаеше да си купят тук малка къщичка с градинка... (Хотелът в който бяха настанени нашите дисиденти се намираше в XVI-ти арондисман, където квадратния метър застроена площ достигаше до 50

хиляди франка, а градините на частните домове на френските мултимилионери приличаха на паркове и бяха "забранени за кучета и чужденци".)
След като пазарлъка не стана, от което Манолови само загубиха, фондацията ги настани в някакво дълго, приличащо на вагон жилище с под от дъски, които скърцаха зловещо под стъпките ни. "Вагонът" беше разделен с пердета на три "стаи" – спалня, гостна и кухня. Наемът беше предплатен за шест месеца, след което "поетът" трябваше да се справя сам с битовите нужди на семейството си както всички простосмъртни емигранти, които не принадлежаха към някогашния буржоазен хай-лайф. Петър Манолов беше тогава около 50-годишен, як като бик, но бидейки "интелектуалец", не го виждах да отива на постройките.
"Диалозите", за които споменах, бяха комплектовани освен от Петър Бояджиев и съпроцесниците му Фосколо и Машев, от д-р Попов и Димитър Пенчев, чиито портрети вече съм обрисувал с по няколко щрихи в спомените от миналите емигрантски години, както и ролята им в "Историята на дисидентската съпротива". След като очакванията на Бояджията не се сбъднаха и той не можа да оглави "социалистическото" правителство на бившата БКП, години по-късно отвори мандра и свинарник в манастира, чиито врати му бяха открехнати от врачанския владика Калиник или дъртия доносник - поп Калтак. След като и този бизнес фалира, Петър се завърна в Марсилия, където според слуховете живее от дивидентите на фирма на българската строителна мафия, чийто представител там се явява.
Горният откъс от IV том на емигрантската част от моите спомени бе публикуван с големи съкращения в ноемврийския бр. от 2006 г. на в-к Свободна мисъл, месечно издание на федерацията на анархистите в България, под заглавие **"Великият" 10 ноември**. Той предизвика бурните негодувания на Бояджиев, който поиска невъзможното - да опровергая изнесените факти. С неохота се съгласих да оттегля само написаното за 600-те франка за шестте телеграми-покани в София, които бях дал на Благо Славенов. Сторих го защото нямах **преки доказателства** за присвояването им. Иначе, Благо изпрати добросъвестно телеграмите "от името на френския Комитет" по пощата, в близко съседство с "канцеларията" на БОД.
*
В хронологията на събитията от 1989 г. не може да не отбележим тези на площад Тянънмън на 4 юни, на които посветих статията **"Китай... "аленее".** От другите публикации през тази година ще спомена **"Спонтанност и организираност…", "Апел!"**, **"Кореспонденция с дисидента Цеко Цеков"** в бр. 3 на АКР (Цеко е бил заместник на Илия Минев в "Независимото Дружество") и **"Власт, опозиция и революция в БГ"**, **"Преглед на опозиционния печат"**, **"Преглед на емигрантския печат.."**, както и **"Още веднъж и за последен път за Р.Р…"** в брой 4.
Старото роднинство с бившия ми племенник Илия Троянов се беше превърнало в истинско и трайно приятелство, включително и на идейна основа. Поне веднъж в годината се виждахме за по-дълго, обикновено в Мюнхен, където се беше установил. Имахме редовна кореспонденция. Беше изключително работоспособен и умен, поради което ми се искаше с него да си сътрудничим и да му завещая разработката на идеята за роботронната революция. В писмо от 20 юни 1989 г. му писах:

“На мен ми се струва, че ако се работи сериозно в света на идеите, вземайки за отправна точка Р.Р., може да се получи нещо, което не би отстъпвало на Относителната теория или на Деветата симфония… Разбира се, това трябва да стане преди да съм изкуфял напълно – един процес, който започва да се развива стремително у всеки, който е надхвърлил 50-те.
До края на годината аз ще завърша трудовата си кариера било, влизайки в “пред-пенсия”, било по причина на многото болести, които ме измъчват. При това ще трябва да се работи светкавично, без всякакви разсейвания и забавления, колкото и човешки да са. Още повече, че ако не ме лъже обонянието, ние ще се върнем до към края на идната 1990 г. на Изток, където ни чакат работа и задачи от съвършено друг характер.
Бъди здрав и бодър. Сърдечно те поздравлява Абдулрахман паша.”

Илия избра друго поле на работа – художествената литература, и не сгреши – без да прави компромиси с идейното си кредо, днес той е един от най-добрите немски писатели със световна известност, чието мнение тежи и по проблеми, които не са чисто литературни.
*
Брат ми ме посети за трети път през ЮЛИ 1989 г. (по случай 200 годишнината на Френската революция). Пристигна с жена си и 15-годишната Радостина, която не познавах. На 14 юли с него и семейните животни отидохме на Шан-з-Елизе, за да наблюдаваме тържественото шествие по случая. “Социалистът”-президент Митеран, под чиято егида ставаше честването на Великата революция, го бе превърнал в карнавал. Имаше санкюлоти и аристократи, гилотини и перуки, костюмирана тълпа от статисти и платени артисти. Беше отвратително и в същото време поучително. Като че ли бе сторено всичко, за да се покаже на младата генерация безмислието и нулевите резултати от усилията на всички, които са се стремяли и не са се отказали от стремежите си към Свобода, Равенство, Братство...
Понеже беше лято и нашенците бяха в отпуск, устроих нова среща с Ламбер, на която той както обикновено, задявайки се, покрай информационните разговори отвори отново дума за статуята на Джугашвили:
- Голям късмет сте имали, че извергът умира преди да ви арестуват, иначе...
- Голямият късмет го извади той, че не бях аз на местото на Троцки...
- Е, и какво щеше да направиш?
- Щях да нанижа в черепа му няколко куршума от калибър 11,45 и после можеше да проведем... другарска дискусия.
Огнянови не взеха участие в разговорите, които както личеше по всичко, не ги интересуваха особенно. Всъщност, те ме посетиха, защото бях обещал да им купя лека кола. Така исках да се разплатя за грижите, които бяха полагали приживе за тате и мама. Първоначално мислех за някой приличен оказион до 25 000 франка, но после се спрях на ВОЛВО, което ми струваше тройно повече и почти стопи спестяванията ми. Отведох ги с новата кола и във Версай, където на един ъгъл срещнах през стъклото на автомобила й злобния поглед на Гишарица. Толкова пари разпилях за хора, на които е стигало по една доза... мишеморка, а парите можех да употребя за по-благородни цели, но очевидно един живот не стига, за да извлечем нужните уроци от него...

Разговорите не ми бяха интересни, по-скоро те можеха да научат от мен това, което става и имаше да става у тях. Затова, когато трябваше да ги изпратя по обратния път до Виена, въздъхнах с облекчение. Минахме край Мюнхен, където на крайпътен паркинг ни очакваха баджанака и балдъзата (родителите на Илия). Отбихме се в някакъв бар, хапнахме по едно леберкезе с бира и продължихме.
В австрийската столица ги заведох при земеделеца и член на БОД Стефан Кафадаров, който беше прочут с гостоприемството си. На раздяла им пожелах: "- Догодина в София!", което този път те възприеха без ирония и скептицизъм. Навярно предчувстваха, че "съдбата скоро ще потропа и на техните врати..."
*
Късно през лятото Антон предприе своето последно "предреволюционно" пътуване до България. Беше се срещнал с доста другари. Когато се завърна ни разказа за изчаквателната позиция на "старите бойци" и за безрезултатните си разговори с Иван Пандиев и Илия Кехайов. На направеното им предложение да се активират, защото кротуването обезмисля дългите години, прекарани в затворите, Иван посрещнал подканянето като "провокация", а Илия му отговорил, че не му се влиза отново в затвора. Обменът на мисли се състоял в дома на Павел Каръков. Присъствал и Мишо Пожаревеца. Те и двамата бяха земеделци-капитуланти. За отбелязване е, че никой от тях не бе направил донос за чутото, което свидетелстваше, че дори и живите трупове може би са започнали да "възкръсват", предчувствайки близката "предреволюционна ситуация". Явно структурите и трансмисиите на диктатурата се разпадаха или най-малкото отказваха да работят.
Прочее, по това време, Мишо Пожаревеца участваше вече в инициативата за създаване на "Комитет за Реабилитацията" на обесения преди повече от четири десетилетия вожд на БЗНС - Никола Петков и в образувания от Димитър Баталов "Съюз на репресираните след 1945 г.", който също се оказа завербуван от копоите. С това име на съюза на бившите затворници и концлагеристи се постави временна разделителна линия между предеветосептемврийските властници и осъдените за борба срещу властта на БКП след 1945 г., но в него фигурираше понятието "репресирани", напомнящо хрушчовата терминология и като че ли с него искаха да изтрият спомена за тези, които бяха въстанали срещу диктатурата.
*
Имах и други посещения от "родината". Най-напред, в тази последна есен на режима, пристигна Лучко Пъков – малкият брат на моя съученик и приятел от Панагюрище Стефан Пъков и по-голямия му брат Стоян -– и двамата земеделци и дългогодишни затворници. Когато в един съботен следобед на вратата ми се позвъни и я отворих, ме прегърна дребен слаб човек, представяйки се. Само погледа му възкреси спомена за малкото момче, което някога беше готово да последва братята си. Сега Луко ми каза:
- Аз съм първият. След мен идат милиони!
Поканих го да влезе с голямия си куфар, сложих тенджерата с картофената яхния на печката и го заразпитвах за града, който бях напуснал преди близо 40 години. Осведомих се за всички приятели и врагове. Мнозина бяха склопили очи. На въпросът ми какво го води във Франция, Луко отговори:
- Нали ни дадоха паспорти и разрешиха да пътуваме. Възползвах се от случая и съм решил да не се връщам...

- Защо бе Лучко? Не виждате ли, че “другарите” си отиват и не трябва ли да им помогнем? Ние се каним да се връщаме, а вие искате да бягате. Каква е тая?
- Бате Гошо, с мойта проста глава не виждам как ще си отидат? Не само в народа, но и сред хора, като бако Стоян и бако Стефан няма настроения да се разчисти терена...
- А какво има?
- Нали ти казах – след мене идват милиони. Всичко, що е по-младо, гледа да се измъкне, докато не са спуснали отново желязната завеса. Аз не съм сигурен дали и баковците не биха тръгнали, ако да бяха малко по-млади.
- Никакво ли чувство за възмездие и разплата няма у тоя народ бе, чиито мъже диктатурата превърна в роби, а жените – в проститутки?
- Бате Гошо, партийците са един милион, заедно с казионните земеделци, ОФ-активисти, комсомолци и семействата им са милиони, да не говорим за завербуваните доносници. Другите са отчаяни, обезверени, изморени. Думите ти няма да достигнат до много уши, а от още по-малко ще бъдат разбрани. Недей да мислиш, че сега народът е по-узрял отколкото през турско или фашистко. Какво ти разправям? – Ние сме девет милиона, едва ли ще намериш и 9 души, които да мислят като теб. Да не говорим за действие...
- Луко, когато Мао участвал в образуването на китайската компартия, били една лодка хора, а Хитлер бил № 7 в нацистката партия...
- Но нали, ако ще се прави това, което те сториха, няма никакъв смисъл да сменяме Тодор Живков с антуража му.
Ако не друго, Лука Пъков беше узрял политически и с него човек трябваше да претегля всяка своя приказка. Обърнах другата страница:
- Лучко, как виждаш живота си тук? Вече гониш 50-те, не знаеш езика, нямаш никаква специалност – как ще се храниш, къде ще се подслониш? След два-три месеца идва зима...
Луко ме слушаше с угасващ поглед, но по едно време очите му просветнаха и той ме попита:
- А не мога ли да живея при тебе, поне на първо време?
- Ти казваш, че след тебе идват милиони – мога ли да помогна на всички ви? И после, нали ти казах – ние също няма да останем тук. Връщаме се в България до месец-два. Апартаментът ще си го вземе компанията, чиято собственост е.
- Тогава какво да правя?
Посъветвах го да се върне в България, след като ми гостува няколко дни.
- Нямам пари за билет за връщане. Взех само еднопосочен.
- Ще отидеш в посолството и ще им кажеш, че са те обрали. Те ще ти купят един билет за влака до Панагюрище.
Луко беше първият човек, комуто давах подобен съвет. Смятам, че не сбърках – не виждах как може да се справи с живота на емигрант. Освен това си мислех, че скоро и там може да бъде полезен. След седмица го изпратих на “Източната гара”. Повече не се видяхме, когато след две години посетих Панагюрище, научих, че е починал...
*
В края на септември по телефона ми се обади Ирена – дъщерята на братовчед ми Митко Пенков. Попита ме може ли да ми гостува. Дойде с приятелката й Ели. Те бяха по на 25-26 години. Имах възможност в течение на 20 дни да общувам и разговарям по-обстоятелствено с младата генерация на породата “нов” или “соц-

човек". Вечер, след като се връщах от работа, беседвахме до късно по теми, които насочвах към затрупващите ни ежедневно събития в соц-лагера.
Започнах с Полша, чиято десетмилионна "Солидарност" бе разтърсила през 1980/81 година "лагера на мира, социализма и демокрацията" със стачките си. Синдикатът беше забранен след поемането на властта от генерал Ярузелски през декември 1981 г. Тази история, като че ли им беше непозната или се обясняваше с "мързела на поляците". Там, след 9-годишни усилия, към началото на 1989 г. ПОРП (полската компартия, която се надяваше да се измъкне невредима от "хаоса" с помощта на горбачовото "преустройство") съвместно с опортюнистите и доносниците сред опозицията бяха успели да преодолеят революционизирането на "Солидарност" и да се договорят за откриване на първата плуралистична "кръгла маса" в блока. "Помощта" отвън - от Запад и от Изток - беше решаваща за постигането на тези резултати. ПОРП и опитомената опозиция седнаха около "масата" и започнаха пазарлъците. Казах на младите си гостенки, че отдавна бях сравнил "героят на деня" Валенза, който "успокояваше топката", с поп Гапон. Слушаха ме с неразбиране и трябваше да обяснявам не само ролята на попа в руската революция от 1905-а. Легализирането на скопената "Солидарност" беше влязло в дневния ред на преговарящите. Срещу "мирното съвместно съществувание" на жертви и палачи имаше и протести, които се придружаваха от демонстрации, потушени с дребни репресии. Очевидно, и от двете страни правеха всичко възможно, за да избегнат конфронтацията и бързаха да се споразумеят. Студентите искаха освобождаване на арестувания чешки дисидент и бъдещ президент – Вацлав Хавел. Мислех, че всичко това е временно и очаквах следващите етапи от развитието на всеобщата криза на соц-блока.
Договарящите се споразумяха да си разделят местата в бъдещия "плуралистичен парламент": 2/3 за компартията и 1/3 за нейната опозиция. Анархистическото крило на синдиката – "Бореща се Солидарност" - протестира срещу споразуменията на "кръглата маса", но "поп Гапон"-Валенза нарече тези протести "джавкане на палета". Тази опозиция спечели почти 100 % изборите (при гласували 60 %) и това накара властта да омекне. Тя изостави арогантния си тон и се съгласи с образуването на правителство на опозицията, начело със съветника на "Солидарност" - Мазовецки, като "по-малко зло". Но, съобразно договореното на "кръглата маса", президент на Полша си оставаше ген. Ярузелски, който беше и първи секретар на ПОРП.
Преминах към Унгария, за която също констатирах, че или нямат информация за ставащото там, или не се интересуват. Разказах им за посмъртната реабилитация на Имре Наги и символичното му погребение от 300 хилядната манифестация, предавана по телевизията. Дали от нея или не, но по това време хвърли топа Янош Кадар, който беше предал другарите си от кабинета на Наги. Не бяха чували за революцията през 1956 г. Разказах им в кратце кървавата й история. Стана дума за бързо избуялите кълнове на унгарската опозиция, която също бе получила покана от властта за "кръгла маса". Тя заседаваше вече трети месец. На нея се бяха договорили също за свободни избори. Знаеха, за отварянето на границата с Австрия и за отказа на унгарското правителство да върне пристигащите масово гедерейци, които искаха по този заобиколен маршрут да стигнат до Западна Германия. Искаше ми се това да бъде само начало и уверявах двете момичета, че мечката скоро ще заиграе и в нашия двор, а след Тодор Живков ще рухне и диктатурата и после всичко ще зависи от връстниците им.

Слушаха ме с недоверие и може би си мислеха: “нещо ми хлопа...” Изразих надеждата си, че въпреки всичко, вървим към революция, подобна на тази в Унгария от 1956 г., която този път няма кой да спре, защото сега идва редът и на Москва, която, извадила поуки от авганистанския урок, няма нито желание, нито сили... “да изпълни интернационалния си дълг”.
Впечатленията ми от гостенките? Изтървани от “народната власт”, но чужди и за всяка друга кауза. Надявах се, че със събитията, може би ще порастнат и те...
Две седмици по-късно, на другия ден след 10 ноември, Ирена ми телефонира от София и със силно развълнуван глас рече:
- Чичо Гошо, ти позна!
Да, но не съвсем! – “Мирният преход” продължава още...
*
Ценко се готвеше също за предстоящата “увертюра”. В началото на октомври той ме запита дали познавам от затворите Крум Хорозов. Отговорих, че се знаем по име, но никога не сме бивали заедно. Тогава той ми довери, че са го пуснали като турист и се намирал в Германия с жена си. Възнамерявал по него да изпрати писмо до “Никола Петковистите” в родината, които импулсирани от събитията в “братските страни”, дадоха признак на живот. Искаше мнението ми. Казах, че ако няма друга сигурна връзка, изборът му не е голям. Тогава Ценко извади текста от джоба си и ме замоли да го препиша на чисто на нашата IBM пишуща машина, която беше с памет и позволяваше корекции, вмъквания и изтривания на думи, фрази и цели параграфи.
В писмото си, освен окуражаване с прогнозите си за близката развръзка, той предлагаше на хората от БЗНС-“Никола Петков”, които в преобладаващото си мнозинство бяха бивши затворници и концлагеристи да създадат Акционен комитет, като представител на БЗНС, да излязат с Декларация, да изработят програма, да влязат във връзка с представители на бившите партии и изградят Съюз на Демократичните сили (sic!), да не се чака и накрая, заедно с близките си да навлязат навсякъде масово в казионния съюз, да се употребят хитрост и заплахи. Следващата крачка трябваше да бъде изхвърляне на оранжевите от ръководните им места и овладяване на “материалната база”: централата на Петър Танчев в сградата на Операта, помещенията в цялата страна, вестника с печатницата и парите от банковите им сметки. След което трябваше да се повтори, ако не овладяването на властта от Стамболийски след Първата световна война, то поне триумфалното завръщане на Ге-Ме Димитров след Втората, защото нали бяхме пак в победния край на последната световна война – “Студената”, спечелена от “съюзниците”.
Няма да обсъждам тази тактика, която беше приложена от самия Ценко след завръщането му в България. Ще разгледам проблема в детайли, ако стигна до последната част от спомените ми след 19 май 1991 г., с работно заглавие: **“Завръщането на Гъливер в страната на лилипутите”.** Тук само ще отбележа, че не се получи отговор на писмото - нямаше никаква обратна връзка. Когато месец по-късно партиите бяха легализирани, “Николапетковистите” се групираха около петорка, ръководена от Милан Дренчев. Последният беше съден заедно с Ценко по процесите срещу Гемето, но на въпрос на една журналистка казал, че не го познава. Очевидно се страхуваше да не му откраднат “палмата на първенството”, ако отговорът не бе съгласуван с “органите”, които без съмнение предпочитаха опозицията да бъде ръководена от такива като “бай Милан”,

елиминирайки Ценко Барев, който можеше да наруши сценария. Към този проблем ще се върна отново, защото при нас положението не беше по-розово. Със "строго поверителните си окръжни, писма и апели, Хаджията беше успял да информира другарите от ФАКБ", превърнала се през следващата 1990 г. в легална ФАБ, с цел *"да ги предпази от голямата опасност, която представлява... групата на провокатора и узурпатора Георги Константинов, представяща се за задгранична организация на ФАКБ"*.
Когато се върнахме в България, Ценко каза, че Хорозов бил предал писмото му на... казионния БЗНС, което значеше на ДС...
*
Срутванията на Изток продължиха в ускорено темпо. На ред беше ГДР. Още през 1987 г. в своята реч пред Бранденбургската врата Рейгън беше апелирал: **"Господин Горбачов, разрушете тази стена!"** На 6 октомври 1989 г. в Източна Германия се честваше 40-годишнината от създаването на ГДР. За тържествата пристигна голяма съветска делегация, ръководена "лично от Горбачов", чието посещение се превърна в сигнал за масови демонстрации срещу режима под лозунга "Ние сме Народът!". По-късно се разбра, че в неофициалните разговори между ръководствата на двете "братски партии", на въпрос на Хонекер:
"- Другари, защо отстъпваме без бой?"
Александър Яковлев - идеологът на "перестройката" - заявил:
"- Защото у нас зрее революция, в сравнение с която Октомврийската ще прилича на буря в чаша с вода..."
Ден преди "10 ноември" когато в София на "историческия пленум на БКП" бе пенсиониран Тодор Живков, на 9 ноември 1989 г. в ГДР падна Берлинската стена. Източните немци нахлуха през нея, а западните "братя" им подхвърляха банани като на маймуни. "Пряката акция" на берлинчани привлече вниманието на световните медии и остави незабелязана "промяната" в БГ.
Седмица по-късно, на 17 ноември, студентска демонстрация в Прага постави началото на "нежната революция" в Чехословакия. Тя принуди Густав Хусак да направи напразни опити да се задържи на власт, създавайки "некомунистическо правителство"! Под напора на мощни протестни митинги и разширяващи се демонстрации с масовото участие на работници и интелигенция, извънреден конгрес на ЧКП подаде оставката на Хусак на 21 декември 1989 г., а на 29-ти вече парламентът избра наскоро освободения от ареста Хавел за президент.

На 22 декември 1989 г. по телевизията наблюдавахме "революцията в Румъния". Показаха освирквaнето и бягството на Чаушеску с жена му, труповете на избити румънци (за които в последствие се говореше, че били събрани от моргите на болниците), ареста и по-късно съда и екзекуцията на "кодукатора и другарката му Елена". Още тогава правеха впечатление телевизионните кадри с престрелката между агентите на Секуритате и "въстанниците", която приличаше повече на театрална постановка. После се разбра, че Чаушеску е убит от своите, за да могат да скрият престъпленията си зад трупа му. У нас се пипаше "по-цивилизовано" и Живков избегна съдбата на румънския си колега или по-скоро апапите му са били сигурни, че у нас, поради "културието" на народа, няма кой да им потърси отговорност за "45-те години".
*

Междувременно или по-скоро “преждевременно”, аз правих отчаяни постъпки да бъда освободен от работа, без да изгубя източника на средствата ми за живот. Бързах да се освободя от всякакви ангажименти, за да бъда готов за ОБРАТНИЯ ПЪТ. Вече си бях купил 17 години за трудов стаж (на политическите емигранти по онова време се разрешаваше да сторят това, под честна дума, като посочат работодателите си в България и отработените години). Понеже затворническите се брояха двойно, аз посочих работодатели като Касапница “Ташо Карамитев” – Пазарджик, Гробарски Услуги “Никола Томов” – Белене и т.н. с удвоения “стаж” в тях. Платих си осигуровките за тези “отработени години” и още миналата 1988 г. започнах да опипвам почвата за едно предсрочно излизане в “предпенсия” (préretraite на френски). Тази възможност за приключване на трудовите си задължения съществуваше за работещи, които нямаха нужната възраст и трудов стаж (60 години и 150 работни триместъра = 37 ½ години) при наличието на определени условия. Кандидатът трябваше да е навършил 56 години, да има поне 13 години трудов стаж във Франция и да получи съгласието на работодателя, на държавата и на синдикатите. Излизайки в “преретрет” бъдещият пенсионер щеше да получава до навършване на пенсионна възрастеквивалента на 52 – 75 % от заплатата му през последната година, в зависимост от нейната величина. В моя случай първите две условия щяха да бъдат налице от 15 май 1989 г. нататък. За излизането ми в предпенсия, започнах да сондирам прекия си шеф Жан-Пиер Рику, който ме разубеждаваше с “финансови аргументи” – нямал съм да мога да си позволявам, това което ми осигурява пълната заплата. С тия хора очевидно живеехме в различни светове. Когато го уволниха дисциплинарно, пренасочих усилията и постъпките си към шефа на Информатиката при “Русел-Юклаф” – Жан Пиер Фоцзи. Той също беше благоразположен към мен, но искаше да “раста” и правя кариера. Казах му, че е късно и че съм болен. Единственото ми желание е да прекарам стариите си спокайно, без напрежения в последните им години. Дали защото наскоро беше прекарал раково заболяване или защото предстоеше да напуска скоро компанията, за да заживее “на чисто” с новата си жена – негова секретарка, която беше “забременил”, поради което се разведе с предишната грозна богаташка – не зная, но се съгласи и се зае да помага, а неговата дума беше решаваща. Така на **31.10.1989** г. моите стремежи към предпенсията се увенчаха с успех. Благодарих на Фоцзи, всички документи бяха уредени от администрацията и дадох една прощална закуска на колегите. Сбогувах се с всички и повече никога не се завърнах на “работното си място”, какъвто беше обичаят на бившите работници, чиновници и кадри на “Русел-Юклаф”, страдащи от носталгия по професионалното си минало.

Ако се съди по датата на приключване на трудовите ми ангажименти, което ме направи свободен като “волна птица” и последвалото го 10 дни по-късно rétraite (“пенсиониране”) на Живков, което пък отваряше възможността за завръщането ни в България, човек би могъл да се удивлява на “точността на нашите прогнози, които с нищо не отстъпваха на тази на спецслужбите на САЩ”...

*

“Съзаклятието” на Тодора

Смисълът и същността на българската 10-то ноемврийска “революция” могат да бъдат най-добре разбрани не от “планът Ран-Ът”, а от последната реч на Тодор живков пред журналистите на 1 ноември 1989 г., която записана и размножена

върху магнетофонни касети, стигна и до нас. Аз й сложих заглавие “Лебедовата песен на Т.Ж.” и Ценко я публикува в ноемрийския брой (1989) на списание “Бъдеще”. Тази реч съдържа забележителни моменти, които не трябва да бъдат затрупани със забрава поради трагикомичната клоунада на класика от Правец.
Срещата заслужава да бъде възпроизведена и речта - цитирана изцяло:
На пресконференция в резиденцията си, Председателят на Държавния съвет и Генерален секретар на БКП е свикал представителите на “четвъртата власт”. Отбор журналистически плъхове са пристигнали в луксозната Бояна, в полите на Витоша, където може да се вдишва дълбоко чист въздух и да се лапа лакомо от ешмедемето, което обикновено придружава всички подобни мероприятия. Живков му е ударил един-два коняка за добро настроение. Гостите вече са се настанили в разкошната зала на “малкия Версай”, както един парижки журналист на “Льо Монд” бе нарекъл помпозния палат. Най-дълголетният „ръководител” от Източния блок вдига тост за “перестройката”. Журналята, с чаши в ръка очакват дълга и скучна реч, при която Живков държи няколко листа хартия в ръце и разчита със запъване написаното, смотолявайки чуждиците и дългите думи. Този път обаче, на 1 ноември 1989 година преди обяд, всичко е доста по-различно. “Човекът от народа” е решил да застане лице в лице с историческия момент и да каже без задръжки това, което мисли:

“Другари, в България двадесет години застой нямаше, 20 години НРБ се развиваше с най-високи темпове не само в социалистическия лагер, но и в света. Трябва, обаче, да се направи исторически поврат в развитието на България. Пред юлския пленум (през 1988 г.) беше разработен един матриал – критичен анализ на миналото. Решено бе да не се разпространи, но може би ще дойде време да се разпространи.
Може ли да стане пробив в капиталистическата система или не може? Съзрели ли са условията или не са съзрели условията? Това е истината, и не се решиха да кажат, че условията за социалистическо преобразование не са назрели. Защо? Защото социализъма е и може да бъде само посткапитализъм, той не може да бъде преди капитализъма, ето това е генезисът на марксизъма-ленинизъма. Класиците предвиждаха да стане в една или две развити страни, но историята така реши, той да възникне в една недоразвита страна. Октомврийската революция стана в една страна, която беше с недоразвити феодални форми на стопанисване и живот. Той не може да се развива в недоразвито общество.
Политбюро твърдо застана на тази позиция, че ние имаме работа с недоразвито общество, което му е необходимо да натрупа всички ония количествени и качествени потенциали, за да може то постепенно да се развива и то при положение, че са назрели условията и в останалите, капиталистическите страни. Социализъма е едно недоносче, ето това е самата истина, не-до-нос-че.”
„Стигнахме до извода, че няма деление на знанията, на технологиите, на формите на управление на социалистически и капиталистически. Трябва да извървим своя исторически път. Да си припомним лениновата мисъл, че развитието върви по закономерности, които не се подчиняват на началниците.

След като на Юлския пленум прокламирахме идеята за преустройството, получи се синдром на недоверие, на забавяне на непосредственото действие. Това бе отчетено и преодоляно на Декемврийския пленум. След него се мина от концепция към политическа линия и оттам към действена политическа практика.

Коя е онази основна форма, която сега може да обедини работническата класа, трудещите се селяни, интелигенцията?

- Фирмената организация на труда. Тя е онази могъща движеща сила на обществото, която бързо ще го преустрои изцяло. Извършихме вече работата по създаването на фирмите в областта и на промишлеността, и на селското стопанство. Сега предстои фирмите да се изпълнят със съдържание. Какво може да бъде това съдържание? Само онова, което е постигнала съвременната цивилизация. Нищо друго. Онова съдържание, което се намира в западните фирми – концерни и пр. – нас напълно ни удовлетворява. Основен за цялото общество сега се превръща акционерният принцип. Ако не превърнем фирмите в акционерни дружества, ще се провалим.

*- **Предстои цялото здравеопазване да мине на акционерен принцип**. Сега годишно държавата отпуска за здравеопазване 1,2 милиарда лева, което е равно на по 140 лева на човек. Ние изчислихме, че ако здравеопазването премине на акционерен принцип може да стигнем до 1,7 милиарда лева. **Ако желае, всеки гражданин или фирма може да се включи, давайки нещо над 140-те лева. Широко са отворени вратите за всички. Ако не го задоволява лекаря или менюто в болницата – ще си доплати. Свободно частната практика. Така ще постъпим и с пенсионния фонд. Всеки гражданин или фирма ще решава сам – държавата може да му даде толкова, той ако може, да си докара повече.***

Акционерната фирма ще обхване като ракови образования цялото общество. Видя се, че по друг начин не може да се реализира моята постановка за собственика и стопанина.

*- Нови промени предстоят в данъчната система. **Ще въведем данък, какъвто не е имало в България. Просто е взето от западната система. Равенство в облагане във всички сфери.***

- От 1 Януари 1990 г. ще въведем конвертируем лев. Макар че известно време двете валути ще съществуват паралелно.

Цялата тази система, която е взета от западната икономика, ще се адаптира към нашите условия, но това не значи побългаряване.

*Един другар, с който разговарях вчера по тия въпроси, ветеран, от моите години още се знаеме, ми вика: Другарю Живков, не вкарваме ли ние вълка в кошарата? А, викам много хубава метафора, ще ми позволиш ли да я употребя пред журналистите. Вярно е, вкарваме вълка в кошарата, но му казвам, **той вълкът ще изяде мършата, а това което е здраво, то ще остане.** Но що ни е мършата, що се плашиш ти от мършата, бе, ще раздвижим нещата. Шарани дето има, като пуснеш щуката всичко се раздвижва. **Значи тия щуки са ни необходими, икономически щуки. Както щуката разсича водата и рибите изплуват на повърхността, така ще бъде и с вълка.***

През 70-те години ние направиме голяма грешка, като не довидяхме НТР. Така се случи, че точно тогава бях на посещение в Япония и още в Иркутск написах докладна записка за това, което съм видял, до другаря Брежнев. Когато пристигнахме в Москва другарят Брежнев много остро ме разкритикува пред останалите членове на делегацията, те са живи и могат да потвърдят. После отношенията се оправиха и обядвахме заедно. Аз не претендирам, че в Япония съм видял всичко, но бях впечатлен. ***Ние не довидяхме НТР и сега трябва да наваксваме. На предстоящия пленум ще направим цялостно преустройство – и на производителните сили, и на производствените отношения, на базата и на надстройката.***

- ***Трябва да превърнем Народното събрание в работеща корпорация.*** *Народните представители ще работят повече, ще имат власт. Въобще предстои ни пленум от изключително значение.*

- ***Обстановката в страната е изключително тежка и ще бъде още може би две години тежка****. Докато фирмите придобият опит. Чух, че на един скорошен симпозиум между български и чуждестранни представители на фирми само един от българите вземал по-активно участие, всички останали мълчели. Неопитни.*

- Изключително тежка е и международната обстановка за България. 30% от вноса-износа се съкращава тази и следващата година. Отива се към деполитизиране на търговията с ГДР, Полша, Унгария, работим ден за ден, договорите не се спазват, планове за догодина не могат да се изработят. Ние закъсняхме с изработването на плана. Вероятно след месец ще го разгледаме в ЦК, после и в правителството.

Пазарът и човекът – единствената гледна точка на плана.

- Положението не е леко, но ние няма да пропаднем. Може само временно да изпитваме трудности. Но се опираме на нашата електроника, подемно-транспортното машиностроене, химията, които, както знаете, се развиват възходящо.

- Сега навсякъде има матриал за митингова демокрация. Ужас. Жалко че не съм млад, да развея байряка на митинговата демокрация*. Но вече съм в годините и няма да ми стигнат силите, сам да изляза на улицата, за да развея бяйряка. А условия има прекрасни, прекрасни условия има...*

- Но понеже почнахме на тази тема, дайте да ви кажа, какво е положението. ***Има един отец, един поп, забравих му името, върти се тука из София****. Аз съм вече 50 години откакто съм член на Партията, а даже и повече, никога не съм смятал, че трябва да се занимавам с религия. Звънят ми преди няколко дена и ми казват: "- Другарю Живков, ще се провали литургията в не знам коя църква в София."* ***А аз викам: в никакъв случай да не се проваля литургията****, и затварям телефона. След това тоя поп органите го предупредили да не се връти тука в София и той си отива, неговото седалище е Велико Търново, ако не се лъжа.* ***И там свикал национално съвещание, и на това Национално съвещание са присъствали осем души…***

Има един, Тренчев май се казваше, искал да прави профсъюз*. Аз запитах другарите - има ли някъде в някой завод, някоя работилница група негова,*

нема казват такова нещо, нема. ***А той се хвали по радиото, и си отчита 50 души последователи, колко ли.***

За БЗНС*. Четох изложението на сдружените земеделци до западните станции. Попитах и ми казаха, че всичките, които са го подписали, са хора по-стари от мен, само двама били млади.* ***Питам другаря Танчев има ли поне един ваш член сред тях. Няма, отговаря ми. Е, какъв БЗНС са тогава?***

Екогласността. Много хубаво*. Аз съм за това, даже да им се даде възможност свободно да вървят.* ***Но най-напред трябва да се огramотят, бе другари, не знаете какви глупости само говорят****. Защото без огramотяване ква борба ша водиш, правилно са я започнали...*

Нашата партия не е вносен продукт. Тя си е родно явление, по-стара е от болшевишката, утвърдила се е като авангард. Но е допускала грешки в своята история. Най-фаталната грешка е по националния въпрос. Знаете, че има решение на Коминтерна, че в България имало 4-5 националности. Тезата за така наречените македонци и за турското малцинство. Още през 1921 година в буржоазна България са забранени турските училища, но какви грешки допуснахме след Девети.

Дават ли си сметка тези Ваши колеги, които заиграват по този въпрос, един ден ще се срамуват пред себе си, пред децата и внуците си?

- Никъде в социалистическите страни положението не е добро. Главното в преустройството в СССР е, че начело стои партията. Тя не е отстъпила ръководната си роля. Преустройството в Съветския съюз е един феномен, именно защото е ръководено от партията. Преустройство, което няма да става под ръководството на партията ние не можем да приемем – това е демонтаж на социализма. Ние предвидихме и предупредихме полските и унгарските другари за опасностите. За съжаление събитията там се развиха по нашия сценарий, според най-лошите ни очаквания. Макар че и там не всичко е загубено. На погребението на Кадар са се стекли над сто хиляди души, пели са Интернационала. Питам другаря Йотов, който беше там, наистина ли и той ми казва, че наистина. Но процесите не се развиват добре. Ние ще допуснем всичко друго, но не и демонтаж на социализма.

- Демократизмът и гласността след пленума ще получат силно развитие. Но за една страна, малка като България, едно разтърсване ние не можем да удържим. Защото над 70% от суровините идват отвън.

Искам да Ви уверя, че ще вървим заедно напред. Имаме грешки, но избраният курс е правилен."

След речта, един член от Съюза на журналистите, на име Л. Димитров, бързо се изправя: **"Уверявам другаря Живков, че ще вървим заедно, че ще бъдем не само съратници, но и бих казал, съзаклятници в този път."**

От речта се разбира, че **"Планът Живков и компания" е изпреварил с цяла година Плана "РАН-ЪТ"**!!! Освен "митинговата демокрация", начело с БКП и лично с другаря Живков, в съучастие с "поп" Христо Събев, "синдикалиста" Тренчев, БЗНС (неопределен, но по-скоро "петър-танчевия"), неграмотните от

“екогласност” и др. съучастници в предстоящето демократично театро, планът съдържа ясно начертана стратегия за ликвидиране на мършата, пускане на щуката във водата срещу шараните и т.н., но единствено при запазване на ръководната роля на БКП и най-вече начело с “оратора на човешкия род”:

1. **Ще се създават фирми, акционерни д-ва, като западните**, за да “извървят своя исторически път”, тъй като **“социялизЪма е посткапитализъм, а не преди”!!!** Ще има фирми в областта и на промишлеността, и на селското стопанство. “Сега предстои фирмите да се изпълнят със съдържание - казва Живков. Какво може да бъде това съдържание? Само онова, което е постигнала съвременната цивилизация, нищо друго. Онова съдържание, което се намира в западните фирми – концерни и пр. – нас напълно ни удо-в-удовлетворява…”

2. **Предстои цялото здравеопазване да мине на акционерен принцип**. Сега годишно държавата отпуска за здравеопазване 1,2 милиарда лева, което е равно по на 140 лева на човек. Ние изчислихме, че ако здравеопазването премине на акционерен принцип може да стигнем до 1,7 милиарда лева. Ако желае, всеки гражданин или фирма може да се включи, давайки нещо над 140-те лева. Широко са отворени вратите за всички. Ако не го задоволява лекаря или менюто в болницата – ще си доплати. Свободно частната практика. Така ще постъпим и с пенсионния фонд. Всеки гражданин или фирма ще решава сам – **държавата може да му даде толкова, той ако може, да си докара повече.**

3. **Акционерната фирма ще обхване като ракови образования цялото общество**. Видя се, че по друг начин не може да се реализира моята постановка за собственика и стопанина.

4. **Нови промени предстоят и в данъчната система**. Ще въведем данък, какъвто не е имало в България. Просто е взето от западната система. **Равенство в облагането във всички сфери.** (Като че ли става дума за бъдещия “плосък данък”?)

5. От 1 Януари 1990 г. **ще въведем конвертируем лев**.

6. **На предстоящия пленум ще направим цялостно преустройство – и на производителните сили, и на производствените отношения, на базата и на надстройката**. Трябва да превърнем Народното събрание в работеща корпорация. Народните представители ще работят повече, ще имат власт. Въобще предстои ни пленум от изключително значение.

7. **30% от вноса-износа се съкращава тази и следващата година**. Отива се към деполитизиране на търговията с ГДР, Полша, Унгария, **работим ден за ден, договорите не се спазват, планове за догодина не могат да се изработят**. Ние закъсняхме с изработването на плана. Вероятно след месец ще го разгледаме в ЦК, после и в правителството.

Пазарът и човекът – това е единствената гледна точка на плана.

8. Настъпва времето на “митинговата демокрация и развяване на байряците...”

Положението не е леко, но ние няма да пропаднем. Може само временно да изпитваме трудности. (N.B.: Да речем още толкова години, колкото ви управлявам или двойно повече, но вие нали сте... свикнали? - Алашик маймун, камшик истемез!) Никъде в социалистическите страни положението не е добро... Преустройство, което няма да става под ръководството на партията ние не можем да приемем – това е демонтаж на социализма. Ние предвидихме и

предупредихме полските и унгарските другари за опасностите. За съжаление събитията там се развиха по нашия сценарий, според най-лошите ни очаквания. Макар че и там не всичко е загубено. На погребението на Кадар са се стекли **над сто хиляди души, пели Интернационала.** Питам другаря Йотов, който беше там, наистина ли и той ми казва, че наистина. **Но процесите не се развиват добре**. Ние ще допуснем всичко друго, но не и демонтаж на социализма.
Демократизмът и гласността след пленума ще получат силно развитие.

“ПЛАНЪТ ЖИВКОВ” е по-ясен от слънчев ден и трябва да бъде завиран в носа и в... на всеки носталгик, който въздиша по “доброто старо време на Тато”!!!

След седмица, на 9 и 10 ноември се състоя “историческият пленум” на БКП. Всъщност, истинската работа я свърши **генералът от КГБ Шарапов. Той подаде оставката на Тодор Живков**, а от “Свободна Европа” продължиха да ни заливат с “изрезки от вестници”. Получихме оферта за обмян на печатни материали и от новия директор на БТА – Иво Инджев... **Меришеше на загоряло.**
*
На 26 ноември 1989 г. “гласовете” съобщиха за възстановяването на БРСДП (на социалдемократите), начело с д-р Петър Дертлиев. С доктора сме стари приятели от Белене, където бяхме в една барака и “бригада”, и в пазарджишкия затвор, когато прекарахме цялата 1954 г. в една килия - “зад завесата” (наказателното отделелление, в което държаха и осъдените на смърт). Виждахме се и навън – баща ми го доведе за пръв път в Благоевград, която среща съм описал в първия том на III част (между затвора и бягството ми от България). Нашите срещи в София прекъснаха по настояване на жена му Петя, която му казвала, че ако поддържа връзки с такива като мене, пак щял да отиде там, откъдето си беше излязъл през 1956 г. Не му се сърдих – “такова беше времето”, а и той беше завъдил челяд – две дъщери, за чието бъдеще беше склонен на компромиси. (Такива като него и в затвора ми казваха: “- Лесно ти е на теб, ти нямаш семейство.” При такъв аргумент, считах всеки по-нататъшен разговор за излишен.) Но сега бяха настъпили нови времена и след като намерих координатите му в телефонната книга за София, още на следващата вечер му позвънних и го поздравих. Не можа да ме познае и когато му казах кой съм и че се обаждам от Париж, той ме попита – **какво правя там**. Очевидно през последните 16 години доктора се е бил изолирал до такава степен от бившите си съзатворници, че не знаеше нищо за премеждията ми, които бяха станали публична тайна. Съобщих му, че съм емигрант във Франция от 1973 г. и че имам или мога да създам връзки с негови френски социалисти или германски социалдемократи. Така, че ако счете, че мога да бъда полезен, съм на разположение. След като му дадох телефонния си номер Дертлията започна да ми диктува апел, с който известяваше Социнтерна за възобновяване дейността и възстановяване на членството на БРСДП в наследника на II-ри Интернационал. Същевременно искаше материална помощ под формата на компютри, принтери, факсове и др.

Всичко това записах точно и обещах да му се обадя за резултатите. На другата сутрин, на 27 ноември, рано по петляно време ме събуди телефонът. Беше докторът, който започна отново да ми диктува своя апел. Не допусках да е склероза – беше 73-годишен. Явно проверяваше дали на дадения му френски телефон ще се обади Георги Константинов. Успокоих го, че още снощи всичко е записано, ще бъде преведено и връчено по предназначение. Тогава Петър ме запита ще мога ли да помогна на неговия съпартиец и последен мъченик, току що излязъл от затвора – **Янко Янков**, който имал тежки здравословни проблеми. Отговорих, че мога да уредя и платя прегледите му, но болничното лечение не е по силите ми – тези услуги за чужденците на Запад са доста скъпи и за тях ще трябва да се говори със социалистите, след установяване на контактите. После изпратих копие от апела за превод на немски на Илия, заех се с френския и още същия ден го отнесох в централата на ФСП на ул. "Солферино". Обясних случая и ме отправиха към някой от международния отдел за връзки с "братските партии". Господинът ме изслуша, пое апела и след като се запозна с него, ме запита емигрант ли съм и социалист? Казах му, че съм анархист и сме лични приятели с доктора. Французинът се усмихна като Мона Лиза и аз не можах да разбера това ирония ли е или удивление. Каза, че ще предаде апелът на секретариата за разглеждане, без да обещае каквото и да е. Доколкото си спомням БРСДП получи от чужбина исканите материали "втора употреба", а аз продължих телефонния контакт с нейния председател. Когато след 15-тина дни го попитах какво става с тяхния "мъченик", докторът ми каза, че са сбъркали с преценката си и са скъсали връзките с него, което като че ли означаваше изключване.

За душевното състояние на доктора свидетелстваше интервюто, което взе от него дъщерята на троцкиста Ламбер, която изпратихме в България. Тя му занесе един екземпляр от моята "Анти-история" и донесе обратно 6 ръкописни листа от разговора си с него. Това, което се набиваше в очите бяха неколкократно изразените опасения на Дертлиев, че цялата игра на оторизирана опозиция би могла да бъде един гигантски капан, подобен на маоисткия прецедент от далечната 1957 г. ("да цъвтят всички цветя") и да завърши с изпращането на Белене на всички, които са взели много сериозно и присърце преустройството и гласността. Чувстваше се страхът от възможното повторение на историята с някогашната обединена опозиция след Втората световна война, която лично на доктора костваше осем години затвор. За мене подобно допускане говореше за абсолютно неразбиране на дълбоката криза, която разтърсваше "социализЪма" и обясняваше отчасти плахостта, линията на поведение "в рамките на закона" и "разграничаването" на вождовете на припознатата от БКП опозиция от всякакъв "екстремизъм"...

С разжалвания социалдемократически мъченик Янко Янков, който без да губи време създаде нова партия "Либерален Конгрес", се запознахме доста по-късно след завръщането ни, посредством "мерудията във всяка манджа" - Петър Бояджиев, но това е една по-сетнешна история.

В скоро време установих телефонен контакт с много стари познати от затворите, принадлежащи към някои от новосъздаващите се или възстановяващи се партии и организации на опозицията, чийто брой растеше подозрително бързо и можех да получавам информация за ставащото от първа ръка. Възстанових връзката си и с бившия ми съпроцесник Петър Пеев, а чрез него и с атомния физик доц. Георги

Василев и бившата му съпруга Елка Константинова, която на свой ред също бе станала опозиционна деятелка и председател на РДП (Радикалдемократическата партия). Само с нашите анархисти връзката беше трудна, защото Хаджията си бе свършил работата и успял да ги убеди да излязат с една "Декларация" против узурпаторите и провокаторите, която той публикува в своя "Наш Път", за да регистрира "победата" си и за който акт ще стане дума по-нататък в тези спомени. Впечатленията си от старите и нови опозиционери ще споделя в спомените за следващите година и половина до 19 май 1991 г. Почти всички тези господа, рано или късно щяха да се озоват в **създадения на 7.12.1989 г. СДС** (Съюз на Демократичните Сили) – една амалгама от 16 партии, които приличаха на орел, рак и щука и в чието акуширане немаловажна роля играеха бивши членове на БКП, агенти и доносници на ДС, което даде основание на Илия Минев да нарече СДС - Съюз на Държавната Сигурност. Някои щрихи, хвърлят светлина върху началото. Когато се състоя "първият опозиционен митинг" на 18 ноември 1989 г., по предложение на неговите организатори, тълпата гласува доверие и поздравления до наследника на Тодор Живков – Петър Младенов; в снимките от онова време се виждат "опозиционери" като Вагенщайн, странни плакати, като тоя на който пишеше: "Смърт на червената буржоазия, да живее другаря Петър Младенов!" или когато "първият дисидент" Илия Минев поиска да вземе думата, канонизираните опозиционери не го допуснаха до трибуната...

Понеже бе настъпило "великото време на интелигенцията" и новосъздаденият СДС беше признат от БКП и "Запада", от където се получаваше част от материалната помощ и рекламата за дейността му, неговите деятели се съобразяваха на 100-процента с договореностите "между двете системи с различен обществен строй". Затова и програмата на новото политическо "образувание" акцентираше върху премахването на "ръководната роля на БКП", установяване на плурализъм и на **"пазарно стопанство" – този евфемизъм, който прикриваше обратния преход от държавен към частен капитализъм**. По този начин се прокара разделителната линия в "новия" български политически живот: "ПРЕДИ 10-ТИ" или "ПРЕДИ 9-ТИ". Програмата на хетерогенния "съюз" не беше адресирана към реалния български народ от работници, селяни, дребни служащи, т.е. към единствените, които биха могли да станат мотор на една действителна промяна, а към абстрактния безкласов и... безполов "българин". По този начин СДС се отказа от тази естествена социална база на класовата борба срещу държавния капитал и неговата диктатура, **като се превърна в препятствие за всяка революционна раздяла с тях, осигурявайки "мирния преход", мекото кацане на номенклатурата в царството на бизнеса и пазарната демокрация и нейната трансформация в разнокалибрена олигархия и буржоазия.**

*****

Веднага след официалното създаване на опозицията мнозина емигранти, които бяха приели чуждото гражданство или поданство (в републики или в монархии), започнаха да посещават НРБ. Един от първите беше и моят приятел, земеделеца Асен Йорданов от Кюстендил. Разказвам неговия случай, защото е поучителен. След престоя му в концлагерите в НРБ през 1949 г. (по времето когато и тате беше там), Асен избягал в Югославия. От там се връщал няколко пъти в БГ с

група въоръжени “диверсанти”, която бе провела няколко наказателни операции срещу местни кюстендилски копои и партийни функционери и при оттеглянията си имала тежки престрелки с така нар. “байкалци” – своего рода жандармерия или части от вътрешните войски на режима, чието предназначение е потушаване на евентуалната въоръжена съпротива срещу “законноустановената народна власт”. След двугодишен престой в Югославия Асен бяга отново нелегално в Италия и от там пристига във Франция. Тук беше работил дълги години на конвейера в заводите на “Рено”, а после и като строителен работник. Когато пристигнахме в Париж, той работеше в предприятието на Ценко Барев “Секоба” - за обновяване и поддръжка на стари апартаменти (електроинсталации, водопроводи, канализация и бояджийство). Там, след като намерих пристан в Париж, се запознахме и сближихме. Буден, с отворени очи, той нямаше илюзии за живота и отношенията в “Свободния свят”, беше наясно с капитализма и с демокрацията. Макар да бяха съпартийци и дългогодишни приятели с Ценко, Асен беше доста критичен към дейността му и когато един ден разбра, че през целия период на “колаборацията” им, продължила 17 години, не е бил деклариран, което го лишаваше от трудов стаж за пенсия и социални осигуровки, това пресоли манджата и той напусна работодателя си и изостави политически своя партиен шеф. Независимо от оттеглянето му от емигрантската дейност на БЗНС и БОД, Асен бълнуваше и говореше често за завръщането ни в България и евентуалната ни дейност там. В края на 1989 год. той прецени, че е дошъл момента и замина с колата си за “родината”, като френски гражданин под покровителството на V-та република, която го беше “осиновила”. Изненада ме скорострелното му завръщане – той престоя в родния си край всичко на всичко три дни. Когато се отби да се видим, въздъхна тежко и отрони:
- Иди да видиш какво са направили от твоята България и нейния народ.
И заразказва за срещи, разговори и впечатления. Беше напълно разочарован и отчаян. “Народната власт” си стояла непокътната, същите дерибеи навсякъде го гледали с ненавист, готови да го разкъсат при пръв сигнал, възстановената кюстендилска дружба на БЗНС, която посетил - пълна с капитуланти-лагеристи и опитомени затворници - земеделци, които не давали да се издума дума за възмездие и съд за виновниците за катастрофата. Но най-го възмутила срещата със сина на негов по-възрастен другар, загинал по време на инквизициите в арестите. Били на една сватба, Асен седнал до него в ресторанта, където продължило тържеството и взел да разказва на наливащия се с ракия сирак за края на баща му: Долу в подземието на кюстендилската ДС арестите били разположени в каре около площадка, където се извършвали побоищата и мъченията, за да въздействат психологически на другите арестувани, наблюдаващи през процепите на вратите безпомощно и уплашено зверствата. Една нощ, пияните копои извели баща му от съседния карцер и започнали да го бият с тояги и ритници, да скачат с ботушите си върху корема и гърдите му, докато заглъхнат всякакви викове и стонове. Тогава го завлекли за краката обратно в карцерната дупка, а на сутринта, след “проверка”, когато часовоите-милицинери напразно ритали “спящия, за да го събудят”, разбрали, че нещо не е наред. Прекъснали проверката и след около половин час пристигнал лекар и комисия. Освидетелствали безжизнения труп и през следващата нощ го извлекли от подземието, за да го погребат съгласно инструкциите в незнаен гроб. Докато

Асен разказвал, синът продължил да се налива с домашната ракия и когато изслушал разказа за края на баща си, рекъл:
- А, бе Асене, маани ги тия вехти истории, кажи какъв бизнес можем да завъртим със странство, ти нали пак ще си заминеш и от там ще е по-лесно...
На другата утрин Асен яхнал колата и напуснал "отечеството" през Кулата, заклевайки се повече кракът му да не стъпи на родна земя.

Такива разкази не вдъхваха оптимизъм и гасяха всякакъв ентусиазъм, но не ме разколебаха. Даже напротив, заговорих най-настойчиво с Ценко за връщането ни в България. Не притежавах никакъв официален документ за придвижване, освен емигрантския, който забраняваше посещения в страната от която съм избягал, нито имах закрилата на някоя втора родина-осиновителка. Бях безотечественик. Затова трябваше да се оправям сам. Реших да се завърна с групата земеделци, която Ценко стягаше. На моите подканяния, той отговаряше, че нещата трябва да се подготвят добре, от всяка гледна точка.
Имах впечатление, че и неговите новини не бяха много обнадеждаващи. Като че ли вътре в България дренчевите "Николапетковисти" бяха образували фронт срещу БОД и неговия председател и поддържаха контакти само със смъртните му врагове – остатъците от някогашния БНК (Български Национален Комитет), регистриран във Вашингтон през 1948 г. и основан от Гемето (Г.М. Димитров) и други дейци на БЗНС-"Пладне" по време на предишната им емиграция още от времето на Втората световна война в Йерусалим. При това положение, Барев трябваше да търси поддръжници вътре в страната, без които всякаква стратегия и тактика оставаха безпочвени.
За да ме възпре, Ценко казваше, че сме осъдени на смърт задочно и ще трябва да изчакаме амнистията, която се готвела. Дали беше така или и него го мамеха, за да отстрочат завръщането му, не мога да бъда категоричен. Сведенията по въпроса или дезинформациите бяха напълно противоречиви – през идната година Петър Пеев и Георги Василев, както и брат ми щяха да твърдят, че завръщането ми би било безумие, защото в хаоса, никой нямало да бъде в състояние да попречи на копоите или на техни изпълнители на мръсни поръчки да ни очистят. Обратно, Иван Неврокопски – мой приятел от затвора, сега в антуража на Милан и заместникът на доктора в БРСДП – Мишо Петков (Мишел) ме уверяваха, че досиетата ни са "чисти като момини сълзи" и няма да имаме никакви пречки по обратния път. При посещението си с Мишо в Париж през октомври на следващата 1990 год., Дертлиев дори беше готов да ни отведе в София под негова лична закрила и предлагаше на Ценко поста министър на външните работи в един бъдещ коалиционен кабинет. Лично аз бях за връщането ни, като бях убеден и го казвах на Ценко, че ако се завърнем веднага, както го направи Дими Паница на третия ден след свалянето на Живков, властниците и техните копои щяха да мислят, че зад гърба си имаме, ако не цялия Запад, поне една от великите сили. На това той ми отговори, че Паница е официален емисар на американците, който е пратен да сондира Петър Младенов, ако ли не и да предложи условията на капитулацията. Както и да било, надделя ценковото мнение, а аз не исках да рискувам сам, съзнавайки че и двете страни биха посрещнали със задоволство... "случайната смърт на един анархист". Така въпросът за датата на отпътуването ни в обратна посока остана да виси.
***

Сведенията или задочните ми контакти с “опозиционерите” в самото начало се улесняваха и от Петър Манолов. Трудно е да се каже, че с него, станахме приятели, но бидейки безпарични и гладни, ги канех често на вечеря с фамилията. Вяра беше панагюрка и бе чувала за моите подвизи, а Манолчо беше 13 – 14 годишен симпатяга. Петър ми искаше “заеми”, попийваше долнопробни бели вина в пластмасови бутилки и разказваше нецензурни анекдоти за родното дисидентство.

По това време (в навечерието на 10 ноември 1989 г.) в Париж пристигна и “амбасадрислата” на д-р Тренчев – медицинската сестра Кояна, с която наскоро двамата бяха сключили брак. Кумувал им Манолов. Петър ни разказа как дал идея на кумеца си (или както обявиха по-късно ДС-агент “Павлов”) за създване на “независимия синдикат Подкрепа”. Сега Тренчев изпращаше жена си в САЩ. Заслужава да се отбележи, че в този ранен период, когато заедно с Кояна “синдикалистите” бяха 50-ина души, президентът на САЩ - Буш-старши им даде едно рамо, като отправяйки новогодишните си поздравления към “Солидарност”, наравно с нея упомена и... “Подкрепа”. Пръст в тая работа изглежда имаше Дими Паница - доверено лице на политическия и полицейски елит във Вашингтон за България...

От страна на БОД, опити за установяване на контакт с Кояна, предприе Тончо Карабулков, които удариха на камък. Казала му: “- Вие сте демоде!”. Това беше шамар за Ценко, който считаше за свой дълг да помага на дисидентите, вземайки моите приказки срещу тях само, като израз на завист, че не съм на тяхно място или заедно с тях. Тренчевата съпруга Кояна (французите казват kouillon на лайното) замина за Марсилия. Там тя бе посрещната от Петър Бояджиев, който я въведе в задкулисието на емигрантската политика, след което й купи самолетен билет и я препрати отвъд океана (където тя си остана и до днес), поверявайки я, ако не се лъжа в ръцете на стария “отец-паисиевец” и фашизоид Панайот Панайотов и бъдещият съветник на Филип Димитров Косьо Мишев от ”американските гласове”...

В ерата на избухналата пазарна демокрация, макар и с чувствително закъснение, активният участник в оказване на “логистична помощ” на всички тези дисидентски отрепки – Петър Бояджиев бе научил за връзките на семейство Тренчеви с разстреляния “президент” на “Мултигруп холдинг”, натурализиран американец и ДС-мафиот... Илия Павлов. За да се измъкне като мокра връв от отговорността си за оказваната помощ на агенти на ДС или на нейни подставени лица, той побърза да напише обяснения и за тази тъмна страна от многостранната си дейност, като ги снабди със следното мото от “Задочните репортажи за България” на Георги Марков:

“Нима някой може да повярва, че политическите мошеници и въжеиграчи, литературни ментърджии и маниаци, духовни или физически терористи утре внезапно ще се превърнат в апостоли на истината...“

***

След 10 ноември 1989 г. страната беше заляна от “опозиционни” митинги. За един от провинциалните - в град Карлово, Г.Хаджиев публикува дописка в “Наш път”, придружена от речта на неговия кореспондент “Дъб” или “малкия” Христо Колев. В нея последният изказваше “условната си поддръжка на новия генерален секретар на БКП – другаря Петър Младенов и безусловната - на преустройството”. Тази реч най-меко казано, свидетелстваше за пълното

неразбиране на историческия момент и от някои анархисти, за които, като че ли прекараните в лагери и затвори години бяха... недостатъчни. Вбесен от опортюнизма им исках, може би безнадеждно, да коригирам отдалече мерника им с помощта на **статии, като предадената им от нашия Георги Илиев** при посещението му в "Н"РБ в края на 1989 г.:

"ВЛАСТ, ОПОЗИЦИЯ И РЕВОЛЮЦИЯ В БЪЛГАРИЯ

И друг път сме казвали, че повечето от революциите са започвали „от-горе" - във върховете на господствуващата класа и сред заобикалящите ги клубове и салони на „формални" и „неформални"... екскременти на отиващия си стар режим и на „другояче" виждащите изход от надвисналата вътрешна и международна криза.

Разбира се, дворцовите „революции" на върхушката са започвали тогава, когато революционната криза е давала на всички да почувствуват, че нейният призрак няма да напусне вече техния безгрижен и задружен пир, а мрачното отчаяние и недоволство на народа, колкото и приглушено да е било в предшествуващите периоди на свирепост и репресии, е започнало отново да вселява вледеняващ страх в душите на властниците и на техните шутове.

Така е било с Великата френска революция, която започна с Мирабо и Сеиес, така беше с Руската от 1917, в която абдикацията на Николай Романов бе поискана от верните му до вчера царедворци, за да бъде оглавено новото „републиканско" правителство от... княз Лвов. Така генералите и полковниците на Салазар наченаха „революцията на карамфилите" от 1974 г. в Португалия, за да не изброяваме други по-близки или по-далечни илюстрации на тоя ***„закон" на революционните кризи.***

През какви етапи ще мине една започваща революция, кои нейни „деца" ще бъдат изядени и от кого, до каква дълбочина ще стигне тя или ще започне „успокояването" й, откритото връщане или маскираната реставрация под една или друга форма, зависи най-вече от два фактора:

1) От съзрялостта или ДОСТАТЪЧНОСТТА НА УСЛОВИЯТА за революционно решение на материалните, духовни и морални проблеми на обществото и

2)От степента на готовност на масите да отидат отвъд пределите и хоризонтите на днешния „ред".

Последното зависи не на последно място и от ОПИТА, КАЧЕСТВАТА И ЖЕРТВОГОТОВНОСТТА НА РЕВОЛЮЦИОНЕРИТЕ И ТЯХНАТА ОРГАНИЗАЦИЯ, от способностите им да формулират задачите на революцията, да превърнат стихийните стремежи и искания на трудовия народ в мобилизиращи лозунги, да го организират в бойни и професионални организации, да преодолеят с тях колебанията у масите и тяхната доверчивост към политическите шарлатани, които ще се опитват С ВСИЧКИ СРЕДСТВА да спрат започналата революция на един от предишните й етапи, за да могат по-добре да я задушат в някой от следващите и я препарират във формите на някаква „нова", „временна", „учредителна" и дори „работническа" власт, в която ще се разиграва кадрила на водачите на новопоявилите се и на „историческите" партии и

групировки, споредщи за броя на министерските кресла, за процентите частна и държавна собственост, за участието на чуждите капитали във „възстановяването" на икономиката, за сроковете на изплащане на лихвите им и разпределението на печалбите между „новите" актьори на стопанския и политически живот.

Тези исторически констатации напомняме отново във връзка с разливащата се РЕВОЛЮЦИОННА КРИЗА из съветската Империя и нейните колониални периферии (от които „Н.Р.Б." е интегрална част). Със своите социални и интернационални „аспекти", тази криза доведе до днешните промени и в българската върхушка. „Под мъдрото ръководство на БКП", тя води страната към поредната катастрофа и народа към студ, глад и кървави бунтове. **(N.B.-2016: Народът получи всичко изброено, освен последното, което единствено можеше да го спаси от студа, глада и цялата задушаваща и давеща го мръсотия.)** *Тази криза разтърсва цялата имперска машина и поражда страховете на Кремъл, че движещите се с различни скорости нейни колела, части и масиви, могат да я ДЕЗИНТЕГРИРАТ. Затова, между другото, Горбачов подаде оставката на своя софийски слуга. Той и неговите агенти от Ц.К. на Б.К.П. се опитват да удължат агонията на системата и собственото си пребиваване на власт.*

***И в България не измислиха нищо друго, освен познатия трик със смяната на „генералния секретар". Едно нищожество бе заменено от друго**. Подавайки оставката на бившия милиционерски началник и „виден деец на международното раб. и ком.Движение", Москва назначи отгледания в инкубатора на своите шпионски школи „дипломат" и старши-научен сътрудник на ВИНПРОМ – Петър Младенов, дългогодишен външен министър и член на командването от Живков полит-бюро. Както е обичая в подобни ситуации, западната преса го обяви за умерен или потенциален „реформатор".*

Въпреки отправените благодарности към злополучния предшественик, Петър Младенов и компания се опитаха да ни накарат да повярваме, че е имало „държавен преврат", резултат на драматична и рискована борба преди и по време на пленума от 10 ноември. Всъщност, впиянченият нов "вожд" не е трябвало да крие в нелегалност семейството си, нито Живков се е съпротивлявал пред верните си копои Джуров, Йотов и пр. негадяи. Всичко е станало с един банален телефонен звън от Кремъл, чийто нов господар е „по-съветвал" стария български лакей да се оттегли без шум и глъч от софийската сцена. Живковата самонадеяност се е спукала като сапунен мехур. Изчезнал е циничният хумор за дълголетието на рода и властта, с които правешкият деспот забавляваше чуждите журналисти. Останала е само вкиснатата й безжизнена, не отмира сего физиономия, с която Живков присъствуваше само тялом на „радостното събитие". ***„Съратниците" с механично вдигане на ръка оформиха изработения в кремълските кабинети смъртен акт.***

С това приключи като... ФАРС, една "епоха-кърмачка", ако не най-тежката в Българската тринадесет вековна история, сигурно най-срамната. Епохата на тридесет и пет годишното владичество в българския политически, обществен и културен живот на една жалка фигурка, която при нормални

условия би могла да стигне най-много до поста на старши-общински стражар в родното му село Правец.

Колкото и нищожна да е тази уродлива фигурка и мизерни да са сценария и контекста, в който се разигра нейната лична „драма", тя може да се окаже НАЧАЛО НА БЪЛГАРСКАТА РЕВОЛЮЦИЯ, получавайки ускорителни тласъци от започналата вече в другите източно-европейски страни развръзка и най-вече от надвисналата над Русия социална буря. (N.B.-2016: "Скрити вопли...")

У нас сега в ход е дворцовата революция, защото „върховете не могат да управляват по старому", но масите не са дали още достатъчни доказателства, че не желаят да търпят ни старите, нито новите обитатели на партийния дом и държавните канцеларии.

Ще бъде ли приключилият на 10 ноември в София срамен фарс последван от нови? Мнозина вътре и вън от страната вече работят за това. Ролите се разучават трескаво, сменя се декора и скоро ще се вдигне завесата, за да се разиграе поредната сценка пред очите на още несъвзелата се и прекалено дълго оглупявана от всички публика, която следи със затаен дъх играта, без да разбира достатъчно нейния „исторически смисъл". А той е елементарен.

Имперската и социална политика на Кремъл претърпя фалит по всички линии. *Сега новият екип на Горбачов, в най-тясно сътрудничество с „големите" от света на капитала, търсят ново равновесие и контрол над разразилата се върху Евразийския континент РЕВОЛЮЦИОННА КРИЗА.*

Либерализиращите се сталинско-брежневски апаратчици се стремят с помощта на реформистични кръпки да съхранят възможно по-големи късове власт и привилегии в метрополията и периферите й. Постепенно, някакво подобие на прословутото британско „ОБЩЕЖИТИЕ НА НАРОДИТЕ" става техен идеал. Към това ги тласка и факта, че ***Империята се превръща все повече в губещо предприятие****. Контурите на замислената „перестройка" стават все по-размити и неудържими. Не е далече момента, когато паниката в стана на властниците ще бъде пълна.*

Използувайки това състояние на нещата „свободният свят" търси от ***стария военновременен „съюзник" едно ново, този път мирно преразпределение на картите на властта и процентите владичество над всяка от страните на Източна Европа****, подобно на ялтенската спогодба, която имаше за своя „юридическа" основа, изписаните от Чърчил върху една хартийка и одобрени от Сталин проценти.*

Разбира се, апетитът на западния капитал, особено в условията на разгъващата се у него роботронна революция днес надхвърля далече някогашните проценти, но теренът на Изток е така миниран и опасността от ИНТЕР-АКЦИЯ между източно-европейската и руска революции толкова голяма, с всички непредвидими последици за цялата планета, че американският президент Буш е готов да предостави великодушно (срещу приличен лихвен процент) на своя колега Горбачов не само храни, за да преживее „съветската" власт настъпващата тежка зима на 1990 година, но и карт-бланш за умиротворяване на руския народ с помощта на армията, както това стана в Китай през месец юни. Още повече, че днес единственият гарант за изплащане на многомилиардните задължения на СССР е "Горби".

Успехът на тази политика обаче се нуждае ***от средства и от инструменти.***

Дворцовите преврати или смените във върхушката под напора на непредвидената, но за съжаление дезориентирана народна стихия, реалните или мними реформи отгоре, западните капиталовложения и „помощи", оглупяващото търсене на рай в небесата или в далечни, екзотични страни, хвърлянето на банани сред изгладнялата берлинска тълпа, като на шебеци в зоопарка, насочването й срещу символи, а не срещу институциите и реалните властодръжци, подготвяната икономическа, социална и политическа конвергенция между частния и държавния капитализъм, ***СА СРЕДСТВАТА за съхраняване на контрола над започващия на Изток революционен процес и матирането му.***

Инструментите, „задните окопи" и „резервните части" на своята „нова" политика В ДНЕШНАТА ОБСТАНОВКА и Москва, и Вашингтон намират в лицето на различните дисидентски организации, групи и личности. От тях, чрез селекция, реклама, манипулация, обработка, отстраняване на непригодните или неподаващи се на третиране елементи, се подготвят "опозиционните" партньори на партийните „реформатори" за някакви нови издания на различните „патриотични фронтове", каквито нацъфтяха на другия ден след края на Втората световна война.

Този процес се вижда много ясно в България, тъй като тук той не е маскиран от мощни стихийни народни движения, каквито са случаите в Полша, ГДР или Чехословакия. ***С настаняването на П.Младенов в ованкантеното от Живков кресло, настъпва часът и на различните „неформални" групички за чиято популярност и кредит еднакво грижливо поработиха както Д.С. с нейните средства за масова дезинформация, така и „гласовете" на западните радиостанции — от „свободна Европа" до Би-Би-Си****. Първите чрез създаването на мъченически ореол с разните уволнения, няколкочасови или седмични арести, експулсирания с паспорти и откриване възможности за връщане на „изгнаниците", ако по време на късото си пребиваване на Запад, не са излезли вън от коловоза на „националното помирение" и легалното опозиционно скудоумие. Вторите (гласовете) - с опитите да създадат една опозиция по свой образ и подобие: умерена, опитомена, празнословна и най-вече ПОСЛУШНА, както подобава на една политическа мозайка от наследници на бивши безпартийни фашисти и покаяли се сталинисти, преминали на служба от един господар на друг.*

Тази инфилтрирана от всякакви агенти „опозиция" заедно с „ПЕТАТА КОЛОНА" в нея от бивши, реабилитирани или настоящи партийни членове, днес ликува в София.

Това което ще последва, може да се предскаже почти безпогрешно:

След взаимни „отстъпки, компромиси и самопречистване от екстремистки елементи" с помощта на явната и тайна "милиция", „борците" от различните „неформални" клубове, дружества, форуми и т.п. ще бъдат легализирани, ще се обединят помежду си, а може би и с някои от дублиращите ги казионни организации (властта също има

своите „правозащитници", „еколози" и т.н.), след което ще седнат на кръглата или четвъртита „зелена маса" заедно с палачите на българския народ, за да обсъдят „най-належащите реформи", получат „кесаревото" под форма на някое и друго министерско кресло в "плуралистичното" правителство и изпратят за зелен хайвер надеждите на народа за СВОБОДА Й ХЛЯБ.

Но километрическите сметки, заедно с мизерията на народа, стоят открити и едва ли „зелените маси, демократическите игри, комбинациите и премахването на членове от конституцията" ще спрат народната съпротива и радикалното разчистване на натрупаните авгиеви обори във всички сфери на живота.

Напразно и прибързано казионни „философи" от рода на заместник-държавния секретар на САЩ - Франсис Фукуяма се поздравляват с края на историята и на социалните революции. Те предстоят - континентални революции, които ще обхванат във всеочистителните си пламъци трите свята на насилие, измама, разгул, банкети, кръв и мизерия, светове на властници и богаташи, за да бъде човекът СВОБОДЕН!

Ние, анархистите, не храним илюзии, че идейната, психологическа, организационна и техническа подготовка на масите за такава революция - ще бъде лесна, нито че утре ще бъде „последния и решителен бой" - Достатъчно е да анализираме събитията и крачките напред и назад в Полша, Унгария, СССР, ГДР и Чехословакия, за да се убедим в това. ***Революцията ще премине през горнилото на разрушаващите се една след друга илюзии на масите и кореспондиращите им отделни етапи. У нас тя се намира в своя зародиш и никой не може да каже колко дълго ще трае всеки от етапите, през които тя ще премине. Единственото за което може и трябва да се работи е тяхното съкратяване.***

Какви са задачите ни във връзка с тази непосредствена цел?

- Възстановяване дейността на ФАКБ и нейния печатен орган - седмичник или ежедневник.

- Свикване на конгрес или национална конференция за ясно формулиране на организационните задачи, стратегическата и тактическа линия и изработване на ПРОГРАМА.

- Набиране на средства, създаване на мрежа за разпространение на програмата, вестника, брошури и книги и определяне на апостоли и организатори за изграждане на идейни организации в предприятия, учреждения, учебни заведения и войнишки поделения.

Програмата, която ще бъде разработена и приета от конгреса, трябва да води масите към реализиране на анархистическия идеал, чиято цел е свободата, равенството и братството между всички труженици, между всички народи. Същевременно, тя трябва да обясни ясно и лаконично принципите на функциониране на свободното общество, съставено от свободни хора, към което се стреми нашата революция и да посочи пътя към нея, тръгвайки от днешното състояние на българското общество. **(NB-2016: И за кой ли път – отново скицирах революционни програми и апели, които щяха "да преминат тихо, като през пустиня".)**

Ние сме АБСОЛЮТНИ ПРИВЪРЖЕНИЦИ НА СВОБОДАТА НА ВСЕКИ И ВСИЧКИ и затова отхвърляме всякакви референдуми, избори и други форми на народния вот, докато концентрацията на властта е факт и средствата за информация и съществуване са в ръцете на държавните институции.

По същите причини ние считаме, че ползуването на свободата от всеки гражданин или група, възможността за свободна волеизява и вземане на решения по всички въпроси на социалния, икономически и културен живот ***е измама, докато съществуват неравенството и експлоатацията, монопола и господството, осъществявани чрез държавната или частно-капиталистическа собственост.***

За да не бъде мъжът роб, а жената проститутка, както казваше нашият Шейтанов, ние анархистите сме врагове на държавата, капитала и духовната власт над човека, осъществявана от агитпропи и попове, маскирани като „историческа необходимост" или „пръст божий".

Ние сме врагове на ДЪРЖАВАТА, защото тя е апарат на паразити, които с насилие и измама разделят човешкия род на властници и изпълнители, на бюрократи и командвани. Държавата и свободата са несъвместими.

Ние сме врагове на КАПИТАЛА - държавен или частен и на експлоатацията на наемния труд, защото той разделя човешкия род на експлоататори и наемни роби. Капиталът и социалното равенство се изключват взаимно.

Затова ние сме за разпускането на държавните институции и органи, за унищожението на монополите и експроприиране на собствеността и имуществата им, и ***поставянето им под контрола на въоръжения народ*** *и едва тогава пристъпване към изграждането на структури във всички сфери на живота и изработване на правила за функционирането им пак под контрола на същия този народ, който ще остави оръжието на страна, само когато правилата на свободното и равно общуване бъдат приети като норма от всички,* ***когато никой няма дори да посмее да помисли, че може да третира човека като слуга, роб или впрегнат добитък.***

Ние сме за ***САМОУПРАВЛЯВАЩА СЕ ОРГАНИЗАЦИЯ НА ОБЩЕСТВОТО****, за свободен съюз на автономните общини, в които инициативите и решенията ще принадлежат на труженицитe, които чрез общите си събрания и излъчените от тях делегати за конференции и конгреси, снабдени с императивни мандати, отразяващи волята на мнозинството, ще решават пряко и открито всички въпроси на своя обществен живот и провеждат взетите решения.*

Тези делегати, както броят на работещите в различните обществени служби ще бъдат определяни, отзоваеми и сменяеми по всяко време от общите събрания. Там ще се решава и размера на техните възнаграждения, който няма да надхвърля този на останалите труженици.

Ние сме привърженици на колективизма в производството и разпределението на благата, на организирането и осъществяването им от свободните съюзи на труженицитe и считаме, че ***развитието в посока на автоматизирането и роботизирането на тези човешки дейности, създава***

нужната инфраструктура за решаването на социал-икономическите проблеми, съобразно най-справедливия принцип: ОТ ВСЕКИ СПОРЕД ВЪЗМОЖНОСТИТЕ, ВСЕКИМУ СПОРЕД ПОТРЕБНОСТИТЕ.

Докато естественото развитие на науката и техниката направи възможно реализирането му и дори излишен всякакъв обществен контрол над човешкия труд и разпределение на плодовете от него, ние сме за гарантиране пълната свобода на колективните и лични инициативи във всички сфери на икономиката, науката и изкуството, премахвайки ЕКСПЛОАТАЦИЯТА НА НАЕМНИЯ ТРУД.

Ние сме за АБСОЛЮТНА СВОБОДА на духовното творчество и следователно за ликвидирането на всеки монопол - политически или финансов, на всякаква цензура, регламенти и казионност в тази сфера.

За създаване на равни възможности за обучение и образование на всеки и на всяка, за техния достъп до училищата и университетите, до науката, изкуството и останалите достижения на общочовешката култура и гарантирането им от обществото.

За решението на тези задачи на СОЦИАЛНАТА РЕВОЛЮЦИЯ, както и на непосредствените, свързани с излизането от кризата, разрухата и надвисналата катастрофа до които диктатурата на Б.К.П. доведе българското общество, за спасяването на народа от глада, студа, безработицата и инфлацията, които властта му готви с „перестройката" на прогнилата държавно-капиталистическа пирамида, ***ние сме за незабавното прилагане на следните мерки:***

- Създаване на революционни комитети за мобилизиране на хората от предприятия, учебни заведения, учреждения и казарми за избиране на ОРГАНИ НА НАРОДНОТО САМОУПРАВЛЕНИЕ във всички териториални, производствени и войскови единици в страната.

- САМОВЪОРЪЖАВАНЕ НА НАРОДА И РАЗОРЪЖАВАНЕ на Д.С., милицията, офицерския корпус и останалите бастиони на диктатурата и насилието над трудовите хора, които трябва да бъдат разпуснати и последвани от интегриране на войниците във всеобщата милиция на въоръжения народ във всеки населен пункт!

Само въоръженият народ може да гарантира своята СВОБОДА и защитата на революционния ред. Ако са необходими специалисти-криминалисти, те ще бъдат назначавани, издържани и пряко подчинени на общините, лишени от власт над гражданите, от униформите си и другите символи на полицейщината.

Ако международното положение налага, ще се изградят бойни единици от въоръжения народ, подобни на швейцарските, като се въведе изборност, отзоваемост и сменяемост на техните съвети и комитети от военни специалисти и преподаватели, без всякакви чинове и отличия. С възнаграждения, равни на тези на останалите въоръжени граждани.

ЛИКВИДИРАНЕ НА ДЪРЖАВНИЯ И ПАРТИЕН АПАРАТ, ОТГОРЕ ДО ДОЛУ, чрез уволнение на цялата бюрокрация - от държавния съвет, правителството и парламента, през областните й звена до кметствата и местните филиали на държавните и партийни институции.

- Разпускане на съществуващата административна, партийна и профсъюзна бюрокрация във всички сфери и от всички нива на стопанския живот.

- Разпускане на съдилищата, прокуратурата и адвокатурата и създаване в териториалните и производствени единици на революционни трибунали на въоръжения народ.

- Свободно съюзяване на общините в САМОУПРАВЛЯВАЩА СЕ ФЕДЕРАЦИЯ с право за напускането й.

- Избиране на общински съвети и делегати за областните и федерални конференции и конгреси от събранията на въоръжения народ в общините или техните райони.

- Избиране от въоръжените труженици във всяка стопанска единица на производствени съвети за непосредствено управление и разпределение на отделните трудови задачи между работещите в съответния колектив.

- Избиране от тези колективи на представители за създаване на стопански координационни съвети към общините за изработване на производствени планове, съобразени с нуждите на населението и съществуващия производствен капацитет, за организиране на транспорта, снабдяването и разпределението с оглед задоволяване нуждите на гражданите от предмети за потребление и услуги, и тези на стопанските единици - от машини, инструментариум и суровини.

- Включване на всички уволнени държавни и партийни бюрократи и паразити в общественополезен труд по преценка и с взаимодействие между координационния съвет на общината и производствените съвети на стопанските единици в общината, под контрола на техните колективи от въоръжени труженици.

Бидейки привърженици на ***равенството при разпределението на трудовите задължения и възнаграждения****, ние анархистите следва първи да дадем пример. Единствените корективи могат да бъдат продиктувани от интелектуалните и физически възможности на тружениците, опасния характер на техния труд и числеността на техните семейства. Интегрирането в трудовия процес и възнаграждението на всеки труженик е резултат от решението на трудовия колектив с участието на желаещия да поеме определени функции в него.*

Трудовите колективи избират своите делегати за икономическите конференции и конгреси по браншове, области и за страната, за решаване на икономическите, научно-технически и производствени проблеми, надхвърлящи тези на отделната община, на основа на същите принципи, валидни за териториалните единици на федерацията.

В името на солидарността и взаимопомощта, ние ще участваме в тези конференции и конгреси при разработването на перспективни планове с оглед общите интереси на народа, за ускорено развитие на изостаналите стопански единици, общини и райони в страната,

- Чрез перспективните икономически планове ние сме за отделяне на значителна част от обществения доход за модернизиране на селското стопанство, което си остава един от най-важните сектори за удовлетворяване на виталните нужди на обществото и отделните граждани.

Паралелно с тези разрушителни и съзидателни задачи на социалната революция, ние анархистите сме за:

- Завземане на всички средства за информация и разпространението й от въоръжения народ и предоставянето им за ползуване от всички обществени групи, организации и съюзи, от всички населени пунктове.

- Конфискация *на сградите, жилищата, вилите, имуществата и вътрешните и външни влогове на номенклатурата и забогателите под нейно покровителство мафии и спекуланти, след ревизия от революционните трибунали на крепостните им актове, банкови влогове и касетки.*

Ние сме за поставяне на конфискуваните недвижими и движими имущества, суми и богатства в разпореждане на общинските съвети на въоръжения народ за ползването и разпределението им с оглед обществените нужди и тези на най-онеправданите граждани.

Ние сме за подвеждане под лична отговорност пред революционните трибунали:

- на всички престъпници от партийния и държавен апарат - от горе до долу - виновни за терора и насилието, за екзекуциите, процесите, изпращанията в концлагери, арестите, побоищата и интернирванията на всички, които са се съпротивлявали срещу диктатурата, експлоатацията и мракобесието през изтеклите четиридесет и пет години.

- на всички номенклатурчици и техните протежета, обогатили се със „законни" или не грабежи и от корупция.

- на всички, които с перо, слово или доноси са подпомагали палачите в техния кървав и безкръвен терор срещу народа.

Само след провеждането на тези революционни мерки в българския обществен и стопански живот у нас може да има СВОБОДА И СПРАВЕДЛИВОСТ ЗА ВСИЧКИ ХОРА НА ТРУДА.

*Анархисти, настъпват решителни моменти!****Всеки от нас, където и да се намира, трябва да отиде сред народа и изпълни своя РЕВОЛЮЦИОНЕН ДЪЛГ!”***

***

В същото време, “отговорният редактор” на “Наш път” писа в уводната статия на декемврийския брой от 1989 г.

“ПОЛОЖЕНИЕТО У НАС

Не мотиви от пропаганден характер против режима, за които имаме пълни основания, а най-сериозна загриженост за страната и народа ни, ни карат да говорим за положението в България, което е много тежко, преди всичко за населението.

“Две трети от населението – казва председателят на ЦС на профсъюзите – Петър Дюлгеров, едновременно член на ЦК на БКП – има месечен доход под 140 лева, което е под жизнения минимум. Половината от пенсионерите, т.е. над един милион получават под 100 лева. Работната заплата се задържа, а реалните доходи спадат. Унизително е заплащането на медицинските работници и учителите, в търговията, в леката и хранително-вкусова промишленост, в селското стопанство, изобщо на тези, които ни хранят, обличат и се грижат за здравето и за образованието на хората. В тежко положение са онези, които осигуряват препитанието си с честен труд, а в

същото време натрупаха състояния от спекула, корупция, кражби и злоупотреби."
Можем ли ние да говорим с по-голяма компетентност от най-отговорния за ***защита на трудещите се****! А положението се влошава точно сега през зимата в най-важния днес дял от икономиката – земеделието, където настъпва нов хаос във връзка с налагащите се там реформи.*
Самото правителство, което още не е дало оставката си, при най-добри желания, ще се окаже безсилно да стори нещо решително, понеже е изправено пред една всенародна опозиция. Горко на едно ново правителство от опозицията, която е напълно разбита и дезорганизирана, като политическа опозиция.
Дори ние, анархистите, също по вина на режима, не сме в състояние да изпълним историческата си роля на градивен фактор.
Тежко, много тежко положение!"

Следваха разсъждения и за... "гражданското и свободното общество".

Междувременно, от "родината" започнаха да пристигат семейно или единично цели ята от дисиденти, които се знаеха със своя емигрирал събрат Манолов, чрез когото се запознах с двама от тях - членове на "Клуба за подкрепа..." - писателя Георги Величков и жена му Евгения Иванова - ст.н.с. по история, ако не ме мами паметта. (Тя беше приближена на Желю, който вече се бе очертал, като новия вожд на "героичния, изстрадал и трудолюбив български народ"). В разговорите ми с тях се информирах допълнително за хората от "елита на българското дисидентство" и за "преследванията" им от ДС, които по-скоро имаха за цел да създадат кредит пред лековерните им мищурии. Разбрах, че в клуба е и старият зевзек, приятел на вуйчо Тошо и мой, може да се каже, Брайко Георгиев – брат на предадения от своите и... убит от полицията през 1931 г. секретар на б.к.п. Сашо Кофарджиев и тъст на отбягващия ме след излизането ми от затвора съученик от лаборантското училище и бъдещ виден театрал Любен Гройс.
От разказите на двамината гости се ориентирах за разбиранията, изявите и взаимоотношенията вътре в това Вавилонско стълпотворение от "опозиционери-дисиденти" - Клубът "за подкрепа на Горбачов, гласността и демокрацията", както и за отношенията им с властта и "органите" й. От всичко, което чух, настроението ми помръкваше – този "Клуб" беше отдалечен на светлинни години от клубовете в навечерието на Великата Френска Революция. За жалост, както видяхме, не вдъхваха никаква надежда и анархистите, нито "широките народни маси". Потресоха ме разказите за патриотарските викове, които разтърсили опозиционния митинг срещу искането за връщане на турските имена на покръстените "турскоезични сънародници".

Събудените надежди от няколкочасовата "обсада на Народното събрание" на 14 декември 1989 г. се оказаха мигновенни. Радиопредаването за нея слушахме със затаен дъх заедно с Георги и Евгения във "вагона" на Манолови. По време на тази акция, може би за пръв път в световните борби, нашумялият "екстремист и синдикалист" д-р Тренчев осъществи "живата верига – тази нова форма на народна съпротива и натиск срещу властниците". (Във веригата около Народното събрание, в което заседаваха "народните представители" от живково време, митингуващата публика се залавяше за ръце като дечица от забавачницата, които

пеят “Ринги, ринги, рае, наш петел...”, готова да му друсне едно хорце в зимния мраз и обикаляше около жълтата сграда с надпис “Съединението прави силата”.)
Радиоговорителите съобщаваха, че навън са излезли... две многофункционални пачаври – академикът Благовест Сендов и гимнастичката Нешка Робева - чийто неуспешен гастрол изкара на подиума “самият” Петър Младенов. Той се опита да обясни на тълпата, че “отмяната на член 1-ви от конституцията изисквала технологично време от поне месец” и допълни:
*"Другарки и другари, **братя и сестри**, призовавам вашето чувство за отговорност пред съдбата на народа и на България. **С този екстремизъм вие тласкате България към пропастта! Какво искате: кръв ли?!**“.*
Словата му, замирисали на кръв, бяха заглушени от долу с едно мощно “У-у-у...” и от площада се разнесоха обидни и нецензурни викове, срещу което новият генерален секретар промълвил, така и не се разбра дали: “Най-добре е да дойдат танковете” или “Най-добре е да дойде Станко” (Тодоров).
След като “обсаждащите”, вместо да нахлуят и разгонят своите “представители”, както бе постъпил навремето си (през януари 1918 год.) анархистът Железняк с дамите и господата от “Учредилката” в Таврическия дворец в Петроград, у нас, с помощта на заплахите и увещанията на вождовете на управляващата партия и на нейната опозиция, протестиращите се разотидоха “цивилизовано”.
Споделих “еретичните” си мисли, които ме споходиха, с дисидентската двойка:
- Толкова ли не можаха да се намерят в тая тълпа и страна няколко десетки мъже бе?
- Те пък защо са ти? – попита Евгения.
- За да стигнат неколцина до балкона и оттам да пуснат “умиротворителите” върху плочите на тротуара, а останалите да пуснат сред народа слуха, че това е дело на “екстремистите” от БКП, след което да поведат тълпата и да влязат вътре при заседаващите и да отменят подлога в изречението на § 1 от живковата конституция...
- Е, чак такава провокация нямаше да се размине без кръвопускане...
- Нали знаеш, че Абрахам Линколн казал: “Свободата е цвете, което за да вирее, трябва да се полива поне веднъж на 20 години с кръвта на героите и тираните”.
Но, аз мисля, че държейки, като заложници партийната и държавна върхушка, едва ли щеше да се намери някой, който да издаде заповед за стрелба в тълпата, още повече на фона на събитията в ГДР, Чехословакия и в останалите бараки на концлагера на “мира, демокрацията и социализЪма”. Но, ако допуснеха тази фатална грешка, с тях щеше да е свършено окончателно и за винаги.
Последните ми думи потънаха в мълчанието на гледащите ме с разширени зеници събеседници. Доста по-късно, Петър Манолов ми разказа, че след като съм си отишъл, Евгения и Георги го питали дали не съм... луд.
Единствената последица от тази “драматична нощ” беше извършената 7 месеца по-късно смяна на Петър Младенов с Желю Желев, по формулата “2 срещу 1” (тоест, парламента и правителството на БСП “срещу” президента /председател/ на “седесарите” или както някои ги наричаха... седерасите.)
Така, в първата схватка, организационната идея не намери почва. Ако в това отношение не настъпи промяна, ще доминират стихията и спонтанността, а организациите ще се създават от хаоса. Въпросът е – с какво време ще разполагаме срещу разлагащата се власт и подготвяните от капиталистическия

Запад нейни заместители, чиято програма ще бъде една амалгама от пазарна демокрация, смесена собственост, религиозност, национализъм и опит да се интегрират остатъците от днешната б.к.п. и номенклатурата, което вече се откроява в политиката на протегнатата ръка и в офертите на “сериозната емиграция”. Затова, борбата няма да бъде лека и изходът й ще зависи във висша степен от това, доколко революционната криза и провокираната от нея народна стихия ще парализират възможностите на американския и западно-европейски империализъм да заместят “съветския” и да интервенират (не идеологически – това те правят и сега, а финансово и военно).

Във всички случай, мислех, ние трябва да изпълним дълга си на революционери, а само бъдещето може да покаже, дали това, което зрее у нас, ще се превърне с времето в “последния и решителен бой”, както се пее в международната работническа песен...

След като Георги Величков и жена му свършиха зобта, отпусната от Фондацията за подпомагане на интелектуалците от Изтока и те трябваше да се завърнат в България, аз ги поканих да ми гостуват, което те сториха с благодарност. Така взаимното ни опознаване продължи. Направиха ми впечатление доста неща, характеризиращи манталитета на новите опозиционери. Сред тях и изказването на ст.н.с. Иванова, че в НРБ всеки заемал онова място, което отговаряло на способностите му – почти по граф Анри де Сен-Симон...

На изпроводяк до Източната гара, Ценко подари на Георги Величков, като на писател, една писалка, за която казваше, че е на д-р Ге-Ме-Димитров. Нямах впечатление, че историческият подарък бе оценен по достойнство. Сбогувахме се с прегръдки и пожелания за скорошно виждане в “родината”. А от “Свободна Европа” продължаваха да пристигат ксерокопия от българската преса. На едно от тях се виждаше панорамна снимка от вътрешността на храма "Александър Невски". Тя беше запечатила Коледното черкуване за 1989 г. на БГ-политически елит. Със свещи в ръка, един до друг, чинно в първата редица на богомолците се мъдреха Луканов, Младенов и Джуров, до тях Дертлията и Мишока, Милан Дренчев с братя Неврокопски и неформалите, начело с Желю и антуража му. Всички те се кръстеха "ни лук яли, ни лук мирисали” и, както ми писа един приятел, още в самото начало консумираха напълно “националното помирение” под покрова на патриката Максим...

***

И така, вместо буря, над ИЗТОКА или поне над България надвисна променливо време, правещо точната прогноза несигурна, дори невъзможна, а перспективата – мрачна и мътна. Въпреки това, аз си казвах:

“КРАЙНИЯТ РЕЗУЛТАТ ЗАВИСИ ОТ МНОГО И РАЗЛИЧНИ ОБСТОЯТЕЛСТВА. НЕ ТРЯБВА ДА СЕ ЗАБРАВЯТ ИНСТИНКТИТЕ, СТИХИЯТА И СПОНТАННОСТТА, КАКТО И ИНТЕРЕСИТЕ НА "НИСШИТЕ" КЛАСИ, ДОРИ КОГАТО ТЕ НЕ СА ДОБРЕ ОСЪЗНАТИ. СИЛАТА НА АНАРХИСТИЧЕСКИЯ ИДЕАЛ Е И В ТОВА, ЧЕ ПРИ ОПРЕДЕЛЕНИ УСЛОВИЯ МАСИТЕ СТИГАТ ДО НЕГО, БЕЗ ДА СА ПРОЧЕЛИ НИТО РЕД ОТ НАШИТЕ “КЛАСИЦИ” И АНАРХИСТИЧЕСКИ ТЕОРЕТИЦИ. ИСТОРИЯТА ИЗОБИЛСТВА С ПРИМЕРИ: СЪВЕТИТЕ В РУСИЯ ПРЕЗ 1905 и 1917 ГОДИНА БЯХА СЪЗДАДЕНИ ОТ МАСИТЕ, БЕЗ ОСОБЕННОТО ВЛИЯНИЕ НА

РАЗЛИЧНИТЕ "РЕВОЛЮЦИОННИ" ПАРТИИ ВЪРХУ ТЯХ; В УНГАРИЯ ПРЕЗ 1956 ГОДИНА СЕ СЪЗДАДОХА ТЕРИТОРИАЛНИ И ПРОИЗВОДСТВЕНИ СЪВЕТИ, КОИТО НАКАРАХА МНОЗИНА (ВРАЖДЕБНИ, НЕУТРАЛНИ ИЛИ БЛАГОСКЛОННИ КЪМ НАШИЯ ИДЕАЛ) ДА ПРАВЯТ СРАВНЕНИЯ С ПАРИЖКАТА КОМУНА И С КРОНЩАД, ИЛИ ДА ЗАГОВОРЯТ ЗА ДРЕБНОБУРЖОАЗНАТА АНАРХИСТКА СТИХИЯ, МАКАР ДОКОЛКОТО МИ СЕ ПРОСТИРАТ СВЕДЕНИЯТА, ТАМ ДА НЕ Е ИМАЛО АНАРХИСТИ."

***

ИНТЕРМЕЦО:ПРЕЗ ТОВА ВРЕМЕ В КУХНЯТА НА КАНИБАЛИТЕ (89)

В "Рапорт" от **8.02.1989** г., размножен в 4 екземпляра и изпратен до н-ците на 03 и 05 отдели на 06 ДС у-ние, ст.-лейтенант О.Пенков съобщава за проведена среща с аг. "Светлов" на горната дата. Пабло Каръков-"Светлов" донася, че около 15.01.1989 г. от Париж му се е обадил по телефона ГКГ и съобщил със задоволство, че президента Митеран бил най-подробно инструктиран от Ценко Барев, който имал близък контакт с Митеран от по-рано, за положението в НРБ, за да му помогне при разговорите с Тодор Живков. Подчертал, че основна тема на разговорите ще бъдат човешките права.

ГКГ споделил също, че до 2 – 3 месеца ще се пенсионира и през лятото ще бъде на разположение на сътрудника и съпругата му при евентуалното им идване в Париж. (N.B.: Пабло си прави устата за поредната парижка екскурзия на разноски от фонда на копоите.)

Сътрудникът не е доловил коментари във връзка с публикуваната на 7.02.1989 г. в "Работническо дело" дописка, касаеща организаторите на т.нар. "Независимо д-во за защита правата на човека в НРБ" (НДЗПЧ). За Илия Минев знаел, че е непримирим опозиционер, който не е склонен на никакви компромиси със сегашната власт.

Поставя му се нова Задача от Пенков – Да го информира за уловени коментари, свързани с т.нар. НЗДПЧ по местоживеене и в църквата. (NB: Т.е. като добър католик, Павел Каръков-"Светлов" е използван от ДС, като тоалетна хартия в обществен нужник. Той слухти по гости, приятели, на улицата или в църквата и "долавя" това което интересува вербовчиците му.)

В друг "Рапорт" от **3.05.1989** г., размножен в 3 екземпляра и изпратен до отдел 10 на ВГУ-ДС, областно у-ние на МВР в Хасково и в РД (работно дело) на агента, друг ст.-лейтенант - С. Лозанов съобщава за проведена среща с б.а. "Загорски", който се е срещал със Стефан Кафадаров във Виена…

"Загорски" е споделил със Стефан Бангиев, че през лятото ще посети Белгия и Франция. Бангиев го помолил да се свърже от негово име с изменниците ГКГ и Ценко Барев, като му предал препоръчително писмо до Ц.Барев и корекции в подготвяната книга за печат. Загорски занесъл двата материала на ст.-лейтенанта да се запознае с тях. В писмото Бангиев прави кратко описание на обстановката в страната, липсата на демокрация и благоденствието на бившите сталинисти. Той поръчвал да се коригира и издаде на Запад книгата. Като еквивалент за дейността си, Бангиев желае да му се окаже съдействие за закупуване на 3 – 3,5 тонен камион "Мерцедес" оказион.

Договорих се с б.а. "Загорски" да се срещнем преди заминаването му."

Сред “Мероприятията” Лозанов нарежда при излизане вън от страната бившия агент /б.а./ “Загорски” да бъде подложен на ЩМП (щателен митнически преглед) за кореспонденция…”
(N.B.: При предишно свое посещение, Бангиев беше предал машинописния текст на въпросната книга, която Ценко издаде под заглавие “МИЗЕРИЯ НА СОЦИАЛИЗМА”.)

В “**ИНФОРМАЦИОННО СЪОБЩЕНИЕ”** от **9.05.1989** г. до н-к VI – ДС, зам. н-ка на ПГУ – ДС полк. Румен Тошков съобщава за **“Оценка на Задграничната организация на анархистите от България за положението в НРБ и задачите пред тях”**, поместена в бюлетин АКР № 1 за 1989 г. В нея се твърди:
“Соц-страните се намират в положение на дълбока криза. Тя се изразява в ерозия на единството на компартиите, корупция в господстващите слоеве на обществото и нарастващо недоволство сред населението… Тази криза е началото на нова революционна епоха в световен мащаб.”
За страната ни се казвало, че “икономиката е в хаос, външния дълг се увеличава, народът е изправен пред глад, в резултат на което се засилват критиките срещу сегашния режим.” (NB: Събитията в света тепърва ще потвърждават заключението за новата революционна епоха, към която, за съжаление, ще се върви с много лутане и може би голямо... кървене.)
“Прави се призив – продължава заместник шефът на шпионете на ДС Тошсов - *за съпротива срещу властта, която да се изрази в следните конкретни действия:*

1) Създаване на нелегални революционни групи от по 2 до 5 човека в предприятията, държавните учреждения, висшите учебни заведения и армията;
2) Разпространение на инкриминирана литература и снабдяване с оръжие;
3) Оказване съпротива на властта;
4) Ликвидирани на всички държавни структури;
5) Разпускане на БКП и другите обществени организации;
6) Арестуване и даване под съд на сегашните ръководители на страната;
7) Експроприация на цялата държавна собственост и анулиране на всички външни дългове;
8) Даване права на всички малцинства в БГ: турци, помаци, цигани, власи, македонци и др.

Горният призив се отправя на практика към всички трудови социални слоеве: работници, техници, инженери, учители, лекари, учащи се, както и към всички малцинства, като се апелира за солидарност на всички работници от Изток и Запад с българската Социална революция.

Полк. Р. Тошков”

(NB: Полковникът няма никакви коментарии и е останал безмълвен, което може и да означава съгласие с... програмата на революцията?)

От **29.06.1989** г. е писмото на ОР Иван Спасов, в което той предлага на “йерархията” да натовари брата на обект “СЕРДАР” със следните задачи:
1. Да изясни отношението на обекта
- към събитията сред ислямизираните българи и свързаната с тях клеветническа кампания срещу НРБ;

- към т. нар. неформални структури у нас и процесите на преустройството.

Смята ли обекта да използва горепосочените въпроси в подривната си дейност срещу НРБ? Как?

2. Какви са връзките на обекта сред българската ВЕ и нейните организации? Има ли развитие в отношенията му с Ц. Барев, Благо Славенов, д-р Д. Моллов, и останалите членове на ръководството на БОД? Има ли контакти с Петър Бояджиев понастоящем?

3. Да изясни плановете на обекта за пенсиониране, устройване на живота и дейността му през следващите няколко години (намеренията за бюлетина "АНАРХОКОМУНИСТИЧЕСКА РЕВОЛЮЦИЯ"? (NB: Очевидно, "мойте песни" ще се четат и навярно коментират, анализират и сравняват с "хода на историята." Може би се изработват и "Планове за неутрализиране"...)

4. Да изясни евентуални промени в личностните характеристики на обекта – кои черти от характера са определящи спрямо цялостната му дейност в настоящия момент.

5. Да се стреми да оказва въздействие върху обекта, с цел разколебаване от участие в подривна дейност срещу нашата страна.

6. Парижката конференция (29 – 31 май 1989 г.) – връзки с членове на неформалните групи, които сега пребивават на Запад?

Следва "Строго секретнен!

ПРОТОКОЛ ЗА СДАВАНЕ

Днес **27.06.1989** г., по нареждане на ръководството на отдел IV, ПГУ-ДС, долуподписаните подполковник Георги Желев /резидент на шпионите на ДС във Франция/ сдадох на ст.-лейтенант Йордан Георгиев Дело № 16 244, заведено на ДОН "СЕРДАР" т. II, състоящо се от 119 листа.

Отметнато по отчета
На 17.01.90

СДАЛ: Г. ЖЕЛЕВ
ПРИЕЛ: Йордан ГЕОРГИЕВ
УТВЪРДИЛ: .....
Подпис /не се чете/"

(NB: С което изглежда е прекратена активната "работа" на копоите, поради "климатичните промени" в соц-лагера, който се е разпаднал в момента на "Отмятането на ДОН "СЕРДАР" по отчета". Вместо да ме "изучават"... те се занимаваха с глупости, а по-хитрите и гъвкави се готвят да стават бизнесмени.)

1990

На 3 януари 1990 г. Антон получи писмо от неговия съпартизанин-анархист от месец август 1944 г. и дългогодишен затворник с подпис д-р Пандиев, което е смехотворно, когато пишеш на приятел. В писанията му обаче не всичко беше толкова смешно. Без да ме назовава, той пишеше: *"... Сега вашите призиви и теоритизиране за "революционен" терор, което е на Троцки, е чиста провокация да ни навлечете затвори отново... Колко е печално, че сте се повлякли по един безскрупулен безсъвестен славолюбив фалшив анархист, който пред силния палач е мекушав и слаб..."*

Не можех да определя в чия мастилница "д-р Пандиев" топеше писалото си – на Георги Хаджиев или на копоите от ДС? Проблемът с терора фигурираше и при "Балкански", и при чекистите. Прочее, това едва ли е и толкова важно – и двамата, вербувани или не, с думите си правеха услуга на разпадащата се диктатура и нейната тайна полиция. Тази ми характеристика можеше да бъде написана от кой и да е от тях, но я намерих в писмото на "Доктора".

Не бих се занимавал с него, ако не считах, че народът трябва да познава своите подлеци. В затвора Иван Пандиев от село Враня – св. Врачко, осъден на 15 години, като инициатор на помощна организация за нашите концлагеристи, живееше със самочувствие на "теоретик". Среден, по-скоро нисък на ръст, слаб с остър "сталински профил", наметнат с пелерина, не обичащ да бъде прекъсван, ръкомахаше, всяка трета дума от речта му беше "такъо", което на диалекта му ще рече "такованка" и заместваше с нея празнотите на мисълта си, както "значи" в сталиновите речи. Той определяше безапелационно, кое е "правилно" и кое – не и понеже беше дотегнал на всички ни, го бяха кръстили "Джиго" от Джугашвили. По тези причини го понасях трудно и не скривах това от него. Чувствата ни бяха взаимни. Бягаше от карцерите, като дявол от тамян и отказа категорично да се присъедини към нас, когато бойкотирахме програмата на ДС за "превъзпитанието" ни, което влечеше всевъзможни и дългогодишни наказания. Навън от затвора не пожелах нито веднъж да го видя, той беше този, който "бог" знае защо, търсеше контакти. След като завърши медицинското си образование, отиде на работа в селата около родната му Враня и при редките ни срещи нямаше друга тема на разговорите, освен областния му началник и бивш анархист - д-р Любен Янкулов, от когото се оплакваше в дълги изложения до... Тодор Живков.

Пандиев споделяше, че иска да избяга от страната и ме питаше дали мога да му помогна. Обясних му какви са рисковете и той се отказа защото търсеше 100 % сигурност, че няма да попадне отново в затвора. Когато му казах, че единствена гаранция срущу подобна вероятност е револверът и *или-или,* ме гледаше с уплах и злоба. Поемайки пътя преко граница, единствените приятели с които споделих, че тръгвам, бяха Васил Народа и Илия Кехайов. Близо 17 години не го потърсих и не знаех нищо за него, докато не се получи писмото му до Антон. До някъде ме удиви неговото озлобление, което не можех да отдам на друго, освен на капитулантството и поставянето му в услуга на тези, които са го вербували.

Изненада ме наглостта му през пролетта на 1990 г., когато пристигна в лъскав сив костюм с вратовръзка в Париж, където най-напред гостува на Антон, а след като се скараха, се премести със съдействието на Хаджията при Дръндов.

Имах една единствена среща, на която му казах, че който е против мене, е за ДС. Поисках да представи доказателствата си за моето провокаторство и призиви за терор. Мънкаше и се позоваваше на "циркуляр" на Г.Х. Във връзка с моята мекушавост и слабост пред силния палач, му заявих, че никога не съм се считал за герой, че съм един обикновен, средностатистически човек, който с живота си е доказал, че всеки може да се съпротивлява срещу диктатурата, да преодолее страховете си от репресиите и дори да ги всели в душите на враговете на свободата, ако е дълбоко убеден в необходимостта от това...

Повече не се видяхме. Година след завръщането ни в БГ от Илия Кехаята научих, че се е оттеглил на село, живее в пълна изолация, обявил се е за анархо-синдикалист и не поддържа връзка с никой от другарите. Няколко години по-

късно разбрах, че е паднал на главата си от едно черешово дърво и е "предал богу дух", както се казва. Мир на праха му.

***

Освен ксерокопията от българската преса, които получавахме от "Свободна Европа", като източник на информации за събитията в България ползвах закупения радио-апарат "Грундих" с мощен обхват на вълните, по който слушахме емисиите на така нар. Национално радио "Хоризонт".

Новата 1990 г. започна с новината за постигнатите договорености между БКП и нейната новосъздадена опозиция за участие в станалите модни "Кръгли маси". Първата от тях, около която се бяха разположили хитреци и мъртъвци, чието съгласие никой не бе потърсил, влезе в реквизита на т. нар. "Испански модел" след смъртта на Франко, когато под егидата на назначения от него крал Хуан Карлос се постигна договореност между Фалангата и опозицията за консенсусен, безкръвен "мирен преход" от диктатура към многопартийна демокрация. Казвам мъртъвци, защото още през 1940 г., по заповед на Франко, в "Долината на падналите" край Мадрид бе създадено общо гробище на "националното помирение", в което бяха заровени десетки хиляди от загиналите от двете страни на барикадите по време на гражданската война 1936 – 1939 г...

В по-новото време идеята бе възкресена в Полша, след като с общите усилия на "Изтока" и "Запада" бе умъртвен морално и идейно десет-милионния синдикат "Солидарност", изваждайки революционното му жило, след което около масата на преговорите седнаха палачи, доносници и жертви.

Споразумението между БКП, БЗНС и СДС за свикване на българската кръгла маса бе подписано на 3 януари 1990 г. и нейните заседания продължиха близо четири месеца, начиная от 23 януари.

Сред участниците имах доста познати и приятели от затворите. Чух имената на д-р Петър Дертлиев и заместника му Мишо Петков, на земеделците-Петковисти Милан Дренчев и братята Неврокопски, на водача на СДС – Желю Желев и Петко Симеонов с когото се бяхме запознали миналата година на дисидентската конференция в Париж и за моя изненада Елка Константинова – бившата съпруга на моя бивш приятел и настоящ доносник проф. Георги Василев (агент "Генади") - оглавила извадената от нафталина радикал-димократическа партия, в която навремето си бил членувал… баща й. Имаше и много други, които знаех от разкази и по име и чието присъствие не вещаеше нищо добро в перспектива. Правеше впечатление, че на тази маса нямаше нито един истински мъж, каквото и да означава това. На нея, легионерът Илия Минев – председател на НДЗПЧ - беше заместен от Румен Воденичаров. Казионните земеделци се оглавяваха от Виктор Вълков и Светла Даскалова, а БКП бе представена от Александър Лилов, Андрей Луканов, Георги Пиринski, бившият главен прокурор Васил Мръчков и др. С една дума екипите бяха комплектовани, завесата можеше да се вдигне и театрото да започне. Зрителите – няколко милиона овце - се бяха разположили около радиоприемниците или залепили за телевизорите си, в очакване преговарящите да решат проблемите им. Съгласието на селектираните опозиционери да седнат на една маса с "реформаторската" част от антуража на Живков, за да обсъждат и да решават съдбата и бъдещето на българския народ, разкриваше "идейното кредо на опозицията" и замислите на номенклатурата.

Откривайки първото "пленарно заседание" докторът на философските "науки" Желю Желев с когото се знаехме още от България заяви: *"Можем да започнем*

работа. Аз бих искал, като председателстващ, без да злоупотребявам с времето, да направя все пак една реплика на вчерашното изказване ***на другаря*** *Луканов, още повече че се касае отчасти за едно недоразумение. Беше ми приписано, че апелирам към отдалечаване от Съветския съюз. Това е и вярно, и не е вярно. Всеки сериозно мислещ човек, без дори да е необходимо той да бъде политик, професионално да се занимава с политика, знае какво дължим на Горбачов, на неговия реформаторски курс, на неговата перестройка.* ***Всеки знае, че без неговата перестройка процесите и промените в Източна Европа са немислими.*** *В миналото опитите за подобна реформация в страни на Източна Европа, както беше в Унгария през 1956 г., в Чехословакия през 1968 г., в Полша през 1980 г., а и преди това на няколко пъти, завършваха с разгроми, благодарение на обединените усилия на армиите на Варшавския договор. Отдавайки обаче дължимото на съветския ръководител и неговия реформаторски курс, който, повтарям, направи възможни промените в Източна Европа, ние бихме искали да заявим, че* ***не желаем нашата българска перестройка да прилича на съветската, не желаем тя да се проточи и да забуксува като съветската в продължение на години, защото това крие огромни опасности от насилствено разрешаване, от насилствен вариант. Крие опасността страната да се свлече от курса на мирното разграждане на тоталитаризма по пътя на гражданската война и военната диктатура, пред които струва ми се, до голяма степен сега е изправено съветското общество****. Нас такава опасност не ни заплашва. В това отношение всяка страна в Източна Европа е в по-добра позиция от Съветския съюз. Защото каквито и промени да стават в тези страни, колкото и дълбоки да са политическите и икономическите реформи в тях,* ***те не са заплашени от държавно разпадане****. Ето защо този модел трябва да бъде източноевропейският - този на Германия, на Чехословакия, близко до Полша и Унгария, модел на бързите промени, а не съветския модел. Колкото по-бързо България минава в границите на източно-европейските модели и варианти, толкова повече ние помагаме на самия Съветски съюз там реформите да станат необратими, за да доведат до пълното разпадане на епицентъра и бастиона на тоталитарните режими в Европа и в света.* ***Такава е обективната диалектика на протичащите политически процеси, че само като са отдалечаваме от Съветския съюз в този смисъл, от модела на неговата демократизация, ние помагаме на демократичните процеси в самия Съветски съюз, на демократите, помагаме на самия Горбачов.*** *Благодаря за вниманието."*

На 12 март бяха подписани три споразумения - за ролята и статута на кръглата маса, за политическата система и за гарантиране на мирното развитие на прехода. Дебелият Сашо (Александър Йорданов) се провикна:
"Днес е прекрасен ден за българската демокрация".
На 30 март дискутираха изключително важният проблем... как да бъде титулован държавният глава на България. Желю заяви, че тяхната делегация е категорично против т.нар. президентска институция и настоя държавният глава да се нарича председател на републиката, Александър Лилов ("червеният стратег") държеше на президент. Прие се компромисното "председател, в скоби президент"...

За четирите месеца работа основните постижения на кръглата маса бяха: отпадането на чл. 1 от конституцията за ръководната роля на БКП, премахването на Държавния съвет като орган и въвеждането на президентската институция, "деполитизация" и "департизация" на армията, полицията, съда, прокуратурата, дипломацията и насрочването на избори за Велико народно събрание.
Бе "разпуснато" Шесто у-ние на ДС, следило инакомислещите и интелигенцията. Всъщност Шесто е било разпуснато фиктивно, тъй като огромната част от щата му беше пръсната по другите управления, които вече бяха преименувани и обявени за демократизирани или демократични институции, а останалите копои заедно с доносниците станаха, ако не "честни частници", бизнесмени и политици, организатори на шпицкомандите от "застрахователи с бухалки" и охранители на гангстерите и мошениците от "бизнеса".
Тези резултати не попречиха на ЖЖ да заяви: *"Кръглата маса е най-успешният и най-плодотворен период на българския преход".*
Десет години по-късно пълните стенографски протоколи от заседанията бяха издадени от Фондацията на д-р Ж. Желев в чийто предговор той ще напише: *"На кръглата маса в рамките на четири месеца и половина беше разградена цялата политическа система на тоталитарния комунистически режим, изграждан в България в продължение на близо 45 години."*
Когато ми подари въпросната книга, той я снабди със следното посвещение:
"На Георги, за да види какви шарани сме били..."
***
Не се отчайвах, защото **повлиян от историческите аналогии**, считах че на политическата сцена в БГ временно са се покачили епигоните на граф Мирабо и княз Лвов. Но макар и да не бях убеден, че се намираме в българската 1789 г. или 1917 г., знаех, че едно предварително слагане на оръжието ще е по-лошо от капитулация – то щеше да е предателство спрямо веруюто и смисъла на нашия живот. Затова продължих като Диоген с фенера да търся... революционери. С тази цел се стараех да разширявам контактите си с всякакви хора – със стари приятели или нови познати от вътрешността. Използвах телефонните разговори, изпращах писма, статии, позиви, книги, пратки с бюлетина, "Анти-историята" и т.н.
По искане на гостувалата ми със съпруга си - писателя Георги Величков - дисидентстваща доцентка Евгения Иванова, изпратих две статии за редактираното от нея списание "ИЗБОР" и международната му версия "Изток-Изток". Те бяха посветени на богатия репресивен арсенал на диктатурата, на "следосвобожденските" реакции на властта и опозицията спрямо тях и поставяше въпроса за тези, които трябва да понесат отговорността за вината "без мезетата". Исках да "оскултирам" мнението и куража на различните сортове "опозиционери", макар да бях повече от сигурен как ще посрещнат подобни писания. И не се излъгах - "Избор" съкрати до неузнаваемост първата и не намери смелост да отпечати втората.
Затова ще го сторя тук с публикуването им, четвърт век по-късно. Надявам се двете статии да бъдат от полза не само за историците.

I. ***"РАЗМИШЛЕНИЯ НА ЕДИН БИВШ ЗАТВОРНИК***

Ако един ден трябва да пиша спомени, те навярно ще започнат с оня неудържим, нервен смях в софийската съдебна палата, когато подготвен да

посрещна произнасянето на смъртната ми присъда по дело № 117 от 15 юни 1953 г., чух, че съм осъден на 20 години "лишаване от свобода". Такива присъди тогава и през предшестващите години - от екзекуцията на Никола Петков до тази на... Лаврентий Берия - бяха ежедневие. Всеки божи ден, в течение на 6-7 години, окръжните и военни съдилища в страната бълваха смъртни присъди. 15 - 20 годишните или "тежко-тонажните" бяха масовия случай. Аз бях сред тях. По него време, за осъдените до 8 години се казваше, че са "носители на спортни присъди" т.е. нещо като хора, дошли за кратък туристически престой в затворите. Тогава в съдебната палата съдии и жандарми мислеха, че се държа непочтително с "народния" съд, а аз се смеех защото разплаканият ми баща и тревожната ми майчица ми пожелаваха "Честит нов живот!" Смехът навярно беше нервен, защото се бях разминал със смъртта. Когато се готвиш дълго да извършиш с твърда стъпка последните си мигове, а дойде нещо друго, реакциите стават мъчно контролируеми. Днес, след всичко преживяно ми е трудно да отсъдя кое е за "предпочитане": дългогодишните престои в каменните душегубки на преминаващите от МВР към министерството на правосъдието и обратно затвори, или няколкото грама олово в тила, което прекъсва нишката на живота, но заедно с него и нескончаемите изтезания.

Моят десетгодишен път през затворите ме отведе в 1953 година от Софийския централен затвор в Белене, в пазарджишкия, в плевенския и отново в Белене, откъдето си излезнах през есента на 1962 г, с настроенията на Шильонския затворник…

Видях и преживях почти всичко, което можеше да се види и преживее в една "социалистическа" тюрма. Познавам и ме познават хиляди хора от всички среди и класи. В транзитните затвори, какъвто беше и Централният, се стичаха хора от всички политически затвори в Н.Р.Б. Така ние бяхме в състояние да направим една доста точна инвентаризация на съдържимото в тях. През лятото на 1953 г. в България имаше около 16,000 политически затворници.

Преобладаващата част от нас бяха селяни – това беше народа ни тогава, имаше интелигенти, работници, чиновници на бившия и новия режим и доколкото си спомням - неколцина буржоа, ако под това разбираме трупащите "принадена стойност" капиталисти. Бе представена цялата политическа палитра на България - болшинството бяха земеделци - николапетковисти или още геметовци. Имаше представители на всички стари буржоазни партии, безпартийни "фашисти", легионери, социал-демократи, партийци, съдени като трайчокостовци и дори такива като стария троцкист Димитър Гачев или "левия комунист" Димитър Съмналиев. Аз съм анархист, съден за "терор" – с приятели взривихме на 3~ти март 1953 г. статуята на Сталин в "Парка на свободата". Ние анархистите бяхме няколко десетки в затворите и няколко стотици в концлагерите. Бяхме малко (в никакъв случай, разбира се, не по-малко да кажем от социалдемократите, даже напротив!), но нашето поведение служеше за пример и от него се възхищаваха и търсеха приятелството ни мнозина. Подпомагахме морално и материално всички, които търсеха помощта ни. В затвора съществуваше солидарност срещу машината на терора и нейните винтове и на тая основа се беше изградило своего рода

братство. "Неформалното" членство в него продължи и вън от затворническите стени, тъй като създаденото там другарство бе често по-силно от роднинството. Сега "на свобода", много от "братята" не смеят да произнесат в документите и в декларациите си страшната дума - Анархист.
Че властта развращава е известен феномен, но днес присъствуваме на нравствени метаморфози на мъченици и парии, които се озоваха само в подножието на стълбата по която се изкачват държавните мъже. Изглежда дори братството не може да устои на киселините на политическия кариеризъм. Май трябва да подложа отношенията, нравствените критерии и императиви на преоценка: ако превратностите на съдбата биха ни събрали отново в килиите или зад оградите с бодлив тел с тези, които имат къса памет, не задържаща друго освен дребните партийни и бакалски сметки, трябва ли пак да им подадем ръка?
И така, имаше хора от всички съсловия и класи, от всички партийни рангове и културни и морални нива. Повечето бяхме съдени за мними или действителни конспирации за борба с диктатурата или за опити за възстановяване на забранените ни организации. Имаше и осъдени за шпионаж, диверсии и саботаж - в 99 % от случаите, те бяха жертва на монтирани от Д.С. процеси, църковници, заради отказа им да колаборират с властта (тук трябва да се подчертае, че нашите православни попове бяха абсолютно малцинство сред служителите на религиозния култ, и ако паметта не ми изневерява, не си спомням нито един владика или патрика сред неколцината свещенници). Други категории бяха осъдените "за стари деяния" офицери, полицаи и чиновници на стария режим, разказвачи на вицове и един значителен контингент на осъдените за бягство през границите. В очите на властта този акт не беше от най-невинните. Тя се стремеше с всички средства да запуши пролуките на границите, като че ли страхувайки се да не остане без поданници. Например, през периода от месец февруари до септември 1953 г. съществуваше специален параграф в наказателния кодекс от март 1951 г. - член 72-а, който предвиждаше безалтернативно само смъртно наказание, за всеки неуспял да прекоси границите на строящия се социалистически рай. За близките - бащи, майки, братя и сестри, знаяли и не направили своя донос, правосъдието беше по-снизходително - до 10 години затвор. Много млади момчета, осъдени за подобни "престъпления", квалифицирани като "изменници на родината", бяха екзекутирани. И още повече близки на заловените или избягалите биваха изпращани в концлагерите или интернирвани и поставяни в нечовешки условия на труд и живот. Не бяха малко и разстреляните или пребити без съд и присъда по граничните бразди. На техните убийци се раздаваха парични награди, златни часовници и... домашен отпуск. Любознателният читател би могъл да намери имената на наградените "герои" в пресата от тия славни години.
Режимите, "правилниците за вътрешния ред" и наказанията, които се налагаха на затворниците, бяха разработени под контрола на политбюро и правителството и предоставени за изпълнение на хилядите "оперативни работници" от "Отдел затвори" и Д.С., сред които бяха и неколцината, с които днес искат да си омият ръцете. Много от тях ще съхранят славата си на изверги и тогава, когато всички ние ще сме изгнили покойници.

Ежедневната дажба в затворите не надхвърляше 1000 калории, в резултат на което се стигаше до пълно физическо изтощение, болести и смъртност, надхвърляща десетократно тази на живущите вън от оградата. Разделени на категории и разряди, (две категории с по три разряда), политическите затворници бяха подложени на много по-тежък режим от криминалните. "Тежко-тонажниците" имаха право по на едно свиждане от 10 минути през двойни решетки, едно писмо от една страница и колет с четири килограма храна на тримесечие, когато тези права не се отнемаха с дисциплинарни наказания.

Последното се случваше често. Аз например бях лишен от тези права на затворника през по-голямата част от престоя ми, а последната наказателна заповед, издадена в пазарджишкия затвор, в съгласие с министерството на правосъдието, простираше отнемането на правото ми на свиждане, писмо и колет до края на присъдата или както го бяха формулирали – "докато се поправим".

Бидейки от "непоправимите", за да изолират младите от "пагубното ми влияние", на 20 годишна възраст ме изпратиха в наказателните отделения заедно с зрялите и презряли вождове на различните партии. Така, тук се запознах и станах приятел с Иван Костов, Евтим Арсов, Ангел Държански, Борис Бумбаров, Димитър Гичев, Мишел Михайлов и още много други от земеделците, Коста Лулчев, Петър Братков, Иван Копринков, Тимчо Тимнев, д-р Дертлиев от социалдемократите, хората от "първия и втори легионерски центрове", както и много други, като генерал Кирил Станчев, генерал Мустаков, (с генерал Иван Вълков и Порковата "петорка" от неговото министерство не можах да се сприятеля, защото по ръцете им имаше много кръв), Стойчо Мошанов, братя Янчулеви и др., които тук няма да класирам. Между тях бяха и не малко от тези, които сега се въртят около "кръглата маса" и си играят на лоялна и "отговорна" опозиция със своите палачи.

Бяхме "настанени" по 6 - 8 човека в килия с размери 3,60 м. на 1,80 м. По на 35-40-45 сантиметра, според "гъстотата на населеност" и обръщанията през нощта ставаха по команда, "колективно".

Времето минаваше в анализи и прогнози, в спорове за миналото и бъдещето, и ако трябва да съм откровен, тия години са между най-свидните в спомените ми. Но скоро властта реши да избави нашите достолепни политически мъже от нашето авантюристично и подравящо "устоите на законно установената демократична власт" в затворите, в резултат на което неколцина анархисти и легионери бяхме настанени в изолационни килии, далече и от млади, и от стари. Това "уединение" е една система на вътрешни наказания, при която теб те лишават от правото на каквито и да са човешки контакти не само с близките ни и с останалите затворници, но и с охраната и надзирателите, на които под страх от дисциплинарни наказания е забранено да разговарят с нас. Забраняват книги и вестници, лишаването от писма, свиждане и храна се разбира от само себе си, а често и от въздуха и едночасовата разходка на "каретo" (онова нарисувано от Ван Гог "Хоро на затворниците"). Системата наричат "филаделфийска", защото била приложена за пръв път в затвора на град Филаделфия - САЩ. За нея един виден наш юрист и кретен - бившият регент и професор - Венелин Ганев

пишеше в тлъстите си буквари по теория и философия на правото, че била много резултатна, защото "оставяйки престъпника на саме с неговата съвест, съдействувала за осъзнаването и поправянето му". Имала обаче само един дефект - изтърпяващите я често... полудявали или се самоубивали. (Така в южното крило от третия етаж на пазарджишкия затвор се самоуби болният от язва и туберкулоза на червата, получил от чорбата с несварения нахут тежки кръвоизливи, Евтим Арсов. Така пак там, в тишината на абсолютното мълчание, полудяха само за два месеца социалдемократът Иван Копринков и още неколцина).

В добавка към този ефикасен американски режим, нашите тъмничари ни изпращаха често на хляб и вода в карцерите. Понякога пребиваването в тях се проточваше с месеци, макар че според "правилника", то не можеше да надвишава 14 денонощия и че великият партиен поет Николай Ланков бе писал в своето стихотворение: "Карцери, карцери, карцери - три дълги дни и три дълги нощи!..." Прочее, шампион по дългите търкаляния в изолационните отделения и карцерите на НРБ е моят приятел и враг - легионерът Илия Минев, който може да напише трактат на тая тема. В такава обстановка, мнозина, в знак на протест, обявяваха гладни стачки, общо взето без особенни резултати. Един от уединените - анархиста Коста Стоянов от село Бистра, търговищко, завърши живота си в гладна стачка след две-годишно изкуствено хранене.

Като антипод на тоталната изолация е "сгъстяването". Например в 21-ва килия от трето отделение на софийския затвор, "нашите" тюрмаджии успяваха да ни натъпкат по 5-6 души на КВАДРАТЕН МЕТЪР. В летните горещини, запалената в такава килия клечка кибрит изгасваше, поради липса на кислород. (Началството "по режима", тогава майор Т. Михайлов и капитан Иван Горинов, които за верната си и всеотдайна служба станаха генерали, бе наредило да заковат със шперплат отдушниците, за да не ставало течение и да не настинем!) В такава задушевност, ние стояхме денонощно прави, с оттекли крака и обринати от мръсотия и топлина тела. По-слаботелесните и възрастните често припадаха, но не можеха да се свлекат на земята, защото бяхме като в консерва - човек до човека и ако понякога, след упорито тропане с налъмите по вратата, надзирателите извеждаха припадналия нещастник, то беше само, за да го залеят върху циментовия под с някоя кофа вода, да го сръгат в ребрата с големите ключове на затворническите килии и го натикат отново в препълнената душегубка. Тези всичките неща се знаеха и от прокурорите, и от останалите "блюстители на законите" от министерството на правосъдието, които ни посещаваха периодично. Тогава ни извеждаха в коридора на отделението и облечените в бели костюми служители на Темида си запушваха с погнуса носовете от зловонието, което се излъчваше от немитите ни тела. След кратка словесна схватка господата слизаха да му ударят по една ичкйя с добре вършещото работата си наше началство, а нас, които бяхме изпълнили коридора на едно отделение, дълъг над 30 метра, ни пресоваха 60 - 70 души върху полагаемите ни се 12-13 квадратни метра (21- ва килия бе ъглова, нестандартна и затова по-голяма от осемте квадратни метра на останалите килии, построени в началото на века от извиканите от

Фердинанд Сакскобургготски, италиански архитекти и трънски майстори). Този "стил на живеене" също продължаваше с месеци.

Случваше се при подобни сгъстявания през юли и август да ни пуснат и парното отопление, а циментовия под на карцерите поръсваха с някакви препарати, които издаваха неописуема и душеща миризма... Имахме и други развлечения. И то не само в "откритията" затвор на остров Белене, но и в закритите. Охраната - войници от вътрешните войски или милиционери - стреляше по прозорците на килиите. Това забавление завършваше нередко с убийства или с тежки наранявания. Простреляните в Белене, ако имаха нещастието това да стане вън от двора на затвора - "обект", биваха довършвани на място, след което "байкалците" преместваха предупредителните табели, с които ни заграждаха на "работната площадка", зад труповете, за да твърдят, че убийствата са извършени "при опит за бягство". Имаше и действителни опити за бягство. Малцина успяваха, а заловените ги очакваше последния кръг на затворническия ад...

Но, най-голям брой жертви вземаха глада и споменатите наказания. При това - гарантирано, безкръвно и безшумно. Така например, когато вашата дажба уважаеми дами и господа е под 1,000 калории, а организма ви се нуждае от поне 2,000, то той започва да губи килограми, докато между теглото му и дажбата се установи някакво устойчиво равновесие на глада. Но, ако организмът ви не може да издържи на това смаляване, което често е разполовяване (аз например от 93 килограма съм спадал на 49), и не стигне до мечтания праг на хроническия глад, тогава експеримента завършва с изнасянето ви през нощта с каручка до сетньото ви незнайно жилище, тъй като близките ви нямат право над вас и след смъртта. Труповете на държавните престъпници са държавна собственост и тайна. Персоналът на Тюрмата и обслужващите го затворници-"кофтита" навярно могат да разсеят мистериите около толкова много незнайни гробове!?!

Убийствата понякога, в зависимост от усложняващата се вътрешна и международна обстановка, приемаха един по интензивен, бих казал епидемичен характер. Така например, когато бях за последен път в Белене (при предпоследния, през 1960 г., полковник Рангелов от "Отдел затвори" се колебаеше дали да ме изпрати в току що открития лагер в Ловеч или в Плевенския наказателен затвор, чиято слава още не е "раздухана"; изпратиха ме в Плевен) от Ловеч всеки ден пристигаха трупове, за да бъдат заровени в гробищата на "шести обект" или Магарешкия остров. (Белене е архипелаг от няколко острова с 5 "обекта" или ако искате - отделни затвори. В своята история "архипелагът на смъртта", както наричахме острова с четирилистните детелини - на него е редкост намирането на трилистна детелина, толкова много щастие му е отредил всевишният, смени статута си на концлагер със затвор и обратно неколкократно. Моят баща д-р Константин Георгиев е един от основателите му през 1949 г. Там го бяха изпратили след една оскърбително малка и незадоволителна присъда на Хасковския съд и след обиколката му из концлагерите в Куциян - Пернишка и мината в Николаево - Казанлъшка околии. Когато аз пристигнах на смяна, като затворник, в духа на славните ни семейни традиции, които датират от султанско време, в края на 1953 г. Белене току що се беше изпразнил от хилядите лагеристи и остана като затвор до лятото на 1956 г. След

Унгарската революция той отново бе превърнат в концлагер и това продължи до 1959 г., когато отново с решение на ц.к. на б.к.п. бе превърнат в затвор, а част от лагеристите - изпратени в Ловеч, за да основат тамошното "трудово възпитателно общежитие", върху което напоследък пресата - казионна и опозиционна – концентрира вниманието на публиката ...)
На "Магареца" (Магарешкия остров) са заровени и около 300 бивши, гръцки-маркосови партизани, избягали в България след британските напалмови бомбардировки на Грамос и Вичи през 1948 - 1949 години. "Народната власт" наредила да бъдат разстреляни през 1951 г., оцелелите от глада, с обвинения в "сектанство, троцкизъм" и като агентура на... империализма. През пролетта на 1962 г. местните беленски началства и жандарми бяха изпаднали в паника, защото по искане на новото, прохрушчовско ръководство на гръцката компартия на острова бе дошла някаква анкетна комисия. Полицейският дребосък се страхуваше, че ще трябва да плати сметката на едрите престъпници, които провеждаха безотказно сталинския курс на ликвидиране между другото и на "врагът с партиен билет". Размина им се, защото, както казва народната мъдрост, "Гарван гарвану око не вади".
Бих могъл да се впусна в "излишни подробности" и да ви разкажа как на хвърлените в заледените карцери на о-в Белене затворници бяха ампутирани измръзналите ръце и крака. Ако са живи, биха могли да свидетелствуват хирурга - легионер Д-р Грозев или останалия без крака племенник на Яворов - д-р Найденов, който не можал да спаси от измръзване поверените му прасенца. (Бях млад и жесток тогава: понеже племенника беше стар доносник, аз упреквах д-р Грозев, че не го остави да гангреняса чак до шията и тогава да го ампутира.) Свидетелските си показания могат да дадат също останалите без крайници Гошето "фатмака" от харманлийско и приятелчето му, заловени върху снега с белите чаршафи в студената февруарска нощ на 1954 г. при опит да се спасят от това "място злачно и покойно".
Мога да разкажа и затова как карциряха мнозина прегладняли до смърт, позволили си да вземат малко от забърканите трици, с което "лишавали свинете от храна". "Престъпниците" биваха извеждани пред трите хиляди "питомци" на втори обект и старшията Йонко или Монката прочитаха тържествено и назидателно заповедта с горния текст.
Мога да разкажа, че много от тия хора бяха жертви на такива "реабилитирани герои", като Стефан Богданов, чиито мемоари, под мъжествения девиз на полковник Драгнов: "Две смърти няма, без една не може", публикува в-к "Демокрация", или като реабилитирания още през 1956 г. бивш шеф от Д.С. - Георги Ганев, който стана председател на централната ревизионна комисия(!) на б.к.п., или нейния под-председател - старият македонствуващ касапин Лев Главинчев, осъден на 5 години затвор, защото като началник на гранични войски, вземал златни алтъни от турци, които още по него време (1947 г.) искали да избягат от "наливането на основите". Главинчев вземал жълтиците, за да ги преведе през границата, но вместо това ги... разстрелвал. Осъден бил, разбира се, не за убийствата, които са въпрос на чест за всеки истински чекист, а защото не дал алтъните в партийната каса. Няма смисъл "да се говори лошо" и за "невинно обесения" в края на 1949 г. Трайчо Костов, който в течение на пет години ръководеше и

вдъхновяваше биячите и бесачите на б.к.п. в тяхната "безпощадна борба" с ОФ- и извън ОФ-опозицията, нито за средновековните инквизиции в следствените отдели на вездесъщата Д.С., вследствие на което мнозина подследствени издъхнаха в ръцете на палачите си, преди тези да ги отправят в... съда.

Ако пишех спомени, бих могъл да разкажа за непрекъснатата 36 часова работа в шивалнята на софийския затвор за "преизпълнение на плана за четвъртото тримесечие на 1953 г.", за стачката, която избухна и последвалите я наказания пак в зловещото "трето отделение", където бяха и килиите на осъдените на смърт, от които всяка вечер извеждаха по някой за разстел. Разковаваха веригите им пред нашата 21-ва килия. Една вечер бяха 13. Държаха се различно. Едни плачеха, други бяха се преселили вече духом в един друг свят, където може би нямаше затвори и екзекуции. Имаше и такива, които се прощаваха с нас, искайки ни да не забравяме никога!

Това и още много друго мога да разкажа. Има и още няколко десетки хиляди, които също ще проговорят и от словата им дори и камъните ще заплачат. Но всичко би заприличало на просешко чоплене на раните с цел да се предизвика състраданието и щедростта на минувачите, ако не намерим отговора на няколко кардинални въпроси:

Кои носи МОРАЛНАТА, ПОЛИТИЧЕСКА И ФИЗИЧЕСКА ОТГОВОРНОСТ за тези безчовечни престъпления срещу човечеството, за които няма давност?

Какви са МОТИВИТЕ на вдъхновителите и организаторите на държавния терор? Трябва ли да има възмездие? Ако не, какво следва да се направи, за да не се забравя това минало? Защото казват, че забравата е майка на ПОВТОРЕНИЕТО!"

II. ***"ПРЕСТЪПЛЕНИЕ И НАКАЗАНИЕ"***

Бягайки от призраците на избитите, измъчените, смазаните и унижените, б.к.п. се опитва днес да прикрие следите на своите масови престъпления. Затова тя смени името на вестника си, своето собствено име и някои от ръководителите си, означавани като "Т.Живков и неговото най-близко обкръжение". По-малко близкото обкръжение на т.живков (Д.Джуров, П.Младенов, Луканов, Лилов, Семерджиев етс,), се опитва да стовари вината за кървавото и безкръвно унищожение на десетки и стотици хиляди свои противници чрез потемкиновски процес срещу неколцина изхабени от пиянство и склероза инструменти на партийната терористическа политика: Мирчо Спасов, Газдов, Гогов, Николов, Горанов и някой друг надзирател.

Все със същата цел е създадена "комисия по деформациите" (навярно името й произлиза от деформацията на сплесканите с тояги черепи?). Обстоятелствата около "1200"-та, изпратени в ловечкия лагер се разследват от подкомисия, в която палачите са "привлекли" част от жертвите си за съвместна работа. Същевременно, когато свидетелствата на оцелелите отиват отвъд изработения от младеновци, лиловци и лукановци сценарий на "мирния и цивилизован преход към демокрация", "анонимни" убийци отправят закани за физическо елиминиране на свидетелите, а партийната преса се опитва да създаде съмнения спрямо техните показания, изваждайки на сцената своите кошаревски доносници.

Принасяйки в жертва т.живковци и мирчоспасовци, б.с.п. постъпва като Пилат. Опитвайки се да отдели идеологията от партията, последната от апарата и накрая него от неколцина партийни палачи, нейните "нови" вождове и идеолози искат да внушат, че "неблагополучиията" се дължат на "една зловеща личност" и са започнали в последните години на нейното властвуване. Всъщност, масовият държавен терор срещу народа започна с Георги Димитров, продължи с размах при неговия зет и наследник Вълко Червенков и започна да затихва при Живков под влияние на хрушчовите "разкрития" по време на ожесточените фракционни борби за властта в КПСС на XX-ти и XXII-ри конгреси. Разбира се, с всички уговорки, които трябва да се направят, поради неравномерните гърчове на репресивната политика през периода 1956 - 1962 година и паралелния процес на повсеместен, тих, стопански, културен, морален и идеологически терор, с който страната се превръщаше в един всеобщ концлагер "с по-мек режим".

Би било подлост, ако не подчертаем и репресивната политика на "народната" власт спрямо малцинствата, целяща възбуждане на най-примитивния, зоологически патриотизъм у най-ретроградната част на българското население с оглед противопоставянето на неговите съставки по етнически или религиозни белези и отклоняване на вниманието на народа от неговия главен враг - номенклатурата и нейната диктатура.

Днес за преживяните ужаси от жертвите се пише не малко в опозиционната и в правителствената преса. Но и едната и другата избягват да поставят глобално въпросите:

Кой носи МОРАЛНАТА, ПОЛИТИЧЕСКА И ФИЗИЧЕСКА ОТГОВОРНОСТ за терора срещу СТО И ОСЕМДЕСЕТ ХИЛЯДИ затворници и концлагеристи, ПЕТДЕСЕТ ХИЛЯДИ емигранти, ДЕСЕТКИ, ако не и СТОТИЦИ ХИЛЯДИ интернирвани, арестувани, бити? За гаврата и репресиите срещу НЯКОЛКО СТОТИЦИ ХИЛЯДИ помаци, срещу ЕДИН МИЛИОН "тюркоезични"... турци?

Какви са МОТИВИТЕ на вдъхновителите и организаторите на държавния терор?

Може ли, въпреки "паметните плочи" и сълзите, които днес ПАРТИЙНИТЕ КРОКОДИЛИ изливат върху лобните места на жертвите си, кървавият и безкръвен ТЕРОР НА ДЪРЖАВАТА ДА СЕ РАЗВИХРИ ОТНОВО?

КАКВО ТРЯБВА ДА СЕ НАПРАВИ, ЗА ДА СТАНЕ ТОВА НЕВЪЗМОЖНО?

Без ясни и недвусмислени отговори на тези въпроси, всичко, дори и жертвите биха били безсмислени! Нека се опитаме да ги намерим!

Ако навлезем в предисторията на "народната власт" ще намерим, че нейният партиен ембрион оказваше безусловна поддръжка на ленинско-сталинския терор в СССР, жертва на който, между другото, с прякото участие на Димитровци - Коларовци, станаха две трети от българските политически емигранти във "страната на строящия се социализъм". Не свидетелствува ли "безрезервната вярност към СССР и лично към другаря Сталин", че още с основававането си в 1919 г., б.к.п. се е подготвяла ПРЕДУМИШЛЕНО да извърши всички престъпления спрямо човечността, когато вземе властта? А ако отидем до края, трябва да кажем, че във вид на какавида, ленинско-сталинският дракон и неговите терористически методи на борба с противниците, се съдържат в писанията и делата на

двамата "класици" - Маркс и Енгелс. Първият тяхен фалшифициран и монтиран процес е този срещу "заговора на бакунистите в Първия Интернационал". Той завърши само с изключвания, но двамата главни следователи, прокурори и съдии по съвместителство още тогава не скриват съжаленията си, че не разполагат с една... истинска полиция.
Публична тайна е също, че ликвидирането на "народните врагове" през изтеклите четиредесет и пет години се извършваше по съветски образец. С прякото участие на сталинските и пост-сталински специалисти по изтреблението, настанени във всички сектори и звена на репресивния апарат на държавата.
Административно "съдопроизводство", концентрационни лагери, съдилища в които следствените материали пристигат заедно с "указания" на Д.С. за размерите на всяка присъда, режимите в тези наказателни учреждения и дори екзекуциите - с куршум в тила, всички те имат своя прототип в СССР. "Изучавайки братския опит", държавният апарат на б.к.п. създаде наказателните кодекси, административните разпоредби за "въдворяване" в "ТВО" или изселване, начините на водене на следствие, инквизициите, вътрешния "ред" във фабриките на смъртта и методите за физическо или морално унищожение на техните "питомци".
Достатъчно е да се сравнят описанията и свидетелстванията на оцелелите жертви от СССР и останалите "народни демокрации" с това, което се вършеше у нас от 1944 год. насам, за да изчезнат всякакви съмнения относно предумисъла на планово провежданите в гигантски мащаби "мероприятия". С отчитане на "националните особености", картината на терора е еднаква - не само в СССР и Източна Европа, но и в Азия, Южна Америка или Африка. Маркс-ленинската власт означава навсякъде смърт, убийства и кръв в ненадминати размери. Затова е смешно и жалко да се говори за "личен режим на Тодор Живков", за "деформации", "грешки", "нарушение на социалистическата законност" и т.п.
Ликвидирането или "обезвредяването" на враговете на властта не е монопол само на маркс-ленинските партии и тяхната държава. Но у нас, както и навсякъде където те се добраха до властта, унищожението на ВСИЧКИ противници или конкуренти на диктатурата, бе издигнато в ранг на официална политика.
Нейното практическо провеждане спрямо българското общество започна още с поставянето на б.к.п. на власт от сталиновите армии в края на Втората световна война. "Теоретически фундамент" на нейната репресивна политика стана формулираната от Максим Горки военно-полицейска доктрина на партията: ***"Когато врагът не се разоръжава, него го унищожават!"*** *Оръжието на врага бяха неговите идеи или отказът да се приемат официалните. Прокламиран високо и открито, терорът се провеждаше системно, с чиновнически педантизъм от партийните и държавни апаратчици. Доколкото е възможно подобно разделение, първите решаваха, а вторите привеждаха в изпълнение взетите решения. При това, всичко се вършеше пред очите на всички, с цел да се всее ужас и да се парализира всяка съпротива срещу диктатурата на новата класа от привилегировани паразити. Ето защо, днешните "разкрития", "изненади", "ужасявания от безчовечността" и търсенето на съдебна отговорност от*

неколцина по-едри или по-дребни униформени бандити и садисти е лицемерие, приличащо повече на издевателство с жертвите на "великия терор".

Обхватът и интензивността на тази политика, целяща физическото изтребление и морално смазване на всички, които не бяха готови да приемат безропотно диктатурата и грабежа, насилията и привилегиите на властниците, се решаваха от най-високите инстанции - конгресите и пленумите на ц.к. на б.к.п или в "оперативен порядък" от политбюро на същата. Изпълнението на взетите решения се предоставяше на оръдията на репресивната политика: началници и подчинени в Д.С., милицията, съда затворите и концлагерите, наречени Трудово Възпитателни Общежития - ТВО. В своята "дейност" те биваха подпомагани най-активно от партийните и комсомолски комитети, секретарите им, проф-председателите, най-обикновените доносници и предатели.

Всеизвестни бяха и резултатите от държавния терор, защото нямаше село, квартал, предприятие, учреждение или войскова единица, от която гарваните на Д, С. да не са изтръгвали жертвите си, отправяйки ги по пътищата на страданията, инквизициите, смъртта или... безсмъртието.

Никой не може да твърди, че не е знаел, че не е забелязал изчезването на СТО И ОСЕМДЕСЕТ ХИЛЯДИ в концлагерите и затворите, ПЕТДЕСЕТ ХИЛЯДИ поели пътя на изгнанието, десетки, ако не СТОТИЦИ ХИЛЯДИ интернирвани, арестувани, бити, над милион и половина подложени на "възраждане", военно-милиционерски насилия и гонения "инородци" и друговерци.

Струва ми се, само изложеното до тук е достатъчно, за да отговорим без колебание на първия въпрос: Моралната и политическа отговорност за десетилетния терор срещу разоръжени и вързани хора, който нито по мащаби, нито по садизъм, не отстъпва на нацисткия или този на средновековната инквизиция, НОСИ Б.К.П., а физическата – партийният апарат с репресивните институции на неговата държава: Д.С., милиция, армия, съд, административна бюрокрация.

Отговорът на втория въпрос можем да намерим, ако проследим исторически ***вълните на терора у нас****. Това не би било трудно, ако можехме да съпоставим броя на затворниците, концлагеристите и всички други репресирани и преследвани през отделните десетилетия на безразделно господство на б.к.п.*

*Неговите върхове бяха достигнати в първото десетилетие****, от 1945 до 1955 г.***

През този период, с "безкористната помощ на червената армия", в борба с всички свои противници - от най-левите до най-десните, партията консолидира своята диктатура, превърна с нея своя апарат в номенклатура или "нова" класа и пролетаризира окончателно народа. Т.е., графиката на терора достигна своя абсолютен максимум през началното десетилетие, в което б.к.п. трансформира политически, икономически и социално дребно-буржоазна България в държавно-капиталистическа и от нейните лумпени "израстнаха" новите господари на страната.

Във второто десетилетие, което съвпада с удържимия възход на Т. Живков, физическият терор се развиваше затихващо. Той бе остатъчен терор спрямо "военнопленниците" от предшествуващия период. Това не изключваше нови

негови скокове, всеки път, когато заплахата надвисваше над властта, както стана по време на Унгарската революция от 1956 г. Тогава теророт прие чудовищните форми в затворите и в повторно откритите концлагери, (Ловеч и Скравена бяха само зловещия финал на насилието през второто десетилетие). След него то стана "по-меко" и по-масово, но не по-малко смазващо и деградиращо.

През ***периода 1955~1965 г.*** *почти навсякъде бяха отстранени от властта сталинските фракции. Сигналът бе даден от Кремъл, от Н.С.Хрушчов. В междуособната война за завладяване на властта или съхранението ѝ, не малко от сталинските кадри - инициатори и организатори на терора - попаднаха сами под неговата колесница. У нас бяха елиминирани последователно В.Червенков, Г.Чанков, Д.Терпешев, Р.Дамянов, Ан.Югов, Г.Цанков и много други техни сътрудници от по-низшите "ешелони". Днес, използувайки почти всеобщата еуфория на помирение и всеопрощение, б.к.п. успя да пробута "с предимство" листата с техните имена в комисиите по реабилитациите и "деформациите". Така, между другото, създадената в съзнанието на по-младите поколения конфузия относно палачи и жертви, ще бъде възможно най-пълна.*

През третото десетилетие ***(1965 - 1975 г.),*** *освен няколкото стотин политически затворници, обект на терора станаха няколко стотин хиляди помаци. Той бе насочен и срещу събудените от "пражката пролет" надежди. Със засилване на специфичната, вътрешноструктурна криза на Руската империя през четвъртото десетилетие* ***(1975-85г.)*** *и нейното международно "продължение" в Авганистан, Полша и останалите фронтове на планетарния конфликт, острието на терора у нас бе насочено на първо място срещу турското малцинство. Вторият "кръстоносен поход" на живковци бе срещу един милион "второ-разрядни" поданници. По-нататъшното развитие, което доведе до "героичния" 10-ти ноември, днешният "разцвет на плурализма" (на многопартийността) и започналите предизборни борби, е известно.*

В една статия не може и не е нужно да се разглеждат всички вътрешни пружини и чуждестранни влияния (на първо място съветски) за този ход на репресивната машина, но и галопирането през следвоенната най-нова история, подсказва, че осцилографът на терора подскача нагоре всеки път, когато властта на б.к.п. и привилегиите на нейните апаратчици са изправени пред някаква вътрешна или международна опасност.

Държавното насилие не е резултат от психопатологията на упражняващите го, макар, че последните могат да бъдат психопати. Теророт не може да бъде обяснен със Сталин и "сталинизма", нито избегнат със заклинания от рода на "никога вече!" През второто и следващите десетилетия, както казахме терористическата диктатура на б.к.п. се упражняваше без Сталин и без имитиращите го сталинчета, а понякога и против тях.

В ОСНОВАТА НА ТАЗИ ТЕРОРИСТИЧЕСКА ПОЛИТИКА СТОЯТ ЗАВЛАДЯВАНЕТО, КОНСОЛИДИРАНЕТО И РАЗШИРЕНИЕТО НА ВЛАСТТА, ПРИВИЛЕГИИТЕ НА "НОВАТА КЛАСА" И СТРАХЪТ ТЕ ДА БЪДАТ ОТНЕТИ.

Мотивите на нейния тероризъм са земни и елементарни. Тя не иска да се раздели с могъществото и със сладкия живот, над които тегне дамоклиевия меч на възмездието. Но лавинообразната криза на "социализЪма" и клокочещото народно недоволство й подсказват, че димитров-червенков-живковия "модел е изчерпил себе си". Историята изправя ръководната клика на б.с.п. пред хамлетовското "да бъде или не?" От това тя развива симптоми на шизофренно раздвоение. Част от нея поставя мемориални плочи на местата на терора, готова е да приеме "светото причастие" и да сподели министерските зелници с оцелелите жертви.

Запазването на живота и имуществата си тя вижда в пълзящото слизане от Олимпа на властта. Но друга, далеч по-многобройна част от господствуващата мафия, заедно с провинциалните си пипала, не иска да забрави нищо старо и е негодна да научи нещо ново. Тя перифразира старата максима: "С кръв сме я взели, с кръв ще я дадем!", и се опитва да сплаши народа с "опасността от засилване на социалното напрежение", с призраците на военната диктатура и с масовия терор.

Ако тези призраци започнат да се съживяват, главният дял от отговорността ще носи днешната опозиция. Ориентирайки се към "испанския път" на компромисите, "консенсуса" и "запазването на гражданския мир", тя стана вече съучастник в изработването на общи документи за политическата система и за "мирното" излизане от "тоталитаризма", от социалната и икономическа криза. Под тези документи стоят нейните подписи и тези на б.к.п. Опозицията даде съгласието си и за "избора" на апаратчика Младенов за държавен "глава". ***Вървейки по "испанския път", негодна за решителния бой, който едва ли ще се води с конфети и бюлетини, след изборите тя може да се окаже в конкубинат със старата "нова" класа, която няма да слезе доброволно от социал-икономическата и политическа сцена.***

Ако това стане, тогава де факто, ако не де юре (и не непременно конституционно), опозицията ще бъде принудена да приеме фактически "ръководната роля" на б.с.п., оставяйки в нейни ръце президентските пълномощия, вътрешното и военно министерства и доминиращите й позиции в "смесената пазарна икономика", чрез партийната стопанска бюрокрация.

Но подобна комбинация, блокирайки всички изходи от кризата, не ще бъде в състояние да реши нито един от поставените пред нея проблеми.

"Корабът" на управлението, въпреки подновения екипаж, ще продължи да потъва "нормално". Плъховете ще започнат да търсят отново спасение в бягството за никъде. Ще се засили разложението на държавните институции. Народът, върху който освен бремето на "нормалното" ограбване ще легнат поскъпването, инфлацията, безработицата и всички други спътствуващи "реформите" прелести, не ще може и още по-малко ще желае да живее по старому. Все повече ще се засилват центробежните сили в партията и все по-големи нейни пластове ще започнат да преодоляват наложеното им от апарата сцепление, за да се върнат при народа или потърсят други, за сега по-малко компрометирани поприща и капища. Гласът на улицата ще става все по-мощен. Демонстрациите, митингите и стачките ще залеят изгладнялата и изморена от чакане страна. И всичко това ще се извършва на фона на навлизането на СССР в зоната на

антиколониалните, политически, икономически и социални земетръси и вулканични изригвания.

Тогава ще удари кобния час на б.с.п., т.е. б.к.п. Пред подобна перспектива, въпреки обезкуражаващия пример на генерал Ярузелски, въпреки предизвикващите у младото поколение хомерически смях, полузабравени жестикулации, ритуали и речник, не е изключено, част от апарата да се опита да си възвърне "загубения рай", като изкомандва на недезертиралите още партийни войници да употребят оръжието на терора.

Тогава? Тогава вчепкалите се във властта и привилегиите си апаратчици ще ги дадат... с кръв. И ако опозицията, неизлечимо болна от парламентарен кретенизъм и хипнотизирана от министерските кресла, продължи да заравя главата си в пясъка пред този вариант, народът трябва да се готви за него ОЩЕ ОТ СЕГА! КОЛКОТО ПО-ДОБРЕ СЕ ОРГАНИЗИРА ДНЕС, ТОЛКОВА ПО-ЛЕСНО УТРЕ ЩЕ НАВЛЕЧЕ УСМИРИТЕЛНАТА РИЗА НА ПОЛУДЯЛИТЕ ВЛАСТНИЦИ.

За да се изключат завинаги и окончателно рецидивите на терора, народът ще трябва да премахне неговите оръдия: административната и партийна бюрокрация, ДС, милиция, армия, съд, и ДА ПОПРЕЧИ НА ВЪЗСТАНОВЯВАНЕТО НА ТЕЗИ ИНСТИТУЦИИ под какъвто и да е предлог, в каквито и да са "нови", конституционни, демократични и прочее форми!

След като те бъдат ликвидирани, ще остане открит въпроса за моралната и наказателна отговорност на б.к.п. за терористичната й политика през целия период на властване.

Ние анархистите сме принципни противници на затворите и смъртните наказания, но ако не искаме днешните или утрешни властници да мислят, подобно Смердяков, че всичко им е позволено, възмездие трябва да има! ***ПРЕМЕРВАНЕТО, ПРЕТЕГЛЯНЕ И РАЗДАВАНЕ НА СПРАВЕДЛИВОСТ, не е отмъщение!***

Какво предлагаме ние? - Изработването на километрическия обвинителен акт, в който да се впишат ВСИЧКИ престъпления на властвуващата мафия срещу милионите нейни поданници:

- Съдебните и административни убийства, инквизиции и "лишавания от свобода".

- Легалните и нелегални ограбвания на трудовите хора, смазването на човешкото им достойнство и моралния и духовен геноцид на народа.

- Паразитизма, корупцията, разгула и разврата на властвуващите нерези.

В обвинителния акт срещу партията и нейната власт, сигурно ще фигурират всички КРИМИНАЛНИ параграфи и алинеи на сегашния наказателен кодекс, защото едва ли може да се намери негов състав, който да не е консумиран от върхушката на "демократично-социалистическите" хамелеони и нейната опора от номенклатурни апаратчици.

Обвиненията, вписани в "тетрадки" във всяко предприятие и учреждение, във всеки квартал и населен пункт, трябва да се предоставят на народа, който единствен има право да опрощава или наказва!

Пред него, ние анархистите пледираме за разтурянето на б.к.п. (или б.с.п., ако това ви харесва повече). Нейните членове трябва да минат през комисии за дезинфекция, както нацистите бяха прекарани през тези за

*денацификация. Забраната на б.к.п. не ще се отрази фатално върху българския обществен живот. Още повече, че народът един ден ще премахне и останалите партии, когато разбере върху собствения си гръб, че **ако** както ни учи блаженният свети Августин: "Всяка банда е една малка държава", ТО ВСЯКА ПАРТИЯ Е ЕДНА МАФИЯ.*

Престъпленията, биографиите и адресите на всички овластени убийци, инквизитори и грабители, на техните съучастници и доносници трябва да бъдат ПУБЛИКУВАНИ! За да реши народа със знание на фактите, тяхната съдба: Дали да остави да доживеят дните си под бремето на собствената си съвест, ако имат такава, или да ги екстрадира от страната, за да се освободи от присъствието им?

Що се касае до вождовете и инспираторите им, ще бъде трудно и при най-добра воля, да се намерят смекчаващи вината обстоятелства. За техните престъпления няма давност и никакви основания мерките срещу тях да бъдат по-различни от наложените срещу "най-близкото обкръжение" на Адолф Хитлер - Шикългрубер и неговите садисти и мародери от Н.С.Д.А.П.

Но и в този случай, народът ще се произнесе. Народите не са кръвожадни. Те са дори прекалено добри и ако не простят, могат да проявят великодушие.

*Така ние анархистите виждаме проблема с престъпленията на номенклатурата и нейната партия, а това, че днес на "кръглата маса" част от палачите избраха част от жертвите си, за да водят "културни" и изискани преговори, е въпрос на съвестта на последните. **За нас, самата процедура, при която престъпниците са се самоупълномощили да разследват собствените си престъпления е безнравствена и неправомерна, съобразно толкова скъпата на нашите доморасли демократи юриспруденция. С участието си в подобни "преговори" и "разследвания", опозицията само ги легитимира. И това може да се случи само в днешна лакейска България, където убийци и неизядени от ловешките свини опозиционери търсят "национално единство" върху осеяната с гробове българска земя и водят "толерантен спор" за безкръвния преход от ерата на гангстерите в тази на... мошениците**. Иначе, нормалният ум не би могъл да приеме гледката на преговарящите "демократизирани" гестаповци и техните фюрери с възвърнатите към живот скелети от Дахау и Бухенвалд, Освиенцим и Майданек.*

Преговори, в резултат на които жертвите трябва да адресират в писмена форма молбите си до палачите "за реабилитиране и възстановяване на... доброто им име"!!!

Г.Константинов"

***

Звъня по телефона на Петко Чолаков:

- Петко, здравей! Обажда се Георги Константинов от Париж...

- Здравей Гога! Какво става бе, кога ще си дойдеш?

- Ако зависеше от мене, щях да съм при вас още на 11-ти. Но такива като моя милост, които не са приели чуждо гражданство, не са амнистирани в "родината". Казват, че трябвало да чакаме, защото страната, която ни е дала убежище, не могла да гарантира сигурността ни, ако се върнем в тази от която сме избягали...

- Започнал си да се съобразяваш твърде много със законите. Това не е ли под твоето достойнство?
- Петко, моето връщане не ще бъде резултат на носталгия. Сметките ни с режима стоят открити, обаче всички лостове за сега си остават в ръцете му. При царящите у вас конформизъм и колаборационизъм, това което имам и искам да ви кажа, няма да излезе вън от стените на някое гюме, в което сме се събрали неколцина, както беше някога. С тази разлика, че сега си имате официална "опозиция" и тя, заедно с властта, ще направи всичко възможно гласове, като моя да бъдат задавени. Затова, след като пропуснахме началния трус, ще трябва да чакаме следващия.
- А, ако такъв не настъпи?
- Тогава идването ми е безмислено, агонията ще продължи, докато част от народа, най-вече младите не започнат да разберат, че историята ги е изправила пред Хамлетовския въпрос: ДА БЪДАТ ИЛИ НЕ?
- А ти какво смяташе да им кажеш?
- Че целта "да оцелеем", с помощта на "мирния преход", ще им струва сто пъти по-скъпо от немирния...
- И как го виждаш него?
- За това сме говорили десетки пъти в наказателните отделения и в карцерите, а и Гео го е казал много по-добре: *"Всички пътища водят за Рим, само един към Свободата – пътят на Революцията..."*
- Сега времето е друго и пътищата и методите трябва да са други.
- Какви?
- Еволюционни, постепенни, добре обмислени, докато не ги изтласкаме от всички заети позиции...
- Струва ми се, че те не са оставили незаета позиция и изтласкването им не може да стане по никакъв друг начин, освен революционния...

Прекъснаха разговора ни и всеки опит да го възобновим се оказа неуспешен. Щом набирах отсрещния номер, се чуваше някакво изщракване, след което всеки път петковия телефон даваше заето.

Тази игра на копоите продължи и с телефоните на другите ми "респонденти". Скоро разбрах, че не съм сам. По нареждане на "разтурената ДС" или лично на министъра на вътрешните работи е бил изготвен списък на телефонните номера на "опасните за сигурността" емигранти и щом телефонният апел идва от някой такъв номер, **"връзката се разпада" автоматично.**

След неколкодневни напразни опити да телефонирам на приятели или на познати, отправих следното писмо до шефа на МВР - министър Танев:

Потърси в архива писмото до министър Танев!

***

След отпечатването на последния за 1989 г. брой 4 (12) на бюлетина А.-К.Р., организацията реши да прекрати издаването му, с оглед настъпилите промени в страната и очакваното издание на Федерацията, която най-после беше започнала да дава признаци на живот. Според мене това решение беше малко преждевременно. По предложение на Тр. Марулевски, през м. март 1990 г. се издаде един единствен брой на в-к **"АНАРХИСТ"**. По дух и съдържание поместените в него материали не се отличаваха от досегашните. Мотото, перифразиращо Бакунин, гласеше: *СТРАСТТА ДА РАЗРУШИМ ДЪРЖАВАТА*

И Я ЗАМЕНИМ СЪС САМО-УПРАВЛЯВАЩА СЕ ФЕДЕРАЦИЯ НА КОМУНИТЕ (СЪЮЗ НА СВОБОДНИ ОБЩИНИ) Е ТВОРЧЕСКА СТРАСТ!!!

Уводната статия **Фалит на диктатурите. Бием тревога! На борба за Свобода!** беше на доаена на българските анархисти, емигрант от 1923 г. Йосиф Синто или "Никола Чорбаджиев", който беше подкарал своята 90-годишна възраст. Освен програмни лозунги, тя предвиждаше трудностите на борбата за освобождаване на трудовите хора от гнета на държавата и от обира на привилегированите паразити и отправяше апел към всички анархисти да се включат в нея.

На същата първа страница започваше и обширна статия на автора на тези спомени, в която за ен-ти път се връщах към програмата на революцията:

Положението и изходът от него

"Третата световна война" за която от десетилетия се приготовляваха страните от Варшавския пакт и НАТО завърши. Москва я изгуби без атомни взривове. Две са основните причини, които я доведоха до това поражение. И двете са тясно свързани помежду си. Кремъл изгуби военното и икономическо съревнование със Запада. Неговата полицейска и социално-икономическа система се оказа непреодолима бариера за научно-техническото развитие или за това, което ние наричаме роботронна революция. Опитът да се ускори развитието й посредством методи, характерни за робовладелството и крепостничеството претърпя фиаско. Същевременно, изтръгването с помощта на нагайката на непрекъснато растящата маса от принадена стойност, "необходима" за издръжката на десетки милиони паразити от държавния и партиен апарат и за инвестициите в оръжейната индустрия и имперската политика, доведоха СССР до най-тежката криза от 1917 година насам. Тия две обстоятелства извадиха на сцената "реформатора" Горбачов и неговото обкръжение. Вече пета година "новото" ръководство търси изход от смъртоносната интернационална и социална криза на системата. То лъкатуши между Сцила на отказа от имперските си апетити и деколонизацията и Харибда на заплашващата да се генерализира социална борба на 130 милионния "съветски" пролетариат. Резултатите от тази "реформаторска" политика са такива, че все по-голям брой коментатори, специалисти и политици от всички цветове - от небезизвестния Збигнев Бжежински до наскоро починалия Андрей Сахаров и вътрешнопартийния опозиционер Борис Елцин, стигат до извода, който направихме преди три години: ИМПЕРИЯТА ОТИВА КЪМ ГРАЖДАНСКА ВОЙНА И СОЦИАЛНА РЕВОЛЮЦИЯ.

Руската криза, влиянието на редица допълнителни причини, специфичните исторически обстоятелства и на последно по място, но не и по значение - огромният икономически, финансов, политически, дипломатически, културен и пропаганден натиск на капиталистическия свят и неговия военен потенциал, катализираха събитията във всички страни от източно-европейския преден двор на империята. В тоя "двор" е и България. Тя също е въвлечена във водовъртежа на започващите революционни промени...

***Днес българското общество е навлязло в непреодолима социална, политическа и икономическа криза. Нейн начален израз са дворцовата "революция" на б.к.п. и появата на многоцветна политическа опозиция**. Властта търси напразно решение на кризата в реформирането на*

държавния капитализъм. Проектираната козметична операция трябва да доведе до "плурализъм" в икономическия и политически живот, т.е. до отстъпване на парцели от етатизираната икономика на частния капитал и многопартийност. Хибридът, който би се получил, ако операцията излезе сполучлива, партийните идеолози наричат "демократически социализъм" или "социалистически" пазар. ***Всъщност се касае за частична реставрация на изоставената преди повече от четири десетилетия класическа смесена капиталистическа икономика, потопена в... парламентарен сос.*** (NB: Виж "планът Живков"!)

"Идеалните" цели на тази борба са безсмислени: б.к.п. е ЗА, опозицията ПРОТИВ нещо, което не съществува - СОЦИАЛИЗМА! Борбата им с кризата е безпомощна. Тя не сочи нито брод, нито решение на жизнените проблеми на многомилионния български пролетариат.

Ако ДЪРЖАВНИЯТ КАПИТАЛИЗЪМ, както казва вождът на опозицията д-р Желев не може да бъде АЛТЕРНАТИВА на ЧАСТНИЯ, верно е и обратното: Частният, па бил той и архидемократичен, не е и не може да бъде изход за 90-те процента пролетарии, от които е съставен българският народ.

До къде доведе нещата държавният капитал и неговата диктатура е известно на всички. Но нашите работници, селяни и интелигенти едва ли има за какво да завиждат на народите от "развиващите се" страни от Африка, Азия и Латинска Америка. Тяхната мизерия, социална поляризация, преврати, военни диктатури с редуващи се псевдодемокрации, затъване в милиардни дългове и превръщането им в полуколонии, които изнасят лъвския дял на производството си за погашение на лихвите към международните банки на световния капитал, гладните бунтове и кървавите репресии са също общоизвестни. ***Нищо по-различно не може и няма да донесе у нас "демократическият капитализъм", защото по степен на своето развитие България принадлежи на "третия свят".***

Що се касае до "първия свят", със своя вековен технологичен, финансов, икономически и културен аванс, той си остава непостижим за нас.

Затова, ние анархистите сме били и оставаме врагове на капитала и държавата във всичките им форми и "демократическата" в това число. Още повече, че в края на двадесетия век автоматизацията, роботизацията и компютъризацията на капиталистическата икономика засилват конкуренцията до пароксизъм и чертаят на хоризонта нови империалистически катаклизми, а в настоящето, със стремежа си към "рентабилност" и "конкурентност", капиталът поставя всичко и всички под желязната си пета. ***И в най-богатите страни все по-значителни слоеве от населението достигат дъното на мизерията, броят на безработните се изчислява в милиони, с един замах се унищожават резултатите от едновековната борба на работническите профсъюзи и капитализмът от навечерието на новия век е на път да въстанови безжалостната дарвинова борба за съществуване, пренасяйки закона на джунглата в "пост-индустриалната" цивилизация.***

Ние отхвърляме и "демокрацията", заедно с всяка форма на държавата, защото човешките права и свободи са измама, щом богатствата,

средствата за производство и информация са в ръцете на държавата или на капиталистическите монополи.

Ние сме и против политическите партии с техните апарати, от които се рекрутират правителствата, парламентите и държавната бюрокрация. Поради статута си на властници техните активисти се нареждат винаги от другата страна на социалната барикада - при богатите и привилегированите. Пролетариатът няма какво да очаква от тях!

Изборните кампании тук не могат да променят нищо, дори да се провеждаха в чист вид, като в реторта. Крайният продукт от тях, даже и в най-демократичните републики или монархии, е винаги съсредоточаването на властта в ръцете на няколко хиляди професионални политици, които разиграват многопартийната "демократическа игра", от която народът остава изключен. ***Игра за забавление на галерията с нейните диспути, клоунади и маймунади, докато истинските, засягащи интересите на всички граждани дела се решават в кабинети, комисии, щабове и кантори.*** *Поради тези причини приказките за "народовластие" звучат като издевателство.*

Затова ние казваме: ***НИКАКВО ДОВЕРИЕ към правителството на разкрасяващата се като проститутка "нова" б.к.п., нито към нейната "демократично капиталистическа" опозиция!*** *Те, по отделно или заедно, не могат да решат никой от въпросите, поставени пред трудовия народ от всеобщата и катастрофална криза, в която безразделната държавнокапиталистическа диктатура въвлече страната. Не могат да сторят това никакви кръгли маси или избори. Необходимо е да се разпуснат всички институции на държавата, да се ликвидира експлоатацията, да се преразпределят богатствата и националния доход и се включат всички паразити в трудовия процес. Но е наивно да се очаква това от политиците. Партийната бюрокрация иска на всяка цена да съхрани властта, имуществата и привилегиите си, а опозицията - да я измести от копанята. Най-многото, което могат да сторят, е да си ги поделят. Техните програми, насочени към създаване на "социалистически" пазар, към нови "преходни периоди" или конвергенция с класическия капитализъм, могат само да засилят кризата и мизерията на народа през близките месеци и приготвят терена за мощни социални експлозии.* (NB: Живеех все още с остатъците от своите "народнически" илюзии и си мислех: Щом в Нигерия при 20-процентово поскъпване на хляба народът се навдигаше и помиташе богаташките квартали, защо това да не стане и у нас при една "корекция на цените" от 200 %? Не бях разбрал, че за да се случи това, трябва да внесем негри!)

Както показва опитът на другите "соц."-страни, "новата", "правова" власт и международният капитал искат да стоварят цялата тежест на кризата върху пролетариата. Още сега, с помощта на инфлация, увеличаване на цените, замразяване на заплатите и безработица - продукт на плановете за "рационализиране и рентабилизиране на стопанството", те започват да изрязват и без това мизерните работнически доходи, свеждайки жизнения уровен под днешния просешки

минимум. Паралелно расте пропастта между имащите милионери и нямащите нищо милиони, или както ги наричат "социално слаби слоеве на населението".

Илюзорни са и надеждите за ускорени капиталовложения и развитие. ***Източниците на капитали са изчерпани. Селото е разграбено в процеса на първоначалната акумулация на държавния капитал, индустрията е допотопна и България, бидейки самата стопански и военен придатък на московската империя, няма колонии****. Що се касае до западната "помощ" от която капиталът очаква дивиденти, примерът на страните от третия свят, които са с "пазарна икономика", трябва да накара всеки ентусиаст да се замисли. Днес само погашенията на лихвите на надхвърлящите 10 милиарда долара заеми стават непосилни за разстроената и разграбена икономика.*

Тогава ИМА ЛИ ИЗХОД от приближаващите глад и разруха, след като твърдим, че всички обещания са измама? Обещаваме ли ние нещо на народа? НЕ! ***Ние само му казваме, че никой, никаква власт, партия, водачи или предприемачи не могат да решат неговите проблеми. Или той сам ще направи това, или мизерията и деспотизма с които живее ще бледнеят в сравнение с това, което иде! Народът е изправен пред ИЗБОРА: "реформирано" варварство или Социална революция. Той може да избере варварството, но ще има и революцията!***

*Затова, ние апелираме към него да отхвърли илюзорните идеи за "национално помирение" и "консенсус", с които властта и опозицията маскират тъмните си намерения и користни интереси. В едно класово общество тези "идеи" са измама****! Единствено възможната стратегия в него е тази на борбата на бедните срещу богатите, на подтиснатите срещу подтисниците!*** *Класовата борба трябва да се генерализира във всички сектори на обществения живот. Не само сред българското "мнозинство" от народа, турското и останалите "малцинства", но и в партията, която също е разделена на социални етажи.*

За да излезнем от пропастта на най-тежката морална, социал-икономическа и историческа катастрофа от руско-турската война насам, НИЕ АНАРХИСТИТЕ апелираме към ПРОЛЕТАРИАТА от индустриалните предприятия, земеделските стопанства, услугите и лабораториите, НИЕ ЗОВЕМ МЛАДЕЖТА от учебните заведения и войсковите единици:

- Да се организират в независими от държавата и от партиите РЕВОЛЮЦИОННИ ИДЕЙНИ И СИНДИКАЛНИ ОРГАНИЗАЦИИ.

- С тяхна помощ да създадат в процеса на стачните борби, на митингите и демонстрациите АКЦИОННИ КОМИТЕТИ за подпомагане на трудовия народ в провеждане на следните РЕВОЛЮЦИОННИ МЕРКИ:

1. САМОВЪОРЪЖАВАНЕ НА ПРОЛЕТАРИАТА и разоръжаване на ДС и милицията, на офицерския корпус и останалите преторциански отряди на диктатурата.

Закриване на министерствата на вътрешните работи и войната.

Разпускане на съдилищата, прокуратурата и адвокатурата.
Ликвидиране на партийния и държавен апарат, чрез уволнението на цялата бюрокрация ОТГОРЕ ДО ДОЛУ: от централния комитет и държавния съвет, правителството и парламента, през областните им звена до кметствата и локалните филиали на партийните и държавни институти.
Конфискация на сградите и имотите им за нуждите на населението.
Уволнение на партийната, административна и профсъюзна бюрокрация във всички сфери и от всички нива на стопанския и културен живот на страната.
2. Избор на всички ОРГАНИ НА НАРОДНОТО САМОУПРАВЛЕНИЕ: квартални, районни и общински съвети от общите събрания на въоръжения народ.
Свободно съюзяване на общините в САМОУПРАВЛЯВАЩА СЕ ФЕДЕРАЦИЯ, с право на всяка община за напускането и.
Координиране на решенията и действията на общините, посредством регионални конференции и федерални конгреси.
Изборност, отзоваемост, императивни мандати, ротация и КОНТРОЛ върху броят на членовете в органите за самоуправление и делегатите за конференции и конгреси - директно от общите събрания на въоръжените труженици.
Заплащане на изборните длъжности със средната заплата за страната на всички, които поради обществените си функции трябва да се откъснат временно от обичайната си трудова дейност.
3. С тази федеративна, самоуправляваща се организация, освободените от държавната власт, труженици ще могат:
Да планират, организират и реализират съобразно собствените си нужди производството, снабдяването и разпределението. Същото важи за услугите, образованието, здравеопазването и другите общественонеобходими функции.
Да разработват перспективни планове за развитие на индустрията, на земеделието, на услугите, на жилищното строителство, на съобщенията и на транспорта, за народното здраве, обезопасяването на труда и екологията, за науката и културата, съобразно нуждите на гражданите в отделните общини и тяхната федерация.
Чрез своята самоуправляваща се организация те ще могат да развиват с приоритет, да съкращават или закриват отделни клонове на производството и услугите във всеки населен пункт, район или в страната. Да определят темповете на това развитие, размера и разпределението на обществените фондове, регулиращи обществената справедливост. Фондове, без които тези планове не могат да бъдат реализирани.
Да определят стопанските си и културни отношения със съседните и по-далечни народи.
4. Осигуряването на обществения ред и отбраната на страната е дело на ВЪОРЪЖЕНИЯ НАРОД.
- Ако са необходими специалисти-криминалисти, те трябва да бъдат назначавани, издържани и пряко подчинени на общината, лишени от власт над гражданите, от униформите си и другите символи на полицейщината.

- Бидейки против СМЪРТНИТЕ НАКАЗАНИЯ И ЗАТВОРИТЕ, ние сме за решаване на мерките срещу нарушаващите правилата на нормално общуване, на личните и обществени интереси на гражданите от създадените за тази цел от въоръжения народ в териториалните и производствени единици РЕВОЛЮЦИОННИ ТРИБУНАЛИ.

- Ако международната обстановка налага отбраната на революцията, макар да разчитаме на солидарността на народите от другите страни, ние предвиждаме изграждането на бойни единици от въоръжения народ, без откъсването им от трудовите процеси, използвайки ги като основа за формиране на отделните видове въоръжени сили: авиация, марина, танкови части, моторизирани сухопътни и т.н., на базата на гражданската авиация и флот, на тракторните и транспортни паркове и т.н. Подобна система на въоръжен народ съществува от векове в Швейцария и специалистите считат построената на този принцип "армия" за една от най-боеспособните в Европа. В нея ние сме за въвеждане на изборност, отзоваемост и сменяемост на съветите и комитетите от военни преподаватели и специалисти, без всякакви чинове, отличия, ордени и т.п. Изборност, подчинена на същите принципи на федералната организация, за всички бойни единици и техните обединения.

- Възнагражденията на криминалните и военни специалисти са равни на тези на останалите въоръжени труженици. Заседедаващите в трибуналите, наред с присъстващите в тях граждани не са платени поради спорадичния характер на заетостта им.

5. Трудовите колективи ликвидират стопанската бюрокрация и завземат предприятията в индустрията, земеделието и услугите. Те са дело на техния труд и по право им принадлежат.

Тези колективи:

- Избират административни съвети за организиране на трудовия процес, както и делегати за стопанските конференции и конгреси при същите условия на които са подчинени изборите на органи за обществено самоуправление.

- Организират контрола над трудовата дейност и разпределението на доходите между членовете на трудовите колективи в предприятията, земеделските стопанства или службите.

- Изработват и утвърждават на общите си събрания производствения план за съответната икономическа единица, съобразно нейния капацитет и налична работна ръка. Във връзка с това правят искания за съкращения или увеличение на заетите в трудовия процес, които адресират до съответния стопански отдел в общинския съвет.

- Координират чрез конференции и конгреси тези планове, разпределението на суровини и машини, както и организирането на производствената дейност по браншове или в мащабите на страната. Въпросите за движението на работната ръка от едно предприятие в друго, от едни район на страната в друг се решава свободно и доброволно от всеки труженик, освен за наказаните с изключване от колектива негови членове, които могат да бъдат изпратени в райони, които се нуждаят от тяхната квалификация, със съгласието на колектива от новата месторабота.

Бидейки по принцип за равенството и солидарността при разпределението на трудовите задължения и възнаграждения, дотогава докогато роботронната революция ще позволи пълното и всестранно задоволяване на нуждите на отделните индивиди и на обществото като цяло, когато труда ще бъде доброволен, съобразно дарбите и наклонностите на всеки, свободен от всякакъв контрол и "безплатен", ние считаме, че при днешната степен на развитие и наследената от частния и държавен капитализъм деморализация и на трудещите се, РАЗПРЕДЕЛЕНИЕТО на трудовите задачи и определяне на възнаграждения за изпълнението им, трябва да става по решение на колектива в съответното предприятие или служба. Вътре във всеки колектив, ние анархистите ще поддържаме това разпределение на трудовите задължения да се съобразява с физическите и интелектуални възможности на всеки отделен труженик, а размера на възнагражденията и трудовата заетост да се различават САМО по броя на членовете на семейството му и в зависимост от тежестта или опасността на положения труд.

Паралелно със създаване на такава организация на обществения, икономически и културен живот, за премахване на привилегиите и преодоляване на мизерията, на кризата и разрухата, на глада и студа, които днешният режим ще ни остави в "наследство", ние анархистите сме за ПРОВЕЖДАНЕ И НА СЛЕДНИТЕ ***ИЗВЪНРЕДНИ МЕРКИ****:*

- Конфискация на личните и колективни влогове, на движимите и недвижими имущества на "номенклатурата" и забогатялите под нейна протекция спекуланти и мошеници във всички сфери на политическия, стопански и културен живот, и предоставянето на тези средства на общините за ПРЕРАЗПРЕДЕЛЕНИЕ от общите им събрания, с оглед удовлетворяване нуждите на най-онеправданнте и лишените*. По този начин, още веднага ще могат да се удовлетворят най-крещящите нужди от жилища, сгради за обществено ползване, транспорт и снабдяване на населението с "дефицитни" храни, лекарства, апарати и уреди.*

- Включване на всички уволнени паразити от държавния и партиен апарати в производството (тъй като те едва ли са годни за друга дейност след дългата им деквалификация в чиновническите кабинети) - на работа във фабрики и земеделски стопанства срещу възнаграждението на средния работник, което ще позволи да се намали работното време за всички останали и увеличат доходите им.

- Въвеждане на ПОДВИЖНИ СКАЛИ на работно време и на възнаграждения, с оглед възможните съкращения на днес заетите в дадени предприятия и служби, закриване на предприятия и дори на цяли клонове от днешната колониална икономика, както и поради наличието на инфлационни процеси до овладяването им.

- Премахване на привилегиите на "номенклатурчиците" заедно със самите тях и изравняване на пенсиите им със "средно-статистическите", за да се увеличат тези на двата милиона, живущи днес на ръба на глада.

- Спиране на всякакви инвестиции за внос и производство на оръжия, военни и полицейски съоръжения, и пренасочване на освободените средства и

работна ръка в други браншове на индустрията или на селското стопанство и на преработващите продукцията му в леката промишленост.
- Анулиране на заемите, които номенклатурата е взела от западните и съветски банкери за своите паразитни нужди, прищевки и поддръжка на репресивния си и шпионски апарат.
- Денонсиране на всякакви неравноправни стопански, търговски, финансови, военни, културни и пр. договори със СССР или с коя и да е друга страна, с оглед ликвидиране на полуколониалния статут и експлоатация на българския народ.
Спестените чрез тези мерки средства ще позволят увеличение на стандарта на населението и ускоряване на общото развитие на страната, която е на "третосветовно равнище".

Ние анархистите считаме, че тази ***програма на СОЦИАЛНАТА РЕВОЛЮЦИЯ*** *ще бъде безкрайно обогатена от инициативите и историческото творчество на милиони индивиди, скъсали с робската психика, покорност, послушание и мълчание, и излезли решително на арената на обществените борби. Заедно с това, само след реализацията й, ще може да се говори за равенство, свобода и солидарност между всички хора на труда. Само тогава свободата на личността, на нейните инициативи и творчество, свободите на словото и печата, на организирането и събранията ще станат реалност и основа за вземане на колективни, оптимални решения по всички въпроси на обществения, икономически, международен и културен живот." ГК*

Отново, както във всяка една от предшестващите години, аз не се изморявах да повтарям (без особени резултати) и да изпращам нашите програмни послания, с надеждата да бъдат чути в България и гласът ни да достигне до подготвяната конференция на анархистите в Казанлък през май.

Понеже на апела на "репресираните" за публично поемане от БКП на вината за невинните жертви на болшевишкия терор, Филип Боков-син отговори цинично: ***"Вината ние поемаме само с мезета",*** публикувахме и "ПЪРВИЯТ ЗАКОН НА ОБЩЕСТВЕНОТО РАЗВИТИЕ":
"Степента на развитост, достигната от дадена цивилизация, е обратно-пропорционална на броя на обитаващите я БОКОВЦИ."(*)
(*) Виж значението на "боков" в речника на турско-езичните чуждици!

Статията на Тр. Марулевски ***ЗНАЕШ ЛИ ТИ, КОИ СМЕ НИЕ?*** беше едно сбито и конспективно, но достатъчно ясно изложение на историята и дейността на българските анархисти от Хр. Ботев през борбите за социално освобождение на македонския народ и срещу фашизоидния режим до загиналите и оцелялите концлагеристи и затворници по време на 45-годишната диктатура на фалиралия болшевизъм и нейната договорена демократизация между "основните политически сили", начело с... Хитър-Петър Младенов.

Последната страница и половина завършваха с ***Отговор на писмото на един ученик от България,*** подписано с псевдонима "Иконом Василев" и адреса за контакти:

Georgi Konstantinov Georgiev
13, Rue Etienne DEFORGES
92320 CHATILLON / FRANCE.

Тъй като продължаваше да нямаме отзвук или реакция от другари-анархисти на внесените по различни канали наши проекто-програмни документи в България, вестникът беше разпратен и на така нар. медии. Петко Чолаков ми изпрати едно от антрефилетата-отговор на в-к "Труд", поместено на 4-а стр. в бр. 60, от 27 март 1990 г. под надслов "От чужбина **– Обади се и Анархията".**

"Преустроилият" се орган на казионните профсъюзи с главен редактор Тошо Тошев – небезизвестен доносник на ДС и радетел за "истината" - реагираше нервно:

"В редакцията получаваме всякакви издания. Но такъв вестник още не бе идвал. ***Пристигна малко криминално****, без адрес на подателя. Клеймо на плика показва, че той е тръгнал към България от пощенската станция на парижката Източна гара. Иначе колоритният вестник на 8 стр., които са на хубава хартия, се казва* ***"АНАРХИСТ", брой 1 от март 1990 г.*** *Там, където на други вестници пише "Пролетарии от всички страни...", е отбелязано "СТРАСТТА ДА РАЗРУШИМ ДЪРЖАВАТА И Я ЗАМЕНИМ СЪС САМОУПРАВЛЯВАЩА СЕ ФЕДЕРАЦИЯ НА КОМУНИТЕ (СЪЮЗ НА СВОБОДНИТЕ ОБЩИНИ) Е ТВОРЧЕСКА СТРАСТ!!!"*
*Уводната статия от анонимната организация на анархистите е озаглавена "****Фалитът на диктатурите. Бием тревога! На борба за Свобода!"***
Авторът на програмната статия, подписал се Г.Константинов*, е категоричен, че след ликвидирането на държавата и нейната стопанска бюрокрация, трудовите колективи трябва да завземат предприятията в индустрията, земеделието и услугите (всичко това твърде много прилича на получилото печална слава предаване на собствеността ЗА СТОПАНИСВАНЕ от трудовите колективи, което бе венец на живковата демократизация и перестройка).*
Не зная кои са въпросните задгранични поборници на БЕЗРЕДИЕТО, но ние и без това сега достатъчно сме се разбъркали та едва ли ни е необходимо още повече да се стремим към ентропията...

Петър ТОМОВ"

До този момент, това беше единствената анархистическа изява, "удостоена с вниманието на голямата преса", за което би трябвало да ни се благодари. Тъй като вниманието на "трудовия" мастурбант беше привлечено от моята статия, Парижката организация ме натовари да изпратя следното

ОТВОРЕНО ПИСМО ДО РЕДАКЦИЯТА НА ЖЪЛТИЯ ВЕСТНИК "ТРУД"

Дами и Господа,

*Във връзка с антрефилето "**Обади се и Анархията**", съм замолен да ви отговоря от името на редакционната колегия на в-к "АНАРХИСТ".*
Напълно разбираеми са вашите страхове от "безредието и разбъркванията", както и надеждите ви да се избегне "ентропийната смърт" на държавата и капитала, като се вдъхне живот на номенклатурните паразити, посредством капиталистическата алчност, предприемаческата енергия и зоологическия егоизъм на излезлите от техните среди гангстери и мошеници.
Вие и вашият журналист П.Томов сте смутени и от нашата "криминалност и анонимност". За да разсеем смущенията ви, които едва ли са резултат само на "идеологическо безкултурие", разбулваме "мистерията".
Аз и моите другари емигранти принадлежим към анархистическото движение, родено в окървавените борби на пролетариата с държавата и капитала за Хляб и Свобода. В тях, един от главните ни врагове бе и си остава държавно-капиталистическата система и нейната диктатура, на която всички вие до вчера служихте така усърдно, а днес сте се запретнали да "разграждате".
Тази борба ние водим от времето, когато вашата система се съдържаше в ембрионално състояние, в писанията на нейните идеолози-"класици" Маркс и Енгелс. Тя продължи през последвалите фази на реализацията й от Ленин и Сталин до... тодор живков (с извинение) и техните днешни наследници. Тази борба ще завърши само след окончателното унищожение на всички форми на държавното насилие и наемния труд.
Редакционната колегия на в-к "Анархист" и излъчилата я задгранична организация на анархистите от България се състои изключително от наемни работници, препитаващи се с физически или умствен труд (от тези, които "няма какво да загубят, освен веригите си"). Сред нас има български революционери, участвали и участващи в борбите на народа срещу всички разновидности на отечествената тирания и експлоатация от 1923 – 1925 г., през съпротивата срещу фашизоидния режим 1934 – 1944 г. до спихналата се еднопартийна диктатура на държавния капитал. Ние сме били нелегални, партизани, концлагеристи, затворници и си оставаме бойци от армията на тайната или явна война срещу болшевишкия и всякакъв обскурантизъм.

Колкото до пишещия ви тези редове – аз съм математик, прекарал 10 години (1953 – 1962 г.) в затворите на вашата "народна република".
"Престъпленията" за които бях изпратен там, са серия от словесни и обикновени бомбени "атентати" срещу сталинистката диктатура, сред тях - взривяване на статуя на Сталин на 3 март 1953 г. в "Парка на свободата".
Поех пътя на емиграцията, който в много отношения е по-тежък от този в затвора, през 1973 г., след като бях предупреден многократно от ваши "отговорни другари" за подготвяния нов процес, който по сценария на ДС трябваше да завърши... летално. Сред предупредилите ме бе и бившият член на политбюро на ц.к. на б.к.п. и предишен председател на казионните профсъюзи – Петър Дюлгеров. Подробности за моята биография можете да научите както от него, така и от вездесъщите "органи", с които, както личи по всичко, пъпната ви връв все още не е срязана.

Толкова по личните въпроси, които в случая са маловажни и с които не бих искал да забавлявам жадното за сензациите ви филистерство.
Смущаващата ви наша "анонимност" е продиктувана от изразеното от парижкия комунар Йожен Варлен желание:
"Неизвестни и излезли от народа, ние искаме да се върнем пак при него, в нашата анонимност, след като свършим своето дело – СОЦИАЛНАТА РЕВОЛЮЦИЯ".
Нашата програма, която ви разстройва, не е плод на кабинетни мислители, нито на партийни шмекери, притиснати до стената от революционната криза. Още преди 120 години Михаил Бакунин беше я изразил лаконично с едно изречение: ***"СВОБОДАТА БЕЗ СОЦИАЛИЗЪМ Е НЕСПРАВЕДЛИВОСТ И ПРИВИЛЕГИЯ, А СОЦИАЛИЗМЪТ БЕЗ СВОБОДА Е РОБСТВО И СКОТСТВО!"***
Това е програмата на всяка действително голяма Социална революция – от Парижката Комуна (1871 г.), през Руската (1917- 1921 г.), за която поредният и навярно последен полукласик на маркс-ленинизма М. Горбачов каза, че ***"тя щяла да се разрази в повсеместен анархистически метеж*** (какъв ужас!), ***ако не била болшевишката диктатура на лениновата партия".***
Без да се впускам в изложение и анализ на революционните анархистически действия в Украйна и Кронщад през този период, ще ви напомня, че същата програма имаха и революциите в Испания (1936 – 1939 г.) и в Унгария през октомври-ноември 1956 г. Тя ще бъде програмата и на всяка бъдеща революция на пролетариата, включая на зреещата пред очите ви в необятните простори от Владивосток и Шангхай до Белград и Берлин...
Нечистоплътната амалгама между нея и тодорживковите "съображения и концепции", свидетелства, че ще напуснете този свят не "преустроени" и неосвободени от сталинските "методи". Сталин е мъртъв, но неговият вампир ви е яхнал и вие сте негодни да го отхвърлите от себе си.
Върху жълтите страници на в-к "Труд", вие се опитвате да бракосъчетаете неграмотните, еклектически недомислия на страдащия от запек и деменция колективен партиен "мозък" и на неговата последна еманация – арестувания "тато" от когото до вчера се възхищавахте безмерно и поддържахте "безрезервно" ***с анархистическата програма за унищожение на държавата с партийния, полицейски, военен, съдебен и стопански бюрократичен апарат и заместването им във всички сфери на обществения, икономически и културен живот с ГЕНЕРАЛИЗИРАНОТО САМОУПРАВЛЕНИЕ НА ВЪОРЪЖЕНИЯ НАРОД.***
O tempora, o mores!, би казал нашият Ботев.
Прочее, аз ви отправям едно предизвикателство: Публикувайте във вестника си статията от "Анархист" – "ПОЛОЖЕНИЕТО И ИЗХОДА ОТ НЕГО"! Това би било тест за вашата "независимост" и интелектуален кураж. Дайте й "гласност" и я придружете с каквито искате "научни" критики и ругатни! Но оставете българските пролетарии да отсъдят сами: Кой? – вие или ние сме изразители на днешните му и утрешни интереси и стремежи? Още повече, че в нея са формулирани съдбоносни въпроси, които развитието

на кризата – искаме или не – ще постави с цялата им неумолимост пред българския народ!
Проявете малко повече кураж и самостоятелност, дами и господа! Вижте вашите господари от върхушката! Те отварят страниците на своята преса за всевъзможни тъмни субекти от рода на бившето "величество" Симеон-2, главорези от рода на Ванчо Михайлов или успешни гешефтари, кореспонденти и агенти, идващи на тълпи от чужбина.
В очакване на вашия отговор, дами и господа колкото и трудно да ми е да го произнеса, оставам с уважение (за сега!)

Георги Константинов

П.П.
Интересуващият ви наш адрес ще намерите на последната 8-а стр. в мартенския брой на "Анархист". Така нашата кореспонденция ще изгуби своя "мистериозен" и "малко криминален характер".

Париж, 28 март 1990 г.

***

Газетарите - клозетни плъхове не ме смущаваха, а реакциите и линията на нашите анархисти, които, още преди да бъдат легализирани, вече бяха готови да "спазват устава и програмата" с които, следвайки съветите на Георги Хаджиев, искаха да се регистрират "като политическа партия по закона за дома и за семейството". Неколцина се обадиха, за да ни обвинят, "заклеймят" и да се разграничат от нас - "провокаторите", които със своите авантюристични и екстремистки забежки, могли да послужат на демократизиралите се довчерашни инквизитори и палачи да ги върнат обратно в концлагерите и затворите. (Тази дума "екстремизъм", вкарана в оборот от изплашените от възмездието номенклатурни престъпници, беше станала любима и модна за "опозиционерите" и за влачещите се в опашката им наши "революционери".) Техният страх по нищо не отстъпваше, ако ли не бе и по-голям от този на властниците под чиито крака почвата се тресеше.
В името на "оцеляването" наследниците на Шейтанов и Икономов се държаха като зайци пред зиналата паст на питон.
Някога се шегувахме: "Партийците ще умрат от страх, а ние - от чакане."
Действителността се оказа по-различна от вица. Времето за чакане приключи, но заедно с него и революционерите бяха обявени от своите за... провокатори. Опортюнизмът беше на път да удържи пълна победа и "милитантите", твърдо решени да съхранят кадрите (от чийто джобове се подаваха некролозите), заявяваха, че *"позициите на Г.Х. са по-правилни"*. Това, че старият клеветник и интригант действаше обективно в унисон и в полза на копоите от ДС за всяване на недоверие и за нашето изолиране, изглежда не ги смущаваше ни най-малко. А може би ги и устройваше?
Същевременно, блъскайки своите окръжни, циркуляри и антрефилета Хаджиев-"Балкански", заедно с двамата си апапи - Танас Дочолу и Ванко Харсъзина, продължи своето кално дело със завидна упоритост и постоянство. Той бе упълномощил, като свой емисар бившият ми патрон Танас Карталски – шеф и собственик на предприятие за електрификация на сгради и апартаменти - да разнася неговите "официални и нелегални послания" и махзари из всички кътчета на България, където имаше някой оцелял анархист. Самият Г.Х. вземаше най-дейно участие в това "активно мероприятие" на ДС - устно когато биваше в

България или писмено когато се оттегляше на почивка във втората си родина - V-та Френска република.
За информация, прибавям откъси-мостри от тази му "легална и нелегална" дейност. Те ни бяха предадени от някои от неговите български адресати.
В априлския брой на "НП" за 1990 г. на първа страница беше поместена следната "уводна" оценка на текущия момент и придружаващата я "научна" прогноза:

"У НАС – КАКВО СТАВА И ЩЕ СТАВА...

Българските комунисти или тези, които направиха промяната на 10 ноември, се показаха умни ***и ние ги поздравяваме за това, защото избегнаха проливането на кърви, като събратята им в Румъния****. Но сега упорстват в поддържането на хаоса и кашата в страната. Политическият живот се характеризира със скучна инфлация на приказки както отстрана на новата управляваща върхушка, тъй и от политиците на кръглата маса с постоянни зиг-зази от декларации, проекти, предложения, "споразумения" и отстъпления в стремленията на всички за власт и подялба на власт.*
Последните впечатления от поведението и тактиката на отречения Тодор Живков очакващ дълго да падне Горбачов, за да продължава да изпълнява "историческата си мисия". Не знаем още каква е действителната му участ, но убедени сме, че ако неговите наследници поддържат същите илюзии, ще имат същата участ. А последиците за страната ще бъдат... кърви. По-изобилни кърви от тези в Румъния! Ние не ги желаем, дори ако те бъдат кърви предимно на тези, които живеят с илюзиите.
Разберете всички*, че това, което става не е преходно явление, опростено представяно като "горбачовизъм",* ***а резултат на решение взето на най-високо равнище за ликвидиране на маркс-ленинизма в световен мащаб.*** *Събитията са необратими!* ***Господа "другари", бързайте да се равните на линия, докато не стане много късно! РАВНИС НАПРАВО! По линията на историческото развитие!"***

<u>БЕЗ КОМЕНТАР</u> за **"поздравленията"** и **"линията на историческото развитие"...**

Друга статия в същия брой, подписана от "самия" Георги ХАДЖИЕВ:

"Бием тревога – ДА СЕ ПРЕДОТВРАТИ ГЛАДА!

Многобройни и сложни проблеми предстоят да се решават, както за правителството, тъй и за опозицията и за евентуалното ново правителство. ***Между тях, най-неотложният е този за земеделието в текущото му състояние, за тазгодишното му производство, а не за самата земя и нейното владеене и стопанисване...***
Според нас, най-правилно, най-"демократично" и най-практическо *провеждане на една нова аграрна реформа, която би зачитала едновременно кооперативното и едноличното стопанисване на частно-собственически или на обществени – общински и държавни – земи би било това, което се извършва от местни свободно избрани общоселски комисии с участието на специалисти. Но това също изисква време. То не може да се постигне в един сезон на непрекъсната и усилена полска работа...* ***Сега сме в период на***

подготовка и почистване на земята, на сеитба на пролетни култури, на полагане грижи за тях, третиране, поливане и т.н. След това идва период на прибиране на реколтата и пр., и пр...
Съществуващите, макар и на сила създадени кооперативи, колективи и пр. разполагат с машини и различни пособия, макар и да са значително изхабени.
При тези условия, най-разумно е от гледището на общия интерес, за нормалната икономика, да се приеме за текущата година съществуващата действителност, като се полагат общи усилия на целия народ за приключване възможно по-успешно с общата реколта...
Ако се премине веднага към раздаване на земи, като частни или под аренда, дори и да се постигнат известни резултати, може да се очаква с положителност известен хаос в стопанисването с крайно дефектна реколта, която ще доведе до всеобщо лишение от земеделски произведения и до остър глад...
Като се разсъждава от общочовешко гледище** и като не се водим от догми и от късогледи социал-политически съображения, ние не можем да приемем демагогски постановления, нито безотговорни опозиционни лозунги за раздаване на земи, а **трябва да направим всичко възможно за избягване на един всеобщ глад през текущата година."

Също без коментар, относно най-неотложния **от агрономско гледище** въпрос и отлагане на всякакви революционни акции до гръцките Календи.

На "нелегална" почва, в свое *"Писмо до млад, надежден и отговорен другар, когото си позволявам да считам за мой духовен наследник"* (става дума за Весел Момчев от В. Търново), върху 1/3 от началната страница Г.Хаджиев посвещава "наследника" в своята позитивна дейност: *"Създал, поддържал и още поддържа висок престиж. Играл първостепенна идейна, ориентировачна и организационна роля в средите на емигрантите и световното синдикално и безвластническо движение.* ***На нас се дължи създаването и идейната и организационна ориентация на Интернационала и относителната стабилизация на МРА*** (мамма мия!), *публикацията на "Наш път" и на десетки книги и брошури, участието ни като оратори* ("на човешкия род") *на митинги и събрания във Франция, Португалия и Швеция. Публикуваните информационни и идейно-ориентировачни наши статии в чуждата* (анархистическа, все пак) *идейна и синдикална преса* ***са предмет на ценени колекции на изтъкнати деятели...".***
След което върху 4 гъсто изписани и снабдени с ксерокопия страници "Д-р" Г(аню) "Балкански" натопява говнатарката си в кофата и продължава да маже:
"Но, независимо от нас, които продължаваме да я развиваме и никой не може да ни спре, има и крайно отрицателни прояви и то такива, които не са отбелязани НИКОГА И В НИКОЕ ДРУГО СВЕТОВНО ДВИЖЕНИЕ. Тя е тъкмо предмет на това най-обективно писание, за което авторът носи пълна организационна и морална отговорност, ***дори пред един организационен съд, готов да отговаря с главата си****. Касае се за едно провокационно, абсолютно доказано с писмени документи, дело. Същото продължава и ангажира всецяло ШЕСТ ЛИЦА: Георги Константинов, Георги Илиев, Димо Димов,*

Антон Николов, Трендафил Марулевски и Никола Чорбаджиев. (Пропуснат е седмият - Диню Динев, бивш редактор на в-к "Работническа Мисъл" в България.)
Позволявам си съвсем кратка характеристика за всеки от тях.
*Георги Константинов е много начетен, човек със силна памет, способен да говори и пише добре български, енергичен и работоспособен, но без солидни безвластнически концепции, с ленинистка и троцкистка формация, без морал, без чувства – не само добри, но и лоши (**чувствата, които декларира нямат никакъв емоционален, а чисто интелектуален произход**), **с известна душевна неуравновесеност и реално не умен човек, но добре изпечен провокатор, в най-широкия смисъл на думата.** Провокацията е неразделна същност от душевния му мир. Той я проявява понастоящем не само всред нас, но и в средата на земеделците и между френските троцкисти, с които е в най-редовни "приятелски" отношения..."*
Следват аналогични характеристики на останалите "лица", които ще спестя на читателя. По-нататък Г.Х. предупреждава:
*"Провокационната дейност продължава и може да нанесе много сериозни вреди на движението в България, **ако не бъде навреме и решително отстранена. Такава е и конкретната цел на моята преди всичко лична инициатива, но продиктувана съвсем не от лични чувства и настроения, каквито са ми напълно чужди, а само от организационни, напълно отговорни мотиви и задължения."***

На тема "провокаторството на ГК и последвалите го слепци". Освен някои статии и "материали" в заприличалия на църковен вестник "Наш път", има множество "секретни" писма на Г.Х., разпращани по пощата. Те провокираха обширна кореспонденция между анархистите от вътрешността и емиграцията. От тази "книжнина", освен този, който би пожелал да проследи позициите на всеки от протагонистите в един от най-критичните моменти в новата българска история, се е информирала и тайната полиция на дикизиращата се диктатура. Чрез нея, тя е получила възможност да се запознае с биографиите, броят, имената и характеристиките на "провокаторите", с техните планове и с реалните им сили и възможности. **Подобно оголване пред ДС, обикновено се нарича предателство.** То не беше първото в практиката на "85-годишния, виден и отговорен анархистически общественик", но сега придобиваше особено злокачествен характер, защото в разгара на безизходната за режима криза, официалните доноси улесняваха контрамерките на информирания и предупреден "щит и меч" на номенклатурата, съхранението на приемствеността между вчера, днес и утре и нейното "меко кацане" в царството на пазарната демокрация.
Защо постъпваше така Георги Хаджиев, си остана секрет, над който трошиха мозъците си бай Кольо (Йосиф Синто), който поиска случаят да бъде разгледан от международен съд от другари от Интернационала, посочени от двете страни; Тр. Марулевски, който отправи обширно писмо-обяснение до деятели на ФАКБ за поведението на Г.Х. през 40-годишната му емиграция; Антон Николов, който бе съхранил цялия архив за "инцидента" и изяви готовност да го предостави за запознаване от другарите в БГ или някогашният редактор на "Работническа Мисъл" – Диньо Динев, който бе нарекъл Хаджиев-"Балкански" "подъл и безскрупулен тип" и др. **Аз не нагазих в това "блато", не написах никакви**

обяснения и не исках да произнасям присъда, без да имам на ръка документи от полицейските досиета на Г.Х., макар да знаех 33-те въпроса, които Марулевски му отправи писмено и които останаха без отговор. Лично от Хаджията бях чул историята с племенницата му - доносница, която го посети през 1984 г. и му донесе шише български "коняк", армаган от... шефа на българските копои – ген-полковник Григор Шопов. Къде на шега, къде сериозно, "патриархът на анархистическото движение" обещаваше да предаде подаръка на химическа експертиза за проверка дали не съдържа... отрова. Нещо, което той никога не стори.

Ако напуснем сферата на догадките и анализа на обективните резултати от тази неистова дейност на патриката и неговите клисари - Атанас Карталски и Иван Дръндов в чужбина и най-вече в БГ, която прие особено мащабни размери в пред- и през пост-началния крах на маркс-ленинската диктатура и създадения от партийната номенклатура и нейните копои организиран "хаос", моите обяснения на това поведение на Г.Х. са по-тривиални и не толкова криминални.

Както сам често е обяснявал, той бил наследил властния си характер от бащата-сговорист, а силното властолюбие, с което го "бе надарила природата", според собствените му "оригинални социологически теории", зависело от половата мощ на даден индивид. (На което отговарях, че това улеснява във висша степен нашата борба с държавността: достатъчно е да отделим по един "милитант" зад всеки кенеф на "отговорни другари", който да очаква с две тухли в ръцете поредният властник или властолюбец да свали гащите си и клекне, за да облекчи естествените си нужди. Тогава, чрез един сплескващ удар с тухлите по гениталиите, ще бъде "отнето мъжкото му достойнство" и произлизащата от него страст към властта.)

По-простото и не до там научно обяснение на феномена се съдържаше в турската поговорка: "Преди да побеснее, кучето пикае пред джамията". Георги Хаджиев, мир на праха му, преди да умре през 1996 г. в "свободна БГ"... полудя. Не знаех нищо за манталните му изменения, защото не бяхме се виждали цели 10 години. Съобщи ми го със скръбен глас нашият общ приятел – испанският анархист "Ролдан". Симптомите на заболяването му, проявили се и в стария наш Клуб на ул. "Коперник" са засвидетелствани в "Спомените" на Антон Николов. Прочее, ако властолюбието е болест, нейният бацил беше влязал много отдавна в кръвта на автора на **"Основи на безвластието"** (1959), чието заглавие е плагиат на... сталиновите "Основи на ленинизма".

***

Не закъсняха и отзвуците на тази хаджиева загриженост за спасение на движението в БГ, продиктувана "*само от организационни, напълно отговорни мотиви и задължения."*

Ето какво писа Александър Наков от Перник на Антон Николов, с когото се бяха запознали при обиколките и посещенията му на анархисти от цялата страна: *"Тук, след публикуването на някои материали, тенденциозно извадени от в-к "Анархист", във вестниците, ние се стъписахме и за да не изпаднем в положение да не можем да се защитим, искахме да ви внушим вестникът с тези позиции да не се изпраща до разни редакции и учреждения. Така, че* ***само позициите бяха взети предвид****, без да имаме някакви лични отношения към когото и да е.* (Ами, че нали точно заетите позиции са най-важните за един

анархист!) *Също сметнахме за провокационни някои писания от Г.К., макар и казани, може би, от Бакунин, но при други обстоятелства и в друго време.* (Така "лицето" М. Бакунин бе присъединено към групата на провокаторите.) *Действително ГХ е прекалил с това тройно "Внимание!" и не го оправдавам за тази му тенденциозност."...* (По това време познавах Сашо Наков, с когото в последствие мисля станахме добри приятели, само по име, а той мене от писанията на Г.Х. и думите на неговия емисар Ат. Карталски.)

Имаше и по-нюансирани позиции, като изразеното "лично мнение" на Желязко Петков от Копривщица, за когото също само бях чувал. Той пишеше, че *"под статията за "Положението в България...", с изключение на няколко пиперливи изрази, би се подписал всеки анархист", само, че тя е дълга и засяга проблемите "изобщо". Те ни "призовават към действително участие в пропагандата ни, но очакват от нас не преглед на положението в България,* ***защото го знаем, може би, малко по-добре от вас".*** Или *"само конкретно, във връзка с промените, които се извършват, а не изобщо и по принцип." "Но,* ***най-добре ще бъде да се ориентирате върху това, което става по света",*** *"интересуваме се от въпроси, които вълнуват и се дискутират вън от БГ в анархистическите среди, състоянието на нашето движение в останалите страни и неговите прояви. Вашата помощ, знания, умения и достъп до обща и частна информация, пречупена през нашия мироглед, ще направи вестника ни и нас* ***интересни и търсени със статии, максимум до три машинописни страници****."*
С две думи, желанието на Жак Петков беше да не се произнасяме по проблемите на българската действителност и анархисти, а да изпращаме новини и коментари от чужбина. Следваха поздрави от България и Копривщица.

Трябва да призная, че от всичко казано и писано до тук, "в тунела не прозираше никаква светлинка" и от нийде взорът не можеше да съзре лъч на надежда... В разговорите и отговорите имаше всичко, само не това, което очаквахме. Дали народът щеше да проспи и този "звезден миг"? И беше ли той наистина звезден? Или само отразен фалшив блясък? Или плод на разпаленото ми въображение? Дали не бяхме в "епохата на Хилендарския монах"? И ако да, май не ми оставаше нищо друго, освен да продължа "пред лампа жумяща" работата си над моята "Анти-история славянобългарска"...

И "на Западния фронт нямаше нищо ново", освен както казваше Хамлет: "Думи, думи, думи..." – Пред колоквиум, организиран от FAF (Френската Анархистическа Федерация) на 1 май 1990 г. Тр. Марулевски прочете своята историко-поетична, приличаща по-скоро на попска проповед, реч-доклад. В първата й част той запозна *"камарадите с героичното минало на ФАКБ, пораженията нанесени ни през 45-годишната болшевишка тирания и ги обнадеждаваше с пробуждането на анархистите в една ситуация, пълна със заплахи, чиято еволюция е непредвидима, и с опитите им,* ***с един чуден кураж и с достойнство да залепят парчетиите на хубавата анархистическа ваза, строшена от диктатурата."***
Докладът завършваше с: *"****Аз вярвам*** ("Защото е абсурдно", казва Тертулиан) *и съм убеден, че нашите български другари, въпреки огромните трудности, ще*

се освободят от тежестите в своите организации, които идват отвън. С кураж и просветление, те ще пробудят човечното осъзнаване в нашата страна и ще ориентират народните сили към едно справедливо и братско общество."

Последваха новини от казанлъшкия анархист и есперантист Ганчо Дамянов, за чиято достоверност ще стане дума в V-тата част на мемоарите – след "Завръщането":
"От м. Февруари (1990) са възстановени три от четирите Съюза, образуващи ФАКБ. На 8 април в Казанлък се е провело събрание на Юго-източния съюз с дневен ред:
1. Отдаване почит към падналите анархисти от региона в борба срущу тиранията.
2. Поглед върху анархистическото движение в Източна и Западна Европа след пробуждането на милитантите в СССР, Източна Германия, Полша, Унгария, Чехословакия и Югославия.
3. Одобряване на ***актуализираната програма на ФАКБ.***
4. Създаване на секретариат от трима другари от Казанлък и по един от всяко село.
5. Организацията ще подслони делегатите на предстоящия национален конгрес, който ще се проведе през месец май."

От своя страна, Г.Х. информира читателите на "Наш път", на 4 стр. в броя му от месец май 1990 г., че въпреки всичко:
*"****Анархистите са на поста си и открито излизат****, **с пълна готовност да се отдадат всецяло на възраждане.** Те са на всички митинги и манифестации, с участие на оратори, **с лозунги и дори със знамена**. Общата им организация ФАКБ се възстановява по места и областни съюзи. Задграничният **им** съюз СББЧ, който в продължение на 40 години развива най-активна и плодотворна дейност с публикуване на месечно списание "Н.П.", на повече от 40 книги и брошури, издаде точно в момента **нова книга за събитията в България**. (?)*
*След две-три конференции за възстановяване на съюзите и след събрания по места за възстановяване на местните организации, **на 19 май е свикана национална конференция на ФАКБ в Казанлък,** където ще определят отношението си към насрочените през юни избори, на която, за съжаление, по причина на голяма заетост с работата ни зад граница не можем да участваме пряко с делегати и не знаем какви ще бъдат решенията. Но ние вече сме посетили страната с **три делегати** и от там са ни посетили до сега **4 дейци от вътрешността.***
По наше мнение, споделено вече с вътрешността, позицията ни по изборите следва да бъде принципна, но по причина на изключителните обстоятелства в България, където се вярва, че изборите ще дадат полезни резултати, ние считаме, че психологически би било грешка да излизаме с апел за бойкот на изборите и да се остави пълна свобода на лично отношение на хората ни..." (Отново под нощната шапчица щръкват магарешките уши на опортюниста.)

*

Не закъсня и посещение на заместника на д-р Дертлиев – Михаил Петков. С него се знаехме от затвора, където той беше младата надежда на българската социалдемокрация. Макар спорадично и случайно, нашите контакти с него продължиха и по време на следването ни в университета, където той изучаваше френска филология.

Като млад Мишо имаше съвсем приличен вид. Беше със стегнато телосложение, ако ли не и хубавец, с проблясващ поглед на хитрец. По-късно надебеля и заприлича по външен вид, но не и по душа, на... Санчо Панса. Разбрах, че хитрината му не беше само в очите, а дали бе станал с годините подлец, е трудно да се каже. Янко Янков, сам обявяван многократно в списъците с доносниците на различни комисии, пише открито в интернет, че М. Петков е агент на ДС, но на неговите писания не може да се вярва напълно. По-меродавно е мнението на Дертлиев, който бе писал в спомените си: "- Моето Мишле ме предаде..." и твърдеше, че старият Атанас Москов бил предупреждаван от някои видни новопокръстени "социалисти" от б.к.п. да внимават със зам-председателя на БСДП.

Прочее, Мишо беше практичен и когато се убеди, че социалдемокрацията у нас е кауза пердута, той сам се оттегли, заменяйки партийния си пост с дипломатическото поприще. Най-напред Филип Димитров го изпрати като посланник в Испания, а после, когато "изучи занаята", отиде и в Тунис.

Ролята му в Мадрид според мене, е нечистоплътна – републиканец на думи, той се сдуши с изтърсака на Кобургите – Симеон до степен, че когато зажени щерката си за някакъв испански "благородник", "величеството" им кумуваше. Мишо не даваше да се издума лоша дума за кума и убеждаваше всеки, който иска да го чуе, в блестящия му ум. Когато с Ценко оспорвахме тези му пристрастия с факти, той твърдеше, че отношението ни се дължало на нашия екстремен антимонархизъм. Злите езици твърдяха, че Мишо е бил изпратен в Мадрид, за да въведе Симеон в кухнята на българския политически живот и да го подготви за отредената му от номенклатурата и нейните "органи" мисия...

Но всичко това предстоеше да се случи. Когато ми телефонира, че пристига, аз се зарадвах най-искрено. От него очаквахме да получим подробна и автентична информация за събитията и актьорите от БГ-политическата сцена. На летище "Орли", където отидох да го посрещна, той беше пътувал с Николай Василев, дисидент, изключен още по тодорживково време от партията и създател на Алтернативна соц-партия, с която бе станал "съосновател" на СДС. Понеже не можех да понасям нито членовете на БКП, нито нейните дисиденти, отказах запознанството и не предложих гостоприемството си. Алтернативният социалист отиде на квартира в посолството, а аз взех Мишока. Подобно сектанство сигурно е било грешка от моя страна. Както и да е. Мишо беше добър разказвач, освен това – посветен в много явни и тайни истории от най-новата епоха-кърмачка, и с подробности и увлекателно ни разказваше весели случки от прощъпулника на демокрацията и рисуваше животописни портрети на нейните герои. Разбира се, после се разбра, че ни е плъзгал по повърхността, премълчавайки редица важни моменти, които явно не са били за разказване ("мемоарите" си, които казваше, че е наченал преди повече от десет години, още не са видяли бял свят – може би ще излязат... посмъртно). Той беше донесъл една Коледна панорамна снимка от

службата в “Александър Невски”, на която се виждаха всички – от Луканов и Петър Младенов, през Дертлиев и “обкръжението” му до Желю и редицата “опозиционни неформали”. Гледайки я му казах:
- Мишо, като че ли един липсва.
- Кой?
– Марко Фридман...
Последва кисел смях и едно: “- Ти си оставаш същия!”
После мнозина щяха да направят същата констатация.
За да завърша с този образ от галерията политически “мъже”, без да изпадам в дребнавости, ще кажа, че до завръщането ни през май 1991 г. Михаил Петков ни посети още пет пъти в Париж и винаги ми гостуваше и ни забавляваше със своите анекдоти. Имам впечатлението, без да разполагам с доказателства, че тези му многобройни прелитания до Париж и обратно, бяха свързани със задачата да разбере вижданията, намеренията, възможностите и връзките на емиграцията със “Запада”, с оглед предстоящето ни завръщане. Разказваше ни с какво умиление информирал “г-н Луканов”, какви добри патриоти са емигрантите, както и за резултата от проверката на досиетата ни, според която сме били по-чисти от момина сълза. По-нататък ще се спра на още два момента: изборите за VII-то “Велико народно събрание”, които го направиха депутат и посещението в това му качество през ноември на същата 1990 г., заедно с неговия партиен шеф и наш общ приятел д-р Дертлиев...

Нашествието продължи. Евгения Иванова ми изпрати Енчо Мутафов и жена му, с която наскоро след това се разведоха. Скоро след големите промени много от новите “лидери”, подражавайки на номенклатурните, си смениха жените или се обзаведоха с любовници. На новите гости по-подхождаше фамилията Муфтафови – те удължиха престоя си при мен, а аз не ги изгоних. По-късно той стана главен редактор на вестника на СДС – “Демокрация”. Когато друг един от най-демократичните вестникари между копоите и по-демократичен копой сред вестникарите - Петьо Блъсков пазари някаква пачавра, мисля Цуракова се казваше, да напише пасквил за рубриката “10 малки негърчета” във вестника му “168 часа”, в който се гавреше с момчетата от нашия процес и аз му отговорих по начин, който заслужаваше, “Бат Енчо” отказа да публикува отговора ми в своя вестник – колегиалността го задължавала, а и гарван, гарвану око не вади, защото тръгне ли, ще извадят и неговото...

Малко по-късно въпросната дама, днес също професор, ми теслими един друг “строител на нова РБ” - “културолога и антрополог” проф. Ивайло Дичев – син на драскача на патриотични романи от живковия съюз на писателите – Стефан Дичев. Разговорът ни, който той започна с характерното за “новите интелектуалци”, изпразнено от съдържание многословие за “демонтажа и разграждането на командната система”, протече като монолог, след като взех думата. Моята теза беше, че вместо “разграждане” е необходимо разрушение, като начална фаза на Социалната революция, без която авгиевите обори, които номенклатурата и нейните слуги задръстиха с фекалиите си, ще продължат да отравят атмосферата, приемствеността ще се съхрани и нито един от съдбоносните проблеми, оставени ни в наследство от диктатурата, няма да се

реши в интерес на българския пролетариат, който в количествено изражение не е далече от 96-те % на абат Сейес в навечерието на Великата Френска Революция.
Моите опожаряващи думи, с които продължих да описвам "зимната приказка в отечеството" и предлаганият изход бяха посрещнати с кисели гримаси и гробно мълчание – крушата не беше паднала по-далече от дървото.
Срещнах го петнадесетина години след този ни разговор в Шатийон, в така нар. "Червена къща". Тогава разбрах колко злопаметно може да бъде едно лайно. То беше "модератор" на дискусията по книгата на Андрей Райчев и Кънчо Стойчев „Какво се случи", в която авторите интерпретираха т.нар. български преход и обявяваха неговия край. Тема обширна, която не може да бъде изчерпана за дни, поради което аз реших да акцентирам върху ролята на външния фактор и на генерализираната криза на "Империята", които в съвкупност - по признанията на самия Горбачов – създадоха революционна ситуация и като последица - това "което се случи". За да се избегнат катастрофалните последици за "новия световен ред", предсказани още през 1975 г. от Хелмут Зоненфелд в негова реч пред световния дипломатически корпус на САЩ, между "големите" се стигна до споразумение и "конвергенция на елитите". Резултантата беше "случващият се обратен мирен преходен период" от държавния към частен капитализъм, който, мисля, колкото и да забави, не може да избегне зреещата Социална революция.
Андропоидният културолог ми отне думата още когато говорех за речта на Зоненфелд, под предлог, че изказването ми не е… по темата. Понеже страдах от дребнобуржоазното си възпитание и най-вече имах чувството, че освен Райчев, никой друг в залата не разбираше за какво става дума, млъкнах и не набутах културолога там от където е излязъл през далечната 1955 година, която бяхме посрещали "Зад завесата" (в наказателното отделение на пазарджишкия затвор) с ред други различно оцветени политически приятели, между тях и покойния д-р Дертлиев, които отдавна не са между нас и сред които независимо от идейните ни различия имаше и истински мъже...
Не помня вече кой, май беше Ценко, ми трапоса още двама дисиденти и издатели на българското списание за руска и съветска литература **„Факел"**, основано през 1981 година - Георги Борисов и Румен Леонидов – поет и правнук на войводата Леонид, който посещавал редовно лобното място на прадядо си. Нагостих ги с каквото имах и от последвалия разговор разбрах, че поетът, по собствените му думи, бил преди време анархист, но после проумял истината и станал демократ, в което нямаше нищо чудно. През 2004 г. той оглави партията "Гранит" на бивши командоси от отряда за борба с тероризма, т.е. – от ДС, с заместник "академика" и ген.-полковник от Украинската армия - Юли Абаджиев, награден с юбилеен медал по случай 90-тата годишнина на ВЧК-КГБ-ФСБ, личен приятел на Владко Живков, виден мошеник и т.н., и т.н…

Брат ми пък изпрати заместника на Тренчев по това време и главен редактор на всекидневника "Подкрепа" – Пламен Даракчиев. Той носеше някакви "секретни планове за създаване на бронирания юмрук на СДС", които са забутани някъде в архива ми. Отведох го в "канцеларията" на Ценко и го оставих да си разтягат локуми. По-късно Барев сподели впечатленията си от тази "вълча порода млади политици", които щели да бъдат сериозна конкуренция в борбата за властта (или както пояснявaше: "властчица – масчица").

Трябва да кажа, че главният поток от старите и нови, формални и "неформални" опозиционери се насочваше към бюрото на председателя на БОД. Той, както съм казвал и друг път, беше действителна политическа фигура, с която малцина можеха да се сравняват. На повечето от срещите и разговорите с тях присъствах и аз, в качеството си на негов личен приятел и "китайски наблюдател". Така, в "канцеларията" му, сред другите, се запознах с редица нови лица на най-новата българска история, сред които и дебелия Александър Йорданов – бъдещият председател на НС и подпредседател на партията на Елка Константинова, с която държа да подчертая, нямам никакви роднински връзки. За нея ще стане дума по-късно.

На Сашо много му прилягаше определението, което му бяха залепили - „видният **от всякъде** демократ". Разликата между тогава и по-сетне беше в облеклото и в държанието му - за къс период той се трансформира до неузнаваемост (както почти всички, които се бяха приближили до властта) от анцуга, с който ни се представи в Париж до скъпите "маркови костюми" и фрака, задължителни за новото му "обществено положение" на дипломат. Но най-изразителна беше промяната в погледа му – малките свински очички пак мигаха често като на миш в трици и обшарваха непрекъснато орбитите, но сега смиреността му беше изчезнала и заменена с изражение на лицето, което, ако не беше толкова тлъсто, го оприличаваше с изражението на сухата глава на мумията на Рамзес II, излъчваща надменност, величественост и най-вече чувство на безсмъртие и приобщеност към избранниците на съдбата. Но всичко това беше за напред. В "канцеларията" той беше придружаван от още един анцуг, чието име съм забравил. Седяха чинно, в очакване да бъдат посветени в политическата мъдрост и правилата на играта.

В разговора, между другото, Ценко им каза, че сядането на "кръглата маса" с комунягите е капитална грешка...

- А какво трябваше да се направи според вас?

- Трябваше да ги оставите да се пържат в собственото им масло, докато набирате сили и тогава...

- Да, но те щяха да ни маргинализират, като си назначат една друга опозиция...

- На която – намесих се аз – щяха да дадат помещенията, вестниците и най-вече популярността, като я показват ежедневно по телевизията – правех намек за това, че сега те са... "назначената опозиция".

Тук Ценко ми смигна, а българските му гости се направиха, че не са чули репликата ми.

Домакинът прояви интерес към земеделците "никола-петковисти", които заедно със социалдемократите имаха претенцията да са гръбнака на новата обединена опозиция.

- Много са прости бе, г-н Барев.

Ценко преглътна забележката, мислейки си: "Имайте малко търпение и ще ми станете само на старши н.-сътрудници, доценти и академици, като се върнем."

Разговорът продължи без посоки известно време и понеже се беше мръкнало, излязохме от "гюмето", като се опътихме към Шанзелизе от където щяхме да поемем в различни посоки. На раздяла казах на Сашо да носи много поздрави на партийната си шефка Елка от Георги Константинов. (" - Не от баща й" – добавих, за да няма двусмислици...)

На другия ден, те са били отново при “канцлера”. Той ми телефонира и подаде слушалката на Дебелия, който ме замоли да ги разведа из Париж. Отказах ролята на чичероне под предлог, че “служебни ангажименти не ми позволяват”... Очевидно нямах никакъв усет за историческо величие – само след две години дебелият анцуг щеше да е първият човек по конституция в държавната йерархия на РБ.

***

През пролета на 1990 г. научихме от пресата, че една делегация на СДС начело с лидерът на “опозицията на нейно величество Номенклатурата” – д-р Желю Желев, беше поканена на посещение в Чехия, Франция, Великобритания и САЩ, за да легитимира българската демокрация пред “свободния свят” и получи неговата подкрепа.

В състава на делегацията, освен Желю, бяха зам.-председателят на СДС - Петър Берон, по-сетнешна жертва на “активно мероприятие” или действителен агент на ДС „Бончо“, Огнян Пишев – “икономически експерт” с родители членове на ЦК на БКП и агент на ДС с псевдоним "Градев", който по-сетне стана първият “антикомунистически” посланник на демократизираната НРБ във Вашингтон и Стефан Тафров, чието агентурно досие до сега не е публикувано, който си бе напечатал предварително визитни картички като „външно-политически съветник на Президента“, макар изборите да бяха след месец – през юни..

Първата спирка на делегацията беше при Хавел в Прага, откъдето пристигнаха в Париж. Тук се срещнаха с целия френски политически елит: Мишел Рокар – соц-премиер, Лоран Фабиус – социалист председател на парламента (френското Национално събрание), Лионел Жоспен - лидер на социалистическата партия и бъдещ премиер, Жискар Дестен – бивш президент на V-тата република и Жак Ширак - кмет на Париж и бъдещ президент.

С Желю бяхме добре познати (не казвам приятели, доколкото приятелството на революционер с дисидент е невъзможно, още по-малко с властник, какъвто щеше да стане в началото на ерата на пазарната демокрация), но и през ум не ми е минавало, че ще го срещна във френската столица, където му бе устроено посрещане, като на некоронован държавен глава. И ето, че един ден, докато спорехме с Ценко за същността, ролята и шансовете на младата опозиция, небезизвестният Джон-Дими Паница му телефонира и каза, че е посъветвал делегацията да се срещне и с хора от емиграцията, като я е насочил към него и добави:

- Ценко, виж тези идиоти и ги научи как да се държат, защото излагат България.

Барев, знаейки за нашето познанство с Желю, ме покани да присъствам на вечерята заедно с д-р Моллов – бивш секретар на Демократическата партия преди забраната ѝ след 9.9.1944 г., Тончо Карабулков – редактор на списание „Бъдеще“ и Благо Славенов – “заведущ разузнаването” на БОД. Срещата стана в един ресторант, недалече от площад „Етоал“ или „Шарл дьо Гол“. Като се разпознахме (бяха минали повече от 16 години от моето бягство), се прегърнахме с бъдещия президент и на софрата ни сложиха един до друг. Трудно е да се каже, че вечерята мина безметежно. Емигрантите се нахвърлиха срещу делегацията най-вече заради участието в „кръглата маса“, на която бяха седнали заедно палачи, жертви и доносници. Обвиняваха лично Желю, че се е съгласил с датата за изборите, за които нямаха никаква готовност, и че се държаха едва ли не приятелски с шефовете на новопокръстената БКП и казионния БЗНС. Петър

Берон възрази, заявявайки, че всяка крачка по трънливия път към свободата е била придружена от тежки схватки с противника, което предизвика общ смях. На масата мълчах, защото аз не съм „зоон политикон“. От разгорещения спор бъдещият президент се обиди и когато донесоха десерта, отказа да си изяде тортата, та трябваше да го увещавам, че като „демократ“ е необходимо да свиква с различни и често нелицеприятни мнения.
След като приключихме вечерята, излязохме в прохладната парижка нощ и се упътихме към хотела им. По широкия тротоар на авеню Шанз-Елизе тръгнах заедно с Желя и му зададох един-единствен въпрос:
– Кажи ми, след изборите, независимо от резултатите, ще колаборирате ли с болшевиките?
– Никога – беше неговият отговор.
След два месеца Желю Желев щеше да бъде избран единодушно за президент (председател) с гласовете на… БКП, която имаше 252 „народни представители“ в т. нар. велико народно събрание, състоящо се от 400 дУпЕтати. В замяна той предложи за свой заместник… министъра на вътрешните работи от кабинета Луканов – генерал Атанас Семерджиев. Три месеца по-късно щяха да образуват коалиционното правителство на съдията Попов, в чието брачно ложе СДС се търкулна отново с БКП и оранжевите лакеи на 45-годишната диктатура. И за да се консумира напълно скотоложството, образуваха и общинските тричленки във всеки населен пункт – от столицата до последната паланка с представители на трите “основни парламентарни сили”.
Така, с активната помощ на Желю и неговите “седераси”, беше гарантиран мнимият... пардон „мирният преход“ от царството на гангстерите – в републиката на мошениците и крадците, който щеше да се окаже по-дълъг от Мойсеевия през пустинята, отвъд която вЕрващите в „рая небесен“ никога не ще намерят обетования Ханаан.
*
Още преди нашите протодисиденти да започнат да пристигат масово на запад, започна да ми се повръща от тях, а Ценко, следвайки “генералната линия на БОД” ги търсеше под дърво и камък и им беше отворил страниците на “Бъдеще”, подпомагаше ги и даже ме обвини веднъж, че съм имал такова враждебно отношение към тях, едва ли не от завист, че са ме... изпреварили. Всъщност имаше ли за какво да им се завижда? Типични екземпляри на соц-интелигенцията, те бяха плагиатори и кариеристи, в гражданско отношение – конформисти, а в политическо – невежи. ”Идеалите” им се свеждаха до... пазарната демокрация...

Доста от тях ми гостуваха и ядоха от моя боб и другите манджи още преди да са станали “велики депутати”. Впечатление ми правеше липсата на скрупули и достойнство, алчността им и бих казал тяхното користолюбиво безсрамие - всички, без изключение, се затичаха към “Фондацията” към която ги насочваше вездесъщия Дими Паница, за да получат от нея своите от 5 до 6 хиляди франка (според “значимостта” си).
Но щом ги виждах такива, ще ме запитате - защо ги приемах? Защото се приготовлявахме да се връщаме и исках да имам повече лични впечатления от еволюциите на “новия човек”, с който щях да се сблъскам, да чуя преценките и

реакциите му в новосъздалата се обстановка, да узная намеренията и очакванията му.
*
В летния брой на "Н.П." от юни/юли 1990 г. беше публикувана в "траурно каре" следната новина за постъпките, последвали националната конференция на анархистите, проведена в Казанлък на 19 и 20 май:
"До Фирменото отделение на Софийския градски съд е подадено заявление от Федерацията на анархистите в България" за регистриране на обществено движение, съгласно изискванията на закона, който е в сила днес, придружено от Разрешение на ГНС гр. Казанлък, Протокол на Конференцията, долната резолюция и Устава на ФАБ и един списък на стотина участници в конференцията с подписите и адресите им. Всички тези документи в препис и оригинал са в наши ръце.
Съдът им е дал среща на 25 юни.
Нямаме основания да не вярваме, че регистрацията е направена и че ***ФАБ вече е призната като юридическа личност, с всички такива права.****"*

Тоест щяхме да имаме легализирани от държавата легални анархисти, която те "теоретически" искаха да унищожат. Тренчо получи от Ганчо Дамянов приетата "РЕЗОЛЮЦИЯ" на Националната конференция на Федерацията на анархистите в България (ФАБ):

"След 45 години диктатура ФАБ е жива. Физическото и моралното унищожение на свободолюбивите сили е невъзможно. Нашата крайна цел си остава същата: изграждане на свободно общество без държава и икономика без експлоатация. Нашите основни принципи са непроменени: свобода, справедливост, нравственост. Взаимопомощта възприемаме като основен природен и обществен закон...
Реално и трезво отчитаме сегашните условия. Наясно сме, че пряка борба за реализиране на нашата крайна цел е невъзможна без включването ни в борбата за по-демократично общество. Трудният път към свободата се извървява крачка по крачка, затова ние сме солидарни с всички движения, които преследват повече свобода за отделната личност и повишаване на материалното благосъстояние на всички хора.
Във връзка със сегашната борба за демократизиране на нашето общество и излизане от икономическата и политическа криза се застъпваме:
- за ***създаване на гражданско общество****, в което свободите са гарантирани от реален граждански контрол, а не само конституционно;*
- за конкуренция на идеи и възгледи без право на монопол ***и опити за насилственото им налагане в обществото;***
- за ***истинска*** *свобода на словото и печата;*
- за ***премахване*** *на смъртното наказание, мъченията и жестокостите;*
- за свободно сдружаване на обществените сили в организации, движения, клубове, партии и пр. ***Предпочитаме*** *федеративния принцип на организиране;*
- за ***правото на легална борба*** *на трудещите се за защита на техните материални и духовни интереси, включително и правото на стачки;*

- за предоставяне собствеността на земята на общините и гарантиране на правото на тяхното население да избере формите на стопанисване, но без разпродажба и търговия;
*- **за въвеждане на данъчна система, която да ограничава държавната собственост, а да стимулира кооперативната и частната без възможност за експлоатация на чужд труд;***
*- **за социална политика, защитаваща социално слабите**, за непрекъснато справедливо регулиране на семейните доходи, за безплатно образование и медицинско обслужване;*
*- за отнемане в полза на обществено полезни фондове на **натрупани богатства от отделни хора и организации над определена граница, справедливо фиксирана;***
*- за максимално **съкращаване на бюрократичния апарат**;*
- като механизъм за ликвидиране на безработицата да се възприеме намаляването на продължителността на работния ден;
*- **за наказание, в рамките на закона, на извършителите на морални и физически репресии и техните духовни подбудители**. Независимо, че сме една от първите и най-силно репресирани организации, **ние сме против ескалация на отмъщението. Обезщетението на репресираните** трябва да се извърши от фондовете на БКП и МВР;*
*- **за намаляване** на армията и срока на военната служба с тенденция на тяхното премахване **в рамките на обединена Европа**;*
- против всякаква верска и етническа дискриминация;
- за научно образование, освободено от партийно, политическо, класово и религиозно влияние;
*- **за честна и правилна политика** по изискванията на съвременната наука.*

Конференцията избра:
Федеративен секретариат.
*Комисия **за актуализиране на платформата** на организацията.*
*Контактна група за връзка **с другите политически организации.***
Редакционна колегия.
Говорител на Федерацията.
Вестникът, който ще издава Федерацията, ще носи името "Свободна Мисъл", а книгоиздателството – "Нов свят"."

От тази буржазно-широко-социалдемократическа програмна попара ми "Стана безпощадно ясно", че **ФАБ КАТО ЦЯЛО БЕШЕ МЪРТВА**. Оставаше ни да извършим погребението на мъртвите и преброяване на живите...
***
На 10 юни 1990 СДС изгуби изборите за VII ВНС ("България беше последната източноевропейска страна, която провежда свободни избори", отбеляза агенция Ройтерс). Въпреки, че претърпя поражение в столицата и някои от големите градове, БКП, вече прекръстена на БСП, получи 53% от депутатските места или иначе казано имаше абсолютно мнозинство в Седмото Велико народно събрание. Това означаваше, че бившите "комунисти" ще образуват правителството, ще напишат новата конституция на България, ще гарантират приемствеността

между себе си, дечицата и внученцата, и същевременно ще спечелят нужното им време за замитане на следите и съхранение на имуществата за светлите си бъднини.
За опозиционно настроените, които само преди дни проведоха в София най-грандиозния митинг в българската история, този изборен резултат беше по-силен от електрошок. На 11 юни вечерта пред НДК се събират хиляди. Лидерът на СДС Желю Желев нарича предварителния резултат от първия тур на изборите **"измама".** Три дни по-късно, обаче, на пресконференция той **обявява изборите за демократични и законни, и заяви, че приема резултатите.**

Междувременно Мишо Петков дойде отново, непосредствено след изборите, за да ни информира за "тържественото откриване на ВНС" в "старата столица" - Велико Търново и разказваше въодушевено как тържествено, по смесени двойки от печелившото мнозинство и опозиционното малцинство, изкачвали стъпалата, водещи към приготвената за целта бутафорна сграда на събранието, където, съобразно традицията, най-старият депутат – земеделеца Йосиф Петров ударил звънеца и открил начеващата нова епоха.

Понеже взехме прибързано решение да спрем издаването на бюлетина "АКР", моята реакция по повод изборите бе отразена в статия, отпечатана в списанието на БОД (Българско Освободително Движение)/Ценко Барев - "БЪДЕЩЕ":

"Финита ла комедия!

Изборната комедия завърши. Завърши, но на никой не му е смешно. Само тук-таме малко партийни усмивки, но и те скоро ще се изкривят. Като у погълналите летална доза стрихнин. И има защо. Партийната върхушка извърши своята трета грешка. Фаталната. По същия начин, както в по-далечното и по-близко минало. Но не при същите условия.
*Подобно на Червенков и Живков, тя не иска да се раздели с властта и привилегиите си. За да ги задържи, тя „спечели" изборите. „Скромно", тя се задоволяваше с 45% - по един на година. Но нейните копои се престараха и сега тя разполага с 53% от гласувалите за „народното събрание". И въпреки аритметическия успех, върхушката не е радостна. Вместо да състави самостоятелно правителство и започне да прилага разработената от „експертите" й „анти-кризисна програма", **тя апелира към битата от нея опозиция за образуване на правителство на „национално спасение".** Върхушката знае по-добре от всички: задачата няма решение и „вътре в Гренада скоро ще настъпи мор". Само за вноса на петрол и газ от „великия и братски СССР" са необходими по милиард и половина долари годишно. Още толкова, не за обновяване и разширение, а за поддържане в предколапсно състояние на допотопната техника в индустрията, земеделието и услугите. Към това следва да се прибавят по два милиарда годишно за изплащане на лихвите и главниците на разпилените или скътани в чужди банки дванадесет милиардни задължения към западните финансови филантропи. Или общо, само за тези три пера, без сумите, необходими за издръжка на военната машина, полицейския апарат и половин-милионната бюрократично-партийна армия на паразитите, а народът престане да се храни, облича и диша, на съставеното, от „свободно и честно избраното народно събрание"*

*правителство на „демократическия социализъм" ще са нужни **пет милиарда долара годишно**. По днешния официален курс от 8 лева за 1 долар, еквивалентът на горната сума е **четиридесет милиарда лева**. За покритието й не стига целият „национален доход" - от всички сектори на „народното стопанство" - ако да можеше да се изнесе и продаде на външния пазар. Само че и да се изнесе, няма кой да го купи.*

*Дори и да се изключат от четиридесет и пет годишния баланс на „народната власт" другите сметки: масовия терор и грабежа, оскърбленията и унижения на които са подложени поданиците, богатствата и разкоша в който тънат ръководните партийни нерези, преторианските гвардии и колониалната експлоатация от „старшия брат" и т.н. и т.н., само горната стопанска аритметика сочи, че **часът на фалита е близък. От него ни делят още няколко месеца, най-много години, които ще бъдат изпълнени с кресчендо растящото недоволство на „социално-слабите" на които „демократично-социалистическото" правителство не може да предложи нищо, освен инфлация, мизерия, глад, безработица и обещания, в които вече никой не ще повярва.***

Защо върхушката избра стратегия, която може да удължи агонията с няколко месеца, но рискува да направи цената, която ще се плаща, много по-висока, отколкото ако бе загубила „демократическата игра" на 10 и 17 юни?

Отговорът се съдържа в двата прецедента, за които споменахме в началото и в надеждата, че времето ще обърне своя ход. Както Червенков смяташе, че Хрушчов и „хрушчовизмът" са временни явления, които могат да бъдат надживяни с лавирания, докато отново настъпи доброто старо сталинско време; както Живков казваше: „Да се наведем, другари, за да мине перестройката" и „здравите сили в КПСС" да изметат Горбачов, така днешните им приемници се надяват, че отиващата с бързи стъпки към кулминационната си точка многоизмерима криза на Империята ще изведе на сцената някой червен Наполеон, за да възстанови „реда" в метрополията и колониалните периферии, включая в самозабравилия се източно-европейски преден двор. В този „анализ" е фаталната грешка на партийните мафиоти. А неговите корени следва да се търсят в познатите рефлекси на осъдените класи, които не искат да слезнат от сцената (и софрата) и разчитат на чудеса.

Но вън от библията чудеса не стават.

*Агонията е всеобща. Тя започна в сърцето на Империята. Във висшите партийни сфери. Опитвайки се да лавират между Сцила на западната стопанска и военна мощ и Харибда на социалните и колониални проблеми у дома, горбачовци доведоха имперския кораб пред бездната на революцията. **Партията се разпада на националните си и социални съставки и заедно с нея и държавната машина**. В СССР е на път да се създаде не характерното за революционните ситуации „двувластие", а невиждано досега в историята „многовластие". Една след друга републиките обявяват своята независимост, а над всичко това все по-заплашително надвисват икономическата криза, разрухата, гладът и социалните експлозии. Общините, републиканските парламенти и партии преминават в ръцете на „десни" и „леви" противници на централната власт, а работническата класа*

на СССР се организира за предстоящата класова война с държавния капитал и неговата диктатура. Постепенно кризата парализира армията и останалите институции на репресивната машина. Всред войсковия състав се дискутират открито проблемите на страната, създават се войнишки съвети, избиват се най-ненавистните началства и младшият офицерски състав заявява, че няма да стреля срещу народа.

Всичко това ражда нервност, страхове и взаимни обвинения сред партийната върхушка, която, въпреки забраните, се е разпаднала вече на фракции, една от другя по-безсилни и по-негодни да посочат изход на екипажа на потъващия кораб на властта. Положението е толкова сериозно, че червената армия е получила заповед да изтегли термоядреното оръжие от „заплашените райони". Само че скоро това оръжие, заедно с тези, които до вчера плашеха с натискането на бутона, ще трябва да отпътуват за... луната. Социалните взривове ще се чуят в космоса и ще разтърсят света. ***Митеран, Кол, Желязната лейди и Буш разбират заплахата и затова са готови да отворят кесиите си.*** *Но и стократно по-големи да са заемите, които те могат да отпуснат на изпадналия в беда колега, резултатът не би бил по-добър от онзи, който може да се очаква след поливането на пустинята с... лейка. „От нийде няма избавление...", се пее в известната работническа песен, а властвуващите софийски кретени го очакват от Империята, която скоро ще бъде погълната от пламъците на революцията. Но, давещият се е готов да се хване и за морска анаконда...*

Властниците си отиват, но народът остава и той ще трябва да решава собствените си проблеми. За момент очите на мнозина бяха обърнати към опозицията. Но тя проигра своя шанс, ако не да реши тези проблеми (те не могат бъдат решени с парламентарни средства), то поне да открие ***перспективите за тяхното безкръвно решение****. Сега те ще се решават с революционни средства. Но злочестата българска опозиция не е година да ги приложи. Поради своя произход, състав, програми, дезорганизираност и липса на боеготовност. Това тя доказа още преди изборната кампания, в поредицата от опортюнистически отстъпки и безсмислени юридически процедури, като споровете за премахване на „член 1-ви на конституцията", „разпускането" на партийните организации в предприятията и в учрежденията, „надпартийния" характер на органите на полицейското и военно насилие, изработването на общи документи за решаване на политическата, икономическа и социална криза, в която диктатурата вкара българското общество, постигането на „национален консенсус" и съгласие да бъде „избран" бившият наследник на Живков - Петър Младенов за Президент (Председател) на републиката, споразуменията за „мирен преход", „нежни революции" и т.н. и т.н.*

Наред с това, народът стана свидетел на странни зрелища, чиито режисьори засега все още остават в анонимност. Той видя попове, които говорят за свобода на съвестта, синдикални деятели, които се чувствуват удобно в компанията на изтърсака на кобургите, "независими" журналисти, които дават думата на стария наемен убиец на двореца - Ванче Михайлов, разкаяни партийци, които оплакаха костите на палачите от стария режим на „безпартийния фашизъм", вчерашни пачаври на болшевишката диктатура, превърнати в национални героини, галени сътрудници на научни и

не чак до там институции, станали вождове на същата тая опозиция, марксисти, които се пречистяват в църквата и целуват ръката на своя агент — негово „светейшество" патриката Максим и дори един социал-демократически паталогоанатом, който за случая повярва в Бога...
От този пъстър политически карнавал би било идиотизъм да се очаква не решение, но дори поставяне на истинските, жизнено-важни за народа въпроси.
Тяхното решение се нуждае от радикални мерки и „ екстремистки" действия, които трябва да започнат с разформироването на ДС, на милицията и армията. С конфискуване на движимите и недвижими имущества на номенклатурата и преразпределение на националния доход, с уволнението на всички синекури и паразити и включването им в производството, с анулирането на всички заеми, отпуснати от банкерите и държавните и международни финансови институции на диктаторския режим. Но, би било наивност, по-лоша от идиотизъм, да се очакват такива мерки за народното спасение от властта, която не може да съществува нито ден без институции, експлоатация, привилегии и чужди „помощи". Не са те по волята и по вкуса на различните неформални и формални групи и партии на опозицията, ***още по-малко на подготвяните комбинации и коалиции***.
На народа трябва да се каже, че му предстои дълъг и труден път, че никой, освен самият той, със своите революционни обществени и синдикални организации, не може да го изведе от катастрофата*. Но тези, които ще му кажат това и ще го водят в бой и труд* ***трябва да бъдат апостоли, готови да дадат пример със собствената си саможертва. На други вече народът няма да повярва. Прекалено дълго го лъгаха.***
И така, народе, комедията свърши! Организирай се и се готви за борба! ИДВА ТВОЕТО ВРЕМЕ!

„Бъдеще", бр. 168, юни 1990 г."

(**N.B.-2016 г**.: Ти ли народе ни криво разбра или ние ти се криво "молихме"?)

В същото време в уводна статия на цитирания вече юнско/юлски брой на Н.П. (Църковен вестник) от 1990 г., Георги Хаджиев информира, ориентира и анализира "анално" и задълбочено

"СВОБОДИТЕ ИЗБОРИ, В КОИТО ВСИЧКИ ЗАГУБИХА

Първи загубиха онези, които вярваха, че "свободни избори" са възможни в страна, където и "турчин не е така клал" и където "Илия се е облякъл в тия".
Загуби главно народът, който си остава под същата власт с нова всестранна мизерия и с подновен и разширен глад, който го очаква.
Загубиха заслепените от почти инстинктивна жажда за властнически постове хора от политическата опозиция, забравили бързо дори собствените си страдания от един режим, чието съществуване оформят, като приемат неговите закони и разпоредби за фабрикуване чрез маскарад "ново Народно" събрание.
Загубиха дори /тия от/ преименуваната Партия и политико-сладникавото й правителство, затуй точно, че... спечелиха изборите в дълбоката и задушена

от тъмнина провинция (но със загуба в градовете). Да, те загубиха, защото сега ще се лишат от постната западна зоб(?). И късно е вече да преживят собствената си изненада от консумирания мухлясъл фураж(?) на многоликата си репресивна власт...
Загубихме дори и ние, Анархистите, защото бяхме лишени от възможността да кажем на наивниците много поуки от историята на "свободните" избри не само у нас, но и в тъй наречения "свободен свят".
***Не загубиха само протежетата на българския "Деголизъм"(?) тъй наречени "пие ноар" (черни стъпала), на които са "осигурени" 18 месеца да уредят аферите си и да се оттеглят благополучно от българския "Алжир"(?)** и да продължат мизерното си морално съществуване някъде в чужбина, където ще доядат ограбеното от народа."*
(**N.B.**: Както казват французите: n'importe quoi...)

Но, както беше писано, въпреки "абсолютната победа", новият-стар министър-председател Андрей Карлович Луканов настояваше да се образува коалиционно правителство "на националното спасение". В СДС се двоумяха, по-голямата част от ръководителите му бяха склонни да приемат офертата, а някои от тях, както разбрах по-късно, са участвали тайно в "надпартийното шарено политбюро". Но, протестиращата по улиците и площадите публика, макар и с мизерните методи и средства на "съпротива", успя да осуети временно готвеният "исторически компромис".
През лятото на година първа на българската "нежна революция" епицентър на политическите сътресения бяха станали площадите и улицата. Студентите започнаха окупационна стачка с две искания: ревизия на изборните резултати и оставка на председателя на Комитета за телевизия Павел Писарев заради телевизионни "затъмнения" и лъжи. На 20 юни те добавиха ново искане в Декларацията на Студентския стачен комитет, във връзка с прословутата касета на магнетофона на Евгени Михайлов, уловила думите: "Най-добре е да дойдат танковете!", за които президент-председателят, известен повече като "Пешо Дамаджаната", твърдял, че на 14 декември 1989 г. бил изрекъл не "танковете", а "Станко" (Станко Тодоров – председателят на последното живково "Народно събрание", избрано с 99,99 % от гласовете на соц-електората).
Последваха "верижни гладни стачки", митинги и др. циркови номера. В знак на протест, различни активисти на парламентарната и най-вече извънпарламентарна опозиция опънаха първите палатки на площада пред партийния дом, с които се образува така наречения Град на истината. На 6 юли Петър Младенов подаде оставката си. Докато в парламента се разиграваше комедията с няколкото тура за избор на главозамаялия се д-р Дертлиев за овакантения пост, към средата на месец юли на жълтите павета пред БНБ, мавзолея и сградата на днешното президентство палатките бяха вече 160, а "зад кулисите" или по-точно, зад гърба на доктора, в апартамент на булевард "Патриарх Евтими" и улица "Г. С. Раковски", предоставен от неговия "другар", заместник и наш чест гостенин - Мишо Петков, както се разбра по-късно, "заговорниците" обсъждали новата, "консенсусна" и по-приемлива оферта за президентска кандидатура – тази на другия доктор – "философът" Желю Желев. И до днес няма официален отговор на въпроса – кога, как и защо е станала спогодбата с БСП, но Тафров си беше

извадил визитната картичка "Външнополитически съветник на Президента" два месеца преди изборите!

През това време в "Наш път" продължиха да се отпечатват редовно кръчмарски "анализи" на извършващите се процеси на Изток. В цитирания многократно предваканционен летен брой за месеците юни/юли, на последната страница под заглавие

ДИПЛОМАЦИЯ, ПОЛИТИКА, КОМБИНАЦИИ, МИСТЕРИИ, ДЕЗОРИЕНТАЦИЯ /ДА ГИ РАЗБИРА КОЙ КАКТО МОЖЕ!/

Г.Х. пишеше: *"Преди 6 години израстна нова фигура на съветския хоризонт – Михаил ГОРБАЧОВ и се роди новата политика на "ПЕРЕСТРОЙКА И ГЛАСНОСТ". Последваха земетресения в страните от социалистическия лагер, паднаха като картонени кули режими и партии, съборихa се стени. Дойдоха срещи на високо равнище и се зарегистрираха нови споразумения /за сега още секретни/, които след Ялта прославиха Малта.* (NB: На 2 и 3 декември 1989 г.) *След тях, промените в Полша, Унгария, Чехословакия и Източна Германия, в последната приключила с обединението й със Западна Германия, не бяха случайни явления. Стана дори "революция" в Румъния с бързо ликвидиране на Чаушеску, приключила с установяване на ново Правителство от същия стил, утвърдено със "свободни избори". Прочее, тези избори всъщност не бяха само за утвърждаване на "демокрацията", но избор каква ще бъде Молдавия – румънска или съветска. Чаушеску бе не само диктатор, но и националист и искаше Румъния да си възвърне Молдавия. Тъкмо за това той бе бързо ликвидиран от "революцията", инсценирана от генерали, верни на Горбачовия СССР. Опозицията загуби изборите не само защото беше против "революционното" правителство, но защото, макар и враждебна на Чаушеску и участвала в "революцията", беше също за румънска Молдавия.*

"Перестройката", макар и с "гласност", тъпчеше на място и се занимаваше само с разни неясни ходове и комбинации /"реформатори" и "консерватори"/ и след толкова години стигна само до вратите на 28 конгрес, без още да е решено ще се отворят ли те на 2 юли или ще се отложи това "голямо" събитие за по-късно. А с това остават още неразрешени проблеми за самоопределение на националностите в съветската кошара, което "по принцип" се признава. Големите западни демокрации, горещо ратуващи за самоопределение, остават не много словоохотливи за тези проблеми в СССР. Само САЩ, с половин уста, продумва, че ще подкрепи протежето си Горбачов, когато се приеме от СССР новото икономическо устройство с пазарност. Така се осигурява на големия реформатор вътрешната му победа. А така всички чакат. Чакаме дори и ние, ***с известна нелогическа идейност и раздвоеност.*** *Понеже* ***приехме благоприятно ролята на Горбачов*** *("Горби"), като ликвидатор на болшевизма, с което не сме се излъгали, изхождайки от този наш интерес,* ***като проклети врагове на болшевизма и като деца на майка България 45 години понасяла неговата диктатура, станахме почти приятели на Горбачов и чакаме, чакаме, почти готови да извикаме: "Да живей, да живей!"****, забравяйки на пръв поглед другите проблеми, на другите…*

Затуй ще се наложи да се върнем пак на тази тема."

(NB: Наистина, “Да го разбира, кой както може”...)
В една епоха на най-взривоопасната, бифуркационна, революционна ситуация в света през втората половина на XX-ти век, редакторът на “НП” запълваше регулярно и все така упорито своите страници до последния брой на вестника от 1991 г. с подобна плява и с още по-задълбочени анални “информационни и ориентировачни анализи”.
*
От родината продължаваха да пристигат опозиционери, вече в качеството си на дУпЕтати от ВНС. Чухме се по телефона с моя приятел и съзатворник Иван Неврокопски или “Иванич”, който беше на посещение в Лондон с наша парламентарна делегация. Оплака се, че Берон, който ги водил, командва и се държи с тях като чорбаджия. Поитах го защо му позволяват, а той отговори, че докато сме се търкаляли в затворите, а после в изнурителен труд, тия са станали учени, ст.н.с., “доктори”, научили езици и маниери и сега имат преимущества и чувство за превъзходство. Не го разбирах, но не ровех. Интересуваше се кога ще се прибираме в родината. Обясних му проблема с присъдите и амнистирането им. Каза, че щом се завърне, веднага ще провери. Бил приятел с главния прокурор Мръчков и с вътрешния министър Семерджиев и щял да поиска “да ме пуснат в компютъра”, за да видят “статута” ми. Казах си “приятелите ти да имах”.
Явно за изтеклите 17 години много неща се бяха променили, което не слагахме в сметките или винаги си е било така, но не сме се вглеждали достатъчно внимателно във физиономиите на тези, с които сме другарували.
Мишо Петков също казваше, че ни е проверявал с Ценко за “разработки” на ДС и за съдимост. От двете места му отговорили, че сме “чисти, като изворна вода”. Тогава за пръв път чух тая отвратителна дума “разработване”.
*
По хора или с пощата, изпращах на мнозина екземпляри от моята нихилистична “Анти-история”. Някои се получаваха, но повечето се “губеха”. “Радикалната демократка” Елка Константинова получи първия и последен том, посредством своя пратеница и нейна колежка от Института по литература и български език – внучката на Георги Бакалов, която ми разказа за проявите й в новото амплуа на политик и “публична жена”. По нея Елка ми изпрати пощенска картичка, в която се оплакваше от д-р Дертлиев, който бил... комунист. Разбрах, че в СДС вече се оформят лагерите и се очертават пукнатините на бъдещите разцепления на “десница” и “левица” (пропусках “центъра”). Беше ми малко трудно да си я представя в тази й нова роля, след като си спомнях за честите ни взаимни гостувания преди развода им с Георги Василев. Тя готвеше добре, странеше от политическите спорове и често тананикаше: *“Аз съм кукла на конци-и-и... / Там в сребърните клони звездичка гори, / искам с теб да си играем, / за малко седни-и-и...”*
След време получих друга картичка, в която тя ми пишеше: *“Гого, ти знаеш ли, че твоята история е по-хубава от Генчевата.”* (Вече бях получил и прочел двете “хумористични истории на България” на Райко Алексиев от “преди 9-ти” и на Николай Генчев – “след”. Бяха леки гаргари, без особена дълбочина и с евтин и не винаги сполучлив хумор. Отговорих й с присъщата ми скромност:
“Елке, знаех, че политиката за тебе е тера инкогнита, но сега се убеждавам и в литературнокритическото и естетическото ти невежество: Да ме

съпоставяш с Николай Генчев, е все едно да сравняваш Бетовен с... Лили Иванова."

Не получих отговор, но когато се завърнахме, бях посрещнат радушно от нея и от 38-те й "гладуващи колеги", които бяха обявили полугладна стачка в знак на протест срещу приемането на новата конституция, за което ще стане дума в последната част от спомените ми.

*

Възстановихме телефонните и писмени връзки с мнозина, които не бяха на сцената. Сред тях - на едно от първите места – с моя съпроцесник и приятел от ученическите години, от затвора и след него Петър Пеев, който след моето бягство беше интерниран и прекара нови три години на остров Белене. Той ми изпрати руското издание на излизащия на няколко езика в-к "СОФИЙСКИЕ НОВОСТИ" с едно негово интервю, озаглавено "Българският вариант на АТЕНТАТА СРЕЩУ СТАЛИН". Историята с бомбения акт беше превърната във фарс и гавра със смелостта на някогашните млади момчета от далечната 1953 год. Това писание беше мостра на новопридобитата свобода на словото, но по-силно впечатление правеше калташката интерпретация на "пора" Пеев. Някога той се гордееше със своето участие в нашия процес, макар то да беше "виртуално", а сега творението му приличаше на смрадлива полицейска справка и излъчваше озлобление. Нещо, което не исках да допусна, беше станало с моя близък приятел и затова реших да отложа изясняването за когато се завърна. Отправих само едно писмо до редактора на въпросния парцал – Обретенов с искане да се възползвам от правото си на отговор. Напразно – жълтата преса с нейните лайнометии и говнояди се финансираше от старата "нова класа" със строго определена цел – цапането, компрометирането и превръщането на враговете й в карикатури, дори когато бяха отдалечени на хиляди километри. Вземаха се превантивни мерки по всички възможни линии, без подбор на средствата.

Същевременно се правеше всичко, за да се забави връщането ни, ако не може да се възпрепятства. С писма и телефонни обаждания ни се внушаваше, че в България можем да бъдем убити от "безотговорни фактори" и че срещу подобна евентуалност никой няма да може да ни защити. Освен хора на официалната власт и нейната опозиция, в това направление особено усърдие проявяваха някогашни приятели, близки и родини. Сред тях – бившия съпруг на Елка Константинова, атомен физик и "добър" наш приятел проф. Георги Василев, д-р Георги Генов – съзатворник, брат ми и още половин дузина доброжелатели. Вземайки под внимание, че всички те, както се разбра по-късно, са изпълнявали полицейски поръчки, е ясно, че ръководещите ги копои са се страхували от завръщането ни преди да са се окопитили и преодоляли ступора на бушуващата криза. Друг е въпросът колко основателен е бил страха им, но нали казват, че "очите му са големи".

*

След Дертлиевата вертележка в пет тура, на 1 август 1990 г. Желю Желев бе избран единодушно и най-вече с гласовете на "социалистите" за председател (президент) на все още законно съществуващата НРБ (нова конституция не бе приемана). От своя страна, той предложи за вицепрезидент генерал Атанас Семерджиев - министър на вътрешните работи във втория кабинет на Луканов, с

което се сложи началото на открития колаборационизъм между властта и нейната сянка -"опозицията".
Може би си заслужава да се напомнят някои нейни "виждания" и проблеми от "епохата". Д-р Желев например, считаше, че реституцията на земята ще реши главните проблеми на народа. Понеже той беше предимно селски – състоящ се от бивши дребни собственици на по петдесетина декари средно, то всички те, като си плучат своите ниви "в реални граници", ще се превърнат в... милионери. Какво по-добро решение от това – един народ от милионери. А в средите на ръководните кадри на СДС се разискваше сериозно въпросът: Кой модел да изберем за България – шведския или швейцарския?
Приблизително на същите позиции, относно "връщането на земята в реални граници", беше застанала и земеделската емиграция, независимо от това дали се числеше към остатъка на БНК или към БОД. Тя бе и си остана безмозъчен привърженик на "принципа на свещенната и неприкосновенна частна собственост".
Много скоро обаче – на 26 август - маниловските мечти бяха помрачени или по-скоро осветени от пламъците на партийния дом. Слушах по радиото "на живо" случващото се на площада, където се струпваше значителна тълпа. Тя искаше веднага "да бъде свалена звездата от кубето", а някакво момче – Пламен Симов - заплашваше, че ако това не бъде сторено ще се самозапали. "Синдикалистът" Константин Тренчев предупреди, че сградата ще бъде щурмувана, ако не се изпълни волята на народа и завърши речта си с възгласа:"Да живее цар Симеон!" Малко след това, млади хора нахлуват в партийния дом и започват палежи и изхвърляне на архиви през прозорците. Настъпва хаос. Желю отсъства, май е на почивка в Евксиноград, и с управление на кризата до завръщането му се е заел неговият заместник – вице-президента Атанас Семерджиев. Асистират му "видни политици и общественици" от всички цветове, които са дошли да предотвратят разрастването на пожара към другите центрове на властта и провинцията и евентуалната "гражданска война".
В раазгара на пожара, заместник-председателят на демократическата партия Стефан Савов заявява:
"- Това не е демократично, то не ни прави чест! Разберете, ние ще победим по демократичен път." – отговарят му с освиркванията и викове *"Смърт на БКП!"*
Димитър Луджев свидетелства, че *"пожарникарите бездействат, милицията буквално се разпада. Няма никаква охрана. Тя се дръпна на всички посоки".*
Воденото с години разследване на този акт е прекратено поради... изтичане на давност, като следствието не се произнася категорично кой стои зад палежа. По-интересно е, че независимо от взаимните обвинения, между власт, "органи" и опозиция цари завидно единодушие. Всички са на мнение, че възможно най-скоро трябва да се сложи край на "вандалщината", а след това да се открият и накажат "виновниците и провокаторите". Всички са се събрали в сградата на МВР, Желю се е завърнал скоропостижно и ръководи "търсенето на решение с всички средства, изключая стрелбата".
В нощта след пожара, решението е намерено: в ранното утро на 27-и, при одобрението на "основните политически сили", милицията разваля брутално средището на "извънпарламентарната опозиция" - "Града на истината". Така е предотвратен още един бутафорен, може би последен бунт. Дали това е

предумисъл, провокация или излязлата из под контрол спонтанна "злоба на роба и нейния гняв, пурпурен величав" – е без значение. **Важното е, че страхът разтърси всички, включая и нашите анархисти.** Всички те, заедно със "секретариата на ФАБ", побързаха да се "разграничат от екстремистите" и да поискат най-строги наказания на "провокаторите". И тази страница от "славната ни история" завърши по нашенски - вместо да бъде "разрушена Бастилията", за спомен от "атаката" остана малко пепел и дим, с опушени в чернилка прозорци на долните два етажа на партийния дом и по някое кристалче от огромните му полюлеи...

*

Скоро след тези събития, в Германия пристигна секретарът на възстановената през декември миналата 1989 г. Демократическа Партия - Борис Кюркчиев. Той беше приятел и партай-геносе на д-р Моллов – нейн последен секретар "след 9-ти" и настоящ заместник-председател на БОД. Беше уговорена среща в Шпайер, на която Ценко ме покани. По същото време Илия Троянов ми съобщи, че леля му и бившата ми съпруга Климентина Иванова е пристигнала от БГ и предлага да се видим в Мюнхен. След последната ни среща през 1985 г. в Залцбург, не изгарях от желание да се срещаме, но надделя желанието ми да получа информация от първа ръка за опозиционерите от Института по български език и литература, станал развъдник на публични жени и мъже. Сред тях бяха Блага и мъжа й Йордан Василев, Елка Константинова, дебелия Сашо, Мишо Неделчев и др. Затова взех билет за влака с маршрут Париж – Шпайер – Мюнхен – Париж и съобщих на Илия часа на пристигането ми. За Германия отпътувахме заедно с Ценко и другите "освободителни борци" за средището им в град Шпайер – на юг от Манхайм, разположен на реката Рейн в ГФР. Обикновено там се провеждаха конгресите, конференциите и срещите на ръководството на БОД, на повечето от които съм присъствал. Абсолютното мнозинство, да не кажа 99 % от членовете бяха земеделци. Сред тях имах много лични приятели, срещите и разговорите с които бяха радушни. Още по-желани бяха обедите ни от боб със свинско в градината, която бяха създали върху къс крайградска земя.

Този път обаче, срещата с Борис Кюркчиев се състоя на терасата в дома на един от местните активисти на БОД. Кюркчиев - 83-годишен, завършил право, но лишен от правото да адвокатства, беше опознал и живота на работническата класа и много не се отличаваше от познатите ми провинциални дружбашки деятели. С Моллов, с когото бяха почти връстници, се знаеха от младите "партизански години" и им беше драго да се видят след цяла вечност. Знаех, че бай Борис е възприел без възражение линията на "признаване на реалностите", изричайки по повод признаването от опозицията на юнската "изборна победа" на БКП "крилатите думи": *"Откакто съм в политиката, за пръв път не са ме били на избори, как няма да ги признаем."*

Разказите и оценките му за станалото и ставащото в "родината", като изключим някои топли клюки и интриги "от кухнята на СДС", не съдържаха никаква нова и неочаквана информация. Кюркчиев беше привърженик на съюза с БЗНС - имаше "ОФ-уклони" от непосредствените следдеветосептемврийски дни на 1944 г., от които го беше излекувала "ръководната роля" на БКП. Сега беше "желевист", което предизвика схватки на софрата по повод конформизма на вожда на СДС, в които взех участие, заемайки възможно най-непримиримата позиция. Нечувал отдавна подобни бунтовни слова, особено след като Моллов го въведе в моето

“демократическо родословие” (по линия на дядо ми Георги и брат му – Славе Константинов, който беше сват с Малинов и някогашен финансов стълб на партията им), бай Борис ми предложи да ме води със себе си в България, за да му стана първи заместник и фактически ръководител на демократическата партия, предвид преклонната му възраст. Казах му, че от мене демократ не става, но това не го отказа да ми окачи “за спомен” кръглата партийна значка с буква “D” върху лилав фон с пожелание, когато “поумнея” да му се обадя, за да оглавя дядовата ми партия. Така, за малко, щях да взема службата на “отецпаисиевеца” от народняшко потекло Стефан Савов и “да вляна в историята”...

След като се сбогувах с Кюркчиев, с когото си обещахме до скоро виждане в България, аз потеглих с влака на югоизток. На мюнхенската гара ме очакваха Илия с бившата ми съпруга и негова леля. По традиция се отбихме в една бирария, за да утолим жаждата си с по халба мюнхенска бира, след което с такси стигнахме до апартамента на родителите му, които бяха на гурбет в Кения. Племенникът се беше постарал и приготвил вечеря. Седнахме и Климентина заразказва възторжено за победата, която свободолюбивите сили щяли да удържат на следващите избори в родината. Когато си спомняше за “нощните бдения на мълчаливото мнозинство”, откликнало на апелите на поп Христо Събев тя трепереше от вълнение. (Поп “Фори светулката” беше стар познат от далечните времена, когато през 1970 г. “организираше своя Неокоминтерн” в София с чуждестранните студенти). На бъдещия площад “Батемберг” всички били със свещи в ръце и с лица, обърнати към Партийния дом, изпълнени с решимост и понасящи стоически студа на февруарските нощи. Не се чувала нито дума, само попът от време на време произнасял “анатема”, а те гледали обвинително “Бастилията”. Представяйки си сценката трудно сдържах смеха си. За да не прекъсна “свиждането” ни, насочих разговора към Елка и колегите й. Интересуваха ме разбиранията им и историята на тяхното опозиционерство. Всички били влезли още “по времето на Живков” в създадения по инициатива на Желю през ноември 1988 г. “Клуб за подкрепа на гласността и преустройството в България”. Попитах я и тя ли е от съоснователите? Климентина каза, че тогава Блага и Елка я посъветвали да не влиза, защото е по-уязвима, тъй като е била интернирана. Било решено също и студенти да не се приемат, тъй като можело да ги изключат от университета или най-малкото да изтърват учебната година. Изобщо, на преден план били излезли партийни дисиденти и интелектуалци с известност и в чужбина, което им служило като щит срещу репресиите на ДС. Със същата цел и за камуфлаж, “истинските опозиционери” декларирали своята подкрепа на Горбачов. Не я прекъсвах, нито я попитах защо им е било нужно да се маскират - знаели ли са, че ще се стигне до замяна на диктатурата с демокрация по западен образец? Единствено Елка - продължи бившата ми половинка - имала куража да я посети по време на изселването й в Дулово, докато другите се изпокрили, като мишки.

- Е, ако не друго – вметнах - бракът ни легитимира твоята опозиционност.

Реакцията й, с тон на леко възмущение от намека ми, беше светкавична:

- Аз не бях наказана заради теб, а за това, че съм разпространявала книгите на Солженицин и друга, забранена дисидентска литература.

Виждах, че се изживява, като “активна боркиня срещу комунизма”, изградила е своя нова героична биография, забравяйки страховете си от моите писма и телефонирания, отказът да поддържаме каквато и да е връзка, развода и новия й

брак, обвинителното писмо, което ми беше изпратила от Солун в 1979 г., както и поетото обещание никога и по никакъв начин да не установява контакти с бившия си съпруг, паталогичния страх в Залцбург да не би агентите на ДС да я видят с мене и т.н., и т.н., затова си замълчах.

Силно политизирана, със самочувствие на учен и борец, тя говореше уверено и с компетентност. Без сянка от колебание, припотвърди спечелването на бъдещите избори и че СДС ще започне да осъществява предизборната си програма, която ще преобрази и възроди страната. Попитах я не им ли стигат два възродителни процеса. Запита – защо два? Напомних за "разпомачването" и тя каза, че като изключим убийствата, одобрява първият, защото помаците насилствено приели исляма и било редно да се завърнат в лоното на "майка България и на родната ни църква". Очевидно и патриотарската тема трябваше да се избягва. Климентина заяви, че не е патриотарка и добави с гордост, че счита себе си за истинска българска патриотка.

С Блага Димитрова ме беше запознавала тя. Заедно с мъжа й – значително по-младия от нея литературен сътрудник Йордан Василев - работеха във въпросния литературен институт. Освен, че беше нашумяла с романа "Лице", инкриминиран дявол знае защо от "народната власт", Блага беше известна с посредствените си стихове, сред които имаше и такива за "бащата на прогресивното човечество", чийто паметник бяхме издинамитили преди да хвърли топа в началото на 1953 г. След това тя беше посещавала северен Виетнам в знак на солидарност с борбата срещу американския империализъм, от където бе осиновила едно виетнамско момиче. После се прояви с полудисидентството си, чрез интервю във френското списание *Les Nouvelles littéraires* през 1977 г., от което след полуприкритите заплахи на живков, се отказа, защото било... "грубо изопачено" от французите. Накрая, преди "да изгрее зората на свободата", с нея се видяхме в края на май през миналата 1989 г. по време на дисидентската конференция по "човешките измерения" в Париж. Сега тя беше се превърнала в Иконата на демокрацията и "българка № 1", която пишеше есета, като това за Дертлията - Ессе Номо. Можах да я опозная по-отблизо, след завръщането ми, когато тя стана вице-президентка на Желю, а Клименина – нейн "съветник по социалните въпроси".

В момента на мюнхенската ни среща, Климентина беше нейн "фен" и не даваше да се издума дума срещу българското дисидентство и лично срещу поетесата – отношенията им бяха от типа халваджия за бозаджия – Блага написа спомен за своята приятелка – жена героиня, която беше интернирана за съпротива срещу диктатурата. (За подробности отправям читателя към главите "През това време в домашната крепост" от том I-ви на Емигрантските спомени.) Илия, който вече се беше връщал свободно в татковината си след 1989 г., разказваше с ирония за смешните и безпомощни политически изяви на лелята и нейното приятелско семейство, и ми показваше последната стихосбирка на голямата поетеса за домашната й котка.

Прецених, че е излишно да се впускам в обсъждане на поземлената реформа, на проблемите в индустрията и на приватизацията й, още по-малко тези за свободата, равенството, братството и въоръжаването на народа... Само й казах, че вместо промяна, с помощта на СДС се подготвя подмяна на номенклатурните бащи и деди с техните дечица и внученца. Не схващайки какво искам да й кажа, тя отговори, че точно затова, щяла да се запише при екстремистите от "Подкрепа".

Последното вече ми дойде в повече и рекох:
- Да си лягаме, че стана късно. Трябва да поспя малко, утре съм пътник.
- Няма ли да останеш малко повече? Има толкова много неща, за които да си поговорим...
- Чака ме и друга работа, после нали си казахме най-важното – всичко е ясно.
- Няма ли да си идваш в България.
- Казаха, че трябва да почакам да ми отменят смъртната присъда. Щяло да има амнистия...
- Че каква смъртна присъда? Защо? Аз зная, че са те осъдили на пет години за бягството през границата.
- А бе, и аз съм изненадан, какво толкова съм направил, но такива са сведенията от родината. Имало нота до Франция от българското външно министерство, с искане за екстрадирането ми като терорист. Хайде, лека нощ, че път ме чака.
Легнах на миндера в кухнята и прехвърлях през ума си глупавия и скачащ от тема на тема, объркан среднощен разговор. Бившата ми жена беше неузнаваема -станала е важна и надута дисидентска гъска, разбираща и знаеща всичко – от патриарх Евтими до икономическите реформи, стратегията и международното положение - с която трудно може да се разговаря на политически теми. Пъзелът се попълни с още една сглобка, но струваше ли си да бия път до Мюнхен, след като познавах вече "до болка" родния политически пейзаж...
На сутринта, сбогувайки се, й предадох един екземпляр от втората ми статия "Престъпление и възмездие", която да предаде на Евгения Иванова. Тя, както споменах, не видя бял сят...
*
Месец по-късно, в Париж пристигна и "самия гусин Савов". За визитата му ме информира д-р Моллов и ме покани да присъствам на срещата им, която се състоя в "гюмето" на улица "Брюнел". Бях посъветвал доктора повече да го изслушва и по-малко да глаголства, като на подходящите места в разговора, поставя уместните въпроси.
Савов беше среден на ръст, широкоплещест с интересна глава на мелез между интелектуалец и арматурист. След представянията той заразказва собственото си битие на страдалец и за рода си, като повече говореше за дядо си Стефанаки Савов – един от малцината, ако не единствения отсам Дунава, присъединил се към Ботевата чета. Държеше се скромно и чинопочитателно към "историческия шеф" на сегашната му партия. Нямаше и помен от по-сетнешния надут пуяк, в какъвто се превърна, след като го направиха председател на 36-тото "народно събрание". Моллов прекъсна савовите словоизлияния, като каза, че се знае с баща му Димитър Савов – министър на финансите в кабинета на Багрянов, съден от "народния съд" и завършил живота си в концлагера на Белене. В словесния обмен докторът вмъкна, че съм от демократическо потекло, комуто Кюркчиев е предложил поста първи заместник. Савов замига тревожно, но аз побързах да го успокоя, като казах, че съм анархист, който няма никакви намерения да сменя "идентичността" си. Разговорът се върна в руслото на злободневната политика и аз го запитах как вижда перспективите пред останалия в опозиция СДС. Отговорът беше, че борбата няма да е лека, но изборната победа на БКП, която ще натрупа още по-голямо недоволство у народа, е пирова. Следващите избори неизбежно ще бъдат спечелени от коалицията на 16-те опозиционни партии и тогава всичко ще дойде на мястото си. Вместо да задълбочи начеващата

дискусия, д-р Моллов, притъпи остротата на въпросите си и попита какви са намеренията на СДС относно национализираните имоти, фабрики, банки и т.н. Савов отговори, че в Координационния Съвет няма единодушие по въпроса, но той смята, че ще надделее идеята за реституиране на имуществата, като ролята на таран ще изиграе връщането на земята на селяните, след което ще последват допълнения и изменения на закона за реституцията, с оглед "възстановяване на справедливостта" и статуквото от преди 9-ти септември.
И така, вместо да се експроприира колективната собственост на номенклатурата, нейната опозиция искаше реституция на собствеността на бившата буржоазия, с което щеше да се легализира и "грабежа на века", тоест превръщането на държавната собственост в групова и индивидуална на номенклатурчиците или на нейните подставени лица. Собствеността на някогашните селяни нямаше никаква стойност. Тя щеше да се превърне в данъчно бреме за "реститутките", след което – изкупена на безценица от "новата" поземлена червена буржоазия, извършила успешно и безпрепятствено, с помощта на опозиционерите, същата операция във финансите, производството и търговията.
Реакционността, класовият егоизъм и късогледството на подобна политика бяха фрапиращи, но по-нататъшния спор със Савов и Моллов ми се струваше напълно излишен. Голямата опасност от нея произтичаше от ангажирането на бившите селяни, станали вече граждани, в реституционни процедури и заравяне на главите им в някогашните купчини тор, докато, освободена от концентрацията на народното недоволство и от натиска на улицата, държавнокапиталистическа номенклатура щеше да разполага с цялото необходимо време за своето "преустройство". Имайки властта, господстващите позиции във всички сфери на живота, средствата и лостовете, тя щеше да трансформира държавно-капиталистическата собственост в своя частна, а "Свободният свят" щеше лесно да се споразумее с новите капиталисти, гарантирайки богатствата и властта им над "туземците", срещу послушание и безпрекословно подчинение на имперските си и стратегически интереси. Меришеше на загоряло, но беше напълно безмислено тези последици от замисления НЕП да бъдат обсъждани със старите буржоа...
С Моллов щяхме да се срещнем след две години в "родината", където той се върна за малко, за да оформи след реституцията нотариалния акт на дядовата си и бащина триетажна къща на площада срещу "народното събрание", с помощта на "гусин" Савов, който за кратко го председателстваше.
*
От "вътрешните събития" отбелязвам новата крупна победа на бай Г.Балкански с неговите "сътрудници" - Дочоулу и Гочоулу: в октомврийския брой на "НАШ ПЪТ" от 1990 г. те бяха публикували **"Писмо"** от месец септември с. г. от името на "ФЕДЕРАЦИЯТА НА АНАРХИСТИТЕ в БГ". То бе адресирано до ИФА, в превод на френски език и снабдено с имената и подписите на петорка, от която познавах и бях близък приятел (поне така мисля) само с Христо Колев Йорданов от село Балван във Великотърновския окръг. Задочно се знаех и с последния от подписалите го - Стоян Иванов Цолов от София – "наш" капитулант, потърсил признание от диктатурата за участието си в испанската гражданска война и получил званието "активен борец против фашизма и капитализма", заедно с полагащите се в добавка 30 сребърника (лева) към пенсията. Другите трима бяха Александър Методиев Наков от Перник, Христо Колев Велинов от Карлово и

Желязко Петков от Копривщица, които знаех само по име. Всъщност, инициатор за написването на този "забележителен документ" беше отново старият мерзавец и "отговорен редактор" на "Н.П." Георги Хаджиев-"Балкански", който бе снабдил писмото и неговия български "оригинал" с любимия му надслов "ВНИМАНИЕ, ВНИМАНИЕ, ВНИМАНИЕ!!!". (Писмото и превода на френски бяха направени в Париж с IBM-машината, която купихме навремето, когато сменихме формата на "Н.П.", с оглед улесняване нелегалното му изпращане в България, с което тогава Ганю "Балкански" беше принуден да се съгласи.)
Следва "побългареният" му текст:

"Във връзка с обявяването, представянето и действията в чужбина на българска група, наричаща се "ЗАДГРАНИЧНА ОРГАНИЗАЦИЯ НА ФАКБ (ФЕДЕРАЦИЯ НА АНАРХОКОМУНИСТИТЕ В БЪЛГАРИЯ"), която издава списанията "Анархо-комунистическа революция" и "Анархист", Федерацията на анархистите в България, продължител на дейността на Федерацията на анархокомунистите в България, ***намира за необходимо да заяви следното****:*
1. ФАБ (преди ФАКБ) няма и не е имала своя задгранична организация с горепосоченото име.
2. ФАБ не е упълномощавала никого да я представлява в Чужбина. Тя е поддържала и поддържа връзки единствено със СББЧ (Съюза на българските безвластници в чужбина), чието месечно издание е "Наш Път".
3. Всяка група и дейност в чужбина, както и разпространяваните техни издания не ангажират нито пряко, нито косвено ФАБ (ФАКБ).
4. ФАБ (ФАКБ) ще счита за провокация ангажирането на нейното име от лица, групи и техните издания, без те да са упълномощени от ФАБ (ФАКБ)."

Следват подписите на петорката

Този текст, макар префабрикуван и изнуден от Г.Х., предизвика възмущението на членовете на Парижката организация - Антон Николов, Тренчо Марулевски и Йосиф Синто - Никола Чорбаджиев, които отправиха три писма до петорката.
Ето и някои от отговорите:
– на **Александър Наков** от Перник до Антон: *"Онова, което ни е нужно, това е да се вземат правилни позиции, съобразени с условията, които са при нас... При разглеждане на материалите в "Наш път" и "АКР", а сега и "Анархист", привеждайки ги към нашите условия, намираме позициите на "НП" за по-приемливи.* ***Нашето несъгласие с някои ваши писания сме демонстрирали, когато в някои вестници се появиха материали, които явно ни компрометират.*** *Напр. статията на ГК (не й помня заглавието), че само един полк е достатъчен, за да бъде свалено всяко правителство, като се завземат телевизия, радио, поща и др. учреждения.* ***Така може, ако сме пол-потовци, а не социално движение... Тези и някои други писания сметнахме при днешните тукашни условия за провокационни и може би, ако по-рано бяхме получили броя на "Ан." нямаше да се подпишем под декларацията срещу вас."***

Отново не сметнах за необходимо да се обяснявам писмено, оставяйки това за след завръщането ни в БГ. Тук заявявам това, което казах на бай Христо Колев

през 1993 г., когато ми каза, че на конгреса на ФАБ ще ме предложат за редактор на “Свободна Мисъл”:
1. През целия период на пребиваването ни на Запад, ние се опитвахме с общите усилия на наши другари от емиграция, от Интернационала и вътрешността, да реанимираме някогашната ФАКБ. Тези опити Хаджиев-Балкански саботираше целенасочено, системно, прикрито или открито, **макар привидно да участваше в тях**. Това стана причина за изолирането му от нашата парижка организация, след което, с оглед предстоящите събития, които вече са факт, се активирахме през последните три години от 1987 г. до 1989 г. когато започнахме да издаваме и разпространяваме в България бюлетина “Анархо-Комунистическа Революция”. За съжаление, през този период най-устойчивите бивши членове на ФАКБ в “НРБ” не отиваха и не пожелаха да отидат по-далече от поддържане на “неформални” връзки помежду си.
2. Никога не сме имали претенцията да “представляваме” други, освен себе си!
3. С думите и с делата си не сме ангажирали нито пряко, нито косвено “спящата” ФАКБ или някой от “деятелите” й, които сега се отказаха и формално от тази абревиатура.
4. **С дълбоко съжаление, трябва да констатираме, че опитите ни да провокираме нейното събуждане претърпяха фиаско**. За неуспеха на нашите начинания от 1973 до 1989 г., освен на ДС, трябва да “благодарите” на Г(аню) ”Балкански” и компания. **Резултатите от тази му дейност, днес са на лице**. Всеки, който поиска да сравни неговите деяния с “плановете” и действията на копоите, ще констатира пълната идентичност на целите и похватите им. Открит остава въпросът: те ли са станали “анархисти” или Г.Х. се е превърнал в техен сикофант?
5. Разбира се, нямаше никаква гаранция, че нашите опити щяха да се увенчаят с успех, дори ако не бяха системния саботаж, клеветите и предателството на Г.Х. Едно обаче е безспорно: **НИЩО, ВКЛЮЧИТЕЛНО И СМЪРТТА НИ ОТ РЪЦЕТЕ НА ПАЛАЧИТЕ, НЕ МОЖЕШЕ ДА НИ ДОВЕДЕ ДО ПО-ПЛАЧЕВНО СЪСТОЯНИЕ ОТ ДНЕШНОТО, ПЛОД ОТ ОПОРТЮНИЗМА, КАПИТУЛАНТСТВОТО И ТАКТИКАТА НА СЪХРАНЕНИЕ НА КАДРИТЕ.**

При тези обстоятелства, нашата програма МАКСИМУМ целеше, с цената и на “ПРОВОКАЦИИ”, да попречи на умъртвяването или забавянето на процеса на народното пробуждане, като се опитваме да минираме “мирния преход” и “запазването на социалния и граждански мир”. За жалост опитът ни остана само блян или... *“тихи вопли на печален странник, напразно вспомнил майка и родина”,* както е казал поетът. Такава е срамната истина за “спасителните мероприятия” на Г.Хаджиев и неговите тревоги за съдбата и съхранението на българския анархизъм, под които за жалост и вие поставихте подписите си...
При създаденото положение много повече не можахме да сторим. Продължихме упорито да изпращаме препоръчано с обратни разписки нашата революционно-“подстрекателска” емигрантска книжнина на различни получатели, включая и на президента (председател) д-р Желю Желев, комуто адресирахме безрезултатно три пъти “СЛАВЯНО-БЪЛГАРСКАТА АНТИИСТОРИЯ”.

Обратните разписки не ни се връщаха. Почти всички пратки не се получаваха и ние протестирахме пред българските и френски пощи. Бъдещият сватанак на Васил Божков "Черепа" – Стефан Софиянски, който тогава заемаше някакъв ръководен пост в БГ-пощите, ни отговори, ЧЕ ПРАТКИТЕ СЕ ГУБЯТ ВЪВ ФРАНЦИЯ, а в отговора на пощенския н-к в Шатийон (където от десетилетия общината беше в ръцете на ФКП - френската компартия) се съдържаше предложение да бъдем "обезщетени" и ни питаше "с колко?"
*
Стефан Вълков ми изпрати двама нови "бойци" - Христо и Пламен, които искаха да получат убежище във Франция. На въпроса защо бягат от България сега, когато се откриват възможности за организиране на борбата срещу мутиращата диктатура, те ми отговориха единогласно:
"- Там всичко е изгубено, народът е скопен и видиотен, илюзия е да се мисли, че някаква истинска промяна е възможна."
Въпреки процесите на демократизация в НРБ, те получиха желания статут на политически емигранти и нансеновия паспорт от OFPRA (френската служба за протекция на бежанците и безотечествениците). За отбелязване, е че единият от тях щеше да се върне заедно с нас в "родината", а другият остана в Париж, прибра жена си и двете си дъщери, и в пълен разрез с горното мнение, в течение на дълги години след това настояваше да организираме въоръжената съпротива срещу "мутантите", обещавайки да ни подпомага финансово (с мизерната си заплата на шофьор в крайпарижкия "Дисни Ленд") и да улесни сътрудничеството ни с неговите "нелегални" връзки в България. На моменти неговите апели, настойчивост, натрапване, ежегодни посещения в България, "гостоприемството" му във Франция и "бойците", които ми изпращаше, "за да обединим усилията на армиите на съпротивата", бяха толкова прозрачни и дебелашки, че не го изгоних, защото беше забавно да се наблюдава идиотизма и продължаващите полицейски "разработки" на либерализиралите се копои на ДС, които отново бяха "щит и меч", този път на крехката ни прозападна пазарна демокрация.
Един от доносниците на "новата" Национална Служба за Сигурност (НСО = старото ВГУ-ДС + част от куките на прословутото Шесто управление на ДС) – с псевдоними "Емил" и "Швейк" - ми беше казал в 2000-та година:
"-Бай Георги, тебе ще продължат да те разработват и след смъртта ти..."

Пак тогава (през есента на 1990-а) се състоя четвъртото и последно посещение на покойния ми брат Огнян и жена му. Този път в ролята си на депутат от ВНС (Великото Народно Събрание), беше дошъл с мисията да възпре завръщането ми в България, поради "голямата опасност, която щяла да надвисне над живота ми". Разказа ми как се е зародила опозицията в Благоевград, за посещенията му на първите й сбирки, за образуването на окръжния координационен съвет на СДС и обрисува някои от новообразувалите се партийни съставки и ръководителите им. В началото, от появилите се като лалугери опозиционери се искало да си дават автобиографиите. Един от тях – Людмил Георгиев – асистент по психология в местния благоевградски университет "Неофит Рилски" и член на преименувания "Клуб за подкрепа на гласността и преустройството в България" - писал в своята автобиография, че е "приятел на инж. Огнян Георгиев, чийто брат, дългогодишен политически затворник, е взривил статуята на Сталин и сега е емигрант във Франция, който скоро ще се завърне." (Доста по-късно, същият Людмил смени

партийното си членство, като се записа в догановото ДПС, като по-перспективно, благодарение на който "ход със коня", той израстна до професор в Софийския университет "Климент Охридски" и стана скандален бизнесмен.)

Брат ми, ми донесе като трофей едно стъкълце от разбит полюлей в партийния дом. Такъв беше крайният рузултат от щурма на нашенските "народни маси". Разликите между "нежната" и Великата френска революция са - вместо да бъде разрушена "бастилията", у нас свалиха звездата от железобетонния прът на покрива й, и дупетатите настаниха задниците си в креслата на кабинетите на апаратчиците от ц.к. "Всекиму – своето!"

Той ме забавляваше и с различни великодепутатски анекдоти, но пропусна да ми обясни кой и как е издигнал неговата кандидатура. Разказа ми още, че есента на 1990 г. е мъчителна. България била потънала в мрак. Магазините били празни, животът - скован от мизерия и ропот. Недоволството от комунистическото правителство растяло с дни и предстояла "национална" стачка, но "народът не бил въоръжен". Не се знаело какво ще става и точно затова трябвало да изчакам развитието и "вдигането на мъглата". Той щял да ми каже кога да се завърна...
За компенсация ми поиска една листа от въпроси, които щеше да постави в петъчните дни на "парламентарен контрол" пред различните министри. Записа около 25, които му продиктувах. Сред тях броят на изпълнените смъртни присъди, издадени по политически причини (по параграфите на глава първа от Наказателния кодекс), броят на копоите от ДС и агентурата й, годишните баланси на търговията ни със СССР за всяка една от 45-те години, до един детайлиран отчет за изразходваните милиардни заеми в долари и др. Не зная бяха ли внесени тези въпроси в секретариата на ВНС, но нито тогава, нито по-късно не чух отговор на някой от тях.
Желаейки "да получа сведения от първа ръка", му дадох 500 долара да ги предаде на другаря ми от затвора Васил Йоцов – земеделец, чиято фотография беше публикувана във в-к "Работническо дело" още на другия ден след първия опозиционен митинг на 18 ноември 1989 г., като илюстрация на "лицето на омразата". На нея Васката беше свил ръце около устата си, като фуния, очите му, пълни със злоба, щяха да изскочат от орбитите си и той крещеше неистово нещо, което за жалост липсваше под снимката във вестника...
Изпратих семейната двойка до летището и си пожелахме доскорошно виждане в "изменилата ни родина".
*
Година след подмяната на Тодор Живков с Петър Младенов пак беше ноември. В началото на 1990 г. се беше състояла "кръглата маса". Синьото войнство под ръководството на "поп" Христо Събев продължаваше да провежда своите "бдения със свещи". Състояха се "първите демократични избори", които СДС изгуби, но с помощта на депутатите от парламентарната група на победилата БСП... спечели президентския пост. "Извънпарламентарната опозиция" или "улицата" изрази недоволството си чрез лежане в опънатите палатки на "града на истината". Партийният дом пламна и бе опушен, което предизвика временния консенсус между "извънпарламентарните", "антипарламентарните" и "основните политически сили". През въпросния 11-ти месец от "Година II на нежната революция", този консенсус бе заменен с нова вълна от митинги, протести,

обрати и "политически драматизъм", този път изострен от борбата за оставката на соц-правителството, чийто шеф Андрей Луканов, още от самото начало на конституирането му, след изборната победа беше заявил, че желае да се създаде коалиционен кабинет с участието на СДС. Провеждаха се открити и скрити пазарлъци за процентното разпределяне на правителствената баница. Водеха се важнни спорове за формата, предмета на дейност и името на коалиционната изпълнителна власт. БСП и СДС, всяка по отделно, искаха да го оглавят – едните с Луканов, другите с Петър Берон – заместникът на Желю в НКС (Национален Координационен Съвет на СДС). Междувременно, както ни уверяваха "независимите медии": *"Страната ври и кипи. На 22 ноември пред Народното събрание се развяват сини знамена и звучи Let It Be (Нека да бъде) на „Бийтълс", социалисти дефилират по булевард „Витоша" с ободряващите лозунги „Луканов" и „Единство". Пред Националната галерия полиция с шлемове и щитове разделя двете групи."*

Не съобщаваха за дефилиращите "хулигани", които пеели скандиращо": "ЛУКАНОВ Е МОШЕНИК, А ЛИЛОВ ПЕДЕРАС!"

Очевидно "дева" Мария бе дошла при "седесарите" и прошепнала мъдро: "Нека да бъде, нека да бъде..." Те я послушаха... И БИДЕ! А агент "Бор" щеше да напише години по-късно в своята "ЛЪЖА...": *"Изведнъж държавата заприлича на полигон. Бомби бяха огромните мрачни тълпи, прелели по улиците. Всеки миг можеха да избухнат..."*

В разгара на "борбата" за министър-председателския пост, "Дума" - вестникът на преименуваната БКП - публикува новината, че кандидатът на СДС Берон е агент на ДС с псевдоним "Бончо". Тя бе "потвърдена" от службите за сигурност, които са старите управления на ДС, снабдени с нови имена и поставени под "шапките" на правителството и президента, съобразно идеята на Монтескьо за "разделение на властите". Важна роля в тая афера изигра д-р Желев, който оповести, че се е запознал с представеното му от службите досие на "Бончо". Бил потресен от разкритията и предложил на агента да си подаде оставката, като вожд на опозицията и председател на нейната парламентарна фракция, като за компенсация щял да бъде изпратен за посланник в някоя... африканска страна.

Скандалът разтърсил обществото и най-вече седеРАсите, бе туширан от обявената от полуосветения агент "Павлов" или синдикалиста-монархист д-р Костадин Тренчев "национална стачка". За броя на участващите данните се разминават "малко": ръководството на КТ "Подкрепа" твърди, че стачниците са 750 хиляди, а от централата на "Позитано" – 40 000. При тази "патова ситуация", в играта се намесват преименуваните казионни синдикати – КНСБ, ръководени от друг доносник на ДС – проф. Кръстю Петков или агент "Еленков". Така "народът на СДС" удържа поредната си крупна победа: в 20 ч. на 29 ноември 1990 г. министър-председателят Андрей Луканов обяви, че подава оставка.

По този повод, в спомените си, президентът д-р Желю Желев ще обяви, че падането на второто правителство на Луканов е *„последната фаза на „нежната революция" в България"*. От своя страна "стратегът" на БСП Лилов говори за *„правителство на мирния преход"* с неутрален министър-председател. Друг един шмекер - проф. Драгомир Драганов – щеше да нарече Андрей Луканов *„съучастник в подготовката на собствената си оставка"*, който се нуждаел от време, за да подготви бъдещите червени милионери.

В интерес на истината, още на 19 ноември в Париж се срещат ръководители на 34 държави, участнички в ОССЕ. Западноевропейските лидери дават знак, че България би получила подкрепата им, само при смяна на властта и д-р Желев е започнал уверено да агитира в полза на едно ново правителство.
Така е отворен пътят към "правителството на националното съгласие" с премиер Димитър Попов, който се прочу с фразата си: *„За Бога, братя, не купувайте!"* Той беше "прочут" и с един друг престъпен акт... който седерасите предпочитаха да не споменават.
Коалиционният кабинет "на надеждата" е съставен: министър-председател е "безпартийният" Димитър Попов, зам.-председатели: - Александър Томов, - Виктор Вълков, - Димитър Луджев, министри: - Иван Костов – министър на финансите, - Иван Пушкаров – министър на индустрията, търговията и услугите - Атанас Папаризов – министър на външноикономическите връзки, - Веселин Павлов – министър на транспорта, - Пенчо Пенев – министър на правосъдието, - Йордан Мутафчиев – министър на отбраната, - Виктор Вълков – министър на вашните работи, - Христо Данов – министър на вътрешните работи, - Борис Спиров – министър на земеделието и хранителната промишленост, - Димитър Воденичаров – министър на околната среда, - Емилия Масларова – министър на труда и социалните грижи, - Георги Фотев – министър на културата и науката.
*
Докато зрееха тези събития, Михаил Петков съобщи, че пристигат във Франция, този път заедно с д-р Петър Дертлиев. Мишо познаваше вече пътя към Шатийон, затова изчаках гостите у дома. Както обикновено, те щяха да отседнат на квартира при мен. Когато се позвъни и отворих вратата, пръв влезе доктора с малко странен вид. Беше нахлузил на главата си хубава светлосива мека шапка с огромна периферия, която почти закриваше лицето му. Прегърнахме се и от прегръдката ни шапката му се търкулна на пода. Не се бяхме виждали повече от четвърт век, но не забелязах съществени промени, освен по-силния и остър проблясък в очите му. Докторът беше тогава на върха на славата си и не чувстваше заговора или по-скоро завистта на колегите си от "десницата" в СДС. Милановите земеделци, припознали в социалдемократите някогашните младши партньори от "обединената ОФ-опозиция", не долюбваха неговите сегашни демонстрации и аспирации за "първа цигулка" в оркестъра на днешната опозиция, а "социалистите" от БКП се страхуваха да не им отнеме палмата на първенството и попречи на убежището или прибежището им в соц-интерна. Не теглил заключения от провала си на президентските избори и заслепен от овациите на тълпата, Дертлията мислеше, че контролира положението и че може, както се изразяваше, да създава министър-председатели и кабинети, т.е. "да прави политическа история". В такова душевно състояние беше трудно да се водят сериозни разговори с него. Неколкократните ми опити да му разкажа как виждам положението в България, се оказаха напразни, защото не съвпадаха с неговата представа и планове. На твърдението ми, че болшевиките държат в ръцете си всички лостове и институции на властта, имат агентурата, с която са оплели всички формални и неформални партии, синдикати и организации, че у тях са парите и контрола над медиите, учебните заведения, културата и дори църквата и че избраната стратегия и тактика на опозицията неизбежно ще претърпи фиаско, той ми възразяваше с "факти": него го търсят навсякъде, от всички слоеве и съсловия, провежда събрания дори сред военните, на които

присъстват стотици висши офицерски чинове, в момента БСДП има 70 000 членове, най-близката му цел е да я превърне в тристахилядна партия и тогава всичко ще се реши от само себе си. Казах му, че всъщност неговите социалдемократи са седем души, за чиито качества, идейна подготовка и необремененост не се наемам да съдя, но останалите са безпартийни пришълци и най-вече партийни шмекери, които търсят временно убежище "докато ги отмине вихрушката" или живеят с илюзията, че соц-интерна ще им поднесе властта на тепсия.

Не му харесваше такъв разговор и той ме попита нервно:

- А ти как виждаш промяната и решението на българския проблем?

- Докторе, ти разбираш, че проблемът не е само български, дори не е само на разпадналия се "съветски" блок. За съжаление, както ми се струва от разстояние и този път "съдбата" ще ни влачи след другите...

- Тогава?

- Тогава, за да не останем на африканското или в най-добрия случай на латино-американско ниво по свобода, стандарт и стил на живот, ще трябва да се борим.

- Че нали това правим вече втора година...

- Д-р Дертлиев, мислех, че ще говорим сериозно и откровено. Пиеската, която се разиграва на българската политическа сцена е трудно да се нарече даже фарс. Това, което липсва в историческото ни минало, са четири френски революции и 150 години социални борби. Ако не искаме да отидем в екарисажа на историята, ще трябва да наваксваме...

- И как го виждаш това, като сам казваш, че решението зависи много повече от външните сили и фактори, отколкото от нашите усилия?

Разговарях с приятел, който беше социалдемократ, затова бях предпазлив, но не си послужих с мимикрия и му отговорих:

- Освен външните сили, решението е равнодействаща от тях и вътрешните, но те трябва да се създадат и да бъдат наистина сили, а не... карнавал.

- Как?

- С упорита работа, при това на няколко нива - поне на две: легално и нелегално. Мисля, че последното е много по-важно, защото само по този начин, макар и с един полк от нелегални бойци могат да се уравновесят противостоящите сили на сменилата козината си власт, и защото съм абсолюнво убеден, че няма друг път, освен този на комбинираната, но безкомпромисна борба, чрез която можем да разчистим терена за изграждането на едно свободно и справедливо общество. Не твърдя, че ще бъде леко, но не виждам друга възможност.

- Ти пак теглиш чергата към анархизма – обади се Мишо, който до този момент бе запазил мълчание.

- Не съм произнесъл тази сакрална дума, но ако искате, можем да разгледаме проблема и през неговата призма.

- Гошо, ти живееш в романтичната епоха, а аз нямам време за теоретически спорове, каквито водихме някога по затворите. Виждам, че си си останал същия, а аз вече съм зрял прагматик – възрастта и опитът ме задължават. Днес Европа се управлява от нашите социалистически партии, а Русия не може да се меси във вътрешните ни работи. Затова мисля, че се откриват прекрасни възможности за преодоляване на грешките и престъпленията на миналото по мирен начин, за да решим националните и социални проблеми със силите на цялия български народ.

- И с тези на номенклатурата ли - нещо, като второ издание на Отечествения Фронт половин век по-късно?
- А защо не? За 45 години те създадоха кадри, без които не можем да минем, освен това и те станаха реалисти – разбират, че са изоставени от Москва, вече не могат да разчитат на нейната "братска, интернационалистическа помощ за нормализирането ни" и че ще имат нужда от нас за собственото си легитимиране в новите европейски и световни реалности...
- Петре, възможно е да са останали следи от романтизма, но виждам, че ти, а може би и всички вие живеете в един илюзорен свят, в който царуват разума, добронамерената, класовото сътрудничество, загрижеността и готовността да се пожертвате пред олтара на "националните интереси". Само че и в днешния свят, както във вчерашния и утрешния, проблемите ще се решават със сила, включая и със силата на оръжието...
- Но това значи нови кръвопролития...
- За жалост – Да! Но другия път, който сте избрали – на "мирния преход", на колаборационизма, комплектован с филистерския лозунг: "Да оцелем!", ще ни струва десет, може би сто пъти повече трупове, макар и от... безкръвна смърт.
- Ти виждал ли си пролята човешка кръв?
Погледнах го в очите и му отговорих:
- Да.
- Ако си виждал и действително мислиш така, ти си луд...
- Не си първият, който ми го казва, лошото е, че обикновено виждам с няколко хода напред това, което ни е приготвило бъдещето, ако не се намесим решително и с цената на саможертвата не...
- Не се отличаваш с прекалена скромност.
- Мога да ти дам да прочетеш анализите ни от три години насам за кризата на Империята и заключенията ни за края на "Третия Рим" – нали си спомняш филма на Айзенщайн и фразата на неговия Иван Грозни: "Москва - Третый Рим и четвертый не будет!" Оказа се, че и "Третият" няма да го биде.
- Нека оставим на бъдещето да покаже на чия страна е истината. Не искам да те засягам, но и не желая да разисквам най-мрачни сценарии или фантасмагорични изходи. Аз съм реал-политик и съм дошъл да намеря подкрепа за усилията ни и отвън. Ще искам да се срещна с нашите френски другари, както и с Ценко Барев. Дано да е по-умен от техния Милан Дренчев и да установим едно честно и плодотворно сътрудничество, което ще ни превърне в решаваща сила в СДС, а след това и на националната политическа арена.
- Докторе, аз пожелавам пълен успех на мисията ти, макар че тя ми изглежда, като заравяне на главата в пясъка. Все пак, не забравяй това, което си казахме днес, ако то остане само между нас. Утре ще отидем при Ценко, а сега да седнем да вечеряме. Понеже знам, че сте добри патриоти, не в Ботевския смисъл, съм приготвил нещо по рецепта от националната ни кухня.
- Ето ти една разумна приказка и каква ще бъде изненадата за вечеря?
- Боб със свинско на фурна, а виното е френско – "Сент Емилион".
- Отлично.
По време на вечерята не се върнахме към повдигнатите въпроси, а ги оставих с Мишо да навлязат в кълчищата на злободневните теми в българската политика, чух характеристиките на още някои нейни герои. Докторът беше силно

впечатлен от качествата и интелекта на Андрей Луканов и възрази, когато цитирах Ценко:
"- От народ, стоял пет века, търпеливо като вол, под петата на Османската империя и 35 години понасял безропотно тиранията и произволите на Тодор Живков, едва ли може да се очаква много нещо."
- Не сте прави, Живков не е за подценяване. Луканов ми е казвал: "- Вие не можете да си представите д-р Дертлиев, колко хитър и опасен човек е той като противник..."
- Докторе, не се поддавай на хипноза на властта. В една нормална обстановка, това нищожество не можеше да стане повече от старши-стражар в село Правец. Неговата "сила" е в безпрекословното подчинение на Кремъл и в безпримерното му лакейство...
- Но, нали не само той е послушник и лакей, как съумява да се задържи на върха при смяната на пет генерални секретари и никой от местните му конкуренти не можа да го измести?
- Петре, той стоя 35 години там по волята на господарите си и по нея си отиде. Секретът е в техните критерии и интереси, а не в неговите качества. Виж, за селската му хитрост не споря – избегна съдбата на "кондукатора" Чаушеску или едно принудително "лечение" в Москва. Но, по-добре да ти прочета мнението на секретаря на Чехословашката компартия Зденек Млинарж за него:

"Живкову тогда было всего 55 лет, но зато он отличался исключительной тупостью. У меня был немалый опыт общения с партийными и государственными деятелями высокого ранга, и я знал, что к ним не следует предъявлять слишком высоких требований. И все же Живков являл собой особый случай. Когда он слушал выступления других, лицо его выражало такое напряжение, что было видно — ему стоит нечеловеческих усилий уловить, о чем идет речь. В ход обсуждения он вмешался всего дважды и каждый раз, желая поддержать Брежнева, только портил дело. Происходило это потому, что Живков совершено не улавливал нить дискуссии и с жаром .возражал против поправок, с которыми Брежнев между тем уже согласился. Потом Брежнев стал делать вид, что не замечает поднятой руки Живкова, и наконец просто подал ему знак больше в обсуждение не вмешиваться."

След настъпилото веселие, преминахме към семейните му проблеми. Разказа ми за гостуването си през 1981 г. в Канада при голямата му дъщеря, която като студентка в Прага се оженила за цейлонец – атомен физик. Докторът, още преживяваше тежко брака й с мургавия, приличащ на нашенски циганин чужденец, макар високо да декларираше своя интернационализъм и антирасизъм. От деликатност, не го попитах как са му разрешили това пътуване отвъд океана, нито защо не е направил опит да се срещне, ако не с емиграцията, поне със съпартийци от соц-интерна. Разговаряхме до късно, за какво ли не. Дори за бара в Торонто, където на колената му седнала някаква от подръчните "компаньонки".
На следващия ден, 30 ноември 1990 г. чухме съобщението по софийското радио за стачната победа, довела вчера-вечер до подаването на оставката на Луканов и начеващите преговори за съставяне на ново правителство. Излезлите по улиците и площадите от двете страни "сини" и "червени", стояли настръхнали едни срещу

други, не се успокоявали, били нетърпеливи и всяко забавяне могло да доведе до влезлото в широк словооборот "взривяване". Ставащото се драматизираше по познатия журналистически маниер и виждах как заедно с тълпите се вълнува и моя гост. След като чу изявленията на член на висшия партиен съвет на БСП, че се опасявал от агресивността на младите от СДС и старите от БСП, които могли във всеки момент да се хванат гуша за гуша и да се случи непоправимото, Дертлиев не се стърпя и телефонира на президента. В разговора си със Желю той му рече покровителствено и фамилиарно:
- А, бе момче, казвай, ако е необходимо, да се връщам веднага.
- Докторе, върши си работата спокойно, всичко е под контрол.
Мишо написа и му подаде една бележка, която още се намира в архива ми. В нея беше написал: "Кажи му, че имаме среща с Интернационала."
Усещането ми, че присъствам на селско театро, се усилваше още повече от факта, че Луканов беше настоявал още от първия следизборен, победен ден през юни за образуване на коалиционно правителство със СДС и казионния БЗНС. Така, до известна степен, щеше да се изпусне парата от котела, като се разделят отговорностите за тежката криза-катастрофа, забравят престъпленията на демократизиралата се диктатура и на мутиращата номенклатура и на последно по място, но не и по важност, да се осигури нужното време за частното "усвояване" на активите на НРБ, което вече бе започнало с "нашите" и смесени търговски дружества и компании в чужбина.
Като затвори телефона, докторът каза:
- Дано младоците и мераклиите за министерски кресла не избързат с няколко хода и вместо да изчакат кризата да свали комунистите от власт, да си я поделят с тях, което в този момент ще бъде капитална политическа грешка.
Доколкото се изясняваше, Петър Дертлиев не беше се отказал от идеята си за решение на проблемите и "спасение на родината с талантите на целия народ" и за всеопрощение на всички грешници за 45-годишните им престъпления. Неговата стратегия на изчакване на кулминацията на кризата, която щеше да направи партньорите "от ляво" по-отстъпчиви, целеше спечелването на по-голям процент министерски постове в коалицията. В крайна сметка, това беше нормално за един политически опортюнист. Очевидно, нашият социалдемократ отдавна бе скъсал и с марксизма в неговата кауцкианска версия, с която той толкова се гордееше, когато бяхме съкилийници "Зад завесата". Като казах, че от идеите на неговата младост и от класовия му анализ на събития, партии и политика не е останало много нещо, Дертлията се усмихна хитро и добави с известна доза цинизъм:
- Остана диалектиката!
Млъкнах, не намирах какво да му кажа и само предложих да се обадим на Ценко. Беше петък, преди обед и Ценко си беше в бюрото. Очаквал ни от сутринта. Тръгнахме с метрото и мнозина се вглеждаха в широкополата шапка на доктора, която напомняше "шлема" на Дон Кихот. Някои се подсмихваха и аз му обърнах внимание, че тук никой не носи шапки, дори каскетите и баските барети бяха изчезнали. След като се поогледа, той я свали, подържа я в ръка и после я подаде на своя "оръженосец".
На улица "Брюнел" пуснахме доктора да влезе пръв, домакинът стана из зад бюрото, здрависаха се, прегърнаха се и стопиха официалностите. От този момент те минаха на Дертлия и на Ценко. Вместо да сядаме, понеже приближаваше обед,

Ценко предложи и отидохме в отсрещния бар, с чийто собственик бяха близки. Поръчахме сандвичи и бира, и докторът започна без предисловия:
- Ценко, защо чакате? Хайде да ви водя в България, стават интересни и може би решителни събития. Не си ли съгласен в един коалиционен кабинет да поемеш министерството на външните работи?
- Дертлия, аз не съм сам. Ние имаме организация и тя трябва да свика конгрес или конференция, за да се реши какво ще правим...
- Аз те разбирам, но се губи ценно време – желязото се кове докато е горещо...
- И с кого ще се прави коалицията? С тези събрани от кол и въже "неформали" или формени идиоти. Разбирам да е като някогашната Обединена опозиция...
- Времената са други. За сега "идиотите" са незаобиколим фактор, да не кажа доминиращ, защото имат тацитната подкрепа на комунистите и ред други преимущества. За да ги изместим, трябва да стегнем партиите си. Само те могат да ни дадат тежест в една коалиция. Нужни са ни организации от по няколкостотин хиляди членове.
- Ами, не можем ли първо да ги организираме, че тогава да мислим за коалиции?
- Когато сме във властта това ще стане много по-лесно...
- Добре де, но каква ще е тази коалиция след като в парламента комунягите имат абсолютно болшинство. Нали ще вървим по парламентарен път?
- На този етап, няма да можем да минем без тях, но трябва да се има предвид, че и те не са единни. Разделени са на кланове и фракции, които воюват помежду си и между тях има разумни хора или реалисти, като подалия оставката си Андрей Луканов. С неговите хора, със социал-демократическата фракция на Кюранов и с алтернативната социалистическа партия на Николай Василев е възможно единодействие срещу циментовите глави от БКП. После, нали знаеш – в реал-политиката няма вечни партньори. Не сме се венчали, утре като се промени съотношението на силите, ще разтрогнем "брака по сметка"...
- И ще се ожените по любов – намесвам се аз.
- С тебе говорихме вчера, ти си ми ясен – прекъсна ме доктора - нелегална организация, нелегална работа и подготовка на кръвопускането. Остави ни сега да се разберем с Ценко.
- Докторе, боя се, че Георги може да се окаже прав.
- Какво? И ти ли клониш към въстаническата тактика?
- Не, аз съм демократ, но както казваш, много време се изгуби и се позволи на комунягите да се съвземат, да започнат спокойно да се преустройват и да се пренастройват към новите чорбаджии на света. Не знам дали ти е убегнало от вниманието, но още на третия ден след оставката на Живков, американците изпратиха в България своята сонда – Дими Паница при Петър Младенов. Не ми е известно какво са си говорили, но мисля, че Паница му е продиктувал условията на Запада. И ще ти кажа, че твоите либерални или социални комуняги, едва ли ще бъдат възпрепятствани от някакви принципи или идеали, за да откажат да приемат ултиматума. Стига тяхното да не се загуби. А и още нещо, твоите тукашни социалисти, надали ще им откажат прием в широкото си семейство.
- Докато аз съм жив, това няма да стане...
- Дано да не се самозалъгваме.
- Не губя надежда, а ти можеш ли да използваш тукашните си връзки в тази насока.

- Правим каквото е нужно, след нова година ще ходя в САЩ, но нали знаеш или по-скоро не знаеш какво значи да си емигрант. На нас гледат като на болни хора, потупват ни по рамото, дават ни успокоителни хапчета и си казват зад гърбовете ни: О, les pauvres! (О, бедните!)
- При това положение, не е ли по-добре да се върнете в България и от там да действаме вътре и навън?
- Дертлия, Георги е говорил с Мишо. Съобщено ни е от различни източници, че трябва да изчакаме амнистията на смъртните ни присъди. Правят се и неофициални внушения за евентуални ексцесии от страна на "безотговорни фактори". Освен това, искам да чуя какво ще кажат от Държавния Департамент, където ще бъда приет.
- Мишо направи проучвания и са му казали, че няма нищо такова. Като се върна, ще проверя по моя линия на най-високо ниво, но независимо от всичко, мисля, че мога да гарантирам сигурността ви.
- Дертлия, как си представяш разхождането ни с охрана, назначена от едно комправителство, па макар и коалиционно под тяхно ръководство. Освен това, ако е за ориентация в обстановката, мисля, че сме добре осведомени. Тука се извървя една сурия фактори от опозицията, включая и Жельо. Ето сега и ти си тука. Има оферти за срещи и с хора от властта, а и аз искам, като се върнем веднага да се включим в предизборната кампания. Нали ще има избори след по-малко от година.
- Постъпете както решите, но трябва да поддържаме редовни контакти.
Следобеда продължи в бюрото, където се говори за спомени от "преди" и "след 9-ти", за общи приятели и познати, много от които вече не бяха между живите, за клюки и интриги в "Великото Народно Събрание". Разделихме се с намерение те да се срещнат още пъти, докато докторът е във Франция, а аз им обещах да ги освободя от присъствието си, за да разговарят "конфиденциално".
След това Мишо отведе доктора в централата на Френската Социалистическа Партия на улица "Солферино", а аз - на "Етиен Дефорж" в Шатийон да отмарям от тежките политически брътвежи и да приготвя нещо за вечеря. Само, че гостите се върнаха късно, вечеряли с френските си другари. Нямаха вид на силно обнадеждени. Някакъв "национален секретар" ги посъветвал да образуват обща партия с... "реформираните комунисти".
- Така е докторе, още живеем в епохата на мирно съвместно съществуване с остатъците от "Студената война", но това не трябва да ви разстройства, то е в унисон с вашия избор за "мирен преход с талантите на целия народ"...
- Гошо, аз нямам нищо против обединението с "реформираните комунисти", при условие, че социалдемокрацията има контрола в новата партия.
Не исках да му възразявам, че съотношението на силите прави това невъзможно и че според скромното ми мнение, решението не е в обединението, а в тоталния бойкот на всякакъв колаборационизъм, в оставянето на "реформираните" и не до там, лице в лице с катастрофата до която доведоха народа с безразделното си господство и с външната си и вътрешна политика. Че не трябва да им се позволи да избягат от властта или да я споделят, както това желаят лукановци. Тогава, на натрупалото се над критичната маса експлозивно недоволство, ще е нужна само една искра. Дали ще има кръвопролития и какви ще бъдат пораженията, ще зависи най-вече от властниците с "изтекал срок". Вместо да възобновявам спора

от който се чувствах вече изморен, предложих на доктора, ако желае, да му устроя една среща с папата на троцкизма, но идеята ми беше отклонена:
- А, не! Ще ми дойде много, ти ми стигаш...
Поговорихме за впечатленията му от Ценко. Каза, че е интересен събеседник и интелигентен политик, поради което би предпочел да бъдат съюзници, но смятал, че ще иска много висока, неприемлива цена, защото нямал реална представа за сегашните възможности на БЗНС.
Преценката му, мисля, беше точна, но тази за ролята на неговата БСДП ми се струваше още по-далече от действителността. Пожелахме си "лека нощ", само че продължих още дълго да се въртя в леглото, прехвърляйки през мисълта си разговорите от последните два дни. За всеки случай си записах съществените им моменти.
В събота сутринта на 1 декември, по време на закуската, на бодра глава направих нов, безуспешен опит да го върна към темата, която смятах, колкото и помпозно да звучи, съдбоносна за народа. Понеже разговорът ни за революцията "отдолу" предизвика завчера нервните реакции на доктора и твъренията му, че народът се намира на светлинни години от подобна идея, го попитах какво мисли за една "революция отгоре"? Тоест, ако вместо да си губи времето в събрания с висшето офицерство, да се поработи за организиране на един военен преврат от рода на "революцията на карамфилите" в Португалия преди 16 години, чрез по-нисшите чинове и войниците... Докторът се спогледа с Мишо и каза, че военните преврати са едни от най-нещастните и престъпни събития в българската история, след което, явно нежелаейки да продължим този разговор, го измести отново в посока на друсащата се на коленете му "компаньонка" от бара в Канада.
Радиото продължаваше да нагнетява атмосферата със своите "взривоопасни" комюникета на кореспондентите си. Обхванат от нервна треска, че събитията в България стават в отсъствието му и могат да поемат нежелана посока, докторът реши, че трябва да отпътува преждевременното за "родината", където се чувстваше като риба във вода. Не възразих, изпратих ги до "Орли", пожелахме си скорошно виждане в София и както се разбра, там Дертлията се включил веднага и най-енергично в политическата игра, в която искаше и вярваше, че може да играе главната роля.
Пак от новините по-късно научих, че той е изключил от БСДП новопокръстения социалдемократ и бивш партиен секретар от БКП – Иван Пушкаров, задето се е съгласил да стане министър в коалиционния кабинет, който се конституира наскоро. Верен на своята стратегия или по-точно тактика, докторът считаше, че с влизането в правителството нетърпеливците изпреварват плана му. Вследствие развоя на кризата, която не след дълго щеше да постави в безизходица новата политическа комбинация, той очакваше, че собствената му партия ще се яви като единствена спасителка на нацията и по демократичен път ще поеме "ръководната роля" в българския политически и обществен живот.
Няколко дни или седмици след завръщането си, тази политическа аритметика не му попречи да даде своята благословия на колаборационисткото правителство на Димитър Попов и да го кръсти **"правителство на надеждата".** Доста по-късно, когато "подземните сили" го бяха изхвърлили от "играта на въже", докторът ми повери, че той бил посочил за министър-председател съдията Попов, който в юношеските си години членувал в ръководения от него ССМ (Съюз на Социалистическата младеж).

Надявам се да не е знаел, че през 1985 г. "неговият" кандидат, в битността си на "магистрат", е осъдил на смърт един момък, който бе дръзнал да смачка с чук носа на бюста над гроба на Людмила Живкова. След като председателят на Държавният съвет, т.е. българският "папа Док", известен още като "Тато", отхвърлил помилването, младият 26-годишен Тодор Дечев е бил разстрелян наскоро след прочитане на присъдата. (N.B.-5.11.2015: Не съм привърженик на мистицизма, но докато пишех тези редове, в мрежите съобщиха, че Попов е хвърлил топа. Сигурно ще му устроят държавно пгребение.)
Преценката, която Ценко сподели, когато се видяхме, беше че Дертлията "пикае на шумка, за да му дрънка", а по-късно и членката на неговото Пе-Пе (потоянното присъствие на БЗНС-единен) и лична "секретарица" – г-жа Маргарита Хофер, сравнявайки двамата, казваше, че те били като лъв и мишка.

С увеличаващия се поток от земеделски деятели, които го посещаваха, растеше и ценковото самочувствие. До завръщането ни, в България, той има много срещи. Ходи дори в Германия, за да се види с "Иванич" Неврокопски, за когото каза, че му приличал на полицай. През бюрото на "Брюнел" се извървяха две-трети от народните представители на "Никола-петковисткия" БЗНС във ВНС, които "минаха на негова страна", както и мнозина от "казионните". Скоро щеше да се окаже, че повечето от далите му "подкрепата" си депутати, с които щеше да се конституира "Единната Ценкова парламентарна група във ВНС", фигурираха в Тамбуевия "Списък от доносници на ДС". Тези и други факти, които щяха да ми станат известни, заслужават едно по-близко вглеждане и по-сериозен анализ, който няма да правя тук. Само ще изброя някои от тях:
Мнението си за казионните, което Ценко не криеше, беше че те заслужават по-безпощадна разправа, отколкото самите "комуняги", защото бяха предатели. В телефонен разговор с новия главен секретар на Обов-Трайков-Танчевия БЗНС – Виктор Вълков, станал междувременно външен министър в кабинета на Попов, Барев му каза да внимава, защото някога Константин Муравиев и министрите му се търкаляха дълги години по затвори и лагери само за едноседмичен престой в креслата на властта. Ако разигра своя "дамски гамбит" в шахматната партия с тях, то основният му мотив - както личеше и от писмото, което изпрати чрез Крум Хорозов - беше да сложи ръка върху тяхната материална база: клубове, печат и финанси. (Намерение, което противниковите играчи бяха минирали предвидливо със "закона за конфискация на имуществата и авоарите на тоталитарните партии и организации" - БЗНС compris.) Една беда никога не идва сама - в добавка, от кариеристични, а може би и от други съображения, милан-дренчевата ръководна "петторка" на "истинския" БЗНС, която се страхуваше да не би неканеният гост от Франция да им отнеме службите, почестите и "апартаментите", направи всичко зависещо от нея, за да го игнорира и отстрани от посинелия БЗНС в СДС. Не малко кал хвърляха отвън земеделците от БНК, воглаве с Кръстев, Милка Генадиева и други, към които се беше присъединил и избягалия с мене боксьор – Никола Петков-Бежански.
Като заключение, мисля, че са били употребени солидни, да не кажа колосални средства и сили, за да се елиминира Ценко Барев от политическата "игра". Това беше реализирано със задружните усилия на номенклатурчиците на БКП /БСП/, на техните копои и доносници от ДС, лакеите и конкурентите, на "независимите" медии и "арабския телефон", тоест организираното масово разпространение на

калящи го и компрометиращи слухове. Но, за да е пълна истината, трябва да кажа, че всичко това стана възможно благодарение и на личното му участие в собственото си компрометиране, въпреки огромния политически опит и отлична информираност за цялата туземна олош (измет), която се "обедини" около него. За себе си имам обяснение на допуснатите от Барев стратегически, тактически, политически и организационни грешки – това е неговото огромно самочувствие и увереност, че ще може да надиграе историята, социалните сили, политическата и полицейска машина на държавата към чието овладяване се стремеше.
Както и да било, **тези му "грешки" торпилираха моите надежди, че с пристигането си в София, Ценко ще изиграе ролята на важен дестабилизиращ фактор.**

Така, още преди да се завърнем, видях в новата им роля повечето от тези наши герои на "епохата кърмачка". Някои от тях, със сигурност, бяха добри и умни хора, допусках даже, че са по-честни от Офелия, но разбирах, че като обществеици, да не говорим като хора на радикалната промяна, са безкрайно далече от типове, като Дантон или Робеспиер (България още не беше преживяла своите буржоазни революции), а като социал-революционери те бяха КРЪГЛА НУЛА, ако ли не и... 00 !
*
В края на годината дъщерята на братовчед ми, Ирена, ме замоли да дам подслон "за седмица" на нейна близка – лекар, "научен работник", спечелила някакъв конкурс в рамките на двустранното сътрудничество за работа с Института "Пастьор" в Париж – този развъдник на нобелови лауреати. Нейният съпруг – лекар гинеколог я бил "израждал". (Тогава за пръв път чух тая, измислена от някой роден Балан дума, която подразни слуха ми неприятно, но се надявах, че не иде от... изроди). Понеже съм любопитен човек, се съгласих. Защо да не се запозная с още един екземпляр от тази порода, чието "велико време" бе предвидял и обявил преди две години "самия" д-р Желев.
В уречения ден отидох на Gare de l'Est (Източната гара на Париж) да посрещна гостенката. Тя ме "позна" по описанията, които беше получила и се представи - "Жасмин" Сиракова или "Сираку", както я бяха прекръстили наследниците на галите. Беше дребна, невзрачна, приличаща на дете. След запознанството ни й помогнах да отнесем огромния куфар до такситата пред изхода на гарата и потеглихме за Шатийон. По пътя мълчахме. Беше стеснителна, пък и аз не съм разговорлив с непознати. В къщи, тя наруши мълчанието и започна с това колко "интересни неща" била чувала за мене. Прекъснах я и й казах, че чутото често се различава значително от видяното. После заговорихме за ставащото в България и за последните събития – току що беше съставен новия коалиционен кабинет, на който се възлагали големи надежди. Оптимизмът им се основавал на това, че в правителството имало и "наши хора". Поисках повече подробности за "нашите" министри. Малката не знаеше нищо. Показах й една карикатура от Тодор Цонев, на която беше изобразен вторият луканов кабинет – един екип от бай-ганьовци, а отдолу пишеше "Кабинетът е съставен!" и я попитах колко "Алековци" имаше в новия на Попов. Не й хареса насоката, която можеше да вземе разговора ни, но каза, че те били хора с модерни убеждения. Отговорих и че тези, които не са готови да умрат за убежденията си, могат да ги сменят като носни кърпи.

Разговорът ни не вървеше. В “Пастьор” щяла да изследва нежеланите последици от употребата на нови лекарства, преди да ги пуснат по аптеките – това й било специалността. За пръв път чух от нея за “животоспасяващите лекарства” и за техния недостиг за простосмъртните. Изглежда, в “безкласовото общество” и правото на живот се разпределяше “според заслугите” или мястото на болните в йерархията. Редко не каних гостите на трапезата си, но новодошлата явно не ми хареса, затова й посочих стаята и я оставих да се настанява.
Първите ми впечатления бяха далече надминати. “Седмиците” на престоя й се превърнаха в месеци. Недоволна от френския професор, под чието ръководство работеше, ми разказваше как за мизерната заплата на чистачка (от 8 000 франка) вършела цялата изследователска работа, а лаврите ги обирал той. Попитах я защо се съгласява с тези условия и не напусне. Каза, че има това намерение след като изтече договорът й. Междувременно пристигна съпругът й, а след това и двете им деца. Той беше по-политизиран, каза ми че чичо му е анархо-синдикалист, но той се присъединил към СДС – там била истината. Понякога влизахме в спорове и констатирах, че “идеите” му бяха пазарно-демократични щампи и баналности. После се разбра, че и двамата търсят най-упорито работа на Запад, нямаха никакво желание да се завърнат в “отечеството” и се чудеха на акъла ми, разбрали, че се готвим да поемем скоро обратния път. Съизмеримо със самочувствието на учени, беше само нахалството им. Когато договорът й изтече, помоли да й удължат престоя няколко месеца, докато децата завършат учебната си година. Професорът й казал, че за това няма предвидени средства, но можел да й отпусне от личните си по 5000 франка за три месеца и тя ги прие. През всичкото това време, гинекологът пращаше навсякъде автобиографията си и се предлагаше на трудовия пазар, но нито на едно място дори не го повикаха за “интервю”. Подхвърлих им, че ще се завърнем заедно и там ще воюваме за повече хляб и свобода. Това ги изнервяше до степен “мадам Сираку” да ми каже:
- Колкото и да се стараеш, от нас няма да стане анархисти...
- Жасмин, няма да е малко и ако станете само човеци....

ИНТЕРМЕЦО: ПРЕЗ ТОВА ВРЕМЕ В КУХНЯТА НА КАНИБАЛИТЕ (90)
Берлинската стена е паднала и на копоите не им е до търсене на терористи по многобройните си версии. Занимават ги съвсем други работи, с част от които можем да се запознаем в “интермецата” за 1990 г. и 1991 г., а с останалото - в следващата част от мемоарите ми, **inch'Allah (араб. إن شاء الل = ако господ го желае)** под заглавие **“ЗАВРЪЩАНЕ В СТРАНАТА НА ЛИЛИПУТ(к)ИТЕ”.**
Затова кухнята пустее и канибалите са на път да станат вегетарианци.
От (за) 1990 година ми **е предоставен само един документ**, ако не смятаме ПРЕДЛОЖЕНИЕТО от **31.01.1990** г. за закриване на дело № 16244, открито на ГКГ с псевдоним “СЕРДАР” и предаването му в архив. Няма никави мотиви за закриването на това “ДЕЛО”, само е отбелязано, че отива на съхранение при “самоубилия се” архивар на ПГУ – ДС полк. Дойчев, като е добавено:
ПРИ ПРОЯВЕН ИНТЕРЕС да се отговаря, че има архивни материали и да се изпраща “СПРАВКА”. Това е всичко.

Гореупоменатият документ е на работещите със закъснение провинциални копои от така наречената по германски образец НСЗК (национална служба за защита на

конституцията), в която са се натикали части от агентите на ШЕСТО И ВГУ-ДС. Изглежда те още не проумяват смисъла на това, което става и приличат на японските войници, загубили се в джунглата на Индокитай, които не знаят, че войната е свършила и Япония е капитулирала на 14 август 1945 г., поради което продължават с "разработките" си, като в доброто старо време.
Директорът на благоевградското РДВР майор Ханджийски изпраща "строго секретна" ТЕЛЕГРАМА № 2368 от **27.05.1990** г. до НСЗК и ЦИОУ (централно информационно управление), със следното съдържание:

"По оперативен път се получи информация за пребиваването, като турист във Франция на обект на бившето Шесто у-ние – Иван Георгиев ПАНДИЕВ, анархист. Същият е споделил, че се е срещал с ЦЕКО БЕРОВ. Последният му е заявил, че положението в БГ можело до се оправи само с въоръжена борба, но че емиграцията сега не се ангажира с такава дейност. Пандиев се е срещал във Франция и с ГКГ, председател на ВОЕННАТА ОРГАНИЗАЦИЯ на БОД, които е споделил вижданията на Ценко Беров.
Същият е брат на кандидата за народен представител във Великото Народно Събрание в едномандатния 146 избирателен район по линия на СДС – Огнян Константинов Георгиев. За пътуването на Пандиев във Франция ще бъде изпратен подробен рапорт в НСЗК..."
Следват изпълнил, предал, приел етс., директор, без подпис и малко кръгло печатче от което копоите са изтрили "ЩИТА И МЕЧА", за да не НАПОМНЯ за Дзержински с неговите чисти ръце, горещо сърце и замразен мозък, след което КУХНЯТА СЕ ЗАТВАРЯ ДО НОВИ СРЕЩИ И РАЗПОРЕДБИ на демократите и демократизиралите се копои...

1991

За Банго Васили ("Циганската Нова Година") на Gare de l'Est пристигна и Васил ЙОЦОВ, който бе получил изпратените миналата 1990 година по брат ми пари. В очи се хвърляше промяната му до неузнаваемост. По лицето беше изписана смес от тъга и уплаха. Нямаше и помен от неговата разговорливост, от скечовете и заразителния смях. На въпроса ми какво се е случило с него, каза, че е напуснал обиден касиерската си длъжност в БЗНС "Никола Петков", защото го обвинили в присвояване на известна сума. Правеше впечатление дезинтересираността му от ставащото в България. Не му се говореше. На въпросите ми за мнозината бивши съзатворници и общи приятели отговаряше лаконично или казваше, че не си ги спомня. Не прояви никакъв интерес и към съпартийците си в емиграция, нито към Ценко Барев, който по това време на годината обикновено биваше на вилата си в Корсика. Сподели желанието си да емигрира в Щатите, макар че България беше "свободна". Непонятно бе превъплъщението на жизнерадостния Васил Йоцов, който, когато Хрушчов уволни през есента на 1957 г. намиращия се на посещение в Албания маршал Жуков, ни разсмиваше в мазата на Пазарджишкия затвор с импровизациите си на "руски език" по посрещането на маршала на Шерметьево от "органите", дошли да изпълнят височайшата заповед:
"– Заберьот, отведьот на плошчад и растрелят для назидании!"
Или когато използваше като "трибуна" голямия мой куфар от шперплат, за да имитира прочита на капитулантска "декларация":
"- Било каквото било др. Началник. Вече съм нов човек…"
Вместо това, пред мен стоеше смазано човекоподобно, което искаше да избяга при брат си Иван в САЩ, с когото говориха по телефона, но той му отговори, че е болен и безработен, и не може да го подслони. Васил каза, че трябва да посети "Гуджука" (Петър Бояджиев) в Марсилия, комуто имал да предаде важни новини от "седесарите". После разбрах, че преди да дойде в Париж, е бил в Германия "на гости" при Кольо Петков. Нещо, което спести да ми каже...
Изобщо, атмосферата около това гостуване беше траурна. Трябваше да минат бая години, докато прочета в досието си, че копоите са превърнали и него в агент "Калоян", който между другото, през лятото на 1985 година донесъл веднага на "ръководещия го офицер от ДС" за двойката норвежки журналисти, които му бях изпратил. Беше правил доноси и за Бояджиев, при когото са го изпращали с

“мисия”, преди последният да избяга от България. Не можах да разбера дали и през 1991 год., когато ни “гостуваше”, е бил “мисионер” в услуга на копоите. А някога Васил Йоцов беше герой…

Бидейки в неведение за неговото двойно битие, “Калояну” се размина едно солидно новогодишното “суровакане” или пренасянето му в жертва за големия ромски празник, вместо обичайната гъска или петел. Очевидно, още не си давах сметка колко много неща са се променили за изтеклите 18 години от моето бягство през 1973 година…

*

Зачестиха още посещения от България. В началото на февруари за интервю при Ценко дойде журналистката Аглая Коцева. После се разбра, че красавицата колекционира “портретите” на бележити личности от емиграцията. Между другото, тя написа книжка и за мадридското величие със семейството му. Не беше ясно за своя или за чужда сметка работи, но когато нахълта в бюрото и се представи, Ценко ме покани и отидохме заедно в едно от бистрата недалече от “Канцеларията” на авеню “Великата армия” – продължение на Шанзелизе от другата страна на Триумфалната арка. Младата дама започна въпросите си с “малкия мозък” на БЗНС-Никола Петков – Милан, когото беше интервюирала и който се правел, че не познава Ценко, макар да бяха съдени по едни и същи процеси два пъти. Той нервничел само при споменаване името на Ценко Барев. Журналистката се интересуваше и от ценковите виждания и преценки за емиграцията, за ставащото в България и за самия него. Същевременно каза, че още преди да му подадат оставката, Тодор Живков казвал със закана в гласа на по-близкото си и по-далечно “обкръжение”:

“- Ще видите вие кон боб яде ли, като се върне Ценко Барев.”

Председателят на БОД обаче беше въздържан. Бе решил да не дава интервюта за българската преса преди да се е завърнал в родината. Отказа да говори и за Милан. Поради мълчанието му, думата взех аз и понеже “завеждах нелегалния терористичен отдел на БОД”, моят тон беше апокалиптичен, безкомпромисен, нападателен и категоричен. Това направи впечатление на несвикналата с подобен изказ “нежна революционерка”.

След завръщането си в София, тя публикува голяма статия във в-к “Знаме” от 15.02.1991 г. под заглавие **“Кой е Ценко Барев?”.** От нея разбрахме, че президентът Желев е поискал съдебна реабилитация за видни емигранти: Владо Костов, Петър Семерджиев, Атанас Славов, покойния Ге-Ме Димитров и Барев. Тази подборка, като изключим покойника, беше оскърбителна за Ценко. В статията си журналистката беше събрала и мненията на разноцветни политици от БГ-сцена: Виктор Вълков, Стефан Савов, Мишо Пожаревеца, д-р Дертлиев. С изключение на последните двама, другите нямаха лични впечатления от председателя на БОД. Коцева не бе пропуснала да пробута и събраното гюбре от кафенетата за Ценко: френски, английски, американски шпионин и дори комунистически агент. Така въпросът от заглавието оставаше без отговор, но “съмненията” или по-точно компроматите на ДС и нейните доносници оставаха да витаят. От моите думи нямаше и помен. Вместо до народонаселението, те бяха стигали до ушите на тайната полиция...

*

Високопоставените и не чак до там посещения, за които ще стане дума по-нататък, продължаваха до самия момент на тръгането ни по “обратния път” през

хубавия месец май. Междувременно, чрез ВНС бяха прокарали амнистията за емиграцията и повече нямаше препятствия за връщането ни. До април приключих брошурата ***„ЕДИН СТУДЕН ПОГЛЕД ОТ 2000 КИЛОМЕТРА ВЪРХУ ЗИМНАТА ПРИКАЗКА НА БЪЛГАРСКИЯ ОБЩЕСТВЕН ЖИВОТ”,*** която Илия Троянов отпечати в Мюнхенското издателство „ШРАПНЕЛ". С оглед разпращането й в БГ по пощата, тя беше в маскировачна зелена корица, със заглавие „ЧЕРНИЯТ БАРОН". Останалата по-голяма част от нейния първи тираж Илия внесе преди завръщането ми във все още назоваващата се „народна република”. Тя претърпя и втори тираж, който също бе изчерпан.

Понеже брошурата е един автентичен поглед от преди четвърт век върху настъпващите промени и създаденото положение в страната, считам че, без да е някакво подобие на ленинските *“априлски тезиси”,* би било полезно за днешния читател, ако я възпроизведа в спомените за последните месеци от емиграцията ми. Започвам с увода, който е и прототип на речта ми пред българската аудитория след завръщането, която така и не ми се удаде случай да произнеса.

Две думи към читателите, вместо увод

„Народе, ти си малък,
защото си на колене.
СТАНИ!"
в-к „Пер Дюшен" 1793

Близо половин век народът се гърчеше под петата на една от най-жестоките диктатури, които историята помни. Диктатурата на партийния апарат, опиращ се върху държавна сигурност и останалите репресивни институции. С нея се създадоха, съхраняваха и разширяваха могъществото, охолството и паразитизма на „номенклатурата". Социализмът, с който ни проглушиха ушите, не беше нищо друго, освен старата, позната от векове пирамида на владичество, експлоатация, привилегии, неравенство и мизерия, изградени върху потта и кръвта на народа. Негова основа бяха ДЪРЖАВНАТА СОБСТВЕНОСТ И НАЕМНИЯ ТРУД на милиони.

За този половин век българското общество застина като в ледников период. Сякаш историята бе спряла своя ход. Почти всички мислеха, че така ще бъде и през следващия век. Конформизмът стана норма на поведение и призивите за съпротива и борба с диктатурата се разглеждаха като лудост или провокация. Вместо обществени борци, в този период лабораториите на властта, подпомогнати от късогледството и страхът на опортюнистите, създадоха политически хомункулуси и “опозиционни" шутове. Парализата и инерцията бяха такива, че интелигенция и народ не реагираха, дори когато Горбачов призна от трибуната на партийните конгреси и пленуми, че СССР навлиза в РЕВОЛЮЦИОННА КРИЗА и че пред него се поставя съдбовния въпрос: ДА БЪДЕ ИЛИ НЕ?

Най-после, под натиска на външните събития, през ноемврийските дни на 1989 година и у нас обществената неподвижност се поколеба. Преди година и половина Тодор Живков - последният диктатор - бе принуден да напусне властта и на сцената, като от цилиндъра на илюзионист, се появи “синята надежда” на опозицията. Всички повярваха, че погребалната камабана ще

отмери неумолимо края на диктатурата, на нейния икономически механизъм и социална система. Повярваха, че като манна небесна ще настъпи жадуваната СВОБОДА и ще има ХЛЯБ и ЩАСТИЕ за ВСИЧКИ.

Беше вяра в чудеса. Свободата не можеше да се самозароди от безсмислието и бездействието на лилипути на духа и делото. След година и половина илюзиите агонизират. Опозицията също измами народа. След толкова компромиси и пазарлъци, тя легна в кървавочервеното брачно легло на властта. Наверно то ще стане и смъртния й одър. Проблемите на българското общество стоят открити като рани от шрапнел, много дори не са поставяни. Като сила, годна да ги реши, парламентарната опозиция е мъртва. Овалян в сделки между палачи, жертви и доносници, днешният наш политически живот все повече заприличва на сковано в ледове лилаво блато. През летните горещини то не вещае нищо друго, освен смрад и задух.

На върха на пирамидата днес са президента, парламента и „правителството на надеждата", а под тях в бюрата, канцеларите и щабовете на „разградените" тъмни ведомства, са стаили дъх старите кошмари на насилието и диктатурата. Държавна сигурност и другите „атрибути на народната власт", с които плашеха, усмиряваха или смазваха народа, са още непокътнати, въпреки разнородните „перестройки и перекръщавания". „Те" - номенклатурчиците - са почти всички в креслата на властта и предизвикателно ни напомнят от страниците на вестника си „Дума":

„Ние пак сме тук!"

И това се вижда с невъоръжено око: Необезпокоявани от никой, „Те" разграбват трескаво „националното" богатство и доход. В конкуренция или сътрудничество с тях, за досъдиране кожата на пролетаризирания български народ, предявяват претенциите си бизнесмени, спекуланти и публични мъже с тъмен произход и връзки.

Затова, половин век след края на Втората световна война, страната е в още по-голяма разруха. Гладът я сграбчва и зимния мраз се е настанил в домовете. Производственият потенциал се свива като шагренова кожа. Външните и вътрешни дългове продължават да растат, заедно с износа на продукти от първа необходимост. Магазините са празни и купоните без покритие. Цените са „освободени" и инфлацията набира сили за своя галоп. В касите на банките няма долари за петрол, няма енергия за индустрията и земеделието, няма осветление и топлина и призракът на безработицата се надвесва над всеки труженик.

Всичко това се нарича „мирен, цивилизован преход" към пазарната демокрация и под споразумението за мораториум върху „вековната злоба на роба" стоят подписите на всички „основни политически сили" и „независими"... синдикати.

Тази зимна картина поставя неизбежно пред милиони измамени, грабени и смазвани ВАЖНИ ВЪПРОСИ, ОТ ЧИИТО ОТГОВОРИ ЗАВИСИ БЪДЕЩЕТО НА ВСИЧКИ НИ.

Сред тях първия: Възможно ли е стълбовете на полицейската диктатура да се превърнат в „надпартийни" и „деполитизирани" опори НА СВОБОДАТА, която властници и опозиционери претендират, че съграждат след сгромолясването на Живков?

Може ли народът да се ползва от прокламираните свободи, когато парите и властта са в ръцете на няколко хиляди „предприемчиви" шарлатани и безскрупулни разбойници, и още толкова професионални политици и палачи?
Могат ли да се водят схоластически спорове за това дали страната е в криза или катастрофа, когато тя агонизира?
Как е възможно хората, които я хвърлиха в пропастта на социалната и икономическа разруха да продължават да господстват? Може ли народът да се съгласи да бъде управляван от тези, които са отговорни за хаоса, грабежа и насилията?
Ще оставим ли и този път духовните правнуци на хаджи Пенчович Ефенди, на нотабилите и попкръстювци да вземат своя пореден реванш?
Възможно ли е безропотно и овчедушно да приемем кошмара на нови „преходни периоди", чрез които политическите бандити имат нескриваното намерение да се превърнат в почтени бизнесмени и спекуланти, а доносниците и колаборatорите в ... обществени?
*Може ли да се понасят **още половин век** мизерията, несигурността за утрешния ден и полицейските чизми, които газят по нашите мисли и сърца?*
Може ли да се търпят продоволствените и квартирни ужаси, докато мафиотите сменят „начина на производство", грабеж и трупане на богатства - в страната и в чужбина?
*Можем ли да „опростим" разпиляните или „спестените" от номенклатурата десетки милиарди долари, **огромния външен дълг, който с лихвите си ще смаже поне още една генерация?***
Ще стоим ли като нями свидетели на откриването на фирми и влогове в страната и в чужбина, на покупките на вили и апартаменти за внучки и за племенници?
Могат ли очите, в които глада блести, да наблюдават спокойно пиршествата, оргиите, разточителствата и сладкия живот на „социално-силните"?
Може ли да няма мляко за децата, когато „подаръците" само на Живков надхвърлят астрономическата сума от един милиард долара? Когато "горната кора", на номенклатурата и нейните изтърсаци продължават да пилеят ежегодно стотици милиони в твърда валута за командировки, мошенически сделки, сватбени и празнични пътешествия в скъпите хотели и ресторанти в чужбина и за образование и специализации в най-реномираните университети на света? Когато второразрядните властници и гешефтари плащат по две месечни заплати за новогодишното си меню в разните „Шератони" и жълтата преса започва да публикува листи на отечествените новобогаташи-милионери?
Могат ли да се забравят стотицитие хиляди мъченици: обесени и разстреляни, измъчвани и осакатени, затворници и концлагеристи, интернирани и изгнанници, унижени и оскърбени?
Може ли да се забрави гаврата на диктатурата с човешкото достойнство на нашите сънародници цигани, помаци и турци?
Възможно ли е, когато милиони се задъхват в очакване на справедливост ЗА ВСИЧКИ, погледът ни още да среща в телевизията и в пресата, а слухът ни да бъде прорязван от радиогласовете на същите гангстери и наследници на убийци?

Може ли да не се потърси отговорност от виновниците за миналото, настоящето и бъдещето, което "те" ни готвят?
Това ли искат младите хора в страната и тези, които бягат от нея така, както се е бягало в дни на чума?
Тази листа от въпроси, предназначени ЗА ВСЯКА и ЗА ВСЕКИ, включително и за наследниците на живковата диктатура, може да бъде удължена до безкрайност. Ние не претендираме да сме я изчерпили, нито да ви дадем готови решения и рецепти. Можем само да ви предложим разсъжденията и констатациите до които сме стигнали, а след това нека разискваме заедно!
Но едно считаме за НЕОСПОРИМО: Обликът на обществото в което ще живеем в утрешния ден, повече от всеки друг път, зависи ОТ ВСИЧКИ НАС. Отговорът на поставените въпроси ще се определи чрез БОРБА.

За да изтръгне победата в тази борба, народът се нуждае от опорна точка и лост, т.е. от ПРОГРАМА И ОРГАНИЗАЦИЯ. С тях трябва да се открият перспективи и да се сложи край на ПРИЕМСТВЕНОСТТА МЕЖДУ ВЧЕРА И УТРЕ. ***Иначе „мирният преход към пазарна демокрация" не предвещава нищо добро и през следващия ПОЛОВИН ВЕК.***
В следващите страници, които са адресирани към народа и най-вече до НЕГОВАТА МЛАДОСТ, ние се опитваме да обясним причините за част от направените констатации, да дадем нашия отговор на някои от изброените въпроси, които кризата остави открити, да разберем анатомията и физиологията на вчерашния социален „ред" и на днешния политически „хаос" и накрая, без всякаква претенциозност и пророческо самочувствие, да споделим нашите размишления и предложения за утрешния ден, който може и да не бъде така „мирен", мазен и розов, както са все още склонни да мечтаят и да обещават на наивниците „рицарите на надеждата" от парламента, президенството и правителството и обслужващите ги масмедии.

Париж, . януари-април 1991 г.

*

* *

ПРОИЗХОД И СЪЩНОСТ НА „РЕАЛНИЯ СОЦИАЛИЗЪМ"
ЕДИН ПРЕДВАРИТЕЛЕН БАЛАНС НА „МИНАЛОТО", което погуби живота на две поколения е необходим, като въведение в настоящето. То ни държи в агонизиращите си пипала и не престава да бъде ДУШЕЩО, ГНЕТЯЩО И ОТЧАЙВАЩО. Подобно освежаване на историческата памет е толкова по-належащо, защото който не разбира собственото си минало, не може да се ориентира в настоящето и наверно ще стане жертва на бъдещето, което други му подготвят. Казано е: КОЙТО ЗАБРАВЯ МИНАЛОТО, ПОДГОТВЯ ПОВТОРЕНИЕТО МУ!
За разлика от Русия, Китай и други страни от „третия свят" у нас „реалния социализъм" бе внесен на щиковете на червената армия в края на Втората световна война. Преразпределението на планетата между победителите - Сталин и „великите демократи" - превърна България от „доблестен съюзник на Третия райх" в „най-верен приятел на братския

СССР". Пред страната се откриха зиящите висоти на „най-прогресивния обществен строй", дошъл на смяна на хитлеровия „нов ред".
Реалната власт премина в ръцета на сталиновите агенти и „специалисти", които пристигнаха с обоза на окупаторите. Партизанското движение, хетерогенната политическа комбинация - ОФ, създадена по инспирация и подобие на „съюзническата" коалиция и военния преврат на 09.09.1944 година, имаха само второстепенно и спомагателно значение. Отново промяната в историческата ни съдба бе наложена с външни сили.
Крайният политически резултат - диктатурата на апарата на БКП, камуфлирана първоначално като ОФ-власт, се оказа в абсолютно противоречие с очакванията и стремежите на преобладаващата част от съучастниците и следващите ги по израза на Ленин „полезни идиоти". Доказателство е съдбата на почти всички водачи и дейци на БЗНС, БСДП, Радикалната партия или „Звено", както и изобилието на разочаровани, изхвърлени или смляни от машината партийци.
Диктатурата започна с настаняването на апаратчици, активисти и просто приспособенци, каквито се прилепват към всяка новодошла на власт партия, в ключовите ведомства и институции на държавния апарат. На първо място в министерствата на вътрешните и външните работи, на войната и правосъдието, на финансиите и БНБ. Обстоятелството, че „шапката" в някои от тях бе отстъпена на други партии от коалицията, не отклони на милиметър политическия курс от начертания в Кремъл финал. Паралелен и аналогичен процес се извърши и в по-долните етажи на властта - в областните, околийски и общински центрове.
Необходимо е дебело да се подчертае, че прогерманската българска монархия с царедворците, „храброто войнство" и буржоазията, които с вътрешната си и външна политика подготвяха такава развръзка, не оказаха никаква съпротива на надвесващите се окупация и диктатура. В последните дни, те се опитаха страхливо да се скрият зад гърба на фигурки, които в онази обстановка представляваха... само себе си. Надявайки се да ги отмине горчивата чаша, „бившите люде" слезнаха от историческата сцена толкова безславно, колкото и мизерно се бяха изкачили на нея.
Усетила затягането на примката около вратовете си, онази част от демократическите съучастници, която отказа да се продаде или предаде, напусна коалиционното правителство и се трансформира в ОФ-опозиция. ***Самото й название показваше, че тя изобщо не разбира смисъла на започналия исторически процес, а наверно и ролята, която й бе отредена в следващите актове на драмата. Неподготвена психологически, идейно и организационно за съпротива и борба на живот и смърт, избрала парламентарната стратегия и „бюлетината вместо карабината", опозицията предопредели собствената си съдба.***
За по-малко от три години, с „безкористната помощ" на сталинските специалисти, полицейската диктатура на БКП пречупи гръбнака на опозицията – БЗНС, а малко по-късно или едновременно и на останалите й сектори — от най-левите до най-десните. С оръдията на административния и съдебен терор, партийният апарат наложи своята безразделна диктатура в политическия живот на страната. От този момент нататък плурализма у нас се свеждаше до нарисуваната от един виден руски болшевик картина на

*„съветската демокрация" и „плурализъм": **една единствена партия на власт - БКП** (казионния БЗНС на Обов - Трайков - Танчев и компания служеше само като смокинов лист на еднопартийната диктатура), **и множество други опозиционни партии и организации в... затворите, концлагерите и гробищата.***

В унисон с учението на „класиците", превръщането на страната от изостанала селска, в изостанала тежко-индустриална се извърши посредством един „преходен период". Той започна с одържавяването на индустрията и отчуждението на „едрата градска собственост", които бяха декретирани на 23.12.1947г. и проведени буквално в 24 часа. Още няколко години бяха необходими на властта, за да отнеме земята, работилниците и бакалниците на българските селяни, занаятчии и дребни търговци. Така приключи експропирането на цялата българска икономика от държавата и заедно с това, създаването на една НОВА СОЦИАЛНА СТРАТИФИКАЦИЯ, която и до сега остава непроменена и в която е „разковничето" за разбиране на процесите, които се извършват в днешното общество.

*Излишно е да се напомня, че освен политическа и стопанска, диктатурата на партийния апарат беше и духовна. Агитпропът, учебните заведения, издателствата, телевизията, театъра и киното, пресата и радиото, всичко беше нейна собственост. **Писатели и художници, артистки и учителки, журналисти и старши-научни сътрудници, всички бяха превърнати в слуги, проститутки и куртизани на редуващите се диктатори и на антуража и преторианците им.***

*По такъв начин „законно-установената, народнодемократична власт" стана инструмент или машина за трансформирането на буржоазна и селска България в социал-икономически урод, (Тодор Живков каза **недоносче**), който до началото на новото летоброене, едни наричаха реален социализъм, други - тоталитаризъм.*

*И двете понятия отразяват еднакво невярно феномена и са една от многото причини за невероятната конфузия в днешните идеологически, политически и социални борби. **Марксическото разрушаване на понятийната система, с въвеждане на мъглива, двусмислена и фалшива терминология, която днес заместват със също толкова измамни и обещаващи „пазарни" категории, лозунги и фрази, е само един от факторите за масовото заблуждение, за безпомощността на кръвосмесилите се власт и опозиция и за идейния и интелектуален банкрут, който съпровожда търсенията на изход от пропастта, в която е свлечено българското общество.***

Един от главните въпроси е:

КАКВО Е ОБЩЕСТВОТО, което погубва вече ТРЕТА ГЕНЕРАЦИЯ и под чиито развалини рискува да бъде смазана и ЧЕТВЪРТАТА?

Това е въпрос от изключителна важност за ориентиране в словесните водопади, с които власт и опозиция ни заливат, във взаимните престрелки с халостни патрони, в евтините оправдания и обещания за светло, този път пазарно бъдеще.

Отговорът не трябва да се търси в идеологическата схоластика и етикетите, нито в площадните речи на политиците. Ключът се намира в

дълбоко вярното твърдение на бившия диктатор и неговите агитпропи за ***„построените две България”*** *през изтеклия период.* ***Те наистина са ДВЕ.***

Едната е официална, полицейска и лакейска България*. България на партийната и държавна номенклатура, на АПАРАТЧИЦИТЕ. На техните жандарми и слуги, на хоноруваните им и редови доносници. Луксозна България на охолството, пиршествата и оргиите, България на банкетите и на безкрайните казионни тържества.*

Другата, сивата, делничната, по-малко известната*, която се опитваха да укрият или напудрят и начервосат като “компаньонка” от хотел за чужденци* ***е България на превърнатия в стадо от статисти и статистика народ от фабрики, мини, текезесета, услуги и лаборатории.***

Те съществуват и днес, настръхнали една срещу друга - България на господарите, насилниците и паразитите, преоблечени в демократична премяна, и тази на подтисканите, грабените и мизерстващите, които се пробуждат от кошмара на лъжата и страха. Всичко ги разделя и опитите да се замени „морално-политическото единство” с „национален консенсус” са обречени.

Тази двуетажна България беше „съветска” колония, чието администриране Москва бе предоставила на петата си колона, наречена БКП*. Срещу правото й да участва в разделянето на плячката и да излъчи от своите редове надзиратели за всички обекти на концлагера, в който с общи усилия превърнаха нашата страна. Тя и днес е обвързана с хиляди видими и невидими нишки и вериги с империята. Каква е точната цена на третото поредно „освобождение” ще научим, когато се отворят имперските счетоводни книги и направим точен баланс на „братските” сношения през всяка една от изтеклите 46 години.*

Ако по-голямата част от статистическите данни продължават да бъдат „държавна тайна”, за никой не са секрет опустошителните резултати от колониалното робство. Подчинена на московския диктат, чрез СИВ икономиката на страната бе превърната в придатък на руската, а чрез Варшавския пакт, така нар. народна армия - в оръдие на експанзионистичната и жандармска политика на кремълските диктатори.

Днес, когато глада и студа нахлуват в домовете на всеки от нас, никой не може повече да се съмнява в плодовете на така нар. социалистическа интеграция. Зависима изцяло от съветските поръчки и доставки, българската икономика е в безкрайно по-окаяно състояние от „Бананови републики” на Южна Америка. Нашето производство - от урания и електронните калкулатори до сиренето, консервите и тютюна се изнасяха на безценица за съветския пазар. Така нар. ***възвръщаемост на лева при търговските сделки със СССР не надхвърляше 21%. Срещу изнесените за всеки 100 лева стоки, българските „търговци” получаваха само 21 лева!***

Търговията и с останалите страни от „лагера на социализма и пр.” се намира все още под контрола на Москва (СИВ е само един от маскарадните костюми на азиатския неоколониализъм!) Съобразно въведените норми и правила, изкупените на безценица немски, чешки, унгарски, полски и т.н. стоки ни се препродаваха от съветските търговци на неколкократно по-високи цени от изкупните. Разликата отиваше в бездънния търбух на

империята. Нейните Шейлоковци, вместо да претопят допотопните машини и заводи след амортизацията им, ни ги продаваха на баснословни цени. ***Аферите ни костваха ежегодно милиарди левове и систематичното изоставане на българската икономика и ниво на живот дори от балканските стандарти***.

По същия начин, излезлите от употреба в червената армия оръжия и муниции продължават да се продават за въоръжаване на българските дивизии, чието предназначение беше да послужат като пушечно месо в балканските и по-далечни анатюри, които генералният щаб и дипломатите на Москва подготвяха в следвоенните десетилетия.

Тепърва ще се плащат репарации за престъпните действия на българската наемническа армия в Чехословакия, Афганистан, Африка и Близкия Изток. Справедливостта изисква платци да бъдат онези, които в пиянски компании и оперетни паради се възторгваха от патриотарските звуци на „Край Босфора шум се вдига..." и тези, които създават днес под покровителството на тайната полиция движение за защита на прословутите „национални интереси" или обратно - прокламират разградски и кърджалийски републики.

Довел с българските си агенти, чрез грабежа и експанзията, народа до катастрофа, днес Кремъл иска да му плащаме резервни части, муниции и петрол в... долари. Същевременно статутът на колониален придатък и подчинението на развитието ни на имперските нужди и планове, предизвикаха диспропорции в различните сектори на производството и експорт-импорта, които ще тежат като воденичен камък на шията на народа дългосрочно. Така именно стопанството и даже физическото ни просъществуване бяха доведени до днешното им предколапсно състояние.

България на партийните Куизлинги, на полицаите и лакеите, която дължи своята поява и съществуване на имперските си господари, в течение на четири и половина десетилетия обявяваше колониализма за „Слънце и въздух" чрез устата на своите димитровци, червенковци и живковци. Техните наследници и днес, както вчера, са готови на всякакви предателства спрямо интересите на българските труженици, стига да им бъдат осигурени закрила и процент в безпрецедентния грабеж.

След като „братушките" усвояваха колониалните си печалби, повече от половината от остатъка на „националния" доход се поглъща от огромния, все още „неразграден" октопод на партийната, административна и военно-полицейска бюрокрация.

Тази „двойна България", която БКП построи с „безкористната помощ" на империята има пирамидална структура. *Нейните „тухли" са малки пирамидки, които възпроизвеждат в миниатюр системата. Върхът на „новото общество" е образуван от преплетената партийна и държавна върхушка, чиято опора се образува от 72 хилядният ПАРТИЕН АПАРАТ. Към него могат да се прибавят още толкова хиляди висши държавни чиновници от централните и областни ведомства. Заедно със средните и долни „етажи" или „ешелони" на административната, военнополицейската и стопанска бюрокрация с различните облагодетелствани и привилегировани синекури и „културна" смет, те не надхвърлят 10-15 % от населението. Тези паразити запушват всички пори на обществения, стопански и културен*

живот. Те притежават и сега „законното право” на охолство и ленност, и предаването му в наследство. С все още безразделното си господство във всички сфери, те осъждат трудовия народ на материална, морална и духовна мизерия.

Напразно опозицията приглася на сталинските бръщолевения против „УРАВНИЛОВКАТА”. Нямаше, няма и не може да има никакво социално равенство между подчинените и властодръжците, между „социално слабите" и силните! В това „царство на необходимостта”, контрастите надминават далече познатите ни от времето на „обикновения” фашизъм и капитализъм в стара България. Достатъчно е да припомним само, че срещу петте дворци на монарсите от третото царство, „пролетарските” диктатори от първата република построиха тридесет и пет резиденции. А разликите в заплатите между най-ниско и най-високо платените надхвърлят съотношението 1:100! Но и те не разкриват достатъчно реалността. Трябва да се вземе под внимание цялата стълба от привилегии, които ще си останат непокътнати, докато съществуват йерархическите структури и разпределение на „националния” доход според заеманото място в тях. Те започват от яслите и детските домове, където децата на „баровците” се ползват от по една гледачка на бебе и по една детска учителка за групи от по 4-5 деца. После преминават през училищата, университетите и специалните школи, (без да говорим за следването и специализациите на Запад, стипендиите за които са обсебени от изтърсаците на номенклатурата). По-нататък, контрастите ни водят в старческите домове, където за народа са отредени морги, „обслужвани” от чакали и хиени, а за пенсионираните „отговорни и заслужили” склеротици - санаториуми с условия на многозвездни хотел-ресторанти и квалифициран медицински персонал, към болничните заведения, в които „простият”, без връзки народ е предоставен на невежи фелдшери и „специалисти” (по-голямата част от които би била по-намясто във ветеринарните лечебници) и намиращите се на другия полюс на „безплатната медицина” правителствени, университетски, военни и полицейски клиники и болници, в които няма изнервящи, многочасови висения в чакалните, където има модерни западни апартури и медакаменти, „лични” лекари на върхушката, която си е резервирала цялото работно време на най-добрите медици на страната.

В този бегъл преглед социалните контрасти завършваха с едно-единственото постижение на строящия се... “комунизъм” - безплатните погребения, които се движеха в границите от 32 лева по цени на дребно, (по стария, забавено-инфлационен курс на лева), едва стигащи за изкопаване на трапа и един талашитов сандък, облепен с хартия, до отредените за „наще здрави другари”, „национални погребения” с полагащите им се музики, траурни шествия, венци, погребални банкети и парастаси с тържествени зари, без да говорим за наскоро препогребания бивш обитател на мавзолея, чийто вампир изсмука за 41 години с балсамиранията, климатизациите и въоръжената охрана, ***милиарди валутни лева от „народното” стопанство, които биха стигнали за тържественото погребение на цялата номенклатура.***

Контрастите са и в „кухнята”. Достатъчно е да се сравни менюто и напитките в столовете на предприятията и учрежденията с тези по

нескончаемите банкети и коктейли, които се устройваха от членовете на политбюро, министерски съвет, генералитета и висшите апаратчици. Тук прескачаме специалните кухни, лични готвачи и снабдявания на големците, магазините предназначени за „отговорните другари" от горната кора на номенклатурата, които й позволяваха в столицата и провинцията да се снабдява с висококачествени, в изобилие и на безценица хранителни продукти, както и мрежата, която им ги доставяше „франко" домовете и вилите им. (Ако се съди по това, че познатите от телевизията физиономии не се срещат никъде по опашките на гладна София, навярно миналото глаголно време не е най-подходящото.)

Разликите засягаха по-нататък пенсиите, следващи диапазона на заплатите, жилищата, където за народа се отреждат „средно – статистическите" 9 кв.м., за които често се чака по 10-15 години, междувременно живеейки по две семейства или две поколения в една стая, докато големците и „обкръженията" им бяха побързали да се настанят в просторни домове и обширни апартаменти, за чието обзавеждане и удобства бившия буржоазен хайлайф и министрите на монарха можеха само да мечтаят.

По подобен „справедлив начин" в това общество е разрешен и въпроса с „обществения" транспорт. Народът е отвеждан до безкръвните работни кланници, натъпкан като в консерви в подвижните боксове на автобуси и трамваи, а движението се заковаваше, за да минат господарите на страната, техните отрочета и любовници в лимузини с перденца, често придружавани от „гвардейски" кортежи от моторизирани жандарми с оглушителни сирени. Или да прелетят над главите ни в „предоставените им за (доживотно) ползуване" лични хеликоптери и самолети с ЧЕТИРИ КЛАСИ за пасажерите, както се полага във всяко едно „безкласово общество".

С помощта на усредненото име „почивни станции" се скриваха разликите между бунгалата, палатките и казармите за „простия" народ и никнещите като гъби резиденции и вили от по няколко стотин квадратни метра с басейни в олимпийски размери, със спални, гостни, кухни и парфюмирани клозети, натъпкани с мебели, апарати и приумици, трофеи и „подаръци", внесени и донесени от Европа и САЩ, от Япония, Иран и дори от гладна и умираща Африка.

Партийните патриции изпращаха бременните си метреси да си почиват и се освободят от плодовете на забранената любов в Европа, а те прескачаха да се облекчат в първокласните бардаци на Хонолулу.

Какво струваше годишно личната охрана, прислуга, шутове, шофьори и т.н., с които бяха „удостоени" тия заслужили синове и внучки на „майка България", ще оставим да изчисляват неизброимите ст. н. сътрудници и кандидати на икономическите науки. За сега, все още не е предоставена статистика нито за глобалните ежегодни разходи по тия пера от бюджета за издръжка на държавните паразити, нито за изразходваните от тях чужди девизи. Няма отчети и за „безотчетните", знае се само, че и командировъчните плащания се движеха в границите на „уравниловката" - от 1:100.

Най-после, не се публикуват данни за сумите, които се пръскат за посрещания и изпращания на свои и чужди делегации, за пътешествия и

развлечения, не се знае и цената на огромния дипломатически и шпионски апарат, който продължава да се поддържа в станалите вече стотици държави и държавици по глобуса. Не са направени изчисления каква част от многомилиардните заеми се изразходват за подобна народополезна дейност.

Имаше само частични данни за влоговете по социални категории. От тях можеше да се заключи още в далечната 1972 година, че банковите спестявания в левове на номенклатурата и нейните спътници са възлизали на 56% от общия „национален" влог. Остатъкът от 44% се разпределя между останалите 85-90 % "бачкатори" от населението. Както и следва да се очаква, чуждестранните влогове и имущества на предвидливата партийна мафия, която трупаше „бели пари за черни дни" в швейцарските, английски, южно-африкански и др. банки, са покрити с булото на „държавната или търговска тайни".

Цената на тази „социална диференциация" продължава да се заплаща със „социалистическата принадена стойност". Нейната „норма" достига и днес 85-90% от стойността на произведения продукт! (20-те %, които се отделят за инвестиции, продължават да увеличават колективното имущество и доходи на „номенклатурата".) Изсмуквана от 85 - 90% от активното население, което диктатурата осъди на мизерия, в условия на зле платен наемен труд, ужасяющите резултати от които все още са държавна и стопанска тайна, тя е източник на охолството и тиранията на партийния апарат.

В ураниевите рудници не съществуваха никакви модерни и водни инсталации. Камионите, които извозват рудата нямаха оловни облицовки. Косата на лъчевите заболявания отнемаше живота на младит работници СРЕДНО ЗА ОКОЛО ПЕТ ГОДИНИ! Цели села около миите бяха превърнати във вдовишки села. Поради липса на работна ръка, властите продължават и днес да изпращат там затворници и трудоваци, сред които преобладават турци, помаци и цигани. Тези престъпления продължават от десетилетия въпреки ежегодните медицински доклади и констатации. Номенклатурата - собственик, бе „открила", че производството на ламаринени ковчези е по-рентабилно от хигиенизирането и обезопасяването на труда. Съобразно законите на „социалистическата интеграция на труда", рудните концентрати заминаваха с вагони за „Съюза", а у нас оставаха труповете, вдовишкото проклятие и сълзите на сираците. Не по-розова е картината и в миите за каменни въглища и други полезни изкопаеми. Според секретни отчети на отдела за професионални заболявания при м-во на „Народното здраве" над 50% от миньорите изхрачват дробовете си, поразени от силикозата. И тези сведения продължават да са държавна тайна, но резултатите са явни - почти цялото миньорско население се разминава с пенсиите си, недостигайки необходимата възраст.

Не е много по-различно положението и в другите опасни за здравето производства: химически, пластмасови, фармацефтически. Тежък и непоносим е трудът в леярните и металодобивните заводи, в кариерите и строителството. Статистиката за злополуките там също е недостъпна. Но е обществена тайна, че за всички тези сектори на икономиката държавата трудно намира своите наемни роби, въпреки известни „привилегии", които им предоставяше: право на жителство в големите

градове, по-големи заплати, повече медали от средния брой... на глава от населението.

Селата, след насилственото уедряване на земеделските стопанства, наречено колективизация или кооперииране и превръщането на селяните в пролетарии, са обезлюдени. Селското стопанство, слабо снабдено с техника, зле организирано и експлоатирано с методи, много от които напомнят крепостничеството, е изостанало и неефикасно. Процентът на заетите у нас в него е от 5 до 10 пъти по-висок от този в развитите страни, а производителността на американският селско-стопански работник или фермер надминава от 21 до 42 пъти тази на неговия български колега в различните сектори на земеделския труд. В това отношение едва ли картината е много по-различна и в индустрията: металодобивна, химическа, електронна, машиностроителна, лека, хранителна и т.н.

Хищническият грабеж не остави незасегната природата. Днес вече всички признават екологическата катастрофа и нейното отражение върху здравето на народа. Предизвиканите от нея отравяния и заболявания не отминават и тези, които са имали шанса да не попаднат в опасните за живота браншове на икономиката. ***Някои от пораженията й ще съпътстват нероденитe още поколения и през идния век.***

Най-после, и това трябва да се напомни на нашите старши икономисти и любители на пазара от опозицията: в техните деликатни сфери, както в тези на другите науки и услуги, съществуваше йерархия и разлики в заплащанията, които следват кривата на разпределение на националния доход в останалите сектори. Те се дължат между другото и на пазара, в който е включена и тяхната интелектуална „продукция". Именно при „социализъма", поради тоталната експроприация и пролетаризиране, всичко и всички се превръщат в стока, а ***който каже стока, казва ПАЗАР!*** *(Това беше ясно дори на Сталин, който също бе привърженик на генерализирането на стоковото, т.е. на пазарното стопанство, като път към... комунинзма.) Разбира се, с всичките особености на един „социалистически" пазар. Както е известно, последният е МОНОПОЛИСТИЧЕСКИ, поради довеждането на концентрацията и централизацията на капиталите до логическия им предел - до единствения собственик и монополист - ДЪРЖАВАТА. Именно тя или по-точно йерархически разположения в нейните апарати и институции партиен пълнеж е собственикът на „социалистическото" стоково производство, господар на пазара и търговец на едро и дребно. Тя олицетворява разпределителните функции на капитала и заедно с тях класовото разслоение на младшите и старши, научни и прочее СЪТРУДНИЦИ.*

В „така създалото се общество", социалното етажиране не е оставило настрана и достъпа до информацията и световната култура. На народа, дори и днес в епохата на „гласността", се предоставя сдъвканата от агитпропи дезинформационна плява от вестници, радио и телевизия, а за номенклатурните „работници", според йерархическия им ранг, се предлагат различни секретни бюлетини - от тези на БТА до предназначените за върхушката информации или сводките на шпионските служби до които достъп имаше само „първият".

Така бе и с културата - „масова” за „масите”, приготвена по специалните рецепти на „социалистическия реализъм” от проституиращи с изкуството писатели, художници, музиканти, артисти и прочее „инженери на човешката душа”, „култура" на която престаряващите се партийни цензори са оскубали всяка перушина и критична мисъл и забраненитe за простолюдието плодове на световната култура, предоставени чрез закрити библиотеки, прожекции, представления или „творчески командировки” на богоизбраните паразити.

Ако трябва да резюмираме, освен на колониалната експлоатация и монопол над външно-търговския ни обмен, който лиши българското стопанство от толкова необходимите за развитието му девизи, машини и технология, многоликата катастрофа на българското общество и неговата икономика се дължи на комплекс от „вътрешни” причини. Сред тях най-важните са:

Йерархическата структура на обществото и паразитизма на червената буржоазия, на нейната полицейщина и милитаризъм, на партийния и държавен апарати, които изяждат инвестициите, необходими за развитието на страната и сковават творческите сили на народа.

Освободени от всякакъв обществен контрол, разпростряли безразделната си диктатура и в стопанската сфера, тези „нови" господари и експлоататори с невежествените си команди и разпоредби, и с „планиранията”, съобразени единствено със собствените им интереси, привилегии и задължения към Москва, убиха всяка заинтересованост и инициатива у хората на труда и предизвикаха като естествена реакция „работа с краката” (при това обути в дървените холандски обувки САБО, от където произлиза и името на една от формите на народната съпротива - САБОТАЖА!)

Такава е социалната стратификация в света на „реалния социализъм” и всякакви повтаряния на чърчиловото „остроумие” за равномерното разпределение на мизерията, издават само скудоумието или мошеническите намерения в „посттоталитарното общество”.

За да увековечи това статукво в обществения и икономически живот, за да съхрани социалните си позиции, богатства, привилегии и охолство, както и колониалното господство на Москва, в продължение на 45 години партийната, и държавна номенклатура постави българския народ под желязната пета на своята кървава диктатура. Тепърва ще излизат ужасяющите цифри и истини за терора над нашите арестувани, инквизирани, затворени и избити братя. Официална статистика няма. В опозиционната преса се твърди, че броят на избитите, без съд и с присъди, възлиза на десетки хиляди. Броят на политическите затворници и концлагеристи - над сто хиляди, на политическите емигранти над тридесет хиляди, интернираните, арестуваните и малтретирани се изчисляват със стотици хиляди, ограбените и експлоатирани - с милиони. Досега властта мълчи, а и нейната опозиция, погълната от парламентарна суетня, не е поискала ревизия на „инвентаризационните ведомости” на министерството на инквизиторите, нито призовава народа да ги застави да публикуват кървавия баланс на ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЕТ ГОДИШНИЯ ДЪРЖАВЕН ТЕРОР. Към жертвите на диктатурата се числят десетки хиляди цигани, стотици хиляди помаци и около един милион български турци, гаврата и репресиите срещу които са още пресни в съзнанието на всички.

В основата на този повсеместен терор на диктатурата срещу народа, стоят завладяването и консолидацията, разширението на властта и увеличаването на богатствата на „НОВАТА КЛАСА" и страхът да й бъдат отнети.

Моралната и политическа отговорност за терористическата политика спрямо българския народ носят тези, които вземаха решения за провеждането й: членове на политбюро и централния комитет на БКП, заедно със съответните министри. Физическата отговорност пада върху преките организатори и изпълнители на тези решения: различните началства и звена в партийния апарат и репресивните институции на държавата - държавна сигурност, милиция, армия и съд, на всички нива - отгоре до долу.

Освен за икономическата катастрофа и социалната пропаст, която изкопаха между „двете България", със своите кървави деяния, безкръвни инквизиции и гаври, мрежа от платени и безплатни шпиони и доносници, ***апаратчиците са виновни за политическата, духовната и нравствена криза, в която се гърчим всички.*** *За четиридесет и пет години гнет и грабеж, корумпиране и командване, в сферата на културата властват цинизъм, пошлост и безплодие.* ***„Творците" бяха лакеи или бегълци от живота****. Доказателство за убийствените поражения на диктатурата върху културата е факта, че нищо не излезна от „чекмеджетата" на членовете на казионните „творчески съюзи". Те не създадоха нищо и за година и половина „гласност". Явно затлъстялите и поразени от сервилността корумпирани мозъци на „културтрегерите" на соц-реализма не могат да родят нищо.*

Към тези щрихи на СИСТЕМАТА могат да се прибавят още десетки. Част от тях се намират разхвърляни в пресата. Вярно е, че историческите и статистически данни за нея са все още заключени със седем ключа в касите и архивите. Много от тях може би ще бъдат непоправимо унищожени. Но и казаното дотук е напълно достатъчно, за да отговорим на поставения в началото въпрос: Какво представлява ОБЩЕСТВОТО, от което така мъчително и все още безуспешно, искат да се изтръгнат народите на Изток, българския в това число?

Тази обществена система ние квалифицираме като ДЪРЖАВНО-КАПИТАЛИСТИЧЕСКА. *Тя кореспондира на една от доминиращите тенденции в развитието на капитализма - към централизация и концентрация на капиталите. Нейн логичен завършек е сливането или поглъщането на всички от един единствен - ДЪРЖАВНИЯ КАПИТАЛ. Как се реализира тя в капиталистическото общество, дали чрез конкуренцията, при която най-едрите капиталисти разоряват, купуват, изяждат или се обединяват с останалите, или държавната власт - законодателно или с един извъникономически, принудителен акт ги одържавява и превръща в своя собственост, тук няма да разглеждаме. Историята изобилства с примери на различни пътища, водещи към монополите и етатизацията. В това отношение МАРКСИЗМА, МАКАР И НЕ СЪВСЕМ СЪЗНАТЕЛНО, Е ЕДИН ОТ НАЙ-ЗАВЪРШЕНИТЕ ИДЕОЛОГИЧЕСКИ ИЗРАЗИ НА ДЪРЖАВНО-КАПИТАЛИСТИЧЕСКАТА ТЕНДЕНЦИЯ В РАЗВИТИЕТО НА*

СЪВРЕМЕННОТО ОБЩЕСТВО. ***Програмата от десет точки, съдържаща се в написания преди век и половина „Комунистически манифест” на Маркс и Енгелс, очерта лаконично икономическата и политическа структура на „новото” общество. Държавният преврат на 25 октомври 1917 година постави началото на насилствената реализация на тази разновидност на съвременното общество - държавнокапиталистическата.***

Прочее, тези два варианта - частен и държавен - се срещат на всички стъпала на историческото развитие, наречени „цивилизации” или „социал-икономически формации”. Тях ги има и в робството, и в крепостничеството. При това, ***държавната собственост е преобладаваща през хилядилетията на политическата история****.*

ДЪРЖАВНОКАПИТАЛИСТИЧЕСКОТО ОБЩЕСТВО съдържа със съответни изменения всички характеристики и категории на класическия капитализъм. То е КЛАСОВО. В основата на неговата социална пирамида се намира същата класа на наемния труд - ПРОЛЕТАРИАТА. Сега в него, освен индустриалните работници, са включени всички категории, които в буржоазното общество образуват средната класа на дребните собственици - селяни, занаятчии, либерални професии и от сектора, който днес наричат „услуги” или „третичен сектор”. Всички те са лишени от свои „средства за производство”, продават „работната си сила” и срещу заплати и социални осигуровки, получават само част от продукта или стойността, която създават с труда си. Тази част се движи в границите от 10% до 30%. Останалите 90% - 70% от създадения „национален” доход се ограбва и преразпределя между членовете на това, което Джилас нарече „Новата класа”, други я определят като „Номенклатура” или „бюрокрация”, а народът именува дерибеи, баровци, паразити или чорбаджии. Тази КЛАСА, заемаща горните слоеве на социалната пирамида, ние наричаме ДЪРЖАВНО-КАПИТАЛИСТИЧЕСКА. Тя се конституира от партийната, военно-полицейска и административна бюрокрация. Нейн гръбнак са партийния и държавен апарати. А „базата” й се образува от средните и низши „ешелони , които са човешкия пълнеж на държавните институции, ведомства и учреждения - на първо място репресивните, с които се осигурява господството и възпроизвеждането й като КЛАСА.

Съществуват различни методи и критерии за определянето на класовата принадлежност на всеки в това общество. Те могат да бъдат повече или по-малко комплексни и прецизни. Един от най-елементарните и естествено недостатъчни, е мястото на всеки спрямо медианата от средните заплати в отделните стопански, социални, културни и прочее единици.

(„Работещите” в политическите или партийните и държавни институции, без изключение, можем да считаме за паразитни и по дефиниция, разположени в социалното пространство на господарите и техните слуги! Прочее и едните, и другите се разпознават лесно по теоретическите им мошеничества и крясъците срещу „дребно-буржоазната уравниловка”.)

Утрешните изследователи или по-скоро финансови ревизори ще намерят на върха на държавнокапиталистическата класа сред началствата 1563 (хиляда петстотин шестдесет и трима) „социалистически" милионери само

по банковите им „спестявания". Техният брой надхвърля 15 пъти броя на милионерите в буржоазна България, което още веднъж показва несъстоятелността на известната „критика на социализма", който изравнил всички в мизерията. В следващия отгоре надолу слой се намират още 60 000 собственици. Движимите и недвижими имущества на всеки един от тях се стремят към кокетната сума от по 1 000 000 лева. Под тях, пак във „втория етаж" на „майка България", са се настанили още 100 000 „номенклатурчици" и техните протежета с лични богатства над 100 000 лева. (Тук навсякъде говорим за стойности по стария, живков курс на лева.) Такива движими и недвижими имущества не могат да се „отделят от залъка". Техните собственици ще трябва да осветлят произхода им, без да крещят за „лов на вещици".

Тази йерархическа структура, с характерните й привилегии, неравенство, власт и подчинение се налага като струпей върху класата на наемните труженици и се задържа там посредством диктатурата. Властта на родената от държавата „нова класа" от експлоататори и паразити, станала единствен собственик и господар, е ДИКТАТУРА НА ДЪРЖАВНИЯ КАПИТАЛ, с нейните партийни ръководители, тайна полиция, офицерски и милиционерски корпуси, началства и бюрократи.

В държавно-капиталистическото се съдържат и останалите, характерни за буржоазното общество, категории: надници и заплати за покупко-продажба на работната сила, стоково производство, печалби, пари и ПАЗАР, с който толкова много се спекулира напоследък от „социалистите" и тяхната опозиция. ***Щом се произвеждат стоки и се пласират, щом съществуват покупко-продажби, стопанството е ПАЗАРНО****. Това го знаеше, както споменахме, дори Йосиф Висарионович Джугашвили, който бе дошъл в „завещанието" си пред XIX конгрес на КПСС до гениалната мисъл, че пътят към социалистическото общество минавал през превръщането на всичко, без изключение, в стока. (Той между другото е и откривателя на жалоните, водещи към „отмирането на държавата". До него се стигало, чрез всемерното й... засилване и разрастване.)*

Най-после, върху тази политическа, икономическа и социална основа се раждат и възраждат империализма и колониализма, национализма, шовинизма и расизма, войните, кризите и класовите борби, разбира се, съответно оцветени и камуфлирани с „нова" фразеология и „мислене".

Това общество доведе социалните, национални и интернационални противоречия до пароксизъм. Политическата и стопанска катастрофа стана неизбежна, а натиска на „свободния свят", който повече от четвърт век се ръководеше от стратегията на Роберт Макнамара, (задушаване на противника в пръстените на боата, наречена ПРЕВЪОРЪЖАВАНЕ), този натиск катализира настъпването на краха. Западът спечели студената война (бръщолевенията на партийните динозаври, генералитет и КГБ за "преустройство" и "ускорение" са само конвулсии).

„Третата световна война", за която от десетилетия се приготовляваха Варшавския пакт и НАТО завърши. *Москва я загуби без атомни взривове. Кремъл изгуби военното и икономическо съревнование със Запада. Неговата полицейска и социал-икономическа система се оказа непреодолима бариера за*

научното и техническото развитие. Опитите то да се ускори, посредством методи, характерни за робството и крепостничеството претърпяха фиаско.
Същевременно, изтръгването с помощта на нагайката на непрекъснато растящата маса от принадена стойност, „необходима" за издръжката на милионите паразити от държавния и партиен апарат, за инвестиции в оръжейната индустрия и имперската политика, доведоха страната до най-тежката криза от 1917 година насам. Това е втората причина, която накара номенклатурата да извади на сцената „реформатора" Горбачов и неговото обкръжение. Вече седма година „новото" ръководство търси изход от смъртоносната интернационална, колониална и социална криза. То лъкатуши между Сцила на отказа от имперските си апетити и деколонизацията и Харибда на заплашващата да се генерализира СОЦИАЛНА БОРБА на 130 милионния пролетариат на така нар. съюз на съветските социалистически републики.
Така „с общи усилия" се стигна до набиращата скорост РЕВОЛЮЦИОННА КРИЗА на Изток. За сега небосводът се прорязва само от светкавици и тътена на далечни гръмотевици, които едва ли ще имат затихващите акорди от последната част на „Фантастичаната симфония". Резултатите от „новото мислене" и „реформаторската" политика са такива, че все по-голям брой коментатори, специалисти и политици от всички цветове - от небезизвестния Бжежински до покойния Сахаров и председателя на РСФСР - Борис Елцин стигат до извода, който направихме преди четири години: ИМПЕРИЯТА ОТИВА КЪМ ГРАЖДАНСКА ВОЙНА И СОЦИАЛНА РЕВОЛЮЦИЯ. Същото вече открито признава и партийно-милитаристичния комплекс начело с „бащата на перестройката" - Горбачов.
Тази революционна криза на метрополията катализира събитията във всички страни от източно-европейския „преден двор на империята". В него е и България. Тя също се оказа въвлечена във водовъртежа на започналите през есента на 1989 година свличания на „просветения абсолютизъм" отгоре и на революционните сътресения от долу.

БОЖЕСТВЕНИЯТ ПРЪСТ НА ИМПЕРСКИЯ ПОСЛАННИК В ДВОРЦОВИЯ "ПРЕВРАТ" ОТ 10 НОЕМВРИ 1989 ГОДИНА

Такова е „нашето" общество, в което се извърши 10-то ноемврийския „преврат" в София (някои казват „нежната революция") през есента на 1989 година. И такива са проблемите и перспективите, които този преврат оголи и постави пред всички негови класи, партии и институции.
Подобно турското робство и „безпартийния фашизъм", държавно-капиталистическата система у нас се оказа устойчива, Не, че срещу нея не се е водила борба. Тайно или явно, тя не е спирала, но резултатите са мизерни, защото тези, които взеха участие в нея, особено през последните три десетилетия, предшествали дворцовата десетоноемврийска „революция" бяха отчайващо малко.
Прочее подобно изпреварване на промяната или освобождението с вътрешни сили, вследствие намесата отвън или „отгоре" има вече няколко прецедента в историята ни през последните 120 години. Така беше в края на турското робство, когато цар „Освободител" обяви войната на Турция и се опита да

настани своите дондуковци и каулбарси в „Заддунавската губерния". (Попречиха му руските народоволци и европейските имперски сили, всеки по свой маниер.) Така беше и в края на Втората световна война, когато макар и ръководени от различни подбуди и намерения, тези които искаха ликвидирането на безпартийната диктатура от десетилетието 1934 - 1944 г. се оказаха безсилни да я съборят със свои сили и бяха настанени в креслата на властта с чужди щикове. (И никой не можа или не пожела да спре Сталин с един куршум 11,45 мм...)

Дали във всички тези случаи народът не беше съзрял за свободата си, както е модно и днес да се говори, е проблематично. Но едно е сигурно, тези които имаха претенциите да го водят в тези борби на живот и смърт с робството и диктатурите, бяха или исторически негодни, или психологически и „технически" неподготвени. Във всички случаи обаче, ние считаме, че моралното и историческо право е било на страната на тези, които са въставали.

***Що се отнася до привържениците на стария режим, чиито изтърсаци днес искат да го реабилитират, те не оказаха никаква съпротива**. Монархията и българската буржоазия посрещнаха нахлуването на окупационните войски и рожденната дата на „новата класа" - 09.09.1944 с пълна и безусловна капитулация, без един изстрел, без да проявят дори инстинкта си за самосъхранение. След като изправиха народа пред поредната катастрофа, те се задоволиха с шмекерията на Стойчо Мошанов в Кайро. Изпратиха го при американци и англичани с надеждата, че може да ги отмине горчивата чаша, след като се бяха присъединили към „оста Рим - Берлин и Токио" и обявили... символична война на „плутократите от Вашингтон и Лондон". Един американски фелдфебел изпрати „високодоговарящата българска страна" по дяволите, т.е. в Москва. Развръзката и съдбата им е известна:*

Заради тях и заедно с тях в траповете, които носталгичната опозиция сега разравя, бяха изпратени и „невинни наивници", които вярваха в тайните оръжия на Фюрера.

*По-друг размах получи борбата на ограбените и обезземлени или „кооперирани" селяни. Но и тя бе смляна за 10 - 15 години. Съпротивата на превърнатите в работници селяни и дребни съществувания (броят на „бившите люде", избрали работническото поприще беше незначителен), не достигна дори ембрионалните форми на социалните борби в западно-европейските страни от 18 и началото на 19 век. Никакво брутално прекъсване или сътресение в установеното с диктатурата социално статукво, предизвикано от една народна революция, като в Унгария, или от едно масово движение на работници и интелигенция, като в Полша, у нас нямаше. **Превърнат в агентура на Сталин и Берия, още преди да бъде назначен на власт, апаратът на БКП, дори и не помисли за ликвидиране на интернационалния или по-скоро колониален статут на страната, както това сториха титовистите в Югославия или маоистите в Китай. В този апарат нямаше и помен от появата на „човешки образи".***

Нямаше ги срутванията на цели пластове в политическата „номенклатура", каквито настъпиха в много от Източно-европейските страни през 1989

година. ***Кулминацията на народната немощ беше безнадеждно дългото властване на едно нищожество, което и в наши дни живее безнаказано „във вилата на внучката си" в Бояна. А върхът на издевателството е, че и сега невъзмутимо и несмущавано от никого, то продължава да се гаври с милионите си жертви, под закрилата на своите съдници-съучастници.***

У нас и този път, както дваждн в миналото, промените бяха наложени отвън, вследствие КРИЗАТА НА ИМПЕРИЯТА и стараниятa на Кремъл да се преустрои. Тук няма да се спираме нито на партийната, нито на опозиционната митология, която вече е създадена около „нашия" 10.11.1989 г. Може би си струва само да споменем, че два дни преди Тодор Живков да си подаде оставката, според свидетели от „най-близкото му обкръжение" е бил извикан в "съветското" посолство в София, откъдето след два часа е излезнал с онази физиономия, която всички видяха по телевизията на „съдбоносния" пленум. Този „исторически пленум", както и предшествалите го плахи и смирени изяви и процесии на бъдещата опозиция, бяха само декор, до голяма степен необходим като камуфлаж на имперския улитиматум и поредната интервенция на Кремъл във „вътрешните" работи на така нар. НРБ.

Няма да се спираме и на РЕВОЛЮЦИОННАТА БУРЯ, която от няколко години надвисва все по-застрашително над Московската империя, интегрална част от която беше и „Народна Република България". Нито на международните и вътрешни причини или същност, характер и перспективи на кризата. Тези въпроси могат да бъдат предмет на друга брошура. Тук можем само да отбележим, че както не един път в миналото, реформите или по-скоро кърпежите, бяха започнати от търсещите спасение властващи плъхове, които първи забелязаха пробойните в кораба. Трябва да подчертаем също, че нито веднъж в историята опитите на „просветените самодържци" да „преустроят" абсолютизма не са се увенчавали с успех. Почти винаги те са ставали прелюд на революциите.

В нашия случай е важно да се посочи моторната роля на империята (пъпната връв, с която още не е срязана) в започналите у нас на 10 ноември 1989 г. събития. Необходимо е да вникнем в изработения в нейната столица сценарий за откъртване на брежневите динозаври в Източна Европа, с които си отиде и българският им доайен. Трябва да се разгадаят критериите в подбора на актьорите за новото действие на драмата и режисурата на тяхната игра. Само тогава ще разберем българския политически театър, разгъващите се пред очите ни картини, драматичните или трагикомични отклонения от началния замисъл, ролята на статистите и уличния „хор" и въпреки някои оперетни сражения, а може би именно поради тях, връщането на пиесата в руслото на „Националното съгласие", на „надеждата" и на „МИРНИЯ ПРЕХОД" - ОТ ЦАРСТВОТО НА ГАНГСТЕРИТЕ В ТОВА НА ... МОШЕНИЦИТЕ.

Прочее, подобно определение на новия „преходен период", в който искат да ни вкарат, е верно само от гледна точка на наказателния кодекс или по-скоро на нравственото възмущение. Иначе преживяваният момент има много измерения и може би си струва да се спрем на някои от тях, с което ще отговорим и на въпроси от рода: КЪДЕ СМЕ?; ЗАЩО СТИГНАХМЕ ДОТУК?; НА КЪДЕ ИСКАТ ДА ОТВЕДАТ СТРАНАТА ТЕЗИ, КОИТО СЛЕД

ПАДАНЕТО НА ЖИВКОВ СЕ МАСКИРАХА КАТО „СОЦИАЛИСТИ" И ИЗОБРЕТИХА НОВИЯ ЕТАП НА „ДЕМОКРАТИЧЕСКИЯ СОЦИАЛИЗЪМ"? И най-накрая, но най-важно - НА КЪДЕ ОТИВАМЕ? ДО КЪДЕ МОЖЕМ ДА СТИГНЕМ, АКО НАРОДЪТ НЕ ИЗЛЕЗНЕ ОРГАНИЗИРАНО НА СЦЕНАТА И НЕ СЕ НАМЕСИ РЕШИТЕЛНО В „ИГРАТА"?

ПОЛИТИЧЕСКА ХАРАКТЕРИСТИКА НА НОВИЯ „МИРЕН ПРЕХОД" В ОБРАТНА ПОСОКА И НА УЧАСТВАЩИТЕ В НЕГО СИЛИ

Ако се съди по прокламираните цели на всички партии, в това число и на тази, която „изгради" диктатурата, в политическата сфера се извършва преход към парламентарна демокрация с известните й многопартийни декори. В друга работа ще се спрем на демократическия „идеал" и свързваните с него илюзии за народовластие. ***Ще отбележим само, че и при тази форма на държавата реалната власт си остава в ръцете на няколко стотин, най-много хиляди, разноцветни апаратчици, сключили политически договор помежду си, които са се изкачили до върха й в партийните върхушки - по правилата на противоестествения бюрократичен подбор.*** *Иначе и демокрацията функционира по печалноизвестният принцип на... ДЕМОКРАТИЧЕСКИЯ ЦЕНТРАЛИЗЪМ. И при този политически режим, както при диктатурата, основен си остава въпросът за властта. За нея в променени условия и с други средства водят своята „междувидова" борба политическите партии, вместо „вътревидовата" на фракциите и клановете във върхушката на старата единствена партия. Борба, която само при определени условия (които никога не са били налице в българската политическа история) може да протича в цивилизовани джунгли.*

След всички перипетии от една година насам, тази борба доведе до коалиция между прекръстилата се БКП и нейната опозиция във всички етажи на властта: в президенството, правителството и общините. Коалицията се движи по равнодействащата от силите на палачи и жертви, които заедно и най-вече с усилията на посредничещите доносници, са си поставили за цел постигането на „консенсус" между ограбваните и грабителите. Съобразно постигнатите споразумения, по-нататъшното преразпределение на късовете власт трябва да се извършва по мирен начин, посредством планираните общински, парламентарни и прочее избори. *Разбира се, всеки участва в сценария със свои задни мисли и намерения, много от които са прозрачни.* ***В тази „игра" между партийните апарати, на народа е отредена ролята да пуска хартийки в изборните урни и да бъде свидетел на долнокачествени театрални и скандални спектакли в така нар. велико народно събрание или да задоволява политическото си любопитство със слухове, които говорителите на парламентарните комисии разпространяват, за да прикрият задкулисните машинации.***

Какво представляват партийните сили, чиято резултантна ще бъде българската демокрация? *Най-напред трябва да се разгледат тези, които*

преди една година се подвизаваха около „националната кръгла маса", а след изборите и на парламентарната сцена. След това през амбразурата може да се обшари и опозицията, която оставиха вън от парламента.

БСП - АПАРАТ И „ВЪНШНА ПАРТИЯ" (ПОЧТИ ПО ОРУЕЛ)

Все още, макар и засегнат смъртоносно от разлагането на "Съветската" империя, апаратът на БСП (след мимикрията) си остава най-голямата сила и докато не бъде отстранен, ще продължава да определя във висша степен „резултантата" на българския обществен, политически и икономически живот. Само наивници или мошеници могат да си затварят очите пред факта, че въпреки „деполитизацията", „департизацията", „разграждането на тоталитарните структури", въпреки добрите „имиджи", „рейтинги" и фасадните постове на опозиционните лидери (президент и министри), реалната държавна власт в армията, службите за „национална" сигурност и шпионство, полицията, съда и администрацията във всички ведомства и на всички нива си остава в ръцете на кадрите на БСП - със или без партиен билет. Така както беше и във времената на диктатурата.

Към това следва да се добави финансовата и стопанска мощ, които този, тъй дълго разделящ се с държавата партиен паразит съхранява непокътната посредством своята стопанска и финансова бюрокрация.

Резултат от реалната политическа и икономическа власт на апарата на БСП (без да говорим за властта на досиетата, държавните тайни или „връзките") е продължаващото негово господство в областта на информацията, статистиките, културните, научни и образователни институти и среди. Достатъчно е да спрем погледа си върху излизащите досега стотици вестници, без дори да се поставя въпроса за тяхното финансиране, хартия, екипи, печатни бази, разпространение и т.н., да се направи един елементарен анализ на съдържанието и линията им, за да констатираме, че над 95% от тях явно или прикрито (зле или добре е друг въпрос) обслужват каузата на въпросния апарат. Дори в останалите по-малко от 5% „вестоносци на антиапаратната истина", внимателният читател ще открие в част от публикуваните материали следите и слугите на Партията. По аналогичен начин Радиото и Телевизията, тези мощни средства на диктаторския режим за дезинформиране, манипулиране и оглупяване на поданниците, въпреки „посиняването" им, запазвайки стария персонал от партийно дресирани и школувани „професионалисти", продължават да обслужват в новата обстановка, с нови изразни средства, новата МИНИМАЛНА програма на намиращия се в отстъпление и „обновяващ се" апарат на БСП.

Целта на програмата-минимум е МИРНОТО ПРЕРАЗПРЕДЕЛЕНИЕ НА ВЛАСТТА И БОГАТСТВАТА, освобождаване на апаратчиците от отговорност за извършените престъпления и не на последно място - завоюване на позиции за по-сетнешни фронтални атаки срещу всички, които биха дръзнали да нарушат правилата на играта, наречена „мирен преход" и се опитат да отидат отвъд съвместно очертаните хоризонти на пазарната цивилизация. *Това свиване на апетитите е, за сега, много повече резултат от нарушеното в полза на Запада относително равновесие*

между блоковете, което характеризираше предшестващия следвоенен период, отколкото на силите на опозицията.

Днес апаратчиците са се отказали от своята програма МАКСИМУМ, чиято цел е връщането на „Загубения рай"... Навляклите агнешки кожи „демократически социалисти" са свили знамената на сталинизма за „по-добри времена". Но във всеки благоприятен момент те могат да се опитат да реставрират пред-десетоноемврийската „стагнация" и това може да струва скъпо на привържениците на „мирния преход към демокрация". Тази възможност не може да бъде анулирана с „връщане на партийните билети". Във всички досегашни и следващи ПОЛИТИЧЕСКИ операции на апаратчиците и агитпропите на партията-мафия, трябва да се отдаде дължимото и на директните и неприкрити техни сътрудници и слуги, които се подвизават в появилите се, като следъждовни гъби, всевъзможни организации за защита на „националните интереси", партии на труда и отечеството, пребоядисалите се и станали за минути „независими" съюзи на отечествено-фронтовци и комсомолци, приятели на чужбина и бизнесменски партии, офицерски легии и църковници. Ако утре (което е малко вероятно, поради изолираността сред чернокапото братство на новия "Христос" и атомен физик поп Събев) послушният днешен клир от агенти на партийния и полицейски апарат, който се нарича Свети Синод на Българската Православна Църква бъде бламиран от един събор, не се очудвайте, ако се снабдим с два патриарха - единия на власт, а другия в... опозиция. ***С тактиката на раздвояване и дублиране на всички партии и програми, „мозъчният тръст" на БКП-БСП сее не само конфузия сред народа и противниците си, но подготвя утрешните „многопартийни" конфигурации на властта.***

Засега, откритите политически прикрития на преустройващата се държавнокапиталистическа класа са дружества „с ограничена отговорност". Това обаче не значи, че ако обстоятелствата разтурят декорите на разиграващия се досега безотказно политически театър и направят нежелано участието не само на отделни актьори, но и на целия днешен партиен екип, че „номенклатурата" ще скръсти ръце. ***Тогава тя ще направи по-сериозни инвестиции в тези „независими политически и обществени сили", за да им повдигне „рейтинга" и гримира „имиджа".*** *Не трябва да се забравя, че класите, които са се добрали с властта до парите (или обратно), не искат да се разделят с тях за нищо на света. Те имат тенденцията и особено апетита да се съхранят при всички обстоятелства, като „лодката на светата римокатолическа църква", която се слави от две хиляди години с това че не потъва, дори когато екипажите й биват поглъщани от бурите в океана на историята.*

Не твърде далновидни са обещанията за „обновление" или очакванията за разцепление на апарата. ***Дори и да се смени целият висш партиен съвет, цимент между него и приемниците им ще си останат общите класови интереси, привилегии и престъпления. Защото БСП е построена не върху принципа на „демократическия социализъм", а по този на сицилианската мафия.***

Използувайки всички преимущества, които получи в наследство от четиридесет и пет годишното си неоспорвано владичество: Финансова, индустриална и търговска мощ; Дезорганизация, инфилтрация и идейно обезсилване на противниците си; Страх у народа от репресиите и неизвестността; Журналисти, радио и телекоментатори с маркс-ленинска школовка и „партийна закалка", които, и когато искат, НЕ МОГАТ ДА БЪДАТ СВОБОДНИ, използвайки тази „неравнопоставеност", партийният апарат с помощта на амалагамиралата се с него административна и военнополицейска бюрокрация разигра задоволително фарса на „свободните и честни избори" и за „изненада" на покрусената опозиция ги... спечели. В резултат, прощъпващата ни демокрация се снабди с парламент, в който ПАРТИЯТА НА ДИКТАТУРАТА съхрани абсолютното си болшинство с 53% от депутатските места.

Естествена последица от разпределението на „парламентарните сили" и СПЕЦИФИКАТА на демократическата опозиция, е новата серия от компромиси. Последният от тях е коалиционното „правителство на мирния преход". Нещо, което БКП-БСП целеше и предлагаше още от времето на „кръглата маса", както и многократно след изборната си победа.

Прочее, опасността от подобна компромисна политика не е толкова в разпределението на министерските кресла между БСП и опозиционните лидери със съмнителна чистоплътност, нито в президентските или общински пазарлъци. Неизпълнението на предизборните обещания, както и клетво-престъпничеството са неща съвсем нормални в политическия живот. Там където залог на борбата е властта или порции от нея, е излишно да се морализира. Смяната на диктатурата с демокрация може да внесе „цивилизованост" и „културие" в политиката, но не и етичност. Самата демокрация е един компромис между политическите хитреци. ***Опасността за народа, а и за онези опозиционни наивници, които отъждествяват демокрацията с изпразнените чрез нея от съдържание СВОБОДА, РАВЕНСТВО И БРАТСТВО на френската революция, идва от приетото от всички партии съхраняване на „деполитизираните" органи, институции и кадри на държавната машина. С тях и с помощта на парламента, апаратът на БСП си гарантира ПРИЕМСТВЕНОСТ във властта, оставена в наследство от Тодор Живков и „най-близкото му обкръжение", с оглед завладяването на доминиращи икономически и социални позиции и в „пост-тоталитаризма".***

Институциите на властта на човек над човека са съхранени и въпреки „департизацията", в тях непоклатимо си стоят 99% от старите апаратчици. Очевидно те нямат никакво намерение да „отмират" и ако народът иска да се спаси от маскираната им диктатура, ще му се наложи да провежда... дератизация.

В борбата срещу апарата, който образува гръбнака на „новата класа", може и трябва да се направи всичко необходимо, за да се включат и обикновените партийни членове. И в това отношение трябва да се прилага класовия подход. Обстоятелството, че обикновенният работник, селянин или дребен

чиновник е станал член на партията, ***в никакъв случай не го класира социално при експлоататорите.*** *Неговите класови интереси си остават противоположни с тези на държавно-капиталистическата класа и нейната диктатура, чиято безмълвна и най-унизена жертва често става редовия партиец. Необходимо е да се разяснява механизмът на експлоатацията и насилието при стария димитровско-червенковски-живковски режим, както и метаморфозите им от година и половина насам и СОЦИАЛНАТА РОЛЯ на партийните водачи и апаратчици в „мирния преход". Заедно с това, трябва да се разкриват перспективите пред партийните членове от долните етажи, партера и приземието в едно освободено от държавното насилие и капиталистическата експлоатация общество.* ***Целта на този класов подход в борбата срещу БСП е изолиране на върхушката от базата или съобразно оруелската терминология на „вътрешната партия" от „външната", ликвидирането на първата като класа и духовното и нравствено интегриране на втората със социалните сили, от които партийната дисциплина, марксическата демагогия и страхът от полицейски репресии и отмъстителност са я откъснали. Пред масовия партиец трябва ясно да се формулира АЛТЕРНАТИВАТА: Със сменящата кожата (и формата на собствеността) си държавно-капиталистическа класа ИЛИ с пролетариата?*** *И да се остави всеки, след като всички точки над „i"-тата са били поставени, да направи своя ИЗБОР. Робският, лакейски дух е велика, консервативна и консервираща старите социални отношения сила. Ние не си правим илюзии, че само с голата проповед всички „социално слаби" партийци ще обърнат гръб на господарите си. В живота не става така. Много от тях ще продължат да дават гласовете си на една партия, чиято идеология вече е напълно безсилна да маскира социалната йерархия и отношенията на експлоатация и насилие, които господстват и вътре в това по устав, „доброволно обединяване на единомишленици". Но преди да се издигнат барикадите между двете класи, ние ще сме изпълнили човешкия си дълг и спрямо членовете на тази социал-политическа категория, изправяйки всеки обикновен партиец пред неговата съвест и отговорност пред обществото.*

ОПОЗИЦИЯТА НА БСП

Разбира се, сценарият на реостатно-слизащ „мирен преход" от еднопартийна диктатура към многопартийна демокрация под „изпитаното ръководство на БКП" (независимо от отмяната на член 1-ви от конституцията, разпускане на партийните организации по месторабота и „деполитизиране" на репресивните институции на държавата, при съхраняване именно чрез тях на контрола над реалната власт в процесите на приватизация и превъплъщения на собствениците) ***не можеше да се разиграе без съзнателно СЪУЧАСТИЕ на апаратите или по-точно на лидерските върхушки на опозиционните партии и коалиции.***

Опозицията на БКП не е родена от една народна революция срещу диктатурата и грабежа на държавния капитал (тогава тя нямаше да бъде опозиция). Създадена по планове, разработени в бюрата, щабовете и институтите на преустройващата се империя в договорност със

“Свободния свят”, подпомагана в отредената й роля от мислещите... за кожата си български ученици на Горбачов, не малка част от нея е манипулирана и инфилтрирана във всичките си многоцветни проявления от агенти и доносници на “органите”.

За съжаление и почтената й част, доколкото политика и почтеност са съвместими, е стимулирана идеологически от политически мъже и проповедници на пазарни „идеали”, които трябва да изиграят ролята на мъниста и „огнена вода” сред отечествените туземци. При това в страна, която по ниво на стопанското си и политическо развитие е много по-близка до третия свят, отколкото до шведските или щвейцарски „модели” с чиито трици се опитваха да ловят маймуни.

Като завършек трябва да посочим идентифицирането на част от опозиционните лидери с преддеветосептемврийското миналото на последното българско царство, чиято политическа и класова слепота стана ВЪТРЕШНИЯ КАТАЛИЗАТОР на развръзката през 1944 година.

Така с помощта на „нашата” опозиция се събраха и останалите достатъчни предпоставки за днешната безизходица, апатия и отчаяние. Обществените борби се нуждаят от известен идеализъм. Хората не могат да се мобилизират и още по-малко да отидат на саможертва, ако тя бъде необходима, в името на бакалията, бизнеса или черната борса. ***Затова българската опозиция не можа да стане акушер на радикалната промяна. Тя е по-скоро бабичката, която предизвиква абортите на народните устреми срещу цитаделата на агонизиращата „номенклатура”.***

Такава, каквато е: плаха, опортюнистична, маневрирана, скроена по чужда мярка, безидейна, но не и безсребърна, тя е другата сборна и противоречива компонента в днешния български политически живот, от чиято сила и посока ще зависи характера на „мирния преход” към пазарната демокрация и... конвергенцията между миналото и бъдещето. Поне докато трае „мораториума” върху социалните експлозии и борби на народа.

Един преглед на предисторията и историята на българската опозиция, на нейните програми и пропаганда, организация и акции, на стратегиите и тактиките, на отношенията им с властта и между тях, би бил крайно поучителен и полезен за читателя. За съжаление това е невъзможно да бъде направено в рамките на една брошура. Ще се ограничим само с онова, което е нужно за целите на нашия анализ и произтичащите от него изводи.

ПАРЛАМЕНТАРНАТА ОПОЗИЦИЯ И НЕЙНИТЕ СЪСТАВКИ: СЪЮЗЪТ НА ДЕМОКРАТИЧНИТЕ СИЛИ - СДС

Доминираща (за сега) формация сред силите на парламентарната опозиция е създаденият в края на „революционната” 1989 година Съюз на Демократичните Сили - накратко СДС. Той бе образуван от различни „неформални сдружения” и дружества, с които започна прокламираното от сегашния президент „велико време на интелигенцията”. Към него се присъединиха самопровъзгласили се и кооптирали се, ***а може би и селекционирани****(?) ръководства на класическите партии от някогашната обединена ОФ-опозиция. Без да навлизаме във важни за историците детайли,*

ще се спрем само на някои характерни моменти, фигури и действия или бездействия на СДС и съставките му, за да си изясним механизма на текущата история, от която този съюз ще остане неотделима страница. ***Още повече, че нямаме право да оставяме нови „бели страници" в нея, нито да почистваме нейните кървави или... жълти петна.***

Недопускането на изненади върху планираната „кръгла маса", както и последвалите я номера от програмата на „цивилизованите дуели" между палачи, жертви и доносници, пролича в грижливата превантивна операция по прочистването на непредвидено изникналото Независимо Дружество за Защита на Човешките Права, създадено по инициатива на стария легионер Илия Минев и негови приятели от затворите. Колкото и гротескно недоразумение да са „човешките права" при безразделната болшевишка диктатура, колкото и идиотски да изглеждат „философските" мотивировки на програмата и устава на дружеството, както и защитата на хартата на ООН от хора, в чиято някогашна идеология човечността и свободолюбието бяха дефицитни, все пак това беше акт на известен нравствен и физически кураж, който не беше проектиран в деликатния сценарий. ***Затова Илия Минев и другарите му трябваше да бъдат елиминирани от сцената, като им се остави място зад неосветената част на рампата. В онова пространство, където няма неонов блясък, телевизионни камери, радио и прочее интервюта, без които раждането на държавния мъж се осуетява поради нахлупването на главата му на своего рода противозвуково-зрителен капот. За да стане всичко още по-ясно, трябва да добавим, че навличането на капота се извърши с безшумната, но не по-малко ефикасна помощ на западните „гласове" и „съратници", които чисто и просто изключиха микрофона на злополучния председател на дружеството, докато техните колеги от „вътрешността" ръкоположиха добилия печална слава алпинист, агентпровокатор и "народен" представител – Румен Воденичаров.***

Друга слагаема в многоъгълника на демократичните сили стана вдигналото много шум движение „Екогласност" с героичната си манифестация, седмица преди мирния преход от Тодор Живков към Петър Младенов, и оторизираната от властите 300 метрова протестантска процесия пред „Народното събрание" на 3 ноември 1989 г. Тези „легендарни събития" бяха наскоро чествани, като рожденна дата на новата българска демокрация. От нея излезнаха бъдещият шеф на опозицията П. Берон и днешният кмет на столицата и вожд на „Зелената партия" – Ал. Каракачанов.

Но истинският инкубатор на водачи и говорители на опозицията, (а дори и на реформиращата се БСП), стана образуваният една година преди „славната 10-ноемврийска нежна революция" - главно от партийни и околопартийни интелигенти - Клуб за Гласност и Преустройство. Неговият първи политически акт бе да изрази своята поддръжка на потъващия вече в забвение Юлски Пленум на БКП от 1987 година, пронизан от новото "мислене" на... Тодор Живков и да изпрати поздравителна телеграма до „просветения" самодържец и ***последен генерален секретар на КПСС - скъпия Михаил Сергеевич.***

Разбира се, всичко това не означава, че в тази подозрителна компания не са се озовали и честни наивници, подведени от прекалената си и раждаща оптически измами близост с "духовната" номенклатура на БКП и нейния „синедрион". Сред тях вероятно и днешният президент на Република България, начетен марксист и д-р на философските "науки", започнал партийно-научната си кариера с едно оплакване на бащата на цялото прогресивно човечество и корифея на всички науки - Йосиф Висарионович Джугашвили, и приключил я с критика, на лениновата дефиниция за материята и "откритието" на общите черти между научния с национал-социализма.

Друг показателен момент бе структурата, функционирането и избора на ръководния орган - Координационния съвет на „така получилия се" СДС. Изневиделица се взеха цели ШЕСТНАДЕСЕТ политически „сили", повечето от които едва бяха в състояние да доставят необходимата тройка за „националните" преговори с демократичната диктатура на БКП. Никой не знае как, откъде и защо излезнаха на сцената и което е по-важно - защо именно те бяха приети като събеседници от „другарите" Младенов, Луканов, Пирински, Семерджиев и „органите"? Независимо от тези обстоятелства обаче, както подобава на истински демократи, всички партии, движения, клубове и прочее неформални групи, запазвайки „независимостта" си, се признаха за равни и с еднакъв брой гласове в ръководното тяло на този политически конгломерат. Това пък вече позволи в излъчения „секретариат" да се отстранят с „вишегласие" лидерите на някогашните голяма и малка опозиционни партии на БЗНС — Никола Петков и БРСДП (о) – Коста Лулчев.

„ЛЯВОТО" КРИЛО НА СДС

(земеделци и социалдемократи)

С оглед изясняване перспективите на политическата "борба" в предстоящите избори, ЕВЕНТУАЛНИТЕ БЪДЕЩИ ПРАВИТЕЛСТВЕНИ КОАЛИЦИИ И ПО-НАТАТЪШНИ СМЕНИ НА ИМЕТО НА БКП, като че ли си струва да спрем поглед върху тези две компоненти на СДС, които, ако не най-овластени в координационния съвет, са най-многобройните вън от него.

БЗНС — Никола Петков е обезкръвен от терора в началните две десетилетия на диктатурата, от многобройните капитулации и от биологическото износване на кадрите си. Към това се прибавя максималното свиване на социалната му база - селото, процес характерен за всички индустриализиращи се страни, засилен у нас вследствие насилственото уедряване на селските стопанства.

Днес селяните са около 30% от населението и от тях едва ли половината се занимават със земеделие. Въпреки очаквания обратен ефект от връщането на земята на бившите й собственици, техният брой ще продължи да намалява. Но най-голямата слабост на „зеления" БЗНС е в ръководното му ядро. Някогашните мъжествени фигури на създателите и деятелите му ги няма. Колкото и критична да е оценката ни за тяхната историческа роля, не може да не признаем реформаторския им кураж и това, че в много от съдбоносните за народа събития те бяха на негова страна. За което мнозина от тях се разплатиха с живота си. Може само да се съжалява, че тяхното

място днес е заето от лилипути, склеротици и комбинатори от съмнителна проба. Ролята му в бъдещия обществен живот ще зависи във висша степен от способността на организацията да се освободи от всичко прогнило и закостеняло през десетилетията на диктатурата, от възможността й да излъчи нови деятели, способни да преосмислят критично цялата своя и българска история, настояще и бъдеще, годни да намерят общ език с ДНЕШНИЯ БЪЛГАРСКИ НАРОД и да трансформират БЗНС в организация на трудовите слоеве от народа, в защитник на техните настоящи социални интереси, а не на дребнособственическото им минало. Сегашното състояние и поведение на никола-петковисткото Постоянно Присъствие и Управителен Съвет, които все по-често се проявяват като „малък мозък" на съюза, не дават особени надежди в това направление. Заменянето на „Принципите" на Стамболийски с тези на Милан Дренчев няма да отведе нещата много по-далече от мъртвата точка, до която са стигнали.

Релативните успехи на БСДП - партията на "широките" социалисти - в сравнение с миналото и днешното й кадрово състояние, са едновременно нейна сила и слабост, ако се вземат под внимание реалните основания и фактори на тези успехи. ***На миналото и ролята си в българския обществен живот, БСДП не може да разчита.*** *Те не са много героични и светли.* ***Нито на оцелелите си кадри — те се броят на пръсти.*** *Притокът на привърженици след 10 ноември, се дължи на лежащи вън от тях причини. Най-важната от които е доминиращата роля на социалдемокрацията (със всичките уговорки, които налага това понятие) в Европа и някои страни от третия свят и* ***суеверната вяра у мнозина сънародници, че пак някакъв външен „дядо", в случая широко-социалдемократически, ще реши собствените ни проблеми.*** *Другият фактор е търсенето на убежище от плъховете, които напускат пробития кораб на БКП. Но и едните, и другите не са и не могат да бъдат социалдемократи. Убедени привърженици и деятели не се създават за месеци, още повече, че неколцината, които биха могли да вършат що годе сериозна пропагандна и организаторска работа, са заети във „важни държавни дела".*

Не трябва да се изпускат от надзор и специалните, многовариантни намерения на новопокръстените "социалисти" от бившата БКП. ***Една от стратегическите линии на оцеляването им минава през БСДП и Соц-Интерна. Затова с агентурата си те създават вътре в нея предмостия за евентуално бъдещо „обединение", ако „ножът удари в кокал"****. Смяната на номерацията на конгресите на БСП и имената на някои улици и булеварди, е само един от симптомите на подобен план. Друг, не така символичен, но много по-заплашителен знак за бъдещето на „широките социалисти" е образуването на всевъзможни „социалдемократически" групи, фракции, течения и т.н. в самата БСП.* ***При положение, че БСДП няма солидна, за да не кажем никаква, заслужаваща да се нарече организация, ръководството й навярно страда от безсъние. То може да бъде свалено и заменено на всяка поредна конференция или конгрес, свикан по волята на 1/10 от „партийните организации". Прочее, в настоящия момент те все още имат нужда от д-р Петър Дертлиев и другарите му. Сметките и***

ползите са взаимни. Когато този локален „консенсус" се прекрати, навярно публиката ще види начело на БСДП съвсем нови и непознати глави. А дали това ще бъде БСДП - социална и демократическа - с днешната й партийна програма и линия, доколкото такива съществуват, това е вече съвсем друг въпрос, който тук изоставяме.

Днешното ръководство на БСДП е застрашено от обстоятелството, че неговият поглед, прикован от чиновническата интелигенция, не забелязва работническата класа от индустрията, земеделието и услугите. За него, освен милосърдна социалдемократическа фразеология, то няма нищо в програмите и речите си, различно от онова което предлага останалото множество от партии и партийки: Пазарна икономика, наемен труд, защита на „социално-слабите", всичко това гарнирано с безработица, инфлация, поскъпване и родолюбиви приказки.

*За да се превърне в една европейска социалдемократическа партия, на БСДП й липсват време и... европейски условия. Заради всичко това, перспективите и ролята на тази партия остават във висша степен неопределени. Това, което може да я спаси от надвисналите беди е като че ли само разпокъсването на БСП, вследствие кризата на социализЪма и тържеството на конформизма и филистерския дух в средата на довчерашните партийни и околопартийни "интелектуалци". Но фракционирането на БКП и напускането й от низшите „ешалони" очевидно ще настъпи само при заплашителния щурм на народа срещу днешните „устои на обществото". **Дали в подобна революционна атмосфера опортюнистическата БСДП ще устои на бурите е повече от съмнително.***

ДЕСНИЦАТА НА СДС

Останалите смехотворни „неформални" дружества, клубове, партийки и обединения в СДС, заслужават да се упоменат само, за да се доизясни картината на нашия политически живот и се разберат неговия механизъм и функциониране. Бъдещият историк ще бъде затруднен в датировката и обстоятелствата, при които са възникнали повечето от тях, както и в установяването на критериите за признаването им за „демократични сили" и кооптирането им в съюзния екип за „кръглата маса".

Много от тях и сега не разполагат с повече членове, от тези, които могат да бъдат регистрирани на съответните „конференции" и „конгреси". А за някои злите езици говорят, че броят им е равен на депутатите, които те имат във Великото(!) Народно(!!) Събрание(!!!). Все пак, може би си струва да се отбележи, че много от ръководителите им са бивши и съвсем доскорошни членове на БКП, върнали партийните си билети доста месеци след „новата десетоноемврийска ера". Други са от „добри семейства" на... полицейски генерали или висши партийни функционери, трети - доносници на вездесъщите „органи". (Има всички основания да се мисли, че случаят „Бончо" - Берон, е както се казва, само върха на айсберга.) Трета характерна черта е, че почти всички са някакви професори, доктори, старши и младши сътрудници в икономически, юридически, философски, исторически, литературни и пр. институти и институции, (изключение от това правило са злополучния зоолог и още неколцина). Т.е. почти всички са живели сред номенклатурното „духовенство" или в „пристройките" на господарския

замък, предназначени за дипломираните прислужници и лакеи на диктатурата и са лочили от копанята й. (Един ден, когато ще се правят балансите, трябва да се установи и техния приход-разход в „съкровищницата на националната култура, наука" и...хазна.)
Днес повечето от тях декларират своето ДЕСНИЧАРСКО ВЕРУЮ в политиката, икономиката и социалните отношения, копирайки шейлоковската фразеология на покойната г-жа Тачер или треторазрядния холивудски актьор и бивш президент на САЩ - Рейгън. Един анализ на речите и писанията на бившите марксически слуги, в които мнозина от тях надяват овехтелите ливреи и фракове на нашето „славно" преддеветосептемврийско минало или прокламират приобщаването си към „ценностите на юдеохристиянската цивилизация", е интересен от гледна точка на шмекерията и интелектуалното безсилие и безплодие на новите политически актьори и „обществеици". Малко или много сродни с партийната и полицейска агентура, със своите днешни позиции, амбиции и апетити в политиката и бизнеса, тази група в СДС, с професионално школуваното си празнословие, елитарно самочувствие и пълна откъснатост от реалните нужди и проблеми на грамадната част от народа, съдейства на БКП за внасянето на допълнителна доза конфузия във всеобщия дезинформационен хаос и идеен вакуум, и позволява на техния фон, бившите им колеги и приятели, останали все още на партийна ясла, (става дума за партията с главно „П"), да си поправят „имиджа". (Този потоп от ново-купешки думи, с които ни заливат е също характерен за „великото време" и рефлексите на българската псевдоинтелигенция. Тя си въобразява, че замяната на русизмите е достатъчна, за да се приобщи към Европата и... братския американски народ.)
Какви ще бъдат по-нататъшните техни еволюции и прегрупирания е трудно да се гадае, но произходът и формацията на тези „обществеици" едва ли вещае за българския народ нещо по-добро от фашизоидните професорски режими, величия и „експерти", които се подвизаваха в по-далечната ни и по-близка политическа история.

С така комплектувания актьорски състав започнаха репетициите на демократическата пиеска. Така се забърка и такива са компонентите на хетероклита, наречен СДС, който днес „по божия воля и царска милост" представлява главната сила на парламентарната опозиция, противостояща и колабораща с БСП в мирния преход от монополна диктатура към пазарна демокрация. Хетерогенен по произход, идеи и намерения, без сериозна социална база, той няма бъдеще. Но въпреки очертаващите се в него „леви" и „десни" съюзи и групировки, не е изключено синият конгломерат да доживее до новите парламентарни избори през 1991 година, ако изобщо се стигне до тях. Защото отделните му съставки, колкото и да се ненавиждат взаимно, съзнават собствената си организационна и идейна немощ и не желаят да поемат риска на „ежовата позиция" в предстоящите политически и социални борби. След като бе постигнато и подписано споразумението за колаборация и на правителствено ниво, може би единственото тежко сътресение, което съюза ще трябва да преживее, е свързано с депутатските квоти в бъдещите избори. Разбира се, една революционна криза, придружена

от неконтролираното и спонтанно излизане на народа на сцената, може да предизвика преждевременното разпадане не само на СДС, но и на всички изградени с толкова труд и пазарлъци структури за осъществяване на мирното преразпределение на власт, „национално" богатство и доходи.

КАЗИОННИЯ БЗНС И ДВИЖЕНИЕТО НА ТУРЦИТЕ

При все, че днес (януари – април 1991 г.) ***би било неправилно да се говори за парламентарна опозиция****, след като по силата на тайни (изборът на президент и вице-президент) или явни споразумения, нейните представители участват във всички нива на властта, ще завършим обзора си с оранжевия или казионен БЗНС и ДПС (Движението за Права и Свободи на турското малцинство).*

Първата партия, бе създадена преди четиридесет и пет години, при различни обстоятелства, но със същите цели, поради които и днес БСП-БКП дублира и импулсира никнещите като гъби псевдо-обществени и псевдо-независими организации и партии. В ръководството й преобладават агентите или просто подлещите от различните ешелони на оранжевата номенклатура. Един показателен факт, сред другите, е че никой от неговото П.П. (Постоянно Присъствие) до сега не е поставил въпроса за криминалната и политическа отговорност на бившия главен секретар на казионния БЗНС Петър Танчев и „неговото най-близко обкръжение". (След като бяха написани тези страници, в края на м. март ПП на БЗНС не намери нищо по-оригинално от това, по подобие на висшия партиен съвет на БСП, да стовари вината върху няколко покойници и „козли отпущения".)

В перспектива тази партия също не може да разчита на самостоятелно оцеляване. Нейната членска маса би могла да намери място в един обединен БЗНС, но това е свързано с радикално прочистване не само на оранжевата върхушка. Окончателното решение на проблема, ако такова съществува, не може да бъде намерено преди ликвидирането на доминиращите позиции на БСП с нейния "щит и меч" в партийния и държавен апарат.

В по-старата парламентарна история на България е имало депутати от турското малцинство, интегрирани в другите партии. Положението с ДПС е доста по-различно. Неговите сегашни депутати образуват самостоятелна група. И следващото ги движение лесно може да се превърне (особено, ако въпроса с правата и свободите на малцинствата в България продължава да се третира в „класическия" живковски дух) в детонатор на националистически експлозии с непредвидими и за „българското племе" последици. В сегашното си състояние ДПС, също не е пощадено от оплитането му в мрежата на партийните паяци и тяхната държавна сигурност. ***Даже напротив!***

Политическата отговорност за престъпленията, наречени възродителен процес носи апаратът на БКП-БСП с неговата патриотарско-шовинистическа „концепция" за решение на националните и етнически въпроси и противопоставянето на мнозинството и малцинствата. Целта на този процес е „РАЗДЕЛЯЙ И ВЛАДЕЙ!" Апаратът е главният виновник, който трябва да бъде изправен на подсъдимата скамейка и за това му предателство срещу българския народ. Преките физически убийци от

специалните части на министерствата на вътрешните работи и войната също трябва да отговарят, заради жертвите сред беззащитното турско население - по криминалния раздел на наказателния кодекс — за убийства! Само с подобни мерки може да се направи ненужно движението за защита на правата и свободите на българските граждани от турски произход или от каквато и да било друга народност или вяра. Иначе, всички трябва да се запишем в това движение!

*Колебливата и неясна позиция на опозицията по националния „въпрос" допринася за отблъскването на този естествен съюзник в борбата срещу властта и улеснява обособяването и политическото лавиране на Ахмед Доган между БСП и СДС. Никакво оправдание не могат да бъдат аргументите на привържениците на СДС, че със сближването си с турците щяли да загубят подкрепата и гласовете на „националистите". **Всякакви шовинисти и патриотари („България над всичко!") трябва да бъдат бити по муцуната безцеремонно и без бакалски сметки, независимо от това кой стои зад тях! На първо място ударите трябва да се нанесат в мордата на агентите на ДС, на централните или местни партийни стратези на създаване на „напрежение" в смесените райони и отклоняване на вниманието в посока на националистическата диващина и изобщо на всякакви мародери, които в „трудни за отечеството дни" развяват овехтялото знаме на „националните идеали", след като са обрали джобовете и имотите на инородните си съотечественици от чисто... родолюбиви подбуди.***

СТЕНАТА НА ИЛЮЗИИТЕ

Такива са „основните сили" на парламентарната опозиция и отношенията и сношенията помежду им от една страна и между тях и БСП - от друга. На тези сили и на тези сношения голяма част от българския народ продължава да възлага надежди и да очаква раждането на свободата си от техните митинги, парламентарна политика, кулоарни интриги и задкулисни „контакти". Не случайно един приятел казваше, че най-трудни за събаряне са СТЕНАТА НА ИЛЮЗИИТЕ.

*Парламентарната опозиция би искала да е всеобхватна. **Всъщност, тя е еклектична, а в нейните ръководства доминират госпожи и господа с вехтозаветни „идеали" и непрозрачно минало.** Тяхната слабост в пропагандата е такава, че дори идеологическите агитпропи и питекантропи, произведени серийно във „философските" налбантници на БКП ги превъзхождат. Съставките на СДС, както и останалите „основни сили" нямат друга стратегия и тактика за изхвърляне на партийните апартчици от окопите на властта, освен изборно-парламентарните. Поради това, наред с останалите причини и препятствия, те нямат и организации, годни за други дела вън от предизборните кампании. Но и в това отношение (става дума за логиката на парламентаризма) тяхната негодност пролича, когато опозицията отказа да я доведе до логическия й край - разтуряне на парламента и провеждане на нови избори. Поддържането на кандидатурата на Петър Дертлиев за президенстkия пост още една седмица щеше да доведе до такъв резултат. Същият ефект би имало и*

продължението на стачката, която свали последното правителство на Луканов. Вместо това, опозицията се задоволи да влезе в коалиция с БСП в различните етажи на властта, което на този етап е програмна цел на старите „социалистически" грешници.

Заедно с това, водачите на опозиционното стълпотворение от разнородни и често взаимно отричащи се елементи се разграничаваше от демонстрантите и стачкуващите всеки път когато „улицата", изгубила търпение и „цивилизованост", нарушаваше плановете на властващия партиен паяк за привличане на опозиционните мухи в паяжината на колаборацията. Това се повтаряше неизменно от първото заграждане на парламента на 14 декември 1989 година, през студентските стачки, когато бъдещият президент Желев, заедно с г-жа Елка Константинова побързаха да „разградят" символичните барикадки пред университета от страх, че те могат да се превърнат в истински, при опушването на партийния дом в столицата, когато опитомените госпожи и господа побързаха да изразят покрусата си от тая „национална трагедия" и да поискат най-строго наказание за „виновните" момчета, при разгонването с ритници на жителите от „градовете на истината" и т.н., и т.н. чак до ноемврийската „национална стачка". Разбира се, тези обстоятелства не попречиха на опозиционните лидери да поставят в актива си спонтанните акции и да ги използват по своему в сделките си с властта.

Ако доведената до отчаяние „улица" не разбере опортюнистическата природа на своите вождове, не се „РАЗГРАНИЧИ" от тях и не промени ритъма на „музиката", най-вероятно е това „танго за двама" да завърши с едно ПО-ТРАЙНО сплитане на БСП и нейната парламентарна опозиция в креслата и леглата на властта, и двете да станат морави, ***а с изумената от метаморфозите на политическите мъже и жени публика да се случи същото, което станало с гледащите през прозореца в господарския дом животни от Оруеловата сатира „Животинска ферма":***

Те слушали крясъците на гуляещите и играещи карти, високо-договарящи страни, местели погледите си от зачервените и затлъстели лица на хората към тези на свинете и обратно и все по-трудно им ставало да различат кой е бил човек и кой... свиня.

Прочее, подобен резултат би съответствал не само на организационната слабост, идейна нищета и изборно-парламентарна стратегия на опозицията, но и на откритите и прикрити апетити на мнозинството от политическите госпожи и господа от „левицата", „центъра" и „десницата" на парламента, които нямат никакво желание да се разделят с ролите си в „демократическата игра". (Това го изрази най-простодушно поетичния „бай Йосиф", който също успя да се зарази от самочувствието на безсмъртните и заяви „от трибуната на Великото Народно Събрание", че нямал друго желание, освен да види покрай парламентарната лъвица Елка, още два парламентарни тигри - син и червен, които след ожесточени театрални дебати, да си пият приятелски кафето в парламентарния бар и... да се надсмиват над безграничната глупост на пасящото стадо от избиратели.) А един от депутатите, който е разбрал със закъснение, че мястото му не е в

това благовъзпитано общество, мисли, че колегите му не биха имали нищо против заседанията на „великите" да продължат и през идното столетие.

"ПЪРВОНАЧАЛНОТО" НАТРУПВАНЕ НА КАПИТАЛИ

Бидейки „реалполитици" нашите „законодатели" от опозицията защитават със стръв ЮРИДИЧЕСКАТА УТОПИЯ: първо ще гласуват законите, и после ще построят живота в съответствие с тях (макар още Ласал да знаеше, че закона не е нищо друго, освен записване на завоюваното). При това, както в чешкия анекдот, те искат да преустроят свинарника в луксозен тристаен апартамент, без да изгонят свинете от него.

*През това време мафиотите на БСП се занимават със сериозни дела. Най-напред към влоговете си в чужбина, те прибавиха и създадените там частни или смесени фирми, които утре трябва да им послужат като източник на валута и опора на бъдещите им политически проекти. Същевременно те планират и подготвят в детайли - трябва да им се признае доста ефикасно - „законното" и конституционно трансформиране на „общонародната" собственост, която до вчера имаха чрез държавата, в своя лична, акционерна, „кооперативна", корпоративна или бог знае каква. Лостове на това сменяне на формите на собствеността при съхранение на „физическите лица", които и вчера я владееха, употребяваха и злоупотребяваха в духа на римското право, ще станат законите на „приватизацията", които се „коват" с общи усилия от парламента, президента и „правителството на надеждата". **Така пред очите на всички се подготвя и извършва най-мащабният "мирен" грабеж в тринадесет-вековната ни история.***

Министрите от „икономическия блок" се оплакват под сурдинка, че колегите им предшественици изпразнили архивите и касите от всякакви документи, които биха хвърлили светлина върху тези и старите им афери. Подобно парламентаристите и журналистите от бившата синя опозиция, те реагират срещу всяка критика на тяхното бездействие, мълчание или съучастие, с неизменното: „Това ние сме го казвали вече!"

Да господа, но подобно казване в „контактна група", парламентарна комисия или изолирана вестникарска статия, остава без последици, защото не се превръща в ОС НА ОПОЗИЦИОННАТА ПРОПАГАНДА, МОБИЛИЗАЦИЯ И БОРБА, а по-скоро служи само като алиби на 18-каратовата девственост на дерзаещите мъжествено в креслата си „опозиционни" държавници. Същото се отнася и до синдикалните водачи, които вече получиха публично благодарността на настоящия премиер и бивш "безпартиен" служител на живковата Темида - Д Попов.

Може би, частица от обяснението на тази „национална специфика" на българския политически живот трябва да се търси в заключенията, до които е стигнала прословутата парламентарна комисия „по досиетата". Нейният председател Тамбуев заявил, че доносниците на различните управления на „разградената" ДС могат да образуват солидна парламентарна група. Ако към тях прибавим и щатните сътрудници на тези управления, става понятно защо „квалифицираното болшинство" от доста

повече от ДВЕ ТРЕТИ от парламентарната фауна, няма никакъв интерес от разгласяването на каквито и да са „държавни тайни" и защо преходът към пазарната демокрация се извършва толкова цивилизовано и сговорно.

Стигна се дотам, че водачите на парламентарната „опозиция" се нагърбиха с нанасянето на най-тежките удари срещу съществуването на 90 % от народа. Опитвайки се при това да го заблуждават върху преките и по-далечни последици на съгласуваният с Международния Валутен Фонд, Световната и Европейска Банки свой НЕП („Нова Икономическа Политика"). Десетократното увеличение на цените от 1-ви февруари т.г., което „големия икономист и финансист" министър Иван Костов нарече „последния ден на комунизма", придружено от трикратно увеличение на заплатите, е само ПЪРВИЯТ ДЕН на спадането на жизнения стандарт със 70%. Вместо да се експроприира държавната и лична собственост на номенклатурата, която заедно с колониалните си господари излапва над 70 % от „националния" доход — акт, който би позволил незабавното утрояване на покупателната способност на трудовите хора — „ОПОЗИЦИЯТА" СЪДЕЙСТВА НА ЖИВКОВИТЕ НАСЛЕДНИЦИ ДА СТОВАРЯТ БРЕМЕТО НА КАТАСТРОФАТА ВЪРХУ НАРОДНИЯ ГРЪБ. При това по толкова жесток и мошенически начин, че ***на неговия фон дори Живков започва да изглежда приемлив и да си поправя „рейтинга"...***

Такива са „немедленните", очевидни за всички резултати. А по-далечните? Понеже собствеността за сега и юридически е в ръцете на номенклатурните „фирми", понеже държавният монопол върху производството, пласмента и износа не е „разграден", а „приватизацията" няма да се извърши за година - две, КОЛОСАЛНИТЕ ПЕЧАЛБИ извличани от държавно-капиталистическата икономика ВСЛЕДСТВИЕ „ЛИБЕРАЛИЗИРАНЕТО" НА ЦЕНИТЕ И СДЕЛКИТЕ, ЩЕ ОБОГАТЯТ ОЩЕ ПОВЕЧЕ „НОМЕНКЛАТУРЧИЦИТЕ". (В политическата икономия, подобно химията и физиката, действа закон, според който нищо не се губи и създава, а само сменя джобовете на собствениците си. Свитите с 70 % реални заплати на 90 % от активното население, ще уголемят със същия процент печалбите на десетте процента от върха на социалната пирамида!) Това ускорено натрупване на парични средства само ще увеличи възможностите им в утрешните търгове да си купят и крепостните актове за СЪЗДАДЕНОТО С ПОЛОВИНВЕКОВНИЯ ТРУД НА НЯКОЛКО ГЕНЕРАЦИИ „национално богатство". Тази е перспективата на разработения съвместно от „основните политически сили" сценарий на мирния преход. И нека никой не живее с илюзии, че опозицията, такава каквато е, със своя дребнобуржоазен или по-скоро филистерски манталитет, юридически кретенизъм и пиетет към „цивилизоваността", „толерантността" и задкулсните сделки, дори и да вземе един ден самостоятелно властта, ще може да изключи от играта старата-нова господстваща класа, претърпяла пазарно-демократични метаморфози

Примерите са пред очите ни в другите „посттоталитарни" или „екс-социалистически" страни. Така е не само в Полша, Унгария или Чехословакия. Така е дори в бившата ГДР, където нейните бивши, партийни собственици се намират в най-неблагоприятно положение, поради наличието на мощни и отлично организирани конкуренти в тройно по-голямата западна

част на обединена Германия. И въпреки това, и там, ако се съди по скандалите в пресата, те продължават да изнасят, камуфлират старите и закупуват нови богатства, производствени мощности, движими и недвижими имущества. Набъбват вътрешните и външни „частни" влогове обвити от банковите тайни. На Запад това се прави с подставени или подкупени лица. (Коминтернът и Информбюро са разтурени отдавна, но агентурната мрежа още не е разкъсана.) Освен това западно-немските социалдемократически „партай геносен" правят и невъзможното, за да реабилитират увеличилите редиците им нови източни партийни другари и доносници на Ща-Зи.. Кой ще ги използва в утрешния ден, старите или новите им господари, не е ясно. На Изток за сега нещата са още по-благоприятни - там все още гарант на „правото на собственост" са филиалите на КГБ и „неразгредения" отдел към ЦК на КПСС за братските източно-европейски страни.

Наивно е да се смята, че излизането от Варшавския договор и разтурянето му може да промени с нещо гешефтите на приватизиращата се номенклатура. Агентите, международните връзки, парите, „които не миришат" и продължението на политиката на мирно съвместно съжителство и във вътрешните афери - всичко е налице. Структурите, включая човешкият им пълнеж, си остават непокътнати, без да говорим за пипалата на империята или двустранните споразумения с нея, които по признание на „опозиционните" президенти още дълго щяли да бъдат необходимост за страните ни.

Затова, „нашата" парламентарна опозиция не може да играе никаква друга, освен отредената й роля на опозиция на нейно величество - НОМЕНКЛАТУРАТА.

ИЗВЪНПАРЛАМЕНТАРНАТА (ЗАСЕГА) ОПОЗИЦИЯ

Всичко това отчайва, отблъсква и отвежда част от народа при извън-парламентарната опозиция, която макар и със закъснение, сигурно ще започне да набира скорост. Във следващите етапи, при едно още по-голямо парламентарно раздробяване (и „плурализъм" на апетитите), тя може да играе една от важните роли. Това налага да се знае: Какво представлява? Кои са нейните организации и хора? Какви са техните перспективи в започналия „преходен период"? По какво се различават от „основните политически сили"? Какви са тяхната стратегия, тактика, програми, методи и средства за борба? До какви резултати може да доведе тяхното засилващо се влияние?

Още от самото начало трябва да кажем, че и тази опозиция не е единна. Че и тя не е лишена от вниманието на властта и нейните видими и невидими „органи". Ако не и далновидни, неизгубили още инстинкта си за самосъхранение, ***апартчиците на БСП усещат, че ако играта с днешната опозиция се провали, те ще имат нужда от втори резервни окопи, в които да продължат войната с народа за оцеляване и опазване на „контролния пакет" от акциите в предприятието „Народна Република България".***

В името на тези, ако не високо-благородни, то поне разбираеми „идеали" те правят дори и невъзможното, за да моделират и тази опозиция по образа и подобието на първата.

В интерес на истината, не трябва всичко да се стоварва върху актива на вездесъщите „органи". В това отношение съюзник са им властолюбието и болезнените амбиции на непризнати и незвани вождове. Вече съществуват над 270 партии. Властта е доходен занаят и след като Тодор Живков управлява България 35 години, сигурно не без „интелектуални" основания, всеки трети мисли, че може да го замести.

Подобна операция на „размножение" на опозиционните групировки, блокове и центрове улеснява съхраняването на господството на БСП даже и в перспективата на изгубване на парламентарното мнозинство при едни бъдещи избори. ***Наличието на две СДС-та — „ляво" и „десно", на два извънпарламентарни блока — „републикански" и „монархически" и евентуално две „големи" партии, построени върху двата „независими" синдиката - казионния и „Подкрепа", са изключително удобни за „мирната" стратегия на държавно-капиталистическата класа****. Контролирани или само инфилтрирани от нейните агенти, с междуособните си битки за места в бъдещето обикновено народно събрание, те ще позволяват на апарата на БСП да съхрани „контролния пакет" във властта, дори при получаване „само" на 30% от гласовете, за следващите ЧЕТИРИ ГОДИНИ. Време напълно достатъчно, за да могат днешните господари да сменят кожата си, формите на собственост и експлоатация, да съхранят социалния си статут и... сладкия живот. При това в пълна хармония с програмните пожелания и на опозиционните върхушки, и на господата Ран и Ът, които рекламират „свободното" предприемачество и паричната демокрация.* ***На лиловци и компания ще им бъде необходимо само да се споразумеят с „левите" или „десни" части на изобилните опозиционни формации, (според наддаванията за министерските кресла), а ако това се окаже невъзможно, тогава ще им бъде достатъчно да отзоват агентурата си сред депутатите, за да съберат нужните за демократичната фасада 51%.*** *Гарантирайки по този начин почти стопроцентова победа на минималната си стратегия („почти", защото все някоя троха ще трябва да се подхвърли и на другите „основни политически сили" - правилата на „демократическата игра" задължават) Партията на Сполуката ще може да си позволи да изчака по-благоприятни времена.*

Тази вероятност се увеличава от политиката на официализираната българска опозиция. Избирайки буржоазното общество като свой идеал, тя отхвърли ПРОГРАМНО естествения си съюзник - пролетаризирания народ. Тежестите на кризата трябваше да се понесат от виновниците за катастрофата, но опозицията проигра своя шанс да обедини народа в класовата борба срещу номенклатурата. Още по-безнадеждно е положението на онази част от опозиционните „идеолози", които се идентифицират със стара България на безпартийния и фашизоиден монархизъм. Царският или испански вариант няма никакви шансове, въпреки манипулациите на „департизираните" и чужди масмедии. (Стратезите на БСП целят събуждането на овехтели антифашистки рефлекси, за да улеснят евентуални „отечествено-фронтовски" сделки с „левицата" на СДС). ***Реставрацията е възможна само с активното съдействие на „социалистите", с оглед превръщането на монарха в пленник и***

камуфлаж: на собствената им реална власт. *Във всички случаи обаче, „идеологическите" разногласия в СДС и оформянето на "левици", „центрове" и „десници" само улесняват номенклатурата в нейната борба за властта.*

Но най-голяма слабост на "така създалата се опозиция" е липсата на социална база. У нас буржоазия няма. Тя не може да бъде създадена бързо, ***а ако това стане, най-вероятно е тя да се превърне в опора на БСП, поради произхода й от средите на „номенклатурчиците".*** *В този процес, изтривайки следите на собственото си минало, партията може да смени името си още няколко пъти.*

„НЕЗАВИСИМИТЕ" СИНДИКАТИ

Подчертахме важната роля, която се отрежда в „стратегията-минимум" на ***сегашната извънпарламентарна опозиция****. Сред нейните организации, трябва да спрем вниманието си най-напред върху „Подкрепа". Не само защото тя като, че ли засега е най-многочислената, но и защото е естествения преход от парламентарната опозиция към извън-парламентарните „неосновни сили" - тя е съосновател на СДС и до вчера беше синя.*

В историята, поведението на лидерите и програмата на „Подкрепа", доколкото тя има някакво значение за тях, съществуват факти и обстоятелства, които изглеждат странни за една Синдикална Конфедерация на Труда, при това и Независима.

Може би няма да е безинтересно да се припомни, че когато профсъюзът се състоеше така да се каже само от д-р Тренчев и жена му, ДС го арестува заедно с още пет видни „дисиденти", сред които и поп Събев, (който за сега още продължава да заседава с върхушката на СДС и да поддържа бойната готовност на бдящото със свещи християнолюбиво софийско паство в полярната нощ на болшевизма), а съпругата замина за САЩ, за да... завърши висшето си образование и бъде негова „амбасадрис(л)а пред свободния свят".

В този ембрионален период на бъдещата конфедерация на труда БКП организира митинги с известните от по-трагични времена агитки, които искаха смърт за синдикалния „лидер". Операцията завърши с освобождението на задържаните „национални герои" след два месеца срещу 100 лева капаро на глава. (Подобни ореоли ДС създаваше отдавна около някои „големи българи и българки", сред които и д-ра на зоологическите науки Петър Берон със славната битка пред сладкарница „Кристал" по време на международния екологически форум, няколко дни преди „историческия Десети ноември".)

Възможностите на българските ученици на Феликс Здмундович, Лаврентий Павлович и Юрий Владимирович не трябва да се подценяват. „За делото на партията", те все още са в състояние, почти безнаказано, да организират, къде по-зрелищни рекламни операции и провокации. Докато българският народ не им постави намордника, те още дълго време ще замърсяват атмосферата, заплашват свободите на гражданите и дори в някои от върховите моменти на кризата могат да бъдат хвърлени от „департизиралия" ги партиен апарат в авантюрата на някакъв нашенски вариант на румънската „революция".

Трябва да се отдаде заслуженото и на радио-„гласовете”, които също дадоха своя скромен принос в създаването на „харизматичните” лидери. *Така с общи усилия делото порасна, както се пее в химна на някогашната Австроунгарска империя, и когато синдиката набъбна на 50 души, президентът на САЩ и някогашен шеф на ЦРУ Буш-старши спомена името на „Подкрепа”, наред с обезсилената вече полска „Солидарност” от политическите апетити, католическата църква и полицейската агентура.*

Днес синдикатът на Д-р Тренчев наброява по сведения на ръководството на „Подкрепа" над половин милион членове и ако данните са верни, далеч надхвърля по численост членската маса на всички опозиционни партии взети заедно. Неговият водач, с когото бившият вожд на опозицията – Берон - си отправиха взаимни обвинения в доносничество (и двамата в последствие признаха, че са подържали „контакти” с „органите”, но по благородни и родолюбиви подбуди) декларира без стеснение своите монархистически и ултрадесничарски предпочитания. И той е за „пазарно стопанство”, „шокова терапия”, частна собственост, бизнес и същевременно за защита на „социално слабите”, за които неговите активисти организират вече просия и... благотворителни балове.

С този актив и тази „идеологическа” попара, предназначена най-напред за „синдикалистите” от либералните професии, които не мечтаят за нищо друго, освен за откриването на свои кабинет или бакалница (това сега у нас наричат бизнес), в кулисите на политическия живот се подвизават още неколцина „синдикални" лидери - хора с неустановени професии и доходи или депутати и журналисти. По подобие на върхушката на „Солидарност” и те подготвят създаването на политически субстрат на „Подкрепа”, от който трябва в недалечното бъдеще да се появят ни повече, ни по-малко цели две партии алангле: консервативна и лейбъристка. Понеже „моделът” е англо-полски, още не е изяснено дали харизматичния и шармантен Д-р ще избере ролята на Валенса, или тази на английската кралица?

Последната инициатива на „Подкрепа” - „първата в историята на България национална стачка” срещу правителството на Луканов завърши със създаване на всички необходими условия за постигането на отдавна лелеената от последния мечта - колаборация на БСП с опозицията и в изпълнителната власт, под ръководството на „независимия” и „безпартиен съдия” и пореден министър-председател Д. Попов. „Бива, бива, - казва народа - ама цял бивол за мезе не бива!”

В добавка, „лидерите” на „Подкрепа”, досущ по същия начин и със същите „уговорки” и „разграничения”, като облеклият нова премяна шеф на казионните профсъюзи, подкрепиха с подписите си споразумението с правителството за мирната и тиха мизерия на народа. След „разговорите” със синдикалния доктор, безпартийният „рицар на надеждата” и шеф на поредното ВРЕМЕННО правителство, отправи комплименти и го похвали за проявената сговорчивост. По същия повод Тренчев в интервю със „Свободна Европа” изрази съжаление, че старият апарат се бил разпаднал, а нов не бил създаден. Дали това е така и за какво е необходим този апарат, който Ленин-Улянов наричаше „особена тояга”, читателите ще узнаят при някоя от следващите ескалации на протеста на гладните, когато тоягата започне да се стоварва върху костеливите им гърбове.

Понеже независимостта днес е на мода, то и старата профсъюзна трансмисия на партията също се обяви за независима. Начело на тази втора синдикална централа продължава да стои същата партийна профсъюзна бюрокрация. От най-високо място тя бе посъветвана да се „деполитизира", което не пречи на мнозинството да запази партийните си книжки, без много да манифестира политическите си пристрастия, тъй като сега това е компрометиращо в очите на скубаната и до днес членска маса. Нейният водач — професор Петков също получи своя роля в спектакъла на класовото сътрудничество с правителството и „работодателите". И той, ако се съди по цитираното в „Инпрекор" (бюлетин на един от няколкото троцкистки „интернационали"), се гласи да превърне „своя" синдикат в политическа партия, „подобна на лейбъристката".

Дали, размножаващите се като чехълчета „независими синдикати" ще успеят да заблудят класовия нюх на редовите си членове от индустрия, земеделие, услуги и т.н., ще се види на следващите конференции и конгреси, и най-вече в предстоящите схватки в класовата борба, която „основните политически сили" се опитват да поставят под „мораториум", бидейки неудобно чисто и просто да я забранят, както това правеше до скоро държавата - собственик и работодател с помощта на своите законодатели, министри, чекисти, директори, доносници и профпредседатели.

Във всеки случай, младите трябва добре да помнят, че в битката за свобода и хляб, синдикатите са един от най-важните полигони, където всички без изключение - власт и опозиция, партии и работодатели, демагози и реформатори, властолюбци и филантропи ще изпитват оръжията си. ***Благодарение на гъдела на властта и на корупцията, в света има толкова многоцветни профсъюзи, най-вече жълти. Затова толкова често стачните борби завършват с поражение или се превръщат във фарс, който профсъюзните бюрократи се стремят не безуспешно да заменят с „кръгли маси" и задкулисни пазарлъци.***

От младите работници, техници и инженери зависи да вдъхнат борчески дух в синдикатите *и прогонят от ръководствата им всякакви бюрократи, кариеристи и лумпени, способни да превърнат всяко поприще в сергия и „келепир". (NB-2016:* ***Вместо това те отдавна, на тълпи, избраха... "Терминал-2"****.)*

СТУДЕНСТВОТО И МЛАДИТЕ

В тази зимна картина студентите често влизаха в театрални дуели с властта. Тяхната „независима" федерация, която някои имат идиотската, чисто българска идея, да превърнат в политическа партия, (която очевидно ще се нуждае от „вечни студенти" за ръководните си кадри), е много далече от ролята на мотор на действителната, радикална промяна, която е нужна на българския народ. Друго едва ли може и да се очаква. Поради социалните и политически условия, в които по време на „тоталитаризма" се извършваше рекрутирането на студенството, преобладаващият процент от него излиза от средите на долните и средни етажи на управляващата класа, (висшите й „ешелони" изпращат своите отрочета в реномираните западни университети). И понеже „крушата не пада по-далече от дървото", а

апостолската самопожертвователност на руските нихилисти, народоволци и пр. е съвсем чужда на меркантилния дух, който пронизва всички пластове на българското „социалистическо" еснафство, в това число университетското, ***нито един от тези студенти не напусна стените на „алма матер", за да отиде „сред народа".*** *Една госпожа, която по едно време обявиха за „българка номер 1" на изтеклата година, ни обясняваше, че ограничили достъпа на студентите до нашумелия „Клуб за гласност и преустройство", за да не пострадали и си гледали... уроците. И те я послушали...*

Ако в една епоха, в която старата обществена сграда се руши над главите ни, младите не могат да изоставят за 6 месеца или година личните си, професионални, кариеристични или научни интереси на заден план и отидат да вършат апостолска работа сред работници, селяни, ученици и войници, каузата на свободата може да се смята отнапред загубена. Най-вероятно е сградата на диктатурата да се срути над нас и ни погребе под развалините си. Такава опасност има, ако се съди по това, че не малък процент от тия студенти, вместо сред народа, побързаха да се озоват с паспортите си на Запад, в търсене на „Елдорадо".

Само решителни действия и промени, съобразени с нуждите на народа, могат да го спасят. Те винаги са били дело на младостта. И днес надеждата е в най-младите - тези, които са в различните средни училища. Те, поради всеобщността на средното образование, представляват по-адекватно народа, отколкото студенството. Всичко трябва да започне с разтърсването и пробуждането им от летаргията и апатията, с освобождаването им от страха, който са им насаждали уплашените им родители. Трябва да им се помогне да преодолеят оглупяването, с което ги импрегнира министерството на „народната просвета". Да излезнат от всеобщата инфантилност, в чийто пашкул старческата, склеротична върхушка на властта бе обвила цялото общество.

Властта, вероятно в съгласие с различните „главни и второстепенни политически сили", ще направи и невъзможното, за да наложи мораториум и над младостта и мисълта, под предлог на непълнолетие и „деполитизация". *Този опит да се заключат учениците в „кулите на зубрачеството" и се изолират от историческите събития, от които зависи на първо място собственото им бъдеще, трябва да бъде осуетен С ВСИЧКИ СРЕДСТВА, против всякакви аргументи или репресивни мерки.* ***Трябва да се отиде при учениците със слово и книги, да им се каже цялата истина и им се помогне да създадат свой революционен вестник или бюлетин.*** *От гимназиите и техникумите трябва да излезнат апостолите на борбата, от които има нужда нашето смазано, измамено и покрусено общество.*

Резултатното насочване, координиране и провеждане на тази борба в защита на РЕАЛНИЯ СУВЕРЕНИТЕТ и интереси на народа, за решаване на общите проблеми, изисква създаването на РЕВОЛЮЦИОННА ОРГАНИЗАЦИЯ. В нея главна роля ще играят младите, както е било винаги.

Трябва да се действа смело, интелигентно и незабавно в средите на младежта, на синдикатите и на обезправените малцинства за създаване

на общ РЕВОЛЮЦИОНЕН ФРОНТ срещу държавно-полицейската агентура. Фронт, който да се противопостави на оплитането им в мрежите й, против дезорганизацията и демобилизацията на народа. Преди да са успели напълно да го превърнат в апендикс на ремонтираните си и многолики дружества и „младежки организации" или да го блъснат в редовете на подготвяния, с отчитане на досегашния опит и грешки, втори ешелон на опозицията. *Опозиция, която прокламира своето десничарство и предпочитания към монархията; която програмно не се различава от СДС, (който пък от своя страна е доближил до себе си „реформиращата се" като... хамелеон БСП). Опозиция, която ще се отлее в няколко нови съюзи или центрове, които имат вече затруднения при избора на инициалите си (както беше с цвета на изборните бюлетини), или ще ги обедини в някакъв „национал-демократичен-либерално-консервативен-християн-прогресивно-патриотичен- монархически-републикански бизнес блок или сговор."* ***Опозиция, която се подготвя, ако СДС се дискредитира напълно или разпадне, да поеме неговата роля в нескончаемия „мирен преход", чрез който апаратът на БСП иска да заличи следите на миналите си престъпления, да укрие и трансформира богатствата и привилегиите си в духа на новото бизнесвреме, за да продължи да доминира с нови средства във всички стари сфери на властта: държава, собственост, масмедии, образование, култура и дори... в „Светия Синод".***

Защото, „както ни учи" Клаузевиц: ДНЕШНАТА И УТРЕШНА ПОЛИТИКА НА БСП Е ПРОДЪЛЖЕНИЕ С ДРУГИ СРЕДСТВА НА ВЧЕРАШНАТА БЕЗМИЛОСТНА ВОЙНА СРЕЩУ БЪЛГАРСКИЯ НАРОД, КОЯТО БКП ВОДИ така педантично, акуратно и със завидно постоянство ПРЕЗ ИЗТЕКЛИТЕ 45 ГОДИНИ.

В заключение към „мирния преход" в политиката и „демократизацията" на държавната машина, следва да кажем: АКО АПАРАТЪТ НА б.с.п. И НЕГОВИТЕ ПИПАЛА - репресивните институции на държавата НЕ БЪДАТ ЛИКВИДИРАНИ, демокрацията ще запази стария „народно-демократичен" привкус, неговите метастази, макар и претърпели мутации, ще продължат да се разпростират във всички органи и клетки на обществото. Старата „Нова класа" ще гарантира ПРИЕМСТВЕНОСТТА НА ПОЛИТИЧЕСКАТА СИ ВЛАСТ и съхрани доминиращото си положение в строящата се пазарна демокрация, минирана в перспектива с динамита на същите противоречия и проблеми, които по сложност и тежест по нищо няма да отстъпват на вчерашните и тогава НИКАКВА МИРНА ПРОМЯНА НЯМА ДА БЪДЕ ВЪЗМОЖНА!

Такова е днешното политическо и парламентарно-правителствено положение в страната, блокирано от неутолимата жажда на апаратчиците за власт, от безпомощността на опозицията и общата стратегия на консенсус и мораториум върху аспирациите и борбите на народа.

Такива са някои от НЕОБХОДИМИТЕ УСЛОВИЯ за ИЗХОД от задънената улица, по която върхушката на БСП води не само оредяващата и трудно проумяваща МЕТАМОРФОЗИТЕ своя членска маса, но и народа.

ПРИЕМСТВЕНОСТТА В ИКОНОМИЧЕСКОТО ГОСПОДСТВО

„Мирният преход" в икономиката е проектиран като ТРАНСФОРМАЦИЯ НА ДЪРЖАВНИЯ КАПИТАЛИЗЪМ В ЧАСТЕН. *По него ПРОГРАМНИ РАЗЛИЧИЯ между „основните политически сили" няма. Избягвайки да нарекат нещата със собствените им имена, вместо капитализъм, всички говорят за „пазарно стопанство" и „приватизация", надявайки се с тази вносна терминология да камуфлират същественото в намеренията си. Единствената „принципна" разлика, както личи от дебатите в парламента и пресата, се свежда до това, кои да бъдат новите частни собственици в стопанството на страната. И тук естествено всеки тегли чергата към себе си - „номенклатурата" изтъква своя опит и познания, а опозицията употребява морални възражения срещу апетита на старите господари, които изпълняваха чрез държавната власт своята функция на работодатели и капиталисти. Както знаем, моралът няма особена тежест в света на аферизма. След много диспути и програми, вече спорове по същество няма.* ***БСП превръща, по маниера на църквата своя „демократически социализъм" в задгробен идеал, а опозицията получи „теоретическо" удовлетворение, обвинявайки Луканов и неговата партия, че ограбили... програмата на СДС.*** *Нещо повече, след като влезнаха в общо правителство, сега вече никой от контрагентите не говори за „шокова терапия", защото очевидно опитът на изпреварилите ни Централно-европейски страни не е много окуражителен. (Американски „експерти" започват напоследък да съветват за постепенност в „приватизирането" на държавната собственост и считат, че за още доста години държавата ще остане като „пръв между равните" партньор в стопанството и... грабежа.)*

Навярно в процеса на конкубината между БСП и опозицията, споровете ще акцентират върху темповете и процентите, „полагащи се" на частната и държавна собственост в българската икономика и дяла от „капитанските" места в „бизнеса". Което не изключва появата на ултра-либерални или консервативни (ако тия понятия, наследени от миналото на Британското кралство, все още имат някаква стойност у нас) тенденции, сред някои от най-ощетените от „консенсуса" партии, лишени от достъп до „вимето на народа" и „синия ТВ-екран", и неуспели да проникнат в парламентарната светая-светих на българския политически живот през юни миналата година.

Тези политически дуели и интриги нямат особено значение. Опозиционните бръщолевения не трябва да мамят никого. Подобно търкалящите се и оглаждащи се воденични камъни, влезлите заедно във властта противници стават "валчести сериозни държавни мъже" и заместват „принципите си" с... проценти. „Гласовете на разума" се чуха и сред бившата опозиция, още на другия ден след като нейни представители влезнаха в правителството. Същите метаморфози се извършиха преди това с „надпартийния" председател-„президент". В новогодишната си реч той заяви, че 1990 г. е била „политическа", а 1991 г. трябва да бъде „икономическа", тъй като гросо-модо проблемите на политическата революция можели да се считат за решени след като си разделиха кабинетите в горния етаж на властта със... Семерджиев. Подобни симбиози се извършват в парламента, в неговите

комисии и контактни групи. (Както ни обясняваше зам-ръководителят на „голямата" опозиционна партия - БРСДП, биви затворник и настоящ член на ВНС: „Човешко е като сме непрекъснато заедно да се сближим и дори сприятелим". Така е и във временните общински „управи".)

В голяма статия - ***„Ще допуснем ли българската революция да продължава вечно?"*** *(в-к „Демокрация" от 27 декември 1990 г.) - видният опозиционен журналист, диуретик на нашия „испански преход" и депутат от радикалната партия, Николай СЛАТИНСКИ, призовава опозицията да се противопостави на „есклацията на стремежите" и „синдрома на перманентната революция". Той пише дословно:*

„За каква победа може да става дума, ще попитат хората, след като много от бившите номенклатурни босове сега пак са най-отгоре? Този въпрос е логичен.. Мнозина жадуват изсичането й до корен (на номенклатурата) и си я представят като основен доставчик на обикновени служители, общи работници и дори на затворници (Какъв ужас!). ***Трябва ДА ПОМОГНЕМ*** *(тлъстият курсив е мой - Г.К.) на директори и шефове на държавни фирми да станат бъдещи капиталисти. ПРАВИЛАТА НА ИГРАТА БЯХА ТАКИВА, че талантливите и предприемчивите можеха да растат много по-бързо и по-леко, ако ставаха номенклатура. Това са специалисти с връзки в деловия свят, с огромен управленски опит, с изключително ценни познания,* ***с определено лидерско и собственическо самочувствие****. В тях партията-държава е вложила значителни средства (защото те са нейното възпроизводство като власт и мощ) и някои от тях са усвоили част от тия средства - поне дотолкова, че да стартират днес в големия бизнес от най-удобната позиция."*

По-нататък „опозиционният" Смердяков, който е къде по-вонлив от прототипа си у Достоевски, смята, че номенклатурчиците, които са прекарали поне пет години в системата, са вече „вътре", корумпирани до мозъка на костите си и с чувство за безнаказаност, но какво да се прави „такова е било времето". Сега трябва да се мисли реалистично. Не може и не трябва да им се търси отговорност, защото повечето виновни ще се измъкнат „сухи от водата": ще обърнат два-три пъти мръсните пари и иди им търси следите, а на това отгоре „те са вплели в паяжината си всички - и милиция, и съд, и прокуратура, и общинска управа...", за да завърши:

„Като резултат от горните разсъждения, може би от 50 до 70 на сто от днешните стопански ръководители утре ще станат наши работодатели. С тази констатация се сблъскаха изпреварилите ни братски страни, на нея ще се натъкнем и ние".

Цитатът се оказа малко длъжък, но мислим, бе необходимо да се предостави на вниманието на читателите. На това място няма да му правим коментар, но всеки трябва да види в каква посока искат да ориентират сътрудничеството „на стопанския фронт" и икономическия преход. Разбира се, излишно е да казваме, че ние не бихме имали никакви илюзии, ако вместо червени, всички бъдещи български капиталисти биха „посиняли". За хората на наемния труд, които ще бъдат принудени да се продават срещу надница или заплата, разликата в цветовете на капиталистите е без значение. ОТ ГЛЕДНА ТОЧКА НА ЕКСПЛОАТИРАНИЯ РАБОТНИК, между частния и държавен капитал принципна разлика не съществува! Още по-маловажен е политическия

произход на бъдещите частнокапиталистически акули, особено след зачестилите напоследък партийни превъплъщения и кръвосмешения.

КАКВИ СА СТЪПКИТЕ И КОИ ЩЕ БЪДАТ РЕЗУЛТАТИТЕ от опитите на „основните" и второстепенни политически сили - заедно или поотделно - да извършат „МИРНИЯ ПРЕХОД" ***от „РЕАЛНИЯ СОЦИАЛИЗЪМ" към РЕАЛНИЯ КАПИТАЛИЗЪМ?***

Това „преустройство" започна преди всичко с „освобождаването" на цените, което по-рано се наричаше „корекция". Заедно с „пакета" от други мерки, то ще прибави към старите проблеми и пороци - нови. Апелите да „се заловим мъжки на работа", при наличието на западни цени и африкански заплати, едва ли ще предизвикат ентусиазма у тези, които чрез труда си създават „националното богатство".

Предстои закриване или свиване на редица производства и предприятия, като оръжейното, за което все по-трудно ще се намират пазари в третия свят. На закриване или „модернизация" подлежат мини, леярни, металургични и машиностроителни заводи, текстилна индустрия, корабостроителници, електроника и т.н. Някои от тях работят вече само с 10% от капацитета си.

Много от предприятията на тежката ни и лека индустрия са оборудвани с машини от преди половин век, които бяха морално амортизирани още в периода между двете световни войни. Те консумират 5-6 пъти повече енергия и 15-20 пъти повече вода от модерните заводи. Закриването на такива предприятия и съкращаването на свръх-ефективите или нерационално използуваната работна ръка във всички сфери на икономиката, ще доведе до социална разруха сред ангажираното в тези производства население на цели градове, ако не и области. Всичко това води към безработица, която може да се сравнява само с тази в Третия свят, (възлизаща на стотици милиони), за която обикновено всички мълчат. Колко ще бъдат безработните у нас, никой не знае. Като начало вече са около 200 000 (заедно с увеличаващия се поток от емигранти към "Елдорадо"). Говори се за един милион до края на текущата година и дори една трета от активното население в близките няколко години, както в бившата ГДР или Полша.

У нас липсва мрежата от малки и средни производствени предприятия (броят на новосъздадените е близък до нулата, а „бизнесмените" се ориентират към „услуги" от съмнително естество и явни мошеничества, с които трудно „ще се повдигне народното благосъстояние"). Липсва продуктивният апарат, който образува икономическата тъкан на „пазарното общество", адепти на което са станали всички наши политически "сили". Тяхното създаване предполага подходящи сгради, машини, суровини, средства, които не са на лице. Поради това, те заедно с необходимата и съпътстваща ги съобщителна, транспортна, снабдителна и търговска мрежа, не могат да абсорбират част от безработицата, предизвикана от структурните и функционални изменения в стопанския живот. Илюзорни са надеждите на някои, че тая роля ще може да се поеме от селото, след въвеждането на частната собственост там. Навсякъде в

развитите страни (а само тяхното производство е конкурентноспособно) дребното земеделие не може да съществува без субсидии или дотации, нещо, което нашите икономически „експерти" обещават да премахнат. Следователно, неговото модернизиране също изисква между другото уедряване, което ражда „свръхефективи" или допълнителни безработни.

За тази армия от безработни, засега се правят само обещания. Изплащанията на обещаните обезщетения, които са краткосрочни, се бавят със скритата надежда, че след няколко месеца галопиращата инфлация ще стопи мизерната им покупателна способност, превръщайки ги в няколко къса неизползваема хартия. По имитация се появиха и „филантропи", които срещу казионна чорба и парцали, искат да получат гласовете на „социално-слабите" в предстоящите избори.

Но главният спекулант си остава държавата и парламентарните актове срещу дребните джебчии и сензационно-скандалните налети на милицията в някоя маза, служат само за отвличане вниманието на изгладнялата публика от основните въпроси:

КАКВО СЕ ПРОИЗВЕЖДА В СТРАНАТА?; КОЛКО СЕ ИЗНАСЯ?; КОЛКО И КЪДЕ СЕ УКРИВА?; КАКВО ПЕЧЕЛЯТ УЗАКОНЕНИТЕ ДЪРЖАВНИ ЧЕРНОБОРСАДЖИИ В „ПРЕХОДНИЯ ПЕРИОД" И КОИ СА ТЕ - ОТ ГОРЕ ДО ДОЛУ?

Въпреки официалните приказки за инфлация от порядъка на 40% - 50%, реално „освободените" цени на много артикули, сред тях и на хранителните продукти, са увеличени неколкократно. Ако от началото на февруари инфлацията се представя с трицифрени числа, съхранението на реалния ДЪРЖАВЕН МОНОПОЛ В СТОПАНСТВОТО може да я превърне в четирицифрена до края на годината. Дезорганизацията на производството, свиването му и ръката, която преустройващата се „номенклатура" продължава да има над него чрез държавния апарат и „връзките" си със снабдяването и търговията, засилват черната борса и спекулата. ***Страната постепенно се превръща в един огромен „битак" и бардак, което някои наричат „стопанско оживление" вследствие... добродетелите на пазарната икономика.*** *На този паралелен пазар, на който се предлагат, с помощта на управляващите мафиоти, излезлите през задния вход на държавните магазини и складове стоки или контрабандно вкараните през границите вехтории и евтини боклуци, цените растат още по-застрашително, подготвяйки инфлация, каквато познаха някои от страните в „Третия свят" или съседна Югославия с нейните „милионери" в стари динари.*

При тези условия е смешно да се говори за развитие и модернизиране на българската икономика. Нейното поддържане в днешното предколапсно състояние предполага ежегодно милиарди долари за внос на енергия, суровини и резервни части. Още повече, че от началото на тази година (1991) сриващият се „социалистически пазар", който Москва създаде с колониалната си политика, въвежда като платежно средство доларовия еталон.

По подобен начин ще се урежда и въпроса с муниците и огромния за България арсенал от танкове, бронетранспортьори, самолети, ракети, артилерия и обикновено стрелково оръжие.

Към тия разходи ще се прибавят лихвите и изплащането на милиардните заеми, сключени със западните банкери, на които падежите изтичат.
Най-после, всичко се утежни до безкрайност от войната в Близкия Изток. Нейните последици ще удвоят петролната фактура, правейки невъзможно прибирането на заемите, които живковият режим в унисон с имперската политика на Кремъл бе отпуснал на Ирак. Същото важи и за останалите „братски" африкански режими, които са във фалит.
При положение, че 82% от стокообмена на страната е ориентиран на „Изток" (60% с Москва и 22% с останалите „посттоталитарни соц-страни"), на българското стопанство ще му са необходими при най-скромни изчисления ежегодно по 7 - 8 милиарда долара, за да задържи глава над водата. На бившата ГДР, която е доста по-развита от България, при 16 милионно население са били инжектирани „скромните" 70 МИЛИАРДА ДОЛАРА само за 1990 година!
***Изход от това положение лиловци, лукановци и техните "опозиционни" съперници виждат в приватизацията, отварянето на страната за чуждите капитали и други „мероприятия", които трябва да съдействат за превръщането ни от „развито-социалистическа" в европейска, демократична и пазарна страна.** И то в момент, когато истинската, отваряща се като бездънна бездна криза е занапред. Контрастът между обещания и реалност скоро ще разкрие цялата несъстоятелност, голословност и безотговорност в бръщолевенията на редуващите се "социалистически" и "опозиционни" вождове и бащи на нацията с техните „най-близки обкръжения". (В краят на април министър Луджев „обеща" на народа нови и още по-тежки месеци за следващата зима.)*
„Приватизацията" или трансформирането на държавната собственост в частна, се разглежда от икономическите експерти като панацея. Тя се планира поетапно. Имитирайки това, което се върши в другите „пост-тоталитарни" страни, тя навярно ще започне с дребните предприятия в услугите и търговията, а в една по-късна фаза ще се разпростре и върху едрите и най-едри стопански единици, за чието изкупуване се разчита и на участието на чуждестранния капитал.
Касае се за 120 милиардни фондове (по курса от преди последното десетократно „освобождение" на цените), на колкото се изчислява стойността на българския икономически потенциал. Преразпределянето и овладяването на лъвските дялове от тези фондове е залога на гигантските борби, които ще се разгънат в парламента, правителството, общините, канцеларите, бюрата и най-вече зад кулисите в „контактните групи".
В тези битки с най-добри позиции, окопи и оръжия ще разполагат „номенклатурчиците". Поради цял ред „исторически причини", сред които не на последно място господството им в държавния и стопански апарат, препълнен със "свои хора", а те с пари, движими и недвижими богатства. ***ДЪРЖАВНИТЕ КАПИТАЛИСТИ СА ГОТОВИ ЗА „ПРИВАТИЗАЦИЯТА"****. Преди да напуснат креслата на властта, те искат да извършат своя най-голям политико-икономически или гангстерски удар, който по техни сметки трябва да им гарантира, чрез властта на парите, оставането във „висшите сфери" на мутиращото общество. Не е*

нужно да се подчертава, че тази операция те възнамеряват да извършат за сметка на работниците, създали с труда си заводи, мини, фабрики, банки, търговска мрежа, транспорт, машинен парк, постройки и фондове в земеделието и селата. Приказките за разпродажба на предприятията на „народа", под форма на акции, целят само да маскират подготвящата се нова „кражба на века" и да успокоят трудовите хора. Те не са заделили нищо „от залъка си", тъй като залците бяха прекалено НЕРАВНИ.

За събирането на необходимите средства за по-нататъшното развитие и модернизиране на „приватизираната" икономика, за поддръжка на огромния бюрократичен и военно-полицейски апарат на държавата, както и на властващите и опозиционни апарати на партиите, „основните политически сили" възнамеряват, както каза Луканов в програмната си реч, да увеличат 4-5 пъти износа на стоки в сравнение с досегашния. И понеже няма много кандидати на международния пазар за индустриалното ни производство, експортните щокове трябва да се образуват от суровини (доколкото страната ги има) и най-вече от селскостопански произведения и продукти на хранителната и лека промишленост. Това е и една, сред другите причини, за изпразването на магазините, опашките и купоните без покритие. Зверският удар през февруари по джоба на масовия консуматор не промени общата картина.

Поради липсата на спомагателни инфраструктури, за сега туризмът едва ли ще привлече „богати" чужденци по нашите планини и Черноморското крайбрежие.

Въпреки приказките, едва ли ще има облекчения и в данъчната политика, защото хипертрофирания паразитен и насилнически апарат на държавата си остава непокътнат. По-скоро обратното, извършването на „мирния преход" от държавния към частния капитализъм с кавалкадата от описаните по-горе негови спътници, ще се нуждае от усмирителната риза на държавата. За провеждане на очертаната икономическа политика ще бъде нужна ДИКТАТУРАТА НАД ГЛАДНИТЕ. Дали тя ще бъде многопартийна, еднопартийна или безпартийна, е несъществена подробност. Затова са единодушните приказки на палачите и на довчерашните им жертви за необходимостта от увеличаване на полицейските ефективи, под предлог на нарастващата престъпност; За съхраняване на шпионската и доносническата мрежа заради „държавната тайна"; За засилване на „националната сигурност" и „бойната готовност" на българската армия, поради особеното ни геостратегическо положение и „външните и вътрешни врагове". Затова, частичните съкращения в някои ведомства, преназначаванията на „съкратените" в други и просто преименуванията на трети, са предназначени да хвърлят прах в очите на лековерната публика и маскират битката за овладяване на „посттоталитарните" институции на държавата включително и с помощта на чистките на неудобните и ненадеждните.

По тези причини, данъчните облагания на нашите доморасли „бизнесмени" и на дребосъка ще се умножават, а заедно с тях и фалитите им, както това става в развитите и още повече във всички неразвити страни.

Същевременно, с увеличаването на вероятността БСП да бъде избутана от правителството, ще нараства и горещата й привързаност към

„приватизацията". Тя ще се стреми към УТВЪРЖДАВАНЕ НА ГОСПОДСТВОТО СИ ЧРЕЗ ЧАСТНАТА СОБСТВЕНОСТ. ***В условията на „плуралистична" демокрация и пазар, икономическата власт се оказва доста по-важна и трайна от политическата.***

Може би, повече от продължаващите да се обогатяват с нови средства (по Клаузевиц) и да създават в страната и в чужбина смесени и „дъщерни" фирми номенклатурчици и колаборациращите и съперничещи си с тях опозиционери, разчитат на помощите и инвестициите на международния капитал?

Тук трябва да напомним, че олицетвореният или анонимен капитал не е филантропичен. Яснота в положението могат да внесат действащите и пенсионирани външнотърговски и финансови кадри на номенклатурата с предоставяне на един детайлирай БАЛАНС ПО ГОДИНИ, както за оказаната на българското стопанство „безкористна помощ" от страна на СССР, така и за цената на „услугите" на западния капитал за същия срок и стопанския ефект от тези операции.

Ако се съди по данни за изтеклата 1990 година, финансовите учреждения на Запад нямат намерение да разтворят касите си, за да спасяват нашата икономика. Според годишният отчет на Централните Банки на богатите страни, заемите за страните от Източна Европа през първото полугодие на 1990 г. са намалени с 5.1 милиарда долара в сравнение със същия период на 1989 г. Банкерите смятат, че политическата и икономическа еволюция в тези страни влошава платежоспособността им. Този факт трябва да бъде добре запомнен и разбран от нашите доморасли политици и икономисти, които обещават златен дъжд, щом България се „демократизирала". ***Цифрите показват, че световните банкери имаха много по-голямо доверие на вчерашната живкова диктатура, отколкото в желю-луканов-поповата демокрация.***

След опита със страните от „третия свят", по-голямата част от които не са в състояние да върнат астрономическия дълг от 1500 милиарда долара, едва ли заемодавците ще се наредят пред вратите на фалиралата ни икономика, като кучета пред салхана. Ограниченията, условията и тоталния контрол, които искат да ни наложат Международният валутен фонд, Световната банка и другите подобни тям финансови институции и октоподи говорят достатъчно красноречиво за положението. Освен това банкери и капиталисти искат сигурност за рентирането на капиталовложенията си, каквато никакво правителство, включително и диктаторското не може да им гарантира...

Едва ли повече апетити ще събуди в чуждестранния капитал готовността на нашите политици и експерти да му продадат част от икономическия потенциал на страната с обещания за евтина работна ръка и извличане на колониални печалби с помощта на туземни агенти. В рамките на държавния капитализъм, това мероприятие бе осъществявано в течение на десетилетия от Москва и нейните български слуги, но и то завърши с фалит въпреки диктатурата и ежедневните фалшиви кантати на хорът от партийни агитпропчици.

Вън от всички тези вътрешни причини, поради безмилостните конкурентни търговски, финансови, промишлени и селскостопански войни, които се

разгъват между големите пък и по-малки военно-промишлени комплекси на планетата, ***всяка една от страните ще бъде принудена да ангажира капиталите си за развитие на собствената мощ, за модернизирането, автоматизирането и компютъризирането на собствените си стопанства.*** *Остатъкът за българската икономика ще клони все повече към нулата. (По „ноу хау" президентът Желев получи от Лондон два милиона долара... нестигащи за една закуска на 9-те милиона изгладняли негови поданици.)*

*Същото може да се каже и за отделните инвеститори. Едва ли някакво законодателство ще ги привлече в българския и изобщо източен капан. Най-много да се увеличи броят на идващите и заминаващите си мошеници от чужд и български произход, които пласират фасони, лакардии и съвети пред туземното население, навлекли смокинги, окачили медали от световните бит-пазари, направили си в супермаркетните автомати визитни картички с измамни и имагинерни титли (****сред тях и екс-величеството от Испания, което обещава на едро помощи, разчитайки на наивността на племето, чиято перушина баща му и дядото скубаха близо 60 години****).*

Такова е в груби линии положението с настоящето и бъдещето на икономиката, заемите и чуждестранната помощ. Но въпросът има и минало. Това са оставените ни в наследство ДВАНАДЕСЕТ МИЛИАРДА ВЪНШНИ ДЪЛГОВЕ. И ако съдим по изявленията на новия и единодушно избран от лилавия парламент директор на БНБ проф. Вълчев пред вездесъщата „Свободна Европа", и в тази област ПРИЕМСТВЕНОСТТА се запазва. ***Професорът каза, че „ние сме същата държава" и не можем да откажем изплащането на борчовете и лихвите на номенклатурата, на фамилия живкови и на „най-близкото й обкръжение".***

ТРЯБВА ЛИ ДА СЕ ПЛАТЯТ ВЪНШНИТЕ ДЪЛГОВЕ?

Е въпрос, свързан с дванадесет милиардния външен дълг, по които и нашата окаяна, екс-опозиция мълчи. Отговорът зависи от следните "доуточняващи" въпроси:

Правителството, финансистите и икономистите на диктатурата ПОИСКАХА ЛИ СЪГЛАСИЕТО И РАЗРЕШЕНИЕТО НА НАРОДА, за да сключат тези заеми?

Получените кредити бяха ли използвани за модернизиране на земеделието, на леката и хранителна промишленост, на туристическата „индустрия"?

Или за подобряване на условията на живот, за решение на жилищните проблеми, на здравеопазването, образованието и транспорта, за подобряване условията на труда и екологичната обстановка в засегнатите от варварската акумулация на държавния капитал селища и райони на страната?

На всички тези и още много други въпроси, отговорът е НЕ!

Номенклатурата употреби и ПРОДЪЛЖАВА да употребява и злоупотребява милиони и милиарди, за да увеличава своите богатства в страната и чужбина. Тя съхранява с помощта на парите своите привилегии и възможности за сладък живот - за себе си и поколенията си. Тя продължава да изразходва ежегодно над ДВА МИЛИАРДА долара (толкова каза

Димитър Попов, че са липсите в хазната, които е установил след едногодишното луканово управление) за армията от свои дипломати-шпиони, за канторите и „културните" си явки, разсяти върху планетата, за тъмни сделки и създаване на фирми в чужбина, за командировки и пътешествия, за обзавеждане на жилищата си и доставка на вносни продукти. И това всичко се съпътства от икономическа разруха, нарастваща мизерия в домовете на поданниците и от еко-катастрофа.

Въпросът за дълговете има и своята обратна страна: Защо заемодавците предоставиха тези колосални за нашите мащаби суми НА ДИКТАТУРАТА? Правителствата-кредитори, финансовите октоподи и капиталистическите тръстове бяха ли подведени и излъгани от номенклатурата?

Който познава от малко механиката и нравите, които господстват във висшите сфери на мултинационалните, държавни или частни финансии, който познава дори от далече маниера на работа на банкерите, който се е сблъсквал с тях дори на безкрайно по-низшето ниво на личните кредити, знае, че тези благовъзпитани, но безпощадни господа ***НЕ ДАВАТ пари и стоки без проучване на досиетата и твърди гаранции, че ще си получат „своето" приумножено с лихвата върху главницата и лихвите на лихвата. Тези гаранции са резултат от безбройните ТАЙНИ ПРЕГОВОРИ между висшите правителствени и капиталистически чиновници от страните на свободния... пазар и финансово-стопанската номенклатура на диктатурата или директно с нейните вождове.***

Тези тайни преговори и договори с техните клаузи и гаранции ТРЯБВА ДА СТАНАТ ЯВНИ! Когато се касае за задължения, които заробват днешното и утрешните поколения на българския народ, няма място за „свещените принципи" на бакалската и банкова тайна! Заедно с това, номенклатурата трябва да предостави на българския народ детайлен ОТЧЕТ за изразходването на всеки цент, на всеки пфениг или сантим от милиардните заеми! За всяка от годините, през които тя ги е сключвала!

Тези дългове не са наши! *Българският народ не може да бъде техен гарант! Те са дадени от световните банкери и „великите царе юдейски на капитала" (Хр. Ботев), за да увеличат трилионите си, за да продължи номенклатурата с още по-голяма разточителност започналите преди 45 години безкрайни банкети, оргии, вакханалии и пътешествия за сметка на трудовия народ. Те са дадени, за да могат апаратчиците да модернизират своята диктатура над пролетаризирания и грабен народ. Затова, ние казваме:* ***Нека банкерите търсят своите пари и лихви от тези НА КОИТО СА ГИ ДАЛИ!***

Тук му е мястото да разчистим сметките си и с илюзиите спрямо очакваната западна финансова „помощ" и измамите, които водачите и газетарите на бившата опозиция насаждат сред наивните си мищурии по отношение благите намерения на пазарните филантропи и сълзливите апели към капиталистическата „благотворителност", които бившите дисиденти от Изтока, станали държавни „мъже" отправят периодично. „Нашият" Иван Костов, например, се оплаква пред журналистка на френския в-к „Либерасион": „Имаше много обещания, ние разчитахме на тях, но после нищо не дойде". Г-н министърът добавя, че трябвало отново да се спечели „доверието на Запада". Зад тази мъглява, „морална" категория се скриват

определени нови, безжалостни изисквания на Международния валутен фонд и другите интернационални банкерски институции, които, независимо от формулировките, ще се изразят в затягане на коланите на работническото население отвъд дупките на възможното, за да се изплащат старите лихви и станат „рентабилни" новите заеми и капиталовложения. ***Конкретните мерки, произтичащи от формулировките, ще засегнат правото да се изкупуват без всякакви ограничения (най-често на безценица) всякакви предприятия и дори цели клонове от „националните" икономики, гаранции за „законно" придобитата собственост, полицейски гаранции срещу стачките и другите форми на работническите борби и искания, замразяване на заплатите, безработица и страх от глад, за да се осигури евтина и безропотно подчиняваща се работна ръка, правото за експортиране на печалбите, данъчни облекчения за чуждестранния капитал и т.н. Тези са важните законодателни актове, за чието изработване се споразумяха и си сътрудничат парламентаристите на БСП, СДС и останалите „основни сили".***

Проблемът се усложнява от бившата колониална политика на СССР, която е направила нежизнеспособен огромна част от създадения стопански потенциал и следователно неинтегрируем в западния търговски и финансов пазар. Ще посочим отново цифри за бившата ГДР, която се намира в най-„изгодно" положение. ***Според непубликувани още данни на Агенцията по реконструкция, модернизация и приватизация на източно-германското стопанство само 5% от неговите предприятия са жизнени, други 60% биха могли да спасят кожата си само в резултат на всестранна кооперация със западногерманските си партньори, но 35% от предприятията на ГДР не ще преживеят „мирния преход" от държавния към частния капитализъм. Поради това се очаква пълната безработица да обхване от 35% до 50% от цялото активно население на бившата хонекерова „витрина на социализма".*** *Може само да се правят мрачни гадания за останалите „соц-страни", които не разполагат с „еднокръвни братя" в западните банки и концерни. При това, следва да се напомни една наша „национална" особеност. Докато капиталът на ГФР проявява интерес към стопанските пространства в ГДР и СССР, италианските бизнесмени се насочват към Югославия и Унгария (към последния обект заедно с британските си колеги), френските - към ГДР, а скандинавци, англичани и германци към Полша, то* ***България и Румъния са вън от зрителното поле на кои да са от европейските и извън-европейски „делови кръгове".*** *И то, не поради участието на екс-комунистите във властта или опасността от военен преврат (диктатурите са най-сигурният гарант на рентабилността). Точно обратното, предстоящите кулминации на кризата (или катастрофата), невъзможността на „стабилизацията" и безперспективността на „желязната ръка" и „силния човек", карат западните печалбари да се въздържат от авантюри на Балканите, които не лишеният от гениални прозрения Бжежински обяви за една от най-взривоопасните зони на планетата, заедно с временно „умиротворения" от американската армия Близък Изток. Следователно, и в това отношение*

времето работи за изпаряването на насажданите илюзии от новите политици. Сред тях и на ***ЕВРОПЕЙСКАТА ИЛЮЗИЯ****, за която се проля толкова мастило и изприказваха толкова наивни и измамни слова. Илюзия,* ***според която „връщането ни в Европа" щяло да разреши всичките ни проблеми.***

РАН, ЪТ И ПРИВАТИЗАЦИЯТА

Откарването на впрегнатото стадо в безкръвната кланница на частното предприемачество и „инициатива" се придружава от още много други мерки и елементи, които, независимо от вариантите и нюансите, могат да се намерят в посрещаната с благодарности и одобрение програма - американски или данайски подарък на господата Ран и Ът.

Нейното подробно критично разглеждане заедно с прокараните и инспирирани от нея закони може и трябва да бъде обект на отделна брошура. Тук ще се спрем бегло само на един от основните й принципи - ПРИВАТИЗАЦИЯТА и нейните социални и политически последици, така както ги виждат двамата автори - шефове на екип, финансиран от търговската камара на САЩ... с благотворителна цел.

Още в самото начало Ран и Ът препоръчват ***да „се разработят подходи и механизми, които да решат политическите трудности преди да се пристъпи към изпълнение на програмата". За целта трябва „да се избегне политическото противопоставяне" и „се постигне политически консенсус като задължителна предпоставка за успех". Защото „приватизацията е най-вече политически процес с икономически последици".*** *В определен раздел те разработват „правила за гарантиране на честността" при превръщане на държавната собственост в частна, които не струват пукната пара, защото господата разбират и не възразяват срещу това на търговете „да спечели този, който е предложил най-висока цена".* ***Те считат за нормално в бъдеще днешните управители и келнери, които са протежета на номенклатурчиците и доносници на ДС и по всеобща оценка са едни от най-крадливите и корумпирани елементи от социалната база на държавнокапиталистическата класа, да станат утрешни частни собственици на ресторанти, хотели и туристически обекти, „за да не се похабял талантa и квалификацията им". Подобно превъплъщение на „работещите" в държавния сектор ръководни чиновници в приватни предприемачи и „мениджъри", господата Ран и Ът считат за „ключов компонент на всяка приватизационна програма".*** (NB-1991 + 25 г.: Ран и Ът са учителите на такива "емблематични фигури на днешния БГ-политически елит" като Слатински, който извървя пътя от СДС до съветник на Първанов.)

За да не „се получи усещането, а може би и практиката, властта и контролът да останат в ръцете на бившите мениджъри, макар и под друга форма", авторите препоръчват „директорите да не придобиват лична собственост в подведомствените им предприятия дотогава, докато те не прекъснат всякакви работни отношения с въпросните предприятия", което разбира се не възпрепятства придобиването на роднинска и „приятелска" собственост, която после може да бъде препродавана, наследявана,

употребявана и злоупотребявана, като истинска „свещена" собственост, съобразно юридическите дефиниции и конституционните алинеи.
За да бъде „истински" демократична, програмата Ран - Ът предвижда както съхраняване на държавния сектор в икономиката, така и участие в търговете на чуждестранни капитали. Така се създават условия за „консенсус", гешефти и облизване на оцапаните с мед пръсти на един много по-широк „фронт", в който достойно място трябва да заемат господарите, които са платили в брой на проектантите на така любезно „предоставения подарък за българския народ".
***„Най-голяма привлекателна сила за чуждестранните партньори на България -** се надяват авторите, на които не липсва цинизъм **- ще има много ниското заплащане на нейната квалифицирана работна сила".** „Загрижеността на населението, че много от новите инвеститори и собственици ще станат онези, които са натрупали парите си в миналото по незаконен начин", следва да се отхвърли и да не й се позволи да се превърне в бариера, обърквaща сметките на постигнатия национален и интернационален „консенсус" между мафиоти и гешефтари. Тъй като „подобни ограничения биха имали смразяващ ефект върху приватизацията, защото ще създадат неоправдано подозрение към всички инвеститори, принуждавайки много от тях да се въздържат от участие в приватизационната програма, поради опасения, че никой няма да повярва на обясненията им"...*
Американският подарък е изпълнен с подобни бисери. Цитирахме го, не за да го подложим на системен анализ (за тази цел „принципите на програмата" трябва да се съотнасят към законодателното творчество на „нашите" парламентаристи), нито за да изследваме евентуалната роля на чуждестранния капитал, банки и търговци в "нашата пазарна икономика" и в ПОЛИТИЧЕСКИЯ ПРОЦЕС на приватизацията с нейните далече отиващи икономически и социални последици. По-скоро искахме да посочим само една линия на западаната българска (и изобщо източна) политика, която прилича на провежданата в радио "Свободна Европа". (Правителства и капиталисти на великите имперски сили не се интересуват от съдбата на народите. Те не се нуждаят от приятели сред тях, а търсят слуги, които изпълняват волята и разпоредбите им. В годините на „студената война" или на „мирното съвместно съществуване" те комплектоваха екипите на издържаните от тях радиостанции с отечествени агенти на ГЕСТАПО или на КГБ. Защото се нуждаеха от „специалисти", които нямат своя воля и разбирания, които са готови да следват безпрекословно зигзагите на американските интереси и политика, така както са правили това по отношение на германските си и руски господари. Днес, дори ако се съди само по горните цитати, „синдромът на Свободна Европа" ще се прояви в неизмеримо по-големи мащаби. ***И понеже гестаповците са археологическа рядкост, капитала, службите и дипломатите на „свободния свят" ще работят с подръчния материал от "деседенти" и "кагебенти" в пост-тоталитарния „лагер на мира и демокрацията". Това обстоятелство не трябва да се забравя от тези, които искат да сложат край на приемствеността.)***

Такава е икономическата зима, която сковава българския народ. И първата задача, е да се разбият илюзиите, измамите и самозалъгванията. ***Повтаряме, няма да има икономически чудеса, не ще се притекат филантропите от световните борси, нито Негово Нищожество — монархът олигофрен с антуража от мошеници ще спаси „обичния си народ".***

Истината, колкото и горчива да е, трябва да се каже високо и ясно на народа. ***Заледените мъртви полета могат да бъдат преодоляни, само със серия от незабавни, радикални и кохерентни мерки, с равномерно разпределение на труда и тежестите, с осигуряване на необходимите за всеки калории и условия за съществуване и едва след това може да започне постепенното придвижване към едно „пост-индустриално" общество, което да гарантира за всеки свой член достойна за живот и развитие обществена среда. Но би било подло, а може би и самоубийствено, да си затваряме очите пред грабежа, разрухата, безработицата, спекулата и глада и се отдадем на обломовски мечти и сънища.***

Дори такава минимална задача не може да се реши, без да се ликвидира господстващото положение на номенклатурата в икономическия живот на страната и опита й да го раздели с кандидатите и протежетата на останалите „основни сили". ***Излишно е да повтаряме, че от „ледниковия период" няма да излезнем дори, ако червеният монопол върху собствеността и разпределението на националния доход бъде заменен успешно с „плурализма" в грабежа и йерархията.*** *Поне стотина страни с „пазарна икономика" в Третия свят доказват това.*

Ако, в условията на консенсуси, мораториуми и народно овчедушие „основните политически сили" реализират „мирния преход" в политиката и икономиката, резултатите от социалната трансформация на класовата пирамида едва ли ще ни изненадат с някакви свои секрети.

Положението у нас, след осъществяване на правителствените програми, които гарантират ПРИЕМСТВЕНОСТТА в господството на капитала над наемния труд, няма да бъде по-различно от това в Боливия, Алжир или Иран, без да имаме техния петрол.

СОЦИАЛНИ „ИЗМЕРЕНИЯ" НА МИРНИЯ ПРЕХОД

Желанието на все още господстващата „нова" класа да отстъпи във формата и да запази съдържанието на портфейлите си, се придружава от опити да се капсулира и консервира цялата мръсотия, в която е затънало българското общество. ***Псевдопромените ще прибавят към насилието, властта на парите, които корумпират не по-малко от диктатурата.*** *Молловци и стоящите зад тях мафиоти вече се настаняват в пазарната демокрация.* ***Прави се всичко възможно, за да се задушат още в зародиш всякакви идеали, солидарност и нравственост. С преса, радио и телевизия се насажда вкус към скандалното, секса, кино-насилието и сладкия живот на богатите, с който публиката е съпричастна само през витрината. Сцените и ефира се запълват с продуктите на „масовата***

култура": Стриптизи и кръчмарски спектакли, лотарийни игри и избор на мис „Родопа", дерящи ушите концерти и футбол по стадионите, порнография и хазарт, с две думи Марадона и Мадона, вместо Микеланджело и Бетовен.

В операциите по оглупяване, своето законно място заема и старото морално лицемерие. По „Свободна Европа" с креслив кози глас попове осъвременяват „Посланията" на апостол Павел и призовават паството към послушание и подчинение на началниците си, защото „всяка власт е от Бога". ***Същата функция изпълняват от амвоните и отечествените служители на църквата — това шпионско гнездо или "византийска воня непорината", която в традициите на православието винаги е служила на властта срещу народа.***

Мизерията и контраста й с охолството, цинизмът в аргументацията на политическите гангстери и гешефтари, на спекулантите и паразитите, загубването на илюзиите, безнадеждността и отчаянието, които давят народа, водят до увеличаване на битовата престъпност, но никой не иска да направи сравнения между цената, която струват на обществото делата на дребните нарушители на закона и на покровителстваните от него държавно-организирани престъпници. Издръжката на полицейския, следователски и съдебен апарат струва ДВА ПЪТИ ПО-СКЪПО от щетите на разкритите престъпления през 1990 г. Само „подаръците" на Живков, които костваха на бюджета ЕДИН МИЛИАРД ДОЛАРА, надхвърлят по курса от 1991 г. „доходите на ДВА МИЛИОНА КРАДЦИ ПО НА 10 000 ЛЕВА", за които до неотдавна се предвиждаха смъртни наказания по наказателния кодекс!

Не по-малко допринася за деградацията и дезагрегацията на обществения живот структурната и персонална ПРИЕМСТВЕНОСТ в социалната стратификация на посттоталитарното общество! При съхраняване на държавния и стопански апарат на диктатурата, без да говорим за партийния, реформите могат само да сменят формите на властване и на експлоатация, ***но ще запазят господството на стари „номенклатурчици" и техните наследници. Максималното, което могат да постигнат с „плурализма" в политиката и „приватизацията" в икономиката, е да доведат до преливането и сливането им с по-"перспектинтите" партийни върхушки на опозицията и да измамят още веднъж, за известно време народа.***

В ТЪРСЕНЕ НА ИЗХОД

В тази атмосфера и при тези характеристики на „мирния преход", едни говорят за силна държавна власт и правителство, каквито имаха повече от 45 години и резултатът, от което би трябвало да е станал ясен даже и за умствено недоразвитите. Други, по инерция очакват чудеса, спасители и водачи, не разбирайки, че ***НИКОЙ НЕ МОЖЕ ДА ПОМОГНЕ НА НАРОДА, ОСВЕН ТОЙ САМ НА СЕБЕ СИ.***

Явно, вакуумът и хаосът ще продължат да заливат всички сфери на живота и от тях, подобно Йехова, ще трябва да се съгражда един човешки и човечен свят. Задача - колосална, адски трудна, почти Сизифова.

Трудностите идват, между другото, и от обстоятелството, че опозицията не само не разбира, но и не иска да чуе, че освобождението от клещите на диктатурата и нейните метаморфози е свързано с ЛИКВИДИРАНЕТО на ДЪРЖАВНОКАПИТАЛИСТИЧЕСКАТА КЛАСА. Не става дума за нейното физическо унищожение, макар, че ако продължи да се стреми на всяка цена и с всички средства да съхрани класовото си господство и създава за тази цел глад и хаос, тя е избрала сигурния път към гражданската война, с всички произтичащи от това последици. (NB – 1991 + 25: **За съжаление, тази война бе избегната поради липсата на... "граждани"!**)

Тук трябва да бъдем пределно ясни. Независимо от воя за екстремизъм, „лов на вещици" и отмъщения, който ще нададе агитпропа на Продевци с цялата окаяна радио-, теле- и вестникарска журналистика, ние не сме кръвожадни канибали, когато говорим за унищожението на господстващата класа. Под това, ние разбираме по-скоро онова неточно и неугледно формулирано искане на опозицията, което тя непоследователно издигаше по второстепенни въпроси в своя диалог с властта: „РАВНОПОСТАВЕНОСТ".

Ние искаме ДА ЛИШИМ „НОМЕНКЛАТУРАТА" ОТ ПОЛИТИЧЕСКАТА, ИКОНОМИЧЕСКА И ДУХОВНА ВЛАСТ, от привилегированото ѝ положение в обществото и ***да „равнопоставим" нейните членове с всички останали граждани по отношение на свободите, правата, труда и доходите****. Това ние искаме в името на „старите", „утопични" и „популистки" идеали на хората от низините и народите за СВОБОДА, РАВЕНСТВО И БРАТСТВО.* ***Само конституирането на обществото върху тях е в състояние да реши неговите непосредствени задачи: преодоляване на невижданата криза, която влачи със себе си безработица, инфлация, мизерия и демографска катастрофа****. Ние искаме да бъде преодоляно класовото поляризиране между малцината богаташи и милиони бедняци, което може само да се засили чрез реформите на правителствените „рицари на надеждата". Само в тази посока е възможно „оцеляването" и откриването на път към бъдещето.*

Ние считаме, че само СВОБОДАТА може да бъде цел на обществените борби. *За нас тя е и постулат, и критерий за нравствена оценка на всяко действие: лично, организационно или обществено.*

Свободата, мислим ние в едно с Михаил Бакунин, означава:

- Гарантиране на условия за интегрално развитие на интелектуалните, емоционални и волеви заложби у всеки индивид - мъж или жена.

- Неотменимото право на всеки да действа съобразно своя разум, съвест и воля при решаване на личните си и обществени проблеми.

- Създаване на организационни и материални възможности за всеки да участва в решението им.

- Свободата е човешко и обществено отношение. Вън от човешкото общество, тя е безсмислие или деградация на човешкото. Човекът е действително свободен, само когато неговата свобода е доброволно призната и гарантирана от другите и намира простор за своето разгъване до безкрайност в тяхната свобода. Затова, ние твърдим: лъжа е, че свободата на едни, ограничава свободата на останалите.

- Човекът може да бъде свободен само СРЕД СВОБОДНИ ХОРА! Робството само на един е вече оскърбление на човечността и отрицание на свободата на всички. Това е още по-очевидно за господството.

Затова нашият девиз е: НИ РОБ, НИ ГОСПОДАР!

Затова на мястото на днешното разделение на човешкия род на господари и слуги, ние сме за утвърждаването на ОБЩЕСТВО ОТ СВОБОДНИ ХОРА.

***Но СВОБОДАТА е неосъществима без икономическо и социално РАВЕНСТВО**. Нещо повече, без него тя е измама и гавра с народните стремежи и мечти.*

За нас равенството не означава нивелиране на индивидуалните разлики или на интелектулния, морален и физически идентитет на отделните личности. Напротив, точно това разнообразие на капацитетите и силите на индивидите, половете и възрастите, на расите и народностите представлява богатството на народа и на човешкия род, към който принадлежим всички.

Равенството изисква само такава организация на обществото, при която всеки индивид още с раждането си намира равни средства и възможности за развитието, възпитанието и образованието си, през детството и юношеството си, чак до възмъжаването, а по-нататък и за упражняване на различните сили и дарби, които природата е заложила в него за труд и творчество.

СВОБОДАТА НА ВСЕКИ МОЖЕ ДА СЕ РЕАЛИЗИРА САМО В РАВЕНСТВОТО НА ВСИЧКИ. Нейното реализиране в условията на фактическо - икономическо и социално равенство, е СПРАВЕДЛИВОСТ.

Ние считаме, че за всестранното еманципиране на човешките личности е необходимо да премахнем експлоатацията и властта на номенклатурата,

*При това, за разлика от партийните апарати на опозицията, които борейки се за овладяването на нейната държавна машина и стопанска организация в най-добрия случай искат да я заменят, заемайки овакантените им места или да си ги разделят „по братски”, **ние считаме, че осъществяването на свободата, равенството и справедливостта са възможни само чрез създаване на адекватна ОРГАНИЗАЦИЯ НА ОБЩЕСТВЕНИЯ ЖИВОТ: от долу нагоре, от периферията към центъра, по принципите на ДЕЦЕНТРАЛИЗАЦИЯТА, ДОБРОВОЛНОТО АСОЦИИРАНЕ и СВОБОДНО ФЕДЕРИРАНЕ за създаване на условия за преодоляване/премахване на господстващите днес обществени и лични отношения, пронизани от егоизъм, алчност и отчужденост чрез СОЛИДАРНОСТТА И ВЗАИМОПОМОЩТА между индивидите, групите и народите.***

Организация, в която силата и възможностите за решаването на личните и обществени проблеми ще бъдат в ръцете на индивидите и народа, а не - концентрирани в институциите на държавата или подчинени на властта на собствениците на капитала. Общество, в което ще премахнем разделението на властници и подчинени, на богати паразити и наемни работници, купувани от „социално силните” срещу НАДНИЦИ И ЗАПЛАТИ.

Ние искаме, чрез ПРЕМАХВАНЕТО НА РЕПРЕСИВНИТЕ ДЪРЖАВНИ ИНСТИТУЦИИ И НА НАЕМНИЯ ТРУД, да отворим перспективата

към общество без насилие и грабеж, към заместване на държавната и капиталистическа („чиста" или смесена) организация на обществото с генерализираното САМОУПРАВЛЕНИЕ на гражданите и труженицитe във всички сфери на живота.

Това ликвидиране на икономическото, политическо и духовно господство на човек над човека представлява СОЦИАЛНАТА РЕВОЛЮЦИЯ. *Ние я считаме за възможна още сега. Но реализирането й изисква пълна мобилизация на народа за провеждане на РЕВОЛЮЦИОННАТА ПРОГРАМА в живота. Тази програма трябва да бъде лаконична, ясна за всеки и най-важно - предвидените в нея НЕПОСРЕДСТВЕНИ, НЕОТЛОЖНИ И НЕЗАБАВНИ мерки трябва да бъдат приложими и приложени в конкретните условия от днешните хора, с качествата и недостатъците им, които са се развили в четиридесет и пет годишния период на ДЪРЖАВНО-КАПИТАЛИСТИЧЕСКА ДИКТАТУРА и последвалият я "мирен преход" към пазарна демокрация. И най-после, но от решаваща важност - проведените революционни мерки, трябва да дадат ВЕДНАГА ОСЕЗАЕМИ РЕЗУЛТАТИ за гладните, изнурени, унижавани, плашени, мамени и подтискани „мили хора".*

*Едно **първо приближение** на тези програмни искания е гарантирането на личните и колективни **ПРАВА И СВОБОДИ НА ГРАЖДАНИТЕ**, които са част от необходимите условия за създаването на СВОБОДНО ОБЩЕСТВО от СВОБОДНИ ХОРА. Те са:*

1) Всеки гражданин — мъж или жена — от рождението си до пълнолетие, има право на храна, облекло, жилище и поддръжка, на протекция, обучение и образование във всички начални, гимназиални и висши учебни заведения (производствени, научни и артистични) ЗА СМЕТКА НА ОБЩЕСТВОТО.

2) Всеки пълнолетен индивид има ПРАВО НА ТРУД, съобразно подготовката и възможностите си. При започване на трудовата си дейност той има право да получи съвети и поддръжка в избора си.

3) Всеки гражданин трябва да получи еднакъв ДОСТЪП И СРЕДСТВА до медицинското обслужване и здравните служби.

4) Всеки гражданин - мъж или жена - има НЕОГРАНИЧЕНАТА И ИНТЕГРАЛНА СВОБОДА:

- Да изразява всички възможни мнения, да върши всякакъв род пропаганда в публични или закрити събрания, чрез преса, радио и т.н.

*- Да създава всякакви асоциации и организации, дори и такива, които искат легализирането на експлоатацията или отнемането на личната и обществена свобода. **СВОБОДАТА МОЖЕ И ТРЯБВА ДА СЕ ЗАЩИТАВА САМО ЧРЕЗ СВОБОДАТА**. А стремежът към ограбване на другите и към паразитизъм ще изчезнат само, ако свободните хора докажат на дело ПРЕИМУЩЕСТВАТА НА СОЦИАЛНАТА СИСТЕМА, построена върху принципите на свободата, равенството и братството.*

5) Реалното ползване от тези права и свободи е немислимо:

*- Без отделяне от обществените фондове и **предоставяне на финансови и технически средства на общините, обществените организации, трудовите колективи и отделните индивиди;***

- Без осигуряването на достъпа на всяка група от граждани или делегиран от нея индивид до залите за събрания и конференции, до издателствата, печата, радиото и телевизията.

НЕЗАБАВНИ РЕВОЛЮЦИОННИ и ИЗВЪНРЕДНИ МЕРКИ:

Ние сме против модния и лицемерен лозунг за „оцеляване". Той звучи като издевателство над тези, които с труда си през последния половин век са създали цялото богатство на страната и които имат право на достоен живот, съобразно производствения капацитет на българската икономика и участието им в трудовите процеси.

Решението на социалните проблеми и тези за реконструиране на стопанството и за по-нататъшното му развитие са възможни СЪС СОБСТВЕНИ СИЛИ, ***при условие, че се проведат без отлагане следните мерки:***

1) ***ЕКСПРОПРИАЦИЯ*** *на държавните предприятия и превръщането им в собственост на обществото посредством производствените и професионални съюзи на работещите в тях, с чийто труд и този на предишните поколения те са създадени.*

2) Поставяне на производството, търговията, транспорта, сервизите и финансиите под контрола на граждански комитети на трудещите се във всяка община. Така ще се осигури снабдяването, продоволствието и обслужването на изгладнялото, премръзнало и отчаяно население с храни, облекло, „дефицитни" стоки и услуги.

3) До създаване на "икономика на изобилието и даряването", ние сме за равенство и солидарност при разпределението на трудовите задължения и възнаграждения. Това разпределение става по решение на колектива в съответното предприятие, стопанство или служба, в съгласие с всеки негов труженик. Вътре във всеки колектив разпределението на трудовите задачи се съобразява с интелектулните и физически възможности на всеки и за изпълнението на тези задачи се заплаща средната заплата, след отделяне на различните стопански и обществени фондове от годишния доход. ***Размерите на възнагражденията за труда трябва да се различават само по броя на членовете на семействата, а продължителността му в зависимост от тежестта или опасността на положения от всеки и всяка труд.***

4) Земята трябва да принадлежи на тези, които я обработват. Каква ще бъде формата на собственост и обработването й, скотовъдството и другите браншове на едно модерно селско стопанство: индивидуални, групови или кооперативни, е въпрос, който трябва да се решава свободно и доброволно от заинтересованите - тези които работят в него, а не от законодатели и чиновници. Ние сме привърженици на доброволното кооперране в селското стопанство. Тези, които ще искат да експлоатират земята индивидуално (фамилно) трябва да бъдат подпомогнати от общината и обществените фондове, и им се предостави на общо основание ползване услугите на съществуващите институти, торове, семена и т.н. без предимства и без дискриминации.

Същото важи и за занаятите, услугите и всички останали професии, в които е възможен индивидуалния или групов труд.

(NB: Гласуваният в парламента „Закон за собствеността и използването на земеделски земи" е един КОМПРОМИС МЕЖДУ СОБСТВЕНИЦИ - реални и потенциални. Последните - с не особено големи шансове. Чрез него, селската номенклатура иска да запази под нова частно-собственическа форма своето господство и богатства в селата, а опозицията и най-вече БЗНС - Никола Петков, разчита повече на гласовете на бившите собственици, отколкото на земеделските стопани. Възможността да останат измамени в предизборните си калкулации е повече от вероятна.
Без да реши нито един от проблемите на българското село и изхранването на народа, този закон, покровителстващ феодалните форми на експлоатация и спекулантите, рискува да нанесе един последен, смъртоносен удар върху остатъците на преобладаващия някога селски народ, да внесе още по-голям хаос в социалните отношения и да засили лумпенизирането в страната.)

5) ***Конфискация на личните и колективни движими и недвижими имущества и влогове на „номенклатурата" и забогатялите под нейна протекция спекуланти и мошеници във всички сфери на политическия, икономически и културен живот и предоставянето им на общините за преразпределение, с оглед удовлетворяване нуждите на най-онеправданите и лишените. По този начин веднага ще могат да бъдат задоволени най-крещящите нужди от към жилища, сгради за общеетвено ползване, почивни станции, транспорт и т.н.***

Така ще се набавят и средства за измършавялите бюджети на общините за финансиране на културата, образованието и спорта, за развитие на занаятите и услугите.

6)Премахване на всички явни и скрити привилегии и ИЗРАВНЯВАНЕ НА ПЕНСИИТЕ СЪС „СРЕДНОСТАТИСТИЧЕСКИТЕ", за да се увеличат тези на милиони пенсионери, „живеещи" днес на ръба на глада.

7) Поставяне на хартията, работното време на печатници, радио и телевизионни станции и разпределението им под контрола на комитети с представители на всички обществени, синдикални и политически организации и движения.

8) ***ЗАКРИВАНЕ на двете най-главни институции на организираните от държавата репресии и терор: МВР и МНО и РАЗОРЪЖАВАНЕ на ДС, милицията, офицерския състав и останалите еничарски корпуси и отряди на диктатурата.*** *Така ще се премахне веднъж за винаги опасността от военно-полицейски преврат, с която и днес заплашват народа и го съветват да търпи безобразията и грабежа на притежаващите властта и парите.*

9) Моралното възраждане на обществото и създаването на доверие към тези, които се занимават с обществена дейност, изисква ПУБЛИКУВАНЕТО НА ДОСИЕТАТА на всички АГЕНТИ и ДОНОСНИЦИ на ДС и другите полицейски служби. Обществените дела не могат да бъдат поверени в ръцете на хора, които нямат свободна воля и мисъл, нито на тези, чиято професия е била разрушаването на мисълта и волята.

На тези, от чиито доноси не са последвали екзекуции, затвори и концлагери, трябва да се даде възможност да се реабилитират, като направят своя

последен „донос" срещу тези, които са ги вербували и обяснят на всеослушание използваните методи.
Доверието у другите народи към нас изисква същата процедура, спрямо агентите и ***шпионите на номенклатурата в чужбина****, спиране на издръжката им и предоставяне на възможност да се завърнат в страната и се включат в полезен и почтен труд.*
Това би било основание да искаме от другите страни реципрочност в денонсирането и изтеглянето на техните агенти от България.
10) ***Разпускане*** *на съдилищата, прокуратурата и адвокатурата, които по своя социален статут са неделима част от исторически създалата се държавно-капиталистическа класа (нейни „втори и трети ешелони", от които е смешно да се очаква правораздаване, както и търсене на отговорност и осъждане на виновниците за ГЕНЕРАЛИЗИРАНАТА КАТАСТРОФА).*
11) ***Уволнение*** *на цялата държавна и партийна бюрокрация ОТГОРЕ ДО ДОЛУ (от президенството през министерствата и областните им звена до кметствата и локалните филиали на държавните и партийни институти, подлежащи на ликвидация). Конфискация на сградите и имотите им за нуждите на населението.*
Също уволнение на партийната, административна и профсъюзна бюрокрация във всички сфери и от всички нива на стопанския и културен живот на страната.
12) Включване на всички уволнени бюрократи и паразити от държавните и партийни институции и апарати в общественополезен труд (като се вземе под внимание продължителната им деквалификация в чиновническите кабинети). За новата си трудова дейност във фабрики, земеделски стопанства и услуги те трябва да получават възнаграждения еднакви с тези на останалите труженици. Тези мерки ще позволят да се съкрати работното време за всички останали, чрез евентуалното въвеждане на ЧЕТВЪРТА РАБОТНА СМЯНА и да се увеличат доходите им вследствие равенственото преразпределение на така нар. национален доход.
13) Въвеждане на ПОДВИЖНИ СКАЛИ не само за възнагражденията, с оглед индексите на инфлацията до овладяването ѝ и за РАБОТНОТО ВРЕМЕ поради възможните съкращения на заетите в дадени предприятия и служби, закриването на други и дори на цели клонове от днешната колониална и абсурдна икономика.
14) Спиране на всякакви инвестиции за внос и производство на оръжия, военни и полицейски съоръжения и пренасочване на освободените средства и работна ръка в селското стопанство и в преработващите продукцията му лека и хранителна промишленост.
15) Спиране на производството на всички предприятия, работещи с вносни суровини, АКО ПРОИЗВОДСТВЕНИТЕ РАЗНОСКИ ЗА ПРОДУКЦИЯТА ИМ НАДХВЪРЛЯТ ЦЕНИТЕ НА МЕЖДУНАРОДНИЯ ПАЗАР.
Преквалифициране на работната им ръка и реконвертиране на стопанските единици, когато това е възможно, в противен случай - закриване и превръщането им в паметници на бюракратичната глупост.
16) ***Анулиране на заемите и погашенията им****, които номенклатурата е сключила със западните и съветски банкери за поддръжка на репресивния си*

и шпионски апарат, за своите паразитни нужди и прищевки. Кредитите бяха употребени срещу волята и интересите на българския народ. Тези, които излапаха труда на три поколения и в аванс на четвъртото, трябва да се разплащат с кредиторите си!

17) ***Денонсиране*** *на всякакви неравноправни стопански, търговски, финансови, военни, културни и др. договори* ***със СССР или с която и да е друга страна****. Това е една от мерките за ликвидиране на полуколониалния статут и експлоатацията на българския народ от чуждестранния капитал.*

18) Трябва незабавно да се създадат обществени комисии, назначат специалисти и набележат мерки и методи за ***конфискуване на всички капиталовложения, направени в чужбина и страната от сменящата кожата си държавно-капиталистическа класа под свои, чужди или роднински имена и фирми.***

19) ***Осъществяването на тези революционни мерки в социалния, стопански и политически живот е немислимо без ВЪОРЪЖАВАНЕТО НА НАРОДА****.* ***Оръжието в ръцете на трудовия народ е една от най-солидните ГАРАНЦИИ ЗА НЕГОВИТЕ СВОБОДА И ПРАВА****. Всичко останало - конституции и служби за защитата им е измама. Смяната на имената и униформите не може да промени същността на ДС и на останалите терористически институции на държавата.*

20) ***Осигуряването на ОБЩЕСТВЕНИЯ РЕД И ОТБРАНАТА НА СТРАНАТА Е ДЕЛО НА ВЪОРЪЖЕНИЯ НАРОД****. Без откъсване от трудовия процес и използвайки по-скоро него за основа на формиране на отделните видове въоръжени сили. Авиация, марина, танкови, моторизирани, сухопътни и т.н части трябва да се изградят на базата на гражданската авиация и флот, на тракторните и транспортни паркове и т.н. В тези части могат да участват всички пълнолетни и здрави граждани от двата пола.*

Подобна ***система на въоръжен народ*** *съществува от векове в Швейцария и специалистите считат построената на този принцип „армия" за една от най-солидните в Европа.*

Въвеждане в нейните бойни единици и техните обединения на изборност, отзоваемост и сменяемост на съветите и щабовете от военни специалисти и преподаватели. Без всякакви чинове, отличия, ордени и т.н.

21) Незабавни мерки за разрешаване на националните проблеми на основата на абсолютната свобода, равноправие и културна автономия за всички групи от българското население. ***Организиране на отпор срещу всякакви прояви на шовинизъм, расизъм или религиозен фанатизъм и срещу силите, които поощряват това наследство от живковата диктатура, безпартийния фашизъм и средновековния обскурантизъм****.*

Братството между етническите групи е възможно само на основата на свободата и равенството. То не може да се осъществи, без победата над тези, които искат съхраняването на привилегии или организират и провеждат във вътрешен план имперската политика: „РАЗДЕЛЯЙ И ВЛАДЕЙ!"

*22) **Ние сме врагове на милитаризма и братоубийствените войни**. За отбраната на страната ние разчитаме на политиката на подадената ръка и солидарността с останалите балкански страни срещу ВСЕКИ национализъм, шовинизъм и империализъм. На първо място - собствените. Работейки за създаването на доброволен съюз между балканските народи, ние сме убедени, че бъдещето на Балканите, Европа и Света е в СВОБОДНОТО И ДОБРОВОЛНО стопанско и културно обединяване на народните сили чрез федерации, конфедерации и други форми на международното сътрудничество. **Бъдещето на човечеството е в обединяването на силите за решаване на проблемите на планетата и нейното многомилиардно население**. **В степента, в която този идеал се реализира, в същата степен от обществената сцена ще изчезват оръжията и въоръжените организации.***

23) Ние нямаме илюзии и не сме илюзионисти. Още дълго в обществото, което диктатурата и капитала ще ни оставят в наследство, като реакция и подражание на „узаконените" престъпления на властници и богаташи, ще има нарушения на нормите и правилата на нормалното човешко общежитие. С една дума, ще има престъпници, следователно, ще бъдат необходими и специалисти-криминалисти, които да водят борба с престъпността. Ние обаче считаме, че те не трябва да се превърнат в една централизирана сила и ведомство, способно да се изплъзне от контрола на гражданите, постави над обществото и му диктува своята воля или стане оръдие в ръцете на отделна институция, организация, социална група или класа. Затова, броят на специалистите-криминалисти трябва да се определя от гражданството в зависимост от нуждите му във всяка община, като те бъдат назначавани, издържани и пряко подчинени на общината, лишени от власт над гражданите, от униформите си и другите символи на полицейщината.

24) Разглеждайки престъпниците като плод и жертва на социални условия, които не те са създали, ние сме против СМЪРТНИТЕ НАКАЗАНИЯ И ЗАТВОРИТЕ.

*За решаване на мерките срещу нарушаващите правилата на нормално общуване, на личните и обществени интереси на гражданите, ние считаме, че **въоръженият народ трябва да избере и постави под свой контрол революционни трибунали в териториалните и производствени единици.** В тяхна компетентност ще бъдат и делата срещу четиридесет и шест годишните престъпления на ръководителите и слугите на диктатурата на държавния капитал. По отношение на тях, след като бъде ликвидирана политическата им власт, отнет конкрола над икономиката, върнати на народа награбените имущества и парични средства и бъдат заставени да работят според способностите си срещу възнаграждения, равни на тези на всички труженици, ние мислим, че народът ще се задоволи само с морални наказания, докато съзнаят винати си за терора, експлоатацията и катастрофата, в която въвлякоха страната.*

25) Заплатите на военните, криминални и съдебни специалисти, както и на всякакви други служащи, извършващи ПРИЗНАТ ОТ ОБЩЕСТВОТО (т.е. от гражданите му в общини, предприятия, стопанства и служби) ПОЛЕЗЕН

ТРУД не трябва да надхвърлят средните заплати на останалите труженици. Не само поради нашата принципна враждебност към всяка експлоатация - от страна на държавата или частните предприемачи, но и защото равните доходи са една от най-сигурните бариери срещу обособяването на касти и елити, срещу бюрократизма и кариеризма.

Този списък от революционни мерки не е окончателен. В процеса на борбата и освобождението на народа, сигурно ще се родят безброй идеи и инициативи, ще се поставят нови искания и проведат нови мерки на тази ***ПРОГРАМА-МИНИМУМ НА СОЦИАЛНАТА РЕВОЛЮЦИЯ.***

За нейното незабавно провеждане в живота е необходимо МЛАДЕЖТА, НАЕМНИТЕ РАБОТНИЦИ И ОНЕПРАВДАНИТЕ МАЛЦИНСТВА и ГРУПИ да се организират в общ РЕВОЛЮЦИОНЕН ФРОНТ срещу мутиращата ДЪРЖАВНО-КАПИТАЛИСТИЧЕСКА КЛАСА, желаеща да запази на всяка цена ПРИЕМСТВЕНОСТТА И ГОСПОДСТВОТО СИ в политическата, икономическа и духовна сфери.

Засега, тя се стреми към тези „исконни" цели на всички господари посредством планирания и съгласуван с опозицията на кръглата маса, в президентския дворец, кулисите на Великото народно събрания и правителството „МИРЕН ПРЕХОД" от РЕАЛНИЯ СОЦИАЛИЗЪМ към РЕАЛНИЯ КАПИТАЛИЗЪМ!

Срещу тази натрапвана от всички политици „алтернатива", която днешните „основни политически сили" представят като единствено възможна за тези, които не принадлежат към „номенклатурата" и които утре, въпреки „важните" икономически закони и „новата конституция", няма да станат капиталисти или властници, т.е. за 90% от народа, ние предлагаме търсенето на изход в посока на горната ***революционна програма-минимум.***

ПЪТИЩА И СРЕДСТВА ЗА ПРОВЕЖДАНЕ НА ПРОГРАМАТА

Тази програма е адресирана към народа. Той единствен може да я реализира против „номенклатурата", която трябва да плати разноските за катастрофата в която въвлече страната. И против разноцветната опозиция, защото тя доказа, че е негодна да го води в борбата за хляб и свобода.

Народът все повече разбира невъзможността на днешния парламент да разреши жизнените му проблеми, но живее с ИЛЮЗИЯТА, че резултатът от бъдещите избори ще бъде по-добър. Той още не е научил „защо на вълка врата е здрав" и се надява, че други, след като ги посочи с гласа си, ще свършат вместо него работата му.

Утрешните избори НЯМА ДА ПРОМЕНЯТ НИЩО. Защото никога и никъде една РЕВОЛЮЦИОННА КРИЗА не е била разрешавана по парламентарен път.

Защото, дори когато парламентите са приемали цветовете на френския конвент, властта винаги се е стремяла да парализира и в крайна сметка да ликвидира революционната инициатива на народа.

***Защото властта корумпира и разлага тези, които я обладават и упражняват**. Нейни жертви са ставали дори „светци" като Сен Жуст или безсребърници като Робеспиер. А излишно е да повтаряме колко далече от неподкупността и нравствения интегритет са лилипутите, които заеха българската политическа сцена и телевизионния екран от година и половина насам.*

Новите избори няма да доведат до нищо ново, защото МУТИРАЩАТА държавно-капиталистическа класа има всичко необходимо, за да превърне „изявата на народната воля" в измамен фарс. Тя е в по-добри изходни позиции дори от вечно печелившия в пазарната цивилизация буржоазен елит. ***Организирана по принципите на сицилианската мафия, номенклатурата има апарата на властта, икономиката на страната, парите, хартията, печатниците, радиото, телевизията, контрола над уволненията и назначенията и дори неограничените възможности да раздава... капачки за консерви, кесии със захар или пликове с бюлетини и банкноти.***

Срещу нея е една опозиция, която не може и не иска да разбере силните и слаби страни на ГОСПОДСТВАЩАТА КЛАСА. Срещу нея „обединената опозиция" се намира в положението на инките и ацтеките в борбата им с испанските конкистадори. Не разбирайки класовия характер на българското общество, опозицията не можа да създаде адекватна ПРОГРАМА за нуждите на народа, т.е. за ПРОЛЕТАРИАТА ОТ ИНДУСТРИЯТА, ЗЕМЕДЕЛИЕТО И УСЛУГИТЕ, нито организация, стратегия, тактика и методи за реализирането й. Затова тя сведе своя конфликт с БСП до изборни кампании, парламентарни „дуели" и гнили компромиси.

Избирайки ролята си на буржоазна опозиция, без да имат буржоазията зад гърба си, нашите окаяни „демократически сили" ще изгубят не само поредното сражение, но и войната в ОБРАТНИЯ „преходен период". *Срещу себе си опозиционната мозайка има една класа, която е на път да извърши пластична операция над себе си. Утре тя ще бъде новата, „червена", но не по-малко истинска буржоазия. Този необичаен феномен в социалната история не страда от никакви идеологически предразсъдъци или нравствени скрупули.* ***„Децата чудо" на пост-тоталитаризма са готови да се отрекат тридесет и три по три пъти от маркс-ленинското си верую и символика, срещу които опозицията изхаби толкова енергия, стига да съхранят богатствата, привилегиите и мощта си. За постигането на тази си „историческа" цел те не се спират пред нови престъпления и демагогия. В новата социална драма те искат да играят двойна роля — на собственици, банкери и бизнесмени и същевременно на защитници на... "социално слабите".*** *Може би само времето им попречи да създадат две свои партии, подобно републиканската и демократическата в САЩ - едната на власт, втората в опозиция. Пред подобен цинизъм, нашите опозиционери се чувстват безпомощни и ограбени. Старата „нова" класа демонстрира готовност и годност да им извземе не само програмите, но и костюмите и ролите. Единственото, което може да я спаси, това е безкрайната омраза на народа срещу номенклатурчиците и тяхната полувековна диктатура,* ***но***

опозицията е на път да разпилее и този „капитал" с колебливостта, зле прикрития си страх от „улицата" и споразуменията за „мирен преход".
При така създалото се „патово положение", новите избори могат да завършат като първите. Дори и да ги загуби с 30% - 35% от „демократично изразения народен вот", (някои опозиционери са много по-песимистични в прогнозите си), БСП има резервни коалиционни варианти. Ако подобна на днешната аморфна коалиция се окаже невъзможна, тогава ще се „строят" народни сговори или фронтове с някоя или няколко от „десните" или „леви" компоненти на роящата се „с божия помощ" парламентарна и извън парламентарна опозиция. ***В краен случай, мозъчно-полицейският тръст на БСП може да направи подходяща персонална извадка от скритите си и разсяти като метастази в тялото на „обединената" опозиция резервни агенти и доносници за следващото правителство и етап на „мирния преход". Почти по всеобщо признание, тези перспективи не са най-нереалистични и „утопични".***

Партията е готова за парламентарните „борби". Тя е отворена към четирите географски посоки, протяга пипалата си като изваден на сухо октопод към всички идеологически, политически и социални "пространства", променя цветовете си по-бързо от хамелеона и разполага, както видяхме, не само с досиетата на политическите си противници и поддържащата ги в ажур мрежа от чекисти и доносници.
Поради тези обстоятелства, ние считаме ЗАТВОРЕН парламентарния път за решаване проблемите на катастрофиралото общество. ***Новите избори могат само да легитимират отново измамата на „мирния преход", с която искат да маскират наченалото със задкулисни сделки в президентската резиденция, министерския съвет, парламента и „контактните групи" ПРЕРАЗПРЕДЕЛЕНИЕ НА ВЛАСТТА И ПАРИТЕ.***
Осъществяването на отрепетирания вече сценарий ще докаже на народа, когото политиците високомерно наричат „УЛИЦА" или в най-добрия случай "ЕЛЕКТОРАТ", че не му остава НИКАКЪВ друг път, освен неговите собствени организирани или стихийни, но системни и целенасочени ПРЕКИ АКЦИИ срещу „устоите" на раждащия се нов хибрид или урод.
Тези акции, по логиката на обществените борби, ще бъдат насочени срещу всички участници в „консенсуса" и родените от него институции на властта. Т.е. те трябва да бъдат антиправителствени, антипарламентарни, анти-президентски. И доколкото на обществената арена, вместо професионални политици с техните партийни апарати, ще е излезнал народа, тези акции ще бъдат неполитични, неконституционни, „незаконни" и „нецивилизовани".
С една дума, те ще бъдат АНТИДЪРЖАВНИ т.е. РЕВОЛЮЦИОННИ.
Преките акции са многолики, с различен обхват и сила, с различна сфера на приложение. Народната инициатива, изобретателност и творчество са създали неизчерпаем арсенал, към който ежедневните борби за ХЛЯБ И СВОБОДА ще прибавят нови форми на организация, средства, методи, стратегии и тактики. Ще посочим само като пример ***добилите широка популярност и у нас митинги, манифестации, стачки.***

Ефикасността на преките акции зависи от степента на съзряване на нуждата от радикална промяна в съзнанието на народа, от „тренировките" му в ежедневните борби, от степента на тяхната динамика и организираност, от интелигентността на провеждането им и способността да се насочи ескалацията им срещу деморализираната, объркана, колебаеща се и отстъпваща коалиционна власт, която потънала в собствените си противоречия, ще доказва ежечасно абсолютната си негодност да задоволи елементарните нужди на населението и да открие перспектива за бъдещето.

Трудно е да се правят предсказания през какви перипетии, от какви „крачки напред и назад" ще се придружава ескалацията на народната борба срещу господстващата класа, нейните превъплъщения и държавна машина.
По-нататъшното задълбочаване на кризата, безсилието, неспособността или нежеланието на „правителството на надеждата" и другите органи на държавната власт да я решат в полза на народа, могат да извикат на сцената създаването на постоянни стачни, продоволствени, жилищни, войнишки и ученически комитети, съвети, организации за самоотбрана и ЗАМЯНА НА ДЪРЖАВНИЯ РЕД С РЕВОЛЮЦИОНЕН. В тази посока от особено значение ще бъдат акциите насочени към завземане на фабриките, земеделските стопанства и различните транспортни, разменни, снабдителни, разпределителни, финансово-счетоводни и социални служби от производствените и професионални организации на работещите в тях днешни пролетарии, на които властта, партиите и предприемачите искат да отредят ролята на стока върху „свободния" пазар на труда.
Още по-важно ще бъде успешното организиране на производството, продоволствието и услугите от съюзените труженици, планирането им с оглед техните нужди, както и справедливото разпределение на получаваните доходи, след премахване на експлоатацията, паразитното посредничество на държавните чиновници или капиталистическите предприемачи, корупцията и спекулацията. (N.B. - 1991 + 25: Скрити вопли на печален странник...)

Нямайки никакво доверие и илюзии спрямо партиите и парламентаризма, ние считаме, че предстоящата изборна кампания може и трябва да се използва:
1) За разясняване на същността и ролята на „основните сили", тяхната политика на класово сътрудничество и нейния неизбежен резултат - прогресивния паралич на обществения и стопански живот.
2) За пропагандиране на алтернативната програма-минимум на социалната революция.
3) За създаване на революционен фронт за реализирането ѝ.

Решението на пропагандните и особено на организационните задачи изисква известен период от време. Неговото съкращаване зависи най-вече от апостолската работа сред младежта и от системното ни и постоянно участие в ежедневните борби на народа за хляб и свобода. (N.B. - 1991 + 25: ... А ако няма апостоли, нито борби на народа? ***Ако няма, трябва да се***

подготвят апостоли, готови да го агитират, докато се пробуди или да му прочетат заупокойна молитва.)

Такива борби могат да приемат мирен или експлозивен характер. Това зависи много повече от властниците, отколкото от народа. Във всички досегашни окървавени социални конфликти, бунтове, въстания и революции, властта е тази, която първа е прибягвала към насилието. Народът е проявявал волско търпение и много повече снизходителност спрямо палачите си. И за жалост, никога не е имал на свое разположение повече от час, най-много ден, за да реализира стремежите си. След това, с измама, с кръв и желязо властниците са успявали безотказно и безнаказано да възстановяват стария порядък на грабеж и терор, най-много сменяйки декорите, костюмите и грима на участниците в кално-кървавата драма, наречена политически или исторически живот.

Ако съдим по разиграващите се върху националната ни политическа сцена събития, нямаме НИКАКВИ ОСНОВАНИЯ да мислим, че днешните властници - наследници на живковци или чакащите в резерва своя ред и час опозиционери - са поумняли и желаят да спестят на народа кръвопускането. *Те не са готови да се откажат от привилегиите и охолството, от патологичната си страст да се разпореждат със съдбата и живота на поданиците, от наркоманията на властолюбието. За тях, те все още са готови на най-чудовищни ексцесии и репресии. Постоянните им заплахи с военно-полицейски преврат и насажданите страхове от нова диктатура са само още едно доказателство на тези ни твърдения.*

Властта над човешката личност — диктаторска или демократична — може и трябва да бъде заменена със самоуправлението на въоръжения народ*. Нейните институции трябва да бъдат разформировани, а носителите й включени в производителния физически и умствен труд.*

Ако народът не стигне до простата и ясна идея, че трябва да направи всичко, което зависи от него, за да не позволи на съборената (с един или серия от многобройни, мигновени или траещи години удари) власт да се окопити, изправи от прахоляка, възстанови и консолидира своя диктат в обществения живот, ако народът не попречи на „номенклатурчиците" да станат собственици и пряко или косвено се настанят на командните икономически постове, нему предстои да изживее още един, повече или по-малко дълъг период на безвремие, на разочарования, резигнация, апатия, отчаяние и бягство в ирационалното. Период, през който властници и богаташи ще продължават да скубят перушината му, да го изгладняват и да се гаврят с достойнството му.

Такива ще бъдат резултатите от поощряваното всячески от властта внасяне на недоверие и цинизъм, на разбиване на солидарността между различните социални, професионални, национални и верски групи чрез сеене на вражди и насаждане на чувство за безнадеждност, безпомощност и бягство от борбата.

Докато тези предизвикани и съзнателно подхранвани състояния на духовете не бъдат преодоляни с противопоставянето на един идеал и воля да се извърви пътя към него, опасността от спонтанни и най-често кърваво-

потушавани навдигания на възмущението и гнева на гладните, унизените и мачканите остава твърде вероятна.

Всеки ден световната преса и телеграфни агенции донасят новини за стачки, превърнали се в „безредици", за гладни бунтове и разграбвания на магазини от хилядни тълпи, за похищения на заложници, нападения над банки и на складове с оръжия, за всевъзможни „разбойничества" и ужаси на хора и групи, доведени до отчаяни изстъпления от безобразията на „силните на деня" и безглаголното търпение на „социално слабите". Едва ли има причини и у нас да бъде по-различно, ако цялата тази разрушителна енергия на недоволството не бъде канализирана и използвана за една съзнателна ескалация в социалните борби, които трябва също да се водят съобразно адаптираните към особеностите и нуждите им модерни стратегия и тактика.

Ако пътят, който води навън от пропастта се окаже „немирен", вина ще носи и опозицията. И тази, която днес е в президенството и правителството, и другата, която е „само" в парламента и общинските съвети и с колебанията и компромисите си поощрява партийните смердяковци, внушавайки им, че всичко е позволено и че каквито и нови безобразия и издевателства да извършат над българския народ, нищо не ги заплашва, нищо не може да им се случи и никой няма да раздаде ВЪЗМЕЗДИЕТО. („Окуражителните" примери са пред всички: старият убиец Антон Югов е реабилитиран партийно и честван тържествено, за Мирчо Спасов и останалите палачи е „минала давността", „другарите" от следствието, прокуратурата и Тържествената зала на съдебната палата устройват другарски съдилища, пред които дори Т. Живков и най-близкото му обкръжение могат да разиграват героичните роли на повторно погребания "лайпцигски лъв", а лукановци и компания са заети с реорганизиране на вътрешното ограбване, износа и пласирането на нови милиарди в чужбина „в условията на мирен преход към пазарна демокрация".)

Връщайки се отново и отново към сегашната българска зимна картина на политическия, обществен и идеен живот, оценявайки степента на инфилтриране на народа с агенти и доносници на „номенклатурата", съзнателното му оглупяване и дезорганизиране, извършвани с „политическите споразумения" и задружните усилия на всички „главни и второстепенни политически и социални сили" и най-вече циничната решимост на модернизиращите се мафиоти да съхранят на всяка цена властта и награбеното през изтеклите 47 години, би било престъпна наивност или шраусова недалновидност, да се изключват кървавите налети на преименованите шпицкоманди на „крехката демокрация" срещу недоволстващия народ. Както е мерзко и мизерно да се оспорва неговото право на отговор.

Право осветено дори и от демократичните конституции или деятели. Още в 1793 година Конвентът записа в преамбюла на поредната френска конституция (за два века Франция смени около двадесет „основни закона") НЕОТМЕНИМОТО ПРАВО НА НАРОДА ДА ВЪСТАВА, всеки път когато тираните се опитат да отнемат или ограничат правата и свободите му.

Ще напомним отново думите на убитият от робовладелците американски президент Абрахам Линкълн: „Свободата е цвете, което не може да вирее, ако всеки двадесет години не се полива с кръвта на тираните и героите!”
У НАС ИЗМИНАХА ПОВЕЧЕ ОТ ДВА ПЪТИ ПО ДВАДЕСЕТ ГОДИНИ! Време е да се даде отпор и нека той бъде ОБМИСЛЕН, МАСОВ, ОРГАНИЗИРАН, СИСТЕМЕН, И НЕПРЕОДОЛИМ за хитреците от висшия партиен съвет, техните колебаещи се опричници и слуги и готовите да колаборират с тях опортюнисти от „основните” и второстепенни политически сили!
***Година-две са достатъчни в нашето време на вътрешен разпад на „устоите” и международни кризи, за да се организира революционен отпор и се ПРЕМИНЕ В НАСТЪПЛЕНИЕ! Нужно е само да излезнем от омагьосания кръг на „мирния преход” и да скъсаме с еснафското самодоволство и волското търпение, с вярата в чудеса и герои, с маймунското подражание на властващите бивши дисиденти от бившия Соц-лагер.** Това „само”, сигурно ще бъде свързано с неудобства, хули, заплахи и може би жертви сред избралите пътя на революционното апостолство, НО СВОБОДАТА НА ЛИЧНОСТТА, ХЛЯБЪТ ЗА ГЛАДУВАЩИТЕ И БЪДЕЩЕТО НА НАРОДА заслужават и най-сюблимната жертва.*
Навярно най-късият и безкръвен път ще бъде организирането на народа за провеждане на ГЕНЕРАЛНА И ОКУПАЦИОННА СТАЧКА във всички сфери на стопанския и обществен живот за изхвърляне на господарите и ЛИКВИДИРАНЕ НА СИСТЕМАТА, която така дълго и безуспешно „разграждат основните политически сили”.
С изземването на производството и разпределението му от ръцете на днешните собственици и работодатели и пускането им в ход от синдикалните организации в полза на тези, които създават това, което наричат национален доход, ще започнат да се раждат и структурите на нова обществена организация, в която няма да има място за паразити и началства, за ограбване и власт над човешката личност.
Така виждаме задачата на нашето време, чието решение може да ни изведе от разрухата и да препречи пътя на евентуалните кандидати за червени, сини или морави Бонапарти.

(N.B. - 1991 + 25: ... Всички “обективни” причини и предпоставки за една всеочистителна Социална Революция бяха на лице, но революционерите и… народът, за който Хегел казвал, че НЯМА ПАМЕТ, **отсъстваха.** Затова, макар че настоящият „студен поглед върху зимната приказка на българския обществен живот” бе публикуван в два тиража в отделна брошура, а след завръщането ми в страната на 19 май 1991 г. - отпечатан и в последните броеве на списание „БЪДЕЩЕ”, за да напомни на безпаметните собствената им трагедия и позор, “гласът ми премина тихо, като през пустиня”…)

*

* *

Въпреки всичко, историята не спря своя “победен марш”. Правителството на Попов (когото днешните властници изпратиха през м. декември 2015-а с почести) беше един удобен, колективен, коалиционен параван на старите и нови

престъпления на номенклатурните мутанти. На 23 януари 1991 г. във ВНС решиха “да се обследва дейността на бившата Държавна сигурност”. За тази цел премиерът създаде комисия в състав: Александър Томов (БСП) – вицепремиер, Димитър Луджев (СДС) – вицепремиер, Христо Данов, “независим” – министър на вътрешните работи, Пенчо Пенев (БСП) - министър на правосъдието, Мартин Гунев – главен прокурор, Димитър Лозанчев – председател на Върховния съд. Комисията трябваше да установи “нарушенията на законите”, извършени от “органите” на диктатурата. Както е известно от това решение на правителството от 27 януари 1991 г., както и от по-сетнешните подобни “инициативи”, не излезе нищо, освен прах в очите на публиката.
Министър Иван Костов /СДС/ също пожелал да влезе в състава на комисията, макар че по време на 4-годишния си мандат, като министър-председател, той не поиска да бъде “обследвана” престъпната дейност на ДС, заявявайки: “Стига сте ме занимавали с тия репресирани!”

Сред ”риформите” на правителството фигурира “освобождаването” на цените на основните стоки от контрол на 1 февруари 1991 г. и формирането им на “пазарен принцип”. Това доведе до галопираща инфлация, вследствие на която средната дневна надница не стигаше за купуването на един хляб и полагащите се две кофички с кисело мляко. Тогава премиерът Димитър Попов произнесе фразата "За бога, братя, не купувайте!" А “опозиционният” министър на финансите Иван Костов каза, че “с това е бил забит последният пирон в ковчега на комунизма”. Всъщност, това беше един от първите в ковчега на абсолютно неоснователните надежди на зашеметената и опиянена публика и продължение на нейното още по-безогледно ограбване от номенклатурчиците и копоите в чиито ръце, освен властта, се намираха производството и търговията със стоки за потребление.
Между другото, години по-късно, Димитър Попов щеше да признае, че когато е поел властта, в държавната хазна е имало само 280 млн. долара, като за осем месеца по време на управлението на Луканов и БСП от нея били изчезнали 2 милиарда долари. От това, както следваше да се очаква, не последва дори едно псевдо-разследване на колосалната кражба.
Вместо това, през февруари 1991 г. забавляваха галерията с комедията, наречена “Процес № 1” (срещу Тодор Живков и Милко Балев). Първият беше обвинен, че за периода от 1962 г. до 1989 г. като генерален секретар на ЦК на БКП, председател на МС и на Държавния съвет е превишил властта и правата си с цел да набави за себе си и за други лица облаги за 26 516 039 лв. Обвинението срещу Милко Балев беше аналогично, но в по-скромни размери: за периода 1978-1986 г. чрез използване на документи с невярно съдържание от различни издателства, той получил без правно основание 39 392 лв.
“Делото” ще се влачи година и половина и на 4 септември 1992 г. ще ги осъдят, “както следва”: Тодор Живков на 7 години лишаване от свобода, макар че само за изнасилването на Надежда Попова (“с използване на служебното си положение”) той би трябвало да получи до 20 години затвор. Милко Балев ще осъдят на 2 години. Скоро след това “наказанията” ще бъдат заменени съответно с домашен арест и условна присъда. На 9 февруари 1996 г. “независимият съд” ще оправдае и двамата хубавци, народни закрилници и герои, като признателните общинари на Правец, ще издигнат бронзов паметник на своя Тато и до ден днешен не ще се намери кой да го издинамити...

*

На 17 февруари 1991 г., на сирни-заговезни, Огнян ми телефонира, за да сме си поискали, според традицията, прошка. Казах му:

- Брат ми, аз нямам грехове, отдавна не "хамкам бяла халва", нито "локуми" и не продавам индулгенции.

От другата страна откликна леко запъване и усетих кисела гримаса.

*

Ценко се превръщаше все повече в център на внимание от страна на VIP-гости и посещения на високопоставени (и не чак до там) държавни мъже от родината. Пръв, след Дертлиев и разни шарени депутатчета от СДС, в качеството си на зам.-председател в кабинета на Димитър Попов и негов външен министър, в Париж пристигна новият шеф на казионния БЗНС Виктор Г. Вълков. (Стар агент на копоите от далечната 1957 г. до ден днешен.) Сближението си с него, Ценко обясняваше с факта, че го друскал на колената си още когато Викторчо бил на шест годинки (по всяка вероятност по време на процеса и екзекуцията на баща му - инж. Георги Вълков през 1942 г.). Барев не ме посвети в това, какво са си говорили, но "заварката" и предстоящето образуване на БЗНС (е) ("е" като "единен" или още като "еб...н", както нецензурно го наричаха) ще да е била осъществена доста преди това, с помощта на неговата "конспиративна връзка" с "нелегалния БЗНС" – бившият затворник Димитър Боев, също настоящ агент на ДС "Лазаров". (Тази си връзка Ценко пазеше в най-дълбока тайна дори и от мене. Ако ми се беше доверил, можех да му спестя оплитането поне в тая част на "паяжината", но явно това, което Мойра е предначертала, не може да бъде отменено от никой простосмъртен. Освен това, както личеше по всичко, параметрите на "новата стратегия на БОД" ме бяха лишили от доверието, с което се ползвах по времето, когато през октомври 1989 г. преписвах "кървавото му писмо" до БЗНС-"Никола Петков", предадено по вестоносеца Крум Хорозов.)

При парижката визита на Виктор Вълков, Митеран караше своя втори мандат на президент, а министър-председател беше някогашният "ултра-ляв" социалист - Мишел Рокар. Освен официалните срещи, Ценко поиска от Влашев ("Пинтията" от Асеновградската конспирация, стар емигрант, който принадлежеше към голистката "паралелна полиция") да му уреди една среща и със Шарл Паскуа - бивш министър на вътрешните работи и водач на голистката десница. Но, работата не стана - от кабинета на Паскуа, по това време сенатор, казали на Влашев за българския външен министър: "il est fichu" (нещо, като "да върви по дяволите", навярно, бидейки осведомени за тайната биография на Вълков, която в БГ беше публична тайна, макар поредната "Комисия по досиетата" на Евтим Костадинов да я "разкри" едва през 2014 г.)

В наченалия "мирен преход към пазарна демокрация", върхушката на БКП-БСП проявяваше нарастващ интерес към Ценко, явно виждайки в негово лице поредния "полезен идиот" и удобна "историческа необходимост" за театралния сезон в нейната нова постановка на старата "ОФ-пиеска". При съгласие от негова страна за съучастие в представлението, той навярно щеше да бъде дарен с по-висок пост от предлагания му през миналата 1990 г. от д-р Дертлиев. И понеже външното министерство вече беше поверено на Викторчо, а "президентството" спазарено с "доктора на философските науки" Ж.Ж., за Барев трябваше да овакантят председателския пост в министерския съвет "на надеждата". Това

едва ли щеше да създаде голям проблем за режисьорите, още повече, че в креслото на съдията Попов, Ценко щеше да стои къде-къде по-импозантно и което е много по-важно - коалиционната формула щеше да добие вида 2 към 1 "в полза на опозицията", за да засвидетелства "истинската решимост на номенклатурата да скъса с практикуването на живковия член 1-ви... на конституцията". На тези, на които подобен сценарий се струва невероятен, ще напомня за самопредложилия се през 1993 г. за министър-председателския пост "Питър" Бояджиев, чиято кандидатура, с помощта на Сендов, бе издигната от "стратега" Лилов и неговия ученик – Жан Виденов. При положителен резултат, "комунягите" не рискуваха нищо, тъй като всичко и най-вече апаратът на властта, беше в тяхни ръце, поради което на заемащите "най-високите постове в държавата", се отреждаше ролята на... манекени.

Планът на "мозъчния тръст на БСП-БКП" по отношение на Ценко е бил тристепенен, в смисъл на серия от три последователни срещи с тримата апаратчици Кюранов, Луканов и Лилов. Те заемаха три възходящи нива в тогавашната партийна йерархия и са имали три различни мисии: разузнаване, уговаряне на условията и сключване на сделката.
Пръв пристигна Чавдар Кюранов или малкият Фуше, както го бе кръстил Ценко. Ако се съди по политическите му салтоморталета (през 1988 г. е бил изключван и приеман в БСП, през същата година е влязъл и излязъл от Клуба за гласност и преустройство, след това е станал вожд на социалдемократическата фракция в партията и нейн кандидат за президентския пост), той е бил готвен за важна роля в политическото театро – по всяка вероятност за лидер на втора "опозиционна" партия. След като събитията отмениха този вариант на политическата игра, Кюранов бе кооптиран във висшия партиен съвет на БСП и в това си качество, изпратен в Париж за установяване на първи контакти. Ценко не ми каза какво са разговаряли или не помня, затова е най-добре той сам да опише събеседването си с "левия дисидент"...

Година и половина по-късно, вече в БГ, запознанството ни с Кюранов се състоя в кабинета на д-р Петър Дертлиев. Канех се да си тръгвам, когато докторът ми съобщи, че очаква проф. Кюранов и предложи да ме запознае. Нямах никакво желание да установявам такива нечистоплътни връзки и споделих това. Докато Дертлията ме увещаваше, на вратата цъфна самият професор. След като домакинът ни представи и му обясни кой съм, той каза:
- Анархокомунизмът е най-висшия идеал, но за съжаление нереализуем.
Нямах никакво желание да го убеждавам в противното, но бях принуден да приема предизвикателство и му рекох:
- Ами, как да бъде реализуем бе г-н Кюранов, след като изсрахте върху него такова хималайско лайно, че човечеството няма да може още 300 години да го прескочи с овчарски прът. – След което си тръгнах, без да се сбогуваме.
Докторът излезна да ме изпрати и в коридора ми рече:
- Непоправим си. Защо му държиш такъв език?
- Петре, нали ти казах, че нямам никакво желание да се запознаваме, но ти настояваше. Може би щях да спазя добрия тон, ако той не го развали с "анти-утопическите си съждения". Довиждане и доскоро.

Две седмици след кюрановото посещение, към средата на месец март, в Париж пристигна и Андрей Луканов - бивш министър-председател в двата "пост-комунистически" кабинета на БКП-БСП. По това време той беше вторият, ако не и първи човек в партията. Някои подробности за срещата им ми разказа Ценко. Благо Славенов е бил скрит, като няма свидетел в съседното на бюрото на председателя на БОД помещение. Вратата е била леко открехната, за да се чува разговорът. Телефонът иззвънял и Луканов запитал кога е удобно да се видят. Ценко отговорил, че това може да стане по всяко време - той очаквал пратеника на партията. Луканов пристигнал след няколко минути, което значело, че е бил съвсем наблизо до "канцеларията", когато е телефонирал. С влизането си той възкликнал:
- Да не ви се надяваме, Вие изглеждате много добре г-н Барев.
На което Ценко отговорил:
- Защо, ще се женим ли г-н Луканов?
Как е протекъл по-нататъшният разговор не зная, но ако се съди по едно интервю, в което Луканов не се изказва много ласкаво за своя събеседник и го нарича "политически динозавър", може да заключим че срещата не е завършила с хепи енд. Този резултат направи излишна следващата среща със "стратега" Лилов. (Това му прозвище се дължеше на проявената далновидност: Лилов бе посъветвал своите партийни другари да побързат да погребат мумията на Георги Димитров, за да не го сторят чуждите и да престанат да се боричкат помежду си, за да не бъдат изметени вкупом...)
Очевидно, Ценко Барев се беше придържал към избраната още през 1945 година линия на отхвърляне на всякакво сътрудничество с "комунягите", към които той се отнасяше с ирония или презрение още от времето на своето затворничество преди 9.9.1944 г.
В разговора, който имахме след това, Ценко сподели опасенията си от голямото закъснение на развръзката:
- Много време им се даде на гадовете и ще могат да укрият парите в чужбина...
- Няма нищо по-лесно от това да се узнаят банковите сметки и да бъдат накарани да изтеглят авоарите си.
- Как?
- Десетината души, които са посветени в тайните на партийните финанси, са вече на възраст, в която, като овесиш с главата надолу един от тях, след десет-петнадесет минути, ако не направи пълни самопризнания, ще му се спукат склерозираните мозъчни съдове и останалите, които наблюдават операцията ще си кажат всичко и дори ще се надпреварват да подписват чековете...
Разговорът на финансова тема приключи с медицинската диагноза на д-р Барев:
- Ти наистина си луд...

При Ценко идваха най-вече земеделци – депутати от миландренчевия БЗНС, като Димитър Баталов от пловдивско, Мишо Михайлов от с. Пожарево – Софйско, Иван Семков от Ловеч, пияндето от Търново Дончо Дончев, комуто деятелите на БОД – Германия, купиха кола на старо "за нуждите на Съюза", пък той я присвоил и записал на името на дъщеря му, и др. Повечето от тях оставаха на квартира и храна при мен. Аз бях ерген с тристаен апартамент и следователно с най големи възможности да им осигуря подслон. Така те имаха възможност да

спестят част от командировъчните и да си купят някои парижки вещи, а аз да добия лични впечатления от този спектър на "народното" събрание.
С редицата депутати от БЗНС-"Никола Петков" пристигна Димитър Баталов, за когото знаех, че е председател на "Съюза на репресираните след 1945 г." Това име беше избрано, за да се разграничат от съдените от "народния съд" хора на бившия режим, тоест земеделците продължаваха да се придържат (до известно време) към линията, която имаха и в затворите. Баталов беше доста безличен не само на пръв поглед. Това, което ме постави нащрек беше разказа му пред Ценко, че ме знаел от Плевенския затвор, където сме играли шах. Виждах го за първи път и във въпросния затвор бях уединен в края на 1960 г., поради което всякаква "игра" между нас беше изключена, но замълчах.
Попитах го защо са кръстили съюза си на "репресираните" – официален термин от хрушчовата "епоха" за осъдените или концлагеристите, които бяха разделени на две категории – "неправилно и правилно репресирани".
- А ти как искаш да ги кръстим? Като "бойците против фашизма ли"?
- Във Франция ги наричаха compagnons de la libération, тоест спътници на освобождението или бойци от съпротивата...
- Не всички са се съпротивлявали...
- Във всеки случай, като се върнем, няма да се запиша във вашия съюз – репресирани ми звучи като.... ебани.
Първите ми впечатления не ме излъгаха – човекът беше доста ограничен и никакъв интересен разговор не можеше да се води с него. Много скоро след посещението му чухме, че е в "Тамбуевия списък на доносниците – депутати от VII-то ВНС", за който ще стане дума по-долу. Можех да приема, че е жертва на "компромат", изфабрикуван от копоите на ДС, ако не намерих в досието си донос, описващ среща на четирима бивши затворници и водените разговори между тях. (Един от участващите в разговора беше моят съпроцесник Васил Зафиров.) Доносникът предаваше думите на трима. За четвъртия нямаше нищо и той беше Баталов. Не беше направил донос срещу себе си и така се беше саморазобличил, макар, че копоите криеха доносниците зад фрази като "Един приятел ми каза..." или "Източникът каза..." Това не му попречи да се присъедини към онова политическо недоразумение, което Барев кръсти БЗНС (е), където можем само да се досещаме за ролята му в елиминирането на Ценко от политическата сцена. В къщи на една от срещите, на която присъстваха Барев и Ханс (Иван Ангелов от Германския клон на БОД), шегувайки се, се снимахме с червения фес, който бях намерил в близкия супермаркет. След като бе изпълнил юдинската си задача, в една от книжките си, които Баталов публикува по-късно, беше поместил снимка, върху която Ценко беше с фес – евтин начин да бъде компрометиран, най-малко като "приятел на петвековните поробители". За капак, доносникът помести и мръсни статии в пресата в защита на "органите".

Имаше, разбира се и земеделци - хора от народа, като Иван Мелин, който доведе и синовете си. По панагюрска линия бяхме земляци – те бяха от село Стрелча. С тях прекарахме приятно в нашенска атмосфера. На вечеря, леко въодушевен, извадих един от револверите и стрелях от балкона на апартамента от деветия етаж. Момчетата ме запитаха може ли да им се намери оръжие, но тяхното въодушевление не можеше да ме заблуди, относно състоянието на "храбрия,

героичен и трудолюбив народ", чието "пиянство" беше на много по-нисък градус от това на "въстанниците от IV революционен окръг". Попитах ги:
- Защо ви е оръжието?
- За всеки случай.
Тогава им разказах анекдота за Али баба в ролята му на чорбаджийски "бодигард" и премеждията му с 40-те разбойници. Все пак им дадох дългоцевия наган, калибър 22 магнум, с един патрон на който момчетата се радваха, като деца...
Имаше посетители и от казионния БЗНС, като Янчулев и Иван Глушков.

Тези гостувания не ме отклоняваха ни най-малко от подготовката ни около завръщането, което беше вече насрочено. Бидейки полупенсионер, разполагах с достатъчно време, за да работя усилено и над брошурата "Черният Барон". Когато привърших редактирането й, Илия я отпечати в Мюнхен. Излязоха два тиража – общо с около 2000 бройки, които предстояха да бъдат внесени в БГ.
*
Докато събитията следваха своя ход, през март 1991 г. по моя покана ми гостува Живка Станоева, с която бяхме приятели от деца – живеехме в една махала, в центъра на село Любимец, където къщите ни отстояха на не повече от петдесетина метра. Още от прогимназията към нея изпитвах чувства, които не съм й разкривал. После тя се омъжи и животът на всеки протече по своя коловоз - с повече теглила, отколкото радости... Бащите ни бяха съдени по-голямия процес на бегълците, седем души от които бяха избити на сборния им пункт край село Сива река, Свиленградско- Чак сега, на стари години, можех да й се обясня в любов. И това сторих въпреки убеждението ми, че революционерът не трябва да се обвързва, защото в случай на революционни събития и действия неизбежно щеше да настъпи колизия между дълга към идеала и отговорността му към човека с когото свързва живота си. Че щях да избера първото, тоест участието в рискованите акции, независимо от трупащите се на гърба ми години, в това никога не съм се съмнявал, въпреки угризенията, които можех да изпитам от причинените другиму страдания.
Фактът, че на стари години предприех стъпка, която и в ранната си младост не направих, свидетелства затова, че още преди завръщането ни, революционните очаквания ме бяха напуснали. На българския хоризонт нямаше и следа от събиране на буреносни облаци. Нямаше надежда, че "робът ще въстане" и затова, както бил казал Софрони Врачански: "Като се съвсем отчаях... ожених се". Ех, ако гонгът удареше за последния ни рунд, щях да й кажа "Прощавай либе, нам се налага да се разделим!", та ако ще дори *"Кървава пот да избие по гърба на земята."*
Както и да било, макар, че мисълта ми бе изцяло заета със завръщането, се освободих от различните ангажименти, за да посветя времето си на гостенката. Струваше ми се, че месецът, който прекарахме заедно, беше като меден. Той щеше да завърши със събирането ни в България под един покрив, което продължава вече повече от четвърт век. Мисля, че този път не сгреших – оплаквания от моя страна няма.
*
През това време, Ценко се завърна от Щатите, където беше отишъл, за да опипа пулса на приятелите и на "съюзниците". Стори ми се, с увиснал нос, но не каза

нищо. Направи го на масата, когато ги бях поканил на гости заедно с Ламбер и гавазина му Лионел. Барев в момент на откровеност сподели за "внушаваното му от страна на служител на Държавния департамент на САЩ, сътрудничество с комунягите".
Ламбер не се изненада и се придържаше към позиция по която нямаме различия. Бъркайки често monsieur с camarade, докато преминат на "ти", той му каза:
- Барев, това не ме очудва, американските окупационни власти, както впрочем и руските, използваха за своите цели услугите на нацистите в Германия, защото в тяхно лице намериха най-покорните и послушни слуги, които като ги оставиха ненаказани и не посегнаха на богатствата им, можеха да разчитат на тях за всяко кално дело. Така процедираха в Италия и в Япония с повалените си врагове, няма причини да е по-различно с победените в Студената война сталинисти. Тази им политика ще те изправи пред доста труден избор, като се завърнеш.
- Аз няма да правя никакъв избор, защото съм го направил преди повече от половин век. Когато нашият Земеделски съюз участваше с комунистите в така наречения Отечествен Фронт, ние с доктор Димитров бяхме против, та сега ли ще им подадем ръка...
- Натискът отвън и отвътре ще бъде голям. Мога да ти посоча много примери, като случая с моя приятел бен Мессали Хадж, с когото се сприятелихме в затвора по време на Втората световна война. Той е алжирски революционер, който в младостта си е членувал във френската компартия...
- Зная неговия случай, защото следях много внимателно алжирската революция.
- Та, въпреки лавиранията и прекомерната му гъвкавост – той се опита дори да композира с представителите на френския империализъм, беше изхвърлен от политическата сцена от другото крило на алжирската съпротива, която колаборираше с Москва...
- Пред мен, такъв избор не стои. Като демократи и бойци срещу хитлеризма, ние бяхме на един фронт по време на войната, но между нас никога не е имало договорености за общоделство. Дори когато започна хрушчовото съвместно мирно сътрудничество и американците поискаха от Националните комитети в изгнание да променят политиката си спрямо властите в нашите страни, заплашвайки ги със спиране на финансовата подкрепа, аз отказах категорично и отидох с другарите на строежите, за да си вадя хляба с обновяване на апартаменти...
- А не са ли останали някакви зависимости, вследствие предишното финансиране на дейността ви?
- Не по-големи от тези на Ленин спрямо Кайзера и германския генерален щаб...
За Ламбер сравнението беше неприятно, но го преглътна и завърши:
- Ако нямаш илюзии по отношение на демокрацията и "съюзниците", ти желая успехи и най-вече издръжливост срещу натиска, който тепърва предстои.
От този разговор заключих, че решението му да не се влиза в кръвосмесителни сношения с болшевиките остава в сила, но не зная дали очакващите го бариери и вълчи ями не станаха причина за рязката смяна на тактиката, вследствие на която още преди да се завърнем, вместо съюз с "комунягите", Ценко беше избрал "обединението" си със слугите им от казионния БЗНС, в която завера не бях посветен. Знаех само, че има контакти с Вълков и с други от казионните, които той обясняваше с необходимостта да бъде информиран, включително и за "амнистията", която трябваше да ни отвори пътя за обратно. Времето щеше да покаже, макар да бях споделял неведнъж мнението си, че за да "надиграе"

историята и институциите на държавата, той трябва да разполага със стотици милиони, ако ли не с два-три милиарда долари и поне с "хилядата на Гарибалди". Ценко нямаше нито едното, нито другото, но самонадеяност не му липсваше.

От "родината" продължаваха да пристигат все нови и нови пратеници. Чии бяха те, е въпрос на който ще се спрем след малко. С една от делегациите дойде и Борката Дамянов. Бях в "канцеларията", когато той влезе с "делегацията" и след прегръдките, Ценко му каза, сочейки ме: "- Борисе, не се ли познавате? Това е Гошо Анархията." Гостът се вгледа смутено в мене и с изписана по лицето му неприязън, рече неопределено: "- Значи това било Гошо!?"
С него се знаехме от наказателното отделение в пазарджишкия затвор – от прословутото "Зад завесата", където джандарите бяха събрали "непоправимите", за да възпрепятстват злотворното ни влияние върху крехките и невинни души на останалите съзатворници. Само, че Борис Рангелов Дамянов не беше от наказаните. Там той бе назначен, като "кофти", тоест за помощник и доносник на надзирателите. Беше съден преди и след 9-ти септември 1944 г. по процесите срещу пладнарите и техния водач д-р Ге-Ме Димитров. Бил е най-младият в първия процес. Излизайки си от затвора след установяването на ОФ-власт, Борката заминава за фронта, като полит-комисар на някаква войскова единица. След разцеплението на БЗНС през август 1945 г. на "Обовисти", които продължават сътрудничеството си с БКП (и ДС) и на "Никола-петковисти" в опозиция, той остава с Никола Петков и по-късно е съден отново и изпратен в затвора. Там капитулира и става агент на ДС. Познавах го от това време, когато служеше на копоите и същевременно "обслужваше" крилото на разцепилите се пладнари, оглавявано от бившия земеделски министър Ангел Държански в първия ОФ-кабинет на Кимон Георгиев. Чрез него, тези земеделци, разсяти по различните етажи на пазарджишкия затвор, поддържаха връзките помежду си и водеха своята фракционна борба срещу крилото на геметовеца Иван Костов с когото бяхме близки приятели. Че цялата пренасяна от Борис "кореспонденция" минаваше и през ръцете на ДС, беше вън от съмнение. Неизяснено остана само дали това ставаше със съгласието на хората на Ангел Държански?
Както и да било, сега ДС използваше този доносник, за да го настани или внедри сред привържениците на Ценко Барев. Казах на последния, че Борката беше "кофти", но не зная каква беше реакцията му. Знам, че не го изгони и когато щяхме да отидем за последен път в Шпайер, преди завръщането ни, Борис Дамянов присъстваше там. Помня също, че убеждаваше Ценко какво "златно момче" бил настоящият депутат от СДС и бъдещ министър на външните работи в кабинета на Филип Димитров - "Стоянчо" Ганев. За тази тъмна личност, която беше в апогея на своето опозиционерство ("Стоянчо", а не Дамянчо), ще стане дума в V-тата част от спомените ми – "В страната на лилипут(к)ите".
Отделих малко повече място за незначителната и кална фигурка на Борката, за да се изясни приготвеният от "комунягите" и тяхната ДС мизансцен около завръщането на емигрантите с Ценко Барев, с чиято група щях да пристигна и аз, отново в качеството ми на "китайски наблюдател". Знаейки че не членувам в БОД, хората му са ме мислили за негов "съветник", други за "дясната му ръка", а копоите ме водиха в своите "разработки", като заведущ терор-групите на БОД, "чистач" на шпионите им сред емиграцията или "Сердар" (със значение 1. титла на племенен вожд или влиятелен сановник в Индия и Афганистан; 2. титла на

главно-командващия в някои страни на Близкия и Среден Изток и 3. кърсердар = началник на селската полиция в Турция), докато всъщност нас ни свързваше приятелство, което беше белязано от своеобразие поради идеите ни, които се изключваха взаимно.

В края на април получихме допълнителни сведения, които, ако бяха верни, щяха да потвърдят, че болшинството от гостувалите и "очакващите ни в родината" компатриоти и екземпляри от вида "Зоон политикон", бяха сварени в казана на ДС. Така че, ако да беше само Борис Дамянов - "с мед да го хранехме" както се казва.

Към VII-о ВНС бе създадена парламентарна Комисия, ръководена от депутата-дисидент от БСП Георги Тамбуев, която трябваше да проучи досиетата за връзки или за зависимости от ДС на "народните" представители. Докато тя се ровеше в предоставените и от копоите бумаги, на 22 април 1991 г. в своя бр. 24 жълтият вестник „Факс", публикува ***"Списък на доносниците във Великото народно събрание"***. В него се открояваха три групи лица: 1) депутати, *"подписали декларация за сътрудничество със Шесто управление на ДС"*. Листата се оглавяваше от сина на обесения Трайчо Костов Джунов - Бойко, следваха pell-mell: Васил Костов, Георги Марков, Димитър Баталов, Иван Михов /Драшков/, Йордан Кукуров, Йосиф Петров, Калин Димитров, Крум Неврокопски, Лазар Дългарски, Петко Огойски, Асен Райнов, Манол Журналов, Михаил Михайлов, Нуредин Ахмедов, Огнян Мишев, Митрополит Панкратий, Пирин Воденичаров, Стойчо Донев, Цанко Цанков, Янко Янков; 2) народни представители *"поемали определени ангажименти и били в по-тясно сътрудничество с Шесто у-ние":* Иван Палчев, Борян Калчев, Петър Берон, Тодор Колев, Роман Садов, Трифон Георгиев, Дончо Каракачанов, Иван Глушков ; и 3) на народни представители – *"щатни служители на Шесто управление":* Благой Дечев, Иван Кръстев, Ибрахим Татарлъ" – общо над 30 души. (N.B. – 1991 + 25: Щях да напиша "мъртви души", но се въздържах, защото бих проявил несправедливост към тези, депутати, които не фигурираха в списъка, макар да бяха… мъртвородени. Доста време след този "скандал", един от изброените в него сподели с мене:
" – Бай Георги, в това "велико събрание" бяхме 400 души, ако сред тях имаше четирима, които не са доносници, би било нещо."
И наистина, в списъка липсваха всичките депутати на БСП, които са доносници d'office, както и тези на ДПС, БЗНС и др.!)
На следващия ден, 23 април, слушахме по радиото обясненията между "Жертви и палачи" по време на 123-то заседание на Великото народно събрание. Едни от изброените отричаха, други плакаха и заявиха, че декларациите им са изтръгнати с нечовешки инквизиции. Неколцина твърдяха, че са "служили на родината".
Това, което правеше впечатление, бешее масовото присъствие на доносници в групата на "никола-петковистите", което Ценко определи, като провокация и удар на ДС срещу БЗНС.
Интересни и заслужаващи да бъдат "отбелязани за вечността", са позициите на някои дУпЕтати и видни държавни мъже, принадлежащи към парламентарните групи на различните "основни политически сили".

Филип Димитров, който по-късно щеше да бъде оповестен като "явочник", заявява: *„… Непочтено е да се отправят атаки срещу хора, които няма как да се защитят… голяма част от хората са подписали декларации, без да са извършвали информационна дейност."* (в. "Демокрация", № 96, 23.04.91).

Д-р Петър Дертлиев защитава „жертвите": *"…Нима е доносник човекът, който пребит, в безсъзнание, подписва декларация и после никога нищо не е направил? ... Кой би гарантирал, че след 2-3 години следствие някой няма да подпише? Този човек е жертва, той не е доносник… Нека истинските подлеци да бъдат показани."* (в. "Факс", № 25, 23.04.1991, с.1)

В парламента, група от народни представители: режисьора Боян Папазов /СДС/, журналиста Коста Андреев /БСП/, писателите Георги Мишев /СДС/, Атанас Мочуров /СДС/ и Руденко Йорданов /БСП/, младия юрист Янаки Стоилов /БСП/, Красимир Премянов /БСП/, Александър Стамболийски /БЗНС/, председателката на РДП Елка Константинова /СДС/ и др. са за унищожаване на досиетата. Те предлагат в декларация:

"***Всички досиета за сътрудничество на политическата полиция в лицето на Шесто управление поради начина по който са осигурявани (?) да се унищожат чрез изгаряне. Това да бъде внушително доказателство, че приемаме моралната повеля за национално помирение и примирение (?).***"

Много от подписалите я, съвсем скоро щяха да видят имената си в нов списък, отпечатан във в-к – "Ранно утро".

С гласовете на БСП, на казионния БЗНС и отделни представители на СДС, във 7-то ВНС се предложи "затваряне на страницата", като досиетата бъдат "замразени". Д-р Дертлиев предлага за 30 години, т.е. до 2021 година.

В края на своето 124 заседание ВНС прие решението:

*„**Публикациите и всякаква друга форма на разгласяване на списъци с имена и друга информация за предполагаеми сътрудници на Държавна сигурност и на други специални служби, са противозаконни**. Анкетната комисия по досиетата на народните представители и парламентарните групи в тридневен срок да представят в архива на народното събрание всички материали, свързани с дейността на комисията.*

Министърът на вътрешните работи да осигури достъп до персоналните секретни и строго секретни материали на засегнатите от публикациите лица, а при необходимост – и с ръководителя на съответната парламентарна група. ***Великото народно събрание счита, че информациите съдържащи се в направените вече публикации са непълни и недоказани."***

Всъщност и двете позиции (изгаряне и замразяване) приличаха на желание да се укрие истината и поради това са доказателство, че процентът на доносниците на ДС в VII-то ВНС клонеше към 99-те % или че запазилите своя нравствен интегритет парламентаристи не надхвърляше 1 % или 4 от 400 депутати, както вече беше казано...

Този чудовищен факт не предизвика народни протести, нито срещу изгарянето, нито срещу замразяването на "миналото" въпреки максимата **"който не помни миналото** (не иска да си спомни, забравя или не го знае)**, подготвя повтарянето му"** или писаното от Оруел в **"1984": „Който владее миналото, той владее и**

бъдещето.“

Видялите имената си във “Факс” доносници и още повече укритите, бяха доволни от решението и продължиха да седят в залата на парламента редом със “своите” оперативни работници и офицери, плюскайки заедно с тях “депутатски кюфтета”. Така се сложи началото на зловещата трагикомедия, която не слезе от сцената и при следващите парламентарни “комисии по досиетата”. Освен себе си, доносниците прикриха престъпленията на диктатурата и на нейния “щит и меч” – ДС, а народът, превърнат в “електорат”, така и не разбра, че сложеният под стъкления похлупак, беше самият той. **Обяснението на това поведение е елементарно: или “матриалът” беше тъп, или броят на доносниците сред него бе такъв, че им позволяваше да образуват най-голямата партия, както се бе изказал днешният премиер Б.Б...** Разбира се, партийният плурализъм ни най-малко не бе някаква бариера пред образуването на еднопартийни или коалиционни кабинети на доносниците и техните кукловоди през целия нескончаем “мирен преход” от царството на гангстерите в това на мошениците…

Така съюзът или най-малкото “консенсусът” между вербувани и вербовчици доказа за сетен път, че “Съединението прави силата” или по-точно – “Силата прави съединението”.

Това са част от причините за “странните и необясними” салтоморталета в нашия политически живот, за неочакваните възходи на посредствени клоуни или на невъзможни образи по върховете на политиката, за издигането на “наши” хора, които след това се оказват “чужди”, за провеждането на реформи, от които печелят все лица, чиято пъпна връв с бившата комунистическа партия и нейните “органи” не е срязана. Примерите изобилстват във всеки град, във всяко село на България.

Но, ред още по-значителни и обхватни, бих казал екзистенциални за настоящето и бъдещето на народа събития и проблеми останаха вън от парламентарните и обществени “дебати за досиетата”. В сянка остана репресивната политика на диктатурата на БКП и нейните последици, една от които е постигнатият мълчалив “консенсус на мълчанието”, който продължава да тежи като надгробен камък върху морално осакатените и умъртвени, чийто брой надхвърля многократно всички избити и инвалиди от всички войни, които България е водила през кървавия и жесток XX-ти век. Престъпленията на бившата ДС -брониранияг юмрук на диктатурата срещу обезоръжения, деморализиран и смазан народ - продължават да са табу, а нейните непогребани жертви се разлагат сред оцелялите и сред новите генерации, заразявайки нравствената и духовна атмосфера на българското общество.

Не само “историята” на машината на репресиите, числеността на нейните кадри, делата на техните ръководители, методите на “работа” и резултатите от “работата” на зловещото учреждение продължават да са “държавна тайна”. Тя е скрита и от жертвите, чието подавляващо мнозинство продължава страхливо да мълчи, да завира главите си в пясъците на “демократичната” пустиня и не смее да посочи с пръст виновниците за своя протекъл в ужас и подлост живот.

Убийците на ДС не само са “между нас”, но са окупирали, както си беше в “доброто старо време”, всички източници на съществуване…

Факт е, че нито един от старите инквизитори и палачи от тайната полиция не е

осъден, докато техните подчинени бяха маскирани и разделени на няколко големи ешелони, окупирали ключовите позиции във всички сфери на живота.
Първият отиде в новите, преименувани вече в "национални" служби за защита на конституцията, на сигурността, разузнаването и т.н., които заместиха бившите управления на… "бившата ДС".
Вторият ешелон се настани в така нар. бизнес. Няма банка, застрахователна компания, що годе значителен гешефт или вносно-износна централа, начело на която да не стоят бивши офицери или агенти на "органите".
Третата част от копоите създадоха така нар. **силови или охранителни фирми и групировки,** които имат поливалентни функции в "мирния преход към пазарна демокрация". Организирани и командвани от бивши копои, те са в дъното на така нар. организирана престъпност, на "безотговорния терор". Те са "Петата власт" или мафията, която е "демократичен додатък" към класическото тройно разделение на властите в една "правова държава".
Останалите ченгета заедно с доносниците си се вмъкнаха, а някои "инициираха" и оглавиха многобройните политически партии, които, щом политбюро на б.к.п. даде старта на "демократизацията" на 10 ноември 1989 г. поникнаха като гъби. В техните ръководни органи, а често и в редовия им състав, броят на доносници и на дипломирани лакеи, обслужвали идеологическите институти на диктатурата, никога не е спадал под 50 % + 1, за да могат да държат с вишегласие "контролния пакет" и да гарантират себе си и мутантите на номенклатурата срещу всякакви изненадващи ходове и решения, които биха могли да нарушат правилата на "демократичната игра" и да дадат друго отправно начало на императивно налагащите се промяни и… подмяни.
Такава е картината и в администрацията, в съдебната система, в дипломацията, в синдикатите, в медиите и в културния живот. Съхранена е и БАН, която беше истински инкубатор на паразити и прислужници на диктатурата. В нейните "хуманитарни" институти, процентът на доносниците може би отстъпва палмата на първенството само на "работещите" в лоното на БПЦ (българска православна църква), в чиито два "свети" синода, начело с двамата патриарси, няма нито един владика, който да не е агент на живковата тайна полиция. (N.B.: Това е писано десетилетия преди обявяването на списъците от днешната комисия по досиетата.)
"Бившата ДС", заедно със своите доносници продължава да владее всички власти и всички сфери на живота в гражданското общество, създадено от "Велурената революция"… **Затова, тайната полиция, освен история е и настояще, а може би и бъдеще… особено, ако успее да скрие цялата истина за себе си!**

Войната на диктатурата срещу народа се разделя в едри линии на две фази. Първата – продължила малко и след смъртта на Сталин през 1953 г. – беше кървава. За втората, която започна с възшествието на Хрушчов, се знае много по-малко, защото тя беше тиха, невидима и безкръвна. И в двете си фази войната беше тотална и не промени целите си: гибелта на противниците на диктатурата. **Само че във втората фаза, вместо физическо, унищожението бе станало духовно и нравствено** (криеха го зад благозвучния евфемизъм "приобщаване").
Това безкръвно умъртвяване се постигаше с различните степени на капитулация, чийто заключителен акт беше вербуването и превръщането на вчерашния враг,

недоволник или просто неприемащ "законноустановения народодемократичен ред" в агент на ДС. **Тази "война на тихия фронт" превърна цялата страна в концлагер и в гробище на духа.**

Пипалата на тайната полиция се насочваха практически към всички, които не се числяха към партийния, комсомолски, ОФ или профсъюзен актив, който, така да се каже, доносничеше по устав или в отплата срещу получените привилегии и блага. Към категорията на облагодетелстваните принадлежаха членовете на така нар. творчески съюзи (казионни писатели, художници, музиканти, артисти и пр.), настанените в горните етажи на научната йерархия паразити и псевдоучени в институтите и университетите, тълпите от журналисти, агитпропи и попове, "социалистическите" надзиратели в средите на работници и селяни, орденоносци, стахановци и т.п. Всички те бяха и са готови на всякакви мерзости и низости спрямо "ближните си", за да бъдат допуснати до софрата на властниците. Те образуваха кохортите от доброволни нещатни "сътрудници на органите".

ДС работеше като едно огромно "социалистическо" предприятие, при стриктно спазване принципите на "плановост", "съревнование" и йерархизирана "материална заинтересованост". В унисон с партийните директиви, в условията на ултрасекретни съвещания, ръководството на тайната полиция е изработвало количествен план за вербуването на доносници през петилетките, разбит по години. След като е бил утвърден от политбюро на цк на бкп, полицейската върхушка е пристъпвала към разпределение на плановите задачи и "съревнование" по производство на доносници между управленията и отделите на ДС. Така **на всеки ОР е спускан броя на "скалповете, които е трябвало да смъкне" през съответния планов период, за да получи премиалните, наградите и служебните повишения, които му се полагат за всеки свръхпланов доносник.** Поощряването на предателството и "разгарянето на съревнованието" сред многобройната агентура на тайната полиция се е осъществявало с парични награди, с "подпомагане" при авансирането в професионалната кариера, при намиране на жилище или закупуване на кола без да се чака с десетилетия, чрез разрешаване на задгранични командировки и накрая с прибавяне на "тридесетте сребърника" към заплатата или пенсията и в надбавка… вилно място с изглед към… Голгота.

Колкото и драматични и спиращи дъха ни, да са индивидуалните съдби на попадналите в срекмето на ДС, не трябва да позволим те да скрият от погледа ни онова, което отличава "работата" на нейните копои от изпълненията на колегите им от Запада. **Касае се за стратегически, с невероятни мащаби операции, целящи вербуването на предварително запланувaн брой поданници, вариращ между 1/4 и 1/3 от активното население.** (В деформираното съзнание на оперативните "работници", то се е деляло на доносници и на подлежащи на вербуване.) Планираните акции и "мероприятия" за превръщането на гражданите в агенти са били тотални, системни и педантично изпълнявани.

С помощта на аналогични данни, напр. за ЩАЗИ и с аритметични разсъждения получаваме 45 000 човекоподобни щатни сътрудници на тъмното ведомство в НРБ (от шефа на ДС Григор Шопов до чистачката). Ако от тях 1/3 или 15 000 са "оперативни", тоест професионалисти във вербовката, за броя на доносниците ще получим съответно:

При 1 вербован на година за 45 години: 45 х 15 000 = 675 000 доносници;

При 2 вербовани на година за 45 години: 45 х 15 000 = 1 350 000 доносници;
При 3 вербовани на година за 45 години: 45 х 15 000 = 2 025 000 доносници!!!
Два милиона доносници за едно шест милионно активно население, която цифра се "засича" с оценката на главния прокурор Татарчев, който се изтърва пред журналисти, заявявайки, че **"у нас всеки трети е бил доносник на ДС". Такъв е баланса от "безкръвната война" на диктатурата срещу народа.**

Изниква въпросът: **Защо са били нужни двата милиона агенти на ДС?**
Най-вероятният отговор си остава: С поголовното вербуване на милиони хора, "органите" са решавали една превантивна социал-политическа и стратегическа задача, поставена им от диктатурата: **след като системата "недоносче" не можа да създаде своя масова социална опора, ДС да вербува милиони доносници за една шпионско-полицейска опора.**
Призовават ни да не събуждаме призраците на миналото. Но тези два милиона доносници, от които поне половината са живи, се движат между нас! Един милион обръгнали, безскрупулни и нагли или каещи се, уплашени и смазани, но шантажирани, манипулирани и организирани "призраци"-доносници, ръководени от "професионалисти", които са запълнили всички пори на нацията!
Какво може да се направи с такава нация, която едва диша в моралните Авгиеви обори, в които са я затворили и която няма воля и сила да ги взриви? Има ли тя бъдеще? Има ли историческо и нравствено право на съществуване?
Това са въпроси, които увисват без отговор… Затова, в една своя "богомилска беседа", посветена на "ДС и нейните ДОСИЕТА", написах: **"… Когато ме питат защо ходя с черна риза, отговарям:**
" – В знак на траур… за покойния български народ."
И завършвах: "Били са по-тежки и по-подли времена, но по-безнадеждни никога! Никога през изтеклите ТРИНАДЕСЕТ ВЕКА, пред нас не е стоял така трагично и неумолимо съдбоносният въпрос ДА БЪДЕМ ИЛИ НЕ?
Този е истинският въпрос на нашето болно време на морална криза, на духовна катастрофа и на витална агония на народа. Това е ВЪПРОСЪТ, а не жалките бръщолевения на политическите хитреци за пазарни и съдебни реформи, за чуждестранни инвестиции и "честни избори" на едни или други мутанти на номенклатурата, на едни или други бивши копои на ДС или някои техни лакеи и доносници, които вкупом щели да ни отведат в… Европа".
И, за да не бъда криво разбран, ще добавя, че нито въпросът с досиетата, нито "смяната на формата на собственост" и още по-малко на нейните собственици е отговор на кардиналния въпрос. Социалната революция предполага премахване на собствеността и на собствените отношения, **но това е невъзможно без предварителното въоръжаване на народа и унищожението на властта на човек над човека,** от която полицейските досиета са само един от атрибутите и то далеч не първостепенния.

Но нека се спуснем от "облаците на абстракцията" отново на грешната земя.
С манипулиране на досиетата "опозицията на нейно величество номенклатурата" получи тежък удар, какъвто впрочем заслужаваше. Съюзът на демократичните "сили" се разцепи практически. Една част от него /СДС-център с д-р Дертлиев и

СДС-либерали с Петко Симеонов/ остана в парламента, за да приема заедно с "комунягите" новата демократична конституция, която ще върже ръцете и на следващите дупетати за всякакви съществени промяни в наследеното статукво. А другата част, подкрепена от новото ръководство на СДС-коалицията, начело с "явочника" Филип Димитров, известна като "групата на 39-те", напусна пленарната зала на 14 май 1991 г. и обяви гладна стачка в знак на несъгласие с проекто-конституцията. В декларация те настояваха ВНС да се саморазпусне и да бъдат насрочени нови парламентарни избори. Месец след нашето завръщане, можах да наблюдавам членовете на тази група отвътре, с тяхната полугладна стачка, за която ще разкажа в последната Пета част от спомените ми.
Имаше и трета група около Милан Дренчев, която не гласува конституцията, но остана в жълтата страда на парламента. На въпрос на журналистка, дали и те ще напуснат парламента, вождът на "никола-петковистите" отговори:
- Не, ние няма да напуснем **"апартамента".** (N.B.: Лапсусът е многозначителен - "Малкият мозък на БЗНС" току що беше получил широк петстаен апартамент".)

След станалите явни безброй случаи на капитулантство и предателство, но най-вече след като никъде, в никоя страна на империята и нейните периферии революционната ситуация не се превърна в Социална революция, в бюрото на Ценко проведохме къс разговор на четири очи:
- Ти мислиш ли, че сега е подходящия момент за връщането ни?
- Ти какво, заден ход ли даваш? Нали най-много настояваше да тръгваме...
- Да, но на 11 ноември 1989 г., а не на 19 май 1991 г...

*

Въпреки всичко, аз извърших своите последни приготовления за обратния път. Художникът Димитър Бояджиев от САЩ, син също на художник, който посещаваше ежегодно Истанбул, за да продава картините си както обясняваше, на връщане обикновено минаваше през Париж и се отбиваше при Ценко. Бащата и синът бяха земеделци или симпатизанти на БЗНС. При последното си идване Димитър ми подари един револвер Smith & Wesson Model 629 с шест патрона, калибър 44 Magnum, който не правеше засечки. Така, неочаквано се сдобих с една свръхполезна вещ за мътните времена, които преживяваше отечеството. За да бъде внесена в България, приготвих една дебела и тежка, добре опакована книга със спомени на Джакомо Казанова на която бях изрязал средата й и направих легло за барабанлията от неръждаема стомана. Използвах случая, че при мен все още живееше на квартира със семейството си българската лекарка и нАучен работник "мадам Сираку", както я наричаха французите. При едно от пътуванията си до България тя предаде книгата на брат ми в София, който, както споменах, също беше депутат от СДС в VII-то ВНС.
Друга полезна работа свърши Илия или "Племенникът", с който ни свързваше приятелство, чието начало датираше почти от раждането му и продължи до ден днешен. След 1989 г. той беше влизал на няколко пъти с кола или с камион в БГ. От там ми предаваше информации, черпени от кръга около леля му, която работеше в Института за литература и български език, който след промяната се бе превърнал в истински развъдник на "публични мъже и жени". От там се излюпиха вицепрезидентката Блага Димитрова и мъжът й ст.н.с. Йордан Василев, който за известно време оглави парламентарната комисия на VII ВНС, която контролираше вътрешното и военно министерство, Елка Константинова, Мишо

Неделчев и бъдещият председател на 36-тото НС – дебелия Сашо Йорданов, който предложил на "Племенника" да развият общ българо-немски... бизнес. Вместо това, Илия изостави правото, дипломатическата кариера и бизнеса и стана един от големите съвременни писатели на Германия. По времето за което тук иде реч, той беше вече 26 годишен левент, изпълнен с воля да работи за свободата на сънародниците си. С него изпратих двата тиража на "Черния Барон", които той прекара през границата с кола и складира в село Чуковец, Радомирско, при моя стар приятел от затвора в Белене – анархиста Георги Донев.

След приключване на предварителната подготовка, в "крепостта на БОД" – Шпайер/Германия - се състоя последната емигрантска среща преди завръщането ни. Жандармите на "1000-годишният болшевишки Райх", които ни бяха залепили самонадеяно етикета "НЕвъзвръщенци", вярваха, че нашето завръщане в "отечеството" е невъзможно без тяхната благословия. Сега, **по силата на "историческата необходимост"** отрицателната частица отпадна и обратния път беше открит. "Възвръщенците", с които щяхме да се завърнем в България, бяха хора от Европа, САЩ, Канада, Австралия и дори от Южна Африка –общо около 60 човека, главно от селата на България където, преди да избягат, живееше 80 % от българския народ.

От Париж, предната вечер пристигнахме Ценко Барев, Тончо Карабулков, Стефан Левордашки, Благо Славенов, Димитър Лозев, д-р Дочо Костадинов, дошъл от Южна Африка и моя милост. С нас пътуваше и Люба с мъжа си Марк Моро, с когото току що бяха сключили брак. Тя беше племенница на Ценко и в течение на 5-6 месеца щеше да бъде негова секретарка в БГ.

В Шпайер се настанихме в хотела, където обичайно отсядахме. Без мене, всички бяха земеделци от БОД. Отсъстваше д-р Моллов - заместник-председателят на "освободителните борци" в емиграция и последен секретар на демократическата партия, преди болшевиките да я забранят. Той отказа да се завърне в този момент под предлог, че обстановката не е благоприятна. Нещо, което в известен смисъл беше вярно, но това негово решение не попречи на по-късното му посещение в София (на следващата година), когато пристигна, за да уреди със Стефан Савов реституцията на триетажния си фамилен дом на площад "Народно събрание". Докторът обещаваше със средства от големия наем (беше дал къщата си на западна банка) да се създаде голям опозиционен вестник. И това, както можеше да се предположи, се оказа пореден негов "лаф олсун", подобен на толкова предишни...

Събранието се проведе на следващата сутрин в градчето. На него бяха уточнени или по-скоро съобщени детайлите по завръщането ни. Решението беше взето от Ценко, без каквито и да е разисквания. На опитите ми да ги предизвикам още в Париж, той ми беше казал:

"- Ти се занимавай с анализите, а политиката остави на мен."

Предстоящето свиждане с "родината", която мнозина бяха оставили зад гърба си преди повече от четири десетилетия, пораждаше емоционално и приповдигнато настроение. Не беше като с четата на кораба "Радецки", но хората се вълнуваха - щяха да се видят с оцелялата част от роднини и приятели, да вдишат от родния въздух и кой знае – може би някои се надяваха да се качат на политическата сцена, макар и за малко, защото в новите им отечества ги очакваха жени, деца и... внуци.

Моето настроение беше по-скоро миньорно... Не чак като в песничката "весело беше моето погребение...", но без да бях лишен от чувствителност, ми липсваше какъвто и да е ентусиазъм, след като общо взето ми беше известно какъв народ ни очакваше в БГ. Към това се прибавяше и остракизма на който бях подложен от нашите анархисти, които потвърдиха позицията си в подкрепа на хаджиевата "линия" с цитираната вече "Декларация".
Настроението в малката зала обаче, където се провеждаше "организационното събрание" беше празнично, почти сватбарско, макар и без дебати. Организатор на завръщането и автор на сценария му, както споменах, беше Ценко. Решено бе то да стане на 19 май през Кулата, тоест по обратния маршрут и на същата дата, на която той напуснал България преди 46 години. Там трябваше да ни посрещне ликуващия земеделски народ, както това бе станало след 9-ти септември 1944 г. когато Гемето се завърнал от Кайро през Турция.
След като датата на пристигането ни в София бе определена, се уточни болшинството да тръгне на 18 май със самолет от Франция до Атина, откъдето щяхме да се прехвърлим за Солун. Сборен пункт за всички, някои от които щяха да потеглят директно от страните където се бяха установили, направили семейства, трудов стаж и приели новото си гражданство, беше един солунски хотел, не далече от някогашния турски затвор Беаз Куле (Бялата Кула).
По обратния път, в България бяха запланувани три спирки с митинги и речи на всяка една от тях. Аз бях по-склонен да се върнем на три групи, по три лъча от Кулата, Свиленград и Варна, опитвайки се с революционни речи и пренощувания в градове и села по маршрутите, да повдигнем духа и ако това стане, да откараме тълпи в столицата, пък там "каквото сабя покаже". Споделеното обаче с някои от присъстващите (Бако, Благо или Христо Гелов) мое мнение беше отхвърлено категорично с мотива (който беше основателен), че може да повторим случилото се с похода на ботевата чета към Балкана, когато към нея се присъединило само даскалчето от Враца, а овчаринът поискал да си платят закланите шилета, след което ги предал на заптиетата, за да осребри двойно "услугата" си.
Бързаше се да претупаме "програмата" до 12 часа, за да освободим наетата зала и отидем в градината, взета под аренда от отговорника за Бод в Германия - Петър Костов, където бяхме поканени на обяд. Там в кухнята властваше един сериозен и симпатичен мъж - Димитър "Дългия", за когото разказваха, че идвал последен на всички сбирки... "за да избегнел ръкуването с всеки".
В разговорите в градината, по време на обеда, пред отделни приятели повторих моята идея за трите лъча по които да стане завръщането ни, но тя бе отмината без каквото и да е внимание, което може би ми спести допълнителни разочарования. Победата на "демократичния централизъм", при който шефът нарежда и нисшестоящите в йерархията изпълняват, в случая беше тотална. В замяна на това, се направиха много снимки на "четата" преди потеглянето й...

След завръщането ни в Париж, малкото дни до потеглянето, бяха посветени на битови проблеми - купих си един солиден куфар, затварящ се със шифър и два нови костюма, обуща, ризи и вратовръзки, които никога не облякох в родината.
Проведохме едно организационно събрание с другарите от парижката група, на което Антон ми даде всички адреси на нашите приятели, с които се беше срещал при предишни посещения и ме предупреди отново "да не тръгвам с голяма кошница". Разбрахме се, че в началото на есента повечето от тях ще пристигнат с

колите на Георги Илиев и на Антон Николов, за да предприемем обиколка и се опитаме да възстановим доверието, разрушено от хаджиевите махзари и "окръжни" и да проверим градуса на хората след възстановяването на ФАБ през миналата година. Интересуваха ме и чаках с нетърпение да се срещна с младите, които бяха прокламирали "възраждането на Федерацията на Анархистическата Младеж" (ФАМ).

В един последен разговор с Ценко на тема бъдещата работа в БГ, той сподели, че предстоящата година на активна обиколка из страната, на агитация и на организационна дейност щяла да ни изстиска, като изцедени лимони.
- Ценко – възразих - ти разчиташ най-вече на словото. Зная, че имаш качествата на блестящ оратор, но аз съм скептичен...
- Нали и в библията е казано: "В начале беше слово", а и ти си служиш с него...
- Да, но едва ли ще стигнем далече със слово на рибар, който хвърля срекмето с надежда да проработи късмета и да улови някоя цаца или "електорална единица". Такъв "улов" е негоден за друго, освен да пусне партийната бюлетинка в урната. Аз, както ти е известно, съм казвал неведнъж и писал: СЛОВОТО И ОЛОВОТО ЩЕ СПАСЯТ СВЕТА! Слово, зовящо народа на оръжие...
- От всичко, което видя и чу до сега, продължаваш ли да вярваш, че такова слово ще намери отзвук?
- Ами нали затова те бях попитал – как и за какво се връщаме?
- Наполеон е казал: "Нека първо завършим сражението, пък после ще му правим разбор."
- Само словесното сражение едва ли ще бъде достатъчно?
- При известни условия и думата е куршум.
- Съгласен, стига да я изстреляме и да я последват картечни откоси от думи, та ако ще и халосни...

Преди да отпътувам се видях и с Пиер Ламбер, за да чуя и него. Новините не бяха окуражителни, макар че и "ламбертистите" изпращаха своите емисари в земите на разпадналата се империя, с надежда за троцкистка жътва и реколта от нивата на преустроиващите се или по-скоро разлагащи се компартии, чийто цимент бяха материалният интерес и страхът от възмездието.
Още по време на румънската "революция", в разговорите ни Пиер бе изненадан, че из Влашко не се образуваха "съвети", този присъщ на започващите радикални промени белег. Когато заговарях за високия процент на вербуваните агенти от политическата полиция, той възразяваше нервно:
- Не може да се вербува мнозинството на пролетариата.
- Мнозинството не, но доносниците на ДС и зависимите от нея, заедно с партийците, комсомолските активисти и профсъюзните "трансмисии", едва ли ще са по-малко от 25-30 процента.
- Това е параноидно преувеличение, но дори и така да е – остават още 70–75 %!
- Пиер, преживяваме най-голямата революционна криза през втората половина на XX век, но дори и в Полша, където създадоха десетмилионна "Солидарност", номенклатурата в съглашение с католическата църква и с "неформалите", зад които стояха съвместно силите на Вашингтон и Москва с тайните им служби, успяха да обезвредят мината и да я превърнат в "кръгла маса", та какво остава до страна като България, чиято работническа класа няма никакви революционни

традиции. У нас по-скоро можеше да се разчита на "жакерията", но селата са обезлюдени от "колективизацията" и индусриализацията... Остава да се надяваме на руския пролетариат...
- Аз вярвам, че пролетариите ще се вдигнат в защита на социалните завоевания от времето на Октомврийската революция...
- Досегашният опит на Изток доказва пълното безразличие на работниците към държавната собственост. И то с право - те са нископлатени нейни наемници...
- Ти какво, за приватизацията ли си или вдигаш бялото знаме, какви са тия капитулантски настроения?
- Не! Аз се връщам в България, за да изпълня революционния си дълг в една ситуация, в която контрареволюцията взема връх, а ние нямаме дори ембрион на революционна организация. Ситуация, в която "от долу" си траят, а "от горе", необезпокоявани от трясъка на бомби и масов саботаж, издевателстват и грабят, като за последно. Ще се опитаме *"да направим това, което трябва, пък да става каквото ще!"* - както казала Роза Люксембург.
- Можеш ли да внесеш десетина екземпляра от нашата "Преходна програма на IV Интернационал"?
- Разбира се, и ще я разпространя, стига да има желаещи да я прочетат...
Ламбер обеща да продължат да ми изпращат в БГ седмичника си "Работнически информации" и теоретичното списание на неговия четвърти интернационал - "Истина" ("Правда" или "La Vérité"), които продължавам да получавам редовно и до днес, но не срещнах някой, който да прояви интерес към подобна книжнина. Разделихме се, с обещание да поддържаме връзка.

*

18 май 1991 г.

Най-после настъпи дългоочакваният ден. Събрахме се на летище Орли. Щяхме да летим до Атина, с прехвърляне за Солун и от там – с автобус до София. Този заобиколен маршрут беше избран не защото Ер Франс нямаше още директни полети Париж – София и обратно, а за да се осъществи желанието на Ценко за влизането ни в България без документи и без визи от там, откъдето бил излязал някога.
Виждайки, че сме солидна група от мъже, френските фликове на летището ни направиха щателен обиск. Трябваше да отстранявам от себе си всички метални вещи, които предизвикваха дрънкане на детекторите и да разшивам джобовете си, в които бях зашил всички спестявания от миналия септември насам когато прекратиха роднинските нашествия.
След тричасов полет кацнахме на летището в Атина където трябваше да престоим два часа, за да се прехвърлим в самолет на гръцките авиолинии за Солун. На тукашната аерогара бяха дошли посрещачи от България с автобус и няколко леки коли, сред които и брат ми Огнян. След прегръдките, ни отведоха в хотела с резервираните легла, където се настанихме с брата в една стая. Беше се стъмнило и слязохме за вечеря в ресторанта на хотела. Тук бяха и пристигналите преди нас от другите континенти.
По моя молба, личният ми приятел от ГФР Иван Ангелов – Ханс ми предаде с писмо от 26 февруари 2016 г. списъкът на групата емигранти, с които тръгвахме от Солун за България на 19 май 1991 г. В него той пише:
"Разбира се, че има пропуски, защото някои пристигнаха по-рано или по-късно. Може да има и такива, които не съм отбелязал."

Ето и самия списък:
От Франция: **Ценко Барев, Тончо Карабулков,** Стефан Левордашки, Мато Коритски и Георги Константинов.
От Германия: **Фотьо Георгиев, Иван Ангелов, Геро Нейчев**, Митра Нейчева, **Иван Ковачев**, Райко Станчев, Георги Барев, **Петър Костов**, Георги Атанасов, **Стоян Терзиев,** Илия Ванков, Веселко Грозданов, Георги Семерджиев, Димитър Казаков, Лазар Лазаров, Илия Вълчев, Атанас Дончев, д-р Илия Черкезов, Георги Генов, Димитър Нейчев и **Димитър Даскалов** - от Берлин.
От Италия: **Благо Славенов, Джон Мак-Кормик..**
От Белгия: Васил Мечкаров, **Недялко Гешев**, Никола Христов, д-р Иван Иванов.
От Австрия: **Стефан Кафадаров.**
От Швеция: Иван Велев.
От САЩ: **Емил Антонов, Йордан Илиев – Бако, Христо Гелов**, *Димитър Христов*, Димитър Терзиев, **Георги Ройдов, Господин Скерлев**, Георги Миралиев, Иван Стайков, Георги Маринов, Димитър Клявков, Димитър Димитров и Г.Горанов.
От Южна Африка: **д-р Дочо Костадинов**, Тошо Перпелиев.
От Австралия: Димитър Грозев, Методи Запчев, Илия Илиев, Горан Кънчев, Виктория Забукова, Иван Стефанов,
Единично приобщени: Милчо Сираков, Методи Данчев, Георги Стоилов, Горчо Костадинов, Никола Велев, Вуче Григоров, Драгия Трънков, Никола Петков, Георги Стойчев и Иван Стефанов.
С изключение на моя милост всички, фигуриращи в списъка бяха земеделци и членуваха в БОД. Сред тях, независимо от идейните ни различия, имах мнозина добри приятели и познати, които тук са "почернени". Ханс, когото чувствах като сродна душа, с него бяхме "земляци" - родом от село Левка в свиленградска околия, към която се числеше и Любимец, където бях прекарал детството си, беше избягал в първите години след утвърждаването на "народната власт". Той бе преодолял горнилото на първите изгнанически години, но не и носталгията към близки и народ и колкото и помпозно да звучи, главното му занимание беше борбата за свободата им, така както я разбираше. Безкористието му беше вън от всяко съмнение и награда и признателност за пожертваната младост, сили, средства и всяка свободна минута, той не очакваше. Освен високата нравственост, Ханс се беше самообразовал, притежаваше завидна култура и самостоятелно и оригинално мислене. Тези и още ред други качества са в основата на нашето приятелство, което продължава и до днес, въпреки хилядите километри, които ни разделят. На него дължа и цитираните документи за завръщането ни, които той бе съхранил в грижливо поддържания свои архив.
Но да се върна към разказа за събитията непосредствено преди нашето завръщане. След похапването в ресторанта и тостовете за "хепиенда" на нашата емиграция, бе обявен часа на потеглянето ни – утре в 8 сутринта на 19 май и свободна нощ за разходка из Солун. С Огнян се снимахме пред "Беаз куле", където след Илинденското въстание бяха лежали дядо ни Георги Константинов с баща си и брат му Славе Чорбаджигошев.
Без да съм излагал каквито и да са планове за първите ми стъпки в "изменилата ни родина", брат ми ме съветваше "да не се изхвърлям много" от началото, да

наблюдавам внимателно сънародниците, за които твърдеше, че помнели казаното им най-много... 40 секунди и след това да тегля заключения за изявите си. Дори казваше, че щял да ми даде знак, "когато му дойде времето". Благодарих му за съветите, добавяйки че ако паметта им се е скъсила до такава степен и словото, и словоблудството ще са еднакво ненужни и безмислени...

19 май 1991 г.

Не спах добре, но на сутринта, възбуден от среднощни размисли, бях бодър и след закуската в хотела – готов за път към **"СТРАНАТА НА ЛИЛИПУТИТЕ".**

Качих се в колата на Огнян, Ценко – в друга, изпратена му от министъра на външните работи и подпредседател на министерския съвет Виктор Вълков и точно в 8 часа потеглихме на север. Останалите освободителни борци, както ги наричаше д-р Моллов, се натовариха на автобуса и следваха колоната леки коли. По пътя мълчахме, защото Огнян се беше съсредоточил в шофирането. Може би в автобуса щеше да е по-весело и по-интересно. С тях пътуваше и оператор с кинокамера, който "обезсмърти" физиономиите и разговорите на завръщащите се изгнанници.

Магистралата на север още беше в проект и ние пътувахме по паралелно шосе на гръцката пътна мрежа. То минаваше покрай села и градчета, в които личеше провинциалната мизерия на тази съседна страна - член на Европейския съюз от 1981 г. Шосето стигаше до кръстовище от което надясно се отиваше за Серес, а ние отбихме наляво и пак право на север. Разстоянието по този маршрут беше около 120 километра. В 9,30 часа бяхме на гръцкия пропусквателен пункт на границата – Промахон, където слязохме от возилата, за да минем през контрола един по един пеша. На гръцката гранична стража показах синия си емигрантски паспорт. С такива май бяхме само ние с Ценко, другите имаха паспорти на страните, в които се бяха "натурализирали".

В 10 часа минахме през "ничията земя", която разделяше двата пропусквателни пункта. Там имаше доста нашенски джандари със зверски мутри и кръвясали погледи, които сигурно ни знаеха поименно и по фотографиите от досиетата, и едва ли бяха обрадвани от безцеремонното нахлуване на техните "обекти", но сдържаха чувствата си, съобразно получените инструкции.

Пресекох границата без каквото и да е вълнение и с усещането, като че ли вчера съм напуснал БГ. Някои имаха сълзи в очите, а злите езици говореха, че Ценко, имитирайки Ботев, паднал на колене и целунал земята. Не съм го видял, нито допускам да е било така.

През българския ГКПП Кулата, двамата, които бяхме с "Нансеновите паспорти" на безотечественици, минахме без легитимации. За подигравка заврях в муцуната на един от граничарите моята Carte Orange за градския транспорт в Париж.

- Какво е това?

- Карта на инспектор от ООН.

От другата страна група земеделски депутати, воглаве с доаиена на VII-то ВНС Йосиф Петров чакаха Ценко с цветя.

След прегръдките, здрависванията и пожеланията за добре дошли, тръгнахме пеша към село Кулата, отстоящо на 300-400 метра от ГКПП. Бях заел най-левия фланг в първата редица, та почти не се забелязвах с бялото си лятно яке върху снимките и лентите на кинокамерата, с чийто материал впоследствие бе сглобен един документален филм за завръщането на емигрантите.

На поляната, в покрайнините на Кулата, се проведе първият митинг на родна почва. Какво и кой говори на него така и не разбрах, защото двама съзатворници – анархисти - Иван Пандиев и Илия Кехайов, които бяха дошли с посрещачите, ме спряха и започнахме разговор "за всичко и за нищо". Пръв ме подчекна Пандията:

- Е, какво ще кажеш за терора, който проповядваш?

- Ще кажа, когато му дойде времето. Но, това което съм казвал и което ще твърдя винаги, е че не са анархисти онези, които не правят революционна "гимнастика" и пропаганда при всички обстоятелства. Без тях, ние не сме нищо повече от капитуланти, които са се "интегрирали" напълно в пазарната демокрация, чиято ера настъпи...

- Как? Като зовем хората на оръжие ли?

Не го сиктирдосах, заради Илия, с когото ни свързваше приятелство от най-тежките моменти в тюрмата. Бях готов да отмина и "информациите" му в духа на Хаджията, с които бе запознал миналогодишния учредителен конгрес на ФАБ в Казанлък. Само отговорих, че призива към оръжието е заключителната, а не начална фаза на нашата агитация. Тя ще настъпи тогава, когато са събрани всички необходими и достатъчни условия за употребата му.

От по-нататъшния разговор разбрах, че и двамата не членуваха във Федерацията, но не узнах мотивите им. Бяха ми донесли отпечатания през нощта в-к на СДС – "Демокрация", в който се съобщаваше, че "ПОЛИТИЧЕСКАТА ЕМИГРАЦИЯ СЕ ЗАВРЪЩА В РОДИНАТА". В статията пишеше:

"На 19 май, неделя голяма група емигранти се завръща в родината след десетилетия изгнание. Сред тях е Ценко Барев, видна политическа фигура в България през 40-те години, земеделец, осъден по процеса на д-р Г.М.Димитров, чиято дясна ръка е до края на живота му. Има задочна присъда след 9 септември 1944 г. заради "организиране на групи, имащи за цел свалянето на народната власт". Емигрант е от 1946 г. Спечелил уважението на много видни европейски държавници, той е личен приятел на Франсуа Митеран. В Париж е главен редактор на българското емигрантско списание "Бъдеще". Огромна част от членската маса на БЗНС и на БЗНС – Никола Петков свързват името на Ценко Барев с надеждата за скорошно единение.

С групата пристигат още д-р Димитър Моллов, секретар на демократическата партия в изгнание, съратник на Барев, член на редакционната колегия на сп. "Бъдеще", Георги Константинов – от Движението на анархистите, изтезаван дълги години в Белене и други социалистически лагери за репресии, работил като директор на... един от най-големите заводи за електроника в Париж. За него и за всички анархисти в лагерите, очевидци, днес депутати, твърдят: "Това бяха най-светлите хора между нас, най-твърдите, стоици, никой от тях не се поддаде на предателство, никой не стана доносник."

Връща се още Неделчо Гешев от Брюксел, авторът на книгата "Белене, островът на забравените", работил като секретар на Задграничния български национален комитет. От Германия пристига Иван Ангелов, емигрант от 1947 г., главен редактор на емигрантския "Земеделски бюлетин", Стефан Левордашки (БЗНС), Петър Костов (БЗНС) и други..."

Следваше съобщение за посрещането ни от Инициативен комитет на парламентаристи и програма на "мероприятията" през деня.

В информацията се съдържаха много неточности, като моето "директорство" за което мнозина ми се сърдиха по-късо, че... не съм пожелал да назнача близките им на работа в завода.

С оглед на предстоящите събития се бързаше и след претупването на речите в Кулата пред немногочисленото множество, се качихме в колите и автобуса и потеглихме за следващия пункт от маршрута – родния ми град Горна Джумая, отдавна прекръстен на Благоевград, в чест на тесняшкия "дядо".
В Джумая спряхме на площада пред читалището – с библиотека и киносалон, където бяха съградили импровизиран подиум-трибуна, на която трябваше да се покачим. Тук протече вторият митинг, на който публиката беше по-многобройна от кулската – няколко хиляди души. От нейно име приветствие поднесе Елиана Масева – кметица, представляваща СДС в коалиционната общинска тройка.
Огнян, който стоеше до мене, ми разказа, че тя е известна със скандалите си пияница, която веднъж мъжът й укротявал със шамари от които тя се завряла под масата. Не ми обясни или не пожела да разкаже кой и защо я беше направил кмет, нито разбрах на какво се дължеше по-сетнешната й кариера около следващия вожд на СДС – Иван Костов, за когото многофункционалният "експерт" от БСП - Кольо Парамов - бе заявил в едно телевизионно предаване, на всеослушание, че са били заедно в школа на... КГБ в бившия СССР.
Сега Масева, произнесе своето приветствено слово, изпъстрено с куртоазия и никого неангажиращи комплименти към г-н Барев и завръщащите се изгнанници или блудни синове.
От наше име отговори Ценко с дявол знае от къде дошлите му на ум изтъркани патриотарски лакардии, многократни повторения на прилагателното "свещенна земя" за Македония и миналата и бъдещата роля на Земеделския съюз, без да формулира нито един конкретен апел, лозунг или революционна мярка.
Следващите цитати от речите му са извлечени от отпечатаната от издателство HAPPY END брошура, която би трябвала да се нарече по-скоро "ДОЙДОХ, ЗА ДА ВИ КАЖА МОИТЕ ПОЛУИСТИНИ".

В Благоевград*: "Няколко са въпросите, които искам да обсъдя с вас... Първият въпрос е защо минаваме през Горна Джумая?... В нейната златна книга аз написах: "Свещена земя и свещен град"... Подобно на древна Елада и ние имаме своя Олимп – Пирин, където са нашите реални богове. Кои са те? – Светите братя Кирил и Методи, свети Климент Охридски, Паисий: "Юроде, защо се срамуваш да се наречеш българин?"... Гоце Делчев...*
И още. Вие имахте смелостта да се изправите и да кажете на онези, които 45 години живяха на гърба на народа, крадяха и продаваха нация и държава: - "Не ви искаме!"... На тези, които нищо старо не са забравили и нищо ново не са научили. И все пак искам да се върна на най-важния за нас въпрос – обединението на Земеделския съюз... от него зависи бъдещето на българската демокрация... Екзарх Йосиф се обърна към котилото, наречено български дворец: "Картаген, ти ще бъдеш разрушен!"... Селянина от Славовица, д-р Г.М.Димитров...
Искам да кажа на нашите другари земеделци: въпросът с обединението – от неговото решение зависи бъдещето на България... Тогава и само тогава БЗНС е този, който ще прави историята... Комунистическата партия вместо да сложи ръце (на сърцето?) и да каже: "Извършихме грешка", тя прави какви ли не маневри"... Ако продължи така, България дали ще отпразнува и четиринадесетия си век?
... Върпросът е до бъдещето на България, до бъдещето на нашата младеж, до бъдещето на нацията и нейното място в този свят, който е достатъчно силен да ни удуши и без война. Или обратното, ние можем да избуим нагоре, при условие, че разберем какъв е смисъла на нашия живот като личности, като общество, като

държава и нация. Това е което исках да ви кажа... Ние ви обичаме. Нашите мисли са били винаги с вас...
Искам да приключа с най-важното – всичко свързано с утрешния ден, зависи от вас. Абсолютно нищо не зависи от тези, които опропастиха България и все още държат ключовете на властта. Избийте от вас страха, че те ще се върнат отново. (N.B.: Те изобщо не са си отивали, за да се връщат! Те са се впили в гърба на народа и **от там могат да бъдат изтръгнати/изрязани само по "оперативен път". Г.К.)**
Комунистите са вече история – тъжна история, трагична история, коварна история, но те не са бъдеще. ***Днес вече тежи вашата сила."*** (N.B.: Това вече не е и полуистина. Да се твърди подобно нещо, означава – съзнателно или не – да се мами народа, гъдъличкайки го. Г.К.)

Ласкателствата обаче не предизвикаха желаните аплодисменти. Те сякаш минаха покрай ушите на напечената от обедното слънце публика, като да не й говореха нищо. Нейните проблеми очевидно бяха от съвършено друго естество. На техния фон и създадената десетоноемврийска атмосфера, думите на Барев изглеждаха като екзотика. Достатъчно е да се напомни, че с парите и с "логистиката" на ДС в "столицата на Пиринска Македония" бе възстановено ВМРО. По този повод, Тома Малечков, бивш секретар на Ванче Михайлов, с когото се знаехме от затворите, разказваше местната история на това "възкресение". Джумайската шефка на ВМРО, чието име съм забравил, била "спечелила от ТОТО-то два милиона лева". С тях и с неколцината оцеляли "войводи" – склеротици и най-вече с заобикалящите ги или по-точно водещи копои на ДС, била реанимирана михайловистката ВМРО за нуждите на "крехката ни демокрация". Сред възстановителите спомена имената на Димитър Георгиев Гоцев и Красимир Каракачанов, които по-късно, когато отвориха досиетата, се оказаха "научни" сътрудници на ДС с псевдоними "Соколов" и "Иван". (Последният по думите на жена му бил един истински патриотичен Джеймс Бонд.) При това положение дори Томата, който по време на диктатурата се беше приспособил към социЯлизЪма и се правеше на луд, за да не им доносничи, отказал да участва в театрото.
Докато Ценко слизаше с антуража си от подиума, при мене дойде с огромен "букет" от люлякови клони Георги Донев с фамилията си. Той ми предаде и един връзоп от складираната при него зелена брошура – първото издание на моя ***"Студен поглед от 2000 километра"*** и ме попита:
- А бе, адаш, тоя не е ли нечий агент?
Явно агентите на ДС работиха на пълни обороти, по всички възможни линии за дискредитирането на Ценко Барев на което, за съжаление, той самият щеше да им помогне с опортюнизма си... Преди да мога да отговоря, попаднах в задушаващата прегръдка на Цеца Унчова – моя братовчедка и щерка на чичо ми Колю, която, докато копоите ни водиха като "изменници на родината", не бе посмяла да изпрати дори една картичка през изтеклите две десетилетия. От нея ме изтръгна нашият "македонстващ" анархист Кръстьо Павлов, който се беше завърнал от Германия преди нас. Заведе ме да поднесем обременителните букети пред паметника на Гоце Делчев, където произнесе прочувствено слово в духа на "Гоце, Гоце, како е време дошло, со пари ракия да пием..." Огнян чакаше в страни търпеливо докато свърши и тоя цирков номер, след което ни отведе с Ценко на обед у дома си, тоест в къщата на дядо ми, в която се бях родил.

Докато слагаха софрата стана дума за съдбата на БОД. Брат ми се интересуваше дали "движението" е приключило с освободителната си мисия и разпуснато ли е? Председателят избегна ясния отговор, насочвйки разговора към... "славните страници на македонската история". Хапнахме на бързо някакви мръвки с по чаша вино, разредено с още лакардии и се сбогувахме с децата на домакините и мои племеннички, защото трябваше да потегляме за София, за да не закъснеем за насрочения там, последен за деня митинг.

По пътя към столицата, Огнян караше с надвишаваща всякакви норми скорост и скоро един от катаджийските милиционери ни спря с палката си. Той рапортува и представяйки се, съобщи за консумираното нарушение на правилата на движение. Нашият "народен представител" му показа депутатската си карта, според която всички органи на изпълнителната власт трябваше да оказват пълно съдействие на носителите й, но джандаринът се заяде и задържаше колоната. Тогава реших да пробвам с оранжавата карта за парижкото метро. Изскочих от колата и завирайки му я в носа, викнах на милиционерския старши:
- Слушай бе, нас ни чакат няколко стотин хиляди души в София, а ти ни пречиш, какво искаш – да бъдеш уволнен и да си загубиш хляба ли?
- Ама и ти ли си от тях? – продума катаджията смутен и разколебан, вдигна палката и козирува, давайки ни път. Очевидно, властта още не се беше напълно окопитила и на слугите й липсваше обичайната наглост и самоувереност. Други инциденти нагоре по пътя край Радомир, Перник и Владая нямахме. В София влязохме през Княжево по булевард "9-ти септември", който вече беше прекръстен на "Цар Борис III" и заобикаляйки руския паметник, по булевардите "Ботев", "Александър Стамболийски" и "Цар освободител" пристигнахме на площада пред църквата "Александър Невски", който бе почернял от народ.
"Освободителното движение" се инсталира на площадката пред главния вход на храма, а аз останах долу, по средата между борците и публиката, която за всеки случай беше отделена от ВИП-персоните със същите огради, с които беше заобиколено и така нар. Народно Събрание...

Часът минаваше 18 и митингът бе открит от едно момче в джинси, бяла риза и гуменки, чиято поява предизвика аплодисменти и възторжени викове "Ю-на-ци", "Ю-на-ци". Разбра се, че това е прословутият Стоянчо Ганев - един от въпросните юнаци, специализирал конституционно право в СССР и изтъкнат СеДераС – делегиран за случая от Координационния съвет на СДС. Другите вождове отсъстваха. На този ден в Пловдив се е провеждало национално съвещание или III-та национална конференция на СДС, на която са се разиграли драматични събития: били са "отлюспени" СДС-Център начело с д-р Петър Дертлиев и мимолетните СДС-либерали, оглавявани от Петко Симеонов и столичния кмет Александър Каракачанов.

Стоян Ганев държа "приветствена реч", изпъстрена с обичайното празнословие от което не съм запомнил нищо, освен това, че при всяка фраза, се повдигаше на пръсти, а митингуващите я изпращаха с "бурни ръкопляскания" или опъваха показалеца и средния пръст на дясните си ръце във вид на чърчиловата виктория. Ако се съди по реакциите на народа, както свидетелстваше и вярата му в героите на... "времето е наше", очевидно 45-те години не му бяха стигнали...

Отговори му Ценко с **“Моята истина”** - реч, публикувана в споменатата брошура, от която тук цитирам “съществените” моменти.

*“– ...Искам да направя няколко **корекции** относно това, което чух и видях в първите часове от завръщането ми в България.*
*Първата корекция. Истината е, че вашата обстановка, такава каквато я намирам след година и половина, откогато функционират така наречените институции на демокрация, **напомня онова, което видяхме, след като излязохме от затвора на 9 септември 1944 година**.* (N.B.: Ни най-малко, защото липсваше “армия освободителка”, която да “инициира” едно народно въстание и да назначи един ОФ-кабинет, в края на III-то българско царство, за да започнат чистките на... регентите и “елита” му.)
Има един голям българин, който посвети целия си живот за свободата и бъдещето на българския народ и най-много на великата организация на Стамболийски. Това е д-р Г.М.Димитров... (N.B.: Това беше неизвестно и безинтересно за събралата се публика, която си имаше други гайлета.)
*Втората ми корекция се отнася до г-н Берон, който след срещата ни в Париж е останал с впечатление за нашата дезинформираност и неразбиране на процесите, които се извършват в България. Трябва да ви кажа, че през тези 45 години **ние не сме престанали да следим събитията в страната и да работим за освобождението на българския народ...** Ние му казахме, че събитията, които се развиват в нашата страна и в СССР не започват от г-н Горбачон и не завършват с г-жа Горбачова...* (N.B.: В момента Берон – единственият удостоен с персонално внимание от оратора - беше един изгърмян бушон, чието “коригиране”, приличаше на вадене нож на умряло куче.)
Никога в историята от Освобождението на България до днес, българският въпрос не се е намирал в ръцете на другиго, освен на вас, на българския народ. Всеки, който ви казва противното или не вижда събитията, или заблуждава умишлено...
***Ние не търсим кариера**. Наша амбиция е **да кажем нашата истина**, центрирана изключително върху съдбата на българския народ и особено върху бъдещето на поколенията, които ще дойдат след нас...*
*Днес ние изживяваме една национална криза – икономическа, социална, морална, политическа, културна. **Следователно, всеки от нас носи известна част от отговорността – независимо дали е бил в лагер, в затвор, в емиграция, тук или там, на служба или на работа...** Колкото до онези, които управляваха досега, които управляват още, противно на това, което **някои от нас говорят**, че са разградили системата, ще кажа – **не е пипнато абсолютно нищо. В нито един сектор никъде нищо не е разградено...** Дава се възможност да излязат 500 или 700 печатни органа, за да се дезинформира българския народ... Западният свят е готов да помогне на България, но не на това правителство и не на системата, която продължава да съществува.* (N.B.: “Западният свят” се интересуваше единствено от “бизнеса” си, той прокламира “разграждането” вместо РАЗРУШАВАНЕТО НА ДИКТАТУРИТЕ и ще помага на всеки, който му гарантира най-благоприятни условия за гешефтите, заемите и сигурност за изплащането им с лихвите. Преди подмяната, той помагаше на Т. Живков, давайки му 10 милиарда долара!)
*... Сегашните управници искат да внушат на Запада, че изборите са свободни, а правителството демократично, председателят на републиката е бившият шеф на опозицията и че в България всичко върви добре. **Нищо не върви добре. Да сме наясно... Трябва да бъде променен в душите на хората, в главите на хората, за да се очертае един път, който е ясен за българския народ и за българската младеж...** вие не можете да устроите демокрация, ако няма демократично*

устроени политически организации, които ще излязат да искат вашето доверие... ***Налага се следователно да имате създадени демократични организации...*** *аз не налагам никому моето лично убеждение,* ***но истината е само в тия демократични партии****, каквото и да говорят противниците, каквито и хули да се сипят, а те ги сипят 45 години срещу нас.* ***Ние сме свикнали и имаме бизонска кожа...*** (N.B.: Демократични партии имаше в изобилие, но те и "бизонските кожи" бяха съвършено недостатъчни за реализацията на жадуваната троица **Свобода, Равенство и Братство**. На народа трябваше да се каже, че **ако иска да бъде свободен, нему са нужни революционна пропаганда, агитация, организация и действия, независимо от броя на жертвите, които могат да се дадат!** И това да се повтаря, докато бъде проумяно!)

Ако този Земеделски съюз не намери сили в себе си да се обедини, за да бъде единен в името на великите идеи, не може да се стигне по-бързо и по-ефикасно дотам, докъдето трябва да отидем всички заедно. (N.B.: Къде? До стола на Георги Трайков и Петър Танчев ли?)

Това са въпросите, които исках да ви поставя*... Братя, ние винаги сме били с вас, сме с вас и ще останем с вас, с вашата съдба, и в борбата, която водите. Ако е необходимо да се жертваме и втори път,* ***ние сме готови. Но този път жертвите ще бъдат на други.*** (N.B.: Жертвите, както винаги, даде "брашняният човал" и те биха били толкова по-малко, колкото по-подготвен бе народът да разчисти наследството и сметките с болшевишката диктатура!) *А ако техният инстинкт за самосъхранение е убит, те трябва да разберат,* ***и ги моля да внимават с игрите си и със своята тактика, която те провеждат във всички сектори на политическия ни живот. Искам да им кажа, че те си играят с огъня и тоя огън ще запали най-напред тях, след това ще запали България. Не трябва да бъркат времената. Не трябва да се бърка миналото и бъдещето****, а също така и това, че конфигурацията на света се промени и в тая промяна те са тези, които ще отидат в забвението."*

София, 19 май 1991 г.
Пл. Св. "Ал. Невски"

От вълнение ли, от ораторско самочувствие (Ценко беше добър оратор) или предумишлено, но речта беше зле структурирана, без последователна мисъл, изпъстрена с хрумвания, като в кръчмарски разговор и което бе по-фатално за едно първо (и последно) негово появяване пред такава огромна аудитория, в нея липсваха каквито и да са мобилизиращи апели, лозунги или "майски тезиси". Той не успя да мотивира убедително критичното си отношение към т. нар. основни политически сили, отхвърляйки всякакво доверие към тях.

За "комунягите" говореше неясно, иносказателно и на моменти речта му мязаше на... "предсказанията на пророчицата Ванга"! Публиката посрещна думите му с мълчание – муха да бръмнеше, щеше да се чуе на големия площад, но не се разбра съгласна ли е със завоалираните му нападки срещу "неформалните герои на нашето време" или беше възмутена?

После думата дадоха на "народния шут" Радой Ралин, който с врезливия си като на козел глас поднесе своето приветствие, посрещнато със смях и ръкоплескане:

- Добре дошъл, Брате Ценко! Ела да ни видиш, на кой хал сме...

Възможността да се изкажа ми беше отказана. Ценко бе чел "Черният Барон" и знаеше какво и кого бих заковал с думите си, какви перспективи бих очертал, но това не бе предвидено в сценария. Вместо мен, говори Тончо Карабулков, с чиято реч завърши "литургията"...

Докато бях долу с лице към тълпата, чух някакъв тлъст, брадат мъж да ме вика по име, но физиономията му не ми говореше нищо. По-късно си спомних, че това е нашият колега и бъдещ декан на математическия факултет Данчо "Досадника". До оградата беше дошла и моята Живка с някаква нейна приятелка. Здрависахме се и после я изгубих от погледа си. Когато представлението свърши и артистите слезнаха от подиума, видях да идва бай Христо Колев, придружен от две млади момчета, единият от които, доколкото си спомням беше Георги Ников, за когото дума може да стане по-нататък... След прегръдките старият боец рече:
- Мислех, че и ти ще кажеш нещо на народа.
- Бай Христо, беше невъзможно да взема думата – за това ми трябваха десетина млади мъже, които да разбутат заелите площадката и стъпалата, водещи към "божия храм". Понеже ги нямаше, ви нося напечатано словото си.
И дадох на него и на младите да разпространят няколко брошури от "Черния барон" сред приятели. По-късно "младият" Христо Колев щеше да каже с нотка на недоверие:
- Ама ти, като че ли си бил тука и си присъствал навсякъде...

Когато митингът приключваше, дойде някакъв тлъст мъж, който се представи, като водещият журналист на предаването "ОТЗВУК" – Райчо Райков. Той ме покани да участвам тази вечер в него и ми обясни, че то се гледа от милиони зрители, и че ще имам възможност да им кажа това, което считам за съществено. Даде ми адреса и часа – "Сан-Стефано" № 29 в 20,30 - веднага след новините. Бях малко удивен от неочаквано открилата се възможност. От Огнян се информирах какво представлява и се приготвих за своя реванш. С другите се разбрахме, че ще вечеряме в ресторанта на хотел "София", където бяха резервирани и легла за нощуването.
Половин час преди насрочената среща бяхме на адреса. Представих се на пропуска и поисках да видя г-н Райков. Попитаха ме с каква цел го търся и след като обясних, завъртяха телефона. Говориха по-дълго от необходимото, но не чух нищо. Съобщиха ми, че въпросният Райчо е неоткриваем. Това продължи до 20,30 часа, когато се изясни, че имало "някаква грешка". ЯВНО СЕ РАБОТЕШЕ В РЕЖИМ НА ИЗОСТРЕНА БДИТЕЛНОСТ! На следващия ден щях да узная, че Райчо Райков ме е сбъркал с художника Димитър Бояджиев, който също беше с брада и очила. Грешката сигурно щеше да струва твърде скъпо на нещастния водещ, ако "органите" не я бяха осуетили. По-интересно беше кой и защо го бе насочил към художника, който преди да потеглим към "Н"РБ направи такива ценни подаръци на мене и на Благо Славенов?
След като и това "премеждие" отмина с Огнян тръгнахме по "Царя" за общата вечеря в хотела срещу народното събрание. Най-напред седнахме отвън, за да пием по една бира за разхлаждане – тя беше топла като пикня. Когато потърсих отходното място, за да се облекча, келнерът ме насочи към клозета в приземния етаж. Беше тъмно и жената, която събираше таксите, палеше клечки кибрит. Те осветяваха невероятната мръсотия – подът беше залян с нечистотии и за да се стигне до нужника, трябваше да се мине по наслаганите в разляната урина циментови плочи. На излизане тя раздаваше на желаещите листчета... "тоалетна хартия". Това, което видях в тъмнината беше една далеч по-реалистична картина на родината от нарисувания години по-късно от един чешки художник обществен

кенеф с клекало. После с асансьора, който по чудо работеше, се качихме на покрива в ресторант-тераса, където ядохме, пихме и се веселихме, разговаряхме, споделяхме впечатления и спорихме чак до малките часове на нощта и на края, когато трябваше да се плаща, коригирах на три пъти "грешките" в келнерската сметка, приготвена за "богаташите от чужбина"... Беше станало късно и при Живка щях да отида утре. Утре щях да потърся и връзки с нашите другари. Исках да чуя реакцията, мненията, възраженията или контра-предложенията на младите и стари анархисти по повод анализа, заетите позиции и очертаните перспективи в раздадената им брошура "Черният барон", надявайки се да предизвикам разисквания във ФАБ.
Тя бе навършила една година и й беше време за прощъпулник...

*

ПОСЛЕДНО (?) ИНТЕРМЕЦО:

КАНИБАЛИТЕ СА СТАНАЛИ ВЕГЕТАРИАНЦИ (91)

В архивите на копоите – NIHILUM.
На следващия ден трябваше да отидем в м-во на правосъдието, за да получим бележки, че сме български граждани, с които да оформим българските си лични карти и международни паспорти.
Там уредиха формалностите за всеки от групата емигранти. Само за мене *"не знаеха дали не съм лишен от българско гражданство или сам да не съм подавал молба да ме освободят от него, защото съм липсвал в картотеката им и ако искам да си оправя документите, трябвало да заведа дело..."*
Така приключиха първите вълнения от срещата ми с родината, след една тъй дълга раздяла...

ЕПИЛОГ

ЕДНА ЦИВИЛИЗАЦИЯ Е УЗРЯЛА ЗА СМЪРТТА,
КОГАТО Е СЪЗДАЛА И РАЗВИЛА В СЕБЕ СИ
ВСИЧКИ ТЕОРЕТИЧНИ И ПРАКТИЧЕСКИ
ЕЛЕМЕНТИ, КОИТО ТРЯБВА ДА Я УНИЩОЖАТ.

Бакунин

Тук завършват моите емигрантски спомени. В тях разказах: за сизифовите ни усилия да създадем в чужбина една аргументирана и актуална, мотивирана и мотивираща революционна пропаганда; за търсенето на начини за нелегалното й вкарване и разпространение в България, с цел изграждане на някаква макар и ембрионална, но възпроизвеждаща се бойна организация. Ние вярвахме, че в надвисващата криза над империята тя ще може да послужи, ако не като детонатор на експлозията, помитаща диктатурата на номенклатурата, поне да изиграе ролята на "пеперуден полъх над океана..."

В мемоарите си описах част от инициативите, действията, противодействията и бездействията, които придружаваха тези наши усилия, завършили с фиаско, както толкова други революционни замисли, инициативи и опити в отечествената история.
ЗАЩО? Когато след година и половина от началото на "новата посттоталитарна ера" се завърнахме в БГ, ситуацията беше следната:
1. Благодарение на "благоприятните вътрешни и международни условия", опортюнизмът бе удържал пълна победа. Нямаше нито революционна воля, нито революционна мисъл. Ние не успяхме да подпомогнем появата им, а у малцината оцеляли анархисти от вътрешността революционната страст беше угаснала и бунтовното слово им звучеше като провокация.

2. Народът или по-скоро пролетариатът, или най-точно **бачкаториатът**, който представляваше 85 – 90 % от населението, също беше далече от мисълта, че е възможно революционно решение на собствените му проблеми.

3. С известни нюанси положението беше същото в целия "променящ се Изток" – и в метрополията, и в колониите. Над превърнатия в огромно блато бълбукащ "океан" от Берлин до Владивосток се пукаха мехури от смрадлив газ и се появяваха фалшиви пламъци, които мамеха масите и устройваха "елитите".

4. Изгубила Студената война, Москва отстъпваше без бой и със скимтене, приемайки условията на капитулацията: диктатурата трябва да се префасонира в демокрация, а номенклатурата в буржоазия, но след метаморфозите и мутациите нейното господство над "бачкатората" може и трябва да се съхрани.

5. Това стана със съгласието и с помощта на "Запада". За да избегне глобалната социална катастрофа, която според Зоненфелд би му струвала "по-скъпо от Третата световна война", капиталът предпочете интегриране в своето семейство на един не съвсем чистокръвен мелез.
Така постигнатият консенсус, откри пътя за "конвергенция на елитите". Това не беше мечтаният Край на историята, но макар и временно, превърна най-добрият от всички възможни светове в ГЛОБАЛНО СЕЛО.

6. Като следствие, вместо "олевяване" на революционния исторически процес(*), номенклатурата запази равновесието и позициите си в следдесето-ноемврийската обстановка и в края на 1989 година "инициира" създаването по свой образ и подобие на опозиционната клоунада от "неформални" идиоти, към които се присъединиха и остатъците от някогашната обединена опозиция на "Никола-Петковистите" и социалистите на Коста Лулчев. Тези нови "Строители на нова България" бяха сътворени от приспособилите се към новото интернационално и социално статукво и реорганизирали се партийни гангстери и мошеници, така както "триединният християнски бог отец, син и светаго духа" **сътворил света от нищото**.

В резултат се проточи една тъй дълга политическа, икономическа и социална агония, наречена "мирен преход", в която от четвърт век на пресекулки се изреди цяла дузина правителства на наследниците на живковия режим и на "анти-комунистическата опозиция", представлявана от СДС и неговите деривати, последвани от Кобурга и бодигарда "Му" Бойко Борисов, поради

което не би трябвало да ни очудва, ако тази нашенска ИНВОЛЮЦИЯ продължи с... "Трактора".

Но, тогава се поставя резонният въпрос: не бяха ли прави опортюнистите да ни заклеймяват като авантюристи и провокатори?
Не, защото, ако имахме минимума организация, която заслужава името си, без гаранция, че България щеше да се превърне в Пиемонт на Социалната революция от Берлин до Владивосток, ние можехме да имаме далеч по-силни позиции и роля в обществения живот от днешните.
Не, защото с помощта на такава организация – "квас", ако "на Изток" условията за ускорено развитие на Социалната революция бяха събрани, нейното верижно разгъване щеше да увлече и улесни действителната промяна в БГ.
Не, на последно по място, но не и по важност, защото **историческите "Моменти на бифуркация" са непредвидими и създаването на революционна организация трябва да ги предшества**. Трябва да имаме постоянна готовност, като не забравяме, че ние сме вътре в масите, бидейки част от тях. Ние им въздействаме и същевременно изпитваме тяхното влияние върху себе си. От това, в една революционна ситуация следва да се получи взаимодействие каквото съществува между зъбчати колела в една машина.
Нашата роля е спомагателна: ние работим в сферите на революционната теория, програма, пропаганда и организация без които ефикасната революционна практика на масите е невъзможна, а **без двете няма да има и победоносна революция и вместо краят на историята, ще настъпи краят на човешкия род.**
Затова, макар и "от нулата", е необходимо да започнем с ПРОПАГАНДА, с АГИТИАЦИЯ, с ОРГАНИЗАЦИЯ и с АКЦИИ! Но акции решителни, безкомпромисни и безпощадни, чак когато се е стигнало до определена КРИТИЧНА МАСА. За да я създадем, е нужна самоотвержена, постоянна, системна и педантична работа, като тази на четиритактов мотор! Без да си въобразяваме, че ще съборим кочината и построим на нейно място хигиеничен тристаен само с еднократно действие! Пътят е дълъг, стръмен и... кален, но сега, може би за пръв път в човешката история, ще имаме възможност да го извървим докрай...
За младите, които ще ни наследят, остава тази поука от всичко, което се случи: **в епоха на глобализъм само интернационалната революционна ситуация и организация могат да доведат обществената еволюция до желаното решение на социалния въпрос в планетарен мащаб.**

Разбира се, това не означава, че до тогава трябва да скръстим ненужни ръце на празни гърди. Напротив, не забравяйки, че и словото може да тежи повече от олово, ние имаме хиляди начини, средства и възможности да подровим кочината и направим живота на свинете в нея некомфортен, принуждавайки ги мимоходом да отстъпят част от награбеното и да разхлабят примката около шията ни. Трябва само да мислим, да търсим, да решаваме и да действаме! Но така, че балансът да е положителен, а не да излезем "на червено". Не, защото е опасно или страшно, а защото свинете могат да спечелят от това, което ние сме изгубили.
И така - ДЕРЗАЙТЕ!

[(*) По време на Великата Френска революция за пет години - от 1789 до 1794 г. - се стигна от граф Мирабо до Робеспиер и "бесните". При Руската - за 9-те месеца на 1917 г., начиная от февруари, Николай II бе заменен от княз Лвов, последван от Милюков, Керенски и Ленин, след което, макар и за кратко, Махно и Кронщад очертаха през 1917 – 1921 г. контурите на **Третата революция** – Революцията на бъдещето. Тези възходящи етапи на триумфиращите революции са известни като **"олевяване"**.]

*

Епилогът ще бъде и пролог към **V-ата част на моите мемоари: "ЗАВРЪЩАНЕ в СТРАНАТА НА ЛИЛИПУТИТЕ",** която, "Инч Аллах", имам намерение да завърша преди да се сбогуваме...

-